This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

600082303M

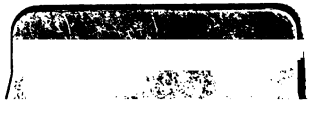

Skrifter

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie,“

samlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Femte Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

275 o. 227.

BIBLIOTHECA·BODLEIANA·

Indhold af femte Bind.

Side.

Een i Alle..... 1.

Een i Alle.

En ſmuk Formiddag i Begyndelſen af September ſad to Mænd ſammen i en Conditors Stue og trydrede den Frokoſt, de nød, med en munter og fortrolig Samtale. De vare gamle Bekjendte og fornøiede ſig ved at mødes her efter i lang Tid ikke at have truffet hinanden. Den Ene, ſom var Grosſerer, var meget aldrende, den Anden, en Captain i Sø-Etaten, var en midaldrende Mand.

De havde neppe yttret deres Tilfredshed over at befinde ſig ganſke allene i denne Conditors, i Almindelighed ikke ſærdeles beſøgte Værelſer, da Døren gik op og en ny Gjæſt traadte ind. Dog lod Denne ikke til at ville genere Nogen, tvertimod ſyntes han ſelv at unddrage ſig al Opmærkſomhed. Det var et ſmukt ungt Menneſke i en ſimpel, men anſtændig Klædedragt. Han bilſede de to ældre Herrer meget høfligt og nærmede ſig derpaa Opvarteren, til hvem han næſten hviſkende ſagde et Par Ord med en halv undſeelig Mine, hvorpaa han gik ind i et andet Værelſe, og de to ældre Herrer bemærkede at han, efterat have ſkudt en Jalouſie for det ene Vindue, ſatte ſig ved dette og nød de Forfriſkninger, han havde forlangt. Derpaa fremtog han en lille Mappe, ſom han udbredte paa Bordet, og ſtillede nu baade dette og ſig ſelv ſaaledes, at han var ſkjult for de to Tilſtedeværende. Og allerede havde Diſſe reent glemt det ſtille Nabo-

ſkab, da der indtraadte en anden Gjæſt, der i Væſen og Udſeende ſyntes aldeles at contraſtere med den første. Det var en ung Herre af Dem, ſom man kalder gentile Cavalerer, og af hans hele Mine og Holdning ſyntes ogſaa at udlyſe den Selvtilfredshed, hvormed han var ſig bevidſt at fortjene den omtalte Hæderstitel. Med høi Røſt kaldte han paa Opvarteren, forlangte Chocolade, Kager og Liqueur, gik derpaa hen til et Speil og rettede paa ſit Haar, og da han i det Samme fik Øie paa de føromtalte to ældre Mænd, nærmede han ſig Captainen og bilſede paa ham ſom en Bekjendt. Derpaa ſatte han ſig ved et Bord ved Vinduet og tog et Par Blade, hvori han flygtig læſte, medens hans Blikke jævnlig ſyntes at holde Øie med Vinduerne i en Etage af Gjenboens Huus. Til alt Dette fløitede han en Melodie og ſlog Takten med det ene Been, ſom han lod dingle frem og tilbage.

„Kjender De det Menneſke?“ ſpurgte den gamle Grosſerer med hviſkende Stemme. „Kun af Anſeelſe,“ ſvarede Captainen: „Det er en juridiſk Candidat, ved Navn Mørk.“ — „Han ſynes at ſvare til ſit Navn, han ſeer umaneerlig ſuur og misfornøiet ud.“ — „Aa det er kun en Mine, ſom vore unge Herrer give ſig. Jeg troer, det er en Mode, der ſom andre Moder er kommen til os fra Paris. For to Aar ſiden, da jeg opholdt mig der en kort Tid, bemærkede jeg dette trevne og mugne Anſigt hos Pluraliteten af de unge Mennesker.“ — „Ih det gjør mig ordenlig ondt at tænke mig Franſkmændene ſaaledes! denne Nation, hvis muntre og lette Sind, hvis behagelige Converſation erſtattede i Omgang de Feil, man ellers gjerne med Ret eller Uret vilde tillægge den. Hvad kan Grunden være hertil? Det er vel rimeligviis de Ulykker, ſom Revolutionen bragte i ſaa mange Familier.“ — „Ak nei! De blandt dem, ſom have oplevet den Tids Ulykker, ere ældre Mænd, og disſe *have* i det Hele bevaret deres nationale Elſkværdighed; men det

er det unge Frankrig, hvorom jeg taler. Jeg tænker, det er en politisk Affectation; det skal vel lade, som om Statens Bedste saadan laae dem paa Hjerte og tyngede paa deres Samvittighed, at der ikke var Plads i deres Sind til andre Interesser, saa at Ungdommens og Livets Blomster allerede vare visnede for dem." — „Det er mig en Afsky at see de Unge gamle. Jeg har altid holdt meget af Ungdommen, og det skulde ret gjøre mig ondt at see denne Mode blive forplantet til os, saameget mere som jeg synes, at man ved at affectere Misfornøielse med Livet og Foragt for dets uskyldige Glæder virkelig maa komme til, for Alvor at opnaae den Ulyst til Livet, den Sløvhed og Vrantenhed, som vi Gamle bestræbe os for at holde borte fra vort Indre og Ydre ..... Hm! tilgiv, jeg siger: vi Gamle! Det passer da ikke paa Dem; De er en god Snees Aar yngre end jeg." — „Af!" svarede Captainen smilende: „Jeg er gammel nok — jeg kan gjerne tilføie: Gud skee Lov! — til endnu at være af den Generation, der kan holde paa Det af Ungdommen, som det staaer i vor Magt at holde paa, der kan glemme en tung Dag ved en lystig Aften, der kan lee og grøde og være Menneske uden at skamme sig derover." —

Denne naturligviis hvirrende Samtale blev afbrudt af en Støi, idet den hidtil uhørlige Gjæst i det andet Værelse tabte Noget paa Gulvet. Den unge Hr. Mørk reiste sig hurtig, saae ind i Værelset og gik derpaa til sin Plads. Da Opvarteren strax efter kom for at bringe hans Chocolade, sagde han til Denne, saa de andre Herrer hørte det: „Kjender De det Menneske som sidder derinde? Pleier han at komme her?" — „Igaar," svarede Opvarteren, „sad han her en Timestid om Formiddagen; men jeg kjender ham ikke." — „Det er en Maler, en fattig Fyr, som gaaer om og informerer i Tegning. Jeg raader Dem til ikke at give ham altfor stor Credit paa hvad han fortærer her." — „Aa!" svarede Tjeneren leende: „Det

skulde da ikke ruinere os, thi han har hidtil ikke nydt Andet end et Glas Vand og et Sukkerbrød. Men forresten har han betalt det strax hver Gang." — Mørk loe høit, og de to ældre Herrer rystede paa Hovedet og kastede vrede Blikke til ham.

Selskabet blev nu forøget med en besynderlig Figur. Det var en Mand, der, saaledes som han gik og stod, kunde fortjene Navn af Gammelt og Nyt. Han var gammel, men høi og rank, hurtig i sine Bevægelser som et ungt Menneske, og med et Physionomie, hvis regelmæssige og skarpe Træk tydelig talte om forsvundne Tider, Lidenskaber og Sorger, og hvis blege Kinder og Læber contrasterede med de endnu levende Øine og endnu friske Tænder. Hans tynde Haar var pudret og krøllet, han bar en meget fiin, af Udseende ny Kjole med temmelig moderne Snit, men af en lysere blaa Farve end den ellers brugelige; en Vest af figureret Silketøi tog sigziirlig ud, og snævre sorte Pantalons omfattede de lange smalle Been. Paa Fødderne bar han meget blanke Skoe og sorte Silkestrømper. Han traadte hurtig ind i Stuen og hilsede de Tilstedeværende flygtigt, idet hans Øine syntes at lede efter en Opvarter. Grossereren reiste sig strax og gik ham imøde, idet han udbrød: „Ei, min gode gamle Ven! Skal vi dog igjen træffes engang?" Captainen nærmede sig ogsaa og sagde: „Jeg haaber, Hr. Legationsraad, at De erindrer mig." — Den Fremmede modtog deres Hænder, som de rakte ham, med en venlig, men forlegen Mine, han stammede nogle høflige Ytringer, og efterat have sagt et Par Ord til Opvarteren, skyndte han sig ind i det andet Værelse. Ved Indtrædelsen syntes han at studse ved at see, at der allerede sad en Gjæst; imidlertid hilsede han den unge Maler og satte sig i det Vindue, der var længst borte. De, som vare i den ydre Stue, kunde see ham og bemærkede at han ligesom Mørk syntes at hæfte sine Blikke paa de samme Vinduer hos Gjenboens; men endnu mere ufravendt end Mørk stirrede han

derover med en Lorgnette for Øinene, saa henſunken i denne Betragtning, at han ſlet ikke bemærkede, at Tjeneren bragte ham den forlangte Kaffe, ſom han lod ſtaae urørt.

Grosſereren ſagde ſmilende til ſin Nabo: „Det forekommer mig, ſom vor gode gamle Ven ikke blev ſynderlig fornøiet over at træffe os her.“ — „Nei,“ ſvarede Captainen: „Jeg ſynes, han blev heel forlegen ved vort Møde. Man ſkulde næſten troe, Hr. Diplomaten havde en hemmelig Miſſion til dette Kaffehuus.“ — Mørk flyttede ſig nu hen til de ældre Herrer og ſagde: „Det er jo den gamle Caricatur, denne Legationsraad Trolle? har han virkelig noget diplomatiſt Embede eller har han været i den Carriere?“ — „Nei ikke ſynderligt,“ ſvarede Grosſereren: „Han havde engang en Anſættelſe i det udenlandſke Departement, men det er allerede mange Aar ſiden han tog ſin Afſked. Han har reiſt uophørligt omkring; allerbedſt han ſtaaer og gaaer, ſaa beſtiller han Poſtheſte eller gaaer ombord paa et Skib, og væk er han.“ — „Nu er han vel ikke længer ſaa flygtig af ſig og ſaa raſk til at fare omkring?“ ſpurgte Captainen. — „Jo ſaamænd! det er ikke længer end en Maanedstid ſiden han kom hjem fra Holſteen eller Hamborg, og den hele Reiſe frem og tilbage varede ikke over fjorten Dage. Som ſagt, han har endnu ingen Ro paa ſig, ſaa han har gjort vel i at opgive alle offentlige Forretninger, thi det Sind paſſer ikke med et faſt Embede.“ — „Ja,“ ſagde Captainen, „han trænger jo heller ikke til noget Embede, han er jo rig nok.“ — „Han er meget velhavende,“ ſvarede den Anden, „men jeg troer dog at han er ikke ſaa rig ſom han har været. Han forſtaaer ikke ſaadan at holde paa Skillingen ſom hans ſalig Fader, den rige Brygger Trolle paa Chriſtianshavn. Ja det var i Chriſtianshavns gode Tider! Min ſalig Fader ſad ogſaa varmt inden Døre i de Dage. Vi boede nær ved Trolles, og Ferdinand, ſom han hedder, og jeg ere opvoxede ſammen. Gamle Trolle var ſtolt

af ſine Penge og vilde at Sønnen ſkulde blive en fornem Mand. Det var ikke Ferdinands Sag, han var en god Dreng og en flink Student, der havde Lyſt til at blive Læge; men Faderen fik det indrettet paa en anden Maade. Captainen kan maaſkee huſke at have ſeet en tydſk Storpraler, ſom kaldte ſig Baron Gordon, og affecterede at være en Engelsmand. Han boede her i Byen for mange Aar ſiden og var gift med en rig danſk Kone, hvis Penge han ſatte til veb at leve ſom en gal Mand, hvorpaa han gik ſom mekſenborgſk Miniſter til London. Gud veed, ved hvilke Connexioner han opnaaede den Poſt! Denne Baron ſtod i Pengeforbindelſe med Bryggер Trolle, ſom forſtod at mage det ſaadan, at Baronen tog Ferdinand med ſom Privat-Secretair. Den Glæde varede ikke længe. Et Par Aar efter kom han hjem igjen og da fik han en liden Poſt i det udenlandſke Departement. Alle diſſe høie Planer, ſom Faderen havde i ſit Hoved, bleve til Vind og have neppe været til Sønnens Lykke. Hans Liv er gaaet ſaa underligt hen med ingen Ting efter min Mening. En gammel Peberſvend er han bleven og al hans Ungdoms Munterhed er gaaet ſløiten længe før Tiden. Nu er han gammel; men han er ſaavidt raſk og livlig og kunde endnu tage Deel i Verden; men det gjør han ikke; han lever ſom en Eremit." — „Naa!" udbrød Mørk: „Saa Gud give at jeg havde hans Penge og Vorherre havde hans Sjæl!" — „Aa det var Synd at ønſke ham Døden, det er en god gammel Mand, ſom gjør meget Godt i Stilhed." — „En god Mand?" gjentog Mørk: „Jeg har hørt af Folk, ſom kunne vide det, at han er et høiſt fordærvet Menneſke, en reen Libertin, ſom endnu paa ſine gamle Dage løber efter Fruentimmer." — „Aa hvad! Folk ſiger ſaameget." — „Men," vedblev Mørk, „vil De dog ſee, at Captainen leer ſaa ſmaat deraf? Han troer det ligeſom jeg." — „Nei, det vil jeg langt fra ikke ſige; men jeg kan imidlertid ikke bare mig for at lee

ved at see den gamle Fyr sidde derinde og lorgnere et Vindue her ligeoverfor, hvor der just sidder en smuk Pige." — Grosse-reren tog sit Øieglas og saae ud af Vinduet, idet han sagde: „Der sad for lidt siden en aldrende Kone, synes mig." — „Ja i det andet Vindue sad før en aldrende Kone, men hun er gaaet bort, og den unge Pige har hele Tiden siddet i dette samme Vindue og syet. — Er det ikke sandt, Hr. Mørk?" — til-føiede Captainen med en poliik Mine. Mørk havde imidlertid reist sig og med uroligt Hastværk først seet ind i den anden Stue og derpaa over til de omtalte Vinduer. „For Pokker!" sagde han: „Da vil jeg ikke raade den gamle Abekat til at kaste sine Øine paa den Pige. Den Familie, som boer derovre, er en meget agtværdig Familie, yderst moralske Mennesker. Jeg omgaaes dem meget, jeg kommer næsten daglig der i Huset." — Han kaldte med høi Røst paa Opvarteren, og medens han be-talte sin Regning, kom ogsaa Trolle gjennem Værelset, hilste med Venlighed og nogle hurtigt udtalte Ord paa de to gamle Bekjendte, og gik derpaa bort, idet han med stor Skyndsomhed iforbigaaende leverede Opvarteren nogle Penge og sagde: „Det er det Samme! De behøver ikke at give mig tilbage." — Mørk greb sin Hat, og foer ham forbi i Døren, saa han var nær ved at rive ham overende, og de to først omtalte Gjæster befandt sig nu igjen allene, paa Maleren nær; der sad, stille som før, i den anden Stue, og hvis Nærværelse de, ligesom før, aldeles glemte.

De maatte Begge lee ret hjerteligt af det sidste Optrin, og Captainen bemærkede at det virkelig saae ud til at disse to i en-hver Henseende saa høist forskjellige Personer vare trufne af den samme Pil fra den unge Gjenboerskes Øine. „Hun seer ud til at være saa meget ung," tilføiede han: „Man skulde dog neppe troe, at den gamle Trolle tænkte paa at courtisere det lille Pi-gebarn." — „Jo," svarede Grosseereren: „Skulde jeg dømme

fra en Hiſtorie, jeg har oplevet med ham, ſaa kan juſt et Barn allerbedſt fange ham." — „Det var Løier!" udbrød Captainen: Jeg kunde derimod ſvare, at derſom jeg ſkal dømme efter en Hiſtorie, jeg har oplevet med ham, ſaa maatte ſnarere den gamle Kone, der før ſad derovre, gjøre hans Erobring." — „Aa fortæl mig det! Saa gammel man end bliver, ſaa morer man ſig ved det Slags Fortællinger." — „Nei hillemænd! Jeg er ikke ſaa reent ukyndig i Handel og Vandel, at jeg ſkulde bortgive min Pære uden at faae et Æble igjen. Skal jeg fortælle min Hiſtorie, ſaa maa jeg til Gjengjæld høre den, De nævnede, og til alt Dette bliver Tiden vel for kort før idag." — Grosſereren ſaae paa ſit Uhr: „Nei der er endnu en god Time til Børstiden. Skjøndt vi alt have ſiddet her en Stund, ſaa ſlaaer jeg mig med Fornøielſe til Ro en Timestid, derſom De vil gjøre mig den Glæde at unde mig Deres Selſkab, ſom jeg i ſaa lang Tid har ſavnet. I forbums Dage ſaaes vi dog ſaa jævnligt." Captainen ſamtykkede i forbindtlige Udtryk, og ſagde derpaa: „Nu ſkal vi altſaa fortælle Elſkovs-Eventyr. Hvem ſkal begynde? Jeg foreſlaaer at vi give Alderen ſin Ret, og at Den taler førſt, hvis Hiſtorie er ældſt. Min er — lad ſee! — ja den er allerede ti Aar gammel." — „Ja ſaa! Saa kunde min være dens Bedſtefader, thi den er over de fyrgetyve. Og altſaa er det mig ſom har Ordet."

Det var i min egen grønne Ungdom, at min Fader ſendte mig til London, hvor jeg naturligviis ſtrax opſøgte min Barndoms og Ungdoms Ven Ferdinand Trolle. Jeg fandt ham ſom Reconvaleſcent efter Mæslingerne, hvoraf han havde været meget ſyg, uden at hans ſmukke og livlige Udvortes dog havde forandret ſig ſynderligt. Han havde paadraget ſig Sygdommen i ſin føromtalte Miniſters Huus, hvor alle Børnene laae af Mæs-

linger. Velvillig og godmodig, som han er, havde han hjulpet ved at pleie og vaage over de Syge; men desuagtet havde det fornemme Herskab sendt ham ud af Huset, da han selv blev angreben. Han fortalte mig, at han havde været betagen af Febrim og ganske bevidstløs, da man bragte ham til det Logis, hvor han nu befandt sig hos en simpel Familie, som han roste meget for at have pleiet ham med Omhu og Godhed. Det forundrede mig, at han yttrede stor Længsel efter Baron Gordons Familie og Sorg over at den imidlertid var reist fra England; thi jeg vidste, at hans Fader inden, min Afreise fra Kjøbenhavn havde faaet et temmelig hovmodigt Brev fra Baronen, der lod ham vide at han ikke længer kunde beholde hans Søn til Secretair. Ogsaa betroede Ferdinand mig i et fortroligt Øieblik, at Baron Gordon mod ham selv havde viist sig plump og hovmodig, at Fruen var et intetsigende og forfængeligt Fruentimmer; men naar han talte om Børnene, om Forældrenes Stivhed og Strenghed imod dem, om deres Lidelser i den nys udstandne Sygdom, saa stode Taarerne i hans Øine; thi det er viist og sandt, at bedre Hjerte end hans kan der ikke gives. Jeg havde Breve og Verler med til ham fra hans Fader, der ønskede at han skulde reise hjem saasnart som muligt, hvortil han ogsaa var villig, naar han igjen ret var kommen til Kræfter. Imidlertid gik han efter Lægens Forskrift hver Formiddag en lille Spadseregang i Kensington-Paladsets Have, som laae ikke langt fra hans Bopæl. Paa disse smaa Vandringer fulgte jeg ham som oftest, og en Dag, da endnu een Landsmand var gaaet med os, hændte det sig, at vi mødte to unge Piger; den Ene var en voren Pige, den Anden saae ud til ikke at være over en tretten Aar. De vare net, men simpelt klædte, og man kunde ikke tage feil af, at de hørte til den ubemidlede borgerlige Klasse. Ferdinand blev staaende og syntes særdeles opmærksom at see efter disse Piger. Den Yngste dreiede sig og saae ligeledes efter

ham, medens den Ældre næsten med Magt søgte at drage he
bort med sig. Vi Andre loe og tilkastede Ferdinand nc
smaa lystige Bemærkninger, idet vi bleve ved at gaae og tale
ham, i den Tanke at han fulgte med os. Da det varede
noget længe, inden vi fik mindste Svar, vendte vi os om e
ham og opdagede til vor Forundring, at han ikke fulgte n
os. Vi gik et Stykke tilbage, vi ventede og ledte efter ham, n
der var ingen Ferdinand at finde. Dagen efter søgte jeg h
i hans Logis uden at træffe ham, og da jeg nu anſaae ham
at være frisk og vel, hengik der nogle Dage, hvori jeg ikke
søgte ham. Da jeg imidlertid kom igjen, hørte jeg til min F
undring, at han havde forladt sit Logis, hvormed han hi
havde været saa tilfreds. Hans Huusfolk sagde, at han var r
hjem til Danmark. Jeg kunde neppe troe Dette, da vi ha
gjort Aftale om at reise hjem sammen, saasnart den Forretni
hvorfor jeg var kommen til England, var tilendebragt. Lond
er altfor stor til at man kan gaae og lede efter et Menne
hvis Bopæl man ikke veed. Jeg maatte lade den Fugl fly
Men en Fjortendagstid efter kom Ferdinand i egen Person
mig og sagde, at han var flyttet til et andet Logis, der bel
gede ham bedre, ikke langt fra mit. Han gav mig sin Adre
og gjentog sit gamle Løfte at ville reise med mig. Et Par D
efter besøgte jeg ham, og medens vi sidde sammen, kommer
ung Pige og bringer ham Thee, og til min største Forbaus
gjenkjender jeg strax i hende den Yngste af de To vi mødt
Kensington-Have. Hun kastede et vredt Blik til mig, hvori
tydelig stod skrevet, at jeg var til Uleilighed. Da hun var gac
kunde jeg ikke bare mig for at lee og gjøre mine smaa Bema
ninger. Ferdinand blev forlegen, men sagde, at det ha
saadan truffet sig af sig selv, at han var kommen til at log
i dette Huus. Den lille Piges Udseende havde frapperet ha
da vi mødte hende i Haven, fordi han syntes at hun var h

saa bekjendt, at det forekom ham ofte at have seet hende tilforn; derfor havde han uvilkaarlig fulgt efter hende. Hun selv var kommen ham imøde og havde spurgt, om han vilde tale med hende, og de vare saaledes komne i Samtale, tiltrods for den ældre Søsters Skjænd og Formaninger, som ikke vare undgaaede ham, uagtet hun stræbte at styre sin Vrede saa godt hun kunde. Den Lille lod sig ikke forknytte, hun talede rask med ham og fortalte blandt Andet, at hendes Moder, som var Enke, havde to Værelser, hvortil hun søgte en Leier. Uden at betænke den Sag nøiere havde han indladt sig i hendes Plan og giret sit Minde til at hun maatte glæde sin Moder med at sige, at hun havde opspurgt en fortræffelig Gentleman, der vilde leie hendes Værelser, og næste Dag tog han virkelig Leiligheden i Øiesyn, og da den behagede ham særdeles, flyttede han derind. Jeg lod, som jeg tog alt Dette for gode Vare, skjønt jeg ikke kunde see det mindste Behagelige ved dette Logis i sig selv.

Nogle Dage efter kom jeg igjen og viste ham et Brev fra min Fader, hvori han paalagde mig at paaskynde Ferdinands Hjemreise, da den gamle Trolle, som var en hæftig Mand og vant til at adlydes punktlig, var som ude af sig selv for at faae Sønnen hjem. Mine Forretninger vare tilendebragte og vi vare netop ifærd med at gjøre nærmere Aftale om vor Afreise, da vi bleve afbrudte af en Støi paa Trappen, og med Et fløi Døren op og begge de omtalte Søstre styrtede ind i stor Sindsbevægelse. Den Yngste, den lille Miss Jenny, henvendte sig til Ferdinand med strømmende Taarer og endnu mere flydende Talestrøm, hvori hun forlangte, at han i hendes Søsters Nærværelse skulde erklære, om han virkelig, som Denne paastod, holdt hende for Nar, til Løn for hendes inderlige Kjærlighed, eller om han, hvorom hun var forvisset, elskede hende af Hjertet og havde ærbare Hensigter. Ferdinand var meget forlegen og vilde gjøre hende opmærksom paa, at en Fremmed var tilstede; men hun

frueligheb havde reent berøvet hende den ſidſte Gniſt af hans Tilbøieligheb.

Saa latterlig og daarlig ſom denne hele Hiſtorie end forekom mig, havde jeg dog Mebynk med Ferdinands ubehagelige Stilling og foreſlog ham at opſlaae ſin Bolig hos mig og lade mig gaae tilbage og klare Sagen ſaa godt jeg kunde. Trolle kunde dog ikke taale at forlade Jenny i Bedrøvelſe og Uvenſkab. Han kjøbte et Dameuhr og en ſmuk Kjæde efter den Tids Mode, og bad mig om at bringe begge Dele, tilligemed de venligſte Hilſener. Henimod Aften tog jeg en Vogn for i den at hjembringe hans Kuffert og øvrige Effecter, og traadte nu driſtig og høflig ind til Familien, foregivende at min Ven havde feet ſig tvungen af Omſtændigheberne til ſtrax at tiltræde ſin Hjemreiſe; han var allerede for flere Timer ſiden med den hurtigſte Befordring afgaaet til et Sted, hvor han ventede mig og ſine Effecter, ſom jeg herved fordrede tilligemed Regning for hvad han var ſkyldig, hvilket han havde overdraget mig at betale. Alle ſtormede nu ind paa mig med Skjænd og Bebreidelſer, undtagen den ældre Søſter Miſs Betty, ſom loe. Moderen taug dog ogſaa ſnart; men Jenny græd og gebærdede ſig noget grueligt. Moderen gik knurrende ud af Stuen for at beſørge, at de omtalte Effecter bleve udleverede, og jeg vovede mig nu hen til Jenny, ſøgte i de ziirligſte Udtryk at bringe min Vens Hilſen og Farvel, og overrakte dernæſt et ſmukt Etui med hans Forærring. Fra den Krog, hvor Pigebarnet ſad paa en Skammel, ſprang hun op paa denne, og greb med den ene Haand Etuiet og med den anden gav hun mig ſaadant et Øreſigen, at jeg, efter hendes Kræfter at dømme, maatte give hende Ret i den Paaſtand at hun ikke længere var noget Barn. Men jeg var ikke ſeen, jeg ſlog begge Arme om hende og idet jeg ſagde: Tydſten ſiger, at til et dygtigt Øreſigen hører et dygtigt Kys, trykkede jeg et ſtærkt Kys paa hendes Mund. Hendes ſtore Fripo-

stighed syntes dog lidt dæmpet ved min Fremgangsmaade, hun gik taus hen til Vinduet og aabnede Etuiet; og da imidlertid Moderen var kommen tilbage, og jeg endnu opholdt mig lidt for at afgjøre det Fornødne med hende, var jeg Vidne til at Jenny med en triumferende Mine gik hen til Søsteren, viste hende Ferdinands Gave, og raabte: „Naa! hvad siger du? Er Dette maaskee et Legetøi for et Barn? Er det ikke en noble Foræring? Seer du nu at Master Trull har været forelsket i mig?“ Til Ferdinands Trøst fortalte jeg ham Dette ved min Hjemkomst, og to Dage efter reiste vi fra London; og dermed havde den Historie en Ende.

Captainen loe, men rystede dog paa Hovedet, idet han sagde: „Saadanne Historier ere i Grunden stygge, thi sæt at denne lille Jenny havde været et fromt, barnligt Gemyt, som Trolle jo i Begyndelsen antog hende for, saa kunde hans Letsindighed dog have gjort hende meget Ondt og idetmindste have fordærvet hende de saa sorgløse Aar, som for ethvert Menneske kun ere altfor faa og altfor snart forsvundne. Nei da er det Eventyr, jeg veed med Trolle, for saa vidt bedre, som deri hverken er Tale om Uskyldighed eller Troskyldighed.“ — Efter Grosserérens gjentagne Anmodning tog nu Captainen Ordet og fortalte Følgende.

De veed, at jeg for en halv Snees Aar siden gjorde en Reise til Tydskland for min Helbreds og min Fornøielses Skyld. Det første Sted, jeg opholdt mig, var i Berlin, hvor jeg foruden nogle andre Landsmænd traf Trolle og Captain Morell, som De jo kjender?

„Ja jeg kjender ham. Det er en smuk Mand.“

Ja for ti Aar ſiden var han endnu meget ſmukkere. He var dengang Lieutenant ved Huſarerne og naar man ſaae ham hans ſmukke Uniform, kunde man let fæſte Lid til det Rygt at han, uagtet han var meget uformuende, dog havde gjor Lykke hos en Dame, ſom ellers pleiede at ſkjænke ſin Gunſt ti den Høiſtbydende. Denne Dame var en Sangerinde ved Operaen og var den Tid meget i Velten. Hun var født i Tydſkland, men roſte ſig af italienſk Blod og Herkomſt. Morell var ikke blot forelſket op over Ørene, men desuden ſaa ſtolt af denne Erobring, at han mangengang traadte den tilbørlige Discretion noget vel nær, og ikke kunde afholde ſig fra at gribe enhver Anledning til at gjøre Mademoiſelle Laurettas Skjønhed og Fortjeneſter til Gjenſtand for Samtalen. Mig, ſom han havde kjendt fra ſine Drengeaar, betroede han uden videre, at denne Kjærlighedshiſtorie var Skyld i, at han, tiltrods for adſkillige Omſtændigheder, der burde kalde ham fra Berlin, dog ikke havde været iſtand til at forlade denne Stad, og at dette forlængede Opholdhavde opſlugt altfor Meget af hans beſtemte Reiſepenge, hvortil ogſaa kom, at han, ſom en daglig Gjæſt i Mamſel Laurettas Huus, ikke anſtændigviis kunde undlade ſaadanne ſmaa Opmærkſomheder, ſom ikke gaae af uden Udgifter. Han havde f. Ex. altid den Forrettighed paa alle offentlige Steder, Spadſereture o. ſ. v. at følge hende og hendes Tante, en ældre Dame, ſom levede med hende, og hvis Gunſt det var nødvendigt at forſikre ſig, da hun havde ſtor Indflydelſe hos Niecen. Ved diſſe og andre Leiligheder ſøgte han naturligviis at viſe ſin gode Villie, der, ſagde han, jo desværre var Alt hvad han kunde byde en Perſon, ſom hele Berlin forgudede og misundte ham. Men ved al denne Lykſalighed var han geraadet i en ſaa ſtor Pengeforlegenheb, at han hverken vidſte ud eller ind, førend hans gode Skjæbne havde ført den ærlige Trolle til Berlin. Denne velvillige Landsmand havde ſtrax hjulpet ham ud af al Nød og vedblev

bestandig at laane ham Penge, skjøndt han godt vidste, der ikke var synderlig Udsigt til at faae dem igjen; og denne Handlemaade var saameget smukkere og liberalere fra Trolles Side, som han selv meget misbilligede den unge Mands Forbindelse med Lauretta, hvem han — saaledes meente Morell — bedømte heles falsk og ifølge skinsyge Menneskers ondskabsfulde Opspind. Trolle er ligesaa brav og god, som han er curiøs og ubegribelig mange Maader.

Morell og jeg spiste næsten daglig sammen med Trolle, og ter Bordet besøgte vi ofte et eller andet Theater. Dette gik nu dog af uden en lille foreløbig Strid mellem Trolle og Morell om hvilket Theater vi skulde unde vor Næring, eftersom Morell naturligviis ikke vilde forsømme nogen Opera hvori hans Elskede skulde optraadte, og heller ikke kunde taale, at vi Andre vare saa uvenlige at foretrække en anden Kunstnydelse. Som oftest fik han sin Villie, da Trolle godmodigen gav efter, naar han kun først maatte have Lov til at lette sit Hjerte ved at paastaae, at de Musikkjendere vare enige i, at Mamsel Lauretta ikke var nogen stor Sangerinde, og at hun desuden i det Hele ikke behagede ham. Alt Dette yttrede han imidlertid med en vis Skaansomhed mod den hæftige Elsker, hvilket bevirkede, at Denne aldrig blev opbragt, men tvertimod gjentagne Gange tilbød at præsentere ham i Sangerindens Huus, paa det han ved nærmere Bekjendtskab kunde faae et rigtigere Begreb om hendes Værd; Noget, som Trolle altid paa en høflig Maade betakkede sig for.

En Aften gik Trolle og jeg allene ud i Berlinernes saakaldte „Thiergarten". Paa Veien faldt Talen paa Morell, og vi kunde ikke undlade at beklage og dadle den Svaghed, der forførte ham til at tilsidesætte sin Pligt, som udtrykkelig kaldte ham til et andet Sted end Berlin. Trolle billigede min Mening, hvad Pligten angik, men undskyldte ivrig Svagheden, idet han meente, at denne Benævnelse ikke tilkom en Kjærlighed, der var

ſtærk nok til at overvinde alle Henſyn; kun beklagede han, Gjenſtanden for Morells Kjærlighed var den uværdig. M ſtørſte Foragt omtalte han den berømte Sangerinde, paaſtod hun var et egennyttigt, lavt Fruentimmer, og fortalte til Bev derpaa adſkillige Træk, om hvilke han paaſtod, at de vare alm delig bekjendte. Han ſagde: „Det har altid været mig ubegri ligt, hvorledes nogen Mand kan for Alvor hænge ſit Hjerte i et Fruentimmer, ſom ikke er uſkyldigt, blufærdigt og reent ſ Snee.“ — Han ſukkede dybt ved disſe Ord og tilføiede: „ det forſtaaer ſig! man bedrager ſig, man ſøger ſit Ideal og tr at ſee det allevegne. Saaledes er det vel ogſaa gaaet den ſt kels Morell.“ — Jeg har ret gjemt disſe Ord i min Huko melſe, fordi de ſiden ere forekomne mig ſaa beſynderlige i Tr les Mund.

Da vi vare ankomne til Thiergarten og havde faaet os ſatte i Ro ved et Par ſtore Kruus Øl med Kager til, godt preusſiſk, opdagede vi, ved et andet Bord i Nærheden, Ven Morell i Selſkab med Demoiſelle Lauretta og en æl Dame, ſom vi ſtrax antoge for den føromtalte Tante. Tr betragtede denne Gruppe med ſtor Opmærkſomhed og blev m og mere adſpredt og ligeſom ſørgmodig. Da jeg bemærk denne hans forandrede Stemning, ſvarede han: „Jeg bliver g ſke veemodig af at ſee paa den Dame, ſom ſidder hos Man Lauretta. Den ſtakkels Kone har, efter hvad jeg har h fortælle, været gift, eller er det vel egenlig endnu, med Sang indens Farbroder, der har gjort hende meget ulykkelig og tilſ forladt hende. See engang ret paa hende! Hvilket melanch Udtryk have de overſtandne Sorger dog efterladt paa hendes fi ædle, kloge Phyſionomie! Det er nok en Kone, ſom er o fyrretyve Aar; men jeg finder hende endnu meget ſmuk og i tagende.“ — Jeg fandt vel, at denne Dame havde et fiint klogt Anſigt; men noget Liſtigt, ſyntes mig, noget Lurende la

i hendes Øine; det Ædle, det Melancholske kunde jeg nu slet ikke saae Die paa. Trolle redblev med rørte Miner at gjøre sine Betragtninger over den Skjæbne, der venter et Fruentimmer, som i unge Aar, maaskee mod sit Hjertes Ønske, bliver bundet til en raa Karl, der — som han udtrykte sig — ligesom en Barbar og Billedstormer gjør sig en Fest af at ødelægge det Skjønne og Herlige, som i en mere dannet Haand vilde blive ædet, ja dyrket.

Allerede næste Middag hørte jeg — ikke uden Forundring — at Trolle havde anmodet Morell om at præsentere ham for Demoiselle Lauretta, og Dagen efter erfarede jeg at denne Præsentation allerede Aftenen iforveien havde fundet Sted, og at Trolle ved dette første Møde havde opført sig med en Courtoisie, som kunde gjøre mangen ung Cavaleer tilskamme.

Der hengik nu nogle Uger, hvori jeg sjeldnere saae mine to omtalte Landsmænd, efterhvi jeg deels gjorde smaa Reiser omkring i Landet, deels havde gjort Bekjendtskab i et Par Familier, hvor jeg jævnlig kom. Imidlertid lagde jeg dog Mærke til, at Morell i den senere Tid havde faaet noget særdeles Spændt og Pirreligt i sit Væsen og at denne Forandring især lod sig i hans Omgang med Trolle, hvem han tilforn aldrig havde vred paa, men som nu ikke kunde tale ham tilpas.

En Aften kom Morell farende op til mig i mit Logis. Allerede inden han aabnede Munden, blev jeg forfærdet over hans forstyrrede Udseende. I de haardeste Udtryk anklagede han Trolle, sagde, at denne gamle Forræder paa en lumsk Maade havde berøvet ham Det, der var ham kostbarere end Livet, svoer ved de grædseligste Eder at hævne sig, og det var med Møie, at jeg endelig fandt Rede i hans egentlige Anklage, som da bestod i, at Trolle med Foræringer og Kjærlighedsbreve havde forført Mamsel Lauretta til at tilstaae ham en hemmelig Sammenkomst. Forgjæves foreholdt jeg ham, at et Fruentimmer,

ſom han tiltroede en ſaadan Handlemaade, jo fornuftigviis maatte tabe al Intereſſe for ham. Han ſvarede: „O min Gud! Du veed ikke, hvad lidenſkabelig Kjærlighed er, du kjender ikke Laurettas fortryllende Elſkværdighed. Hun elſker mig, det veed jeg; hun elſker Ingen uden mig; men ſaadan en ſtakkels Pige har ved Exempel og Opdragelſe indſuget en næſten overtroiſk Ærbødighed for disſe uſalige Smykker, dette afſkyelige Guld. Tanten, ſom altid har viiſt ſig gunſtig ſtemt imod mig, fik jeg til at ſige mig Sandheden; thi jeg har længe havt Mistanke. Hun viſte mig et Brev fra Trolle med hans ſkjændige Ønſker og Løfter; og da jeg udbrød i Raſeri ved den Tanke at hendes Niece kunde ville indlade ſig i Sligt, blev den gode Dame ordenlig ganſke forundret og ſpurgte meget naivt: hvorledes noget Saadant kunde oprøre mig? — Min Gud! ſagde hun: Er det noget Uhørt? Hvad ſkader den Sag vel Dem? Lauretta elſker kun Dem; men en Pige i hendes Stilling bør vel tænke paa den Tid, da Stemme og Skjønhed ere borte, og Guldet vorer ikke paa Træer. De er den lykkelige Elſker; hos Dem vil hun trøſte ſig for det Offer, hun paalægger ſig ved at bønhøre en aldrende Mand, ſom ſlet ikke behager hende. — See, det ſagde hun ganſke naivt, ſom en meget fornuftig Tale. Jeg er færdig at blive gal! Jeg maatte bedrage mig meget, om dette uſalige Møde ikke er beſtemt til denne ſamme Aften. De vilde paa ingen Maade tage imod mig efter Operaen, ſom de pleie. Men jeg ſkal visſelig komme alligevel. Denne Nøgle, hvormed jeg kan aabne en Gang, der fører til Laurettas Værelſer, ſkal aabne mig en Grav for Trolle eller mig ſelv. Han ſkal ikke nyde Frugten af ſit Forræderi mod en Ven, der troede ham ſaa godt.“ —

Med ſaadanne Talemaader foer Morell frem og tilbage i Værelſet, ſom en Afſindig. At tale ham tilrette var ikke muligt, og ſkjøndt jeg vel tænkte, at ſaadanne blodige Anſlag ſom ofteſt

opløse sig til ingen Ting, saa fandt jeg det dog betænkeligt at lade ham gaae paa egen Haand i den Tilstand hvori jeg saae ham. Jeg fik ham derfor overtalt til at tage mig med som Vidne eller Secundant, hvilket jeg lovede at ville være, i Haab om at det skulle lykkes mig at forebygge det Værste; og efter et Par kjedsommelige Timers Venten, til vi kunde slutte, at Operaen var ude, gik vi i Stilhed til det Huus hvor Sangerinden boede.

Det var et Huus af gammeldags Bygning. Bag de to Værelser, som Lauretta selv beboede, var en lille mørk Gang, som fik sin Lysning fra en Rude i hver af Dørene. Denne Gang var et Slags hemmelig Indgang, hvortil kun hun selv og Morell havde Nøgle. Af denne benyttede han sig nu, og ganske sagte listede vi os til Døren til et Cabinet eller Boudoir, som vi uden Hinder kunde beskue gjennem Ruden. Det var oplyst, og et Bord med Forfriskninger stod dækket med to Couverts. Et Øieblik efter vor Ankomst blev Trolle indført af den unge Dames Kammerpige. Ved dette Syn kom Morell saadan til at ryste og bæve, at han maatte støtte sig mod Væggen, og jeg havde min Nød med at tysse paa de Skjældsord, og Forbandelser, som han mellem Tænderne udstødte mod denne Kammerpige, af hvem han sagde at have fortjent en anden Behandling. Jeg betragtede Trolle, medens han sad alene og ventede. Han havde pyntet sig efter bedste Skjønnende, men saae forresten ikke ud som en lykkelig Elsker ved det salige Stævnemøde; han sad hensunken i Tanker, og med nysgjerrig Forundring bemærkede jeg, at han fremtog en lille Kapsel, som han bar om Halsen i en Kjæde, aabnede, betragtede og kysede den. Men da man i det Samme hørte Nogen nærme sig den Dør hvorfra han var kommen ind, gjemte han hurtig Kapselen og sprang op med ungdommelig Fyrighed. Lauretta traadte ind, og nu begyndte strax en Scene af en meget anden Art, end man skulde

have ventet. Trolle, som var ilet mod Døren, traadte et Skridt tilbage, som om han blev forskrækket, bukkede flere Gange og fremførte endelig de ydmygste Undskyldninger for sin Nærværelse.

Her afbrød Grosseren den Fortællende og spurgte: „Kunde I høre hvad de sagde? Og hvilket Sprog talte de?“ —

De talte naturligviis meget ordenlig Tydsk, og vi kunde høre hvert Ord. Sangerinden svarede venligt, men mærkede imidlertid snart, at en Misforstaaelse maatte finde Sted. De saae forundrede paa hinanden og en Pause opstod. I stor Forlegenhed og med tusinde Bønner om Tilgivelse for at have forstyrret den unge Dame lavede Trolle sig til at forlade Værelset, da Lauretta holdt ham tilbage og begjærede en Forklaring over hans besynderlige Opførsel. Hun sagde: „Efter de Breve, De har skrevet til mig, de kostbare Foræringer, som De paa den beskedneste Maade har vidst at bringe i mine Hænder ved at henlægge dem i et eller andet Gjemme eller i en skjult Krog, for at jeg skulde finde dem, naar De var gaaet“ ...

Den ulykkelige Trolle gjorde en Bevægelse, som om han skulde falde overende, og slog sig for Panden. Men med Eet tog han Mod til sig og sagde: „Ak, min skjønne Dame! Den ulykkaligste Misforstaaelse har herskt i denne Sag. Hvorledes skulde jeg, en gammel, ubetydelig Mand, fordriste mig til at hæve mine Øine til Demoiselle Lauretta? Hvilke Skatte kunde jeg formaae at byde en Person, som de Fornemste og Rigeste kappes om at hylde? og ovenikjøbet hvorledes kunde jeg tillade mig, saaledes at misbruge den Vens Tillid som har ført mig i Deres Huus, og som selv tilbeder Dem?“ —

Med Forbauselse saae Lauretta paa ham og spurgte hvad hans Mening da var? om han var fra Forstanden? — Han tilstod nu frimodigt, at ikke hun, men hendes Tante var Den, til hvis Gunst han havde beilet, at da de bare samme Familienavn og endogsaa havde samme Begyndelsesbogstav i deres Dø-

benavn, saa vare Brevene mod hans Villie blevne forverlede; han fandt imidlertid, at Indholdet burde tilstrækkelig have udviist, hvem han meente; desuden havde han ved Vink og Miner nokſom givet Tanten at forstaae, at de smaa Billetter og Gaver vare bestemte til hende.

Jeg vil ikke paatage mig at beskrive Mamsel Laurettas Forbittrelse ved denne Opdagelse; hun loe og græd, spottede og skjældte paa eengang, hun ringede og befalede de tilkaldte Tjenestefolk strax at hente hendes Tante. Denne kom hurtigt løbende, Pigen og Tjeneren fulgte med. De syntes Alle at troe, at der var Ildløs, eller Mord og Røvere paafærde. Den arme Tante blev modtagen — som man siger — som en Hund i et Spil Kegler, Lauretta overøste hende med Bebreidelser og Skjældsord, sagde, at hun i Forening med den gamle Nar, som der stod, havde havt hende tilbedste, at hun af Ondskab og Misundelse havde beredet hende en Ydmygelse uden Lige, viist en usædelig Opførsel, dobbelt afskyelig for en Kone i hendes Alder, og tilsidst befalede hun hende strax at forlade Huset. — Den uskyldige Delinqventinde stod i Begyndelsen som forstenet; men da den opbragte Niece mod Slutningen af sin Tale aabnede et Gjemme og fremtog nogle Ørenringe og Kjæder og deslige, som hun kastede efter hende, saa hele Stadsen sløi ud af Vinduer og Futeraler, saa syntes et Lys at opgaae for Tanten. Hun skyndte sig hen at sammensanke sine Eiendomme og støbte Kammerpigen tilside, der i samme Hensigt var ilet til. Den vrede Sangerinde, hvis stærke Stemme i denne Scene havde hævdet sin Berømmelse, kastede sig nu udmattet, grædende og halv afmægtig i en Sofa; Trolle havde grebet Tantens Haand og førte hende til et Vindue, hvor han hviskende tiltalte hende. Morell kunde ikke længere styre sig selv, men foer til Alles Forskrækkelse ind i Værelset, styrtede hen til Trolle, omfavnede og knugede ham, som han vilde qvæle Menneſket af bare Kjærlighed; derpaa ilede

han hen til den vrede Skjønne, der ſtødte ham fra ſig og begyndte at udſkjælde ham med. Jeg fandt nu, at min Nærværelſe var overflødig, og liſtede mig ſagte til Gangdøren, hvori Nøglen heldigviis endnu ſad, hvorpaa jeg ſneg mig ud af Huſet og gik hjem, meget fornøiet over det fredelige Udfald paa denne krigerſke Begivenhed.

Næſte Dag kom Morell til mig, ſtraalende af Glæde. Hverken hans Elſkedes projecterede Utroſkab eller hendes uſthrlige Arrighed, hvortil vi havde været Vidner, formaaede at rokke hans urimelige Hengivenhed. Arrigheden ſyntes ham endog at have klædt hende godt, og Utroſkaben tilgav han let, da den — ſagde han — jo ſlet ikke havde fundet Sted. Han fortalte, at Trolle havde bragt ſin Elſkede hjem med ſig til det Hotel, hvori han logerede, og at han der havde etableret hende i nogle af de bedſte Værelſer i en anden Etage end den han ſelv beboede.

Jeg forlod nu Berlin og tiltraadte efter min Beſtemmelſe en Reiſe langs med Rhinen. Da jeg efter en Maanedstid kom tilbage til Berlin, fandt jeg Morell i meget ſlet Lune, han havde faaet nye Bekymringer og nye Medbeilere, der nok vare farligere end Trolle. Denne derimod lod meget vel tilfreds og levede i bedſte Forſtaaelſe med ſin Dame, efterſom jeg hørte af Andre; thi han ſelv iagttog den dybeſte Taushed om ſine Forhold og var i denne Henſeende ganſke det Modſatte af Morell. Da jeg egenlig var paa min Hjemreiſe og om faa Dage vilde fortſætte den, gav Trolle mig nogle Commiſſioner og Breve til Danmark, og yttrede at han tænkte at opholde ſig Vinteren over i Berlin. Samme Dag, ſom han ſagde mig Dette, vare vi Begge med flere Landsmænd indbudne i et ſtort Selſkab hos vor Miniſter. Efter Bordet bleve nogle Reiſende meldte, ſom vilde gjøre Viſit hos Miniſteren og hans Frue. Det var en Greve fra et lille tydſk Hof; han reiſte med ſin Kone til en Geſandtſkabspoſt ved et andet lille Hof (jeg erindrer hverken Hof-

ſernes eller Mandens Navn). Han ſelv ſaae ud ſom en vranten, udtæret Svirebroder, men hans Dame derimod havde et ſærdeles ſiint og behageligt Udvortes, uagtet hun ikke længere var ung. Iſær lagde jeg Mærke til hendes forunderlig melodiſke Taleſtemme. I disſe Toner, ſom jeg aldrig kan glemme, endſkjøndt jeg hørte dem ſaa kort, talede hun med Miniſterens Frue om den Skjæbne, ſom var bleven hende og hendes Mand til deel, aldrig at blive længe paa ſamme Sted. „I min Ungdom," ſagde hun, „fandt jeg noget Tillokkende ved dette omflakkende Liv. I Ungdommen er man ſelv ny og føler ſig tiltrukken af det Nye; men begynder man ſelv at blive gammel, ſaa føler man Trang til at ſlutte ſig til det Gamle, det Tilvante. Deraf kunde man jo rigtignok falde paa den ſørgelige Tanke, at denne Verden maa tiltrække os mere og mere, jo nærmere vi ere ved at maatte forlade den." — Jeg hørte i denne Samtale, at man havde ventet disſe Fremmede til Berlin for flere Maaneder ſiden, men at de nu kun vilde opholde ſig der i faa Dage. Trolle og jeg havde allerede været iſærd med at liſte os bort fra Selſkabet, da dette Beſøg blev meldt. Nu vilde jeg give ham et Vink om at vi ſkulde gaae, da jeg blev vaer, at han havde nærmet ſig den fremmede Dame. De hilſede hinanden ſom gamle Bekjendte, og da vor Miniſters Frue imidlertid fik et nyt Beſøg af Damer, ſom deelte hendes Opmærkſomhed, ſaae jeg Trolle i en dyb Samtale med den tydſke Grevinde, en Samtale, der, ſom det lod, fra hendes Side blev ført med mild, men almindelig Høflighed, men fra hans derimod med et Udtryk, ſom jeg ikke kan beſkrive; det var en Blanding af Ærbødighed, af Lykſalighed og af Smerte; der var et ſaa forunderligt Spil af Muſklerne i hans Anſigt, at jeg ikke vidſte, om jeg ſkulde le eller forfærde mig ved at betragte ham. Pludſelig foer den plumpe Ægtemand hen til dem, og ſpurgte ſin Kone i en raa Tone: om hun havde iſinde at opſlaae ſin Bolig hos den danſke

Miniſter? — Hun ſprang hurtig op og tog Afſked. Jeg veed ikke hvad denne flygtige og ubetydelige Tildragelſe kunde have for Betydenhed for Trolle; men Noget maa have været deri, hvad det nu kunde være; thi han var med Eet ganſke forandret, og vi vare neppe i vor Vogn, før han bad mig kjøre ham hjem, da han var upaaſelig og ikke kunde tage Deel i et lille Partie, ſom vi havde aftalt for Aftenen. Dagen efter fik jeg en Billet fra ham, hvori han bad om at faae ſine til Danmark beſtemte Breve tilbage, da han formedelſt indtrufne Omſtændigheder havde forandret ſin Beſtemmelſe og ſelv nu reiſte hjem. Allerede næſte Morgen forlod han Berlin, og da jeg endnu forblev der et Par Dage, hørte jeg af Morell, at Mamſel Lauretta havde forligt ſig med ſin Tante, og at Denne igjen var kommen tilbage i hendes Huus med en betydelig Pengeſum, ſom Trolle havde foræret hende til Afſked.

Efter at de to Mænd, hvis Samtale vi her have berettet, havde ſeet paa deres Uhre og beklaget Tidens altfor hurtige Flugt, ſkyndte de dem bort. Den unge Maler gik ſtrax efter. Uforſætlig havde han været Vidne til deres Beretninger, der vare blevne fortalte med høi Stemme og uden det Mindſte, der tydede paa nogen Hemmelighed. Dog havde den unge Mand, ved Formodningen om at de Talende havde glemt hans Nærhed, ſtrax i Begyndelſen reiſt ſig for at gaae og givet ſig iſærd med at ſammenpakke ſit Arbeide; men Det, han imidlertid hørte, opvakte hans Nysgjerrighed og hans Attraa efter at erfare Noget om den underlige Perſon, hvis ſtirrende Øiekaſt havde vendt ſig mod de ſamme Vinduer og den ſamme Gjenſtand, der havde ført ham ſelv til dette Sted, og ſom levede ikke blot i det Bil-

lede, han netop var iferd med at udkaſte, men i hans eget Hjerte. Han kunde ikke rive ſig løs, han ſatte ſig ſtille ned igjen og hørte de ovenanførte Fortællinger. Helten i disſe indgav ham en Intereſſe, han ikke kunde forklare ſig ſelv, da denne Mand jo var langt fra at ſtaae, ſom man ſiger, med Palmer i Hænderne, enten fra den æſthetiſke eller den moraliſke Side. Han gik hjem med Hovedet opfyldt af Det, han havde hørt og ſeet, og udkaſtede paa Papiret en Caricatur, hvis Lighed med Trolle var paafaldende og umiskjendelig. Han betragtede den ſmilende og med Velbehag og gjemte den derpaa i ſin Mappe ved Siden af den Elſkedes ungdommelige Billede. Den unge Kunſtner betragtede nu dette og ſagde ved ſig ſelv: „Dette friſke blomſtrende Anſigt vil tage ſig langt bedre ud, naar jeg faaer det malet ordentligt med Oliefarver. Det, tænker jeg vel, ſkal lykkes mig, naar jeg har denne Tegning for Øie; thi den ligner virkelig overmaade godt; men een Gang endnu maa hun ſidde for mig. Sidde for mig? Jeg maa lee af mig ſelv! Hele Gaden og to Vinduesruder ere imellem mig og hende. Jeg kunde omtrent ligeſaa godt afſtegne hende her hjemme efter Hukommelſen. Men .... jeg ſynes dog, at jeg kan ſaa tydelig ſee hende, hendes Nærhed begeiſtrer mig .... og endnu mere den kjærlige Hilſen, ſom hun ſtjæler ſig til at ſende mig. Hun veed det, hun gjætter det, at det er hendes Billede jeg arbeider paa, at det ſkal være min Skat og Trøſt i min Eenſomhed. Hvor den gamle Fyr, den Trolle ſad fordybet i at lorgnere hende! Skulde han være en Medbeiler? I min Liſes Hjerte behøver jeg viſt ikke at frygte nogen Medbeiler. Men hendes Moder? Hos hende kunde en Svigerſøn ſom denne gamle Herre, der ſkal være rig og have en Titel, være en farlig Medbeiler, ikke blot for mig, men ſelv for Mørk! Ak jeg kunde ønſke det for at ærgre Mørk! Min Liſe vilde dog neppe lade ſig tvinge, og den gode Bedſtemoder vilde ſagtens være hende en trofaſt Allieret. Naa! lad de til-

kommende Sorger ikke plage mig, de nærværende kan være me
end Nok. Frist Mod twinger Modvind til at vende sig, saa sag
jo en gammel Somand." —

Maleren tog nu Caricaturen i Haanden og betragtede d
opmærksomt. „Hm! denne Caricatur er ret lykkedes mig! J
kan ikke selv blive klog paa hvad der er ved denne Original
hans taabelige Legender, som tiltaler mig. Det synes mig so
en forvirret Gaade, hvis Opløsning maatte være et betydning
fuldt Ord, en latterlig Maske, bag hvilken jeg anede et intere
sant og sørgmodigt Ansigt."

Den næste Formiddag sad Maleren igjen i Conditoren
Vindue, med sit sædvanlige Glas Vand og Sukkerbrød, med si
Sortkridtspenne liggende ved Siden, og foran sig den aabne
Mappe, paa hvis ene Side laae Lises nu fuldendte Billede, o
paa den anden den omtalte Caricatur. Han var netop bleve
færdig og sagde ved sig selv: „Saaledes, ganske saaledes so
hun der sidder, vil jeg male hende. Indenfor Vinduet skal h
sidde. Det skal staae aabent og tjene til en Indfatning for d
yndige Billede; det dunkelrøde Gardin skal hæve det brune Haa
de friske Lilier og Roser paa Ansigt og Hals; den lille Fugl
sit Buur tilligemed Reisedaen skal staae i Karmen i den lukke
Deel af Vinduet, ligesom nu. Syhordet med Bogen og d
pæne Arbeidskurv skulle staae foran hende; men det smukke A
sigt skal ikke sees i Profil, saaledes som hun der sidder. N
en face skal det være! Det skal forevige mig eet af de Øieblik
da hun, undseelig og frygtsom for at overrumples, sender m
een af disse huldsalige Hilsener, af hvilken ingen idag er bleve
mig tildeel. Hun har dog seet herover, men ligesom om hu
ikke saae mig. Mama maae være i Nærheden." — I samm
Øieblik vendte den unge Pige sit Ansigt mod Conditorens Vi
due, nikkede og smilede til den lykkelige Ven, idet en blussen
Rødme overtrak de barnlig runde Kinder. Den henrykte Elsk

besvarede hendes Hilsen med tindrende Øine, og efter først at have sat sig i Sikkerhed for de Forbigaaendes Blikke ved at skyde Jalousien for den nederste Deel af Vinduet, sprang han op og holdt Tegningen oven over denne, medens han selv med Tegn og Miekast gjorde sin Mening forstaaelig. Lise viste paa sin Side at hun fuldkommen forstod ham, hun vovede endogsaa at nærme sin lille Haand til sine Læber og tilkaste Kunstneren et Kys til Løn. Han besvarede dette paa samme Maade af Hjertensgrund og trykkede desuden det fremstillede Billede til sit Bryst.

Lise foer hurtig fra Vinduet, og den unge Mand, der under denne glædelige Signaliseren ikke havde havt Øre eller Tanke for den Verden, der laae bag ved ham, vendte sig nu mod denne og saae Trolle, der stod bøiet mod den omtalte Caricatur af hans egen Person, idet han opmærksom betragtede den. Ved dette Syn blev Maleren næsten forskrækket. Ubeskrivelig forlegen, som om han var greben i en Drengestreg, blev han staaende ganske taus, uden at vide, hvad han skulde sige eller gjøre. Trolle reiste sin høie Figur iveiret og forekom Maleren i dette Øieblik endnu høiere end han var. Han smilede, og uden noget Tegn til at føle sig fornærmet, sagde han: „I Sandhed! jeg kan selv see, at denne Caricatur ligner mig ganske frappant. Ja det forstaaer sig! jeg vil jo nødig troe, at min Skikkelse er ganske saa spøgelseagtig, at mine Been ere fuldt saa tynde og Fødderne stet saa lange; men lad saa være, jeg vil samtykke i at bære disse Mangler, som de ere, naar jeg paa den anden Side turde troe, at mit Ansigt virkelig har det Udtryk, De har givet det; thi oprigtig talt, saa finder jeg, at tilstrods for den skarpe Næse, de forfaldne Træk, er der noget Interessant i det Physionomie.“ — „Ja tilvisse! Deri har De Ret!“ udbrød Maleren, ganske lettet om Hjertet og bevæget over den gamle Mands Godmodighed. Med en undseelig og trohjer-

tig Mine tilføiede han: „Jeg kan ogsaa med Sandhed forsikkre Dem, at det ikke var nogen uvenlig Følelse, der styrede min Pensel under dette skjødesløse Udkast, og dersom De ikke vil finde det ubeskedent, saa vil jeg bede Dem — naar det engang er Dem beleiligt og det ikke generer Dem — at gjøre mig den Ære at sidde for mig, at jeg ordenlig og rolig maa have den Fornøielse at male Deres Portrait. Jeg har malet adskillige, som ikke have været ganske mislykkede." — „De er altfor god, min unge Herre! Det er jo næsten Synd at misbruge den skjønne Kunst til at fremstille Noget, der egentlig maa lignes ved et udgaaet Træ. Dog tager jeg med Tak mod Deres Tilbud. Det er altfor fristende for mig at see mit Ansigt saaledes — hvad skal jeg kalde det? — idealiseret — det er ikke engang det rette Ord — nei, jeg kunde sige, mildt og christelig bedømt, saaledes som De allerede har behandlet mig i denne Caricatur. Jeg har mangengang tænkt med Bedrøvelse paa den Dobbelthed, som er i os Mennesker, og som vistnok ogsaa udpræger sig i vore Ansigtstræk. Den onde Side af vort aandelige Væsen maa kunne fremhæves i Maleriet som med Ord og være sand og lignende, og den gode ligeledes. Caricaturen pleier at være en saadan Fremstilling af vor slette og latterlige Side, derfor morer den os ligesom Satiren, ja desværre som Bagtalelsen. Men De har ved at tage en Caricatur af mig, hvad Physiognomiet angaaer, virkelig skildret mig fra den gode Side, og det skal De have Tak for. En Kunstner seer gjennem den ydre Skal; hvad Andre ikke blive vaer, det aabenbarer sig for ham baade i Mennesket og i Naturen, og derfor kan ogsaa for Er. et udgaaet Træ, som jeg nævnede før, være af ubetalelig Virkning i hans Værk, da man derimod i Virkeligheden vilde skynde sig at udrydde det. Men da jeg nu er saa heldig paa en saa særegen Maade at have gjort et Bekjendtskab, som jeg ikke agter saa let at lade mig slippe af Hænderne, saa beder jeg Dem gjøre

mig den Ære at være min Gjæst her ved en Frokost og ved et Glas Madera, eller hvormed det ellers behager Dem at indvie dette vort første Møde. Mit Navn er Trolle, og Deres?" — „Mit ubetydelige Navn er Anton Verner. Deres Navn, Hr. Legationsraad, var mig alt bekjendt. Jeg hørte det igaar af de Herrer, som vare her." — „Legationsraad! Ja den Titel forekommer mig altid som et Øgenavn, man har givet mig for at frotte med min borgerlige Virksomhed, der aldrig har bragt det høiere end til et Nul. Jeg har bestandig forbudet min Tjener at nævne mig ved denne Titel, og mine Venner — hvortil jeg maaskee tør regne Dem — beder jeg slet og ret at kalde mig Trolle."

Frokosten var nu bragt ind. Trolle viste sig ved denne lille Anretning som en opmærksom og forekommende Vert, og Samtalen blev fra begge Sider meget levende. Imidlertid gjorde de, Enhver især, den taabe Bemærkning, at den Anden dog under Samtalens Gang ikke forglemte at holde Øie med Gjenboens Vinduer, i hvilke forresten Ingen lod sig see. Inden de skiltes, bleve de enige om at mødes paa dette samme Sted den næste Dag, for at træffe nærmere Aftale angaaende Trolles Portrait, og derpaa gik de Hver sin Vei.

Inden den bestemte Time kom Trolle næste Formiddag. Den unge Pige saavelsom den aldrende Kone sad begge ved Vinduet, og, som det syntes, i en dyb Samtale. Trolle syntes allerede at vide Dette, inden han kom ind til Conditoren; thi med en Fart, som om han vilde fange en Fugl i Flugten, foer han gjennem Værelset, uden at værdige den bukkende og smilende Opvarter mindste Blik. Han kastede sig i en Stol, fremtog sin dobbelte Lorgnette, og med begge Albuer støttede i Vindueskarmen, hensank han aldeles i Beskuelsen af de to Fruentimmer, der fra deres Side aldeles ikke lod til at bemærke ham. Opvarteren, der allerede havde udmærket ham som en Gjæst, der

fortjente al Opmærksomhed, nærmede sig høflig og spurgte, om han Intet havde at befale. Efter at han flere Gange havde gjentaget sit Spørgsmaal, svarede endelig Trolle: „Giv mig hvad De vil, hvad De har nærmest ved Haanden." — Da den forundrede Betjent bragte Dette, vendte Trolle sig til ham og sagde: „Hvem er de Folk, som boe i Stue-Etagen her ligeoverfor?" — Med megen Beredvilligheb svarede Opvarteren: „Det er en Fru Derby, en Embedsmands Enke, som boer der med sin Datter og sin Moder." — „Er det Fruen, som sidder der, ligefor den unge Pige?" — „Hun med de blaae Baand paa Kappen? Nei, det er ikke Fruen, det er hendes Moder." — „Hvad er hendes Navn?" — „Ja det husker jeg virkelig ikke. Det er en Sø-Captains Enke. Hun har lidt Formue efter sin Mand. Af Renterne af den leve de nok fordetmeste, thi Fru Derbys Pension er vel ikke meget stor." — „Leve de i trange Kaar?" — „Nei det troer jeg just ikke. De have sagtens ikke Noget tilovers, de ere nok temmelig sparsomme og nøisomme; men de leve meget ordenlig." Trolle svarede ikke, men sukkede og vendte atter Øie og Tanker til et Hisset, ikke af Livet, men af Gaden.

I denne Stilling traf Verner ham, og forundret og fortrædelig blev han staaende nogle Øieblikke, inden han tiltalte ham. Med en halv forlegen Mine vendte Trolle sig til ham og bad ham venlig om igjen idag at dele hans Frokost. Verner undskyldte sig med Mangel paa Tid og foreslog at ville sende et Staffeli og øvrige Apparater hjem til Trolle, for at male ham der, og saaledes spare ham den Ulelighed at gaae til et langt fraliggende Qvarteer af Byen og op ad mange Trapper. Efter en kort Høfligheds-Strid blev Dette saaledes aftalt og en Dag bestemt, da man skulde skride til Værket; og da Dette var skeet, lod den unge Maler sig ikke opholde, men ilede bort. I det forreste Værelse nærmede han sig dog Vinduet, og

ſkal ſig til at tilkaſte ſin Elſkede en flygtig Hilſen, ſom hun paa ſamme Maade beſvarede. Ikke i det bedſte Lune gik han bort, og ſagde ved ſig ſelv: „Hvad er det dog? Hvad ſkal det ſige, at den gamle Trolle, jeg er færdig at ſige den gamle Trold, ſidder der og gloer paa min Liſe med ſine ſtore Lorgnette-Øine, ſom om han var en Klapperſlange, der med ſin Stirren vilde trække hende i ſit graadige Gab? — Er han gal? Eller er han, ſom de fremmede Mænd ſyntes at ville antyde, en hjerteløs Forfører? I hans Aar! hvor afſkyeligt! Men hjerteløs, det troer jeg ikke. Da maatte al ſympathetiſk Følelſe lyve. Hvilket Udtryk i hans Øine! i hans Stemme! hvilken Forſtand, hvilken Godmodighed i hans Tale! — Nei jeg vil troe at en ulykkelig Skjæbne, noget Forfeilet i hans Liv har bragt ham paa Afveie i hans Ungdom; men at han nu i ældre Dage, uden de Lidenſkaber .... Men du gode Gud! hvorfor ſidder han da hver evige Dag og ſtirrer over til det Vindue, ſaa at jeg, ſom det gik idag, ikke engang kan have den usle Trøſt at opmuntre mig med i en halv Timestid at ſee den elſkværdige Pige, ak kun langtfra, da jeg ikke mere tør ſee hende i Nærheden? Nu! maaſkee er det godt, at jeg af og til forſtyrres i denne beſkedne Lykke. Mit daglige Komme hos Conditoren kan let blive opdaget, og dets Hensigt er let gjættet. Mærker den fatale Mørk noget til den lille Telegraf, ſom Liſe og jeg ſtiltiende have oprettet, ſaa er Pokker løs, ſaa kan Liſe have Fortræd deraf. Forſigtig maa jeg være. Men jeg kan dog ikke nægte mig ſelv, uden Ord at ſige min elſkede Pige, at jeg er ſtedſe den Samme, at jeg længes og kun tænker paa hende. Jeg ſynes ogſaa, jeg maa holde Øie med Huſet, om Alting ſeer ud efter det Gamle. Og Trolle! Ja med ham maa jeg ogſaa holde Øie.“

Der hengik nogle Dage, uden at Verner og Trolle traf ſammen hos Conditoren. Ogſaa iagttog Maleren, ifølge ſine ovenfor anførte Betragtninger, den Forſigtighed, ikke daglig, og

iſær ikke længe at opholde ſig ved det kjære Vindue, men han lod ſig endogſaa af og til nøie med at gaae et Par Gange frem og tilbage paa Gaden og ſpeide efter et beleilligt Øieblik til at kunne ſende Liſe en flygtig Hilſen. Dette Slags Stævnemøde fandt altid Sted paa en beſtemt Formiddagstime, og den unge Pige forfeilede ſjeldent at ſee og beſvare den Elſkedes Hilſen, og det ligeſaa forſtaaeligt for ham, ſom ubemærket for alle Andre.

Imidlertid havde den unge Maler efter Aftale indfundet ſig hos Trolle, for at begynde paa det omtalte Maleri. Han følte ſig behagelig overraſket ved at betræde dette ſtille Opholdsſted; thi Alting, ligefra den gamle Tjener til en ſmuk Hønſehund, kom ham med uforſtilt Venlighed imøde, ja endogſaa en ſtor graa Poppegøie bøiede med Ydmyghed ſit Hoved, for at indbyde ham til at viſe ſig Kjærtegn. Den hele Omgivelſe havde et Præg af Ro og Hyggelighed. I et lyſt Værelſe, hvis Vinduer vendte ud til en Have, fandt Verner ſit Staffeli opſtillt. Et Kaffe- og Frokoſtbord ſtod zirlig dækket, og med fornøiet Mine indbød Trolle ham til at tage nogen Forfriſkning, inden han begyndte ſit Arbeide. Det var kjendeligt, at den gamle Mand var i et meget godt Lune. Han havde pyntet ſig paa det Allerbedſte, og Maleren kunde neppe bare ſig for at ſmile ved at betragte ham. Han ſagde ved ſig ſelv: „Jeg havde betænkt, at jeg vilde male ham i en Sloprok eller Overkjole, for derved at undgaae hans ſæregne Coſtume; men jeg troer, jeg havde Uret. Denne fine grønne Kjole, denne guldindvirkede Veſt af Atlaſk paſſer ſig netop til den hele Mand. Saadan gammeldags Zirlighed ſynes ligeſom en Deel af hans Væſen.

Da ſaavel Meſter ſom Model havde indtaget deres Pladſer, og de førſte Udkaſt vare gjorte, kom den gamle Tjener liſtende ind og tittede med et uſigeligt ſmilende Anſigt paa det begyndte Værk, og Maleren ſaae i et Speil, at han bag ved hans Ryg

gjorde Tegn til ſin Herre, ſom om han vilde ſige: „Hvor det bliver ligt og deiligt!“ — Endogſaa Hunden ſatte ſig tæt ved dem og betragtede med kloge Øine det uſædvanlige Skueſpil. Med en veemodig Følelſe tænkte Verner: „Det lader til, at mit Komme og mit Arbeide gjør Epoche i dette Huus. Hvor eensformigt Livet her maa være, kunde jeg ſlutte heraf, om jeg end ikke iforveien kunde tænke mig, hvor tomt en gammel Peberſvends Liv jo ſagtens er midt i al Overflødighed.“ —

At der imidlertid i denne gamle Peberſvends Indre bevægede ſig et Liv, der var langt fra at være tomt, derom overbeviſtes Verner mere og mere for hver Gang han ſaaledes tilbragte et Par Timer ene med ham. Trolles Samtale var ſaa righoldig, han fortalte med ſaa ſtor Livlighed om fremmede Lande, hvor han havde opholdt ſig, om mærkværdige Perſoner, ſom han havde kjendt, han yttrede en ſaa ſtor Interesſe for de ſkjønne Kunſter, talede med ſaa ſtor Sagkundſkab og Smag om ældre og nyere Litteratur og Kunſt, at Verner ſnart længtes efter den Time, der kaldte ham til Arbeidet, ſom efter en ſtor Fornøielſe. Ja det gik endog ſaa vidt, at han tilgav ham, ja ſelv næſten glemte, at han ofte i denne Tid havde truffet ham hos Conditoren i den gamle forargelige Lorgneren af Liſes Vindue. „Ak!“ tænkte den unge Elſker: „hvorledes kan det dog ærgre mig, at han glæder ſig ved Synet af hende og forynges derved? Hvo maa ikke henrives ved at betragte hende!“ — Ogſaa Trolle ſyntes daglig mere at finde Behag i ſin unge Vens Selſkab. Han længtes med Utaalmodighed efter hans Komme og ſøgte paa alle Maader at ſikkre ſig hans Nærværelſe. Næſten hver Gang han havde ſiddet for ham, indbød han ham til at ſpiſe til Middag med ſig paa en Reſtauration, hvor han pleiede at komme, og ved denne Leilighed vidſte han ikke, hvad han ſkulde finde paa for at gjøre det ret behageligt for ſin Gjæſt. Han inviterede ham ogſaa til at gaae i Theatret med ſig, og for at fornøie den unge Mand

betraadte han selv jævnlig dette Sted, hvor han ikke i mang Aar havde sat sine Been. Men han blev ogsaa belønnet fo denne Godmodighed, derved, at hans Interesse for denne Nybelsi der i yngre Aar havde været blandt hans kjæreste, nu gjenfødte for ham; og saaledes begyndte efterhaanden for disse to Personer et behageligere Liv. Den Gamle glædede sig ved at give, og de Unge, formedelst sit knappe Udkomme udelukket fra alle sin Alder Fornøielser, følte sig glad ved at modtage.

En Dag sagde Trolle til ham: „Noget, som ret glæde mig hos Dem, er et Fortrin, som faa Kunstnere nutildags bi sidde. De har nemlig erhvervet Dem en sand Dannelse. Ikk blot hvad der umiddelbart hører til Deres Kunst, har De tilegn net Dem, men Alt hvad der hører til at være Menneske i Or dets høiere Betydning. Sig mig: Er De, som jeg formoder Student?“ Werner svarede smilende: „Nei desværre! Jeg ka kun sige som Trop, at jeg har været temmelig nær ved at tag Examen. Min Fader havde bestemt mig til Studeringer, og fra jeg var en lille Dreng, holdt han mig i en lærd Skole; me et Aars Tid inden jeg var færdig til at tage Artium, døde han og jeg maatte da opgive Studeringerne af Mangel paa de for nødne Penge til at fortsætte dem.“ — „Hvorledes det? Var de da Ingen, som tog sig af Dem?“ — „Nei og Ja kan je svare. Min Fader var Fuldmægtig paa et stort Handelscontor Min Moder var død. Han havde blot mig, og jeg havde blo ham. Alt, hvad han eiede og havde, anvendte han paa mi Opdragelse. Da jeg havde en overveiende Lyst til at tegne o male, skaffede han mig en god Lærer. Dette gjorde mig stor Glæde, og al min Fritid, ja egentlig Mere end min Fritid, an vendte jeg paa at øve mig i denne kjære Kunst. Da jeg m mistede min Fader, var jeg virkelig forladt, uden Ven eller Frænde Verten i Huset, hvor vi boede, tog sig af mig i min Sorg og Nød, og foreslog mig at informere hans Børn i Tegning, og

derimod have et Værelse og frit Bord hos ham, hvilket jeg naturligviis med Tak modtog. I de samme Dage kom min Tegnemester til mig, og fornøiet over, at jeg nu var tilbøielig til at følge hans stadige Raad, nemlig ganske at hellige mig hans Kunst, førte han mig til en af Kunst-Academiets Professorer, som med megen Godhed antog sig mig og skaffede mig strax til at blive ansat som Elev ved Academiet. Jeg maa med Taknemmelighed erkjende, at jeg siden fra Academiets Side har nydt al Opmuntring og Understøttelse; jeg har ogsaa for nærværende Tid en Deel Informationer, og ved disse har jeg i Særdeleshed ernæret mig. Der har De i Korthed mit hele Levnetsløb og Regnskab for al min tynde Lykke." —

„O kjære unge Ven! Kald ikke en saadan Lykke tynd! En Kunstners Lod! Vilde De bytte den for nogen anden." — „Maaskee jeg ikke vilde det, dersom jeg ret for Alvor turde troe, at jeg var en virkelig Kunstner; men Tvivl om mit sande Kald martrer mig i mangen Time. Jeg seer af Deres Miner, at De vil trøste mig, eller at De maaskee gjør mig den Uret at tiltroe mig en affecteret Beskedenhed. Men jeg vil være saa oprigtig at jeg vil blotte mine svage Sider for Dem. Seer De! Havde jeg en sand Kunstnersjæl, saa maatte der i denne være en stor Bevægelighed, en Skaberkraft til — som den christelige Lærebog udtrykker sig — at danne Noget af Intet eller af en ubequem Materie. Jeg maatte da — som De selv forleden sagde — kunne see hvad der laae skjult for vulgaire Øine og see det Skjønne gjennem det Trivielle, see Sommerfuglen gjennem Larven. Men her mangler det mig. Kun en eneste Gang har jeg formaaet at udføre et Arbeide efter Opgave. Hver Gang Academiets Priis-Opgaver blive mig bekjendte, foresætter jeg mig at concurrere; men min Indbildningskraft er sjelden eller aldrig bevægelig nok til at aflokke et ikke selvvalgt kjært Emne et idealt, et Kunsten værdigt Synspunkt. Og det er galt; thi giv Thorvaldsen hvilket

Emne De vil, bestil hos ham f. Ex. et Gravmæle over en ube-tydelig Philister, og uden at smigre, uden Alt hvad man kan kalde usandt, skal han vide at forme noget Ædelt og Skjønt, Noget der henriver og som paa Poesiens Vinger hæver os til en Himmel, hvor intet Menneske ved denne Anledning tænkte at komme. Ak! denne Kraft mangler mig, denne elskelige Bøielighed! det er min største Sorg. Det gaaer mig endogsaa saaledes med Portraiter. Paa de trivielle Ansigter — og det er jo de fleste — kan jeg ikke anvende Flid, de blive skjødesløst behandlede; ja det gaaer saavidt, at de af mine Elever, der mangle Talent, lide af min Ulyst til at lære dem. De ere fordetmeste Børn, og Forældrene, som see alle Fuldkommenheder hos dem, see ogsaa deres Genie til Maleriet. De fleste af dem have hverken Genie eller Flid, og naar jeg saaledes den meste Deel af Dagen har gaaet og plaget mig med at give Timer, saa higer jeg efter at komme hjem og opmuntre mig med at arbeide efter mit eget Hoved; men saa er det ogsaa kun efter mit eget Hoved, at jeg formaaer at arbeide. Det, der ikke interesserer mig, lader jeg staae urørt fra Dag til Dag, og det er paa en dobbelt Maade til min Ulykke; thi det er netop denne tunge Ballast af utaknemmeligt Arbeide, der skal gjøre det muligt for den unge Kunstner at bringe sin lille Baad til at seile. I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød! Denne, den faldne Jords første Forbandelse føler han maaskee tungest af Alle."

„O kjære Verner! De kalder denne Dom en Forbandelse. For mange Aar siden har Rahbek sagt etsteds: at denne saakaldte Forbandelse var den største Velsignelse. Hvor ofte ere ikke disse Ord faldet mig ind, jeg, der, som saamangen Anden, har følt den Ulykke at være født til Rigdom, at være opdragen i den Tanke, at jeg ikke behøvede selv at bane mig min Vei gjennem Verden, at jeg fandt den slagen for mig og kunde vælge hvad Sti jeg vilde. Netop denne tilsyneladende Frihed har gjort mig ufri.

havde jeg været en fattig Student, vilde min Fader gjerne have ubt mig Frihed til at vælge Det, hvortil jeg troede at føle Kald. Jeg var bleven Læge, jeg havde overgivet mig til Studium af den trøstende, velgjørende Videnskab, som nu er bleven mig fremmed og fjern. Jeg var den hele Dag gaaet omkring for at hjelpe de Syge og trøste de Bedrøvede, og da jeg sympathiserer med de Bedrøvede, vilde jeg derved have trøstet mig selv. Hvad der i mine Pligter var trivielt og besværligt, havde været den Ager, jeg ved min Sved skulde bearbeide; men en desto saligere Ro vilde have ventet mig i mit stille Studerekammer, thi netop i den Deel af vort Arbeide, der er os paalagt som en Byrde, ligger en Befrielse, forudsat at Tvangen ikke er for stor, og at vi udrette vor Deel med en god Villie, thi dette Tryk befrier os fra et langt mere utaaleligt, nemlig Tidens, den tomme Tids. Og her føle vi den rette Bethydning af vort Syndefald, denne Svaghed i vor menneskelige Natur, der forvolder at vi kun for Øieblikke kan begeistres, at vi stedse maae betale vor Gjæld til Jordens Nødtørft for at kunne med frisk Mod og hjærlig Længsel hengive os til Det der ikke tilhører den; og derfor mener jeg med Rahbek, at den Dom, at vi skal æde vort Brød i vort Ansigts Sved, er ikke nogen Forbandelse, men et Lægemiddel som den guddommelige Medlidenhed rakte den faldne Menneskehed, paa det at den i det Arbeide, der er den en Byrde, skulde finde Lykkaligheden af det Arbeide, der er den en Hvile, og saaledes føle sin høiere Natur og mindes om en høiere Bestemmelse."

„Men," sagde Verner: „for enhver ædlere Natur gives der jo Beskjæftigelse nok i Kunst og Videnskab, Studier nok, som kunne befrie ham fra Tidens Tryk, uden at han behøver at bortgive saa mangen skjøn Time af dette korte Liv til at trælle for et knapt tilmaalt Brød. De selv er jo et Beviis for denne min Paastand. De mangehaande Kundskaber, De har erhvervet

Dem, ere ikke komne af sig selv uden Studium og Arbeide, men til dette Arbeide har De ikke været tvungen for det daglige Brøds Skyld. Og desuden er der jo aldrig Mangel paa noget Byrdefuldt, noget Tungt og Stofagtigt, Noget af Det, jeg kaldte Ballast i enhver Kunst; og Dette kan man have Nok af uden at behøve større Tryk."

„Forstaa mig ret! Det er langt fra at være min Mening, at et Menneske skal spilde sine Kræfter i Arbeider, som ere heterogene med hans egenlige Kald, men derimod at han for Alvor skal hellige sine Kræfter til et Kald hvilketsomhelst, som til Noget der har Krav paa hans Liv og hans Kraft, Noget som han altsaa ikke tør tilsidesætte for ethvert Indfald, men hvis Vanskeligheder han skal stride med, og sætte sin hele Sjæl til at overvinde. See det gjør sjeldent Den som er født til Rigdom. Saa mange Veie til Virksomhed staae ham aabne, at han raadvild prøver mange og vender tilbage fra dem alle. Som Borger i Staten faaer han Intet udrettet, og i Kunsten bliver han Dilettant og ikke Mester; men ikke at være Mester i nogen Ting tilfredsstiller intet fornuftigt Menneske. Guldet frister til Øieblikkets Nydelse, det jævner saa Meget, ikke blot til det Gode, men ogsaa til det Onde Det præker den falske Lære, at det formaaer at gjøre Uret god igjen, at erstatte den bortgrædte Time, — som om Dette stod i menneskelig Magt, som om Nogen uden Gud formaaede at lade det Gode udspringe af det Onde. Guldet smelter saaledes hen uden at have udvirket noget Godt og Skjønt, Livet svinder hen uden at have naaet noget Maal, uden at have tilfredsstillet den høieste Længsel, det bedste Ønske. Hvor langt anderledes er et Liv, som det der vinker den fattige Kunstner eller Videnskabsmand? Selv skal han bryde sig sin Vei; Nødvendigheden selv fører ham som en streng men viis Mentor ad den rette Sti, og Musen følger med og trøster ham for ethvert Savn. Musen er en ædel Elskerinde, hun spør-

ør ikke om Rang og Stand, om Conveniens og uſande Dyder, hun hengiver ſig ikke halv til Den, ſom ſkjænker ſig heel til hende, hun gjør hans Sorger milde og maadeholdne, og jeg tænker, at kun i hendes Omgang maa det være muligt at glemme ſin eneſte jordiſke Elſkede. Jeg ſiger ſin eneſte, thi egenlig har intet Menneſke mere end een. Intet Menneſke elſker mere end een Gang."

Trolle taug og ſukkede dybt. Verner ſukkede ogſaa. Han gik ſtrax efter bort i dybe Tanker og gjentog ved ſig ſelv: „Intet Menneſke elſker mere end een Gang! Ja, mit Hjerte er visſelig tilbøielig til at troe paa disſe Ord. Intet Menneſke elſker mere end een Gang! — Hvor beſynderlige ere dog disſe Ord i Trolles Mund! Han, om hvem man fortæller ſaa underlige Eventyr! Han, ſom jeg endnu igaar ſaae reent fortabt i min Kiſes Beſkuelſe! — Denne Gaade er ikke ſaa let at gjætte."

Trolles Portrait var nu ſaa vidt færdigt, at han ikke oftere behøvede at ſidde for det. Verner ønſkede at faae det hjem for at lægge den ſidſte Haand paa ſit vellykkede Arbeide, og lod det til den Ende afhente. En Dag, da han netop ſad med det for ſig, kom den levende Original ind ad Døren. Den overraſkede Maler modtog ham høflig og beklagede de mange Trappetrin, ſom hans Velynder havde maattet beſtige for at naae hans meget tarvelige Værelſe. Trolle, paa hvem ingen Anſtrengelſe var at mærke, ſvarede: „Ei, mine tynde Been, hvis Længde De vel kjender, løbe endnu ſaa raſkt, ſom da jeg var tyve Aar. At gaae trætter mig ikke ſynderligt; men derimod at længes det udſuger mit Hjerteblod, og jeg har ret længtes efter Dem i de fire Dage, jeg ikke har ſeet Dem. Min Stue var ſaa hyggelig, medens Staffeliet ſtod der, og Maleren næſten hver Dag kom. Nu har De vænnet mig til Deres Omgang, og De veed ikke hvad Vane vil ſige i mine Aar. Hvorfor kan De ikke komme til mig uden at male mig?" Verner ſvarede med uhyklet Varme

paa denne venlige Tiltale; han følte ſig oplivet ved den Godh og Deeltagelſe, der ſaa uventet havde kaſtet ſin Solſtraale ind hans eenſomme Tilværelſe.

Trolle ſaae ſig omkring i Værelſet og betragtede de Skizz ſamt de heelt og halvt fuldendte Malerier, ſom opfyldte de Blandt diſſe ſidſte var Liſes yndige, med ſøinefaldende Kjærli heb udførte Portrait. „Fortræffeligt!“ udbrød Trolle, idet ha blev ſtaaende foran det med korslagte Arme. Smilende vend han ſig derpaa til Verner og ſagde: „Det er ikke første Gan jeg ſeer dette Billede; det er at ſige: Tegningen, hvorefter d er malet, den meget ſmukke Tegning har jeg ſeet.“ — „Hvo ledes?“ ſpurgte Maleren, allerede heel forlegen ved at være ove raſtet i Beſtddelſen af dette Portrait, ſom af Glemſomhed ide var blevet udſat for profane Blikke. „Jeg ſaae det,“ ſvare Trolle, „den ſamme Dag og Time, da jeg første Gang havd den Fornøielſe at tale med Dem. De holdt det op for Vindue og Dagen ſtinnede igjennem og viſte mig det. I flere Minutt ſtod jeg bag ved Dem, uden at De bemærkede mig, uagtet je bukkede og ſkrabede for Dem og endogſaa tiltalte Dem, og“ – tilføiede han med et ſkalkagtigt Smiil, idet han lagde ſin Haan paa den unge Mands Arm — „det kom, ſkal jeg ſige Den deraf, at Deres Sjæl var flyttet over til den anden Side Gaden, ... til Gjenboen. Jeg ſtod og glædede mig ved betragte ikke blot Kunſtnerens Arbeide, men ogſaa den ſøde Lø ſom blev ham tildeel.“ — Verner vendte Anſigtet bort. „Bl ikke vred,“ vedblev Trolle med hjertelig Godmodighed: „Gu veed, hvor ærligt jeg glædede mig over Deres Lykke.“ Han to Malerens Haand. Verner trykkede hans, og ſpurgte, uden de at ſee paa ham: „Finder De, at Portraitet ligner?“ — „J ſynes det, jeg troer det viſt! ..... Oprigtig talt, ſaa har je kun meget flygtig betragtet den ſmukke Original og er egentl først bleven opmærkſom paa hende den Dag — ſom ſagt –

la hun saa elskværdig og ligesom frygtsom talede til Dem med sin Veltalenhed. Indtil den Tid og Stund har jeg egentlig set paa hende uden at see hende." Forundret og alvorlig betragtede Verner ham. „Tilgiv mig, men i Sandhed, jeg veed ikke hvad jeg skal tænke. Ikke set paa hende, siger De? Og dog, hvor mangen Gang har jeg ikke med disse mine corporlige Øine set Dem sidde og lorgnere hende, som om De Intet i Verden kunde see uden hende." Trolle traadte et Skridt tilbage og saae ligeledes forundret og alvorlig paa Verner. Derpaa brast han i Latter og raabte: „Hvad for Noget? Jeg! jeg skulde have lorgneret den unge Pige! jeg gamle Nar skulde give mig af med at være Deres Medbeiler! Hvor kan Sligt falde Dem ind?" — „Men Gud bevares! Hvad i al Verden studerer De da i de Vinduer ligefor Conditorens?" En flygtig Rødme overtrak Trolles blege Kinder, og med en let Slingren med Kroppen, som var ham egen, svarede han: „Er Deres Hjertes Dame det eneste Fruentimmer, som De har seet i de omtalte Vinduer?" — „Ja jeg veed ikke Andre, uden .... ja undertiden sidder hendes Bedstemoder der ogsaa." — „Nu vel!" — „Men du min Gud! hende kan det da vel ikke være?" — „Hvorfor ikke?" svarede Trolle.

En lille Pause opstod, under hvilken han satte sig ned, og idet han kastede sig tilbage i Stolen og vendte Øinene mod Loftet, sagde han til Verner, der med Hænderne paa Ryggen og med en spændt, noget ironisk Mine blev staaende foran ham: „Hør, min unge Ven! Det er tusinde Gange sagt, at Hjertet ikke ældes; og at den Sætning er rigtig, det føler jeg her." Han pegede paa sit Bryst. „Jeg er ikke og jeg ønskede visselig ikke heller at være ufølsom for qvindelig Elskværdighed. Men derimod troer jeg at hos et bedre Menneske, hos Den, hvis Kjærlighed ikke er den blotte Sandselighed, der gjælder det Ordsprog: at Lige søger Lige. Det synes mig naturligt, at denne Sympa-

thie, ſom vi kalde Kjærlighed, maa trække os til Den, om hve vi kunne foreſtille os, at hun var det Ideal, der fra Ungdom men af havde levet i vort Bryſt, den Elſkede, der trolig v vandret ved vor Side gjennem Livet, hvad enten vi nu ere ſ lykkelige at have eiet en ſaadan, eller ikke. Desuden har enhv Alder ſin Skjønhed. Det ſkulde ſmerte mig, om De, ſom Kunſtner, ikke — for at bruge Göthes Ord — kunde ſee gje nem det Slør, ſom Tiden kaſter over en ſkjøn Skikkelſe. D burde De kunne; thi ikke blot Digteren, men ogſaa den bilden Kunſtner bør have Noget af Propheten eller Seeren. Han ma have Det, man kalder Dobbeltſyn. Jeg er ikke Kunſtner, de værre, men hos mig bevirkes denne Seen af en aldrig udø Kjærlighed, ſom griber mig ved Synet af et qvindeligt Væſe netop et ſaadant ſom den Kone, om hvem vi tale. Jeg ka aldrig blive kjed af at betragte dette Anſigt, over hvis fine Træ en vis Bleghed, et Udtryk af Mathed har bredet ligeſom et æth riſt Slør. Hvilken høi Ro, hvilken Reſignation lyſer ikke ud dette Phyſionomie? Er der ikke Noget, der ligeſom tyder paa Overvægt af det Aandelige over det Legemlige, en — hvorledø ſkal jeg forklare mig? — ligeſom Fortynden af det Materiell ſom gjør det Aandelige mere ſynligt? — O! naar jeg ſeer denn Kone ſidde ſaa ſtille, ſaa beſkedent, med ſin ſneehvide Kappe bun den med et ſimpelt Baand om det lille Anſigt, naar jeg ſe hende fordybet i den Bog, hun læſer i, medens de ſmaa hvid Hænder hurtig bevæge Strikkepindene, eller jeg ſeer hende ſa mildt, ſaa moderligt tale med ſin unge Datterdatter, da kan je ikke rive mig løs fra dette Syn, og tuſinde forglemte Ungdomm Følelſer og Erindringer vaagne i min Sjæl og oplive min dø Tilværelſe."

Verner ſmilede og ſagde ved ſig ſelv: „Herre Gud! Denn Mand forekommer mig ligeſom Don Quixote. Hans Veltalen

hed bringer En næsten til at see de Phantasibilleder, der svæve for ham selv."

Da Trolle taug, sagde nu den unge Maler: „Ja jeg vil ikke disputere med Dem eller Nogen, for at nedsætte Madame Bergs Værd i allerringeste Maade. Dertil holder jeg selv altfor meget af hende. At en vis Fiinhed er udbredt over hendes hele Person, at en ædel og forstandig Sjæl udlyser af hendes Ansigt, har jeg ofte bemærket, og det er intet Under. Ogsaa ligner Lise hende langt mere, end hun ligner sin Moder!" — „De kjender altsaa denne Familie?" — „Om jeg kjender den? Jeg er beslægtet med den og har fra Barnsbeen havt Omgang med den. Madame Berg kalder jeg Tante. Min Moder var en Søsterdatter af hendes afdøde Mand, Captain Berg." — „Captain Berg! Koffardi-Captain Berg, som førte et Skib der hed: det gode Haab?" — „Ja jeg erindrer at have hørt, at han i mange Aar skal have ført et Skib af det Navn." — „Ih min Gud! saa har jeg meget godt kjendt den Mand; jeg har gjort to Reiser med ham. Den Opdagelse er mig meget velkommen; for den Efterretning skal De ret have Tak!"

Trolle taug og faldt i Tanker. Verner saae spørgende paa ham. Efter et lille Ophold sagde Trolle, ligesom opvaagnende af sin Grublen: „Men sig mig, naar De er bekjendt og endogsaa beslægtet med denne Familie, hvad bevæger Dem da til at sidde hos Conditoren og aftegne denne unge Pige, som De jo bedre kunde betragte i Nærheden? Hvorfor gaaer De ikke derover, da De jo dog elsker hende? og hun elsker ogsaa Dem, det har jeg beluret, det veed jeg vist. — Bliv ikke vred! Jeg har talt fortrolig med Dem og er Deres sande Ven, det kan De stole paa." —

„Ja det gjør jeg virkelig ogsaa, jeg smigrer mig med Deres Venskab og Godhed, og vil svare Dem ærligt. For fire Aar siden gjorde jeg en Reise i Udlandet ved Academiets Under-

ſtøttelſe, og var borte i tre Aar. Jeg var dengang meget ung, og Liſe var endnu et Barn. Da jeg for et Aar ſiden kom hjem og ſaae min unge Couſine — ſom jeg kaldte hende — forelſkede jeg mig ret alvorlig i hende. Jeg fortaug min Kjærlighed, men troede dog at vide, at den uſkyldige Liſe i ſit Hjerte gjengjældte den. Jeg kunde jo nok ſige mig ſelv, at mine Udſigter vare maadelige og iſær langt fra Maalet, og at jeg følgelig burde tie; men jeg vovede at haabe paa Fremtiden, da vi Begge ere unge; og ſkjøndt man ikke taler, er det dog ikke ſaa let at ſkjule ſit Hjertes ſande Tilſtand." — „Nei!" udbrød Trolle: „Det er visſelig ikke let." — Verner vedblev: „Liſes Moder er en underlig Kone. Hun gaaer i en evig Ængſtelſe for den Dag imorgen, og ligeſom hun troede at kunne tilvende ſig Forſynets umiddelbare Hjelp og Beſkjærmelſe ved en overſpændt Pligtfølelſe og Afkald paa al Ro og Nydelſe, er hun bleven ſaa exalteret i Moralen og i ſin Strenghed mod hvad hun kalder Ondt, at hun, i den Tanke, at jo ſtørre Offer man bringer, deſtoſtørre Belønning har man tilgode hos Vorherre, er nærved at offre ſin Datter, ligeſom Agamemnon, for at faae god Vind. Der er et ungt Menneſke, en Juriſt, ſom hedder Mørk, der har faaet ſin Gang der i Huſet; han har en rig Fader, hvis eneſte Søn han er, og dertil forſtaaer han den Kunſt at indſmigre ſig hos Fru Derby med moralſke Prækener, ſom, nærmere beſeete, egentlig kun ere Lovtaler over hendes ſtrenge Dyder og hans egne. Dette mig forhadte Menneſke frier til Liſe gjennem Moderen, og har uden Tvivl faaet Løfte om Datterens Haand. Jeg troer viſt, at det er ham, ſom har gjort Fruen opmærkſom paa min Kjærlighed; thi pludſelig fik hun det Indfald i ſin Moders og Liſes Nærværelſe at ſige til mig: „„Jeg mærker, min Gode, at De gjør Cour til min Liſe. Hun er et Barn og let at beſnære. De har ingen Udſigt til at kunne gifte Dem med hende og ernære hende anſtændigt; og om De ogſaa kunde det, ſaa maa jeg ærlig tilſtaae

em, at Deres Vandel ikke er saa uplettet eller Deres Characteer a moralsk fortræffelig, som jeg fordrer den af min Svigerson.""

Gud skal vide hvad hun meente med denne sidste Phrase. orgjæves spurgte jeg hende derom, hendes Tale endte med de ystelige Ord: „„De kan følgelig ikke fortænke mig som Moder en Begjæring, jeg herved gjør Dem om ikke oftere at lade Dem i mit Huus."" —

Trolle udbrød: „Gud bevares! hvilken urimelig Kjelling! en hvad sagde den elskværdige Bedstemoder og det stakkels Pi- garn?" — „Det stakkels Pigebarn brast hæftig i Graad og lede sig i Bedstemoderens Arme, og denne gode Kone var saa forstenet, som jeg, og søgte med Vink og Miner, men idlertid uden Ord, at bevæge sin Datter til Mildhed. Natur- vis gik jeg strax min Vei, og den Glæde havde en Ende."

„Nei det forbyde Gud, kjære Verner! thi det vil her sige re end man almindeligvis tænker sig ved denne Talemaade, i Glæden, hele Livets Glæde kan let have en Ende ved Tabet Den, man virkelig elsker. O hvor Forældre dog ere straf- rdige! De opklække de stakkels Børn, som Landmanden sine m og Føl, for at kunne sælge dem, naar de blive store. De de sig betale for at have givet et Liv, som de ikke have givet Kjærlighed til Barnet, med dets hele Livs Lykke. Ak hvor g haber saadanne Forældre! Men sig mig dog, har De for- ldt Dem aldeles passiv siden hiin Forvirsningsdag?" — „Nei t har jeg just ikke, og det er gaaet Fru Derby, som det for- mmeste gaaer med de hæftige Forholdsregler: De fremme gemeen- gen Det, de ville forhindre. Saaledes har jeg rigtignok ikke lt med Liise, heller ikke strevet til hende, men vers over Gaden ve vi ved Tegn og Miner forstaaet hinanden; og, hvad vi ntelig ikke saa let havde gjort, om Alt var blevet ved det lmale, vi have uden Ord tilstaaet hinanden vor Kjærlighed, og g anseer os for virkelig forlovede." — „Nu Himlen velsigne

Deres ſtumme Vagt! Og det ſpaaer jeg visſelig, at De, min unge Ven, og Deres Liſe, ſom ligner ſin Bedſtemoder, De ſkulle ikke blive opoffrede. Nei det aner mig, at jeg ſkal være ſaa lykkelig at forebygge denne Skjændighed. For Øieblikket ſiger jeg ikke Mere." Verner takkede ham hjerteligt, og ſkjønt han ved nærmere Eftertanke ikke troede at kunne bygge ſærdeles trygt paa Trolles Paafund og Planer, fandt han dog en Trøſt i hans ærlige Deeltagelſe.

Næſte Formiddag ſad Fru Derby i ſin Dagligſtue i Samtale med Mørk. Liſe ſad ved Vinduet med ſit Arbeide. Paa den behændigſte Maade, ſom om hun med Tænderne afbed en Traad, holdt hun ſit Sytøi op til ſit Anſigt, ſaaledes at det dannede en Skjerm mellem hende og Dem, ſom ſadde inde i Værelſet; og bag dette Skjold hilſede hun kjærligt den fra det modſatte Vindue ſpeidende Ven, advarede ham forſtaaeligt for den Fiende ſom lurede i Baghold, beſvarede hans Klager og Forſikkringer og tilkaſtede ham et ømt Kys til Afſked; Altſammen ſaa hurtigt, ſaa behændigt, at det ikke engang kunde vække mindſte Opmærkſomhed hos Mørk, ſkjønt han under ſin Samtale med Moderen beſtandig med mistænkſomme Øine fulgte Datterens Bevægelſer; men da hun nu igjen med ærbar Mine ſaae ned paa ſit Arbeide, raabte han: „Gud! Jomfru Liſe! hvor Deres Kinder med Eet ere blevne blodrøde! Seer De Noget paa Gaden, ſom ſætter Deres Sind i Bevægelſe?" Uden at oppebie hendes Svar, foer han til Vinduet og ſaae til alle Sider, ogſaa til Conditorens Vindue, men heldigviis uden at opdage den advarede Elſker, der itide havde ſkjult ſig bag den føromtalte Jalouſie. „Hvad feiler dig, Liſe?" ſpurgte Fruen. „Ak!" ſvarede Liſe fortrædelig, „jeg feiler jo Ingenting." — Mørk ſaae viſt paa hende og ryſtede paa Hovedet, men ſatte ſig derpaa hen til Vinduet ved Siden af Fruen. Han tog hendes Haand med en ſød Mine og ſagde: „Min bedſte Frue! De ſeer igjen idag ſaa lidende

n. Hvorledes har De det?" — „Er Moder syg?" udbrød Lise, let hun reiste sig og nærmede sig Moderen. „Jeg er ikke vel," svarede Fruen: „jeg har Hovedpine, jeg har ikke kunnet sove natt, jeg har saamange Bekymringer, og naar jeg kommer til at nke paa dem, saa flygter baade Søvn og Sundhed. Alting r været saa dyrt i Sommer. Alle Moders Penge og mine ne ringe Skillinger for dette Qvartal ere opbrugte, og det este, som skal bruges til de nødvendigste Udgifter, vil ikke for- ae til at skaffe os det Vintertøi, Hatte og deslige, som vi ikke nne undvære, om vi ellers skal komme ud af en Dør. Hvor- n skal det gaae?" — „Aa lille Moder! vi' hjelpe os nok!" - „Ja det har du nok lært af Bedstemoder at bruge saadanne ulemaader. Du veed ikke, hvad det er at stride med Nærings- rger, og Moder har heller ikke prøvet Det, jeg har prøvet. a jeg giftede mig med min salig Mand, da veed Gud, at han vede mig, at de knappe Kaar, som saa Mange maae pines med, skulde ikke naae vort Huus, og det Løfte holdt han ogsaa i ogle faa Aar; men efter at han havde mistet sin Formue ved n egen Uforsigtighed, og han ovenikjøbet blev syg og elendig, a kan jeg vist tælle de Dage, jeg var fri for at græde, og de ætter, jeg var fri for at vaage." Lise gik nu taus hen og tte sig paa sin forrige Plads. Moderen vedblev: „Om jeg har abt min Sundhed og mit Humeur, er det intet Under. Jeg eed, at jeg har arbeidet over min Evne, og det gjør jeg endnu; eg spørger hverken efter Nat eller Dag eller Mathed eller Lyst, men gjør min Pligt i det Yderste. Og mangengang maa jeg ovenikjøbet høre af Moder, at jeg paa den Maade gjør mig Li- et suurt til ingen Nytte, og hvad som er værre, gjør det suurt baade for hende og min Datter, men det rører mig ikke. Min Samvittigheds Vidnesbyrd er mig Nok og den Tanke, at jeg vel maaskee kan haabe bedre Dage af Guds Retfærdighed, som seer, hvordan jeg opoffrer mig selv." Mørk udbrød med Begeistring:

„O min fortræffelige Veninde! med Beundring og Glæde har jeg hørt paa Dem. Ja det er herligt at beſtue den Høide af Dyd, hvortil den menneſkelige Natur kan komme. Ja De har visſelig Ret til at haabe paa bedre Dage. Gid det maatte blive min misundelsesværdige Lod at bidrage til at forſøde Deres Liv! Jeg har virkelig et Haab om en nærforeſtaaende Lykke. Dem kan jeg nok betroe det. Jeg kan endnu ikke tale tydeligt om min Plan; kun ſaameget kan jeg ſige, at mit Ønskes Opfyldelse beroer paa min Fader. Han er jo ſær og borneert, ſom alle gamle Folk; men jeg tænker dog, at naar jeg taler fornuftigt med ham, foreſtiller ham, at hvad jeg forlanger er ingen Naade — thi jeg foragter og hader Naade — men en Rettighed, at min Helbred er delicat, at jeg ikke kan taale Ærgrelſe, ſaa ſkulde man dog troe, at hans ældſte Søns Liv og Lykke“ ....

Hr. Mørk blev afbrudt i ſin Tale ved et ſtærkt Ryk i Klokkeſtrængen ude paa Trappen. Liſe løb ud for at lukke op, og Trolles gamle Tjener i et meget ziirligt Livree viſte ſig udenfor Dørtrinet, ſom han ærbødig bukkende ikke betraadte; men efterat have ſpurgt, om ikke Fru Berg boede her, leverede han et paa fiint roſenrødt Papiir ſkrevet Brev til denne Dame og bad om Svar derpaa. Udenfor Dagligſtuen var en lille Entree, ikke meget ſtørre end et ſtort Skab. Liſe bad ham høflig komme ind i Stuen; han gjorde ſaa, og blev ſtaaende ved Døren, medens hun ſkyndte ſig med Brevet ind i Bedſtemoderens Værelſe. Fru Derby og Mørk maalte den ubekjendte Tjener med Øinene. Med fornem Mine ſpurgte Mørk: „Fra hvem er Han?“ — „Fra Legationsraad Trolle.“ — „Ja ſaa?“ ſagde Mørk forundret og hviſkede derpaa til Fruen: „Hvor kommer det gamle Aſſkum til at ſkrive til Deres Moder?“ — „Kjender De ham?“ ſpurgte Fruen. — „Ja desværre! Jeg ſiger desværre, thi det er altid ſlemt at kjende det Onde.“ — Madame Berg traadte nu ind i

ien og ſagde til Tjeneren: „Hils Deres Herre og ſlig, at jeg have den Ære at vente ham iaften Klokken ſex.“

Da det gamle Sendebud var gaaet, udbrød Mørk: „Hvor- s, Madame Berg! Vil De modtage det Menneſke?“ — Fruen bte næſten paa ſamme Tid: „Mørk kjender ham og ſiger at er en ſlet, afſkyelig Mand.“ — Bedſtemoderen loe: „Hvad mer det mig ved? Han forlanger at tale med mig om For- inger. Læs ſelv,“ tilføiede hun og leverede ſin Datter Bre- Fruen aabnede det og læſte høit:

„Høiſtærede Frue! En gammel Bekjendt af ſalig Captain g beder Dem om at forunde ham et Øieblikks Samtale i ledning af en ubetydelig Pengeſag, ſom han hændelſesviis har ret at være forglemt og uafgjort. Ærbødigſt Ferdinand lle.“ —

„Naa du gode Gud!“ raabte Fruen næſten grædende: „Har ikke nok anet mig, at noget Sørgeligt ſtod for Døren! I dette blik, da vi ere i den ſtørſte Forlegenhed for Penge, kommer ovenikjøbet en Creditor anſættendes med en gammel Fordring!“ dame Berg ſvarede roligt: „Hvem ſiger at det er en Credi- ? Det forſtaaer ſig, det lader jo rigtignok til at det er no- Saadant, men man kan vel tale ſig tilrette med Manden. ſald, hvor Intet er — ſiger man jo — har Keiſeren forloret Ret.“ — „Nei!“ udbrød Mørk: „af den Karl kan der viſt ventes noget Godt; men her gjælder det at forſtaae ſin Jura, ſaa har De da mig, Gud ſkee Lov! De ſkulde ikke ſelv tale b ham. Send De mig til ham! Jeg ſkal med Glæde dreie n en Næſe.“ — „Nei De ſkal have Tak, jeg vil nok ſelv e hvad han vil mig.“ — „Men det er en gammel fæl En, Libertin af førſte Skuffe, en gruelig Forfører!“ — „Aa, mig ber han ſig vel ialfald ikke om at forføre,“ ſvarede Bedſte- deren leende og forlod Værelſet. „Deres Moder er ordenlig ndig,“ ſagde Mørk: „Det er nu Tonen fra det forrige Se-

greb denne Leilighed til at bede om Tilladelſe til at komme igje en af Dagene og ikke blot bringe Tegningen, men have de Ære at forære hende den, en Gunſt ſom hun af de ovenanfør Grunde med Fornøielſe tilſagde ham; og ſaaledes endtes det førſte Møde til ſtørſte Tilfredshed for de Paagjældende.

For en Kone, der allerede havde gjort adſkillige Skridt in i de halvtredſindstyve Aar, var Madame Berg virkelig en ua mindelig behagelig Perſon. Umiskjendelige Træk af fordum Skjønhed og en vis forbringsløs Smagfuldhed og Nethed i her des Dragt og hele Omgivelſe, forenet med en Fiinhed i Om gang, der vidnede om Dannelſe og indre Værd, gjorde hen til et kjært Møde, ſelv for Den, der ikke forſtod at vurdere her des Fortrin. Hun havde i ſin Barndom faaet en omhyggeli Opdragelſe og ſiden uddannet ſine Evner i et indholdsrigt Li til hvilket hun havde havt Leilighed ved meget at færdes i Ver den og mellem Menneſker, efterſom hun i mange Aar havde fulg ſin Mand paa endeel af hans Reiſer og levet med ham paa frem mede Steder, hvor hendes tiltrækkende Perſonlighed havde gjort hen ſøgt og indført i mange forſkjellige Selſkabskredſe. Det var ſaa ledes intet Under, at Trolle, der allerede i ſit exalterede Hove havde udkaſtet ſig denne Dames Billede med de fordeelagtigſt Farver, fandt i hendes Nærhed, at hun endnu overgik han Forventning, hvilket han ogſaa ſamme Aften yttrede for Verner inderlig frydende ſig over ſin vel opfundne Liſt med den opdigtet Gjæld, hvormed han, efter ſin Mening, for Spotpriis havd tilkjøbt ſig Adgang til dette Huus. Den unge Maler ſagde ve ſig ſelv: „Herre Gud! Saadanne driſtige Foretagender vilde n aldrig falde mig ind at forſøge; men det forſtaaer ſig, jeg ha heller ikke det Hjelpemiddel ſom denne Mand eier. „„Geld gie Muth,““ det er et ſandt Ord! Det ſeer man her.“ — Imid lertid glædede han ſig ved den Tanke, at der ved Trolles Komm

i Fru Derbys Huus var aabnet et Slags Communication mellem ham og hans Liſe.

Fru Derby, der ifølge Mørks Yttringer anſaae Trolle for et Slags grumt Rovdyr, der gik om og ſøgte hvem han kunde ypſluge, var, medens den frygtede Perſon var inde hos hendes Moder, gaaet op og ned ad Gulvet, inderlig utaalmodig over den lange Samtale, hvoraf hun ſpaaede ſig lutter Ulykke og fordobblet Vengeſorg. Forgjæves ſøgte Liſe at berolige hende og ſagde i ſin Uſkyldighed: at den Fremmede var en galant, ſmuk gammel Mand; en Udladelſe, ſom hendes Moder tog hende meget ilde op og ſpurgte, om hun allerede gav ſig af med at finde Behag i Galanterie og foretrak et glat og falſk Væſen for den ærlige Ligefremhed.

Endelig kom da den frygtede Gjæſt, fulgt af Madame Berg, der med megen Artighed preſenterede ham ſin Datter og Datterdatter, og henvendende ſig til den Førſte, tilføiede: „Legationsraaden er en gammel Ven af din ſalig Fader, og han har havt den Godhed at love, at han oftere vil unde vort ſtille Huus ſin Nærværelſe.“ Fruen var færdig at ſynke til Jorden over ſin Moders ubegribelige Daarlighed; hun neiede taus og mut for Trolle, der med ſærdeles Ærbødighed tog Afſked med Damerne og gik, fulgt tildørs af den høflige Bedſtemoder. Liſe havde ogſaa reiſt ſig, men vovede ikke, af Frygt for Moderen, at løfte ſine Øine op paa den Fremmede, der med inderlig Velvillie betragtede og hilſede hende.

Han var neppe ude af Døren, førend Fruen udbrød i en Strøm af Bebreidelſer mod ſin Moder for den venlige Modtagelſe og Indbydelſe, der var bleven den Fremmede tildeel, og endte med at ſige: „Og fortæl mig nu reent ud hvad Ulykke han videre har bragt os. Hvordan fik du den Vengeſag arrangeret med ham?“ — „Jo det gik temmelig godt. I vor Ulykke faae vi at finde os, ſom vi kan.“ Efter diſſe Ord henvendte Bedſte-

moderen sig til Lise, tog Hundreddaler-Sedlen og leverede hende den, idet hun sagde: „Bed vor Pige gaae over til Conditoren for at faae denne Sedel byttet, og tag derpaa tredive Rigsdaler af, som jeg forærer dig til den Hat og de øvrige smaa Ønsker, som jeg veed, at min flittige og nøisomme Lise længe har næret.“ Med Kinder blussende af Glæde kastede den unge Pige sig om Bedstemoderens Hals, og Madame Berg fortalte nu sine forundrede Tilhørerinder hvad der var foregaaet mellem hende og den formeentlige Creditor. — „Men du min Gud!“ raabte Fruen: „Der maa jo dog være noget Urigtigt og Retskaffent ved den Mand.“ Og den uventede og i rette Øieblik arriverede Lykke, som han havde bragt i Huset, talte med Ret hundrede gode Grunde for ham, tiltrods for alt det Onde, som Mørk om Formiddagen havde tillagt ham. Og da nu Trolle, faa Dage efter, bragte den belovede Tegning, blev han indbuden til at blive og drikke Thee med Familien. Hans Samtale og Væsen behagede i høi Grad, han blev anmodet om oftere at tage tiltakke, og saaledes var da Trolle indført som Huusven i Fru Derbys Huus.

I de samme Dage, som Dette tildrog sig, havde Verner netop fuldendt Trolles Portrait; og inden han besørgede det indsat i Rammen, kom den gamle Herre efter Malerens Ønske op til ham for at besee det og gjøre sine Bemærkninger, om der var Noget, han ønskede forandret. Trolle var henrykt over sit Billede og havde Grund dertil, thi dette Portrait var et sandt Kunstværk, opfattet og udført med Genie og Kjærlighed. Det var en vel idealiseret, men dog levende og tro Afspeilling af Originalens hele Væsen. Noget Harmonisk var fremherskende i det Hele. Den gamle Mand i sin zirlige Dragt fra en forsvunden Tid, og hvis udtryksfulde Træk ogsaa vidnede om en forsvunden Skjønhed, om forsvundne, men ikke indholdsløse Dage, sad i en Læneſtol, med den ene Arm lænet i Karmen af et Vindue, gjennem hvilket man saae Toppen af et blomstrende Kasta-

ietræ. Den anden Haand hvilede venligt paa Hovedet af hans
unb, der med Forbenene havde reist sig mod hans Knæ. Hele
mgivelsen, paa Træets vaarlige Blomstren nær, var ganske saa-
des som den i Virkeligheden fandtes i hans føromtalte Værelse;
en dog var der Noget ligesom idealiseret i enhver af disse De-
ails. Efterat Trolle i varme Udtryk havde takket Kunstneren,
lev han taus og tankefuld staaende for Maleriet. Endelig sagde
an med bevæget Stemme: „Jeg bliver heel underlig tilmode ved
t staae og betragte dette Billede. Jeg kan selv see, at det er
ig, og det forekommer mig, som om jeg stod udenfor dette mit
rdiske Væsen og betragtede mig selv. Og da seer jeg paa den
mle Ferdinand Trolle med en sand Medynk. Betydningsfuldt
nes mig Alt i dette skjønne Kunstværk. I dette Physiognomie
ser sig Noget, der tyder paa en skjøn Tanke af den skabende
latur, sørgelig tilintetgjort af et forfeilet Liv. Med den høire
aand støtter den stakkels Pebersvend sig paa sin Hund, som
ymbol paa den Troskab, der aldrig forlod hans Hjerte, men
ovedet vender han dog til den modsatte Side, til de for Vin-
en svævende Toppe af det vilde Kastanietræ, der med sine yppige
g skjønne, men ufrugtbare Blomster synes at vinke ham." —
e taug Begge nogle Øieblikke. Derpaa vendte Trolle sig fra
Kaleriet, satte sig ned og sagde derpaa smilende til Verner: „Jeg
r forresten kommen i et andet Ærinde foruden det at beundre
eres Arbeide; men de Betragtninger, jeg nu, næsten mig selv
bevidst, har yttret, kan godt tjene som Indledning til hvad jeg
ar at afhandle. Siig, kjære Verner: Veed De hvad det er at
le sig ene? at savne et menneskeligt Væsen, som vil modtage,
or ikke engang at sige gjengjælde vor Kjærlighed? Veed De hvad
et er at længes?" — „Om jeg veed det? Ak, kjære Hr. Trolle!
e kjender mit Forhold til Lise, og desuden, betænk, at jeg
den mit sertende Aar ikke har eiet noget Menneske, der tilhørte
ig eller hvem min Tilværelse var vigtig." — „Gud skee Lov!

Hvad De ſiger, kommer mit Ønſke imøde. Den korte Tid, hvori jeg har nydt Deres Omgang, har allerede ſaaledes vænnet mig til Deres Nærværelſe, at jeg ikke længere kan leve i mit eensomme Hjem uden at ſavne Dem ubeſkriveligt. Jeg kan ikke længere ſidde mellem fremmede, mig ſom oftest byrdefulde Naboer ved Middagsbordet paa Reſtaurationen, hvor jeg flere Gange nød Deres Selſkab. Jeg trænger til en ung Ven, til hvis Livs Behageligheder jeg kunde ſtræbe at bidrage; jeg trænger til den Illuſion, at der er Een, for hvem min Tilværelſe er et Gode." — „O kjære Hr. Trolle!" udbrød Verner rørt og greb hans Haand. — „Lad mig tale ud, kjære unge Ven! Tag mod et Forſlag, jeg vil gjøre Dem! Jeg har mange Værelſer, hvoraf flere ſtaae ubenyttede; flyt hen til mig og lev med mig. Forſtaa mig vel! jeg vil ikke genere Dem, ſaa lidt ſom jeg ſelv er vant til at lade mig genere. Vi arbeide Hver i ſit Lukaf, naar vi ville det; vi gaae hver ſine Veie; men vi ſamles daglig paa en eller anden Time, ſom det convenerer os; De er hver Middag min Gjæſt paa Reſtaurationen, og tillader mig at beſørge vore fælleds huuslige Fornødenheder, hvorimod jeg forbeholder mig den Gjengjæld, at De aldrig falder paa den Tanke, at De er mig Taknemmelighed ſkyldig, da Det, jeg gjør, kun ſkeer for at fremme min egen Lykke og Tilfredshed."

Dette vennehulde Tilbud, gjort med ſaa ſtor Delicateſſe, med ſaa umiskjendeligt Udtryk af en ærlig Hengivenhed, bevægede i høi Grad den unge Mand. Med kjærlig Ærbødighed greb han Trolles Hænder og takkede ham, idet han tilføiede: „Da min ſtakkels Fader følte, at Døden nærmede ſig, var han ſaa bekymret for min Skyld. Gud tilſkikke dig en anden Fader! ſagde han, og denne hans ſidſte Bøn er hørt. I Dem finder jeg en Fader, og i Sandhed, jeg ſkal være Dem en Søn."

Paa ſamme Dag droge den unge Kunſtner og hans Værk ind i Trolles Bolig og indtoge hver den for dem beſtemte Plads.

rner forefandt to venlige Værelſer og desuden eet, fuldkommen
ket og indrettet til Atelier. Den gamle Ven havde gjort ſig
Glæde af at lade Alt indrette bequemt og paa ſin Maade
rgtigt for den velkomne Gjæſt. Smukke Kobberſtykker prydede
ggene, Meubler og Tilbehør var Altſammen Pragtſtykker fra
t forrige Aarhundrede. De lignede deres Eier, de vare med
mhyggelighed opbevarede ſom Minder om en forſvunden Tids
rus og Rigdom. Verner havde omtrent i ſin hele Levetid kun
d Anſtrengelſe formaaet at forſkaffe ſig det høiſt Nødvendige.
t ſorgfrie Liv, den Overflødighed, hvoraf han nu pludſelig ſaae
omgiven, var ham en ligeſaa ny ſom lykkelig Tilſtand; men
ad der endnu gjorde ham lykkeligere, var den Kjærlighed, der
dette fredelige Hjem fra alle Sider ſtraalede ham imøde, ligefra
n faderlige Ven, gjennem den gamle Tjener og Pige, ned til
umælende Dyr. Det gamle Ungkarlshuus var ligeſaa ſtille
m overordenlig propert og i alle Maader accurat og punktligt.
un ſjeldent kom et Par af Trolles gamle Venner til Beſøg hos
m. Hver Formiddag gik han ud, men var paa Klokkeſlettet
træffe paa den ſamme Reſtauration, hvor han altid ſpiſte og
or Verner næſten aldrig forſømte at møde ham. Aftenen, ſaae
m gjerne, at hans unge Ven tilbragte med ham, og da Denne
suden havde meget faa Forbindelſer, føiede han ham ogſaa heri,
ebens Trolle paa ſin Side gjorde hvad han kunde for at gjøre
ſe Aftener behagelige, gik jævnlig tilligemed ham i Theatret, og
gte enhver Anledning til at fornøie ham.

Lidt efter lidt blev Trolle ſjeldnere hjemme om Aftenen, og
d ſin Hjemkomſt ſagde han til den ventende Verner, at han
vde tilbragt en lykſalig Aften ved Madame Bergs Side i Fru
erbys Huus. Den unge Maler glædede ſig da ved at høre fra
n Liſe, men han maatte ſukke dybt hver Gang han erfarede, at
rolle gik hen til dette hans forjættede Land, uden at han ſelv
rde følge med ham.

Imidlertid havde den gamle Elſker i Fru Derbys Huus vidſt at indſmigre ſig med en Smidighed, ſom gjorde hans forbum diplomatiſke Studium af Ære. Fuld af Opmærkſomheder, ødſlende med Foræringer, havde han ſaa godt forſtaaet hvad han turde byde Enhver iſær, at han aldrig havde givet mindſte Forargelſe, og Huſets tre Fruentimmer nærede desuden Hver paa ſin Side en hemmelig Speculation og deres egne Tanker i Henſeende til ham. Madame Berg forundrede ſig vel mangengang over den til Courtoiſie grændſende Artighed, han viſte mod hende, men ſtrev hans partiſke Godhed for hende paa det Venſkabs Regning, ſom hun troede der havde været mellem hendes Mand og ham, Noget, hvorfor hun paa ſin Side følte Velvillie for ham. Dernæſt haabede hun ved Leilighed at kunne bevæge ham til at anvende den Indflydelſe, han havde vundet i Huſet, til i Forening med hende at befrie hendes kjære Liſe fra den befrygtede Forbindelſe med Mørk. Fru Derby ſpeculerede paa Muligheden af ved fortſat venſkabelig Omgang med den gamle rige Mand, ſom var uden Kone og Børn, at blive betænkt i hans Teſtament og derved engang for Alle befriet fra ſine Ængſtelſer for den Dag imorgen. Liſe, der havde erfaret, at hendes Elſker var optagen ſom Søn i hans Huus, betragtede Trolle ſom en god Genius, uden at tale om, at han ſtod fiendtlig ligeoverfor den forhadte Mørk, og naar Denne, ſom jævnlig hændte, traf ham der i Huſet, begyndte han ſtrax med Drillerier og Spydigheder, hvilke Trolle beſvarede med en Vittighed, en Koldblodighed og aandelig Overlegenhed, der henrykkede Liſe, fornøiede Madame Berg, forvirrede Fru Derby og bragte Mørk til Fortvivlelſe. Under ſire Øine med Fruen beklagede Denne ſig bittert, og ſagde flere Gange: „Naar jeg dog bare kunde overbeviſe Dem om, hvad det er for et Menneſke, ſom De der har indført i Deres Huus! Derſom De bare vidſte, hvad jeg veed om ham!“ Engang tilføiede han: „Een af mine Venner har i Udlandet taget Afſkrift af et Manuſcript, ſom en

Mand har laant ham. Det indeholder en Hiſtorie om den gode hr. Trolle. Derſom den var bekjendt, vilde ethvert honnet Fruentimmer vende ham Ryggen. Jeg har ſkrevet til min Ven, ſom er boſat i Lolland, for at formaae ham til at laane mig Manuſcriptet, men han har nægtet mig det og foregivet, at han ikke kunde finde det. Det er beſtemt kun en Udflugt, og det ſkal ikke komme mig an paa ſelv at reiſe til Lolland for at faae det og derved, ſom jeg haaber, renſe Deres tilforn uſtraffelige Huus fra at være et Tilflugtsſted for Strid og Bitterhed og de fletteſte Sæder." Diſſe Taler af hendes Yndlings Mund opfyldte Fru Derby med ſtor Ængſtelſe og Raadvildhed. Saaledes gik flere Maaneder hen.

Trolles gamle Tjener, den ærlige Thomas, havde fattet en inderlig Godhed for den unge Maler. Naar Denne ſad for ſit Staffeli, hvilket gjerne var Tilfældet hver Morgen, gav Thomas ſig ofte Ærinde ind til ham for at ſee Arbeidet vore under hans Haand, hvilket forekom ham ſom en ſand Trolddom. Baade ved denne Leilighed og om Aftenen, naar Verner var ene hjemme, og Thomas opvartede ham ved Theebordet, vilde Denne gjerne fremføre et lille Ord og nyde den Vederqvægelſe, i ham at finde en villig Tilhører af de ſmaa fortrolige Meddelelſer og Hiſtorier, ſom det intereſſerede ham ſærdeles at fortælle. Den gamle Mands Godmodighed, hans ſtore Opmærkſomhed for Verner og desuden den Intereſſe, ſom Denne ſelv ſandt i Beretningerne, hvilke næſten beſtandig dreiede ſig om den i mangen Henſeende gaadefulde Trolle, forvoldte, at han ſom oftеſt villig deeltog i diſſe Samtaler. Den gamle Thomas var ſin Herre hengiven med Liv og Sjæl og aldrig gladere end naar han kunde udbrede ſig i Lovtaler over hans ædle Characteer, hans menneſkelige Hjerte. „En Bog i tredive tykke Bind, vilde ikke forſlaae", ſagde han engang, „om man vilde optegne alle de ulykkelige Mennekker ſom han har reddet fra Elendighed, alle de Fattige ſom han har ſendt mig til med Hjelp; thi fordetmeſte ſender han mig og forbyder

mig at nævne hans Navn; thi han gjør det Gode for Gu
Skyld, ikke for Verdens Ros, og derfor vil Gud vist ogsaa v
ſigne ham her og hisſet, og tilgive ham hvad der af ſmaa m
neſkelige Skrøbeligheder kan hænge ved ham, thi Herre Gu
intet Menneſke er reent for Synd, og vi falde Alle i man
Stykker." — I Samtalens Gang ſagde han videre: „Seer D
kjære Hr. Verner! Min Herre har kun havt en eneſte Svagh
og den, ſiger man, — og det troer jeg vist ogsaa — følg
gemeenlig med et meget blødt og godt Hjerte. Det er de ſlem
Fruentimmer! dem har han holdt altfor meget af. I yng
Dage — for nuomſtunder troer jeg dog ikke — men ſom ſa
i yngre Dage havde han jo mange Hiſtorier, ſom i det Hele
ud over ham ſelv, thi de Qvindfolk de ere liſtige ſom Slang
det kan De rigtig troe; og om det ogſaa lader til, at de
forlibte i et Menneſke, ſaa tænke de dog ikke reelt og trofaſt im
ham. Saadan en Hiſtorie kan jeg forreſten takke for min Lyk
at jeg er kommen i Hr. Trolles Tjeneſte, den tænker jeg p
med Glæde, og den ſkal ogſaa en ganſke god Ende. Den ſkal j
fortælle Dem.

Min Fader har jeg aldrig kjendt. Min Moder var en fa
tig Enke og ernærede ſig med Spind og Strikning. Jeg var
Lære hos en Skomager. Det havde min Fader ogſaa været. S
boede i Ebeltoft, hvor jeg er født. Min Moder var fra He
ſteen og havde en rig Broder, der havde ſat ſig ned ſom Lærred
handler i Kiel. Da jeg kunde være en ſytten, atten Aar, k
der et Brev fra denne min Morbroder, ſom ſkrev, at da h
ſøgte om et ungt Menneſke til Hjelp i ſin Handel, En ſo
kunde læſe, ſkrive, regne og ſtaae i Boutiken, og ſom var
og ſkikkelig, ſaa vilde han gjøre vel imod mig og antage mig
denne Poſt og ſørge for mig i alle Maader. Vi bleve meg

e, baade jeg og min salig Moder, og jeg reiste strax til Kiel. n du gode Gud! jeg kan da rigtignok sige, at jeg kom af ærsilden i Helvede, for et urimeligere Menneske end min ke Morbroder har jeg aldrig kjendt. Han var af de Hellige; n Gud bedre det, for hellig han var! Han tænkte saamænd ndre paa Gud end paa Mammon; at strabe Penge sammen gjøre sig til af sin Rigdom, det var al hans Bedrift i denne rden. Mig fattige Dreng behandlede han, især i Begyndelsen, n jeg kunde være en Hund; men da jeg, Gud skee Lov, dog munter og flink og paapasselig og ogsaa snart lærte at tyd- , som jeg hidtil ikke godt havde forstaaet, saa fik han snart tte af mig, og da han ikke gjerne vilde miste mig, holdt han efterhaanden dog lidt mere i Skindet. Han havde en eneste tter paa min Alder, hun hed Elsbeth og det var et deiligt rn ....

„Og," sagde Verner, afbrydende: „Thomas og Elsbeth blev I snart et Par Elskende?" —

Ak nei, Hr. Verner! nei langt fra! Naar man, som jeg, r sine syv Dage i Ugen med Slid og Fortræd, saa har man ndet at tænke paa end Forlibelse. Man kan ikke engang forlibe g, om man aldrig saa gjerne vilde. Og hvad Elsbeth angik, n havde hun en hemmelig Kjæreste, en meget dygtig og skikkelig Svedkersvend, som hed Otto Kurz. Han havde friet til hende, men faaet en Kurv af Faderen, fordi han ikke endnu var Me- ter og ikke eiede Penge til at udrede Udgifterne for at blive det. Dette betroede Elsbeth mig selv; thi naar Faderen gik ud om Aftenen, tog Elsbeth sit Arbeide og satte sig ud i Boutiken hos mig, og vi trøstede os da med at klage vor Nød for hinan- den. Hun fortalte mig med grædende Taarer, at hendes Fader havde forlovet hende med en aldrende Christiansfelder, som sagde, at Vorherre selv havde befalet ham at frie til hende. Hun der- imod sagde, at hun vilde hellere dø end krybe i den Christians-

felder Konehue og følge det langfrakkede, langnæsede Hel hans utaalelige Hjemstavn. Pigen havde i Grunden et Sind og græmmede sig over at Faderen forbød hende alle nøielser, som Ungdommen holder af.

Engang, Dagen før Pindseaften, sagde Morbroder t at da Boutiken nu i Helligdagene skulde lukkes, befalede h næste Dag at følge Elsbeth over til Neumühlen til nogle ninge, hvor hun skulde blive til anden Helligdag. Je ogsaa blive der, sagde han, og følge hende hjem igjen; Sommerdage, saa jeg kunde vel faae et Natteleie i en La paa et Høloft; og forresten forærte han mig fire Skillin rant til videre Fortæring og Forlystelse, med Formaning at øde dem. Elsbeth fik otte Skilling til at bestride Fart Fjorden frem og tilbage. Vi vare neppe ude af Huset, lystige Pige tog mig under Armen og med hjertelig Latter til mig: „Sørg du ikke hverken for Penge eller Fornøiels skal nok forsyne os med begge Dele!" Siden sagde hun veed nok, at jeg forestaaer den lille Handel med Traad o garn, og jeg maatte ikke være min Faders Datter, om j passede at tage mine Procent af Indtægten; og vi ville ikke være saadanne Narre at sidde og kukkelure hos den k melige Familie, vi skal besøge. - Det er tidsnok naar vi til Sengetid. I Eftermiddag vil vi spadsere og spise tilaft et smukt Sted, og imorgen Aften vil vi gaae til Dands i garten; der er Fugleskydning og Bal, og Otto kommer der Den fattige Dreng, som gaaer om med Traad, bringer til dant et lille Bud imellem os." — Jeg var noget frygtsi at deeltage i disse dristige Planer og forestillede hende, at broder kunde faae det at vide; men hun satte Mod i n sagde: „Ere vi engang slupne ud af Buret, saa ville vi flyve."

Under denne Samtale vare vi komne til Baaden, som

ſøre os over Fjorden. Der ſad en ung, ſmuk og prægtig klædt Herre ved Vandet. Han blev ganſke ligeſom ſlagen ved Synet af den kjønne Pige; han reiſte ſig og ſagde til Færgekarlen, at han vilde ogſaa over til Neumühlen. I Baaden ſatte han ſig uden Omſtændigheder ved Siden af Elsbeth, og talte meget galant til hende. Hun ſvarede ham ogſaa meget frit og belevent. De kom ſnart i Paſſiar med hinanden, ſom om de vare gamle Bekjendte, og jeg forundrede mig over Elsbeths Kjækhed, og tænkte ved mig ſelv: Gud ſkal vide om Otto dog kunde lide Dette, hvis han ſaae det. Da vi kom ilanb, gik vi først en Spadſeretour, og den fremmede Herre fulgte med os, og da det led mod Aften, gik vi ind i Ellerbeck, til nogle Folk ſom Elsbeth kjendte. De dækkede op for os i en Have, hvor vi ſpiſte og drak Viin, og den fremmede Herre var Elsbeths Gjæſt ſaavelſom jeg. Hun betalte for os alle Tre. Derpaa tog han fra Ellerbeck over til Kiel, og vi Andre gik til Neumühlen, hvor de Folk, vi ſkulde beſøge, toge artigt imod os og gave ogſaa mig et godt Kammer til Natteleie.

See, den fremmede Herre det var nu ingen Anden end min gode kjære Hr. Trolle; og det er rigtignok underligt, men jeg ſværger Dem til, Hr. Verner, det var mig allerede den Aften, ſom om mit Hjerte rørte ſig i mit Bryſt, naar han ſaadan venligt og uden al Stolthed talede til mig, og da han klinkede med mig ved Bordet, ſaa fik jeg ligeſom en Anelſe .... jeg kan ikke beſkrive det, og da jeg blev ene med Elsbeth og vilde ligeſom formane hende, fordi hun ſaadan havde været ſaa fidel med en fremmed fornem Herre, ſaa maatte jeg ſtrax tie ſtille, da hun ſvarede: „Herre Jeſus! hvor kan man andet end være det beilige Menneſke god? Har du vel nogenſinde ſeet ſaadan en uforlignelig Cavaleer?“

Næſte Dag, ſom var første Pindſedag, ſagde Elsbeth til ſine Huusfolk, at hun ſkulde gaae til Dorfgarten, hvor der boede

en fornem Frue, ſom hun ſkulde tale med om noget Traad o
Garn, ſom Denne havde beſtilt hos hende. Vi gik da i go
Tid, og omtrent paa Halvveien mødte vi Otto, ſom, efter A
tale med ſin Kjæreſte, gik og ventede paa os paa et aftalt Ste
De ſtakkels unge Folks Glæde over at ſee hinanden frit, og d
res Bedrøvelſe ved at tale om Chriſtiansfelderen var ſaa rørend
at de græd og jeg græd med dem. Da vi kom til Vallet
Dorfgarten var allerede Hr. Trolle der, og det ſlog mig rigtigns
thi jeg kunde vel begribe, at det var for Elsbeths Skyld, d
hun havde ſagt den forrige Aften, at hun kom paa Ballet
Han gik ſtrax hen til Elsbeth og bød hende op til Dands, o
hun ſlap paa Timen Otto og dandſede med Herren, der ſmil
ſtede for hende, alt det han kunde, og ſtakkels Otto blev nog
lang i Anſigtet ved at ſee paa dette Syn; men han fandt ſi
dog taalmodig deri og nævnede ikke at ſige noget ondt Ord t
hende derfor. Siden dandſede hun med Otto og ogſaa me
Andre, men da jeg ikke forſtod at dandſe, men ſad i en Kro
og ſaae til, ſaa kom Hr. Trolle og var ſaa artig at ſætte ſi
hos mig for at tale med mig; men det var ſagtens ikke fo
min Skyld, men for at udſpørge mig om Elsbeth. Jeg ha
aldrig i mine Dage kunnet lyve for ham og heller ikke kund
jeg det den Aften. Jeg fortalte ham Alt hvad jeg vidſte, und
tagen den Sag med Otto, thi den havde Elsbeth betroet mig
Men Forlovelſen med Chriſtiansfelderen lod til ret at gaae ha
til Hjerte, og han ſvoer paa at det ſkulde blive til Løgn. Ha
dandſede da igjen med Elsbeth, ikke een, men flere Gange, o
da vi gik fra Vallet, fulgte han med os. Stakkels Otto gi
paa den ene Side af ſin Kjæreſte og Hr. Trolle paa den anden,
og jeg ſjokkede bag efter og forundrede mig over at Pigebarne
talte meget mere med den fremmede Herre end med ſin god
Otto, ſom hun ſaa ſjelden kunde komme til at tale med. I
Ellerbeck havde Otto beſtilt ſig en Baad, og da han gik i den,

spurgte han Hr. Trolle, om han ikke ogsaa skulde over til Kiel og vilde følge med; men han svarede Nei, han havde et Logis i Neumühlen. Nu bød han Elsbeth Armen, og talte ganske sagte med hende, saa jeg, som gik bagefter, ikke kunde høre hvad de sagde. Da vi kom hjem, fortalte Elsbeth Folkene i Huset en lang Historie om hvorfor vi kom saa silde. Der var ikke et sandt Ord i den, men det lød saa troværdigt, og gik saa klinkt som det stod prentet. Da vi næste Eftermiddag skulde seile hjem igjen, sad Hr. Trolle allerede i Baaden, og da To af Slægtningene i Neumühlen fulgte os ned til Vandet, saa lod han og Elsbeth, som de slet ikke kjendte hinanden; men aldrig saa snart havde vi stødt fra Land, førend han satte sig hen til hende og hviskede med hende ligesom Aftenen iforveien, og det var ligesom jeg var reent borte og tilovers. Han fulgte hende næsten lige til vor Gadedør, saa forlod han os da endelig. Jeg knurrede lidt paa Elsbeth for hendes frie Opførsel; men hun loe mig ud, og derved blev det.

Jeg hørte eller saae Intet mere til den fremmede Herre, og den Sag var saa godt som glemt; men en Fjortendagstid efter, som jeg sidder en Aftenstund og skal opgjøre nogle Regninger, kommer Morbroder pludselig hjem, efter at han nylig var gaaet ud. Han farer ind til mig i Boutiken og siger: „Hvad er det for Historier, I have for her hjemme? Jeg sad i min gode Ro, som jeg pleier, hos et Par af mine gode Venner, da En kommer og fortæller mig, at Elsbeth hver Aften, naar jeg er ude, har Stævnemøde med en lang Karl nede i Haven. Det er Snedkersvenden, det sværger jeg paa, og du er i Ledtog med dem.“ Og herpaa udbrød han da i Skjældsord og Trudsler mod mig og forlangte Havedørsnøglen, der ikke var til at finde og ikke stak i Laasen paa den tillukte Dør. Han befalede mig strax at følge ham derned og tage et Brækjern med for at bryde Laasen op. Men Dette gjortes ikke nø-

dig, thi saasnart vi nærmede os, aabnede Elsbeth selv Døren og kom os imøde med en Mand i en lang mørk Frakke og en bred Hat. Tænk Dem, hvordan jeg blev tilmode! jeg kjendte strax Hr. Trolle, saa underlig udstafferet som han end var. Det var en Midsommeraften, og endnu temmelig lyst. Elsbeth sagde: „Det er en Mand fra Christiansfeld, hvilket Fader nok kan see paa ham. Han er kommen for at hilse fra min Kjæreste." Morbroder tog nu fat paa Hr. Trolle, og spurgte om hans Navn og Haandtering, og Hr. Trolle svarede, saavidt mig syntes, meget rask og troværdigt. Han skyndte sig bort, men maatte love at komme igjen næste Dag. Morbroder var en huul Karl, han troede ikke Freden, og saasnart han havde fulgt den Fremmede ud af Huset, tog han Elsbeth ved Armen og stødte hende ind i hendes Kammer, hvor han lukkede hende inde, og truede hende med Prygl og Sult, dersom hun ikke gik til Bekjendelse. Næste Morgen tilstod hun Alting, og Morbroder kom nu ind til mig og sagde: „Den Hallunk, som var her iaftes, er en rig Karl fra Kjøbenhavn. Det er sandt hvad Elsbeth siger om ham. Jeg har været i hans Logis og talt med Verten, og desuden forespurgt mig hos en vederhæftig Mand, som kjender ham. Han er et godt Parti, han skal ægte Tøsen. Jeg skal lære ham at løbe efter Pigerne. See her er en Seddel, som jeg har ladet Elsbeth skrive til ham, og hvori hun sætter ham Stævne til iaften, naar det mørknes. Den skal du bringe ham, og naar han saa kommer, skal du og jeg og to stærke Karle, som jeg har bestilt, gribe og binde ham og kaste ham ned i Kjelderen, hvor han skal blive indelukket, til jeg, enten med at true ham med Prygl og Sult, eller paa en eller anden Maade faaer ham til at lade sig vie til min Datter." Jeg forestillede ham det Vanskelige ved en saadan Fremgangsmaade, der kunde ende til hans egen Skade; men han loe i Skjægget og sagde:

„Ja jeg skal nok først raadføre mig med min Advocat. Det er en herlig Mand, en prægtig snu Ræv.“ —

Jeg løb strax til Hr. Trolle i den Hensigt at advare ham, og fortalte ham Alt hvad der var passeret. Han takkede mig hjerteligt og sagde, at da jeg nu for hans Skyld udsatte mig for min Morbroders Mistanke og Straf, raadte han mig til strax at forlade hans Huus og tage Tjeneste hos ham. Jeg skulde faae det ligesaa godt som han selv, sagde han, og Gud velsigne ham! det Ord har han ogsaa holdt mig. Han vilde nu strax forlade Kiel og reise til Hamborg; der kunde jeg træffe ham. „Men,“ sagde han derpaa, „hvordan redder jeg den lille Elsbeth fra Christiansfelderen? Giv mig et Raad! Jeg er rig, det kommer mig ikke an paa Penge.“ — „Naar saa er,“ svarede jeg, „saa maaskee jeg kan hitte paa Raad.“ — Jeg skyndte mig nu hen til Otto, fortalte ham Sandheden reent ud, sagde ham, at Penge til at blive Mester kunde han vel faae, ifald han nu, da han vidste Elsbeths lille Feiltagelse, vilde ægte hende alligevel. Den stakkels Otto blev i grædselig slet Humeur, men sagde dog efter nogen Betænkning, at det kom an derpaa, han vilde tale med Elsbeth i Eenrum. Men her vare gode Raad dyre, thi Faderen havde lukket hende inde. Jeg gik nu hjem igjen og stak en Seddel gjennem Nøglehullet paa hendes Dør, hvori jeg bad hende at stønne og klage sig, som om hun var syg. Faderen kom lidt efter ind i Dagligstuen, og hørte denne Jamren i Kammeret ved Siden. Han gik ind til hende, og hun bad om Vand og sagde, hun havde havt Krampe og Besvimelse. Jeg fik ham derpaa indbildt, at der havde været Bud efter ham fra et Sted langt borte, hvor der var Noget at fortjene, og da den syge Elsbeth ikke kunde være udelukket fra al Hjelp, betroede han mig Nøglen til hendes Dør, med mange Trudsler, ifald jeg bedrog ham. Saasnart han var gaaet, hentede jeg Otto, han og Elsbeth talte sammen og forligte sig.

Hurtig gik jeg nu til Hr. Trolle, der flyede mig meget M
end Otto behøvede. Morbroder kom hjem og hilsede mig m
et dygtigt Ørefigen, fordi jeg havde ladet ham løbe med Lii
ſtangen. Jeg var allerede noget oplært i Elsbeths Skole, j
undſkyldte mig og digtede Noget ſammen. Men da nu Aften
kom og ingen Herre indfandt ſig, blev det endnu værre. M
brober foer efter mig i Raſeri med en ſtor Jern-Allen; jeg fl
tede og tyede hen til Otto. Næſte Morgen indfandt han
hos Morbroder, fornyede ſit Frieri, fremviſte ſin Rigdom,
da Elsbeths Fader begyndte at vrøvle om ſit Løfte til Chriſtia
felderen, ſagde Otto efter mit Raad, at hvis han nu igjen
en Kurv, vilde han ſkrive til denne hellige Mand og aabenb
ham Alt hvad han ſelv vidſte, og Mere til, om Elsbeths Hi
rie med den danſke Herre, ſaa vilde Morbroder nok faae en St
i ſin Regning. Manden blev betænkelig, Ottos Penge laae
Bordet i det klare Guld, Elsbeth blev kaldt ind, hun ſagde,
hun følte ſin Død, om hun ikke fik Faderens Samtykke til
faae ſin Otto, og kort ſagt, de bleve ſtrax forlovede, og M
brober maatte ſkrive til Chriſtiansfelderen og tage ſit Ord tilba
Jeg troer, han vilde nok ogſaa have taget mig til Naade igj
thi han ſpurgte Otto, om han vidſte hvor jeg var, og talte
at jeg kunde komme hjem igjen; men jeg ſagde mange Tak. L
Aftenen, da jeg vidſte, han var ude, gik jeg dog til Elsbeth
at tage Afſked med hende. Den ſtakkels Pige takkede mig
græd ved at ſige mig Farvel. „Ak!“ ſagde hun: „Den dar
Herre var altfor ſmuk og artig, han bedaarede mig reent.
kan juſt ikke ſige, at han lovede at ægte mig, men jeg tro
dog, det var hans Mening. Nu ſeer jeg nok desværre, at h
Henſigter ikke vare redelige, og at den ſtakkels Otto, ſom
er ſaa ſmuk og veltalende, dog er meget bedre.“ — Jeg pak
nu min Smule Fattigdom ſammen og tog den med mig. E
beth forærede mig to Silketørklæder og et lille Guldhjerte, ſ

jeg endnu bærer her i mit Uhrbaand, og næſte Morgen reiſte jeg til Hamborg, hvor jeg ſtrax traf min gode Herre. See, den Hiſtorie ſik nu en god Ende efter min Mening.

„Nei," ſvarede Verner: „den Mening kan jeg ikke ſaa ganſke tiltræde. Den ſtakkels Otto tabte dog egenlig den bedſte Deel af ſin Lykke, thi Elsbeth havde faaet Smag paa en Elſkværdighed, ſom han ikke beſad, og tiltrods for hans gode Hjerte ſtede hun ham ikke længere." —

Jo Gud bevares, Hr. Verner! De have levet ſaa godt ammen, at Guds Engle maae glæde ſig derover. De have ſyv örn og have havt Glæde af dem alleſammen. De ere alle rſørgede, og det gaaer dem vel. Det er ikke længere ſiden end ſt i denne Sommer, da jeg med min Herre var i Holſteen g Hamborg, da beſøgte jeg dem og glædede mig over at de avde det ſaa godt.

Faa Dage efter denne Samtale kom en Borgermand, ſom nlangte at tale med Legationsraaden. Da han ikke var hjemme, irte den gamle Pige ham til Verners Dør, og bankede paa m, for at kalde paa Thomas, ſom var derinde. Men inden Denne, ſom havde ſat ſig i god Ro, ſik ſig reiſt og naaede Døren, var Manden allerede gaaet lige ind i Værelſet. Han ar gammel og corpulent og puſtede ſvært efter ſin anſtrengende Gang. Verner forlod ſit Staffeli og bød ham en Stol, ſom an med megen Taknemmelſe modtog. Da han var kommen lidt il Aande, rakte han Haanden til Thomas og hilſede ham ſom n Bekjendt, og henvendende ſig derpaa til Verner, ſagde han: „Hvem er den gode, artige unge Herre, ſom jeg her har den Ære at ſee?" Thomas lod ikke Maleren Tid til at ſvare, men ubbrød i ſin velmeente Iver: „Det er Hr. Verner, en ſtor Ma- er og Kunſtner; det kan De ſee, naar De betragter de ſkjønne

Malerier herinde, som han alleſammen er Meſter for." — „Ei, ei! de rare Billeder! Ja det er jo meget morſomt at ſee paa. Boer De her hos Legationsraaden?" — „Ja, han har havt den Godhed at overlade mig denne ſmukke Bopæl." — „Ja," raabte Thomas: „Hr. Berner er ſom en Søn af Huſet; Hr. Trolle holder af ham, ſom om han var hans egen." — „Nu!" ſagde den Gamle: „ſaa glæder det mig at gjøre Deres Bekjendtſkab; thi Hr. Trolle er en Mand, for hvem jeg har den ſtørſte Reſpect, og ſom jeg er ſtor Taknemmelighed ſkyldig, thi han har handlet imod mig, ſom det ſjeldent ſkeer, Gud bedre, at det ene Menneſke handler mod det andet. Jeg kommer ogſaa idag for at bede ham om Noget. Det er jo rigtignok efter min Kones Tilſkyndelſe. Hun meente, han vilde ikke ſige os Nei. Vi ville bede ham gjøre os og vor ældſte Søn den Ære at ſtaae Fadder til hans førſte Barn, en lille Pige ſom ſkal døbes paa Søndag. Min Kone ſkal ſelv holde hende over Daaben, og hun vilde gjerne have ſaadan en god Gudfader ſom Hr. Trolle. De andre Faddere ere ellers ogſaa meget honnette; men det forſtaaer ſig, det Bedſte er godt nok. Min Søn ſkulde jo egenlig ſelv være kommen og have bedet Legationsraaden; men, gode Thomas, De kjender jo nok Jørgen, og veed hvordan han er. Han har aldrig villet hvad han ſkulde ville. Han har havt det altfor godt og mageligt og været ſin Moders Øieſteen frem for Nogen af hans yngre Søſkende. See det er Ulykken! Han var fra Lille af beſtemt til at lære Urtekræmmerhandelen, og til i Tiden at beſtyre det Hele, og blive min Compagnon. Det var, ſynes mig, ikke Noget at kimſe af; men da vilde han være alle andre Slags Ting, ja ſaagar, Gud forlade mig, Acteur ved Comedien! Men ſaa til ſyvende og ſidſt ſaa gik han hen og forlibede ſig i ſin nuværende Kone, og ſagde, at naar han maatte faae hende, ſaa vilde han med Kyshaand tage mod mit Tilbud og foreſtaae Handelen. Vi føiede os da efter ham,

skjønt Pigen var et fattigt Barn. Men troer De nu, at han er fornøiet? Nei, det kunde saa være et Aar efter Brylluppet, saa betroede han sin Moder, som spurgte ham, hvorfor han gik og hængte med Hovedet, at han kjedede sig med sin unge Kone, hun var saa enfoldig. Han havde nu været gift i otte Aar, og hans Kone havde ingen Børn født ham, men da hun nu fik denne lille Pige, saa siger min Kone til ham: Naa Jørgen! nu ved jeg da, du maa være glad? — Men tænk Dem hvad han svarede: Nei saagu er jeg ikke! thi hvad der ikke før har været ekelt og uordenligt der hjemme, saa er der da nu! — Saadan er han! Vorherre selv kan ikke gjøre det Menneske fornøiet. De bo da i Huset hos os, og nu vilde vi Gamle gjøre en pæn Fadderstads for dem, og min Kone vilde da, han skulde gaae og bede Legationsraaden staae Fadder. Men Gud bevares! det vilde han slet ikke. Hvorfor, sagde han, skulde man gjøre den fremmede Herre Uleilighed?" —

Thomas, der med stor Interesse havde lyttet til den foregaaende Replik, indlod sig nu videre med den Talende angaaende Dennes huuslige Omstændigheder, og den gamle Mand syntes ogsaa ret at finde Behag i at udbrede sig over denne Materie. Da Thomas yttrede, at den omtalte Svigerdatter var en kjøn lille Kone, sagde den Gamle: „Ja saamænd er hun saa, og der er heller intet Ondt i hende; men lidt sjokket er hun jo, Stakkl, og Vorherre har ikke heller betroet hende saadan et stort Pund, som han har givet min Kone; for det er vist og sandt, at det Hoved, der sidder paa det Menneske, det er mageløst. Ja jeg kan tale om, at jeg har faaet en Medhjelp i hende; thi næst Gud og den gode Hr. Trolle, som jeg ikke kan være nok-som erkjendtlig, saa kan jeg rigtignok takke hende for min Fremkomst. De veed nok Besked herom, min kjære Thomas!" — „Ja, ja!" — svarede Thomas med en halv polisk, halv undseelig Mine. Manden vedblev: „Det er en Historie, jeg aldrig

kan tænke paa uden med Fornøielſe, og jeg maa ogſaa fortæl den til denne unge Herre, at han maa høre hvor god han gamle Velynder ogſaa har viiſt ſig mod mig og Mine."

Seer De! Da jeg ſkulde gifies med min Kone, ſaa lev endnu min ſalig Svigermoder, og hun ſad i Næringsdrift, ſom den ældſte Søn foreſtod. Jeg talte nu med hende, og ſagde jeg vilde blive en holden Mand, naar jeg kunde udvide mi med Dit og Dat og iblandt Andet indlade mig i et Huusfjø ſom var mig tilbudet. Det var en fornuftig Kone, den ſal Sjæl, og hun ſvarede mig: „Ja ja, Hans Baum! Der er j Sikkerhed nok for Pengene, og til Juni, om Gud vil, ſaa ſk du faae dem hos mig." Naa glad blev jeg! Jeg gjorde mi Beſtik, indlod mig i Handel med Folk udenlands og kjøbte Hu ſet og giftede mig. Men hvad ſkeer! Saa døer ſaagu mi Svigermoder i April, og da min Kone og de to Brødre ſk dele, ſaa er der, mod alle Menneſkers Formodning, ikke ſa Meget, at hun paa ſin Part kan faae den Sum, ſom den ſal Kone havde lovet at laane mig. Der manglede, Gud bedre de hele Tretuſinde. Hvad var herved at gjøre? Ud med det Hø ſkulde jeg, eller jeg var reent ulykkelig. Jeg løb fra Herode til Pilatus, jeg kunde ikke opdrive Mere end Eettuſinde og d endda til ſkjændige Renter. Jeg gik ſom det forvildede Faa og gnaven var jeg, det er ikke at nægte. Saa kommer der e Dag en god Ven og ſiger til mig: „Ei hvad, min gode Baum I gaaer her og falder ſammen og driver om og ſørger fo Penge. Det jævner ſig vel. Men I ſkulde hellere blive hjemm og paaſe paa jeres unge Kone, for jeg kan ſige jer, at naar I er ude, ſaa har hun Beſøg af en galant Cavaleer." — Hu ſaadan ſom jeg blev, det kan jeg ikke udſige, jeg ſynes jeg ka fornemme det endnu! — I mange Dage gik jeg ikke ud af m

ſmus, men blev i Boutiken og ſaae efter, hver Gang Nogen
k den Vei gjennem Gadedøren ind i Huſet eller op ad Trap-
n. Ja Gud bevare hvert Menneſke fra denne herſens Jalou-
! Det er en Satans Plage! — Der kom imidlertid ingen
ders Sjæl. Men ſaa indrettede jeg mig finere. Jeg gik
nlig ud en Aften, og ſagde til min Kone at jeg ikke kom
m før Klokken Ti; men hvad gjorde jeg? jeg kom hjem in-
e en Time og liſtede mig ſagte op ad Trappen og rev Daglig-
edøren lige op med Eet. Og hvad ſeer jeg! — Ja jeg troede
jeg havde faaet en Rørelſe! En fremmed Cavaleer, ſom jeg
rig før havde ſeet, ſidder lige tæt ved Siden af min Kone!
m reiſer ſig og bukker og ſtammer Noget frem, ſom jeg ikke
ſtod; men min Kone kommer hen til mig og ſiger: „Glæd
, kjære Mand! jeg har ſeet, hvor du har gaaet og ſørget
er vor Forlegenhed, og derfor har jeg paa min egen Haand
vet at henvende mig til denne Herre, der er ſaa god at ville
ne os hvad vi behøve, naturligviis mod Sikkerhed og lovlige
enter. Nu kan De ſelv tænke Dem, hvordan jeg blev forvand-
t fra Sorg til Glæde! Den gode Hr. Trolle — for ham var
t, ſom De maaſkee alt har gjættet — han bad mig komme
jem til ſig en Dag, han beſtemte, og da ſlyede han mig Pen-
me og eftergav mig ovenikjøbet Renterne i de første ti Aar.
g ſtor Velſignelſe har der været ved hans Penge; thi det er
kud ſkee Lov gaaet mig meget efter Ønſke, og dertil kom endnu
t lige ſiden har jeg levet grumme godt med min Kone; forin-
m den Tid var jeg tidt vranten og ſkjønnede ikke nok paa hende,
g hun var altid meget knibſk imod mig, og det lod ſnart ſom
m ikke kunde lide mig. Jeg ſpurgte hende den Dag, ſom jeg
ler om, hvordan hun havde faaet fat paa Hr. Trolle, og ſaa
rtalte hun, at hun havde ſiddet i Vinduet i ſine Sørgeklæder,
m hun bar for ſin Moder, og ſeet bedrøvet ud, og i det
amme var der kommet et Regiment forbi med Muſik, og hun

havde lukket Vinduet op for at see paa det, og saa saae hu at en fremmed Herre stod og saae paa hende med saadant godt Ansigt, ligesom om han havde Medlidenhed med hende, saa var det livagtig som Musiken sagde, at den Mand vil være vor Hjelp i vor Bekymring; og han hilsede hende og sm ham igjen, og derpaa gik han ind i Boutiken, og saa gik hu ogsaa derned, og da hun kom der, stod der ogsaa En af vo Bekjendte og talede med Herren, og ham spurgte hun, hvem d Herre var; saa sagde han hende, det var den rige Trolle, e Søn af den rige salig Trolle paa Christianshavn. Derpaa bl det hende indgivet at gaae hen og spørge hvad han befalede, o give sig i Snak med ham, hvorpaa han lovede at hjelpe os.

See saadan gik den Sag. Hvad som imidlertid mange gang har gjort mig ondt, er at vi aldrig siden har seet Hr Trolle i vort Huus, uden een Gang, da han var saa god a staae Fadder til vor Søn, og nu ville vi dog gjerne efter sa mange, mange Aars Forløb have den samme Glæde engan endnu, og da saadan en god Leilighed er dertil, saa komme jeg nu og beder ham gjøre det lille Barn og os den Ære.

Thomas sagde, at hans Herre kom snart hjem, og d ærlige Baum blev derfor siddende og gav sig nu ret i en gi Passiar med Verner, der imidlertid igjen havde taget fat paa Arbeide.

Da Trolle kom, modtog han den gamle Bekjendt med st Artighed, bød ham af sin bedste Viin, klinkede og drak den N fødtes Skaal, og takkede for Indbydelsen. Dog undskyldte h sig for selv at møde, men bad derimod om at blive indskrev som Fadder i Kirkebogen og at maatte sende sin lille Guddatt en Faddergave. Baum var ikke vel tilfreds dermed, men sag

omſider: „Ja ſiden intet Andet kan være, ſaa gjør os da den Fornøielſe at ſende os Hr. Verner i Deres Sted. Jeg har nu gjort Bekjendtſkab med ham, og det er en rar ung Fyr.“ — Verner indvilgede i dette Forſlag, og Baum gik hjem i ganſke godt Lune. Thomas rykkede Verner i Kjolen og hviſkede: „De ſkal ikke tale til Herren om den Gamles Hiſtorier. Herre Gud! De kan jo nok begribe hvordan alt Dette hænger ſammen.“

Verner, ſom havde taget det Hele i den bedſte Mening, blev overraſket af denne ſidſte Bemærkning. Om dens Grundighed blev han imidlertid temmelig overbeviiſt, da han næſte Søndag indfandt ſig til Fadderſtadſen, og ſaae den ovenomtalte Jørgen Baum; thi denne Mands overordenlige Lighed med Trolle var paafaldende for den unge Maler, der desuden i denne Lighed fandt Stof til mange phyſionomiſke Betragtninger. I Trolles characteriſtiſke og intereſſante Phyſionomie var en beſynderlig Blanding af noget Melancholſkt og Dybſindigt med et ſangvinſk, og man kunde vel tilføie, letſindigt Udtryk. Et ironiſk Smiil ſpillede dertil ofte om hans Mund. Hos den ſtakkels Jørgen derimod var alt Dette ligeſom parodieret. Det Melancholſke og Dybſindige var hos ham mørkt og fortrædeligt, det Sangvinſke døſigt og det Ironiſke vrantent. Den lille Familiehøitid, anſtillet til Ære for hans eget Barn, ſyntes ſlet ikke at intereſſere ham. Hans Kone var ſmuk, ſaavidt man kan være det med et temmelig dumt Anſigt. Jørgens Moder Madame Baum havde et klogt og liſtigt Phyſionomie. Hun ſpurgte meget til Trolles Befindende og var hjendelig ſtødt, fordi han ikke ſelv mødte. Hun havde mange yngre Børn end Jørgen, to gifte Døttre vare tilſtede med deres Familier, og det yngſte Barn, en Pige paa nitten Aar, ſom ogſaa ſtod Fadder, var meget ſmuk. En vis Kjedſommelighed lod til at ſvæve over den hele Kreds, og den gamle Baum var den Eneſte, der ſyntes fornøiet og ſom med Velvillie modtog

den fremmede Gjæst, der ogsaa selv følte sig fremmed i denn Families Midte.

Da Verner gik hjem, sagde han ved sig selv: „Jeg troe virkelig, at jeg i min gode, kjære Trolles nærmere Bekjendtskal er i visse Maader kommen i en god Skole; thi jeg maa tilstaae, at jeg, som de Fleste af mine Lige, ofte med Letsindighed ha betragtet disse forbudne Kjærlighedshistorier, og altid meent, at i Almindelighed døde det Slags Forbindelser en sagte Død, uden at fortjene nogen Gravsang. Men jeg begynder nu at troe, a fjelden eller aldrig opløses et saadant Forhold, uden at en og anden af Livets bedste Glæder gaaer tabt her i Tiden og maaske i Evigheden. Jeg er ret bleven forstemt ved at see Baums Familie. Denne skikkelige gamle Mand, der i sin enfoldige Trosfas dighed velsigner Hr. Trolle som sin Velgjører, ærer sin Kom som sin trofaste Medhjelp, som han kalder hende, — denne Jør gen, der i sin medfødte Natur føler et Element, der strider mod den Omgivelse, hvori Skjæbnen har sat ham, — alt Dette smer ter mig. Det er ligesom det betyngede mit Sind; thi jeg elske og ærer Trolle tiltrods for al Uret, hvori han kan være skyldig Noget umiskjendelig Ædelt udlyser dog af hans hele Væsen, o mod mig er han altfor god; thi det forekommer mig næsten, so om jeg havde usurperet min Plads i hans Huus og hans Hjerte som om den nærmere tilkom Jørgen Baum og Gud veed hvil Flere." —

Da Trolle næste Dag kom til Fru Derbys, bemærkede ha allerede udenfor Døren til Dagligstuen, at flere høirøstede Stem mer lode sig høre derinde, som det syntes i en hæftig Ordstrid og da Lise efter Sædvane aabnede Døren for ham, saae han, a hun var ganske forgrædt. Mørk var i Stuen, og baade han o begge de ældre Damer syntes forlegne ved Trolles Indtrædelse Da han var raadvild, om han skulde blive eller gaae, og fren stammede nogle Undskyldninger, sagde Fru Derby: „Ak kjær

Hr. Legationsraad! De er meget velkommen, og det er godt at vi blive afbrudte i en tosset Dispute om Barneſtreger." — „Barneſtreger!" gjentog Liſe med ſagte Stemme, gjennem hvilken dog en vis Forbittrelſe lød. „Ja Barneſtreger!" ſvarede Fruen: „og du maa ſkamme dig, du ſom er Skyld i det Hele, at du ovenikjøbet vil gjøre dig vred over en uſkyldig Spøg." — Liſe gik hen i en Krog for at ſkjule ſine Taarer. Madame Berg ſagde: „Det er imidlertid dog en Spøg, hvorover den ſtakkels Pige har grædt baade igaar og idag." — „Og jeg," ſagde Trolle, „vil aldrig kalde den Spøg uſkyldig, ſom koſter vor kjære, elſkværdige lille Liſe ſaamange Taarer." — Han gik hen til hende, tog venlig hendes Haand, førte hende frem til Bordet, ſatte en Stol til hende ved Siden af Bedſtemoderen, tog ſelv Plads ved den anden Side, og ſagde derpaa: „Tal, lille gode Liſe! fortæl Deres gamle Ven hvad der er hændet. Antag mig til Deres Ridder, indtil en værdigere indſtiller ſig." — Mørk, ſom i en ſtor Sindsbevægelſe havde ſiddet og gynget paa ſin Stol med et tvunget, ſaanligt Smiil, ſagde nu: „Slige forældede Galanterier tænker jeg at Liſe vil frabede ſig; thi her er i Sandhed ikke Spørgsmaal om Riddere og aldeles ingen Trang til Forſvar." — „Jo!" raabte Liſe hæftig: „det er her virkelig, og jeg vil fortælle den gode Hr. Trolle Alting. Det var igaar Aftes, da ſad jeg, ſom jeg pleiede, ved Vinduet, og arbeidede og" .... Mørk afbrød hende: „og ſaae ud paa Gaden og hilſede en vis Forbigaaende og fulgte ham med Øinene. Det ſaae jeg, ſom kom i det Samme." Med qvalt Graad ſvarede Liſe: „Jeg veed ikke hvad De mener, og kan ikke ſvare for hvad eller hvem mine Øine kan være faldne paa, og det kommer ikke heller denne Sag ved." — „Jo det kommer meget denne Sag ved, thi derved var De bleven ſaa adſpredt, at De glemte at ſkyde Slaa for Døren til Gangen." — Madame Berg ſagde alvorlig: „Men De ſelv glemmer i dette Øieblik, at det ikke er Dem, men Liſe, der ſkulde fortælle Legationsraaden

det Gode, ophøiede Mørks rene Dyd, hans hos en ung Ma
sjeldne Ustraffelighed, og yttrede, at han var Den, til hvem
Moder med Fortrøstning kunde overgive sin Datters Skjæbne, hvo
hos hun meget tydelig slog paa, at hun saa godt som ansaae ha
for Lises Forlovede. Mørk kysede hendes Haand med et Udbru
af Henrykkelse. Madame Berg og Trolle taug forlegne, m
Lise saae ud, som om en Vampyr havde omsnoet hende og udsu
gede hendes Blod.

Trolle fandt sig uhyggeligt tilmode, og gik snart. Udenfo
Dagligstuen var, som sagt, en lille Entree. Da Lise fulgte ha
ud igjennem denne, for at lukke den ominøse yderste Dør eft
ham, vilde han sige hende et Par deeltagende Ord; men he
havde neppe begyndt, før den stakkels Pige brast i Graad o
sagde sagte: „Ak jeg er saa ulykkelig!“ — „Nei kjære Barn!
udbrød Trolle og greb hendes Haand: „Fat Mod! De har Ve
ner, som vaage over Dem! Jeg skal hilse Dem fra En, hv
Tanker stedse ere hos Dem, skjønbt han ikke selv tør vise sig he
Men han skal snart turde vise sig! Tro mig! Jeg har en Pla
Alting skal blive godt.“ — Lises unge Sjæl greb Haabet og Tr
sten ligesaa hurtigt som Frygten. Med glædestraalende Øine o
et saligt Smiil paa Læberne, medens Taarerne endnu trille
hende ned ab Kinderne, bøiede hun sig over Trolles Haand, so
for at kysse den; men den gamle Ven gjorde en hurtig Bevægel
som om han vilde falde paa Knæ, men slog derimod sin Ar
om hende og trykkede et Kys paa hendes taarefulde Kind, hvorpa
han fjernede sig med en Ynglings lette Trin.

Da han under fire Øine med Verner fortalte ham he
denne Scene, følte den unge Mand sig mere end nogensinde gje
nemtrængt af sin Kjærlighed, og Trolles Deeltagelse var sa
varm, saa ungdommelig, at Verner syntes at tale med en Jæve
aarig; og det samme Haab, som Trolle nylig havde indgiv
Lise, den samme Fortrøstning til en endnu ikke fuldkommen gje

nemtænkt, men heldbringende Plan greb ogſaa med ſympathetiſk Magt hendes Elſkers Sind.

Trolles Gang i Fru Derbys Huus var en Trøſtens Kilde ſor Verner; thi hver anden, tredie Dag fik han ved Trolle Efterretninger om ſin Liſe, og uden at Denne direct bragte Bud mellem de Elſkende, blev dog indirect et og andet lille Ord verlet mellem Disſe, thi Liſe forſømte aldrig at følge Hr. Trolle gjennem Entreen, og denne overmaade korte Vei var lang nok til et Par, vel noget forblommede, men dog fuldkommen forſtaaelige Repliker. Foruden den Lykke, ſom en ſaadan Meddelelſe indeholdt ſor de adſkilte Elſkende, var det desuden en ſtor Beroligelſe for Verner at vide, at der var Een, ſom kunde vaage over hans Liſe og være hende en mandig Støtte, og ſom en ſaadan blev Trolle ogſaa betragtet af den unge Pige. Det er naturligt, at paa denne Maade knyttedes et nyt Baand, opſtod en inderligere Fortrolighed mellem Verner og hans gamle Ven; og umærkeligt antog deres Forhold den naturlige Character af en Faders og Søns, ſaaledes at Trolle, uden ſelv at vide det, var kommen til at kalde den unge Mand Søn og ſige Du til ham, og at Verner ſom oftеſt kaldte ham Faber Trolle; og man kan tilføie, at de ældede hinanden høiere end de ſelv vidſte, da de Hver paa ſin Side vare beſkjæftigede med andre Intereſſer.

Hvad Trolle angik, da var det viſt, at de unge Elſkendes Skjæbne laae ham ſaa alvorligt paa Hjerte, at man vel kunde ſige, at en dobbelt Magnet trak ham til Frue Derbys Huus: baade denne Dames Datter og hendes Moder. Det Beſynderlige, ja næſten Latterlige i hans Sværmeri for den Sidſte maa ventelig dog have foreſvævet ham dunkelt; thi ſiden hiin førſte Samtale om denne Materie havde han aldrig mere talt til Verner om ſine Følelſer for denne Kone, uden med en Forbeholdenhed, der kunde udtydes ſom et Udbrud af Venſkab og Erkjendelſe af hendes Fortrin. Kun til ſig ſelv ſagde han, at blandt hans mange Elſkede

havde Ingen mere nærmet ſig hans Ideal end denne gamle Dam
heller aldrig havde han i tidligere Forhold af denne Natur vi
ſig ærbødigere og mere tilbageholden, hvorhos det ogſaa er vi
at der i denne Kones hele Væſen var en ſaa fordringsløs qvi
delig Værdighed, en ſaa mild Alvorlighed, at der ikke gaves mind
Traad, hvortil man kunde knytte en Ytring af ſaadanne Følelſe
ſom kunde ſynes upasſende med hendes Aar og Characteer. Hi
Scene, ſom havde ført ham nærmere til Liſe, havde imidlert
ogſaa ført ham nærmere til hendes Bedſtemoder, da det var tyd
ligt, at her var et Punkt, hvor en fælleds Intereſſe forene
dem.

Allerede næſte Formiddag ſøgte han hende og traf hen
ene i hendes Værelſe. Her talte han uforbeholdent om de un
Elſkende og forelagde hende den Plan, han til deres Bedſte hav
udkaſtet. Med Varme greb Madame Berg denne Udſigt til f
elſkede Liſes Lykke; rørt og glad takkede hun den hemrykte Ve
hvis Haand hun greb og trykkede med begge ſine, og i en lan
for begge Parter behagelig Samtale aftalte man nu til mind
Detail, hvorledes man bedſt ſkulde udføre ſit Forehavende. T
Vanſkelige var at faae nogle Timer i Rad, hvor man var ſik
paa ikke at overraſkes af Mørks Nærværelſe; thi dette Menne
ſom ikke havde Mangel paa ledige Timer, kom flere Gange o
Dagen til Fru Derby; og naar man mindſt ventede ham, ſa
man ham, hvor man end var. Saaledes havde Trolle fl
Gange i Vinterens Løb indbudet Damerne til i hans Selſkab
beſøge Theatret. De havde da ſtedſe taget Pladſer i Numm
Parquettet. Af ſømmelig Beſkedenhed havde Verner holdt ſig
en tilbørlig Afſtand, ſkjøndt han aldrig havde forſømt denne L
lighed til i flere Timer at kunne ſee ſin Liſe og endogſaa til
give og modtage en og anden ſtjaalen Hilſen. Mørk derimo
ſom altid ærgrede ſig ſvært over disſe Theaterbeſøg med Trol
havde hver Gang, naar det paa nogen Maade var gjørligt, ſe

forſkaffe ſig Billet og tilkjøbt eller tilbyttet ſig en Plads ſaa
r Liſe ſom muligt, hvorved han for al ſin Møie nød den bittre
n at ſee den Modbydelighed, hvormed hun ſporede hans Nær-
ɔ, og de udtryksfulde Blikke, ſom hun og Verner ſendte hin-
den, Noget der aldrig undgik hans ſkinſyge Øine.

Vinteren var nu gaaet hen og Foraaret var kommet. En
ſten, da Verner allerede var gaaet ind i ſit Sovekammer, ban-
de Trolle paa hans Dør og traadte derpaa ind med et fornøiet
nſigt. Efter høflige Undſkyldninger for ſit ubetimelige Komme,
gde han: „Jeg ønſkede at du ſkulde lægge dig tilſengs med et
ad Sind, og derfor vilde jeg ſtrax bringe dig en Invitation
imorgen, ſom jeg mener vil være kjærkommen. Du er nem-
l indbuden tilligemed mig til at tilbringe Aftenen hos Fru Der-
s. Det er Madame Bergs Fødſelsdag, og denne elſkværdige
ne forlangte udtrykkelig at glædes med ſin kjære Fætters Nær-
relſe paa den førſte Aften i ſit nye Aar. „„Hvem veed,““
ɔde hun, „„om jeg ſidder iblandt jer, naar denne Dag kom-
r igjen? Lad mig derfor denne Gang ſee Dem om mig, ſom
mig kjæreſt, og paa dette Vilkaar vil jeg finde mig i at
rk allerede er indbuden.““ — Jeg fik det Indfald at fore-
ae Familien at begynde den gode Dag imorgen med at kjøre
og hilſe den nys begyndte ſkjønne Aarstid i den lyſegrønne
ov, og ſpiſe til Middag paa et eller andet ſmukt Sted, og
paa ſagde jeg: at da de vare ſaa gode at indbyde deres Slægt-
ng, min Pleieſøn, hvorfor jeg takkede dem, ſaa bad jeg ogſaa
i Tilladelſe til at maatte indbyde ham til at deeltage i den
le Tour, ſom jeg vilde foranſtalte. Madame Berg tog ſtrax
rdet og ſagde, at det vilde meget forøge hendes Fornøielſe, og
u Derby ſamtykkede da ogſaa, ſkjøndt med en noget tvungen
ine.“

Med Glæde omfavnede Verner den gamle Ven og takkede ham,
n tilføiede: „Men nu lader Fru Derby viſt den paatrængende Mørk

om ſin Bedrøvelſe." Mørk blev ſtødt og begyndte, hvor h
ſlap, med ſine Bemærkninger om Grunden til Liſes Adſpredth
Madame Berg lod ham ikke komme tilorde, men henvendende
til Trolle, ſagde hun: „Kort at fortælle: Min Datter og jeg
ud, Liſe glemte at lukke Entree-Døren ilaas efter os, men
ind i mit Værelſe, hvor hun ſatte ſig til at læſe. Da vi k
hjem, neppe en Time efter, fandt vi Døren aaben og ſavnede
Uhr ſom hang paa Væggen herinde. Da dette Uhr er No
ſom min Datter ſætter en ſtor Priis paa, blev hun meget i
tilmode, og Liſe blev ſaa bedrøvet at hun næſten har tilbragt d
hele Nat med at græde. Det kan jeg bevidne, da hun ſove
ſamme Kammer ſom jeg, og da den ſtakkels Pige ikke formaa
at holde op at græde, og jeg ikke formaaede at være ligegyldig
at vide hende ſaa bedrøvet, ſaa har jeg ogſaa tilbragt en ſøvnl
Nat, hvilket jeg ikke kan undlade at bemærke til nærmere Ef
tanke for Forfatteren til dette lille moraliſke Experiment; thi k
ſagt, nu for en Timestid ſiden kom Hr. Mørk og bragte Uhr
ſom han havde taget paa Væggen, for ved denne Spøg at la
Liſe, hvilken Frugt der kan høſtes af at lade Døre ſtaae aab

Om Trolles Mund ſpillede det forømtalte ironiſke Sm
Mørk ſagde: „Da en ſaadan Frugt virkelig meget let kunde vo
høſtet herved, og Skjødesløshed og Uorden i det Hele ikke bæ
gode Frugter, ſaa troer jeg at have gjort Jomfru Liſe en Tjene
ved at viſe hende Dette, uden at hun i Virkeligheden har h
den Skade deraf, ſom hun kunde havt." — „Den Skade i ſ
og tyve Timer at være ſaa bedrøvet, ſom jeg har været, er v
kelig Nok," udbrød Liſe. — „Det er dog viſt," ſagde Trol
„at Hr. Mørk er Den, ſom har havt meeſt Skade af denne Spø
da han, ſom det lader, har ſkadet ſig meget i Jomfru Li
Gunſt, og et Tab af denne Natur vilde jeg for min Deel behø
en meget længere Tid til at forvinde end fire og tyve Timer, ſ
at Hr. Mørk efter denne Beregning dog er Den, der har ta

eſt." — „Gud bevares!" raabte Frue Derby: „jeg vilde blive
get vred paa min Datter, derſom hun for Alvor kunde bære
ag til en Ven, der ſiger hende en Sandhed, om den ogſaa er
ebagelig. Den, der forbedrer os ved at gjøre os opmærkſomme
a vore Feil, er vor ſande Velgjører, og jeg, ſom Liſes Mo-
r, takker Hr. Mørk for den Lærdom, han ſaaledes uden Be-
idelſer har givet hende; thi Uorden er en væſenlig Feil hos et
uentimmer." — „Men," ſagde Bedſtemoderen, „for Uorden
n man viſt ikke beſkylde vor Liſe, og den Feil, en enkelt Gang
glemme at lukke en Dør af, er dog visſelig ikke ſaa ſtor, at
n fortjener en Straf, der koſter ſaa mange Taarer." — „Jal-
ld," raabte Liſe, „har Hr. Mørk ikke Ret til at ſtraffe mig."
„Jeg har ikke tænkt paa at ſtraffe Dem, Jomfru Derby! Jeg
r udſat mig for alle de Ubehageligheder, jeg nu maa taale, af
ueresſe for Dem og for Det, ſom er det Væſenlige for Dem,
m for Enhver. Var De mig ikke kjær og dyrebar, saa brød
j mig ikke om Deres Handlinger; men nu ligger hver aller-
indſte Ufuldkommenhed mig paa Hjerte, og jeg vilde gjøre Dem
mærkſom paa en Feil og gjøre det paa en ufornærmende og flin
laade." — Med ſamme Mine ſom før ſagde Trolle: „Idet-
indſte var denne Maade, om ikke den allerfineſte, ſaa dog den
eſt originale, jeg kan tænke mig, til at viſe ſin Hengivenhed
r en ung Dame, man vil gjøre ſin Cour." — „Ja!" udbrød
lørk, „jeg tvivler ikke paa, at Hr. Legationsraaden vilde vide at
wende ganſke andre Midler for at behage." — „Ja dermed ſmig-
r jeg mig virkelig."

Denne Samtale, hvori Enhver af de Vaagjældende lod en
dre, længe næret Bitterhed fremſkinne, hvilken egentlig kun havde
mtet paa en Leilighed for at ſkaffe ſig Luft, tog en endnu ube-
ageligere Vending, da Fru Derby med ſvært Artillerie kom den
amle Vaabenbroder til Hjelp, og i en Tale om det ſande Maal
r al Kjærlighed og Venſkab, det at forbedre hinanden og fremme

„Ak Frue! Gud forlade Dem en saadan Tale," udbrød Trolle med et Udtryk af dyb Smerte. Madame Berg sagde ogsaa sukkende: „Min Gud! kjære Trine! Regner Du da vore Elskedes Død, deres Sorger, deres Vildfarelser og vore egne for Intet?" — Trolle trykkede hemmeligt hendes Arm til sig, idet han halvt sagte tilføiede: „Og vore Lidenskaber, vor Anger, vore Tvivl!" — Han vendte sig derpaa til Fruen og sagde med stærkere Stemme: „Kjære Frue! tillad mig at sige, at denne Deres Indvending mod Verner, hvor grundet den end i sig selv kan være, er her overflødig. Naturligviis vilde jeg ikke have talt hans Sag, om jeg ikke havde betænkt en saa vigtig Omstændighed. De siger, jeg er en rig Mand. Jeg har været en meget rig Mand og har endnu Formue nok til Flere end mig selv. Jeg er ene, jeg elsker Verner som en Fader, og som en saadan vil jeg sørge for ham. Jeg anholder herved formelig om Deres Datters Haand til et Menneske, som jeg anseer for min Søn. Vil De give ham Deres Liv, skal jeg etablere det unge Par. Jeg vil bede disse kjære Børn at lade mig leve hos dem. De ville forsøde mit eensomme Liv, og jeg vil søge at give al den Gjengjæld som staaer i min Magt." — Fruen tav, slet ikke vel tilmode. „Nu Trine!" sagde Moderen: „Du betænker dig? Er det Glæde og Taknemmelighed mod Guds Forsyn og mod denne vor ædle Ven, som binder din Tunge?"

Med en Stemme, hvori dog en vis tiltvungen Fasthed var kjendelig, svarede Fruen: „Ja jeg erkjender visselig Legationsraadens Godhed og takker ham, men hans Forslag kan jeg ikke antage. Jeg troer ved denne Leilighed at burde aabenbare, at jeg, af Kjærlighed til min Datter, af moderlig Ængstelse for hendes Skjæbne, har lovet Mørk hendes Haand. Ja, ved et høitideligt Løfte har jeg forpligtet mig til aldrig at tillade hendes Forbindelse med nogen Anden."

Baade Trolle og Madame Berg foer sammen, og den

idſte udbrød ganſke mod Sædvane i Bebreidelſer mod Datteren. uen lod ſig ikke forſtyrre, hun holdt en prægtig Lovtale over ørk, berømmede hans Forſtand, hans rene Dyder, hans Hen- enhed for hendes egen Perſon; „thi," ſagde hun, „der kan Ingen fortænke mig i det Ønſke, at mit eneſte Barns Æg- naand ſkal nære venlige Følelſer for mig. Han elſker Liſe uſ- ligt, uden dog at ſmigre for hende og forderve hende; hendes jæls Vel er ham helligt. Dertil kommer, at han har Udſigt en hæderlig Stilling i Staten, at han har en hovedrig Fader, is Urimeligheder og Særheder han bærer paa en beundrings- rdig Maade." — „Forlad mig, Frue! Hvad dette Sidſte an- aer, da kjender jeg noget til den gamle Grosſerer Mørk og ns Forfatning. Han er velhavende, ikke hovedrig, han har nge Børn, alle Døttre, paa denne Søn nær; men Ingen af m vil faae nogen Rigdom, naar de engang ſkulle dele deres rvepart, og hvad denne Faders Særheder og Urimeligheder an- aer, ſaa troer jeg, at han langt mindre kan beſkyldes for ligt end hans Hr. Søn." — Med Iver udbrød Madame erg: „Aa Sønnen er hverken meer eller mindre end en ung hiliſter, der i ſin Selvtilbedelſe vil indbilde ſig ſelv og Andre han beſidder alle de Dyder og Fuldkommenheder, ſom han eppe kjender uden af Navn, og ſom have ligeſaalidt ſand Grund m hans ſtore Forhaabninger om Rigdom og Embede." — Og Embeder," udbrød Trolle, „ere dog ialfald Noget, hvorom er ſkal anſøges, Noget, ſom ikke beroer paa et Menneſkes egen Billie, ikke engang altid paa hans egen Fortjeneſte, da derimod n duelig Kunſtner forekommer mig mere ſelvſtændig, ſelv i dette ille Land, hvor Kunſtneren ikke juſt gaaer paa Roſer. Verner ſkal efter min Plan kunne leve for ſin Kunſt og føre et ſorgfrit iv, ſom den duelige Kunſtner fortjener." — „Hans Dueligheb," arede Fruen, „forſtaaer jeg ikke at bedømme, og i det Hele ilſtaaer jeg, at jeg ikke har megen Intereſſe for hans Kunſt.

For Den, som kjender hvad alvorlig Bekymring vil sige, for Den, som opslider sig selv i Arbeide for det Nødvendige, tale disse saakaldte skjønne Kunster det store Værd, som den fornemme Verden tillægger dem. De ere Luxusvare, en Forlystelse, Noget som forekommer den travle Arbeider som et Slags Lediggang." — „Gud bevares!" hviskede Trolle, Madame Berg rystede paa Hovedet. Man gik et lille Stykke Vei uden at tale. Endelig sagde Trolle: „Men glemmer De da reent Deres Datters egen Villie; thi i denne Sag maa hendes Villie dog vel komme i Betragtning." — „Er De underrettet om min Datters Villie?" — „Bevares, Trine!" udbrød Madame Berg: „Kan Nogen af os, kan Mørk selv tvivle paa hendes Sindelag? Bliv ikke vred! men dit Løfte til Mørk, uden Lises Samtykke, betyder Intet; du har ingen Ret til at give et saadant Løfte .... Afbryd du min ikke mig! Jeg veed, at Lise elsker Verner, elsker ham ikke af flygtig Pigelune, men af et trofast Hjerte, der har sat alt sit Haab i Livet til ham. Jeg troer, der er en Forstaaelse imellem dem; ved hvilke Midler de underholde den, veed jeg ikke, men hvorledes den er opkommen, det veed jeg: ved din egen Fremgangsmaade. Da du forbød vor unge Fætter dit Huus, da lærte du den uskyldige Lise Navnet paa hendes Hengivenhed for ham, da gav du ham Anviisning paa Erstatning i hendes Hjerte for den uretfærdige Haardhed, hvormed du behandlede ham." — „Da du selv," svarede Fru Derby, „er saa haard at tale saaledes til mig, saa vil jeg reent ud bekjende, at jeg har vigtige Grunde, som jeg endnu ikke har omtalt. Jeg anseer Verner for en ryggesløs Person, for et slet, hjerteløst Menneske, for en Spottefugl."

Da de Andre, med Forundring over hendes Udladelser, trængte ind paa hende, paastod hun at være underrettet om, at Verner ved en festlig Sammenkomst med nogle Kunstbrødre havde været stærkt beruset, og at han i Rom havde havt en

Elskovshandel med et simpelt Fruentimmer; og da Madame Berg udbrød: „De Historier har du af Mørk," svarede hun heftigt: „Ja da har jeg af mig selv, at hans Characteer er let, uden Medfølelse for Andre, fuld af Ringeagt for alt Det der ikke er glimrende. Jeg kunde fortælle hundrede Beviser derpaa. En Aften i forrige Vinter, da han var hos os, kom jeg ved Bordet til at omtale den Nød, som de fattige Folk led, og den slemme Vane hos Mange af dem at trøste og varme sig ved Brændeviinsdrikken. Jeg kunde ikke uden dyb Bevægelse omtale de ulykkelige Koners og Børns Skjæbne, naar Manden og Faderen beskjænket og med et ondt Sind kom hjem til dem i det øde Huus. Det lod som om Verner opmærksom hørte paa mig. Men da jeg taug, hvad sagde saa han? „„Maa jeg ikke i den Anledning udbede mig en Sopken af den Cognac som der staaer?"" — De leer! Naa da maa jeg sige, at jeg finder det slet ikke morsomt og heller ikke artigt mod mig. En anden Gang, da min Cousine, min gode Veninde besøgte os med sin Datter, sad Verner og ligesom legede med en Blyant og et Stykke Papiir, og da jeg blev opmærksom paa det spodske Smiil, der stod paa hans Ansigt, saae jeg mit Snit og rev ham Papiret af Haanden i det Øieblik, da de Fremmede gik og han selv just reiste sig for at hilse. Og vil De nu tænke Dem: han havde afbildet Moderen i Form af en gammeldags Maskine, og Datteren som en langhalset Flaske, og det saa livagtigt, at Enhver kunde kjende de Stakler i dette ækle Billede. Er saadant Noget ikke afskyeligt? Det veed Gud og alle Mennesker, at min Cousine er en retskaffen og strøbsom Kone, der ikke har Dovenskab eller Vellevnet at takke for sin svære Figur, og hendes arme Datter er mager og udtæret af Sorg over en ulykkelig Kjærlighed til et slet Menneske, der spottede hende. Er Dette Noget at haane og drive Spot med? Viser det et menneskekjærligt Hjerte?"

Trolle vendte ſig bort for at ſkjule ſin Latter, og Madame Berg ſagde: „Hør, Trine! jeg kan ikke bare mig for at le af diſſe Hiſtorier og af den latterlige Vigtighed, du tillægger dem. Jeg bedømmer Verner bedre end du, jeg har ham kjær og ønſker at kunne forene ham med min Yndling, din Datter; men tro imidlertid ikke, at jeg er Liſes Fortrolige, hvad hendes Kjærlighed angaaer. Nei jeg har æret dine moderlige Rettigheder; men twinge eller overtale vor gode Pige til at gifte ſig mod ſin Tilbøielighed, det ſkal du ikke, ſaalænge jeg lever; det ſkal jeg vide at forebygge, det ſiger jeg dig ærligt. Kan du taale at ſe din Liſe ulykkelig, ſaa kan jeg ikke.“ — „Ulykkelig! hvorfor ſkulde hun blive det? Ved Mørks Side vil hun daglig blive frommere og bedre, hun vil finde en Ven og Støtte i ſin Mand; ingen Sorg eller Mangel vil nedtrykke hende. Hvad vil hun da mere? Lad hende forreſten finde ſin Lykke i ſine Pligters Opfyldelſe, det er den bedſte Lykke.“ — „Sine Pligters Opfyldelſe? Det er et Ord, ſom du og Flere henkaſte ſaa ſlyttigt. Som om det var ſaa let at opfylde ſine Pligter, ſom om det var muligt uden Kjærlighed!“ — „Har du nu glemt, Moder, hvor ofte du har glædet dig ved at omtale din kjære tydſke Grevinde, der, bunden til en raa, i alle Maader uelſkværdig Mand, er et uforanderligt Mønſter paa Blidhed og Elſkværdighed, ſom ingen Modgang har formaaet at undertrykke? Har du glemt dine egne Ord? Altſaa er det dog muligt at opfylde ſine Pligter uden Kjærlighed; og den Selvfornægtelſe, du dadler hos mig, den ophøier du hos hende.“ — „Ja Trine! thi hos denne min Veninde var Alting Kjærlighed, Kjærlighed til alt Levende, trofaſt Udholdenhed og Overbærelſe med en Ægtemand, der ſtod ſaa dybt under hende. Der gives Sjæle, der ere ligeſom fødte til kloſterlig Reſignation, til et indre Liv i Religionen, vi Andre kunne ikke ret fatte det. Hun er en af hine Faa, hendes Selvfornægtelſer ere hende ingen Offre, hun kjender den

ikke ſelv, de ere hende en indre Nødvendighed, iſtedenfor at dine re dig tunge, unaturlige og ofte i alle Maader unødvendige. tilgiv mig! Det er ſandelig ikke min Hensigt at ſaare dig."

Trolle var af Opmærkſomhed paa disſe ſidſte Ord ſtandſet ſin Gang. „Hvem er denne tydſke Grevinde? Jeg beder Dem, nævn mig hendes Navn." — „Det nævner jeg gjerne," ſvarede Madame Berg: „Hun er forreſten mere dansk end tydſk. Hen- es Navn er Clara von Meerſtein." — „Clara, født Gordon?" — „De kjender hende?" — „Ja, og De?" — „Ja jeg har kjendt hende fra vor tidlige Ungdom. Da jeg ſtrax efter mit Bryllup første Gang fulgte min Mand paa hans Søreiſe, da blev jeg syg i London, hvor hun, ogſaa nylig gift, opholdt ſig med ſin Mand. Som min Landsmandinde tog hun ſig kjærligt af mig og var mig en Trøſtens Engel i min forladte Tilſtand, da min Mand var nødt til at fortſætte ſin Reiſe og maatte efterlade mig paa det fremmede Sted, indtil han paa Hjemreiſen fra Veſtindien afhentede mig. Et hjerteligt Venſkabsbaand knyt- tedes imidlertid mellem min elſkelige Clara og mig. Det har holdt ſig friſkt og uforandret gjennem alle Livets Omſkiftelſer. I ſenere Aar have vi flere Gange mødt hinanden paa fremmede Steder og altid underholdt en fortrolig Brevveksling." — „O min bedſte Veninde! Siig mig, har De nylig hørt fra hende? Hun er Enke! Det er jo to Aar ſiden at hendes Lænker løſtes." — „Jeg har i lang Tid ikke hørt fra hende. Hun er for nogle Maaneder ſiden reiſt — jeg veed ikke ret hvorhen — for at raadſpørge en Forretningsmand, med hvem hendes Mand ſtod i Forbindelſe. Grevens Slægtninge gjøre hende næſten al Ar- vepart ſtridig, da hendes eneſte Barn døde ſom Lille, mange Aar før Faderen, og jeg troer at hun maa ſkatte ſig lykkelig, ifald hun til den ringe aarlige Sum, ſom tilſtaaes hende i En- kepenſion, kan beholde det lille forgjældede Gods her i Sjælland, ſom hun har efter ſine Forældre." —

Trolle taug og henſank i dybe Tanker. Det lille Stykke Vei til Ordrups Kro blev tilbagelagt i fuldkommen Tavshed. De to Elſkende, ſom glædeſtraalende nærmede ſig, bleve nedſlagne ved at ſee de Ældres alvorlige og ſpændte Miner, der ikke forkyndte noget heldigt Reſultat for deres høieſte Ønſke.

Et nydeligt Maaltid var tilberedt i Haven. Man ſatte ſig om det landlige Bord. Den ſkjønneſte Sommerdag oplivede den hele Omgivelſe. Narcisſer og Hyacinther duftede i Blomſterbedene i Haven, Fuglene qvidrede; men de ſtakkels Menneſker, ſom ſkulde nyde al denne Herlighed, ſøgte forgjæves at overvinde deres beklemte Stemning.

Da de om Aftenen kom hjem til Fru Derbys, var Mørk der allerede. Han havde — ſom han udtrykte ſig — gaaet ſom en Nar den hele Formiddag og gjennemløbet Frederiksberg-Have og Omegn, og havt megen Uleilighed for at komme ind i Søndermarken, og var ogſaa gaaet der ſom en Nar; ved hvilken Ytring Trolle afbrød ham og ſagde, at han dog talte om ſig ſelv i altfor ubehagelige Udtryk, — en Bemærkning der endnu mere opirrede den allerede Fortrædelige. Fru Derby var urolig over hans Misforneielſe. De unge Elſkende ſaae bedrøvede ud. Madame Berg og Trolle ſøgte forgjæves at bringe en rolig og livlig Samtale i Gang. De vare ſelv ikke i godt Lune. Aftenen gik døſigt og ubehageligt hen, og ſaaledes endte denne Dag, hvortil man fra alle Sider havde glædet ſig.

Da Trolle næſte Formiddag beſøgte Madame Berg, bemærkede han, at et ſørgmodigt Præg var kjendeligt i hendes hele Væſen. Samtalen faldt naturligviis paa den forrige Dags Begivenhed, og Trolle ſøgte at indgive ſin Veninde et godt Haab om at deres Plan dog ved Tid og Udholdenhed ſkulde lykkes. „Det haaber jeg ogſaa," ſvarede hun: „og det er heller ikke egenlig Det, ſom trykker mit Sind; men Tanken om min Datters Forkeerthed opfylder mig med Bekymring og med Anger; thi

min Samvittighed ſiger mig, at gode Anlæg have faaet en ſkjæv Retning ved den Letſindighed, hvormed jeg ſelv overgav min opvorende Pige i Hænder, hvis Kræfter jeg ikke nokſom kjendte. Jeg elſkede min Mand ſaa høit, min Længſel, min Ængſtelſe for ham, naar han var paa Reiſer, var uudholdelig. Han ſelv vilde ſaa ugjerne lade mig blive tilbage; ogſaa han længtes, og var desuden, ſom Sømænd ofte pleie, ikke fri for en vis Overtro. Han troede, jeg bragte ham Lykke, og paaſtod, at de Reiſer, paa hvilke jeg ikke havde fulgt ham, havde været mindre heldige. Vort ældſte Barn, en herlig Dreng, havde allerede fra ſine tidligſte Aar fulgt ſin Fader paa Søen, hvortil han ſyntes at være ſkabt. Alt Dette bevægede mig til at overlade min Datter fra hendes ſjette Aar til min Mands Søſter, der viſtnok havde et moderligt Sindelag imod hende, men iøvrigt var uſtikket til at opdrage hende. Min Mand ønſkede det ſaaledes, min Søn klyngede ſig til min Hals og bad mig følge med dem. Pigebarnet var ſygeligt; der kunde ikke være Spørgsmaal om at tage hende med. Jeg forlod da det arme Barn og ſaae hende kun af og til i korte Mellemrum, ligetil hun ved ſit Giftermaal traf et Valg ganſke mod mit Ønſke. Jeg er ſtraffet for min Uret: jeg har miſtet min Mand og min Søn, og jeg har ogſaa miſtet min Datter, thi den Trøſt af hendes Omgang, ſom ſkulde forſødet mine ældre Dage, er borte. En ſaadan Trøſt lever dog for mig i min kjære, yndige Liſe, og ſaaledes maa jeg bekjende, at jeg er lykkeligere end jeg fortjener."

Taarerne ſtode i den bedrøvede Moders Øine. Trolle følte ſig inderlig glad ved hendes Fortrolighed. „Ak min elſkede Veninde!" raabte han: „Hvor kan De være ſaa uretfærdig mod Dem ſelv! Hvad Andet ſkulde De have gjort under diſſe Omſtændigheder end Det De gjorde? Kan De anklage Dem for Deres Kjærlighed til Deres Mand? Den Lykkelige! Hans Lod paa Jorden var ſaa ſkjøn, at han maa ſavne den i Himmelen." — „O tal

ikke saaledes! Lad os haabe at der, hvor han er, der er intet Savn af det jordiske Liv. Hvor kunne vi, De eller jeg, undvære disse lykkalige Forestillinger om en Verden, hvis Porte dog snart skulle aabne sig for os? Denne Morgen, hvorpaa vi haabe, maa trøste os for Aftenens Dunkelhed." — „O kjære Veninde! Nu er Touren til mig at sige: Tal ikke saaledes! De er jo endnu ikke gammel; idetmindste falder det Ingen ind, som seer og hører Dem." — „Om ogsaa saa var, er det dog vist at det lider ad Aften med mig, og at jeg bør gjøre mig fortrolig med denne Tanke, med den Resignation, som især tilkommer de ældre Aar. Lidenskaber klæde undertiden Ungdommen, men de vanzire Alderdommen; og i denne Anledning har jeg ogsaa idag gjort mig selv Bebreidelser for den Hæftighed, de haarde Ord, hvormed jeg igaar tiltalte min stakkels Trine. Den stille Aften bør have stille Veir, i Livet, som i Naturen; ellers bliver den raa og ubehagelig." — „Ak, hvad skal man gjøre for at efterleve disse Tidsbestemmelser, jeg kunde sige disse Conveniens-Former for hvad der passer for det ene Decennium og ikke for det andet? Det er Ungdommen som foreskriver Moderne, i Dette som i Klædedragten. Den foreskriver Alderen strengere Regler, end denne nogensinde har paalagt den. Livet er dog skjønt og frister den Gamle som den Unge." — „Dog paa forskjellig Maade. Jeg siger ogsaa at Livet er skjønt; men jeg anseer det for et stort Gode, at det efterhaanden ligesom knytter sig til et andet Liv, som vi dog i mangen Time længes efter, et Liv, hvori ikke blot vore Drømme boe, men hvori ogsaa de Forudgangne, som længtes efter os her paa Jorden, maaskee med Længsel vente vort Komme. Ak! De vil anseе mig for en Sværmerske. Men jeg troer dog vist, at De selv kjender denne Følelse. Der er vist ogsaa Noget, som vinker Dem fra hiin Strandbred." — „Nei!" udbrød Trolle med en dybt bevæget Stemme: „Nei, jeg er et fattigt Menneske. Jeg kan ikke engang sige, at jeg dog engang

beſad det Herligſte, eengang traf et Væſen, ſom opfyldte min Sjæl og tillige gjengjældte mine Følelſer; nei, jeg har Intet, hver- ken her eller hisſet.“ — Madame Berg følte ſig inderlig rørt ved hans Ord: „Jo, min ædle Ven! De har Deres taknemme- lige Verner, ſom ſkal være Dem en Søn; min Liſe ſkal være Deres Datter. Dette er de naturlige Baand, der ſkulle forſkjønne vor Alderdom. Ogſaa mig har De! Af et ærligt Hjerte har eg Dem kjær, og beder Dem: forſmaa ikke mit Venſkab.“ Hun rakte ham Haanden. Trolle kyſſede den mange Gange. Taa- rerne ſtode dem Begge i Øinene. Han ſkyndte ſig bort og følte ig forunderlig greben ved denne Samtale.

Han kom ſom ſædvanligt i Fru Derbys Huus; men hans Væſen ſyntes forandret. Han var mere alvorlig, og det Courti- rende i hans Tone mod Madame Berg var forvandlet til en olig, venlig Opmærkſomhed. Saaledes forekom han hende langt mere elſkværdig, og hun fordobblede ſin Opmærkſomhed for den gamle Ven, og viſte ham en Hengivenhed, ſom ret vederqvægede ham, men dog ikke formaaede at adſprede hans mørke Stemning. En nervøs Hovedpine, hvoraf han undertiden led, anfaldt ham i dette Tidsrum med ſaadan Voldſomhed, at han tilſidſt maatte holde ſig hjemme, ikke iſtand til at kunne foretage ſig nogen Beſkjæftigelſe, hvortil Øinenes Anſtrengelſe var fornøden. Med ivrig Ømhed og Omſorg ſøgte Verner at pleie og adſprede den ſyge, og en Dag, da han forekom ham endnu mere nedtrykt end ſædvanligt, kunde han ikke modſtaae Friſtelſen til at yttre den Tanke, at hans gamle Vens Ildebefindende ſnarere maatte hidrøre fra aandelige end legemlige Grunde. „Vilde det ikke maa- ſkee lette dit Sind at dele dine Bekymringer med en Ven, med en Søn? Du har været og er ſtedſe ſaa god imod mig. Du har befalet mig at anſee dig for en Fader. Vil du nu ikke unde mig den Beroligelſe, at jeg ogſaa fra min Side kunde give

Noget, ikke altid blot modtage? at min Hengivenhed, min Or gang ogsaa kunde være en Trøst for dig?"

Trolle takkede ham venligt for hans kjærlige Ord og t føiede: „Jeg føler tilvisse, at jeg ikke længere er ene, siden j har dig, at jeg er utaknemmelig naar jeg klager over min Skjæbn Men deri ligger vel sagtens den straſværdige Side af min Ch racteer, at jeg ikke har Styrke til at modstaae de hæftige In tryk af det Tilfældige som møder mig, at et Ord der bliver sa mig, en Tanke som opstaaer hos mig, beherſker mig og ikke l der min Fornuft komme tilorde. Og herved kommer jeg gans naturligt til at opfylde dit Ønske og forklare dig Grunden t mit slette Lune, saavidt som slige Selvbetragtninger lade sig fo klare. Det er allerede mange Dage siden jeg havde en Samta med Madame Berg, hvori hun med særdeles Alvor omtalte mi Alder, henviste mig udelukkende til Alderdommens Reſignation o til hiin dunkle, ubekjendte Strandbred. Hendes Ord vare mild og kloge; men ... jeg veed ikke ... de gjorde et Indtryk p mig, som om jeg aldrig havde hørt eller tænkt noget Saada før, og dog er der vel Intet man oftere hører omtale eller nød til at bemærke, end Tidens Flugt og Dødens Vished. Alt Det har ført mig til at anstille mangen Betragtning over mig selv Jeg maa med Tak til min gode Skjæbne erkjende den sjeldn Lykke, at jeg er ligesom fritagen for de legemlige Svagheder, so pleie at følge Alderdommen. Ingen Sygdom nedtrykker mig thi denne nervøse Hovedpine er en gammel Fiende, der som ofte mere skriver sig fra psychiske end physiske Aarsager. I inge Ting har jeg af legemlige Grunde været nødt til at forandre d Liv, der fra min Ungdom er mig tilvant. Jeg vandrer hele Mil uden Anstrengelse, mine Sandser ere usvækkede, jeg arbeider, læs og skriver til langt ud paa Natten. Alt Dette, forenet med e eensformigt, eensomt Liv, der udelukker mangen Berørelse og Paa mindelse fra den udvortes Verden, har forvoldt, at Aarene er

aet ligesom ubemærkede og utalte over mit Hoved. For Alvor
r jeg ikke endnu fattet den Tanke, at jeg er en gammel Mand,
jeg tilstaaer, at jeg ikke, som jeg burde, er forligt med de
:d: Alderdom, Død, Resignation. Jeg tænker dem med Gysen.
t gaaer mig som Børn, der ikke ere trætte og søvnige, men
ı skulle gaae tilsengs. Ak! det er kun Den, der har arbeidet
Dagen, for hvem Hvilen er sød om Natten. Mod Dagens
de finder jeg, at Dagværket ikke er udrettet, og at jeg desuden
:som venter, længes, ja haaber paa Noget, som jeg ikke selv
ı forklare, og som det ialfald er for sildigt at haabe paa;
t sagt: jeg nødes til at bekjende, at mit Liv er hengaaet uden
tte."

„Nei, kjære Fader! Dit Liv har været en Sundhedskilde
mange Lidende. Og jeg, som hos dig har fundet et Hjem,
jeg var forladt! Af alle dine Velgjerninger er din indholds-
e Omgang den, jeg meest vilde begræde, om jeg mistede dig
:r din Godhed for mig. O! misund ikke dig selv og din
ngivelse, at din Sjæl er ung og dit Legeme sundt og kraf-
t! Er det ikke en Velsignelse for os Alle? Det er et sandt
dsprog, at det er ikke Aarenes Tal som danner Alderdommen.
ı i en vis Forstand er Alderdommen heller ikke som en Syg-
m, der overfalder Menneskets ganske uden hans Medvirkning.
i den faste, stærke Villie maa kunne holde Ungdommen noget
age over den almindelige Grændse, ligesom Lægerne paastaae,
den kan forlænge Livet hos den Syge. Sjælen maa kunne
ndhæve sin Magt over den dødelige Deel af vort Væsen. See
ikke ogsaa Exempler derpaa hos de meest Udmærkede af Men-
ene, som have opnaaet en høi Alder?"

Trolle smilede og rakte ham Haanden. „Kjære Verner!"
de han: „Hvor stor Magt en kjærlig og dannet Sjæl udøver
r sin Omgivelse, det lader du mig føle i dette Øieblik. Den
getom, som en tro og hengiven Vens milde Ord indgive os,

er ogſaa kun ſparſomt bleven mig tildeelt, iſær i den ſidſte Dee af mit lange Liv. Først af din Haand modtager jeg den tilfulde Jeg vil nu ogſaa ganſke overgive mig til denne Nydelſe og der for betroe dig, at der igaar indtraf en ny Omſtændighed, de har forøget mit melancholſke Lune. Under min Upaaſeligheb jeg befalet Thomas at ſige Alle, ſom vilde tale med mig, at jeg Ingen modtog, da jeg var ſyg. Men igaar kom her en Sømand, ſom nævnede ſit Navn, der var mig bekjendt, og leverede et Brev, ſom han bad mig læſe; han vilde da om et Par Dage komme igjen, for, om muligt, at faae mig itale. Jeg aabnede Brevet, e andet, ſtint ſkrevet og langt, var indſluttet i det. Med ſtor An ſtrengelſe og Forøgelſe af min Hovedpine læſte jeg Omſlaget. De er fra en Præſt i Jylland, der ſkriver, at hans Paarørende, de Sømand, ſom er Overbringeren af dette Brev, og ſom er en brav Mand, har ved et uheldigt Skibbrud miſtet ſit Skib og a ſin Eiendom, at et Haab om hos mig at finde Biſtand i denn Nød er opſtaaet hos dem Begge, iſær ved Hjelp af Erindringe om en kjær Afdød, ſom jeg ſikkert ogſaa bevarede i mit Minde til den Ende ſendte han mig et Brev ſom viſt vilde intereſſe mig. Saaledes omtrent lyde de faa Linier, ſom indſlutte et Bre til den omtalte Præſt, hvilket jeg forgjæves har martret min Mine med at ville læſe, og hvis Indhold foruroliger mig. De Haand, ſom har ſkrevet det, er forlængſt i Graven. Forgjæve har jeg for mange Aar ſiden ſøgt at udforſke Grunden til hendes pludſelige Forſvinden for mig. Maaſkee vil jeg heraf erfare den Jeg leverer herved dette Brev i din Haand, kjære Verner, og be der dig læſe det for mig, uagtet jeg forudſeer, at denne Læs ning maaſkee vil nedſætte mig i din Agtelſe. Men jeg veed ikke hvorfor jeg ſkulde dølge mine Vildfarelſer og Forſeelſer for min eneſte Fortrolige. Det er en Lettelſe at ſkrifte for en trofaſt Ven.“

Med venlige Ytringer modtog Verner det paalagte Hverv

Det var Aften og mørkt i Veiret. Man tændte Lampen. Trolle vreiede ſin Stol ſaaledes at han vendte Ryggen til Bordet, for at undgaae Lyſets Skin, ſom han ſagde, men rimeligviis tillige for at ſkjule den Bevægelſe, ſom Forventningen om Det, han ikke ſaae at høre, opvakte hos ham. Med klar og ofte bevæget Stemme læſte Verner Følgende.

Kiøbenhavn, den 10. April 1820.

Kjære Broder!

Erindringen om det fortrolige Venſkab, ſom i vor Barndom og første Ungdom forbandt os, giver mig Mod til at tage min Tilflugt til dig i min Ulykke — en Ulykke der vel er den bittreſte af alle: den, ſelv at have indviklet ſig i et Næt af Forvirring, af Uret og Vanære, der endogſaa, naar man ſønderriver det, dog ikke mere kan ſkjænke os en Udgang til Friheð og Fred. Dog, et Tilflugtsſted, hvor den Skamfulde og Forladte kan ſkjule ſig, det anraaber jeg dig om at maatte finde hos dig. Jeg har forladt min Mand, han ſelv har forſkudt mig; jeg opholder mig ſkjult og hemmeligt hos en ſimpel Kone, der engang har været i min Tjeneſte, og til hvis Godhed jeg er hentvet i min Nød. Du forfærdes over mine Ord? Du vender dig med Foragt og Vrede fra mig? — Ak, Johan! jeg bønfalder dig! hav Taalmodighed til at høre mig! Jeg vil bekjende Alting for dig med den ſtørſte Oprigtighed, alle mine Tanker og Handlinger i den Tid vi have været adſkilte. Maaſkee, naar du har læſt diſſe Blade, vil du dog have Medlidenhed med din engang ſaa kjære Mariane.

Det er atten lange Aar ſiden vi ſaaes, og i al den Tid have vi kun ſjelden hørt fra hinanden. Du var vred paa mig, fordi jeg, tiltrods for din Villie, indgik et Ægteſkab, ſom du

saa hæftigt fraraadede mig. Ak, tilgiv mig! jeg er straffet for min Forblindelse! Jeg har mangengang tænkt paa vore sidste Samtaler. Erindrer du det endnu? Du var nylig kommen hjem fra Jylland, hvor du i to Aar havde opholdt dig; det blev stor Glæde hjemme i vort fattige Huus, da du underrettede vore Forældre om den Lykke, at din Herremand, i hvis Huus du var Huuslærer, havde kaldet dig til Præst paa hans Gods, og at du snart skulde have Bryllup med en ung Pige, der bragte dig en god Medgift. I sin Glæde sagde vor Moder: „Nu maae vi Forældre da ret takke Gud for hans Naade mod vore Børn; thi nu er du paa grøn Qvist, og din Søster er paa Vei til at gjøre en stor Lykke, thi en rig, smuk og fornem Mand frier til hende.“ — „Hvem er han?“ spurgte du hurtigt. Jeg kan endnu see den triumferende Mine, hvormed Moder svarede: „Det er saamænd Hr. Ritmester Lerman,“ og det alvorlige Ansigt, hvormed du gjentog: „Ritmester Lermann! Ja saa! frier han til Mariane? Da haaber jeg, at hun er saa fornuftig at give ham en Kurv.“ — Siden sagde du, at du kjendte Ritmesteren, især fra hvad din Herremand, der var hans Fætter, havde betroet dig om ham; at det var et Menneske af en svag Characteer, at han for kort siden havde mistet sin unge Kone, der havde bragt ham en betydelig Formue, og som var af en anseet, men stolt Familie, at han havde Børn af sit første Ægteskab, og at jeg, ved at ægte ham, kom i Forhold, hvori jeg ikke passede, og som vilde gjøre mig ulykkelig; endvidere at den Forelskelse, der nu havde bragt denne Mand til at nedlade sig til at begjære min Haand, kun var en Illusion, der snart vilde forsvinde, thi Forsængelighed var den eneste Lidenskab, hvortil han var istand. — Ak, hvor ofte har jeg maattet tænke paa disse Ord! Den Søndag, kort før din Afreise, da du bad mig gaae en Spadseretour med dig, og paa denne Vei anvendte al din Veltalenhed for at formaae mig til at afslaae Ritmesterens

Tilbud, var jeg saa undseelig og saa beklemt over at høre dig saaledes nedsætte, hvad jeg satte saa høit, saaledes adsprede de straalende Forhaabninger, som jeg nærede, at jeg ikke havde Mod til at indlade mig med dig, eller til at tilstaae, som jeg burde, at jeg elskede Lermann, at jeg ikke kunde rive mig løs fra ham. Du reiste, jeg gav ham min Haand, og først da vovede jeg skriftlig at bekjende dig min Kjærlighed. Du svarede mig i en fortrydelig Tone. „Du, Mariane, er ogsaa forsængelig," skrev du: „Vogt dig, at ikke denne lave Tilbøielighed skal forvolde din Ulykke." — Maaskee, i disse sidste Dage har jeg tænkt det, maaskee var der ogsaa i disse dine Ord noget Prophetisk. Men Saameget er dog vist, at jeg af ganske Hjerte elskede Lermann. Og om jeg følte mig smigret ved hans Kjærlighed, om den Skjæbne, han tilbød mig, forekom mig som et Himmerige paa Jorden, var det noget Under? Du veed selv, i hvor trange Kaar vi ere opvorede. Om noget Undværligt, end sige Overflødigt og Fornøieligt, kunde der i vore Forældres Huus aldrig være Spørgsmaal. Du gav maadeligt betalte Informationer, jeg syede og var lykkelig ved at finde Fortjeneste hos en Modehandlerinde, i hvis Boutik jeg for en ringe Betaling arbeidede, og hvor jeg tillige maatte hjelpe med Udsalget. Baade der og paa Veien dertil undgik det ikke min qvindelige Forsængelighed, at mit Udseende vakte Opmærksomhed. Jeg mærkede ofte, at mangen Herre, baade ung og gammel, gav sig Vrinde ind i Boutiken for at see mig, og søgte Leilighed til baade der og paa Gaden at nærme sig til mig. Skjøndt alt Dette glædede mig hjerteligt, var jeg dog altfor gjennemtrængt af vor gode, fornuftige Moders Advarsler til at indlade mig paa nogensomhelst Maade med disse mine Forfølgere. Dog tilstaaer jeg, at jeg fik Tro til min egen Skjønhed, og tillagde denne Gave et vistnok langt høiere Værd, end der tilkommer den; og stedse beklagede jeg, at mine fattige Kaar nægtede mig alle

Midler til at gjøre dette Fortrin mere iøinefaldende. Naar jeg arbeidede paa en ſmuk Hat, en nydelig Kappe, prøvede jeg den hemmeligt for Speilet, og ſukkede, naar jeg ſaae den overgaae i Hænderne paa en eller anden Dame, ſom den langtfra ikke klædte ſaa godt ſom mig. Al min Deel af denne Verdens Herlighed beſtod i, at jeg til Pindſefeſten kunde faae nye Baand til en af de aflagte Hatte, ſom Madamen, jeg arbeidede hos, ſædvanligviis var i Beſiddelſe af og overlod mig til Løn for min Flid og Paapasſelighed; og naar jeg da, pyntet med denne og hvad Mere jeg ſaaledes kunde ſtykke ſammen, kunde gaae ud og ſpadſere med Moder eller en af mine Medſøſtre af Boutik-Jomfruerne, var Dette det Høieſte af hvad jeg endnu havde ſmagt af Livets Goder. Dog, jeg gjør mig ſelv Uret! At ſee dig igjen, naar du friſk og vel tilmode kom hjem om Aftenen, medens du endnu boede hos vore Forældre, og i din Fraværelſe at faae Breve fra dig, var visſelig min ſtørſte Glæde; thi ærligt og inderligt hængte mit Hjerte ved min eneſte Broder.

Paa en af de nysomtalte Spadſetoure i Pindſe-Helligdage var det, at jeg første Gang mødte Ritmeſter Lermann i Frederiksberg-Have. Jeg havde ſeet ham før, han var vor Gjenbo og havde flere Gange hilſt mig, naar jeg engang imellem ſad indenfor vort Vindue om Morgenen, inden jeg gik ud. Han hilſede nu atter ved dette Møde, og da den unge Pige, ſom fulgte med mig, ved at gaae over en af de hvælvede Broer i Haven, gled med Foden, ſprang han til og forhindrede hende fra at falde. Vi neiede og takkede; han tog Anledning heraf til at nævne mig ved Navn og omtale vort Naboſkab. Vi vare nær ved Udgangen af Haven og vilde forlade den; han ſagde, at han ogſaa vilde gaae hjem og bad om Tilladelſe til at følge med os, da vi ſkulde ſamme Vei; vi vare undſeelige og kunde ikke udfinde noget Paaſkud til at undſlaae os for hans Selſkab. Han var ſmuk, han talte høfligt og beſkedent med mig, og da

ftiltes ad ved min Huusdør, følte jeg mig beængſtet og lyk-
g, ſom jeg aldrig havde følt mig tilforn. Efter denne Dag
dte han mig hver Aften, naar jeg gik hjem fra Boutiken.
: varede ikke længe, før han tilſtod mig ſin Kjærlighed; men
ſtet jeg elſkede ham mere end Ord kunde udſige, betroede jeg
min Moder den hele Sag og opførte mig aldeles efter hen-
Raad.

En Aften, da vi, ſom ſædvanligt, gik ved hinandens Side,
be han: „Jeg maa virkelig troe, at De har Mistillid til mig,
ikke antager mine Henſigter for redelige. Jeg ærer og elſker
m dobbelt for Deres Ærbarhed, og vidſte jeg blot, at De
ngjældte min Kjærlighed, ſaa ſkulde Intet i Verden holde
g fra, imorgen den Dag at begjære Dem af Deres Fader."
Jeg følte mit Anſigt blusſe, idet jeg ſvarede: „Min Fader
a træffes fra Klokken otte imorgen paa Kjøbmand Vangs
ntor." — „Tak, min elſkede Pige!" raabte han og kyſſede
n Haand.

Hvor glad min Fader blev ved et ſaa fordeelagtigt Tilbud,
a udbad han ſig dog nogle Dages Betænkningstid for mig og
in Moder, hvis Stemmer her maatte høres. I disſe Dage
m du tilbage, og dine Indvendinger opſatte min Skjæbnes Af-
ørelſe i flere Dage. Denne Opſættelſe ſyntes ſtærkt at forøge
rmanns Iver for at erholde mit beſtemte Ja. Du reiſte, han
lte med mig, al Betænkelighed forſvandt i hans Nærhed, jeg
w ham henrykt mit Løfte, og da hans Huus ſtod færdigt til
: modtage en ny Huusmoder, ſaa blev vort Bryllup beſtemt
l ſaa Uger efter. Han førte ſine Børn til mig, en Pige paa
r og en Dreng paa fire Aar. Kjærligt ſluttede jeg dem Begge
mine Arme; den lille Pige havde allerede en vis Dame-Tour-
ure; men Drengen kaſtede ſig om min Hals og ſaae paa mig
ed et Par ſaa ærlige, troſaſte Øine, at han fra ſamme Øie-
ik vandt en Søns Plads i mit Hjerte. Lermann ſagde mig,

at disse Børn siden deres Moders Død befandt sig i hendes Forældres Huus, og at disse hans Svigerforældre, over hvilke han holdt en varm Lovtale, ønskede at beholde dem, endogsaa efter hans foreſtaaende nye Giftermaal. Det gjorde mig vondt. Det havde været mig en kjær Tanke at være den Elſkedes Børn en kjærlig Moder. Bedrøvet og taus ſaae jeg paa dem. Den lille Dreng hængte ſig ved min Arm, ſom om han forſtod og delede mit Ønſke. Jeg kunde ikke afholde mig fra at bønfalde min Forlovede om at forandre denne Beſtemmelſe. Han gik efter, hvad Drengen angik; men i Henſeende til Pigen var han ubøielig. Han ſagde: „Min Svigermoder vilde tage det ilde op, og det vilde ogſaa være Synd mod Natalia; thi hvorledes kunde hun faae en ſaadan Opdragelſe, ſom denne fuldkomne Verdensdame vil give hende, eller lære Alt, hvad Denne vil ſørge for at hun lærer? Der hører Noget til nuomſtunder, for at et Fruentimmer kan med Ære viſe ſig i Verden.“ — Det var første Gang, at en ængſtelig Anelſe om mine nye Forhold oyſtod hos mig.

Efter mit Ønſke ſkulde jeg først ſom Lermanns Huſtru indføres i hans Omgangskreds. Da jeg nu faa Dage efter Brylluppet ſkulde føres omkring i denne, var det ham meget magtpaaliggende, at jeg maatte tage mig ud til min Fordeel. Smykket og udpyntet langt over mine fordums driſtigſte Ønſker, holdt jeg nu min første Indtrædelſe i de omtalte Svigerforældres Huus. Disſe Folk gjorde hvad man kalder et ſtort Huus. Alting der var for mig en ny Verden. De modtoge mig med kold Høflighed og ſpændte Miner. Jeg var forlegen og forſtemt, og blev det endnu mere, da Fruen i Huſet med Eet braſt i Graad og gik ud af Værelſet. En Kammerjomfru kom ind og bad Herren om en Flaſke Draaber, hvilke Denne fremtog, og imidlertid betragtede den over Fruens Ildebefindende ſukkende Jomfru mig med nysgjerrige Blikke. Herren gik ud med Draa-

erne, og Lermann fulgte ham og lod mig blive ene. De kom snart igjen, og Herren bad mig undskylde at hans Kone ikke kom tilbage, da hun befandt sig ilde. „Seer De, min lille Frue!“ sagde han: „En Moder bliver altid Moder, og Synet af Dem ... De forstaaer mig, og undskylder.“ — „Ak,“ svarede Lermann: „En Moder, som Deres Frue, behøver vist ingen Undskyldning. Hendes kjærlige Moderhjerte er en Elskværdighed værd.“ — „Ja Gud ske Lov for vor lille Natalia!“ sagde Svigerfaderen, idet han trak Barnet hen til sig og kyssede det: „I hende lever vor tabte, yndige Leopoldine. Vi gave ogsaa gjerne Slip paa den lille Harald. Min lille Frue, De har gjort os en stor Sorg ved at berøve os ham, og nu maa De detmindste sørge for at han besøger os meget ofte.“ — Med hvilket Sind jeg steg i Vognen efter dette Besøg, kan du tænke dig. Jeg kunde ikke lade være at græde. Det var i de første Hvedebrødsdage. Lermann trøstede mig kjærligt, og da de øvrige Visiter gave et bedre Resultat, fordobblede han sin Ømhed for mig, og jeg glemte snart denne Sorg.

Nagtet jeg netop paa min Bryllupsdag havde fyldt mit tyvende Aar, var mit Ubekjendtskab med Verden større end mangen Piges der fylder det tolvte. Af de overfladiske Betragtninger, jeg havde anstillet over mine nye Forhold, havde jeg ikke udbraget Noget, som kunde ængste mig for min Personlighed. Jeg tænkte, at naar man vogtede sig for at støde mod det Sømmelige, naar man dertil var smuk og godt klædt, var Dette nok til at indtage en god Plads i ethvert Selskab; at naar man var from, ordenlig og huuslig, og elskede sin Mand, saa var Dette nok til at gjøre ham lykkelig. Til min store Smerte og Ydmygelse lærte jeg snart, hvor slet en Rolle jeg spillede i min nye Kreds, samt hvor ubehageligt denne Omstændighed virkede paa min Mands Tilfredshed. Det Selskab, som samledes i de omtalte Svigerforældres Huus, bestod egenlig af Slægtninge og

Venner, ſom i mange Aar havde levet ſammen i et ſtadigt Kredsløb af Selſkaber i deres forſkjellige Huſe, hvori nu ogſaa mit var iberegnet. Man gjorde ſig vel al Umage for at indbrage i denne Cirkel Alle, ſom i Kunſt og Litteratur vare i Velten, men disſe Perſoner vare dog kun at betragte ſom Cometer, der flygtigt gjennemfare det ſtadige Planetſyſtem. I denne Verden var jeg ſom falden fra Skyerne. Alle de Erindringer om fælleds oplevede Scener, ſom man med Behag gjenkaldte hinanden, alle Meſterværker i Kunſt og Litteratur, alle Hentydninger paa Sligt vare for mig et fremmed, uforſtaaeligt Sprog; thi var min Kundſkab til Livet end ringe, ſaa var den til Litteraturen endnu langt ringere. Den ſkrev ſig fornemmelig kun fra Leiebibliotheks-Bøger, ſom Modehandlerinden laante mig Løverdag Aften, til at forlyſte mig med om Søndagen. Jeg tænkte nu ofte, at disſe Søndagsglæder vare langt at foretrække for dem, jeg nu ſkulde nyde; thi Søndagen var netop den Dag, da vi paa ingen Maade maatte mangle i Svigerforældrenes Huus. Her ſad jeg nu forladt og ſtille i en Krog med et eller andet Arbeide. Nogle Gange fordriſtede jeg mig til at gjennemblade nogle Kobberværker, ſom til almindelig Tidsfordriv laae paa Bordet i et Cabinet; men jeg havde intet Begreb om hvad en Deel af dem foreſtillede, og ſaaledes tiltrak jeg mig den Ubehageligheb, at denne min Uvidenhed engang kom for Dagen, idet nemlig to Herrer af Selſkabet fulgte ind efter mig, og indlode ſig med mig om disſe Billeder; hvilket forreſten ville være gaaet hen uden videre Fortræd, derſom ikke min Mand var kommen til, og havde hentet Stof til mange Dages Vrgrelſe over hvad han kaldte en Proſtitution for mig. Til alt Dette kom nu den uophørlige Lovtale over den afdøde Frue, thi den gik aldrig af uden med Sidehug ikke blot til mig, men ogſaa til Lermann, der havde fornedret ſig til at vælge en ſin første Kone ſaa uværdig Efterfølgerinde. Saaledes hørte jeg engang

Svigermoderen — ikke sagtere, end at jeg godt kunde forstaae det — svare en anden Dame, der formodenlig havde yttret sig velvillig om mig: „Aa ja! Det er et kjønt Træbillede. Men hun, som der sidder," tilføiede hun med et Blik til Datterens Portrait, hvoraf Exemplarer, malede, tegnede, lithographerede i alver Maneer og Format, vare ophængte i alle Værelser, „hun var Liv og Sjæl og Aand og Alt hvad Menneſket kan være. Men man seer, at det Trivielle kan bringe det Herligſte i Glemmebogen."

Ved utallige lignende Ytringer og ved min hele Stilling opkom i min Sjæl en Bitterhed, som jeg i mine uſkyldige Dage ikke havde havt Anelſe om. Jeg nærede et virkeligt Had til den Afdøde, for hvis Skyld jeg maatte taale saa mange Krænkelſer, og Intet kunde være mig behageligere end at høre hende dadlet. En ugift Dame af forreſten sat Alder havde været hendes Veninde, og forſømte aldrig at græde og sukke hver Søndag ved at betragte hendes Portrait. Engang da hun, med sit Lommetørklæde i Haanden, stod hensunken i denne sørgelige Nydelſe, besluttede jeg mig hændelſesvis ved hendes Side og lod mine Øine falde hendes. Hun vendte sig til mig og sagde: „Det er et interessant Portrait og overmaade ligt. De har vel aldrig seet hende? Ja, smuk var hun ikke, og — beſynderligt nok — man skulde ikke af Udtrykket i dette Physionomie kunne troe, at en saa udmærket Sjæl havde oplivet det. Thi udmærket var hun. Hun kunde lære hvad det skulde være og gjøre Alt hvad hun vilde. Det forstaaer sig — thi Sandheden maa man jo bekjende — hun havde de Feil, som ere store Genier egne: hun var lunefuld, uordenlig, lod Huus og Børn skjøtte sig selv. Jeg har ofte foreholdt hende det; men som sagt, saaledes ere nu engang alle store Genier." — Den Fornøielſe, jeg følte ved denne i sit Slags nye Lovtale, blev endnu forøget, da en gammel Major, som altid havde viist sig mig bevaagen, hviskede til mig:

„Hun var, min Sjæl! ikke mere Genie end jeg, men hun var en Skat for Forældrenes Forfængelighed, medens hun levede, og saa er hun endnu efter sin Død.“ — Jeg var i godt Humeur i mange Dage efter disse Ytringer. Saaledes gjærede de onde Lidenskaber i min endnu unge Sjæl.

Et Aars Tid var gaaet saaledes hen. Da hændte det sig, at jeg i et Selskab var Vidne til en Dispute mellem to Mænd, som ikke hørte til vor almindelige Cirkel. De talede om Opdragelse, om Institutter, og den ene kom ved Samtalens Vending til at sige, at intet Menneske var saa forsømt, at det ikke med god Villie og naturlig Forstand kunde forskaffe sig den fornødne Dannelse, endogsaa i en Stilling, som udelukkede Andres velvillige Medvirkning. Dette var een af de Ytringer, der, ubevidst for Den, som fremfører dem, ligesom bæres til os af en velgjørende Luftning, og som et frugtbart Frøkorn falde lige ned i Sjælen og slaae Rod der. Jeg lyttede begjærligt til hvert Ord, da Den, som havde udtalt denne Mening og nu mødte den Anden's Indvendinger derimod, nævnede flere Bøger baade af vor egen og den tydske Litteratur, hvilke, selv uden at man behøvede at regne Oversættelser fra andre Sprog med, vilde lade en ny Dag opgaae for Den, som i sit eget Indre havde Modtagelighed for den. „Den ene Bog,“ sagde han, „vil give Anviisning paa den anden, og en Kreds af venlige, interessante Venner og Lærere vil snart samle sig om Den, der maaskee savner Disse i sin personlige Omgivelse.“ — Jeg syntes at disse Ord vare som sagte til mig. Jeg gjentog i min Erindring Opregnelsen af disse Bøger, og bad Lermann skaffe mig dem. Han lod til at finde Behag i mit Ønske, og forskaffede mig Adgang til at kunne erholde al den Læsning, jeg vilde forlange. Jeg lærte snart, hvor sande den omtalte Mands Ord havde været. En ny og bedre Verden aabnede sig for mig. I alle mine ledige Timer hengav jeg mig til denne for mig saa nye, saa tiltrækkende Beskjæftigelse. Jeg

lod lidt Tydſk, jeg arbeidede mig, ikke uden Møie, ind i dette rogs Aand; jeg indſtrænkede mig ikke udelukkende til Mor-s-Læsning, og glædede mig uſigelig over de Fremſkridt, min en og Tænkning daglig gjorde. Den Frugt, min Mand haa- : af min bedre Oplysning, høſtede han vel ikke; thi i vor indelige Selſkabskreds var og forblev jeg ſtum og tilbagehol- . Det var mig eengang for alle umuligt her at kunne vinde en Friheds kun ſtille og ubemærket, ved Siden af Én eller den udenfor den faſte Stok, lykkedes det mig at holde en nversation vedlige. Hvergang det hændte ſig, at en ſaadan, ganſke ubetydelig Perſon ſkjænkede mig Opmærkſomhed og es at foretrække mig, var det ligeſom min Mand vendte til- e til mig med den første, gamle Kjærlighed, da derimod de b paany gjentagne Krænkelſer havde den modſatte Virkning : hans Sind og Opførſel; og uagtet denne vaklende, forfæn-ge Tænkemaade ſtedſe viſte mig Sandheden af dine Bemærk-ger, var dog min Hengivenhed for ham ſaa faſt indgroet i : Hjerte, at jeg altid med Glæde gjengjældte hans Ømhed, nr den vendte ſig til mig. Den bedſte Frugt af mine Studier blev ikke: jeg blev roligere, mine forvirrede Tanker klarede ſig, lidt mere Mod og Holdning gjorde min Stilling taaleligere. ualedes løsrev jeg mig ofte fra Svigerforældrenes Selſkaber, or man gjorde Fordring paa min Nærværelſe, blot, ſom det), for at ſørge over den, og derimod tilbragte jeg Søndag bdag hos mine egne Forældre, om hvis Omgang med min værende Kreds der aldrig havde været Tale. Naar jeg da om tenen indfandt mig i den mig ubehagelige Cirkel, havde jeg dre Sind til at taale den.

Flere Aar forløb ſaaledes uden nogen Forandring. Min tedatter havde allerede fra ſit ottende Aar gaaet i et af Byens emſte Inſtituter. Om hendes ſtore Talenter dreiede Samtalen uophørlig, endogſaa naar hun ſelv var tilſtede. Hun var

mig næſten en Fremmed; thi hun indlod ſig ikke gjerne med mig, hvad hun talede med Andre, forſtod jeg ikke, da det fra hen første Barndom var vedtaget, aldrig at tale andet Sprog i hende end Franſk eller Engelſk. Min Stedſøn derimod, ſom voxede i det fædrene Huus, var mig en elſket Søn, mit kjæ og uundværligſte Selſkab, der gjengjældte min Kjærlighed i troſaſt Hengivenhed. Han var beſtemt til at blive Militair e til at ſtudere; men til ingen af Delene havde han Lyſt, l vilde være Sømand. Reiſer, Handel og Vandel ſyntes at v hans Element. Denne Tilbøielighed mishagede hans Fader, efter mange Debatter kom det endelig til et Slags Overeenskor og han blev ſat i en Handelsklaſſe i Skolen, hvorover han i imod blev meget ringeagtet, ikke blot af ſine Bedſteforældre, u af ſin egen Fader, der betragtede ham ſom altfor langt un den geniale Søſter. Han var flittig, forſtandig, og gjorde ſ deles Fremgang i de Læregjenſtande, hvori han underviſtes.

I ſamme Aar, ſom vi miſtede begge vore Forældre, d ogſaa Lermanns første Svigerfader. Svigermoderen boſatte nu i Slesvig, hvor hun havde Skægtninge, og tog med u Mands Tilladelſe ſin Datterdatter med ſig. Det ſtore Huus i hørte, den gamle Cirkel adſpredtes eller ſammentrak ſig mere, min egen Stilling blev roligere og langt bedre. Jeg levede meget ſtille; kun en lille Omgangskreds ſamlede ſig i vort Hu Min Mand var ſjelden hjemme, han ſøgte ſine egne Selſka og Adſpredelſer. At jeg for længe ſiden havde tabt hans Kj ligheb, var mig klart; men han var tilfreds med min Opfør ſaavelſom med den Orden jeg havde indført i hans Huus; han viſte mig mere Agtelſe end i yngre Dage. Jeg var i ulykkelig. Jeg dannede mig en Tilværelſe efter min Smag. S havde ſelv ingen Børn. Den unge Harald var Gjenſtanden i al min Ømhed; en ſæregen Blanding af et moderligt og ſøſt ligt Forhold fandt Sted imellem os, vi delede ofte de ſam

fornøielser; og i den gode Aarstid vandrede vi Arm i Arm som hjærlige Søskende, og besøgte de Egne, som vare os de kjæreste. Disse Aar, disse Vandringer, dette uskyldige Samliv er af mit hele Liv den eneste Tid, jeg tænker paa med Savn og Glæde.

Snart kom alle de gamle Sorger tilbage, og med fordobblet Styrke, da de droge ind under mit eget Tag og under Forhold, der vare mig meget pinlige. Min Steddatters Bedstemoder døde, og hun vendte tilbage til sin Faders Huus. Frygt for en Fornyelse af de gamle Krænkelser greb mig vel, da min Mand med sor Glæde meldte mig den saa høit berømte Datters Komme. Dog overvandt jeg denne Følelse og foresatte mig at gjøre Alt hvad jeg formaaede, for at forskaffe mig en Veninde i denne Pige. Der var kun fjorten Aars Forskjel paa vor Alder, hun var i dette Øieblik eet og tyve, og jeg fem og tredive. Paa disse to Epocher af Livet er der jo vistnok en stor Forskjel; men jeg havde dog endnu ikke tabt Smagen for de Nydelser, hvori en dannet Ungdom finder Behag. Jeg ønskede, at det fædrene Huus skulde blive hende behageligt, og modtog hende med Forhaabninger, som jeg strax følte, at jeg neppe vilde see opfyldte. Stiv og fornem kom hun mig imøde. Hun var — efter Portraiterne at dømme — ganske sin Moders Billede; de samme vandblaae, inteſigende Øine, den samme vrantne Mund, den fine, hvide Hud, saa stærkt besaaet med Fregner, at den neppe var tilsyne. Hendes Samtale var hverken oplivende eller behagelig; men selv den værste Fiende maatte lade hendes Talenter vederfares Ret. Hun talede med Færdighed flere levende Sprog, broderede, maalede; men især sang hun og spillede Pianoforte med Virtuositet. Hendes Fader var henrykt over hendes Fortrin og begjærlig efter at lade dem beundres af Verden, og som en Følge heraf førde et selskabeligt og adspredt Liv paany sine Rettigheder gjældende. Dog var vor Kreds nu langt mere udvidet; kun Enkelte

af den gamle vare endnu tilſtede. Men vare de fordum gangsvenner i det Hele Philiſtre, ſaa vare de nuværend Hele Dilettanter, og jeg veed ikke, hvilken af disſe to der er at foretrække. De enkelte Phænomener af en lyſen kelſe, der, ligeſom fordum, viſte ſig paa denne graa ∙ kunde ikke formaae at klare den. I denne Omgivelſe ſpil nu igjen min gamle Rolle, ſaameget tungere, ſom mit langt mere end tilforn tog Deel i den Ringeagt, ſom ſted mig. Selv i Huſets Beſtyrelſe tabte jeg lidt efter lidt m bigheb. Det heb ſig altid: „Det eller det er ikke læng tilt; det er Noget ſom gamle Folk ikke forſtaae.“ — Di tilbagevendende Udtryk: „gamle Folk, en gammel Kone“ her kommer jeg til et Punkt i mine Bekjendelſer, der vil retfærdiggjøre din føromtalte Paaſtand om min Forf heb; men det forekommer mig dog ſom om mine Følelſer Henſeende vare naturlige og tilgivelige. Det var mig k ſagt af min Omgivelſe og af mit Speil, at Ungdommen ſter ikke havde nænnet ganſke at forlade mig. Det glæd meget. Skjønheden var mig kjær, hvorſomhelſt jeg øin og da jeg havde udſtaaet ſaamange Ydmygelſer for Man andre Fortrin, ſaa ſatte jeg maaſkee for ſtor Priis pa ſom endnu ikke var gjort mig ſtridigt; og maaſkee var netop dette mit nogenlunde bevarede Udvortes, ſom var de Anledning til min Steddatters fiendtlige Stemning imo thi allerede Dagen efter hendes Ankomſt indtraf den Om heb, at en Herre i et Selſkab, hvori vi befandt os, ytt Formening at vi vare Søſtre, og da jeg oplyſte ham o Vildfarelſe, nærmede ſig nogle Damer, ſom iſtemmede d heder, han ved denne Leilighed ſagde mig. Natalia rødm tigt og greb efter den Tid enhver nok ſaa ringe Anled at lade mig høre, at jeg gjorde mig latterlig ved at vill og ved at være yngre end mine Aar. Beſtandig brugte h

alemaade: „Det passer sig ikke for en gammel Kone at finde ornøielse i saadanne Ting." Eller hvis Nogen sagde mig et nigrende Ord, loe hun høit og sagde: „Med saadanne Flauhe-r indsmigrer De Dem ikke hos vor gamle Moder;" — thi Tale-aader som „Flauhed, Dumhed" o. s. v. tillod hun sig mod ersoner, der slet ikke stod i nøie Forhold til hende, i den stil-ende Forudsætning, at en Person med hendes Fortjenester kunde ok sætte sig ud over den Høflighed, som Andre maatte iagttage mod hende og mod hverandre indbyrdes. I vore, næsten daglige Soireer sad jeg nu omtrent som i gamle Dage i Svigerforæl-drenes Selskaber. Vort Huus var ligesom en Klub, hvor Ind-trædelsen blev betalt med Beundring for Natalia, og eftersom Dilettanter altid have en stor Rigdom paa Enthusiasme, saa var den eneste Conversation, som kunde finde Sted, en gjensidig Hen-rykkelses-Yttring over de respective Præstationer. Den hele Dag blev der prøvet Musik og sunget, saa Huset gjenlød deraf. Con-certer opførtes til langt ud paa Natten; ogsaa blev der hyppigt holdt Oplæsninger af dramatiske Værker, hvori Enhver læste sin Rolle. Det var næsten altid franske, undertiden engelske Skuespil, af hvilke jeg intet Ord kunde forstaae; og derfor takkede jeg Vor-herre, thi de enkelte Gange, at denne Kunstnydelse havde fundet Sted paa Tydsk eller Dansk, havde den forekommet mig saa græs-selig, at jeg var nær ved at faae ondt. Paa lignende Maade gik det mig med den hyppige Conversation paa Sprog, jeg ikke for-stod: jeg var glad ved ikke at kunne følge den tomme Samtale. Al denne Mangel paa skyldigt Hensyn og Agtelse for Huusfruen blev uendelig forøget ved de mange Hentydninger paa den Mes-alliance, der engang havde sat mig paa en Plads, hvor jeg ikke henhørte. Engang f. Ex. taltes der om en Mand, som havde agtet sin afdøde Kones Stuepige. Dette Fruentimmer blev om-talt med stor Foragt; der blev sagt, hun kunde hverken læse eller skrive, ja endogsaa at hendes Sædelighed stod paa svage Fødder.

Ved denne Beretning yttrede En af Selskabet: at en Mand, fornedrede sig til et saadant Valg, maatte have tabt al A for sig selv og for sin første Kones Minde. Ved disse Or Natalia, tog sit Glas og raabte over Bordet til sin Fader: „A maa jeg have den Ære at drikke et Glas med Dem?“ Le gjorde en fortrædelig Mine; men da de Omkringsiddend kunde holde dem fra at lee, loe han med. Den Bitterhed, Nag, som ved en saadan Behandling fornyedes og nærede Sind, blev dobbelt dybt og piinligt, da jeg mistede den E hos hvem jeg kunde udøse mine Klager og finde Deelt Min Harald, der alt i flere Aar havde arbeidet som Vol paa et af vore større Kjøbmænds-Contorer, havde saaledes e vet sig sine Foresattes Tillid, at man betroede ham en Forretning i en fjern Verdensdeel, og da denne ærefulde delse tillige opfyldte hans gamle Ønsker om Søreiser og O i fremmede Lande, saa saae jeg ham gjerne paa denne S udreven af en Stilling, der var trykkende ogsaa for ham, f mit Hjerte var bristefærdigt ved at sige ham Farvel, og je tes at jeg med ham tabte al Støtte og al Sympathie i Verden.

To Aar efter Natalias Hjemkomst kom min Mand en og meldte os en Fremmed, som han havde indbudet til et skab, der var berammet til Dagen efter. „Det er,“ sagde „Legationsraad Trolle, en meget rig, meget fiin og dannet M der har bragt mig et Brev fra Udlandet, hvorfra han kommer hjem. See, det er Noget for dig, Natalia, thi en Mand der har reist meget, og med hvem du kan tal levende Tungemaal, han taler dem ligesaa godt som du. see at du er smuk og elskværdig imorgen.“ — Da det ved mere Forklaring blev oplyst, at denne Herre var en Mand iem de Fyrgetyve og Halvtreds, slog Natalia med Nakk raabte: „Fy! saadant et gammelt Dyr! — Ak!“ tilføiede

hjælende for Faderen: „Jeg veed nok, min egen Papa er i samme Alder eller lidt til; men han er en Undtagelse: han er evig ung, smuk og elskværdig, en fuldkommen Cavaleer.“ — Med saadanne Ytringer og ved den Beundring, hun efter hans Mening allevegne opvakte, lykkedes det hende at vinde en udelukkende Plads i hans Kjærlighed.

Tiltrods for den ovennævnte Ytring om den bebudede Fremmede, var det dog umiskjendeligt at Natalia lagde an paa at vinde en ny Tilbeder i ham. Han kom, en Mand med et mærkeligt Præg af Dannelse og Omgang med Verden og med et beskaderligt ildfuldt Udtryk i Physionomie, Tale og Bevægelser. Min Mand forestillede ham sin Kone og Datter, og yttrede at denne Sidstes selskabelige Talenter vilde, som han haabede, bidrage til at gjøre vort Huus behageligt for en Kunstkjender som Hr. Inquisitionsraaden. Med et særeget ironisk Smiil svarede Denne, at han ikke turde modtage Titel af Kunstkjender, men at han ærede Kunsten og tilbad Skjønheden, hvor den viste sig, og lykønskede min Mand, der i sin Familie var omgiven af begge Dele. Med disse Ord bukkede han for mig og henvendte tydelig denne sidste Tirade til mig. Ganske mod al Skik i vor Kreds, var al hans Opmærksomhed helliget mig. Ved Bordet sad han ved min Side og underholdt sig med mig med en Courtoisie, der — jeg tilstaaer det — i høi Grad smigrede mig og hævede mit sunkne Mod. Han kom oftere og vedligeholdt stedse den samme Tone. Engang faldt Talen paa et nys udkommet, den Tid meget omtalt, fransk Digterværk. Paa Selskabets eenstemmige Begjæring lovede han at bringe og forelæse det, ja han var endog saa høflig at gaae hjem for at hente det og kom meget tilfærdig tilbage. Da Alle havde taget Plads om Bordet, fremtog han den lille Bog, men bemærkede i det Samme at jeg var ifærd med at liste mig bort. Paa hans Spørgsmaal svarede jeg, at da jeg ikke var istand til at nyde den Fornøielse at høre ham

forelæse, efterſom jeg ikke forſtod Fransk, ſaa vilde jeg benytte denne Time til at ſkrive et Brev færdigt, ſom jeg havde begyndt. „Ei, min bedſte Frue!“ udbrød han og lagde Bogen fra ſig. „Da ville vi Andre viſſelig ikke ſaa dyrt kjøbe denne Læsning at vi derved ſkulde undvære Huusfruens Nærværelſe.“ — Alle mine Bønner og Foreſtillinger vare forgjæves. Endelig greb jeg den Udvei at formaae Natalia til at paatage ſig at læſe Bogen for den Deel af Selſkabet, ſom ønſkede at høre den, medens jeg fulgt af Legationsraaden og et Par Andre, der maaſkee, uden at tilſtaae det, vare i ſamme Tilfælde ſom jeg, gik ind i et andet Værelſe, hvor vi fordrevе Tiden med Samtale.

Den Agtelſe og Opmærkſomhed, ſom Trolle ſaaledes ved enhver Leilighed viſte mig, de træffende og mangengang ſarcaſtiſke Bemærkninger, hvormed han ofte mødte min øvrige Omgivelſes Opførſel, vandt ham naturligviis en høi Plads i min Gunſt. Jeg ſaae i ham en Hævner, en Ridder, der pludſelig var fremſtaaet til mit Forſvar, jeg ſaae i ham en Beſkytter, en trofaſt Ven og ... jeg bekjender det, det varede ikke længe, før jeg ham ſaae en Elſker, ja jeg kunde ikke tvivle derpaa, en ſaa varm af min Perſonlighed ſaa indtagen Elſker, ſom jeg aldrig havde mødt. Jeg overraſkede ham ofte ved at ſidde hensunken i at betragte mig, og det i ſaa dybe Tanker, ſaa reent fraværende, at det var, ſom om han vaagnede ved min Tiltale. Engang ſagde han med et Udtryk af dyb Smerte: „Spørg mig ikke om de Tanker, ſom jeg nærer ved ſaaledes at fordybe mig i Beſkuelſen af Deres Skjønhed og Ynde. Det er en Drøm, ſom opholder mit indre Liv; men hvis jeg fortalte den, vilde jeg maaſkee tabe den liden Deel, jeg har i Deres Venſkab.“ — Denne ham lidenſkabelige Kjærlighed hævede mig ſaameget i mine egne Øine, var mig en ſaa ſtor Modvægt mod de Krænkelſer, jeg ellers mødte, at det forekom mig umuligt at leve uden Trolle, og de

syntes mig, som om jeg fra min Side beelte hans Følelser. — Ak, tilgiv mig, Johan! Jeg er straffet for min Daarlighed.

I Førstningen syntes min Mand at vise mig mere Opmærksomhed ved at see en Anden holde mig saa høit i Ære; han vaklede i nogen Tid mellem den gamle Godhed og den senere Ringeagt, men som man kunde forudsee, blev Trolle snart dødelig forhadt af Natalia og hendes Tilhængere, der paa alle Maader søgte at gjøre hans Person latterlig og sværte hans Character ved mange Hentydninger paa, at et utilladeligt Forhold fandt Sted mellem ham og mig. I Begyndelsen hørte min Mand med største Ligegyldighed derpaa, men lidt efter lidt blev han opmærksom og tilsidst, ikke skinsyg, men opbragt paa Trolle og paa mig, og skjulte ikke sit uvenlige Sindelag for Nogen af os. Uagtet jeg i min Opførsel Intet havde at bebreide mig, gjorde dog Bevidstheden om mine Følelser mig frygtsom og gav mig Udseende af at være endnu mere strafværdig, end jeg virkelig var. Det kom aldrig i disse Skjærmydsler til nogen aaben Feide, men blot til disse maskerede Angreb og Udfald, som matte og svække Modet.

Engang, efter at jeg havde modtaget et Brev fra min Stedsøn, der ligesom satte mig tilbage i en bedre, ufkyldigere Tid og Stemning, gik jeg iretten med mig selv og foresatte mig at tale med Trolle uden Forbeholdenhed og bede ham ikke mere at besøge et Huus, i hvilket han i den senere Tid havde havt Leilighed til at erfare, at kun jeg skjønnede paa hans Værd. Min Hengivenhed for en Ven, som jeg kun med mange Taarer kunde anmode om at forlade mig, var vistnok kjendelig udtrykt i de Ytringer, hvormed jeg udførte hiin Beslutning, og heri vil du sagtens undskylde mig. Trolle var som ude af sig selv. For første Gang talede han med tydelige Ord om sin Kjærlighed. I et lidenskabeligt Udbrud forbandede han de affindige, menneskelige Forhold, der sammenbandt Dem som hadede, og

adskilte Dem som elskede hinanden, og udgjød sig i Bitterhed over de kolde, ligegyldige Ægtemænd, der, som det hjertelose Phantom, sidde ved den nedgravede Skat for at bortskræmme Enhver, der seer efter det Lys, som betegner dens Sted. Med en ham egen rhetorisk Strøm af Ord og med lynende Øine talede han sig ind i en Hæftighed, som forfærdede mig; i denne Sindsstemning kastede han sig for mine Fødder og omslyngede mine Knæe. Forgjæves bad jeg ham skjælvende om at staae op, om at være rolig, om at dæmpe sin Stemme, om ingen Støi at gjøre.

Med Et blev Døren revet op, og min Mand og Natalia viste sig i den. Min Mand foer hæftigt ind i Værelset, Natalia holdt ham tilbage og sagde: „Husk hvad du har lovet mig!" — Han standsede, men vendte sig til mig og sagde med qvalt Stemme: „Godt, Mariane, smukt og agtværdigt! Efter atten Aars Ægteskab!" — Jeg vilde tale, jeg vilde holde ham tilbage; men han vendte mig Ryggen. Han rev sig løs og sagde: „Du skal strax høre fra mig." —

Jeg var sønderknuust. Hvad Trolle sagde til mig, veed jeg ikke. Kun erindrer jeg, at jeg bad ham gaae bort, men at han svoer aldrig at forlade mig. Efter en halv Timestid kom Natalia ind og leverede mig et aabent Brev fra min Mand og endnu et Papiir. I dette Brev befalede min Mand mig i faa Ord, strax at forlade hans Huus, for aldrig mere at betræde det, og forbød mig, enten mundtlig eller skriftlig at begjære at oplyse ham om en Sag, hvori han med egne Øine havde seet og med egne Øren hørt meer end Nok, og hvad min naragtige gamle Elsker angik, saa vilde han ikke prøve paa at blæse hans lange, tynde Figur ned i Graven, for derved at gjøre ham en saadan Erobring stridig. Han forlangte kun, aldrig at see Nogen af os, men at jeg strax underskrev en Tilstaaelse om mit Samtykke til Skilsmisse. I min Forbittrelse over denne

Lone, i min Angst for at Trolle skulde læse Brevet og endnu værre Ulykker følge deraf, sønderrev jeg det hurtigt og underskrev et andet Papiir. Forskudt, uden Tilflugt, huusvild og halv bedøvet, som jeg var, modtog jeg Trolles Forslag at føre mig til et Logis i et af Byens Hoteller. En Pige kom og hilste ira Frøkenen med Begjæring om Nøglen til min Garderobe og mine øvrige Gjemmer, paa det hun kunde indpakke mine Sager. Pigen svømmede i Taarer. Jeg bad hende besørge min Indpakning, og satte mig i en Krog med lukkede Øine. Det forekom mig, som om jeg var halv ude af Verden.

Trolle var gaaet for at gjøre Forberedelser til min Bortflytning. Han kom snart igjen med en Karreet, der i hans Selskab bragte mig til min Bestemmelse. Han førte mig ind i tre store Værelser, der vare beredte til at modtage mig. Jeg troer, at de vare meget elegante, — det var mig Altsammen som en Drøm. Han blev hos mig det Øvrige af Aftenen, han tiltalte mig smt og smigrende, men jeg veed ikke hvad han egenlig sagde. Da han var gaaet fra mig, var det som om jeg var indsluppen en Hær af Forfølgere. Jeg følte mig lettet ved at være ene. Jeg samlede mine Tanker, jeg følte hele Bethydningen af min Ulykke, men tillige den Trøst, som en klar Bevidsthed bringer den bedøvede, længe omtaagede Sjæl. Det var mig tydeligt, at min Kjærlighed til Trolle kun var et Selvbedrag, og at mit Hjerte endnu bevarede en Følelse af den gamle Ømhed for Lermann. Adskillelse lærer os først vore sande Følelser. Kun i Friheden kunne vi tænke frit. Lermanns sidste Ord til mig, saa bittre som de vare, bleve dog sagte med en Stemme og et Udtryk, som erindrede om yngre Dages Kjærlighed. Min Beslutning var tagen. I Nattens Stilhed skrev jeg en Seddel til Trolle, og bad ham tilgive, at jeg uden hans Vidende forlod det Tilflugtssted, han havde forskaffet mig, men at jeg bønfaldt ham om ikke at søge at udfinde mit Opholdssted, men ære

det eneste Gode, jeg endnu havde tilbage: min Samvittigheds Fred. Ved første Daggry ilede jeg med alt mit endnu indpakkede Tøi til den føromtalte Kones ringe Bolig, efter først med mine sidste Penge at have betalt mit Natteleie og den Vogn, som man hentede til mig. I fjorten Dage har jeg nu skjult mig her og levet af Betalingen for nogle Smykker, som jeg har solgt.

Hvad skal jeg sige mere? Kan du tilgive mig? Vil du modtage den Forskudte, Landflygtige? Kan du endnu elske din ulykkelige Søster? Ak, Johan! tænk paa vor Barndom, paa vore unge Dage, paa vor fromme Moder! Lad disse Erindringer tale for din stakkels

Mariane.

Verner vendte Bladet, men sagde i det Samme: „Her er endnu et lille Brev, som med en Oblat er fæstet til det større. Det er, som jeg seer, fra samme Haand, ogsaa dateret Kjøbenhavn, men af 11te Mai, altsaa en Maaned senere. Han læste:

Kjære Broder!

Ord formaae ikke at udtrykke min Tak for dit Brev med den deri indsluttede Vexel, men fremfor Alt for det kjærlige Brodersind, hvormed du bedømmer og trøster mig og aabner dine Arme for den Forladte. Medrette maa det undre dig, at jeg ikke allerede er ilet til dig; men et Par Dage efter at jeg havde bortsendt mit forrige lange Brev, blev jeg pludselig overfalden af en hæftig Sygdom, hvoraf jeg siden den Tid har liidt og nu først seer mig nogenlunde istand til at tiltræde den

længselfuldt ønskede Reise. Kjære Johan! Dine kjærlige Ord, der længende have berørt min syge Sjæl og formildet dens Bitterhed, min Sygdom, der har ført mine Tanker til Regioner, hvor de kun altfor sjeldent have dvælet, har meget forandret mine Anskuelser; og kunde jeg tilbagekalde mit forrige Brev, vilde jeg skrive et andet, der vel skulde indeholde de samme Beretninger — thi de ere sande; — men de skulde være fremsatte i en anden Tone, en bedre, der mere sømmede sig for den dybt Nedbøiede, den Vildfarende; thi jeg føler det nu klart, at saaret Forsængelighed, „denne lave Tilbøielighed, har forvoldt min Ulykke." Disse dine Ord vare en prophetisk Advarsel, hvorpaa jeg ikke nok agtede. Ved din Side i dit rolige Hjem vil jeg stræbe af et fuldt Hjerte at kunne bede: „Forlad, som vi forlade," og derved føle mit Sind blive roligt; thi min legemlige Tilstand og en Følelse, jeg ikke kan beskrive, siger mig, at jeg snart skal stedes for Ham, der bad for sine Fiender og lærte os hiin Bøn. Nu ikke Mere for denne Gang! Om faa Dage, haaber jeg, skal du see

din taknemmelige Mariane.

Werner lagde Brevene langtsomt i hinanden, og rakte dem til Trolle, der, uden at vende sig om, udstrakte Haanden og modtog dem. En Tausheb paafulgte. Trolle reiste sig, gav Werner Haanden og sagde med sagte Stemme: „Tak for iaften!" hvorpaa han gik ind i sit Sovekammer.

Næste Dag lod han Werner vide, at han ikke skulde vente ham ved deres sædvanlige Middagsbord, da Forretninger vilde forhindre ham fra at møde. Thomas, som bragte dette Bud, fortalte, at Sømanden havde været der imorges, og at Trolle

var gaaet ud med ham. Den gamle Tjener glædede sig over at hans Herre nu var saa vel, at han igjen kunde gaae ud.

Om Aftenen, da Verner traf Trolle hjemme, sagde Denne: „Jeg vil bede dig om imorgen at indfinde dig til vort Middags-maaltid en Time tildigere end sædvanligt; thi før kan jeg ikke møde dig, da jeg har Forretninger at afgjøre om Formiddagen. De angaae den Sømand, som bragte de Breve, du iaftes var saa god at læse for mig. Denne Mand er ingen Anden end den Harald Lermann, som omtales i hans Stedmoders Brev. Efter mange Omtumlinger havde han efter sin Faders Død givet efter for sin gamle Lyst til Søen og sat al sin Formue i et Skib, hvormed han foer og drev Handel. Han var selv baade Rheder og Skibsfører, da han forstaaer saavel Navigation som Handel. Et ulykkeligt Skibbrud i en af de stormfulde Nætter sidste Foraar har ødelagt ham aldeles. Han er gift og bosat i Aarhuus, nær ved sin Morbroders Præstegaard. Efter dennes Raad er han tyet til min Hjelp. En Skibsbygger i Randers har et ganske nyt Skib netop færdigt, og har tilbudet ham dette for en billig Priis. Det er ganske efter hans Ønske. Og han skal have det; Gud skee Lov, at jeg kan give ham det! Jeg føler mig trøstet ved at gjøre dette lille Offer til Marianes Aand, thi hendes Brev har dybt bevæget mig. Min deilige Mariane! saa megen Ynde, saa megen Forstand, og dog saa lidet paaskjønnet, saa ulykkelig! Jeg seer nu, at hun saavelsom jeg lode os vildlede af et Selvbedrag. Ak! denne Trang til at elske, denne huldе Skygge, der svæver for mig og leder mig til .... jeg tør ikke tænke derpaa! — Nu, som sagt! Imorgen Middag en Time tildigere end ellers. Harald Lermann er vor Gjæst paa Restaurationen.“ Med disse Ord tog Trolle Afsked for at gaae til Fru Derbys, hvor han i mange Dage ikke havde været.

Verner saae tankefuld efter ham, og sagde ved sig selv: „Der

gaaer han, let som en Yngling og letsindig som en Yngling. Han føler sig trøstet, siger han! Kan man virkelig trøste sig over at have saa stor Deel i et ædelt Væsens Ulykke? Maa ikke et Aar efter slige Saar aabne sig ved mindste Berørelse og udgyde vort Hjerteblod? Ulykkelig var hun iforveien, denne mig saa interessante Kone; men Tiden kunde jo have bragt mangen Forandring i hendes Stilling. — Nu, borte er borte! og der er dog noget Smukt deri, at hun endnu efter sin Død har været som en hjelpende Genius for den Eneste, som levede hende til Glæde. Rigdom er dog god at have, og vist er det, Trolle bruger sin mere til Andres end til sin egen Glæde. Han er udentvivl et fuldkomment Aftryk af sin Tidsalder: fiin og høflig i Omgang, ædelmodig og gavmild, deeltagende og livlig; men letsindig, sentimental, og vist uden Sanvittighed i disse Kjærlighedshistorier, over hvis Følger han saa let beroliger sig, og — det er latterligt, men jeg troer næsten, at han kunde endnu begynde paa noget Lignende, hvis det vilde lykkes ham. — Herregud! jeg kalder ham Fader — det er han for mig — og jeg, som er ung, som selv kun er et synbigt Menneske, jeg sidder her og moraliserer og bedrøver mig over ham, som om han var min Søn; og dog gribes jeg ofte af den Tanke, at jeg ikke rigtig kan bedømme ham, at noget Gaadefuldt ligger til Grund for hans Handlinger, Noget som undskylder hans Vildfarelser." —

Da Verner næste Middag indfandt sig paa Restaurationen, blev han mod Sædvane henviist til et særskilt Værelse, hvor der efter aparte Ordre var dækket et lidet, meget ziirligt Taffel med tre Couverts. Lidt efter kom Trolle og den bebudede Gjæst. Verner fandt i Harald Lermann en vakker Mand, med en ret ästværdig Blanding af finere Dannelse og ligefremt, jovialt Sømandsvæsen. Trolle var den behageligste Vert, det lille Selskab meget oprømt. Harald tog sit Glas og sagde: „Paa min Vel-

gjørers Sundhed!" Med Glædestaarer i Øinene tilføiede han: „Saa bekymret som jeg er reist hertil, saa glad og lykkelig rei- ser jeg herfra." Trolle vinkede Oppvarteren, som bragte ham en Flaske Champagne, som han selv greb og lod Proppen med et stort Knald flyve iveiret, idet han sagde, medens han hurtig skjænkede den skummende Viin i Glassene: „Med dette Skud sa- luterer jeg det nye Skib, og udbeder mig den Gunst, at det maa døbes med Navnet Mariane; jeg tænker, dette Navn er os Begge kjært." — „Tilvisse!" raabte Harald: „kjært og uforglemmeligt! Det er ogsaa min lille Datters Navn." — „Bravo!" udbrød Trolle: „Tredobbelt Hurra for Mariane! Skibet Ma- riane følge Held og Medbør!" I den gladeste Stemning skiltes derpaa Harald og de Andre.

Dagen efter Madame Bergs føromtalte Fødselsdag var Mørk kommen til Fru Derby, og da han traf hende ene — hvilket var Noget, som de andre Fruentimmer aldrig gjorde ham vanskeligt — udbrød han i Klager og Bebreidelser: „Ja, ja! Det skal sandelig ikke gaae længe paa den Maneer. Det skal vel lykkes mig at rive Masken af Lasten og beskæmme den. Naar jeg med Sort paa Hvidt kan vise Dem og Deres Moder, at dette gamle Svin, denne Trolle, er et Menneske, der har Andres Død og Ulykke paa sin Samvittighed, saa tænker jeg, at Deres gamle Moder vil skamme sig ved at coquettere med ham, hvilket hun ialfald burde, og at De ikke vil lade Dem ko- jonere fra at vise den Karl Døren tilligemed hans værdige Ven og Følgesvend, der er nedrig nok til at leve paa det Affkums Pung." — Fru Derby var ganske forbløffet og lovede Mørk at tage Mod til sig og føie sig efter hans Plan, samt at anvende al sin moderlige Myndighed for at forskaffe ham Lises Ja, dog paa det Vilkaar, at han beviste hende, at hans økonomiske For- fatning tillod ham at ernære en Familie, et Vilkaar, som han paa sin Side lovede med det Allerførste at opfylde.

Sommeren gik nu stærkt mod Enden. De skjønne lyse Sommeraftener vare vegne for dunklere, af de hemmelighedsfulde Stjerner prydede Nætter. Det syntes, som om Trolles Sjæl sympathiserede med den Stilstand, som indtræder i den Deel af Sommeren, da Roser ere afblomstrede, de første af Aarets Frugter afplukkede og de sildigere endnu ikke modne. En Tomhed, en Ulyst og Slaphed var kjendelig i hans Væsen. Han klagede over den Langsomhed, den Sløvhed, hvormed alle gode Forhaabninger og Foretagender slæbte sig hen og ligesom opfyldte den meste Tid af Livet med Længsel og Uvisshed, medens derimod det Onde styrtede over os som en Sneelavin. Han talede om igjen at reise bort, men ønskede dog først at see sin Plan til Verners og Lises Forening bragt istand. I Fru Derbys Huus var Alting igjen ved det Gamle. Et Par Gange havde Verner, efter den før omtalte Indbydelse, prøvet sin Lykke med at gjøre Visiter der, men Fruen havde modtaget ham med saa kjendelig Uvillie, og enhver Leilighed til at nærme sig Lise var bleven ham saaledes afskaaren, at den eneste Fordeel, hiin Nærmelse til Familien havde bragt ham, var den, at han turde besøge Madame Berg paa de Timer, hun var at træffe i sit eget Værelse. For hende udgjød han nu sit Hjerte; men hun formaaede kun at trøste ham med det Haab, at Mørks Indskydelse snart vilde være forbi, da hendes Datter ikke gav ham Lise, uden at erholde den Sikkerhed for hans gode økonomiske Forfatning, som han vel havde lovet, men vist ikke var istand til at give, og at Fru Derby i dette Tilfælde rimeligviis vilde være tilgængelig for deres fælleds Ønsker. Det Samme sagde hun til Trolle, der med Utaalmodighed drev paa denne Sag og neppe kunde skjule den Modbydelighed, hvormed han saae Mørk der i Huset. Trolle kom i den senere Tid sjeldnere, og var ofte stille og tankefuld, med hvor stor Anstrengelse han end bestræbte sig for ikke at lade sin Forstemthed virke paa den underholdende Tone, som

han anſaae for en ſelſkabelig Pligt. Han tilſtod imidlertid, at en urolig Længſel efter at gjøre en kort Reiſe havde bemeſtret ſig ham.

En Morgen ſagde han til Verner, at han ikke længere kunde modſtaae denne Drift, der ſom en Magnet trak ham til en Reiſe i Tydſkland; men at hans Fraværelſe, ſom neppe ville blive lang, ingen Forandring maatte medføre i hans unge Venś Stilling, der med den gamle Thomas rolig ſkulde oppebie hans Hjemkomſt i deres fælleds Bolig. Verner havde allerede mærket, at Trolle i den ſenere Tid hyppigere end tilforn havde modtaget og ſkrevet Breve til en Advocat i Hamborg, der, ſom han ſagde, var en gammel Ven af ham. I flere Dage beſkjæftigede han ſig nu med at gjøre Tilberedelſer til ſin Reiſe.

En Formiddag gjorde han tilligemed Verner et Beſøg hos Madame Berg. Efter nogle Øieblikkes ligegyldige Samtale ſagde Madame Berg: „Jeg havde nær glemt, kjære Trolle, at jeg har en Hilſen til Dem fra en gammel Veninde. Jeg har igaar efter lang Tids Venten faaet Brev fra Grevinde Meerſtein. Hendes Pengeſager ere nu arrangerede, men desværre uheldigt for hende. En lille aarlig Sum eller Penſion er Alt hvad hun faaer efter ſin Mand. Hun kommer her til Kjøbenhavn för at ſælge ſit Gods, ſaa ondt det end gjør hende at miſte det, og ſaa liden Fordeel hun end kan love ſig af dette Offer.“ Madame Berg, ſom imidlertid havde fremtaget og aabnet Brevet, vedblev nu: „See, her er det Sted ſom angaaer Dem: „„Jeg hører du har gjort Bekjendtſkab med Legationsraad Trolle. Hils ham fra mig. Han er min Ungdomsven, der i min Barndom kjærligt pleiede mig, da jeg havde Mæslinger, og ogſaa engang i min Ungdom reddede mig fra en ſtor Ulykke. Det ſkal glæde mig at ſee ham i vort Fædreland.““

Med ſpændte Træk, ſtirrende Øine og tilbageholdt Aandedræt, havde Trolle lyttet til hvert Ord af Madame Bergs Be-

retning. Hun saae forundret paa ham og sagde smilende: „Tror De, jeg læser Noget op af mit eget Hoved? See selv!“ — Med disse Ord rakte hun ham Brevet. Han greb det; men hans Hænder skjælvede saa stærkt, at han, for at skjule sin Bevægelse, vendte sig mod Vinduet, hvor han mange Gange gjennemlæste det betegnede Sted. Derpaa lagde han Brevet sammen og betragtede Seglet og Udskriften, og idet han nærmede sig Madame Berg, sagde han, ligesom undskyldende sin Tøven: „Det er første Gang, jeg seer vor Venindes Haand.“ — Han leverede nu Brevet til dets Eierinde og greb begge hendes Hænder, som han hæftigt kyssede, idet han sagde: „Tak! Tak! tusinde Gange Tak! De veed ikke, hvilken Glæde, De har gjort mig!“ Han var fra dette Øieblik saa fri og saa munter, at Verner, som betragtede ham, sagde ved sig selv: „Du gode Gud! Er han ikke bleven med Eet — jeg kunde sige tyve Aar forynget, sker at faae en venlig Hilsen fra en Dame? Man skal rigtig lede efter en Yngling, der saaledes som han fortjener at være Pigernes Jens.“

Til Alles Forundring kom Fru Derby nu ind til dem, og sagde meget høflig, at hun bad dem Begge tilbringe Aftenen hos hende. Den gode Hr. Mørk, som vilde forelæse et Manuskript, som en Ven havde laant ham, havde selv ønsket, at de skulde deeltage i denne Nydelse. De modtoge Indbydelsen uden at tænke videre over det Vidunderlige i denne Artighed fra Mørks Side. Trolle var altfor opmuntret og Verner altfor begjerlig efter at komme i Lises Nærhed, til at Nogen af dem skulde gjøre sig nærmere Betænkning herover. Madame Berg derimod blev opmærksom, men sagde Intet.

Verner gik strax, Fruen fulgte ham selv ud og lukkede efter ham; men da Trolle lidt efter ogsaa gik, passede Lise sit Snit, og fulgte ham ud gjennem Entreen. Man kunde see, hun havde grædt. Hun holdt Trolle tilbage og sagde: „O Gud,

Hr. Trolle! De vil reise bort! Hvem vil da antage
arme Stakkel? Den fæle Mørk var her før, og talte n
der, og da han var gaaet, sagde Moder til mig, at
han bragt sine Pengesager i den bedste Orden, og
jeg ikke længere holde ham og hende for Nar. Jeg
alt mit Haab til Dem, og naar De nu vil forlade os
Trolle afbrød hende: „Nei, søde Lise! nei, jeg reiser i
Ingen Magt skal drive mig herfra. Alting skal bli
— „O hvor De er god!“ raabte Lise, og greb hans
Han kyssede hendes og gik bort med et straalende Ansigt.
han er god!“ gjentog Lise, i sin Uskyldighed overbeviist
hans opgivne Reise var et Offer, han ædelmodig bragt
og Verners Lykke. Ogsaa den unge Mand, hvem
Middagsbordet meddeelte sin forandrede Beslutning
denne lille Scene, deelte, men dog kun halvveis, sam
og takkede ham med lettet Sind.

Madame Berg, der anede et Slags Uraad, som
ikke nærmere kunde forklare sig, søgte forgjæves at ud
Datter. Aftenen kom, det lille Selskab indfandt sig. D
Thee, og derefter tog man Plads om Bordet, der var
paa Gulvet i Dagligstuen, med en Stol for Hver af de
værende, og en Lænestol for Mørk, samt foran ham en
teerbakke med en Carafe Vand, Sukker og en lille Asj
Sylteteøi. Lampen, der allerede var tændt, stod i Nær
ham og lod det øvrige Selskab i et noget dunklere Lys
en selvtilfreds Mine fremtog Mørk nu en Pakke, som ha
lede af en Convolut, hvilken han lod ligge aaben paa
han tog sine Briller af, tørrede dem omhyggelig og s
paa igjen; hvorpaa han nød en Theeskeefuld af det omta
teøi, og en lille Slurk af det Sukkervand, som Fr
imidlertid lavede til ham. Medens disse To saaledes vare
tigede, kastede Maleren sine Øine paa den omtalte G

hvori der var skrevet nogle faa Linier, og med sit skarpe, langsynede Blik kunde han læse Følgende:

„Efter din gjentagne og indstændige Begjæring og paa Grund af din Yttring, at du med dette Manuscript kan redde en uskyldig Familie af en Bedragers Snare, troer jeg ikke at burde forholde dig det, overbeviist om, at du ikke vil gjøre nogen udelicat Brug deraf. Jeg har i den Række af Aar, da det har ligget i min Pult, ikke meddeelt det uden til mine fortroligste Venner, da Intet er mig fatalere end et Opkog af gamle Historier af denne Art."

Disse Linier, som blot vare understrevne med et Par Bogstaver, gjorde Verner opmærksom. Han skjød Papiret ubemærket nærmere til Madame Berg, der sad ved Siden af ham, beskjæftiget med et Haandarbeide. Paa et Vink af ham, gjennemløb en ogsaa hun denne Skrivelse, skjød den derpaa ilsomt hen paa sit Sted, og hun og Verner gjorde betænkelige Miner til hinanden.

Mørk tog Manuscriptet og sagde: „Inden jeg begynder paa denne Læsning af et interessant Manuscript, som er mig betroet, maa jeg først gjøre Selskabet opmærksomt paa Følgende: Forfatteren er en Ven af min Faders Huus, og skjøndt han er endeel Aar ældre end jeg, troer jeg dog at turde rose mig af hans Venskab. Han har reist udenlands i mange Aar og er nu som Enke bosat i en af Provindserne. Under sit Ophold i Udlandet har han optegnet Meget om de forskjellige Begivenheder, han der har oplevet; men tiltrods for sine Venners Anmodning har han aldrig været at bevæge til at udgive Noget heraf i Trykken. Dette er nu een af de smaa sande Tildragelser, som han med samvittighedsfuld Troskab har gjengivet."

Efter denne Indledning begyndte Mørk sin Oplæsning. Hans Stemme var tør, prækende og monoton, dernæst hævede han den til en stingrende, næsten utaalelig Styrke; men snart glemte hans

Hr. Trolle! De vil reise bort! Hvem arme Stakkel? Den fæle Mørk var be der, og da han var gaaet, sagde Mo han bragt sine Pengesager i den bed jeg ikke længere holde ham og bende alt mit Haab til Dem, og naar De i Trolle afbrød hende: „Nei, søde Lise! Ingen Magt skal drive mig herfra. — „O hvor De er god!“ raabte Li Han kyssede hendes og gik bort med et han er god!“ gjentog Lise, i sin Ufky hans opgivne Reise var et Offer, han og Verners Lykke. Ogsaa den ung Middagsbordet meddeelte sin forandr denne lille Scene, deelte, men dog fu og takkede ham med lettet Sind.

Madame Berg, der anede et Sl ikke nærmere kunde forklare sig, sagte Datter. Aftenen kom, det lille Selskab Thee, og derefter tog man Plads om paa Gulvet i Dagligstuen, med en Str værende, og en Læneſtol for Mørk, sa teerbakke med en Caraſe Vand, Sukke Syltetøi. Lampen, der allerede var tæ ham og lod det øvrige Selskab i et r en selvtilfreds Mine fremtog Mørk nu lede af en Convolut, hvilken han lod han tog sine Briller af, tørrede dem paa igjen; hvorpaa han nød en Theeske tetøi, og en lille Slurk af det Sukk imidlertid lavede til ha[illegible]ens disc tigede, kastede Mø[illegible]ine pa

sine Spørgsmaal tilstod. Disse for mig lærerige Samtaler fortsatte vi nu daglig; han syntes at interessere sig for den unge Kollega, og engang tilbød han at vise mig nogle sjeldne Apparater, naar jeg vilde besøge ham. Han underrettede mig herhos om sin Bolig, der laae lidt udenfor Byen, og nævnede mig for første Gang sit Navn.

Næste Aften indfandt jeg mig punktlig til den bestemte Tid og kunde neppe skjule det Indtryk, dette Sted gjorde paa mit Sind, thi omtrent saaledes havde jeg i min Phantasie forestilt mig en Eremits Hytte. Det var et lille, lavt, straatakt Huus, med Vinranker og Roser, som slyngede sig opad Murene og bedækkede Vinduerne. Allevegne Spor af den catholske Cultus. Ligefor Indgangen i den snævre Forstue et Madonnabillede over et lille Alter, hvorpaa en Vase med skjønne Blomster og en Lampe. I Blomsterhaven, som omgav Huset, var under et stort Kastanietræ anbragt et Kors, det stod paa en Forhøining af Grønsvær, der lignede en Gravhøi, og baade denne og Korset selv vare behængte med Blomsterkrandse. Husets faa Værelser vare simple som Klosterceller, kun prydede med Bøger, videnskabelige Instrumenter og deslige.

Efterat min Velynder havde vist mig de omtalte Apparater og Mere af Sligt, hvortil vor Samtale gav Anledning, sagde han: „Det er silde; tag tiltakke hos mig med et tarveligt Aftensmaaltid.“ — Han førte mig ind i et andet lidet Værelse, hvor et reenligt Bord stod dækket med faa, udsøgte Retter og en ypperlig Viin. Selv nød han ikke Meget, men glædede sig over min friske Appetit. En gammel Tjener, der, som han fortalte mig, i een Person forenede Kok, Kammertjener, Stuepige, og kort sagt, det hele Tjenerskab, opvartede os ved Bordet med et særdeles fornøiet Ansigt. Hans Herre bemærkede Dette og tilføiede: „Min gamle tro Svend glæder sig over en Fremmeds Nærværelse, og i Sandhed, det er ogsaa en Fest i vor Eensomhed; thi

yderſt ſjeldent betrædes dette Huus af Andre end fattige ſom ſøge Hjelp hos mig."

Flere Gange havde jeg ſaaledes efter Indbydelſe tilbr behagelig Aften i dette Huus, da min venlige Vert engang ſ mig, paa hvilket Sted i England jeg var født? „I Engl udbrød jeg forundret. „Ja," ſvarede han: „Er De ikke E mand? Det ſagde Erkebiſpens Bibliothekar, og paa Deres troede jeg ogſaa at mærke, at De ikke var en Tydſker." — det er jeg heller ikke. Jeg er en Danſk." — „En D raabte han, ligeſom forfærdet: „En Danſk! Det er aldrig mig ind." Fra dette Øieblik forekom det mig, ſom om han mig med andre Øine; han blev kjendelig forſtemt, og je ſnart Afſked.

Efter nogle Dages Forløb ſaae jeg ham atter, og in tid ſyntes mig, at hine Skyer paa hans Aaſyn vare forſvu jeg kom igjen hjem til ham ſom ſædvanligt, og bemærkede Fornøielſe at hans Godhed for mig daglig tiltog.

En ſkjøn Efteraarsaften, da vi ſad udenfor hans Dør hyggelige Blomſterhave, kom vi til at tale om min foreſta Bortreiſe. Forſkjellige Omſtændigheder havde forvoldet, a flere Gange havde gjort ofte lange Udflugter fra Cöln, men var vendt tilbage til denne Stad. Nu var jeg imidlertid nær t forlade den for Alvor. Den gode Doctor Cosmus (jeg n ham ved hans Døbenavn) yttrede venſkabeligt, at han vilde mit Selſkab. Han ſaae taus paa mig og ſagde efter et Op „Underligt føres vi hernede af det guddommelige Forſyn, og ligt advare de Hellige os om de ſyndige Følelſer, vi nære. jeg i Begyndelſen af vort Bekjendtſkab vidſt, at Danmar Deres Fødeland, ſaa vilde en ond Følelſe, ſom opfyldte min være traadt imellem os og berøvet mig den Lykke, jeg nu heelt Aar har nydt i Deres Omgang." — Da jeg yttrede Forundring over at finde en ſaa beſynderlig Fordom hos en

om ham, svarede han: „De har Ret! Det har jeg nu ogsaa sagt mig selv. Men det blotte Ord: en Dansk, jog mit Blod til Hjertet. Jeg vil sige Dem, at en Landsmand af Dem har fordærvet min Ungdom, ja mit hele Liv; jeg er bleven en Sværmer, en menneskefiy Eremit, jeg er ikke bleven hvad jeg skulde have været. Der gives Korsveie i Livet, ligesom i Naturen. Ikke er det altid som med Hercules, at man der møder Dyden og Vellysten uden Maske, under deres sande Navne; nei, man møder der Svagheden, Lidenskaben, maskerede som retmæssig Harme, retfærdig, udødelig Smerte, krænket Kjærlighed. Ved Siden staaer Kraften, Haabet; men for Den, som har tabt det Kjæreste, og har ladet Sorgen overvinde hans bedre Væsen, see de ud som Skyggebilleder; thi de berøre ikke Jorden med deres Fødder." Han taug nogle Minuter, derpaa nævnede han mig Navnet paa en Landsmand, som jeg ikke personlig kjendte, men som jeg almindelig havde hørt omtale uden paa en hæderlig Maade. „Lever han endnu?" spurgte Cosmus med et underligt hæftigt Blik. Jeg kunde intet bestemt Svar give herpaa. „Nei," sagde han, „han er vist død. Han er nogle Aar ældre end jeg, det er jo meget muligt at han er død. Jeg vil være forsonet med ham for hans unge Landsmands Skyld, der saa vennehuldt har sidbet hos mig i min Eensomhed. Den hellige Jomfru vil det saaledes, det begriber jeg nu."

Da jeg ikke kunde afholde mig fra at bede ham meddele mig noget Nærmere om denne Sag, sagde han: „Skjøndt Tiden, Naturen og Studeringer kjærligen lindre og tillukke vore Hjertesaar, saa kan jeg dog ikke tale om mine. Men i de første Aar, jeg levede i denne min Eensomhed, fandt jeg, at det lettede mig at udtale hvad der beklemte mit Sind, at fortælle det til Papiret, blot for at give mine Tanker Ord. Denne min Ungdoms Historie vil jeg betroe Dem til Gjennemlæsning, paa det at jeg dog engang maa opleve, at et menneskeligt Væsen erfarer og ta-

ger Deel i mine ubekjendte Lidelser; thi disse Blade ere ellers bestemte til først efter min Død at komme i en Vens Hænder." —

Han leverede mig en Pakke skrevne Blade, der bare Tegn paa, at de for længe siden havde seet Lyset. Med Begjærlighed læste jeg dem, og tildeels maaskee af individuelle Grunde greb deres Indhold mig med en saa sympathetisk Magt, at mit Sind i lang Tid var ganske opfyldt deraf. Jeg læste dem mange Gange, jeg indpragede dem i min Hukommelse, og tilsidst kunde jeg ikke modstaae den Lyst, inden jeg gav dem tilbage, at udtrage det Væsenligste deraf og overføre det i mit Modersmaal.

Jeg sammendrager i Kortheb den temmelig udførlige Beretning om Forfatterens Barndom og tidlige Ungdom. Født i en fornem, adelig Familie, blev han tidlig overgiven i en meget lærd og meget streng Hovmesters Varetægt. Sin Moder havde han aldrig kjendt; hans Fader, der beklædte en anseelig Post ved et tydsk Nabohof, overdrog ham ved sin Død til sin Broders Omsorg og Formynderskab. Denne Broder var en høi Prælat, bosat i Cöln. Cosmus var den Gang ferten Aar. Hans Tilbøielighed havde allerede i nogle Aar ført ham til Studium af Naturvidenskaberne, og hans Ønske var at hellige sig Lægekunsten. Farbroderen gjorde sig al Umage for at bestemme ham til at vælge den geistlige Stand; han foreskillede ham, at det rolige Klosterliv netop egnede sig for hans Granskninger af Naturen og Videnskaberne, og at Udøvelsen af Lægekunsten heller ikke der var tillukket for ham. Disse Formaninger fandt dog ingen Gjenklang i det unge Menneskes Sind. „Jeg kunde ikke føie ham," siger han: „Jeg erindrede mig altfor levende de Tanker og Følelser, som allerede, saa ung jeg var, havde slaaet Rod i min Sjæl. Den saakaldte stumme Natur havde hidtil talt venligere og fortroligere med mig end Menneskene. Min forrige Hovmester pleiede om Aftenen jævnligt at besøge et Kloster, som laae nær Residensstaden, hvor vi boede. Han gik ene derhen, men tillod mig

t afhente ham, naar jeg til en beſtemt Tid var færdig med de foreſatte Lectier. Disſe Vandringer vare den eneſte Frihed, jeg nogensinde nød, de eneſte Timer, hvori jeg var ubevogtet og overladt til mig ſelv. Med alle Sandſer, alle Sjæleevner indbrak jeg denne Nydelſe. Dyr og Fugle ſyntes mig kjære Legekammerater, jeg talte til dem, priſte dem lykkelige, fortalte dem om den Tvang, jeg led, og den Glæde, jeg nød ved at føle mig fri iblandt dem. Den hele Natur, Træerne hvis Grene, bevægede af en ſagte Vind, bøiede ſig ned imod mig, Floden, hvis Bølger ſloge mod Bredden, ſyntes mig velvillige Væsner, ſom talte trøſtende og muntre til mig. Engang hændte det ſig at et Føl, ſom græsſede paa en Eng, løb hen til mig, det var meget tamt, jeg overøſte det med Kjærtegn. Det fulgte efter mig, da jeg gik videre, jeg vendte mig beſtandig om til det, kyssede og klappede det, og da jeg ikke længere turde lade det følge mig, men maatte jage det fra mig, og ſaae det ſom forſtrækket at fjerne ſig med raſke Spring, ſatte jeg mig paa en Steen ved Veien og græd. Naar jeg efter disſe Vandringer kom til Kloſtret, naar den alvorlige Portner aabnede den tunge Port og indlod mig i den mørke Kloſtergaard, naar jeg gik igjennem de dunkle, hvælvede Gange, hvor en og anden bleg, krumbøiet Skikkelſe gik mig taus forbi og forſvandt ſom en Skygge, medens hans ſagte Fodtrin gjenlødе i den øde Hvælving; naar jeg ſiden ſad allene og ventede paa min Hovmeſter i Priorens Forgemak med de malede Vinduesruder, det ſtore Crucifix, de paa Væggene ophængte Malerier, ſom foreſtillede hvende Martyrer eller den yderſte Doms Skræk: da forekom Kloſtret mig ſom en ſaa ſkærende Modſætning til den Aand, der taler til os i Guds frie, venlige Natur, at det ſyntes mig, ſom om de fromme Brødre forſyndede ſig ved at lade ſig forſtandſes bag disſe ſørgelige Mure." —

Cosmus fortæller nu, hvorledes det lykkedes ham at faae ſin Farbroders Tilladelſe til at følge ſin Tilbøielighed og reiſe til

et Universitet, hvor han hengav sig med Iver til sine medicini Studier. Han siger: „Jeg lærte nu vel at indsee, at Natur ofte var grusom mod Mennesket; men dog sagde jeg mig o selv, at vi gjorde den Uret, at vi kun ikke forstode dens Sprog ikke kjendte de Lægemidler, som den med gavmild Haand ra os; at vi forsømte at gribe de Midler, som det overgik den Magt at skjænke, og glemte de aandelige Kræfter, som paa en gang opholde og ødelægge Legemet. Jeg brændte af Iver for bryde mig en ny Vei, for at gjennemskue, lindre og læge sjælelige og legemlige Onder. Saaledes opflammer Haabet og Mod den lykkelige, af Lidenskabernes Aande endnu uberørte Ungdom." –

Efter at have fuldendt sin academiske Løbebane og reist fremmede Lande kom Cosmus ved fire og tyve Aars Alder tilbag til Cöln. Hans Farbroder, en streng Geistlig, men en liber og forstandig Mand, tog kjærlig imod ham, gav ham Ophol i sin egen pragtfulde Bolig, og overleverede ham til fri Raadig hed hans Faders efterladte Formue, der sikkrede ham et anstæn digt Udkomme. En gammel Læge, Prælatens Ven, tog sig del uden af ham, stod ham bi med Raad og Daad, overlod ha af sin Praxis, og — siger vor Forfatter: „Ethvert Menne har vistnok ligesom Aaret sin Rosentid. Dette var min; me den var kort." — Hvad der imidlertid gav denne Rosentid s Duft og Farve, var en ung Pige, som han ved sin Hjemkom fandt indført som en Datter i Prælatens Huus. Det var e vidtløftig Slægtning af den geistlige Herre, i hvis Hænder de døende Moder havde overgivet hende. Cosmus nærmede sig hend paa Grund af dette Slægtskab, med en Fætters Frihed, og for elskede sig hæftigt i hende.

Vi ville nu, med ringe Forkortelser, lade ham selv tale, udeladende imidlertid, som det bør sig, alle Familienavne og hvad som altfor tydeligt udpeger disse, og forresten stræbe saa ordret som muligt at gjengive hans Beretning:

Hvorledes kunne Ord, eller Penſel, eller Meiſel fremſtille Joſepha? Engang ſagde En til mig: „Hun er deilig ſom en Engel!“ Jeg faldt i Tanker ved denne Yttring, og fandt den ke betegnende. Thi hendes Skjønhed havde ikke Udtrykket af t ſtille himmelſke Sendebud med de hvide Vinger. Men hvor- des da? ſpurgte jeg mig ſelv. Som Aphrodite, ſagde jeg. — i Øine ſom Gudindens, ſaa ſmægtende og dog ſaa brændende; en diſſe Øine ere dunkelblaae, ikke ſorte ſom Elſkovs-Gudin- ns. Denne Skikkelſe er lille og barnlig uden Yppighed. — Som ſyche? Som Gratien? Heller ikke! — Naar jeg overraſter hende n Morgenen dandſende i Haven, ſmilende, ſaa de hvide Tænder ſkinne ngt fra, med roſenrøde Kinder, med lette Spring, ſaa de ſmaa dder neppe berøre Jorden, og den brogede Dragt ſlyver for Vin- n, da ſynes hun meeſt at ligne en fremmed Fugl med Vinger, r ſpille i pragtfulde Farver, en Fugl fra et ſydligere, varmere, ſuldere Clima. Og denne Fugl vil min Farbroder indſpærre Kloſterets Buur! Aldrig kunde Noget være mere unaturligt, ere oprørende! Jo mere jeg lærte Joſepha at kjende, jo mere ſtyrkedes jeg i denne Mening. Hun var en forunderlig Blan- ng af inderlig hengivende Ømhed og brændende Hæftighed. Hver lorgen tidlig, inden Prælaten ſtod op, mødtes vi i Haven. En vomeſterinde, ſom min Farbroder havde givet hende, fulgte vel ed for et Syns Skyld, men ogſaa kun derfor, thi det var en ſig, ligegyldig Perſon, der enten ſlentrede halv ſovende bag ter os, eller ſatte ſig til Hvile i den førſte den bedſte Løvhytte, g lod os al mulig Frihed. Naar Joſepha i diſſe Morgentimer af mig i Haven, løb hun mig altid imøde, tog min Arm og ede venligt, fortroligt og lyſtigt med mig. Troede hun at ſee ig bedrøvet eller upaaſelig, overvældede hun mig med Omſorg g Godhed, men kom vi derimod i Samtalens Gang til at mod- ge hinanden, opſatte jeg mig i ringeſ Maade mod hendes Billie, da blev hun alvorlig vred og udſtød i Bebreidelſer imod

mig. Foreslog hun mig f. Ex. at tage Deel i en muskalsk Underholdning, en Læsning eller en Spadserefart paa en Tid da mine Sygebesøg afholdt mig, lod hun denne Undskyldning ikke gjælde, men vidste tusinde Udveie, paa hvilke jeg uden Anstød kunde underordne min Pligt hendes Villie. Var jeg da ubevægelig, kunde hun blive saa forbittret, at hun — ikke i Spøg, men i Vrede — afrev Blomster og Blade og kastede mig dem i Ansigtet, medens hun udbrød i lydelig Graad. Men kun i faa Minuter varede disse Paroxysmer. Øieblikket derefter var hun Sagtmodigheden selv, og støttede sig ligesom træt og lidende paa min Arm.

Daglig følte jeg, hvorledes nye Baand trak mig til denne Pige. Jeg havde kun liden eller ingen Omgang med mine Jævnaldrende, ingen fortrolig Ven. Min klosterlige, indskrænkede Opdragelse havde gjort mig tilbageholden og uskikket til at behage i den store Verden. Men med hende var det, som om en Trolddom løsnede min Tunge og oplivede mit hele Væsen. Jeg var ikke blot forelsket i hende, men alle de ædleste Følelser, som et menneskeligt Bryst kan rumme, havde jeg helliget hende allene.

Saaledes hengik et Aar, uden nogen Forandring; thi Josephas Moder havde bestemt, at hun først ved sexten Aars Alder skulde indføres i Klosteret, og hun var ved Begyndelsen af vort Bekjendtskab kun femten Aar. Flere Gange i dette Tidsrum gjorde jeg min Farbroder opmærksom paa, hvorledes en saadan Characteer passede sig for Klosteret, og bad ham bønligt at vise hende samme Eftergivenhed, som han havde vist mig, men han var utilgængelig for mine Forestillinger. „Med dig," sagde han, „er det en anden Sag. Du kan vel finde din Vei til Himlen uden at gaae den gjennem Klosteret. Men hendes hæftige Sind fører hende lige ind i Verdens Fristelser og Synder. Hun maa blive den bodfærdige Magdalene, uden at have været den verdslige. Det var ogsaa saaledes hendes Moders Villie."

Jeg elſkede hende. Hvilke Planer og Forhaabninger jeg nærede, kan Enhver let gjætte. Jeg talede med Joſepha om Prælatens Hensigter. De vare hende bekjendte; men hun ſyntes ikke alvorlig at have tænkt paa ſin Fremtid, eller at kjende ſynderligt til det egenlige Kloſterliv. Om kort Tid ſkulde en ung Nonne indkledes i et herværende Kloſter. Efter vor Onkels Villie ſkulde Joſepha være tilſtede, og ſiden i de ſamme Dage reiſe til en Tante, en fornem Dame i den nærmeſte Reſidens, hvor der netop ved Hoffet ſkulde gives en glimrende Feſt. Under den omtalte Dames Opſyn ſkulde hun ogſaa deeltage i denne, ifølge den Skik, at en ung Pige af Stand, ſom tager Sløret, først ſkal være indført i Verden. Snart ſkulde hun imidlertid komme tilbage og ſtræbe ſin Beſtemmelſe. Joſepha glædede ſig barnligt til Ceremonien ſom til Feſten, og hvor piinlige alle disſe Forberedelſer end vare mig, opfatte jeg dog at indvie Joſepha eller Prælaten i mine hemmelige Ønſker, indtil denne dobbelte Feſt var overſtaet. Jeg troede vist, at Joſepha, ved at være Vidne til den hjertegribende Kloſterſcene, vilde blive gjennemtrængt af Afſky for denne Beſtemmelſe, og at det ſtrax paafølgende Syn af Verdens Herlighed vilde tiltale hendes livlige Gemyt i ſamme Grad. Jeg længtes nu, ligeſaameget ſom den unge Pige, efter den første, ſørgelige Feſt. Jeg Daare! jeg drømte ikke om, at den indviede mig ſelv til Sorg og Savn.

Den ſtore Dag kom. En overordenlig Menneſkemaſſe ſtrømmede til Kloſterkirken. Mange Fremmede vare komne langveis fra, for at ſee denne Høitidelighed, ſom i nogle Aar ikke havde fundet Sted. Joſepha kom ved min Farbroders Haand; men da han havde Functioner ved Ceremonien, overlod han hende til min Beſkyttelſe, og anviſte os en af de fornemſte Pladſer i Kirken, imedens han ſelv gik ind i Kloſtret. Efter Ceremonien, ſagde han, vilde han afhente Joſepha til at gjøre et Beſøg derinde hos Priorinden og lykønſke den nye Nonne.

Jeg ſad nu ved min Elſkedes Side og betragtede hen
Hun ſtraalede af Guld og Juveler og endnu mere af Glæ
Mine Øine faldt imidlertid paa endeel Perſoner, ſom indtoge
Slags Æresplads i Kirken. En Bekjendt ſagde mig, at d
var fornemme Fremmede, Diplomater fra de nærmeſte Hof
med deres Familier. Det, ſom mellem Disſe havde tiltrukket ſi
min Opmærkſomhed, var en ung Pige, ſom var paa Joſeph
Alder, og hvis Lighed med denne var paafaldende. Dog brag
denne Lighed mig til at fornye de forhen omtalte Betragtning
over Udtrykket af Joſephas Skjønhed; thi denne fremmede Pi
var virkelig deilig „ſom en Engel," uagtet hun, idetmindſte
mine Øine, ikke var ſaa ſkjøn ſom Joſepha. Men Udtrykket
hendes ogſaa dunkelblaae Øine var ſaa fromt, ſaa reſigneret, ſa
veemodigt, at til hende paſſede de hvide Vinger og Palmegrene
for at yde Trøſt til den Syges og Kummerfuldes Leie. Hu
var i Galladragt, ſom alle Andre; men en vis Simpelhed u
mærkede hende. Ceremonien begyndte, den unge Novice, ſo
ſkulde indklædes, var en Pige af Stand, ung og ſmuk. Hvil
Grunde der bevægede hende til at tage Sløret, er mig ubekjend
men Rygtet paaſtod, at dette Skridt var aldeles frivilligt fr
hendes Side. Da hun blev ført frem i den verdslige Pra
ſom hun for ſidſte Gang bar, vare hendes Kinder roſenrøde o
hendes Øine glindſede ſom af Begeiſtring. Hun afkaſtede ſi
Pynt og ſine Smykker med ſmilende Anſigt; men længere hen
den ſørgelige Høitidelighed, da man afſkar hendes ſmukke brun
Haar, og iførte hende den grove, tunge Nonnedragt, blev hu
bleg, og ſtore Taarer trillede ned fra de nedſlagne Øine. — J
ſaae paa Joſepha, hun var bleven ligeſaa bleg ſom Novice
hun ſkjælvede, greb ſagte min Haand og hviſkede: „Jeſus M
ria! Det er jo græsſeligt." Jeg trykkede hendes Haand o
ſvarede: „Tænk, om det var dig!" — „Ak!" ſagde hun: „D

lige Jomfru forbarme ſig over mig!" — Med Glæde hørte
j disſe Ord.

Under den lange Ceremonie havde jeg af og til holdt Øie
ed den føromtalte fremmede Pige. Hun var ſaa angreben af
nne Scene, hun græd ſaa hjerteligt, at en aldrende Herre ved
ndes Side ſyntes opbragt over hendes altfor ſynlige Bevægelſe
g med vrede Miner anviſte hende en Stol bag hans egen.
eg antog denne Herre for hendes Fader; han havde tykke, ſnee-
vide Haar, og en Orden paa Bryſtet. Den unge Dame ſyn-
s nu, uſeet af ham, med Øinene at ſøge og tilvinke En, ſom
ld i en lille Afſtand; og jeg bemærkede nu en ung Mand, der
ed ufravendte Blikke beſvarede hendes Øiekaſt, medens Taa-
rne trillede ned ad hans Kinder, ham ſelv, ſom det ſyntes,
evidſt. Han ſad ved en Side, ganſke nær ved os; kun i
rofil kunde vi ſee hans Anſigt. Med hjertelig Sympathie be-
agtede jeg denne ſtumme, og dog ſaa veltalende Scene. Denne
nge Pige, ſagde jeg ved mig ſelv, er maaſkee af den haarde
ader dømt til Kloſteret, hun begræder ſkjælvende ſin egen
kjæbne i denne Nonnes, og hun og hendes Elſker ſende hin-
anden bitterſøde Afſkedsblikke. Jeg gjorde Joſepha opmærkſom
aa den føromtalte Lighed med hende ſelv og paa den unge
land nær ved os. „Ham har jeg længe ſeet," ſvarede hun:
O hvilket herligt Phyſionomie! hvilke elſkovsfulde Øine! hvilke
ae Træk om hans Mund! Lykſalig den Pige, han begræder!"

De Tilſtedeværende havde næſten Alle fjernet ſig; kun den
nge Mand blev ſiddende med korslagte Arme, ſeende hen for
m, ſom i dybe Tanker. Da min Onkel nu i al ſin pontificale
ragt kom tilbage og gik ham tæt forbi, vaagnede han ſom af
n Drøm, reiſte ſig og bukkede ærbødigt for ham. Farbroder
ankede Joſepha, tog hendes Haand og førte hende henimod Ind-
angen til Kloſteret. I det Øieblik, hun gik forbi den Frem-
ede, ſtandſede hun, ſaa hun nødte Prælaten til ogſaa at ſtandſe

Jeg ſad nu ved min Elſkedes Side og betra
Hun ſtraalede af Guld og Juveler og endnu mere
Mine Øine faldt imidlertid paa endeel Perſoner, ſom
Slags Æresplads i Kirken. En Bekjendt ſagde
var fornemme Fremmede, Diplomater fra de nær
med deres Familier. Det, ſom mellem Diſſe havde
min Opmærkſomhed, var en ung Pige, ſom var
Alder, og hvis Lighed med denne var paafaldende.
denne Lighed mig til at fornye de forhen omtalte
over Udtrykket af Joſephas Skjønhed; thi denne fre
var virkelig deilig „ſom en Engel," uagtet hun,
mine Øine, ikke var ſaa ſkjøn ſom Joſepha. Men
hendes ogſaa dunkelblaae Øine var ſaa fromt, ſaa re
veemodigt, at til hende paſſede de hvide Vinger og
for at vifte Troſt til den Syges og Kummerfuldes
var i Galladragt, ſom alle Andre; men en vis Ei
mærkede hende. Ceremonien begyndte, den unge
ſkulde indklædes, var en Pige af Stand, ung og ſm
Grunde der bevægede hende til at tage Sløret, er u
men Rygtet paaſtod, at dette Skridt var aldeles
hendes Side. Da hun blev ført frem i den verd
ſom hun for ſidſte Gang bar, vare hendes Kinder
hendes Øine glindſede ſom af Begeiſtring. Hun
Pynt og ſine Smykker med ſmilende Anſigt; men
den ſørgelige Høitideligheb, da man afſkar hendes
Haar, og iførte hende den grove, tunge Nonnedrag
bleg, og ſtore Taarer trillede ned fra de nedſlagne
ſaae paa Joſepha, hun var bleven ligeſaa bleg ſ
hun ſkjælvede, greb ſagte min Haand og hviſkede:
ria! Det er jo ſeligt." Jeg trykkede hende
ſvarede: „Tav! ar dig!" Ak!" ſagde

afſkediget.
I ſtørſte
bønfaldet
vis Navn
g. (Jeg
Bevæget
nkel ladet
. „Det
r. Han
ig Faders
og hvad
gte Joſe=
de Kirke.
rbindelſe
t ſæreget
i meget
ette mig
ing gav
ende et
rd paa,
ende til
de det,
Villie;
: Jeg
er jer.
at er=
langt
t mig
g om

Jeg ſad nu ved min Elſkedes Side og betragtede hende. Hun ſtraalede af Guld og Juveler og endnu mere af Glæde. Mine Øine faldt imidlertid paa endeel Perſoner, ſom indtoge et Slags Æresplads i Kirken. En Bekjendt ſagde mig, at de var fornemme Fremmede, Diplomater fra de nærmeſte Hoffer med deres Familier. Det, ſom mellem Disſe havde tiltrukket ſig min Opmærkſomhed, var en ung Pige, ſom var paa Joſephas Alder, og hvis Lighed med denne var paafaldende. Dog bragte denne Lighed mig til at fornye de forhen omtalte Betragtninger over Udtrykket af Joſephas Skjønhed; thi denne fremmede Pige var virkelig deilig „ſom en Engel," uagtet hun, idetmindſte i mine Øine, ikke var ſaa ſkjøn ſom Joſepha. Men Udtrykket i hendes ogſaa dunkelblaae Øine var ſaa fromt, ſaa reſigneret, ſaa veemodigt, at til hende paſſede de hvide Vinger og Palmegrenen, for at vifte Trøſt til den Syges og Kummerfuldes Leie. Hun var i Galladragt, ſom alle Andre; men en vis Simpelhed udmærkede hende. Ceremonien begyndte, den unge Novice, ſom ſkulde indkldes, var en Pige af Stand, ung og ſmuk. Hvilke Grunde der bevægede hende til at tage Sløret, er mig ubekjendt; men Rygtet paaſtod, at dette Skridt var aldeles frivilligt fra hendes Side. Da hun blev ført frem i den verdslige Pragt, ſom hun for ſidſte Gang bar, vare hendes Kinder roſenrøde og hendes Øine glindſede ſom af Begeiſtring. Hun afkaſtede ſin Pynt og ſine Smykker med ſmilende Anſigt; men længere hen i den ſørgelige Høitidelighed, da man afſkar hendes ſmukke brune Haar, og iførte hende den grove, tunge Nonnedragt, blev hun bleg, og ſtore Taarer trillede ned fra de nedſlagne Øine. — Jeg ſaae paa Joſepha, hun var bleven ligeſaa bleg ſom Novicen hun ſkjælvede, greb ſagte min Haand og hviſkede: „Jeſus Maria! Det er jo græsſeligt." Jeg trykkede hendes Haand og ſvarede: „Tænk, om det var dig!" — „Ak!" ſagde hun: „Da

Ord tog hun Perlebaandet op, søgte Stumperne af Brevet sammen, og bedækkede begge Dele med Kysse og Taarer. Saaledes vedblev hun en Stund, indtil hun, udmattet og greben af en feberagtig Skjælven, hensank i en døsig Sløvhed. Jeg kaldte paa hendes Piger, lod hende bringe tilsengs, og bragte hende Lægemidler, som hun ikke var at formaae til at modtage af mig. Hun forlangte at være allene med en af Pigerne, som hun yndede, og jeg fjernede mig i en Tilstand, der ikke var ulig hendes egen.

Næste Morgen indfandt jeg mig for at spørge til hendes Befindende. Hendes Dør var lukket ilaas. Jeg kaldte hendes Piger. Den ene af Disse, som den foregaaende Dag var bleven fjernet tilligemed mig, indfandt sig nu, og sagde, at den anden Pige, ved Navn Magdalene, havde tidlig om Morgenen underrettet hende om, at hun med sit Herskabs Tilladelse gik et Par Timers Tid hjem til sin Moder, som boede i Byen, og at hun imidlertid tog Nøglen med til sin Frøkens Kammer, hvilket Denne havde befalet hende, paa det at hun uforstyrret kunde sove. Da det blev Middag, uden at Magdalene lod sig see, sendte min Farbroder Bud efter hende. Hun kom, og forklarede med al Fripostighed, at hendes Frøken havde betroet hende, at hun inden Dagens Frembrud vilde gjøre en Valfart til det hellige Billede i Capellet en Miil fra Byen, og begjært at laane en landlig Dragt, som Magdalene havde baaret, da hun tiltraadte sin Tjeneste, paa det hun ydmyg, ubemærket og ene kunde gaae sin fromme Vandring, og af samme Grund havde hun befalet hende at fortie hendes Fraværelse. Inden Natten vilde hun være hjemme igjen. Prælaten fandt denne Forklaring ikke urimelig; men jeg anede Uraad, især da min Tjener fortalte mig, at han Aftenen iforveien havde seet Magdalene komme ud fra Posthuset, hvilket hun, paa mine Spørgsmaal, nægtede. I Josephas Værelse stod Alting som det pleiede. Alle Gjem-

nogle Secunder. Josepha og den unge Mand fæstede deres L stift paa hinanden. Jeg gjættede, at hendes Lighed med h formeentlige Elskede frapperede ham, som mig.

Josephas Opmærksomhed og hendes Lovtale over de Ubekjendte var mig visselig ikke behagelig. Dog tænkte jeg mere derover, før jeg et Par Dage efter, ved den føromt Hoffest, atter traf denne Fremmede. Mod Slutningen af Bal saae jeg ham dandse med Josepha og give hende Armen en Spadseretour, som vi henimod Morgenstunden foretoge igjennem den illuminerede Slotshave; ja der var endogsaa no Minuter, hvor dette ivrigt converserende Par aldeles blev b for mig og min Tante, som jeg havde givet Armen. Vi re næste Aften, for at vende tilbage til Cöln i Tantes Selskab, selv vilde overlevere den unge Slægtning i vor Onkels Va tægt. Hun gjorde Josepha Bebreidelser for hendes uforsig Opførsel. Josepha taug; men da jeg ikke kunde tvinge n indre Fortrydelighed og ligeledes vovede at komme med mine B mærkninger, blev hun vred og hæftig, græd og loe tillige af n Hovmesterstone, som hun kaldte den. Vi kom hjem, den h Sag blev ikke mere omtalt, og fra min Side var den glemt.

Engang, en Maaneds Tid efter, var jeg med min gam Doctor reist til en syg Ven af ham, en Familiefader, hvis k bare Liv vi troede ved vor Kunst at have reddet. Da jeg e en Uges Fraværelse kom tilbage, lod min Farbroder mig st kalde til sig. Jeg fandt ham i en misfornøiet Stemning, til min Forfærdelse betroede han mig at have opdaget, at Jo pha stod i en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse med den ov nævnte Fremmede, der hver Nat steg op ad Espalier-Væggen hendes Vindue og talede med hende. Dog havde hun alb endnu modtaget ham i sit Kammer eller var kommen ud ham. En Tjener havde angivet denne Sag for Prælaten, Denne havde strax ladet Josepha og Hovmesterinden kalde. D

ste, som vidste af Ingenting, havde han strax afskediget. ypha derimod havde uden Omsvøb tilstaaet Alt. I største enskab havde hun kastet sig for hans Fødder og bønfaldet n om at forene hende med denne unge Mand, hvis Navn n havde nævnet ham, og som min Onkel nu gjentog. (Jeg her kalde ham ved hans Døbenavn: Ferdinand.) Bevæget d hendes Taarer og Bønner havde den godmodige Onkel ladet steren bede om en Samtale. Han var ogsaa kommen. „Det ," sagde Farbroder, „en smuk Mand med fine Sæder. Han fra Danmark, og, som han har bevist mig, en rig Faders ste Søn og Arving. Men han er ikke Adelsmand, og hvad m værre er, ikke Catholik. Følgelig kan han ikke ægte Jose=, uden idetmindste at gaae over til den rettroende Kirke. Dette afslaaer han paa det Bestemteste, og hiin Forbindelse saaledes af dobbelt Grund ansees for umulig. Et særeget Blod maa udmærke disse nordiske Mennesker; thi meget og fattet hørte han paa mine Grunde til at modsætte mig og Josephas Forening, og uden synderlig Vægring gav mig sit Løfte strax at reise bort og blot at sige hende et ligt Farvel. Dog forlangte han til Vederlag mit Ord paa, jeg hverken ved Tvang eller Overtalelse vilde bevæge hende til nge Sløret. Dette Løfte har jeg givet og vil holde det, dt mod mit Ønske og mod hendes afdøde Moders Villie; der er endnu en Bevæggrund, som har bestemt mig: Jeg d, du elsker hende; forskaf dig hendes Ja, og jeg forener jer. ers Slægtskab er kun langt ude, og Dispensation let at er=e. Iaftes er Ferdinand reist, og, som jeg haaber, alt langt e. Denne Æske og dette aabne Brev har han leveret mig hende. Bring du hende begge Dele og Efterretning om s Afreise."

Bestormet af de stridigste Følelser havde jeg hørt paa Præ=s Ord. Opfyldt af Taknemmelighed for hans Godhed,

men i ſtor Forvirring modtog jeg den vanſkelige Miſſio paalagde mig. Efter hans Opfordring læſte jeg Fe Brev. Det var nogle faa hjertelige, men ikke elſkovs nier. Da han fattede, ſagde han, hvilke ſtore, uover Hindringer der lagde ſig ivejen for deres Forening, formedelſt hendes faderlige Vens Villie, men paa G Forholdene ſelv, ſaa dømte han ſig til en frivillig For medens det endnu var Tid, medens ingen Skygge af u Fortrolighed formørkede den rene Hengivenhed, der havd dem til hinanden. Ved at mindes ham ſkulde hun ta han ikke var værdig en Godhed ſom hendes; ved at hende vilde han med Stolthed og Taknemmelighed eri Øieblikke, han havde levet i hendes Nærhed, og aldrig hende. Med dyb Veemod ſagde han hende Farvel og b modtage det medfølgende Perlebaand, ſom et Symbol Taarer, hvormed han tog en beſtandig Afſked fra hend Par nedenſtaaende Linier underrettede han hende om hen frielſe fra Kloſteret, hvilket han kaldte en ſtor Trøſt, tog med ſig.

Jeg kunde Intet have at indvende mod dette Brev ikke — det følte jeg — havde jeg egenlig Grund til at mig over dets Forfatter; dog var min Sjæl fuld af imod ham. Jeg ſkar Tænder ved Tanken om, at jeg ſku Vidne til Joſephas Smerte ved at erfare hans Bortreiſe jeg nu ſaae denne Smerte, da vexlede et indre Raſeri m lidenhed i mit Sind. Bleg og ubevægelig læſte hun derpaa overlod hun ſig til ſin Fortvivlelſe, ſønderrev Br ſtede Perlebaandet paa Gulvet og traadte paa det, kaldte Ferdinand en Forræder, en Feig, en Troløs. undſkyldte hun ham og vendte ſin Vrede mod Farbroder „I have nødt ham til dette ſkjændige Skridt! Han elſk han vil aldrig glemme mig! han græder for mig!“ M

d tog hun Perlebaandet op, søgte Stumperne af Brevet sam-
l, og bedækkede begge Dele med Kysse og Taarer. Saaledes
blev hun en Stund, indtil hun, udmattet og greben af en
ragtig Skjælven, hensank i en døsig Sløvhed. Jeg kaldte
i hendes Piger, lod hende bringe tilsengs, og bragte hende
jemidler, som hun ikke var at formaae til at modtage af
j. Hun forlangte at være allene med en af Pigerne, som
i yndede, og jeg fjernede mig i en Tilstand, der ikke var ulig
des egen.

Næste Morgen indfandt jeg mig for at spørge til hendes
fnbende. Hendes Dør var lukket ilaas. Jeg kaldte hendes
jer. Den ene af Disse, som den foregaaende Dag var ble-
i fjernet tilligemed mig, indfandt sig nu, og sagde, at den
den Pige, ved Navn Magdalene, havde tidlig om Morgenen
berettet hende om, at hun med sit Herskabs Tilladelse gik et
r Timers Tid hjem til sin Moder, som boede i Byen, og at
n imidlertid tog Nøglen med til sin Frøkens Kammer, hvil-
Denne havde befalet hende, paa det at hun uforstyrret kunde
e. Da det blev Middag, uden at Magdalene lod sig see,
dte min Farbroder Bud efter hende. Hun kom, og forklarede
d al Fripostighed, at hendes Frøken havde betroet hende, at
n inden Dagens Frembrud vilde gjøre en Valfart til det hel-
e Billede i Capellet en Mil fra Byen, og begjært at laane
landlig Dragt, som Magdalene havde baaret, da hun til-
adte sin Tjeneste, paa det hun ydmyg, ubemærket og ene kunde
e sin fromme Vandring, og af samme Grund havde hun be-
et hende at fortie hendes Fraværelse. Inden Natten vilde
n være hjemme igjen. Prælaten fandt denne Forklaring ikke
melig; men jeg anede Uraad, især da min Tjener fortalte
g, at han Aftenen iforveien havde seet Magdalene komme ud
a Posthuset, hvilket hun, paa mine Spørgsmaal, nægtede.
Josephas Værelse stod Alting som det pleiede. Alle Gjem-

mer vare tillukkede, og ingen Nøgler at finde. Jeg kaſtede m
paa en Heſt og ilede til Capellet; men intet Spor af Joſep
var at opdage paa denne Vei. Nu begreb min Farbroder ſa
vel ſom jeg, at vi vare bedragne, at den troløſe Danſke p
en eller anden Maade havde vidſt at berøve os hende. S
ſøgte ſtrax at følge hans Spor. Ved vore Underſøgelser erf
rede vi imidlertid, at han virkelig var reiſt fra Byen den f
ſtemte Aften, og ganſke ene. Han maatte altſaa være komm
tilbage for at afhente hende, eller hun maatte være fulgt ha
Jeg erfarede, at han havde taget Poſtheſte til en Station, m
nævnede mig. Jeg reiſte ufortøvet derhen, og fulgte ham f
Station til Station, til jeg næſte Dag kom igjennem en Land
by, hvor man fortalte mig at en Herre, der efter Beſkrivelſ
ſyntes mig at være ham, havde opholdt ſig her en Dag ov
og var henimod Aften vendt tilbage ad den Vei, han var kor
men, men var ud paa Natten kommen kjørende med et Frue
timmer i ſin Vogn, og, ſtrax efter at have ſkiftet Heſte, re
videre. Damen havde Ingen ſeet, hun var ikke ſteget ud
Vognen. Denne Beretning ledte mig paa et Vildſpor, i
efterat have forfulgt dette i mange Dage, og tilſidſt overbevi
mig om min Vildfarelſe, vidſte jeg ikke bedre end at vende t
bage til den Station, hvor jeg ſidſt troede at have været p
rette Vei.

En Dag henimod Aften kom jeg til Weimar og ſteg af
et Hotel nær ved den ſkjønne Slotshave. Min førſte Forretni
var her ſom allevegne at erkyndige mig om de Reiſende, ſo
logerede der. Strax erfarede jeg, mod al Formodning, at j
var ved Maalet. Under ſit eget Navn havde Ferdinand ophol
ſig her ſaalænge, at han maatte være reiſt lige hertil fra Ei
Folkene i Hotellet ſagde, at et Par Dage efter hans Ankom
var hans unge Frue ogſaa kommen hertil. „Det var curi
nok," tilføiede Oppvarteren: „En Morgen, jeg kom op til He

ren, ſtod hun i Værelſet, og Portnerkonen paaſtaaer, at hun er kommen ud paa Natten tilfods, i Bondedragt, med en Byldt under Armen; men Portnerkonen har vel drømt. Saameget er imidlertid viſt, at hun aldrig gaaer ud uden om Aftenen; saa ſpadſerer hun med ſin Mand i Slotshaven og har altid Sløret for Anſigtet. Men hvad! Det kommer jo Ingen ved!" — Ak, jeg følte altfor godt, hvem det vedkom!

Det varede ikke en Time, før jeg fra mit Vindue ſaae Joſepha ved Ferdinands Arm at komme ud fra Hotellet og tage Veien henimod Slotshaven. Det var en Efteraarsaften, men endnu i Skumringen, og Luften var klar. Jeg kunde ikke tage fejl af at det var dem. Jeg ſkyndte mig at følge dem. Indſvøbt i min Kappe, med min Hat trykket ned over Anſigtet, fulgte jeg saa nær ſom jeg turde. De ſyntes at være i en Ordſtrid. Med dyb Bevægelſe gjenkjendte jeg den Stemme, den halv grædende, for mig saa rørende Stemme, hvormed Joſepha pleiede at tale naar hendes Sind var oprørt. De gik ind i et Krat i Haven og ſatte ſig paa en Bænk, der ſtod med Ryggen mod et Træ. Bag dette ſtillede jeg mig, og tabte intet Ord af deres Samtale. I hæftige Udtryk beklagede Joſepha ſig over, at Ferdinand vilde forlade hende og lade hende blive ene og forladt tilbage paa dette fremmede Sted. „Nei, kjæreſte Barn!" ſagde han: „hverken ene eller forladt. Om faa Dage kommer jeg igjen, og ſom jeg har ſagt dig, vil jeg imidlertid overgive dig i en agtværdig Families Varetægt; en Landsmand af mig er boſat her i Nærheden, han ſkal være din Beſkytter, medens jeg er borte." — „Men hvorfor ſkal du bort? Hvad vilde den Ulykkesfugl, ſom igaar kom hertil og talte ene med dig?" — „Han vilde underrette mig om at en kjær Perſon var i Fare, og opfordre mig til Redning, om jeg vidſte noget Raad." — „En kjær Perſon! En Mand vil jeg haabe?" — „En, for hvem jeg vilde give mit Hjerteblod. O kjære Joſepha! Hold

mig ikke tilbage, jeg er allerede bleven et Døgn for læng
Vil du vel afholde mig fra min Pligt?" — „Nei jeg vil ikke
men tag mig med." — „Tage dig med! Nei umuligt!" —
„Hvorfor ikke?" — „Ak, bedſte Pige! En Mand kan hav
Ting at afgjøre, hvorved et Fruentimmer kan være ham til Hi
der." — „Forklar mig da idetmindſte det Hele!" — „Det ka
jeg heller ikke! Men lad det være dig Nok, at jeg helligt forſi
krer dig, at det er Pligtens og Ærens Vei jeg vil gaae, o
at jeg ſkal komme ſnart tilbage." — „Ak, du bedrager mig
du elſker ikke ſom jeg, du tænker paa at forlade mig paany!
— „Nei ved Gud ikke! Efter Alt, hvad der nu er ſkeet, ka
jeg ikke forlade dig. Naar jeg kommer tilbage fra Caſſel, vil
vi ſtrax reiſe til Cöln til din Onkel. Jeg vil bekjende Alt fo
ham og anraabe ham om at give os ſit Samtykke." — „O
du vil antage vor ſaliggjørende Tro?" — „Nei det kan je
ikke." — „Hvor kan du da troe at erholde hans Samtykke?
— „Saa vil jeg idetmindſte ſkrive ham til. Jeg kan ikke taal
at han ſkal anſee mig for en Bedrager. Han er din Velgjøre
og elſker dig." — „Men naar han dog vil adſkille os?" —
„Saa finde vi vel paa Raad." — „Og hvilket?" — „A
jeg veed det ikke! Mit Hoved er ſaa forſtyrret, ſaa uroligt, ind
til jeg har udrettet mit Ærinde i Caſſel. Lad mig derfor reiſ
og komme rolig tilbage." — „Forræder!" raabte Joſepha:
„Jeg ſeer det klart, det er ikke vor Kjærlighed, der er din eneſt
Tanke, ſom den er min; du har fremmede Interesſer der op
fylde din Sjæl!" — Hendes Hæftighed, hendes Smerte ſteg me
hver Secund; forgjæves ſøgte Ferdinand at berolige hende.
„Er du uſkyldig," raabte hun, „ſaa ſværg mig en hellig Ed:
at Den, for hvis Skyld du reiſer, er en Mand, ingen Qvinde,
ikke hende fra Kloſterkirken, hende ſom min Fætter viſte mig.
Tilſværg mig Dette!" — „Jeg ſværger," ſvarede han, „at jeg
ikke ſøger, ikke venter nogen Lykke eller Glæde for mig ſelv paa

nne Reise, den undtagen at have reddet en Uskyldig fra en
ifseelig Ulykke." — „Du sætter dine Ord paa Skruer," raabte
osepha: „Troløse! Utaknemmelige!" — Hun var ude af sig
h og udbrød tilsidst: „Jeg forlader dig strax; jeg vil aldrig
e dig mere! Jeg gaaer, som jeg er kommen, i Nattens Mørke,
e og tilfods hjem til Cöln; jeg siger min Onkel Alting, og
ger Sløret. Du skal ikke have den Trøst at have reddet mig
a Klosteret. Intet uden Ondt og Elendighed vil jeg have
odtaget af din Haand." — Hun vilde ile bort fra Ferdinand,
r med Magt holdt hende tilbage, medens hun stred for at rive
g løs. I dette Øieblik foer jeg mechanisk frem og greb hende.
ed et Skrig nævnede hun mit Navn, Ferdinand syntes lettet
d min pludselige Nærværelse. Josepha var næsten afmægtig;
aalmodig fulgte hun tilbage til Hotellet, uden at Nogen af
s paa Veien talede et eneste Ord. Ved vor Ankomst dertil
vertalede vi hende til at føge Hvile, og jeg udbad mig en
Samtale med Ferdinand, der fulgte mig til mit Værelse.

Paa dette Sted gjorde Mørk, paa Fru Derbys Anmod-
ing, en Pause for at udhvile sig efter den lange Læsning og
de noget Syltetøi og Sukkervand, som hun med stor Venlig-
d tilberedte. Medens han havde læst den foregaaende Deel af
anuscriptet, var den største og forskjelligste Spænding kjendelig
alle Tilhørernes Miner og Adfærd. Trolle sad i Begyndelsen
deles uden Anelse, frimodig og opmærksom. Men efterhaanden
r ved den første Lyd af Navnet Josepha, foer han sammen
skiftede Farve. Hans Ansigt blussede, og lidt efter lidt bøiede
m sig mere og mere ned, og sad med de foldede Hænder hvi-
nde paa hans Knæe, medens Musklerne i hans Ansigt af og
l vibreerte. Madame Berg og Verner saae med Urolighed
aa ham. Den Første blussede ligesom Trolle, men den unge

Mand var bleven ganske bleg. Fru Derby saae med triumf rende Øiekast rundt om paa dem Alle, og udstødte af og til lille Hjertesuk, som f. Ex. „Gud! den stakkels Josepha!“ deslige. Lise hørte med uskyldig Deeltagelse paa den lille Ro man, men fæstede dog Øinene med nogen Ængstelighed pa det besynderlige Udtryk i Verners og Bedstemoderens Physi nomier.

Da et Ophold, som disse To med Utaalmodighed havi ønsket, nu endelig indtraf, benyttede Madame Berg sig deraf e yttrede at hun befandt sig ilde og vilde for nogle Øieblikke ga ind og trække frisk Luft i sit eget Værelse. Hun reiste sig, he des Datter vilde følge hende, men hun vendte sig fra hende m en usædvanlig umild Mine, og sagde til Trolle, der sad nærmes „Jeg udbeder mig Deres Arm for at støtte mig paa den. Trolle sprang op, som om han vaagnede af en Drøm, og b hende Armen med et ganske adspredt Udseende. Da de vare Madame Bergs Værelse, sagde hun til ham: „Jeg behøver ve ikke at forsikkre Dem om, at jeg ingen Deel har i den uværdig Overraskelse, som man her iaften har beredet for os Begge Men da det er umuligt at vide, hvorvidt denne raa og fatal Mørk kan gaae i sin Udelicatesse, saa tillad mig at raade De til at gaae stille bort. Jeg skal undskylde Deres Bortgang me en pludselig Upasselighed. Jeg lukker Dem ubemærket gjenne mit Sovekammer, der støder til Entreen, hvor Deres Hat lig ger.“ — Trolle syntes ligesom at faae nyt Liv under hende Replik. Han kyssede hendes Haand og sagde mild: „Tak fo dette nye Beviis paa Deres Fortræffelighed, paa Deres Godhe for mig. Men min bedste Veninde! For ingen Priis vilde je gaae bort. Hvad som nu vil følge i denne Oplæsning, vil un derrette mig om Meget, som jeg aldeles ikke veed, og De føle vist selv, at jeg med Begjærlighed maa længes efter at erfar det, hvor bitter, hvor smertelig end denne Erfaring maaskee vil

være mig." — „Jeg skal høre det! jeg skal underrette Dem derom! Gaa, jeg beder Dem. Und ikke Mørk den Triumf, som det aner mig at han vil søge i at ydmyge Dem." — „Ydmyge mig? Han! Det kan han ikke! Men ydmyge mig maa jeg selv tilvisse for Gud, for Dem, for alle gode Mennesker! thi stor er min Brøde. Men at De har forstaaet alt Dette og dog ikke forskyder mig, at De tiltroer mig, at jeg dog maaskee kan være mindre slet end det synes, at De, som jeg haaber, ikke vil nægte at høre mine Undskyldninger — thi retfærdiggjøres kan jeg ikke — det giver mig Mod til med rolig Fatning, skjøndt med blødende Hjerte, at høre Resten af min Anklage."

Og virkelig kom Trolle tilbage med et ganske andet Udseende. Den hæftige Rødme forlod hans Kinder, og med en egen stille, men ydmyg Værdighed hørte han opmærksom paa det Følgende, uden al Bestræbelse for at skjule den dybe Bevægelse, som han følte, eller de Taarer, som den aflokkede ham. Madame Berg og Verner bragtede ham med kjærlig Deeltagelse og syntes ogsaa mere rolige. Mørk havde imidlertid igjen taget Manuscriptet og fortsatte sin Oplæsning med følgende Ord.

Da jeg nu var ene med dette Menneske, der saa grusomt havde grebet ind i mine kjæreste Forhaabninger, følte jeg en saadan Forbittrelse, at jeg ikke veed at erindre de forvirrede og uoverlagte Ord, som jeg sagde til ham. Han syntes derimod fattet og sagde blot: „For Deres ærværdige Onkel skal jeg selv forklare, at jeg ikke har sveget mit Løfte eller bedraget ham; men Dem, min unge Herre, er jeg intet Regnskab skyldig. De har ingen Rettighed her." — „Ingen Rettighed?" udbrød jeg: „Jo størst af Alle; thi mit hele Livs Lykke, al min Glæde, hele mit Hjerte har jeg sat til denne Pige, længe førend De saae hende. De har berøvet mig hende!" — Han saae paa mig med et sørgmo-

digt Udtryk. „Tilgiv mig!“ ſagde han og rakte Haanden imod mig. Jeg modtog den ikke. „Nei!“ raabte jeg: „tilgive Dem ſkal jeg aldrig i Evighed. Jeg vilde tilgive Dem, hvis De elſkede hende ſom jeg; men det gjør De ikke! Hun har Ret, naar hun ſiger, at Deres Kjærlighed er Intet mod hendes. O Gud! hvilken Brøde at offre en ſaadan Pige til ſin Letſindighed, ſin Forfængelighed eller Sandſeligheds!“ — Med nedſlagne Øine ſvarede han: „Jeg erkjender Joſephas Værd ſaa godt ſom Nogen, og der er intet tilladeligt Offer, hvormed jeg jo er villig til at forſone min Brøde.“ — „Det kan De ikke! Kun en Kjærlighed ſom min kan forſone en ſaadan Uret.“ — Omtrent ſaaledes faldt vore Ord i Begyndelſen af denne Samtale, hvori jeg tilſidſt ſlet ikke var Herre over mig ſelv; min Hæftighed ſteg ved hans Rolighed, og jeg endte med at udfordre ham paa Liv og Død. Med en Overlegenhed, der end mere forbittrede mig, ſvarede han: „Nei, jeg møder Dem ikke! Kald mig feig, kald mig hvad De vil! Livet er mig ikke ſynderlig koſtbart; men jeg ſlaaes ikke med Dem. Betænk Dem: De elſker Joſepha; men Deres Kjærlighed er heller ikke ægte, da De kan ville berøve hende den Støtte, ſom De, hendes broderlige Ven, bør være hende. Hverken De eller jeg kan forlade hende; men hvilken af os der falder, ſaa har hun miſtet os Begge. Den Overblevne kan aldrig nærme ſig hende, bedækket med den Andens Blod. — Seer De! Ogſaa De lader Dem henrive af Lidenſkab, ogſaa De er et Menneſke! I mine Tanker hilſte jeg Dem for faa Timer ſiden ſom en Ven, Himlen ſendte mig. Jeg maa endnu inat reiſe til Caſſel. Bliv De hos Joſepha, trøſt og beſkyt hende! Jeg kommer her tilbage, og lad mig da turde overlægge med Dem hvad der kan ſkee til hendes Opreisning og Beroligelſe og — om muligt — til Deres!“ — Med diſſe Ord forlod han mig, og en Øieblik efter hørte jeg Poſtheſtene komme for at føre ham bort.

Det var endnu ikke fuldkommen Dag, da jeg med ſagte

Erin listede mig til Josephas Dør og tittede ind i Kammeret. Hun laae i en dyb Søvn og blev liggende langt ud paa Morgenen. Jeg sad i mit Værelse og ventede paa at hun vilde lade mig kalde, da hun med Eet, kun halv paaklædt, styrtede ind til mig. „Er det sandt?“ raabte hun: „Er han borte?“ — Jeg vil ikke prøve paa at beskrive hendes Fortvivlelse, de Udbrud af Skinsyge, af Forbittrelse og af Kjærlighed, som strømmede fra hendes skjælvende Læber, og som sympathetisk grebe min egen Sjæl, der martredes af de samme Følelser. Hun trykkede mine Hænder og besvoer mig strax at reise med hende til Cassel og hjelpe hende at følge den Troløses Spor, at udforske hvert hans Stridt, da vilde hun blive rolig; var han uskyldig, da havde jeg givet hende Livet ved at overbevise hende derom; var han utro, var det et Fruentimmer, for hvis Skyld han forlod hende, da lovede hun helligt at bryde med ham, aldrig at see ham mere, aldrig nævne hans Navn. Forgjæves forestillede jeg hende det Vanskelige, ja næsten Umulige i at erholde en saadan Visshed. Hun svarede, at Kjærligheds og Skinsyges Blikke trængte gjennem Mure og Volde, og kort sagt, jeg gav efter for hendes Ønske, dog kun paa det Vilkaar, at hun under ingen Omstændighed maatte give sig tilkjende for Ferdinand eller nærme sig ham, — en Forpligtelse, som hun uden Modsigelse indgik.

Forklædte i en Dragt, som Studenterne den Tid brugte den, og som en Ven fra Jena overlod mig, tiltraadte vi endnu samme Aften vor Reise, og kom til Cassel, hvor vi snart opdagede det Hotel, hvor Ferdinand logerede, og indqvarterede os sammesteds. Vi forlangte et Par Værelser, fra hvis Vinduer vi kunde see hvem som gik ind og ud af Hotellet. Kort efter vor Ankomst raabte Josepha, som stod ved Vinduet: „See, der kommer Ulykkesfuglen!“ saaledes kaldte hun en ung Mand, hvem hun før havde nævnet som Den, der havde formaaet Ferdinand til at reise fra hende. Denne saakaldte Ulykkesfugl gik ind i Hotellet og kom

noget efter ud tilligemed Ferdinand. Vi fulgte dem, vi ſlentrede Arm i Arm, ſom det paſſede ſig ifølge vore Maſker, og vi vare ikke lette at gjenkjende. De to Ovennævnte gik med hurtige Skridt ud af Byen til et meget ſmukt og ſtort Lyſtſted, der laae midt i en Have. De ringede paa ved Indgangen og traadte ind i Huſet. Vi ventede i Nærheden en god Time, indtil vi endelig ſaae Ferdinand komme ud. Han holdt et Par Breve i Haanden. Han ſatte ſig paa en nærſtaaende Bænk og gjennemlæſte det ene, ſom var aabent, med en ſkalkagtig og fornøiet Mine. Derpaa gik han med hurtige Skridt tilbage til Byen, dog ikke til Hotellet, men ad en anden Kant af Byen, indtil han ſtandſede ved et Pallads, hvortil Porten ſtod aaben. Portneren kom frem, Ferdinand talte med ham, leverede ham et Brev og ilede hjem til Hotellet. Vi fulgte i Afſtand, han vendte ſig ikke en eneſte Gang, og den øvrige Deel af Dagen ſaae vi ham ikke.

Først ſeent om Aftenen opdagede vore ſpeidende Øine ham kommende ud fra Huſet, indſvøbt i ſin Kappe. Vi ilede efter ham og ſaae ham tage ſamme Vei ſom om Formiddagen, til det føromtalte Lyſtſted. Men dennegang gik han ikke ind, men frem og tilbage foran en Sidefløi, til hvis Vinduer han ſtirrede op. Han ſatte ſig i en Løvhytte, og efter nogle Øieblikke reiſte han ſig og kaſtede med udſtrakt Arm flere Kys til Ruderne, bag hvilke dog intet Anſigt var at opdage. Maanen ſkinnede; vi ſaae alt Dette meget tydeligt. Han gik tilbage til Hotellet, og vi ligeledes.

Den ſelvſamme Scene gjentog ſig næſte Aften. Hjemveien var en ſørgelig Gang. Joſepha ſkjælvede af Skinſyge, og dog, naar hun ſaae den elſkede Skikkelſe vandre ſtille foran os, ſtrakte hun Hænderne ud efter ham og ſukkede: „Ak hellige Jomfru! At være ham ſaa nær og ikke turde kaſte ſig i hans Arme! Det er dig, gruſomme Menneſke, ſom nægter mig at ile hen til

ham!" Næste Øieblik svoer hun aldrig mere at nærme sig Bedrageren.

Da jeg samme Aften ved Sengetid var ene paa mit Værelse, og en af Opvarterne i Huset gav sig Ærinde ind til mig, indlod jeg mig i Samtale med ham og spurgte om Beboerne i det Lyststed og det Pallads, hvortil vi havde fulgt Ferdinand. Tjeneren sagde, at Lyststedet var beboet af en fremmed Gesandt, og Palladset af en fremmed Fyrste, der paa nogen Tid opholdt sig i Cassel; at denne Prinds for Øieblikket dog var fraværende paa nogle Dage, men at hans første Cavaleer og Yndling var bleven tilbage i Palladset. Med stor Ringeagt omtalte han baade Fyrsten og Favoriten. Benyttende mig af hans Snaksomhed førte jeg ham med Lethed til at omtale den danske Herre, som han kaldte Svenskeren; og med megen Vigtighed betroede han mig, at denne unge Mand sikkert var indviklet i en ubehagelig Sag, og at en Duel vistnok forestod ham allerede næste Morgen. Foruden mange andre Tegn havde han seet ham baade igaar og idag hvig beskjæftiget med at skrive Breve, lægge Adskilligt tilrette og omhyggelig eftersee sine Pistoler, af hvilke Tjeneren havde besørget den ene noget istandsat; han havde ogsaa hørt en anden Herre, som han kjendte, og som var Legations-Secretair fra samme Hof som den føromtalte Gesandt, sige til den svenske Herre, da han dag gik fra ham: „Altsaa imorgen tidlig Klokken sex, paa den grønne Plet." — Tjeneren beskrev mig nu et til en saadan Brug tilforn udvalgt, eensomt Sted, ikke langt fra Byen.

Paa den bestemte Time ilede jeg derud og fandt et Skjul og en opstablet Riisdynge, hvor jeg satte mig paa Knæ. Jeg havde imidlertid forsynet mig med Instrumenter og Forbindtaske, for i paakommende Tilfælde ikke at være en ørkesløs Tilskuer. Ferdinand og hans Secundant, i hvem jeg gjenkjendte den saaledte Ulykkesfugl, der efter Tjenerens Beskrivelse ogsaa maatte være den af ham omtalte Legations-Secretair, vare allerede til-

klinge i Haanden paa den gamle Mand, der med man
og Tegn paa ſin Taknemmelighed gik ind i Veſtibulen.
blev lukket efter ham, Ferdinand ſtod nogle Øieblikke og
ad Huſet; han vendte ſig derpaa mod Udgangen, da den
Tjener kom farende ud af en Sidedør lige i Nærheden
Skjul, og med Hoſten og Vinken fik den Bortgaaende
vende ſig. De talede ſagte ſammen og Tjeneren førte
nand med ſagte Skridt ind ad den føromtalte mindre
gang, og ſtillede ſig ſelv for Hovedfaçaden, hvor han pat
rede frem og tilbage. Den oplyſte Sal var et Hjørneværelſ
ene Vinduesfag vendte mod den Løvhytte, der ſkjulte os.
en Gazelles Hurtighed ſprang Joſepha hen til dette Vin
ſatte Anſigtet lige til Ruderne. Jeg gjorde det Samme
ſaae tydelig den hele Sal, medens de tiltrukne Gardiner og
ket udenfor ſkjulte os for ethvert Øie. Et ungt Fruentin
en ſimpel, hvid Dragt havde, ſom det ſyntes, netop r
fra et Bord, hvorpaa der laae Fruentimmerarbeide og Bøg
var traadt hen mod en Dør i Baggrunden, hvilken hun
aaben, ſom for at modtage en Kommende. Ferdinand
ind, og ſaaſnart Damen vendte ſig til vor Side, gjenkjen
ſtrax hiin unge Pige fra Kloſterkirken. Ferdinand bøiede
hende med Ærbødighed, med et uſigeligt Udtryk af dyb Bev
Hun lagde Haanden paa Bryſtet; det var af hendes udtryl
Miner og Adfærd tydeligt, at hun udtrykte ſin Tak imod
og imod Himlen, mod hvilken hun hævede ſine fromme
idet hun foldede Hænderne. De ſatte dem Begge ved Bor
talte ſammen. Deres Ord kunde vi ikke høre. Men deres
talte umiskjendeligt om den varmeſte Kjærlighed. Ferdinan
ivrigt til hende, hun hørte alvorligt paa ham, men ryſted
Hovedet og ſaae bedrøvet ud. Hun rakte ham Haanden,
kyſſede den mange Gange og trykkede den til ſit Bryſt.
en Pauſe, hvori de Begge med bekymret Aaſyn tauſe ſaa

tilbød sig: at hans Reise nemlig var foranlediget af en nødtvungen Ærendsag, som han af Ømhed havde skjult for hende. Hun vilde strax have ilet til ham; rørende var hendes Klage over at vide ham saa nær og ikke turde nærme sig. Kun ved at gjenkalde hende, ikke blot hendes Løfte, men de to afvigte Aftteners stumme Scener, formaaede jeg at holde hende tilbage, for at hun kunde oppebie en større Visshed om hans Uskyldighed.

Tidligere end de forrige Gange saae vi ham denne Aften at gaae ud; heller ikke var han, som ellers, tæt indhyllet i sin Kappe, men bar en Frakke, og gik med langsomme Skridt og, som det syntes, fordybet i Tanker. Maanen var endnu ikke oppe. Det var en dunkel Aften. Vi fulgte ham som sædvanligt, og da Veien til Lyststedet nu var os mere bekjendt, skjøde vi en Genvei ad en Fodsti, hvorved vi, tidligere end han, kom til den Deel af Haven, som var foran Façaden af Huset. Det var en indhegnet Blomsterhave, der dreiede sig lidt hen ad Sidefløiene, med en Løvhytte i hvert Hjørne. Den var temmelig lille og stod altid aaben. Vi skjulte os i en Løvhytte nærmest Bygningen, hvorfra vi saae Lys i en Sal, hvis Vinduer gik lige med Jorden. Disse Vinduer vare bedækkede med tiltrukne Musselins-Gardiner, der imidlertid vare saa gjennemsigtige, at man igjennem dem kunde see, at den stærke Lysning indenfor kom fra en Lysekrone under Loftet. Det øvrige Huus var ganske mørkt. Ferdinand kom. Han gik lige hen til Indgangen, ringede paa og sagde nogle Ord til Portneren uden at træde ind. Et Øieblik efter kom en Tjener ud. Han bar et glimrende Livree, og hans hvide Haar og hele Holdning tydede paa en gammel Mand. Han løb mod Ferdinand, greb hans Haand og kysede den med alle Tegn paa en stor Glæde. Hvad de talte, kunde vi ikke samle, skjøndt vi bemærkede, at det var paa Tydsk. Tilsidst hørte vi dog Ferdinand sige, idet han leverede Tjeneren et Brev: „I hendes egne Hænder. Og Dette for dig til Erindring om gammelt Venskab," tilføiede han, og vi hørte en Pung

klinge i Haanden paa den gamle Mand, der med mange Bu og Tegn paa ſin Taknemmelighed gik ind i Veſtibulen. Døre blev lukket efter ham, Ferdinand ſtod nogle Øieblikke og ſaae o ad Huſet; han vendte ſig derpaa mod Udgangen, da den gamle Tjener kom farende ud af en Sidedør lige i Nærheden af vor Skjul, og med Hoſten og Vinken fik den Bortgaaende til a vende ſig. De talede ſagte ſammen og Tjeneren førte Ferdi nand med ſagte Skridt ind ad den føromtalte mindre Ind gang, og ſtillede ſig ſelv for Hovedfaçaden, hvor han patrouille rede frem og tilbage. Den oplyſte Sal var et Hjørneværelſe, hvi ene Vinduesfag vendte mod den Løvhytte, der ſkjulte os. Me en Gazelles Hurtighed ſprang Joſepha hen til dette Vindue o ſatte Anſigtet lige til Ruderne. Jeg gjorde det Samme. V ſaae tydelig den hele Sal, medens de tiltrukne Gardiner og Mø ket udenfor ſkjulte os for ethvert Øie. Et ungt Fruentimmer i en ſimpel, hvid Dragt havde, ſom det ſyntes, netop reiſt ſig fra et Bord, hvorpaa der laae Fruentimmerarbeide og Bøger, o var traadt hen mod en Dør i Baggrunden, hvilken hun holdt aaben, ſom for at modtage en Kommende. Ferdinand traadte ind, og ſaaſnart Damen vendte ſig til vor Side, gjenkjendte jeg ſtrax hiin unge Pige fra Kloſterkirken. Ferdinand bøiede ſig for hende med Ærbødighed, med et uſigeligt Udtryk af dyb Bevægelſe. Hun lagde Haanden paa Bryſtet; det var af hendes udtryksfulde Miner og Adfærd tydeligt, at hun udtrykte ſin Tak imod ham og imod Himlen, mod hvilken hun hævede ſine fromme Øine, idet hun foldede Hænderne. De ſatte dem Begge ved Bordet og talte ſammen. Deres Ord kunde vi ikke høre. Men deres Blikke talte umiskjendeligt om den varmeſte Kjærlighed. Ferdinand talte ivrigt til hende, hun hørte alvorligt paa ham, men ryſtede paa Hovedet og ſaae bedrøvet ud. Hun rakte ham Haanden, ham kyſſede den mange Gange og trykkede den til ſit Bryſt. Efter en Pauſe, hvori de Begge med bekymret Aaſyn tauſe ſaae paa

inanden, berørte han sagte en Haarlok, som efter den Tids Mode hang ned paa hendes Skulder. Hun tog en Sax ud af n lille Kurv, afskar Lokken og rakte ham den. Han modtog den nælende, greb hendes Haand, trykkede den til sine Læber, til ine Øine, til sit Hjerte; men i det Samme hørte man en sagte Banken paa et af de Vinduer, som vendte ud til den anden Side. Jeg saae Ferdinand springe op, og da jeg begreb, at denne Banken var et Signal til Opbrud fra den vagthavende Tjener, greb jeg hurtig Josephas Arm for at fjerne os itide; men til min Skræk faldt hun livløs om i mine Arme. Jeg bar hende ind i Løvhytten, og medens jeg ængstelig og i største Stilhed bestræbte mig for at bringe hende tillive, bemærkede jeg hendes troløse Elsker, der, ført af Tjeneren, gik bort tæt forbi vort Tilflugtsted, og hørte den gamle Mand sige til ham: „De har det ædleste og bedste Hjerte af Verden." — I al min Nød og Forvirring kunde jeg neppe tilbageholde en bitter Latter.

Det varede længe, før den stakkels Josepha kom til sig selv. Hun var saa mat, at jeg maatte næsten bære hende hjem. Men neppe vare vi i vore Værelser, før hun udbrød i et saadant Raseri, at jeg frygtede for en Forstyrrelse i hendes Hjerne. Hun vilde strax forlade Cassel, hun vilde ikke tilbringe en Nat under samme Tag som den Forhadte. Først da jeg havde givet efter for hendes Villie og strax gjort Anstalter til vor Afreise, var det muligt at bringe hende nogenledes til sig selv. Hun skrev nu nogle Linier til Ferdinand, hvori hun med faa Ord sagde ham, at hun vidste Alt, hun begreb Alt, hun brød hvert Baand der bandt hende til ham, hun foragtede og hadede ham, og lovede ved Gud og alle Hellige, aldrig mere at ville see ham eller modtage noget Brev fra ham. Paa den første Poststation paa vor Reise, hvilken vi ved Midnat tiltraadte, afleverede vi dette Brev, adresseret til Cassel, hvor det netop maatte indtræffe næste Morgen.

Hele Natten overgav Josepha sig til Fortvivlelse. Som halv

i Drømme eller Feberphantaſie tiltalte hun den utro Elſkede
har elſket denne mig forhadte Pige, det ſagde min Fætter alt i
men jeg glemte det; thi dine falſke Ord og Blikke ſagde,
elſkede mig. Du har forladt hende for min Skyld, og
lader du mig for hendes. Og hvad har hun gjort for dig
Pige? Elſker hun dig ſom jeg? Nei, ingenlunde! me
derfor bøier du dig for hende ſom for en Helgen, kn
hende! For mig har du aldrig knælet, aldrig ſeet paa n
ſaadanne Øine! Og hun? Stiv og kold rækker hun dig
den, kaſter ſig ikke i dine Arme, ſom jeg gjorde alle
Feſten i Slotshaven. Erindrer du det? Har du glemt A
jeg har gjort? Du var gruſom og forlod mig, men je
Alt for at følge dig mod din Villie, fordi jeg døde af
Har du glemt hiin Nat i Weimar, da jeg mat og g
med min Byldt under Armen, kom ind i dit Kammer og
mig for dine Fødder for at bede dig ikke forlade mig? S
du mig i dine Arme, kaldte mig din Elſkede, din Huſt
jeg forraadte min Tro, min Ære, min ædle Slægt.
efter: antag min hellige Tro! Lad mig redde din vill
Sjæl, lad mig føre dig til min Gud, ſaa er min Sy
ſlettet." —

Saaledes blev hun ved, og endnu bæver mit Hje
Erindringen om denne Nat, om mine Lidelſer ved disſe
bittre Bekjendelſer. Mod Morgenſtunden blev hun roligere.
ſlumrede en Times Tid. Da hun vaagnede, var det Dag
ſaae paa mig, rakte mig Haanden, og ſagde: „Fætter C
Er det dig? Jeg takker dig! Den hellige Jomfru har ſe
til mig Forladte." — Jeg ſtræbte at indgyde hende Trøſt
ſtillede hende den Elſkedes Uværdighed, bad hende anſee d
bigangne ſom en ond Drøm, et Feberſyn, leve for ſig ſe
os Andre, der elſkede hende ſaa høit. Hun ſvarede mig ikk
braſt i Graad og græd længe, indtil hun tilſidſt græd ſig

som et Barn. Sit Hoved lænede hun tilbage mod en Krog af Vognen, hendes ene Haand hvilede i min. Jeg følte dens hurtige Pulsslag, jeg betragtede den blege Pige med usigelig Smerte; men hendes lindrende Graad, hendes Ro indgav mig dog et dunkelt Haab, der lindrede min egen Kummer. Paa den øvrige Reise var hun ganske taus, hun svarede mig næsten ikke engang med Ord, men blot med en venlig Nikken eller Ryften med Hovedet.

Da vi ankom til Cöln, foreslog jeg hende, at jeg vilde forberede vor Onkel paa hendes Hjemkomst; men Dette afslog hun, og forlangte hæftigt strax at indlades til ham og tale ene med ham. Jeg førte hende selv ind til ham. Han modtog hende med en streng Mine; men da hun dødbleg og grædende kastede sig for hans Fødder, døde de bebreidende Ord paa hans Læber; han løftede hende op og satte hende i Sofaen ved sin Side. Ugjerne forlod jeg dem, men min Farbroder befalede mig ved et Vink at gaae.

Det var Aften, jeg vankede omkring i Haven i de Gange, hvor jeg tilforn med saa stor Glæde, med saa sødt et Haab havde seet den dengang livsglade, blomstrende Jomfru. Løvet raslede i Træerne, det syntes mig at ligne og at spotte de lystige, utrøstende Ord, som jeg forhen under dets friske Skygge havde talt. Jeg gik længe dernede, og ventede at min Farbroder vilde lade mig kalde. Endelig gik jeg op i Huset, hvor hans Kammertjener kom mig imøde, og sagde at Prælaten alt var gaaet tilsengs, men at han bad mig komme til ham næste Morgen, til et usædvanligt sildigt Klokkeslet. Jeg ilede til Josephas Værelse. Hendes tro Magdalene, der efter hendes Ønske alt var gaaet til hende, sagde mig, at hendes Frøken befandt sig bedre og var gaaet til Ro. I Magdalenes Tilbagekomst saae jeg et klart Tegn paa Josephas fuldkomne Forsoning med vor Onkel, og noget beroliget oppebiede jeg saaledes den kommende Dag.

Men hvad kan skildre min rædsomme Overraskelse, da min Farbroder underrettede mig om, at han samme Morgen ganske tidlig havde selv bragt Josepha til Klosteret, hvor hun efter det til Noviciatet bestemte Aar vilde tage Sløret! — Ak, hvad sagde jeg ikke, hvad prøvede jeg ikke for at rokke denne grusomme Beslutning! Prælaten var altfor glad ved at unddrage den ham kjære Pige fra Verdens Forførelser, hvilke hun nokſom havde viist, at hun ikke kunde modstaae. Det var, sagde han, hendes egen Villie, det eneste Ønske, hun havde tilbage. Jeg bad om at faae hende itale; men først om flere Dage kunde Dette tilladet mig. At skrive til hende tilstod min Farbroder mig, ja han tilsob mig endogsaa at levere ham Brevet forseglet; og Dagen derpaa overrakte han mig selv hendes Svar. I disse Linier, som jeg endnu gjemmer, og som jeg i dette Øieblik har betragtet med fornyet Smerte, siger hun mig, at Intet kan berolige hende uden Klosterets hellige Stilhed, Frihed for at see noget fremmed Ansigt, en fuldkommen Adskillelse fra Verden og Den, som hun kun saaledes kan glemme.

Faa Dage efter sagde min Farbroder mig, at Ferdinand havde været i Cöln og forlangt at faae ham itale; men at han havde nægtet at ville modtage ham, men sendt sin Fortrolige, en ham underordnet Geistlig, til ham med det Bud, at Josepha aldrig mere vilde see ham. Men af Frygt for at Ferdinand skulde foretage noget Skridt for at rokke hendes hellige Forsæt, havde min Farbroder befalet Pateren at fortie hendes Bestemmelse, men blot sige, at hun havde begivet sig i en værdig Dames Beretægt, og at ingen Tvang eller Overtalelse i nogen Henseende skulde blive anvendt imod hende. Jeg erfarede siden, at Ferdinand ogsaa havde søgt mig; men da jeg ikke var tilstede, havde han strax fjernet sig og forladt Cöln samme Dag.

En sørgelig Vinter henslæbte sig for mig, hvori jeg udtømte mig i frugtesløse Bestræbelser for at forandre den Skjæbne, som

truede Josepha, og mig ved hende. Et Par Gange i de første Maaneder havde jeg ikke uden Møie faaet hende itale, og forgjæves anført Alt hvad min Kjærlighed indgav mig, for at bringe ende til at afstaae fra Klosteret. Hun gav mig bestandig det amme Svar. At see Verden igjen, at fremstille sig for dens Øine, syntes at opfylde hende med Skræk. Jeg fandt hende vermaade forandret. Hendes sygelige Udseende bedrøvede mig og ibjog mig en rædsom Anelse, som jeg dog forkastede som ugrunet og heller ikke havde Hjerte til at udtale for min Onkel og ibminbre for Josepha selv. Ak altfor snart kunde jeg faaet hrund til at angre denne falske Delicatesse!

Efterat jeg i lang Tid ikke mere havde anstrengt mig i unyttge Bestræbelser, henfaldt jeg selv i en sløv Sørgmodighed. Jeg brettede mechanist de Forretninger, min gamle Doctor paalagde ig, og naar han beklagede, at jeg vistnok var syg, modsagde g ligesaalidt ham som min Farbroder i denne Formening. Mangang gik jeg ved Nattetider rundt om Klosteret, der indsluttede in Veninde. Jeg opdagede paa disse Vandringer et afsides ted paa Havemuren, hvor der var anbragt en lille Dør, hvis nstfældige Tilstand og beskadigede Laas gjorde det muligt uden e at komme ud og ind ad Haven. Jeg veed ikke selv, hvilke ffindige Forhaabninger jeg knyttede til denne Opdagelse; men ldse vendte jeg mine Skridt til denne Dør og glædede mig over ldse at finde den i samme Tilstand. En Grøft skilte Muren fra n tilstødende lille Eng; men denne Grøft var tør; det var let t springe over den, og flere Gange havde jeg saaledes i Foraaret og først paa Sommeren vovet mig ind i Klosterhaven.

En Aften, da jeg havde vovet mig dybere ind i de dunkere Gange, standsede jeg pludselig ved Synet af en qvindelig Figur ver laae ved Foden af en Græsbænk med Hovedet ind i en Buskt. O alle Hellige! Det var Josepha! Hun var besvimet og maatte i denne Tilstand være falden ned fra Græsbænken. Det fine Le-

klinge i Haanden paa den gamle Mand, der med mange Buk og Tegn paa sin Taknemmelighed gik ind i Vestibulen. Døren blev lukket efter ham, Ferdinand stod nogle Øieblikke og saae op ad Huset; han vendte sig derpaa mod Udgangen, da den gamle Tjener kom farende ud af en Sidedør lige i Nærheden af vort Skjul, og med Hosten og Vinken fik den Bortgaaende til at vende sig. De talede sagte sammen og Tjeneren førte Ferdinand med sagte Skridt ind ad den føromtalte mindre Indgang, og stillede sig selv for Hovedfacaden, hvor han patrouillerede frem og tilbage. Den oplyste Sal var et Hjørneværelse, hvis ene Vinduesfag vendte mod den Løvhytte, der skjulte os. Med en Gazelles Hurtighed sprang Josepha hen til dette Vindue og satte Ansigtet lige til Ruderne. Jeg gjorde det Samme. Vi saae tydelig den hele Sal, medens de tiltrukne Gardiner og Nettet udenfor skjulte os for ethvert Øie. Et ungt Fruentimmer i en simpel, hvid Dragt havde, som det syntes, netop reist sig fra et Bord, hvorpaa der laae Fruentimmerarbeide og Bøger, og var traadt hen mod en Dør i Baggrunden, hvilken hun holdt aaben, som for at modtage en Kommende. Ferdinand traadte ind, og saasnart Damen vendte sig til vor Side, gjenkjendte jeg strax hiin unge Pige fra Klosterkirken. Ferdinand bøiede sig for hende med Ærbødighed, med et usigeligt Udtryk af dyb Bevægelse. Hun lagde Haanden paa Brystet; det var af hendes udtryksfulde Miner og Adfærd tydeligt, at hun udtrykte sin Tak imod ham og imod Himlen, mod hvilken hun hævede sine fromme Øine, idet hun foldede Hænderne. De satte dem Begge ved Bordet og talte sammen. Deres Ord kunde vi ikke høre. Men deres Blikke talte umiskjendeligt om den varmeste Kjærlighed. Ferdinand talte ivrigt til hende, hun hørte alvorligt paa ham, men rystede paa Hovedet og saae bedrøvet ud. Hun rakte ham Haanden, han kyssede den mange Gange og trykkede den til sit Bryst. Efter en Pause, hvori de Begge med bekymret Aasyn tause saae paa

inanden, berørte han sagte en Haarlok, som efter den Tids lode hang ned paa hendes Skulder. Hun tog en Sax ud af i lille Kurv, afskar Lokken og rakte ham den. Han modtog den ælende, greb hendes Haand, trykkede den til sine Læber, til se Øine, til sit Hjerte; men i det Samme hørte man en sagte anken paa et af de Vinduer, som vendte ud til den anden ide. Jeg saae Ferdinand springe op, og da jeg begreb, at nne Banken var et Signal til Opbrud fra den vagthavende jener, greb jeg hurtig Josephas Arm for at fjerne os itide; en til min Skræk faldt hun livløs om i mine Arme. Jeg bar nde ind i Løvhytten, og medens jeg ængstelig og i største Stil- d bestræbte mig for at bringe hende tillive, bemærkede jeg hen- s troløse Elsker, der, ført af Tjeneren, gik bort tæt forbi vort ilflugtsted, og hørte den gamle Mand sige til ham: „De har t ædleste og bedste Hjerte af Verden." — I al min Nød og rvirring kunde jeg neppe tilbageholde en bitter Latter.

Det varede længe, før den stakkels Josepha kom til sig selv. m var saa mat, at jeg maatte næsten bære hende hjem. Men ppe vare vi i vore Værelser, før hun udbrød i et saadant Ra- i, at jeg frygtede for en Forstyrrelse i hendes Hjerne. Hun de strax forlade Cassel, hun vilde ikke tilbringe en Nat under nme Tag som den Forhadte. Først da jeg havde givet efter r hendes Villie og strax gjort Anstalter til vor Afreise, var t muligt at bringe hende nogenledes til sig selv. Hun skrev nu gle Linier til Ferdinand, hvori hun med faa Ord sagde ham, hun vidste Alt, hun begreb Alt, hun brød hvert Baand der mdt hende til ham, hun foragtede og hadede ham, og lovede d Gud og alle Hellige, aldrig mere at ville see ham eller mod- ge noget Brev fra ham. Paa den første Poststation paa vor Reise, hvilken vi ved Midnat tiltraadte, afleverede vi dette Brev, ilrettet til Cassel, hvor det netop maatte indtræffe næste Morgen.

Hele Natten overgav Josepha sig til Fortvivlelse. Som halv

— for ham ſelv i rette Tid, da de politiſke Omverlinger, ſom kort efter forſtyrrede vor Fædrelands gamle Former, viſtnok vilde have forſtyrret hans Sindsro. Jeg følte mig nu dobbelt fremmed i Verden, og tænkte alvorligt paa at opfylde mit Løfte, kun var jeg ikke ganſke enig med mig ſelv i Valget af Kloſteret.

En Dag ſendte min gamle Doctor Bud efter mig, og bad mig, at jeg ikke vilde nægte ham at følge med ham paa den ſamme Reiſe, ſom vi allerede tilforn engang havde gjort, og til den ſamme føromtalte Patient, hans bedſte Ven, ſom paany var bleven ſyg. Vi reiſte øieblikkelig, og paa denne nogle Miles Vei beſtræbte min gamle Velynder ſig for at fraraade mig mit kloſterlige Forſæt, og foreholdt mig det ſom en feig, umandig Unddragelſe fra de menneſkekjærlige Pligter, ſom jeg havde hel-liget mig, og ſom jeg ikke i deres fulde Udſtrækning kunde ud-øve under den Tvang og Lydighed, ſom Kloſteret paalagde mig. Diſſe Betragtninger, ſom jeg allerede ſelv havde anſtillet, fik i en Andens Mund vel nogen mere Betydning for mig; men mit Løfte til min afdøde Farbroder og min egen Modbydelighed for Omgang med Verden, for de Indſtrænkede, de Overmodige, de Paatrængende, ſom ſtjæle Livet ſtykkeviis fra de Bedre, ſtillede ſig mellem mig og hans velmeente Formaninger. Da vi kom til vor Beſtemmelſe, bleve vi modtagne ſom hjelpende Engle af den Syges talrige og angſtfulde Familie, og da det ogſaa den-negang lykkedes at afvende den truende Fare, var det et veder-qvægende Syn at ſee, hvorledes Glæden fordobblet vendte til-bage i diſſe gode Menneſkers Kreds.

Huusfaderen beklædte et Embede, der anviſte ham Bolig i en Fløi af et ubebodet fyrſteligt Slot, hvis ſkjønne Beliggenhed og pragtfulde Haver fremhævede denne Egns udmærkede Herlig-hed. En Morgen tidlig vandrede jeg her allene, og min Vei førte mig gjennem en Allee af Lindetræer, hvis høie Toppe bøiede deres unge Løv mod hinanden. En beſynderlig Følelſe af Vel-

behag lagde ſig til mit ſyge Hjerte, en Følelſe, der ſaalænge havde været mig fremmed. „O hvilken Hvælving!“ ſagde jeg: „hvilket Tempel, hvori Fuglen ſynger og ſelv det mindſte Kryb føler ſig livsglad i Solens Straaler! O hvor langt bedre føler jeg her den guddommelighed Mildhed end i de dunkle Kloſter-hvælvinger, hvor den blege Munk taus ſlæber ſig hen! Der taler Alt om Døden, her taler Alt om Livet. Her kan jeg tænke mig min Joſepha, forløſt af Skærsilden, ſvævende, ſom Fug-lene her, i Paradiſets Lunde.“ — Min Barndoms og første Ungdoms Erindringer om de føromtalte lignende Vandringer, de Tanker, jeg dengang havde næret, vaagnede fornyede hos mig. Paa den anden Side ſtillede ſig mit Løfte, min Frygt for Men-neſkene. En Udvei faldt mig ind; af Himlens egen Stemme troede jeg at høre et Raad. „Nei!“ raabte jeg, „jeg vil ikke flye jer, mine første Elſkede: Friheb, Fred, Guds herlige Natur! — Jeg vil flye Verden og dens forfængelige Lyſt. Som en ſtille Eremit vil jeg opbygge mig en Hytte, langt fra den falſke, glimrende og overmodige Deel af Menneſkene. Saaledes opfyl-der jeg mit Løfte, mit Ønſke og mit Kald; thi den Lidende, den Fattige, den Sørgmodige ſkal vel finde Veien til min Dør, og finde ſaavel den, ſom mit Øre og mit Hjerte aabent.“ Med en aldrig tilforn følt Andagt foldede jeg mine Hænder og bad: „O hellige Frelſer, du, ſom her paa Jorden gik om og gjorde vel! Ikke du eller dine Apoſtle indelukkede jer mellem et Kloſters Mure. I Solens Glands vandrede du med dem og aabnede den Blindes Øine for dens Straaler, lod den Værkbrudne atter betræde den grønne Eng. For dig aflægger jeg mit Løfte at gaae i dine hellige Spor.“ — Jeg følte en Lettelſe i mit Sind der ſagde mig, at jeg havde grebet det Rette. Jeg kjøbte den Eng, hvor jeg havde begravet Joſephas Barn; her byggede jeg mig et ſimpelt Huus, anlagde en Have og opkaſtede en lille Gravhøi under Træet, hvor jeg hiin Nat havde jordet det ſpæde

Lig; og ved det hellige Kors, som jeg der har opreist, beder jeg daglig for Josephas Sjæl og for min egen Fred. — — —

Saaledes lyde min gamle Vens Bekjendelser. Længere nede paa hans Manuscript stod endnu følgende, rimeligvis senere tilføiede Linier:

Idag den 28de April 1811 er det ti Aar siden jeg flyttede ind i denne min eensomme Bolig; og lovet være Gud og de Hellige, som her have ladet mig finde nogen Hvile for min trætte Sjæl! I dette Tidsrum er ogsaa en stor, en herlig Skat beskæret mig i det Venskab, som har forenet mig med den værdige Anselmus i Klostret * * *, hvem jeg næsten daglig har besøgt, for i fortrolige Samtaler at hente Balsam for mine Vunder. Jeg har føiet Anstalt til, at Alt, hvad jeg ved Døden efterlader af jordiske Ting, skal blive overdraget til den ædle Pater, som, Gud være lovet, endnu er ung og stærk, og med Herrens Hjelp vil overleve mig. Disse Blade, hvis Indhold, dog kun med Indskrænkning, er blevet ham meddeelt i fortrolige Timer, beder jeg da denne min Ven at læse og modtage som en Erindring om mig, og at forunde dem en Plads i hans Klosters hemmelige Archiv; da vil maaskee i Tidernes Løb en eller anden bekymret Klosterbroder med Deeltagelse læse min Ungdoms ubekjendte Lidelser, og indslutte min arme Sjæl i sine fromme Bønner.

Under den sidste Deel af denne Oplæsning var Trolle ligesom sunken sammen. Han støttede Albuen paa det ene Knæ og holdt Haanden mod Panden, som for at beskytte Øinene mod Lyset. Efter at Mørk havde med et lille Buk for Selskabet givet tilkjende, at Læsningen nu var forbi, og med en selvtilfreds Mine havde lagt Manuscriptet tilbage i Convoluten, opstod en ængstelig Pause. Det blev saa stille, da den høirøste

klingrende Stemme taug og alle Andre ogsaa taug. Trolle blev endnu siddende i samme Stilling. Madame Berg saae paa ham med spændte Miner; Verner reiste sig, gik hen til Vinduet og saae ud paa Gaden; Lise fulgte ham med Øinene og vendte dervaa sine Blikke til Bedstemoderen og til Trolle med et rørende, uskyldigt Udtryk af en Anelse om noget ubekjendt Sørgeligt, et Udtryk som det, hvormed Børn betragte de Voxne, naar de see Disse bedrøvede. Fru Derby saae lidt forlegen ud. Mørk smilede til hende, og sagde: „Finde De ikke Alle, at denne lille sandfærdige Begivenhed er meget interessant? meget rørende?“ — „Jo det veed Gud!“ sagde Fruen. Mørk vedblev: „Det Menneske, eller rettere sagt det Umenneske, som Forfatteren her betegner med Navnet Ferdinand, synes mig at være i alle Maader hverken meer eller mindre end en Morder. Finde De ikke Alle det?“ — Madame Berg rystede paa Hovedet. Verner nærmede sig og sagde: „Jeg finder, at den hele Historie ligner en Roman altfor meget til ikke idetmindste at have optaget i sig ligesaa meget Digt som Sandhed; ialfald er der noget vist Gaadefuldt i den saakaldte Ferdinands Handlemaade, og man faaer derfor Lyst til at see den anden Side af Medaillen og høre den anden Parts Forklaring.“ — „Hm!“ svarede Mørk med listig Mine: „Det Ønske kunde muligviis blive opfyldt; thi den omtalte Ferdinand er jo desværre en Dansk, og lever endnu, det veed jeg. Det kunde jo være interessant at høre hans Forsvar. Er der Ingen her, som har nogen Anelse om, hvem han kan være?“ —

Trolle sprang op. Hans høie Figur syntes endnu høiere, Lampens Skin oplyste hans blege Ansigt, hans Øine lynede med en dunkel Glands. Han saae ud som en vred Skygge fra Underverdenen. Med fast Stemme sagde han: „Det er mig! Jeg er den Ferdinand, som dette Manuscript anklager. Her er vel Ingen tilstede, for hvem Dette jo er blevet klart. Om denne

Sag kan ſtilles i et andet Lys, om her er Nogen, for hvem jeg ønſker at fremſtille den ſaaledes, ſaa er det idetmindſte ikke Dem, Hr. Mørk; thi en Mand, der har en ſaadan Mangel paa Hjerte og Dannelſe, at han kan finde Glæde i at anſtifte en Scene ſom denne, og fornærme Gjæſtfriheden i dette Huus ved at gjøre det deelagtigt i hans udelicate og raa Foretagende, en ſaadan Mand er ikke iſtand til at bedømme et menneſkeligt Hjertes enten Dyder eller Forbrydelſer." — Med disſe Ord fjernede han ſig fra Bordet og bukkede for Selſkabet, idet han nærmede ſig Døren. Liſe, ſom med ſtørſte Forundring havde ſtirret paa ham under hans ſidſte Replik, fløi hen til ham, greb hans Arm for at holde ham tilbage, og udbrød: „Nei kjæreſte Hr. Trolle, gaa ikke ſaaledes bort! Siig, det er Uſandhed hvad det hæslige Skrift tillægger Dem. Jeg veed, det er Bagtalelſe. De er ikke denne Ferdinand! De har aldrig forladt en ſtakkels Pige, ſom elſkede Dem. Det hænger ikke ſaaledes ſammen! O ſlig blot et Ord! Vi troe Dem paa det blotte Nei, uden videre Forklaring. O ſlig det for min Skyld! jeg er ſaa bedrøvet!" Taarerne trillede ned ad hendes blusſende Kinder. Trolle ſtod ſtille. Han ſaae paa den unge Pige med dyb Bevægelſe. „Ak Liſe!" ſagde han halv ſagte: „Elſkværdige, rene Uſkyldighed! Deres Godhed lader mig ret føle min Uværdighed." Med disſe Ord kyſſede han hendes Haand og ilede bort, fulgt af Verner.

Liſe ſaae bedrøvet efter dem og forlod grædende Værelſet. Madame Berg reiſte ſig ogſaa for at fjerne ſig. Mørk bed Tænderne ſammen og trommede med Fingrene paa Bordet. Fru Derby ſaae forlegen ud. Med et tvunget Smiil ſagde hun: „Du vil dog ikke gaae bort, Moder? Det er ſilde; nu dække vi ſtrax Bord til vort lille Aftensmaaltid." Madame Berg ſvarede koldt: „Nei Tak! jeg har ingen Lyſt til at ſpiſe." — „Jeg troer ordentlig, at De er vred, Madame Berg!" ſagde Mørk med indædt Harme: „Man ſkulde næſten formode, at De

og mig ilde op, at jeg har oplyst Dem om, at en Slange avde indsneget sig i Deres og Deres Datters Huus. Man hilde dog mene, at Dette var en Vens Pligt, uden at tale m den gode Sag, som Enhver bør forfægte." — „Lad mig ige Dem, Hr. Mørk, at er vor Ro og Lykke her i Huset truet f nogen Slange, saa er denne ikke Trolle. Han har ikke forjent af os, at vi venskabelig indbyde ham, og naar han trohldig kommer, i Haab om en god Aften iblandt os, at vi da ornærme ham, og kræve ham til Regnskab for hans Ungdoms Synder, som ikke angaae os, og som vi ikke kunne bedømme, Synder, som i det lange Tidsrum, siden de bleve begaaede, maaskee ved Anger og Omvendelse ere udslettede hos Gud. Lad os ikke af bare Moralitet forglemme vor Christendom." — Med disse Ord sagde hun God Nat og forlod Værelset.

„Gud bevares!" sagde Fruen ganske spagfærdig: „Jeg havde nu rigtignok ikke troet at denne Sag skulde have faaet et saadant Udfald." Mørk foer op og ned ad Gulvet i stor Sindsbevægelse. „Ja Frue!" raabte han: „Det var ikke efter Aftale. De lovede, at De, efter at være overbeviist om dette gamle Afstums Sletheb, vilde reise Dem og byde ham og hans Følgesvend forlade Deres Huus." — „Ak Gud! Det kom nu ganske anderledes end vi tænkte. Det var jo ham, som reiste sig og gik vred bort." — „Ja, fordi han er et frækt Uhyre, derfor behøvede vi Andre ikke at lade os forbløffe af ham og tie stille." — „Men De taug jo selv." — „Ja det kom sig over Lises Opførsel. Død og al Ulykke! Hvad skal man tænke om det Pigebarns Godhed for den gamle Forfører? Nei jeg glemmer aldrig denne Aften!" — „Ja hør nu, gode Mørk! jeg er rigtignok bange for, at vi have overilet os. Jeg siger det ikke for Trolles Skyld; men her i mit Huus burde det vel ikke være kommet saaledes. Hvad min Moder nu sagde" .... Mørk afbrød hende: „Det var Ret, Frue! Lad det nu gaae ud over

mig! Saadan er Verdens Gang. Det kan tilsidst blive mig, som bliver viist Døren her i Huset. Jeg er ikke stærk. Jeg føler mig ganske syg og mat. Den Historie kan gjerne blive min Død." — Fruen søgte at berolige ham; men ogsaa han ilede bort og lod Fru Derby ene tilbage, omspændt af forvirrede og misfornøiede Tanker.

Imidlertid ilede Trolle hjemad med saa stærke Skridt, at hans unge Ledsager havde Møie med at følge ham. Intet Ord blev talt. Verner følte sig forlegen og vidste ikke, hvorledes han skulde formaae den gamle Ven til at bryde den ængstelige Taushed. De kom paa deres Vei til Slotspladsen, og endelig sagde den unge Maler: „Kjære Fader Trolle; Du gaaer saa stærkt, at jeg neppe kan faae mit Veir. Stands dog lidt og læg Mærke til, hvor smukt hele dette Partie af Byen og det skjønne Christiansborg tager sig ud i Maanelskinnet." — Trolle blev staaende og betragtede Slottet: „Det Slot," sagde han, „det staaer der jo saa øde som et Kloster ved Nattetid. Maanen seer ind i de tomme Gemakker, som om den ledte efter det pragtfulde Liv, som engang færdedes derinde. Ak ogsaa der har lydt mange tunge Hjertesuk! jeg synes, det er ligesom man kunde høre en Gjenlyd af dem." — „Vinden tuder her igjennem," sagde Verner: „Lad os ikke staae længere i den kolde Blæst." Med disse Ord greb han Trolles Arm, trykkede den venligt til sig, og drog ham med sig. Da de kom hjem, befalede Trolle sin Tjener at tænde Lampen i hans Dagligstue, rakte derpaa Verner Haanden og bød ham God Nat. Verners Anmodning om at turde følge ind med ham, for endnu en Times Tid at tale med ham eller læse for ham, afslog han venlig.

Næste Morgen kom gamle Thomas ind til Maleren og sagde: „Herregud, Hr. Verner! Hvad har de Mennesker dog gjort ved min Herre iaftes? Den hele Nat er han gaaet op og ned ad Gulvet og har ikke været i sin Seng, førend det gryede

af Dag. Jeg syntes nok iaftes, at han saae saa underlig ud, og saa kunde jeg ikke gaae til Ro, men listede mig af og til ind i hans Sovekammer og tittede gjennem Døren til Dagligstuen, som stod paa Klem; og Herren mærkede det slet ikke. Han gik i Eet væk frem og tilbage paa Gulvet, med Armene overkors, og Hovedet bøiet ned, og saadan blev han ved i een Guddommelighed, saa tidt jeg saae til ham, ligetil han endelig mærkede, det blev Dag; saa saae han sig om, og slukkede Lampen med saadant et Suk, saa dybt, saa det ret kunde skære En i Hjertet. Han har da ligget siden; men Gud veed, om han har sovet. Nu staaer han op." —

Da Verner kom ind til Trolle, blev han forfærdet over Dennes forandrede Udseende. Det syntes, som om han i denne ene Nat var bleven meget magrere og ældre. Han sad paaklædt ved Vinduet. Efter de første Morgenhilsener sagde han: „Hør, Verner! Det var en underlig Indgivelse, der har bragt dig paa den Idee at anbringe dette Kastanietræ paa mit Portrait. Det forekommer mig at være det store Træ, hvorunder mit og Josephas Barn ligger begravet. Kan du ikke tage det bort af Maleriet? Dette her udenfor Vinduet vil jeg ogsaa lade hugge om, jeg kan ikke taale at see det. Hunden staaer der ogsaa, ligesom den tudede ad mig. Jeg har befalet Thomas at lukke Caro inde. Den skal sendes til Cosmus, han fortjener den." — Disse Ord, hans forvildede Øine og hele Væsen viste noksom, at en brændende Feber rasede i hans Aarer. Verner ilede til hans Læge. Denne anede strax, at Sindets Lidelser vel her havde den største Deel i Sygdommen. Han anordnede beroligende Midler, og overtalede den Syge til at lægge sig. Allerede næste Aften syntes Feberen i Aftagende, og efter et Par Dages Forløb kunde Trolle være oppe og endog efter Lægens Forskrift nyde den frie Luft. En lille Sygdom og den derefter

tilbagevendende Livskraft synes ofte at bringe en tilbage aandelig Fred til det oprørte Sind.

Efterat Trolle en smuk Efteraarsdag i Verners havde gjort en lille Landtour, og de om Aftenen sad s men ved den stille Lampes Skin, udbrød Verner i skjønne Stropher af Göthes Faust:

Ach, wenn in unsrer engen Zelle
Die Lampe freundlich wieder brennt,
Dann wird's in unserm Busen helle,
Im Herzen, das sich selber kennt.
Vernunft fängt wieder an zu sprechen,
Und Hoffnung wieder an zu blühn;
Man sehnt sich nach des Lebens Bächen,
Ach! nach des Lebens Quelle hin.

Trolle trak Veiret dybt, foldede Hænderne mod Brystet og „O hvilken frisk Luftning fra en skjønnere Verden viser os i hans Ord, den store Mesterſanger! Han kjendte Nogen det menneskelige Hjerte, hvad der saarer, hvad der det. Hav Tak, min Søn! at du lod nogle Draaber Lægedom flyde til min syge Sjæl, thi ogsaa han var M ogsaa han elskede og angrede, ogsaa han sagde:

Nimmer werd' ich froh,
So verrauschten Scherz und Kuß,
Und die Treue so." —

„Ja kjære Fader!" sagde Verner: „Selv han maatte bede: Gud være mig Synder naadig!" — „Men," Trolle: „hans skjønne Sange ere, som Davids, stegne ti len som forsonende Offerduft; han har ikke levet so Men jeg! — Ak, Verner! min eneste Ven! Du er ble og skaansom imod mig i al min Fornedrelse. Din elsk Lise hængte sig grædende ved den gamle Synders Arm

aldrig skal jeg glemme det! Ogsaa Madame Berg .... Men o Gud! Hvorledes staaer jeg dog for jer! Du selv, ak, hvad tænker du vel om mig?" — Verner greb hans Haand: „Jeg tænker, at du har feilet menneskeligt, henreven — ikke af nedrige Bevæggrunde, men af Noget, som jeg ikke veed hvad er, noget Ulykkeligt, noget Smerteligt, der som et Uveir har drevet dit Skib i en forkeert Retning." — „Jeg takker dig!" raabte Trolle: „Du har forstaaet mig! Ja en Drøm, et Spøgelse, nei en lysende Skygge af en Engel har svævet for mig og gjort mig afsindig. Og nu, nu da jeg, staaende nær Livets Grændse, vaagner af mit Vanvid, seer jeg med Skræk de Ødelæggelser, jeg i mit Raseri har anrettet, uden at kunne oprette dem, og føler mig sønderreven af Anger, af Medynk med mine Offere og med mig selv, strafværdig, ydmyget og latterlig!" — „O Fader Trolle! Dine Ord bedrøve mig dybt. See ikke dig selv og din Stilling med saa uvenlige Øine. Lad ogsaa en Vens, en Søns Blikke falde formildende paa din tilbagelagte Livs-Vandring! Løs disse Gaader, saa blive de ikke længere saa rædsomme. Let dit Sind og mit tillige ved at aabenbare mig de skjulte Traade, hvoraf dit Levnetsløb har været spundet." — „Ja, det vil jeg! — Men ikke mundtlig; thi Ansigt til Ansigt med en mildtdømmende Ven, slipper os lettelig et formildende, forskjønnende Ord af Munden og dækker vore Handlinger med et falskt Slør. — Nei, ene med Gud og mig selv vil jeg skrifte for ham og mine bedste Venner. Jeg føler det! Det letter Hjertet at skrifte. De Ædleste have fundet Dette. Ogsaa han, vi nylig nævnede, Göthe har saaledes lindret sit angerfulde Bryst; ogsaa den gode Cosmus har grebet denne Lægedrik. Den trofaste Cosmus! min ædle Fiende! Han troer mig død; men jeg vil opspørge hans Adresse og skrive ham til. Jeg vil ikke døe uden at have bedet om hans Tilgivelse."

Allerede næste Dag sad Trolle ved sit Skriverbord, beskjæf-

tiget med at optegne ſine Bekjendelſer. I den Tid, hvori han fordybede ſig i dette Arbeide, ſyntes han at være kjendelig opli vet, og følte ſig ikke anſtrenget ved den Iver, hvormed han hen gav ſig dertil. Kun et Par Timer daglig gik han ud for at bevæge ſig i den frie Luft, og med Møie fik Verner ham over talt til at gjøre en Formiddags-Viſite hos Madame Berg, der med ſtørſte Deeltagelſe daglig havde erkyndiget ſig om hans Be finden de, og nu modtog ham med ſienſynlig Glæde. Ved dette Beſøg var han i førſte Øieblik forlegen, men blev dog ſnart opmuntret og fri ved ſin Venindes umiskjendelige Velvillie. De gamle Aftenſammenkomſter hos Fru Derby vare derimod gandſke ophørte. Trölle ſyntes ordenlig at ſkye det Sted, ſom han ſidſte Gang havde forladt med et ſaa tungt Hjerte.

De Confeſſioner, han nu betroede Papiret, lyde, ſom følger.

For mig ſelv, for eder, I faa Venner, paa hvis trofaſte Godhed for mig jeg til min Beroligelſe vover at bygge, ſkriver jeg denne ærlige Beretning om den Deel af mit Livs Hændelſer, der ved nogle nylig indtrufne Begivenheder er ligeſom fremmet net fra en længſt forſvunden Tid. Idet jeg ſkriver disſe Ord føler jeg med Skamfuldhed, at hvad jeg her har kaldt e n Deel af mit Livs Hændelſer, omtrent udgjør det Hele; at al min Virken og Tragten næſten ganſke indſtrænker ſig inden en Kjær lighedshiſtories ſnævre Grændſer, — en Bekjendelſe, der vitnes er en af de meeſt ydmygende, ſom en Mand kan aflægge. Men inden jeg ſkrider til de nærmere Omſtændigheder, beder jeg om at maatte forudſkikke en Betragtning, der, ſom jeg troer, er nødvendig for at ſætte Læſeren paa det Standpunkt, hvorfra jeg ønſker mig bedømt.

Lad mig da erindre om, at jeg er en Mand fra det for

ige Aarhundrede, opvoxet og uddannet i den franske Revolutions Begyndelse og glimrende Periode, saa berygtet for sin Letsindighed, sin Frivolitet, sin Opløsen af alle Baand. Jeg vil ikke optaste mig til at forsvare hiin Tid, ikke her udvikle den Sandhed, at det Herlige altid er udgaaet af Natten og som oftest født under rædsomme Uveir. Jeg vil blot her omtale een Side af de Beskyldninger, som den yngre Slægt gjør mod hiin ældre, hvilken den ikke kjendte i dens unge Kraft, men hvis overblevne Individer endnu i Almindelighed have bevaret en Livlighed, en Tilgængelighed for alle menneskelige Interesser, der saasom vidner om den Ild, der i hine Dage gjennemstrømmede den selskabelige Tilværelse. Det Punkt, som jeg her vil nævne, fordi det berører hvad jeg i det Følgende har at fortælle, er en Bebreidelse, som man idelig gjør hiin for sin Immoralitet udstrakte Periode. Den var — siger man — paa eengang frivol, samvittighedsløs i Kjærlighedssager og tillige sentimental, og denne Sentimentalitet betegnes dertil som en sygelig Tilstand. Visnok er der i disse Beskyldninger nogen Sandhed. En affecteret Sentimentalitet stod ved Siden af den ægte Følelse, ligesom nu en affecteret Kulde og Ligegyldighed staaer ved Siden af det ægte Maadehold. Og hvad den først nævnte Bebreidelse for Frivolitet angaaer, saa er det vel ogsaa sandt, at man med mindre strenge Øine betragtede de utilladelige Kjærlighedsforbindelser, at man med Tom Jones ansaae det for stridende mod en Mands Ære at rive sig løs som Joseph af en forelsket Fru Potiphars Arme; men dog vil jeg paastaae, at vore Sæder dengang vare i visse Maader og i sig selv ædlere i deres Udskeielser end de nuværende, af den Grund at netop denne foragtede Sentimentalitet præsiderede i dem. Man elskede og tilbad, eller troede dog at elske og tilbede den Gjenstand, for hvis Skyld man blev strafværdig; man besang den, eller syntes at finde den besungen i Digternes Sange; man valgte den ikke,

som nu, i en lavere Classe, hvor det Bedste nødvendigen maa mangle: det Henrivende i at beskue dens aandelige Væsen, det Fortryllende i at samles med den i det dannede Selskabs Omgangskreds. — Nuomstunder gives derimod ingen skærmerisk Elsker. Mændene i Almindelighed udsøge sig en Ægtefælle efter en eller anden saakaldet fornuftig Beregning, eller indvikle sig mod deres Villie i et af Sandselighed og Ubetænksomhed sammenvævet Næt, hvoraf kun Gud Hymen kan hjelpe dem til en anstændig Udgang; og den gifte Mand saavelsom den Forlovede gjør sig ingen Samvittighed af at lade en ædel Hustru, en blufærdig Jomfru dele hans Kjærtegn med de foragteligste af hendes Kjøn; med lige freidig Pande seer han ind i de kjærlige, uskyldige Øine, som møde ham i hans Hjem. Af den Beskaffenhed er Nutidens ømme Sædelighedsfølelse, der er nær ved den Dumhed at sige „Salva venia et Skjørt." — Jeg anfører ikke disse Betragtninger for at undskylde min Tidsalders eller mine egne Vildfarelser, men kun for at angive den Tone, der lyder fra hiin Tid gjennem et Bryst, som har indaandet dens Luft.

I mit to og tyvende Aar maatte jeg efter min Faders Villie som Privatsecretair følge med den mecklenborgske Gesandt til London, hans Bestemmelsessted. Baron Gordon var en Hannoveraner, der efter et temmelig vagabond Ungdomsliv var havnet i Kjøbenhavn, hvor han ved at ægte en rig borgerlig Pige var kommen i Besiddelse af en betydelig Formue, hvilken han imidlertid snart fik bortødslet og bortspillet. Da han intet Mere eiede uden et lille Gods, som han ikke kunde sælge, ifølge nogle testamentariske Dispositioner, lykkedes det ham gjennem sine Familieforbindelser i Hannover at forskaffe sig den ovennævnte Post. En mecklenborgsk Gesandt ved det storbritanniske Hof er vistnok ikke nogen betydelig Person i den politiske Verden; men desuagtet var denne Post dog langt betydeligere end Baronens Kræfter til at bekæde den. Hans fornemme Velyn-

ere ſyntes ſelv at have indſeet Dette, og havde derfor brugt en Forſigtighed at medgive ham en Legations-Secretair, der eſad den Dueligheb, ſom manglede den Foreſatte; thi man unde uden Overdrivelſe ſige, at Hr. von Rubach var i Beſid-elſe af alle de Fortrin, ſom hans Miniſter burde havt. Min ader havde i flere Aar ſtaaet i Pengeforbindelſe med Baron ordon, og gjort ham betydelige Tjeneſter; paa Grund heraf lev det ham muligt at formaae Baronen til at antage mig til enne, ham ganſke unødvendige Poſt. Jeg veed ikke, hvilke aarlige Planer min Fuders Forſængelighed lagde for min Frem-d i den diplomatiſke Løbebane, hvori han med Vold og Magt lde indføre mig; men det veed jeg, at jeg med ſtørſte Ulyſt av efter for hans hæftige Villie, opgav det medicinſke Studium, m jeg havde begyndt, og fulgte med Geſandten, der var mig kjendt ſom en hovmodig og uvidende Nar. Min Stilling i ns Nærhed og i hans Huus var ſaa ubehagelig, at den for-ittrede mig aldeles den Nydelſe, ſom under andre Omſtændig-eder ufeilbarlig vilde bleven mig tildeel i den prægtige fremmede erden, hvori jeg, rigelig forſynet med Penge, befandt mig i ngdommens livsglade Dage. Til min Trøſt tog Baronen ſig ke af Forretningerne — og hertil havde han gode Grunde — u at jeg kun arbeidede med Hr. v. Rubach, hvis Selſkab var ig ligeſaa behageligt ſom lærerigt; og da han var en ung kand ligeſom jeg, opſtod der ſnart et Venſkabsforhold imel-m os.

Baronen havde ſtedſe behandlet mig med en fornem Over-nodighed og undertiden ladet mig forſtaae, at han egenlig mod t Ønſke havde taget mig med ſig. Et Aars Tid efter vor An-omſt til London, indtraf desuden Noget, der meget forøgede ns Utilbøielighed for mig. Som Folk af hans Caliber gjerne kie, faldt det ham ind engang imellem med en plump Haand t ville gribe ind i Forretningerne og viſe ſin Myndighed. Det

var i de bevægede Tider, da den franske Nations Seire og dis ses Indflydelse paa andre Nationer uophørlig forandrede Cabi netternes indbyrdes Stilling og Forhold til hinanden. Disf Omverlinger og Bevægelser hørte det til Baronens øvrige Egen skaber at ignorere, hvilket var Tilfældet med Alt hvad der va ham ubehageligt: Med en dum Trodsighed benægtede han lige frem dets Tilværelse, om det endogsaa stod ligefor hans corpor lige Øine. Da imidlertid hans Daarskaber ikke høre til min Bekjendelser, vil jeg ikke her indlade mig i nærmere Detaili angaaende disse, men blot fortælle, at han engang paa egn Haand havde indviklet sig i en Sag, hvori hans Deelagtighed, hvis den var bleven bekjendt, vilde i det Allermindste havt de øieblikkelige Tab af hans Post til Følge. Da Rubach og jeg ikke uden Møie, havde bragt ham til selv at indsee Dette, over vældedes han af en stor Skræk og Modløshed; men ikke saa snart var han, ved vore fælleds Bestræbelser, reddet af denn Snare, før han, langt fra at takke, kastede et Nag paa os o synes at ansee os for Spioner af hans Handlemaade, elle idetmindste for byrdefulde Vidner til hans Feiltagelser. Dett gjaldt især mig, som havde havt den virksomste Deel i de ovennævnte Sag. Han greb enhver Leilighed til at nedtrykk mit Mod, som om han frygtede, at det ved denne Anledning skulde høve sig mere end billigt. Jeg veed ikke, om min indr Bitterhed over denne Behandling eller en lykkelig Anelse va Skyld i, at jeg omhyggelig gjemte et Papiir, der ved hii mageløse diplomatiske Forhandling var faldet i mine Hænde Jeg var langt fra den Hensigt at misbruge det til Baronen Skade, men jeg følte en — maaskee dadleværdig — Beroligel ved at vide mig i Besiddelse af dette hemmelige Vaaben imo ham. Hans onde Luner fik i samme Tid fornyet Næring a den Omstændighed at han — jeg veed ikke længere, af hvai Grund — blev beordret til at forlade sin Post i London o

tilbrøde en langt ringere, nemlig som Gesandt i Cassel. Jeg besluttede at gribe denne Leilighed til at bryde min Forbindelse med ham, og hellere udsætte mig for min Faders Vrede end for de Krænkelser, som jeg nu maatte taale. Men min Skjæbne vilde udføre Dette paa en anden Maade.

I Familierne træffer man undertiden det Særsyn, at et enkelt Medlem af samme synes saa himmelvidt forskjelligt fra de øvrige, at man i sine Tanker uvilkaarligt kommer til at sammenligne denne Person med en ædel Sangfugl, der hændelsesvis er bleven udklækket i en Skaderede, og ligesom en gammel Overtro antager, at Underjordiske practicere deres forvorede Unger i menneskelige Væsners Vugge, saa kunde man her fristes til at tænke, at en høiere, mere ideal Slægt havde opoffret et Barn af dens ædlere Natur til at opvoxe mellem syndige Mennesker som en forsonende Genius, for at ogsaa de kunde see et Glimt af det Lys som leder til Himlen. Som et saadant Væsen syntes mig den lille Clara, Baronens eneste Datter. Hendes Moder var et forsængeligt, enfoldigt Fruentimmer; den ældste Søn, Faderens Haab og Stolthed, blev opdragen i Hannover; den næstældste var død inden mit Bekjendtskab med Familien; en tredie Søn, en tiaarig, uvorn Dreng, ved Navn William, var Moderens forkjælede Yndling. Mellem Disse stod den trettenaarige Clara, upaaskjønnet af sine Nærmeste, men en Gjenstand for alle Fremmedes Opmærksomhed og Beundring. Der var i denne lille Piges Physionomie og Væsen en ganske forunderlig Magie. Ved det daglige Middagsbord havde hun gjerne sin Plads saaledes, at Belysningen i Værelset faldt skarpt paa hendes Figur, og naar man da saae de lyse, lokkede Haar, den liliehvide Ansigtsfarve, de store dunkelblaae Øine med de mørke Buer og lange Øienhaar, den simple hvide Kjole uden alle Smykker, tæt omsluttende den blendende Nakke og Skuldre med en lille Kniplingskant, da laae Ideen om en overjordisk Aaben-

baring saa nær, at Flere end jeg udtalte den i Stilhed. Naar det hændte sig — og denne Hændelse indtraf jævnlig — at haarde og uskaansomme Ord bleve verlede, saa rødmede den lille Clara, slog Øinene ned og hævede dem efter et Ophold, for med et ubeskriveligt, forsonende Udtryk at fæste disse udtryksfulde Blikke paa den Forurettede. Var hun selv Denne, da sænkede hun det yndige lille Hoved som en Rose, der bøier sig for Stormen, og langsomt hævede hun derpaa de dunkle Øine bønligt og tauft op til Den, der med Haardhed tiltalte hende. Engang i et saadant Øieblik kunde Rubach ikke skjule sin Forbittrelse, men vendte sig bort, idet han hviskede til mig: „Skulde man komme i Helvede for Noget, saa maa det være for saadan en Følesløshed, som der hører til at modstaae det Barns ydmyge, bønlige Blikke."

En Dag, da Clara kom ned i Spisesalen, var det kjendeligt, at hun havde grædt. Hendes Fader spurgte med sin sædvanlige raa Tone om, hvad der var paafærde. Moderen spurgte ligeledes, heller ikke paa den kjærligste Maade. Med tilbagetrængte Taarer svarede Clara: „Maa jeg have Tilladelse til ikke at sige det i dette Øieblik?" — „Nei vist ikke!" raabte Baronen. „Jeg skal fortælle det," sagde den yngre Broder: „Clara har grædt, fordi det idag er vor salig Broder Alfreds Fødselsdag. Hun sagde imorges, at hun tænkte paa, hvordan hun pleiede at gaae ind til ham .... at forære ham .... jeg hørte ikke rigtig hvad hun sagde." — „Aa Føleri!" udbrød Baronen: „Hvad kan det hjelpe at flæbe mere for ham? Ham faae vi dog ikke igjen." — Baronessen sagde med alvorlig Mine: „Ja har Nogen Aarsag til at græde for Alfred, saa er det jo rigtignok Clara." — Den stakkels lille Pige var ikke længere Herre over sin Sindsbevægelse. Hun bedækkede sine Øine med Haanden, som om hun vilde beskytte dem mod truende Pile, og gik sagte ud af Værelset. — Om Aftenen kom de

Selskab. Adskillige unge Piger omringede Clara, der bestandig saae sørgmodig ud. Jeg sluttede mig til denne yndige Klynge; et Par unge Mennesker gjorde det Samme, og min varme Attraa efter at opmuntre Clara inspireerte mig saa godt, at jeg formaaede at bringe en i dette Huus tilforn ukjendt Frihed og Munterhed ind i vor lille, fra de Ældres adskildte Kreds. Efterhaanden bortvege Skyerne fra Claras Aasyn, og med Ungdommens lette Bevægelighed tog hun hjertelig Deel i den almindelige Lystighed. Næste Aften vare vi indbudne til en Familie, som levede i venskabelig Omgang med Baronens. Dette Huus var behageligt. Mange unge Mennesker af begge Kjøn forsamlede sig der, og det var til daglig Brug vedtaget, at medens det ældre Selskab fordrev Tiden ved Spillebordene, forsamlede Ungdommen sig i en stor Sal og dandsede til en Musik, som Nogle af Husets Personal skiftedes til at opføre. Det var ogsaa Tilfældet paa den her omtalte Aften. Jeg bad Clara om at dandse med mig, hvilket hun ogsaa strax tilstod mig; men da vi havde dandset Quadrillen ned, efter den Tids brugelige Dandse, undskyldte hun sig for at figurere op igjen, og sagde, at hun kunde ikke udholde det længere, hun led af en hæftig Hovedpine. Jeg førte hende til en Stol i en Vinduesfordybning og tog selv Plads ved hendes Side. Med Bekymring bemærkede jeg, at hendes Udseende røbede en lidende Tilstand, og jeg tilføiede: „Jeg maatte meget tage feil, om De ikke har grædt igjen idag.“ — „Nei,“ svarede hun: „det har jeg virkelig ikke. Men jeg erindrer, at jeg endnu skylder Dem Tak for igaar. De var saa god iaftes, De opmuntrede os saa behageligt, at jeg reent glemte min Sorg, hvilket vel næsten var Uret af mig.“ — „Uret? Bedste Frøken! Er det Pligt at hensørge sit Liv, fordi en kjær Person tidlig tiltræder den Reise, som er uundgaaelig for alt Levende?“ — Hun taug lidt, men sagde derpaa med frygtsom Stemme: „Det er heller ikke allene

for min Broders Død jeg saa tidt er bedrøvet, men for Noget, der er endnu værre, for Noget, der er allerværst." — Paa mine ivrige Spørgsmaal svarede hun: „Ja kjære Hr. Trolle! jeg vil sige Dem det; der er dog Ingen, jeg tør tale til derom, og De er saa god; jeg troer vist, at De vil mig meget vel." — „Om jeg vil Dem vel! Jeg kunde gaae i Døden for den lille Clara! O tilgiv, at jeg taler saa frit til Dem!" — „Det takker jeg Dem for, det giver mig Mod. Det er ligesom De var min Broder." — „Nu saa betro mig søsterligt hvad der tynger paa Deres unge Sjæl." — „Ak det nedtynger mig med-rette, at jeg har en ond Samvittighed." — „De, Clara! En lille Engel, som De er?" — „O tal ikke saaledes! Jeg skal sige Dem Alting. Seer De, kjære Trolle! Min Broder Alfred var en vild Dreng, som tidt kom i Klammeri med andre Drenge og tidt kom til Skade ved de Spilopper, han gjorde. Derfor var Fader grumme streng imod ham. En Dag var Alfred meget stille og saae dakrlig ud, og da jeg spurgte hvad der fat-tedes ham, betroede han mig, at en stor Dreng i et Slagsmaal havde kastet ham mod en Steen i Gaarden, og at han havde Smerter i Siden af Stødet. Han forbød mig at tale derom, og forlangte, at jeg skulde give ham Haanden paa at jeg vilde tie. Jeg havde ingen Betænkelighed ved at love ham det. Jeg skaffede ham hemmelig nogle Lægemidler, som jeg vidste, at man brugte mod Contusioner, og som laae i Moders Gjemmer. Hver Aften og Morgen listede jeg mig ind til ham og gned hans Side. Men efter et Par Dages Forløb blev han saa syg, at Lægen maatte kaldes. Alfred maatte nu tilstaae, at han havde stødt sig, og Doctoren sagde til Moder, at nu var det farligt, men at det havde været let at helbrede, dersom han strax var bleven kaldet. Da jeg hørte Dette, blev jeg reent fortvi-let og bekjendte strax, at jeg havde vidst denne Ulykke og fortiet den. Moder, som var meget bedrøvet for Alfred, blev natur-

ligviis overmaade vred paa mig, og sagde: „„Naar din Broder fulde døe, som gjerne kan skee, saa veed du og vi Alle, at det er dig, som er hans Morder.““ — O Gud! De Ord hører jeg saalænge jeg lever.“ — Den stakkels Pige kunde ikke længere tale for Graad, hun skjulte sig bag Gardinet og stræbte at satte sig. Jeg nærmede mig til hende og søgte med al den Varme, som min indre Bevægelse indgav mig, at tilhviske hende Trøst og meddele hende en bedre Anskuelse af hendes egen uskyldige Handling. Hun bøiede sit Ansigt frem af sit Skjul, saae paa mig med smilende Øine og sagde: „Kjære Trolle! Saaledes som De nu talte, har aldrig Nogen talt til mig. Ak, om De vidste hvor Deres Ord have lettet mit Sind! I to Aar har jeg aldrig været rigtig glad; men nu vil jeg stræbe at tage Mod til mig og trolig holde et bedre Løfte, som jeg har givet Alfred: Da han laae syg, og jeg engang sad og græd ved hans Seng, sagde han: „„Du skal have Tak, Clara, fordi du altid har været mig tro og hjulpet mig at skjule mine dumme Streger. Men naar jeg nu kommer mig, vil jeg blive meget skikkelig. Jeg vil være lydig mod vore Forældre, og om jeg ogsaa synes, de have Uret, vil jeg dog rette mig efter deres Villie. Lad os love hinanden, at vi Begge altid ville gjøre Dette.““ — Jeg lovede ham det, jeg omfavnede ham, og jeg syntes, mit Hjerte vilde briste af Kjærlighed og Bedrøvelse. Faa Dage efter var han død, og jeg kysſede hans kolde Mund og gjentog sagte mit Løfte, og det skal jeg aldrig glemme, saalænge jeg lever.“ — Ak, kun altfor bogstaveligt har Clara holdt sit Ord! —

Dagen efter erfarede jeg med stor Bekymring, at den elskelige Pige laae syg, og at Lægen havde erklæret hendes Sygdom for at være Mæslingerne, hvilke i det Foraar grasserede i London og ofte viste sig ondartede. Efter to Dages Forløb var den lille William og tre af Husets Tjenestefolk ligeledes angrebne af denne

Epidemie. En ſtor Uroligheb og Forlegenheb meb be Sy
Opvartning herſkede ſnart i Huſet. Fru Gordon, ſom ikke
vis paa at have havt Mæslinger, vovede ikke at nærme ſig
Børns Leie. En Dag hørte jeg omtale, at Clara var me
ſyg, og at en Sygevogterſke, ſom om Natten vaagede hos B
nene, havde gjort ſig ſkyldig i en Uagtſomheb. Strax ubbab
mig at maatte vaage tilligemeb denne Perſon, for at have Til
meb de Syge. Mit Tilbud blev modtaget til min Glæde;
at jeg ſelv ikke havde havt denne Sygdom, var en Betragtni
der ikke kunde gjøre ſig gjældende i mit Sind veb Siden af T
ken om Claras Fare.

Da jeg veb Nattens Frembrud kom ind i de to ſmaa A
relſer, hvor hun og Broderen befandt ſig, udtrykte hendes L
og Miner en ſaa glab Overraſkelſe, en ſaa varm Tak for n
Nærværelſe, at jeg ſtedſe maa mindes bette Øieblik ſom et af
lyſeſte i mit hele lange Liv. Vaagekonen ſab i bet tilſtøbe
Kammer og fortalte Eventyr for at more William, der ikke
meget ſyg, indtil baabe Fortælleren og Tilhøreren ſov ind berv

Libt efter Midnat, kalbte Clara mig hen til ſin Seng
ſagbe meb feberagtig Stemme: „Kjære Hr. Trolle! Jeg er
ſyg. Ak, jeg maa viſt bøe! Jeg er ſaa angſt! Det er ſaa græ
ligt at tænke paa, at jeg ſaaban ſkal ligge hvib og kolb n
fortrukket Anſigt, ligeſom den ſtakkels Alfreb, og at be ſaa
tage mig og putte mig neb i den ſorte Kiſte, og ſtrue Laa
paa den, ſaa hverken Lys eller Luft kan trænge ind; og
bære be mig neb i et Capel til be andre Døde, ſom ere gan
fremmede for mig. Var bet endba til Alfreb! men han lig
hjemme i Danmark, ube paa Godſet, veb Siden af mine B
ſteforældre; og her i bette fremmede Land ſkal jeg være gan
ene i den fæle, mørke Grav." — Hvad jeg ſvarede paa den
hjertegribende Tale, veeb jeg ikke, og heller ikke ſyntes Clara
høre efter mine Ord. Hendes Aandebræt var kort og beſværli

:b min Haand og sagde: „Kjære Trolle! for Guds Skyld
fra mig! Maa jeg læne mit Hoved op til Dem? saa
g mere rolig." — Jeg lagde min Arm om hendes Skuldre,
det hun kunde komme til at ligge i en hvilende Stilling,
selv til at hvile med Arm og Skulder paa samme Pude
ı. Strax derpaa blev hun roligere og faldt i en stille
:r. En Times Tid efter opslog hun Øinene og sagde i sin
ıntasie: „Hvor skal jeg finde Ord til at takke Dem, kjære
Hvor det er smukt, at De er gaaet herned i Graven med
u synes mig heller ikke, at her er saa kølt som jeg tænkte.
rtimod, her er fredeligt og godt. Ganske mørkt er her
: ikke; jeg kan skimte Deres venlige Ansigt, og jeg føler
l min Trøst, at De holder fast paa mig. Ak, jeg beder
lip mig ikke af Deres Arm!" — Hun sank tilbage i sin
er. Forunderligt var det Indtryk, som hendes Ord efter-
nin Sjæl. Hvile i Graven med denne lille Engel i min
ene, uforstyrret, uden Frygt for Fremtiden, — denne
: syntes mig langt bedre end den, der for Øieblikket fore-
g i Livet; thi i mangen Time havde Tanken om at for-
te yndige Barn kæmpet med min Beslutning at gjøre mig
hendes Faders Krænkelser. Den uskyldige Ømhed, som
te mig, var mig saa sød, saa ny; thi siden min Moders
min tidlige Barndom vare saa kjærlige Ord og Blikke ikke
ıde blevne mig tildeel. Jeg følte, at jeg, for at bruge
egne Udtryk, aldrig frivillig kunde slippe hende.
a det begyndte at dages, vaagnede hun. Det var kjende-
t Feberen var aftaget, og hendes fulde Bevidsthed vendt
Med Undseelse viklede hun sig ud af min Arm og sagde:
ıin Gud! De er vist træt af at sidde i en saa tvungen
g. Jeg har vist generet Dem inat med min dumme Angst.
r ikke ganske ved mig selv. De er altfor god." — Disse Ord
de mig ordenlig. Jeg var med Glæde bleven i denne

Stilling. Inden jeg kunde svare, kom en gammel Pige, som hørte til Husets Domestiker, for at løse mig af. Med mange Taksigelser for min Velvilligbed mod Børnene, tilføiede hun, at hun havde ladet Kaffe bringe op paa mit Værelse. Da jeg vilde fjerne mig, kaldte Clara mig tilbage og hviskede: „Naar seer jeg Dem igjen?“ — „Iaften,“ svarede jeg glad: „jeg vaager hos Dem igjen inat.“ Og strax aftalte jeg med den gamle Pige, at vi, saalænge Børnene vare syge, vilde skiftes til at vaage, saaledes at hun først ved Daggry skulde afløse mig.

Nogle Nætter gik saaledes hen. Clara var i Bedring, dog blev hun af og til anfalden af samme Beklemthed og Ængstelse som den første Nat, jeg vaagede; og under disse Anfald følte hun sig lettet, naar jeg, ligesom dengang, holdt hende i min Arm. Det varede ikke mange Dage, før jeg selv følte mig syg, og troede at mærke paa alle Symptomer, at jeg var smittet af Mæslingerne. Men nødig vilde jeg give Slip paa mine Functioner som Sygevogter, nødig bedrøve den lille Clara ved at lade hende erfare, hvad jeg for hendes Skyld havde udsat mig for. Jeg skjulte derfor mit Ildebefindende, saalænge det paa nogen Maade var muligt. Tilsidst var jeg neppe istand til at holde mit Hoved iveiret. Dog vilde jeg endnu een Nat nyde den Lykke at vaage ved Claras Leie. Ved Midnat, da det sædvanlige korte Aandedræt og den dermed følgende Ængstelse atter indfandt sig, bad jeg hende, at hun, som sædvanlig, vilde hvile sig paa min Arm. Da hun dennegang havde sin fulde Bevidsthed, betænkte hun sig lidt, men gav efter for mine Bønner og lagde med barnlig Tillid det skjønne Hoved mod min Skulder, hvorpaa hun faldt i en rolig Søvn.

Hvor ere de mig endnu levende, de Tanker, som i disse Timer gjennemkrydsede min Sjæl! Jeg følte, at i mine Aarer brændte en Sygdom, som ikke var uden Fare, som faa Aar iforveien i min Fødeby havde bortrevet saa mangt et ædelt Offer.

En veemodig Følelse greb mig. Jeg tænkte paa min Fader. Han havde været streng og bydende mod mig; men jeg var alt hans Haab i Verden. Jeg betragtede den sovende Clara, dette indtagende Ansigt, hvis udtryksfulde Skjønhed Sygdommens blussende Rødme ikke formaaede at vanzire. En Fornemmelse af Glæde betog mig ved Tanken om, at jeg af hendes Aandedræt havde inddrukket min Sygdom, en dyb Smerte ved den Frygt, at jeg maaskee saae hende for sidste Gang, og at det ialfald var sidste Gang at jeg saaledes sad hende nær og holdt hende i min Arm, da min egen Tilstand vilde forbyde mig oftere at nyde denne Lykfaligheb. Jeg nærmede mit Hoved til hendes, jeg betragtede hende, som om jeg vilde indprænge mig hendes Billede for Tid og Evighed. Til Farvel vovede jeg at kysse hendes Lokker, som berørte mit Ansigt, og i denne mellem Saligheb og Smerte svævende Stemning sank mit trætte Hoved ned paa samme Pude som hendes, og en dyb, næsten lethargisk Søvn lukkede mine Øine. Som en Drøm synes mig at erindre, at jeg hørte en stor Allarm og Baronens skjændende Stemme. Det blev mig lang Tid efter sagt, at William var kommen til at vælte et Bord, der, bedækket med flere Sager, stod udenfor hans Seng, og at den derved opkomne Larm havde vækket Baronen, hvis Sovekammer stødte til Drengens. Med Eet følte jeg mig haardt greben i Skulderen. Ganske forvirret og betagen af min feberagtige Søvn, foer jeg iveiret og mødte først Claras angstfulde Ansigt, inden jeg kunde besinde mig paa, at Baronen stod og ret i mig, medens den lille Pige holdt fast paa min Haand med begge sine. Naar Baronen var opbragt, slog Talen ham næsten ganske feil; jeg hørte kun, at han overøste mig med Grovheder, medens Clara med bønlige Blikke syntes at bede mig om at tie. Saa uskyldig som den end var i sig selv, den fortrolige Stilling, hvori Claras Fader havde overrasket os, saa følte jeg mig dog meget forlegen derved, og mine usammenhængende Ord

kom ligesaa stammende frem som Baronens. Af Fry
han i sin blinde Hidsighed skulde endmere forfærde de E
jeg ham med mig ud af deres Værelser, og ilede til m
jeg dog først havde havt den Besindighed at kalde den g
til deres Opvartning. Jeg gik strax tilsengs. Den E
gelse, hvori jeg var, forstærkede min Feber, jeg for
Ængstelse, hvorledes mine Foreſtillinger forvirrede sig,
urolig Søvn berøvede mig Sands og Samling.

Da jeg vaagnede af denne Tilstand, befandt jeg
et mig ganske fremmed Sted; en mig ubekjendt Kone sy
kring i Stuen, og Rubachs Tjener sad ved min Se
Denne erfarede jeg nu, at jeg for flere Dage siden i
Tilstand var baaren fra Baronens Huus til det Sted,
nu befandt mig, hos et Par aldrende Folk af simpe
der havde vist megen Omhu for mig under Sygdom
ligste Periode; at Doctoren et Par Gange daglig hav
mig, og ligeledes Rubach, der havde overladt sin Tjene
Pleie. Baade hans Herre og Lægen, sagde Tjenere
havt en alvorlig Strid med Baronen for den Haard
havde vist ved at lade mig føre bort fra sit Huus i en
hvori den mindste Forkjølelse kunde have de værste Følge
første Ord vare at spørge til Clara; og den Efterret
hun var næsten aldeles helbredet, og al Sygdom saa
overstaaet der i Huset, virkede velgjørende paa mit hele

Min Fare var forsvunden; men jeg kom mig k
langsomt af dens Følger. Rubach besøgte mig daglig,
nogle Ugers Forløb fortalte han mig, at Gesandten me
Familie, saavelsom han selv, vare reiseferdige for at
Cassel. Han leverede mig tillige et Brev fra Barone
Denne i faa Linier lod mig vide, at han ikke mere beh
Tjeneste, hvilket han allerede havde tilmeldt min Fade
gode Rubach sagde, at han med Hensyn paa min Sun

de opſat til ſidſte Øieblik at levere mig dette ikke ſynder-
e Brev, uagtet han dog meente, at jeg bedre kunde
Baronen, end han mig. Jeg bad ham hilſe Clara, og
mig af og til om hendes Befindende. Han lovede mig
ned Bedrøvelſe ſagde jeg denne Ven Farvel.

Dage efter hans Afreiſe havde jeg den Trøſt, at en
ven og gammel Legekammerat uformodenlig kom til Lon-
ſtrar opſøgte mig. Da jeg var kommen mig ſaavidt,
aatte gaae ud, ſpadſerede jeg en Dag i Selſkab med
en anden Landsmand i Kenſington-Have. Da ſyntes
pludſelig, ſom om jeg ſaae Clara med lette Trin at
imøde. Saaledes havde jeg ofte ſeet hende om Mor-
gaae omkring i Haven ved vort Huus, med en ſimpel
og et lille Forklæde, hvori hun pleiede at ſamle Blom-
hun afkar. Mit Hjerte bankede ved dette Syn; thi
Veninde ſtod Dag og Nat for min Phantaſie. Den
e, ſom nu kom mig nærmere, var visſelig ikke Clara,
nde erindrede hun dog om hende. Hun havde ſamme
Vært, ſamme rige, blonde Lokkepragt, ſamme lille
Fod. Uden at vide det, blev jeg ſtaaende ſtille, greben
Syn, Den unge Pige vendte ſig ogſaa og ſendte mig
likke, der ſyntes at vinke mig. Jeg kunde ikke mod-
g maatte følge efter hende. Hun ſelv gik mig imøde
te høflig, om jeg vilde tale med hende. Der var noget
ydende i hendes hele Nærmelſe til mig, at jeg ſtrax var
ned hende. En ældre Søſter var med, og Denne ſmaa-
uophørlig paa hende. Alt Dette bragte en Lighed til-
det kjære Billed ſom jeg bar i mit Hjerte; jeg ſyntes
arns Nærhed og Venlighed imod mig at finde et Bal-
min Længſel, og jeg veed ikke ſelv hvordan jeg kom
ve at jeg vilde leie Værelſer i hendes Moders Huus.
mere Betænkning beſluttede jeg dog at drage mig ud af

denne Forpligtelſe, men fandt det imidlertid paſſende at gaae Moderens Huus, ſom hun havde betegnet mig, for at gjøre Undſkyldning.

Den lille Jenny ventede mig allerede, løb mig imøde, t kede mig, trykkede min Haand og bad mig ſaa indſtændig drage ind til dem, at jeg umulig kunde nænne at give hende Afſlag. Hvad ſkal jeg ſige Mere? Dette var det første Udbr af mit afſindige Sværmeri. De Øieblikke, da Clara havde v mig Hengivenhed og Tillid, havde efterladt et altfor dybt Indtr i min Sjæl; den Lykke at være Gjenſtanden for et uſkyld Hjertes Ømhed var ligeſom bleven nødvendig for min Tilværel Skjønndt Clara endnu var et Barn, var der i hendes Perſonl hed noget ſaa Ædelt, at ſelv Tanken neppe vovede at berøre h des jomfruelige Læber. Den lille Jenny derimod tog mig i Halſen og kyſſede mig uopfordret, naar hun kom ind i mit V relſe, og dertil havde hun jævnlig Leilighed, da hun havde p taget ſig min Opvartning. Hendes Kjærtegn, hendes kjærl Ytringer berusede mig. Jeg drømte, at det var Clara, og n Jenny ſpurgte mig, om jeg elſkede hende, ſvarede jeg af et ær Hjerte Ja. I min Letſindighed beroligede jeg min Samvittig med den Tanke, at vort Forhold var en uſkyldig Barneſtreg, ſaameget lettere beroligede jeg mig, da jeg Dag for Dag er rede, at Jenny i Grunden kun var et uopdraget Barn, h Kjærlighed til mig ikke var Meget værdt. Denne ſidſte Betra ning forvoldte imidlertid, at min Illuſion forſvandt. Hun altfor langt fra at ligne ſit Forbillede. Jeg ſkammede mig mig ſelv og for min føromtalte Ungdomsven, ſom var Vi til et Par Scener, der vare ligeſaa ubelicate fra Jennys og h des Families Side ſom ydmygende for mig. Ved denne Ve Hjelp rev jeg mig løs af dette latterlige Forhold, og reiſte hj

En ſtor Tomhed, en Længſel, et Sværmeri, hvorover j ſelv var undſeelig, opfyldte mit Sind i den ſtille Eensformigh

igav mig her i Hjemmet og i min Faders borgerlige Huus.
kamfuldhed tænkte jeg tilbage paa de to ſidſte Aar. De
mig ſom aldeles ſpildte. Med Savn tænkte jeg paa
brudte medicinſke Studier, der engang havde opfyldt min
men ſom nu ſyntes mig ſaa fremmede, at jeg ikke havde
ler Lyſt til paany at tage fat paa dem. Min Fader, der
kunde opgive ſine diplomatiſke Phantaſier, forſkaffede mig
ds ſom Volontair i det udenlandſke Departement. Jeg
meget godt, at denne Carriere aldrig vilde føre mig til
nſkeligt Reſultat, da min borgerlige Fødſel indſkrænkede
rkſomhed til lutter ſubordonnerede Poſter; men jeg fulgte
n Faders Villie, deels fordi jeg ſelv i det Øieblik var
og ſløv, deels fordi jeg havde et dunkelt Haab om, at
rſtee paa denne Vei kunde faae Leilighed til at reiſe i Ud-
hvilket jeg ønſkede, men ikke kunde iværkſætte uden ved
if min Fader, der Intet vilde høre om en Udenlandsreiſe,
havde et beſtemt Maal.

de unge Aar hengiver man ſig ikke længe til en modløs
). Man ſøger og finder Et eller Andet, der hjelper til at
an gaae, indtil den bringer de Roſer, ſom Haabet aldrig
ier at love os. Jeg var ſaa heldig at blive indført i en
if Videnſkabsmænd, Digtere og Kunſtnere, ſom endnu i
ge udgjorde en nogenlunde ſamlet Omgangskreds. Skjøndt
værre kun turde henregne mig til de tærende Medlemmer
Samfund, ſaa optog det mig dog velvilligt; og om de
Kuſer end ikke værdigede mig at løſe min Tunge eller lede
ıand, ſaa aabnede de dog mit Øie og mit Øre og ſkjæn-
n Sjæl den Beroligelſe, ſom de aldrig unddrage en ærlig
. Mine ringe Forretninger i Departementet beſørgede jeg
ndelig Intereſſe, men punktlig og til mine Foreſattes
hed. Saaledes hengik tre Aar. Men de mere end tu-
ıage, ſom indbefattes i dette Tidsrum, havde ikke formaaet

at udslette Claras Billede af mit Hjerte. Alting malede det for min Phantasie: Erotiske Digte, Melodier, Kunstens Frembringelser i Marmor og i Farver. Allevegne fandt jeg hende. Andres Meddelelser om deres forsvundne eller nærværende Kjærligheds Lykke eller Ulykke opfyldte mig med Veemod og Længsel. I Tankerne fulgte jeg hende i Tidens Gang og Udvikling. Naar jeg paa Gaden saae en ung Pige af den Alder og Størrelse, som jeg tænkte at Clara nu maatte have, fulgte jeg efter hende. Traf jeg saadanne opblomstrende Jomfruer i Selskab, maatte jeg nærme mig til dem. Mit Eventyr med Jenny havde imidlertid gjort mig forsigtigere. Jeg sagde mig selv: Ingen af Disse er hende.

Samme Dag, som det om Morgenen var min første Tanke: „Idag fylder Clara ferten Aar," — erfarede jeg, at Regjeringen sendte en fornem Herre til et tydsk Hof i et diplomatisk Ærinde af ringe Betydenhed, egentlig kun en Formalitetssag som snart var udført. Da jeg, som sagt, var godt liidt af mine Foresatte og desuden kunde gjøre en saadan Reise paa egen Bekostning, lykkedes det mig at blive ansat i Gesandtens Følge, med Tilladelse til, efter fuldendt Forretning at maatte benytte en Permission af tre Maaneder til at reise hvorhen jeg vilde. Min Faders Forfængelighed fandt sig saa tilfredsstillet ved denne Leilighed, at han rigelig forsynede mig med Penge og Verler, og desuden forærede han mig en betydelig Fordring paa Baron Gordon, idet han sagde: „Dersom du paa din Reise skulde komme i Nærheden af denne opblæste Hallunk, saa see at knibe mine Penge ud af ham. De skulle da tilhøre dig." — Jeg modtog Papiret og reiste, ligesaa fast bestemt paa at komme i Nærheden af Baronen, som paa ikke at gjøre Brug af Fordringen.

Saasnart det var mig tilladt at forlade Ambassaden, ilede jeg til Cassel, men erfarede strax ved min Ankomst, at min Ven Rubach var for Øieblikket reist paa Landet, et Par Mil *fra Byen*, og at Baron Gordon med sin Datter var reist til

Cöln for at bivaane en Høitideligheb i et derværende Kloſter. Jeg fulgte deres Spor og kom netop til Cöln ſaa betids, at jeg kunde blive omklædt og forſkaffe mig en Plads i Kirken, inden den blev overfyldt af den tilſtrømmende Mængde. Jeg var heldig nok til at ſidde ſaaledes, at jeg kunde overſee de Pladſer, ſom vare forbeholdne de fornemſte Perſoner. Mine Øine gjennemløb de allerede Forſamlede, uden at finde Den, jeg ſøgte. Mit Hjerte bankede af Forventning. Jeg ſkulde nu med legemlige Øine ſee den Skikkelſe, hvis Billede jeg uophørlig havde udkaſtet i min Phantaſie og tænkt mig forandret og dog den Samme. Jeg havde ofte ſpottet mig ſelv for denne uovervindelige Kjærlighed til et Barn; men efterhaanden ſom Tiden var gaaet og jeg maatte tænke mig hende ſom en voxen Pige, havde jeg fundet et Slags Beroligelſe ved denne Tanke. Min Kjærlighed var forekommet mig mere fornuftig og lovlig, om jeg maa bruge dette Udtryk; og ligeſom jeg engang fandt, at tretten Aar var den meeſt indtagende Alder, ſaa ſyntes mig nu ſtedſe den, ſom hun befandt ſig i, at være den elſkværdigſte.

Endelig ſik jeg Øie paa nogle Indtrædende, og gjenkjendte ſtrax Baron Gordons mørke, udtørrede Figur, og ved hans Haand et ungt Fruentimmer .... Jeg kan ikke forklare min Bevægelſe. Hvorfor kunne ikke ſaadanne Øieblikke faſtholdes i Livet, ſaadanne Øieblikke, hvor Beſkuelſen af det Herlige og Skjønne er nok til at fylde Sjælen med Saligheb! — Jeg ſaae Clara igjen. Hun var meget forandret; men af Alt, hvad der var ſjunt og rørende, var Intet tabt. Det var den ſamme Uſkyldighed og Barnlighed, forædlet og forſkjønnet. Beſkrives kan hun ikke, thi hendes egenlige Skjønheb, ſom har fulgt hende gjennem hele Livet, er i Udtrykket af hendes hele Væſen; det er ſom et Phænomen fra en høiere Natur. I ſin himmelblaa Dragt, hvorpaa meget gjennemſigtigt Hvidt var anbragt, med Perler i de lange Lokker, manglede hun blot de ſtore hvide Vinger (ſom

[illegible]

Ceremonien var tilende. Clara fjernede sig, som hun var kommen, ved sin Faders Haand. Jeg blev siddende i en Labyrinth af Tanker, hvorfra jeg ikke kunde finde ud. Jeg vaagnede af min Afspredthed ved Synet af en høi Geistlig, der gik mig tæt forbi, fulgt af et Par andre Præstater af ringere Grad. Den Forremste var en gammel Mand, hvis ædle, ærværdige Figur i den prægtige Ordensdragt maatte indgyde en uvilkaarlig Ærbødighed. Jeg høiede mig dybt for ham, og da jeg i det Samme vilde fjerne mig, stod han atter ligefor mig, holdende ved Haanden en ung Pige, ved hvis Syn jeg foer sammen, thi ved det første flygtige Blik syntes mig, at det var Clara. To Søstre kunne ikke have større Lighed end disse To, for hinanden fremmede og fjerne. Den skjønne, prægtigt klædte unge Dame fæstede

ine glimrende Øine paa mig, ſom om ogſaa hun i min Perſonlighed gjenkjendte en kjær Lighed. Det Hele varede kun et Øieblik; hun forſvandt ved Prælatens Haand. Døren til det indre Kloſter aabnede og lukkede ſig efter dem, og jeg, ſom havde været en ufølſom Tilſkuer ved den unge Nonnes Indklædning, følte nu en dyb Smerte ved at tænke, at denne Skjønhed maaſkee ogſaa var beſtemt til at visne inden Kloſtrets ſkumle Mure. Jeg forvandt imidlertid ſnart dette Indtryk, og mine Tanker vandrede den tilvante Vei til min Ungdoms Elſkede, ſom jeg fulgte tilbage til Cassel.

Det var mig en Vedergvægelſe i to Aftener at omſvæve det Sted, hvor hun boede. Det var udenfor Byen paa et ſmukt Landſted, der laae temmelig eenſomt, ſaa at jeg ubemærket og uforſtyrret kunde ſee Lys i Værelſerne, hvis Vinduer gik ned til Jorden, og et Par Gange nød jeg et Glimt af hende ſelv. Dog var denne lille Nydelſe betydelig forhøiet ved det Haab, at jeg allerede den tredie Aften ſkulde møde hende ved en ſtor Hoffeſt, hvortil jeg havde ſkaffet mig Adgang. Paa denne for mig ſande Feſt var jeg ikke blot ſaa lykkelig at ſee hende i al hendes Skjønheds høieſte Flor; men da jeg fandt hendes Fader ved et Spilleord og ikke blev hendes Moder vaer, fordriſtede jeg mig til at nærme mig til hende og tiltale hende. Hun nævnede ſtrax mit Navn og bød mig velkommen med en umiskjendelig Velvillie. Jeg hørte den igjen, denne søde Stemme, ſaae dem igjen at møde mine, disſe fromme, kloge, ſværmeriſke Øine! — Ballet var i fuld Gang, Nogle af den unge qvindelige Skare, mellem ville hun ſad, havde forladt deres Plads. En Stol ved Siden af hendes var ledig. Hun ſelv indbød mig, ved en Bevægelſe med Haanden, til at benægtige mig den. Have end de lykſalige Timer i mit Liv kun været faa i Tallet, ſaa have de dog været ige i Indhold, og denne var een af dem. Det var, ſom om en Mellemtid, ſiden vi ſaaes, var udſlettet af Tidens Løb; ſaa

ganſke fandt vi den gamle fortrolige Tone, ſaa utvunget talte den huldе Clara til ſin Barndoms Ven.

Hun ſagde: „Jeg gjenkjendte Dem ſtrax forleden, da jeg med Eet blev Dem vaer i Kloſterkirken, og det gik ſom i forbums Tid, da jeg var et Barn, og laae af Mæslingerne: Synet af Dem beroligede ſtrax mit Sind. Jeg var ſaa bedrøvet ved denne Nonnes Indklædning. Jeg har hørt hendes Hiſtorie af en af hendes Slægtninge, og jeg kunde ſaa ganſke ſætte mig ind i hendes Sted. Det forekom mig, ſom det var mig ſelv.“ — Paa min Opfordring fortalte hun, at denne unge Pige havde i tidligere Aar været letſindig og ikke kjærlig nok mod en elſkværdig og god Moder, og at dette ulykkelige Forhold havde ved Moderens Dødsſeng grebet hende med en ſaa ſmertelig Anger, at Verden var bleven hende forhadt, og hun kun i Kloſtret troede at kunne finde Hvile. — „Hvorledes kan De,“ udbrød jeg, „De, ſom er den bedſte, frommeſte Datter, ſætte Dem i den Piges Sted?“ — „Ak jo!“ ſvarede hun: „jeg har ikke altid det Hjertelag, ſom bør beſjæle vore Handlinger, og desuden, al den bittre Kummer, ſom Anger foraarſager, finder ſtedſe Gjenklang i min Sjæl; for ingen Smerte er jeg ſaa bange ſom for den. Jeg ſympathiſerede ret med den ſtakkels Nonne, jeg ſyntes ordenlig, at jeg ſelv blev greben af Attraa efter Kloſtrets ſtille Fred, og dog blev jeg ubeſkrivelig angſt, da de indklædte hende og afſkar hendes Haar. Da jeg ſaa i det Samme mødte det uventede Syn af Deres mig bekjendte Anſigt, ſaa tænkte jeg paa min Sygdom, da De var ſaa god imod mig, og paa min barnagtige Skræk for at døe og blive begravet, og ſaa vendte mit Sind tilbage til Verden, og jeg takkede Gud for Liv og Friheд.“ —

I denne Samtale bleve vi afbrudte af en Cavaleer i glimrende Gallabragt, men med et meget modbydeligt Phyſionomie. Han nærmede ſig med en ſledſk, men ſtolt Mine, og ſagde til Clara: at hans Herre, en fremmed Prinds, ſom var tilſtede, ønſkede den

ornøielſe at dandſe den næſte Dands med hende. Clara rød-
ede, og ſtammede forlegen, at hun bad ham undſkylde hende
os Prindſen, da en ſtærk Hovedpine forbød hende at dandſe.
avaleren bukkede taus, og med en ſæregen ondſkabsfuld Mine
aalte han mig med Øinene, hvorpaa han fjernede ſig. Da
an var borte, beklagede Clara, at hun nu maatte give Afkald
aa al Dands for iaften, ſiden hun havde givet Prindſen et Af-
ag. „Men det er dog bedre," tilføiede hun, „end at dandſe
ed ham. Jeg kan ikke udholde de afſkyelige Blikke, hvormed
an betragter mig; jeg ſynes, han har Øine ſom den ſtore
lange, vi ſaae i London." —

Vi glædede os over at kunne underholde os med hinanden
den at frygte for at belures, da vort Modersmaal ſandſynligviis
er uforſtaaeligt i denne Omgivelſe. Clara fortalte mig, at hun
ulde forlade Caſſel allerede den næſte Morgen, for med ſine
ældre at tilbringe et Par Maaneder hos nogle af Baronens
lægtninge paa et Gods mange Mile borte. Jeg beklagede, at
g ſaa ſnart maatte opgive Haabet om oftere at møde hende,
g hun tilſtod ogſaa, at hun med Ulyſt tænkte paa dette Ophold
os en ſtiv, fornem, af lutter aldrende Folk beſtaaende Familie.
– „Nu vel!" udbrød jeg: „Da kun Himlen veed, naar jeg
a er ſaa lykkelig at ſee Dem igjen, og denne Aften desværre
ke har flere Timer end enhver anden, ſaa vil jeg ogſaa ret
ie og dvæle ved hver Secund af disſe Timer, for at opfylde
in Sjæl med Glæde for en lang, tom Tid."

Jeg havde neppe ſagt disſe Ord, førend mange af de koſt-
are Secunder ſtrax bleve mig bersvede. Baronen kom hurtig
em til os, og idet han tilligemed en flygtig Hilſen tilkaſtede mig
t vredt Blik, ſagde han til Clara: „Er du fra Forſtanden?
ilſlaaer du den Ære at dandſe med Prindſen? Du har Hoved-
ine, ſiger du? Men jeg befaler dig ſtrax at dandſe med ham,
m ogſaa dit tosſede Hoved ſkulde ſpringe deraf." — Prindſen

og hans forommalte Cavaleer stode i Nærheden. De nærmede dem. Baronen sagde med stor Ydmygbed til den Første, at han vel havde vidst, at det Hele var en Misforstaaelse. Den ydmyge Clara reiste sig og fulgte med nedslagne Øine. Jeg blev stående og saae paa Dandsen, først i en bitter Stemning, men siden henrykt af Beundring og Kjærlighed, thi Intet kan mere ligne en uskyldig Nymphes Flugt for den forfølgende Satyr, end Claras Dands med Prindsen. Som hendes ædle Sjæls Bevægelser altid skinnede gjennem den ydre, klare, transparente Form, saaledes aabenbarede sig nu en saadan jomfrulig Undvigen af hendes Dandsers Blik og Berørelse, at hun, uden at stode mod Dandsens Regler, dog tydelig gav ham sit Sindelag tilkjende. Hun var saaledes saa ydig, saa let, saa deilig, og mit Hjerte brændte saa stærkt, at uagtet jeg saalænge havde elsket hende, saa forekom det mig, som om denne Aften først havde opflammet min Kjærlighed til en fuldkommen Lidenskab. Efterat Dandsen var endt, førte Prindsen hende til hendes forrige Plads, men satte sig selv hos hende, idet han gav mig et Øiekast der syntes at sige: at jeg dog vel ikke vilde have den Uforskammenhed at beholde min Plads paa Claras anden Side. Hans Cavaleer satte sig paa høire Haand af mig og maalte mig paany med haanende Blikke. Jeg blev ubevægelig. Prindsen gjorde formelig sin Cour, men paa en fripostig, udelicat Maade. Clara svarede ham med stille Værdighed; men sin Forlegenhed og Skamfuldhed formaaede hun ikke at skjule. Jeg tog Mod til mig, og da Dandsen paany begyndte, sagde jeg paa Dansk: „Vil De gjøre mig saa lykkelig at dandse denne Dands med mig, og saaledes befrie os for disse Naboer?“ — „Gjerne!“ svarede hun. Hun reiste sig, og idet hun neiede for Prindsen, sagde hun: „Tilgiv, naadige Herre! Jeg har lovet denne Dands til en gammel Ven og Landsmand, som jeg efter flere Aars Forleb har mødt her iaften.“ Ved

ſe Ord rakte hun mig Haanden, og ſom befriede Fugle ilede hen i de Dandſendes Række.

Det var en kort Glæde. Baroneſſe Gordon ſtod pludſelig Nærheden, og vi havde neppe ſtandſet ved det nederſte Par, r hun greb ſin Datters Arm og trak hende tilſide, idet hun eb en fortrædelig Mine ſagde: „Kom, Clara! Vi ſkal ſtrax em. Vor Vogn er ikke beſtilt ſaa tidligt, men Prindſen kjører hjem i ſin.“ — Clara ſaae forſkrækket ud, men fulgte taalodig med Moderen gjennem Salen til de næſte Værelſer. Uvilkarlig gik jeg bag efter dem og ſøgte at nærme mig Baroneſſen r at hilſe paa hende og ſpørge, om noget Ubehageligt var tildt, ſom kunde foraarſage dette pludſelige Opbrud; men den adige Frue lod, ſom hun ikke ſaae mig, medens jeg hørte nde ſagte ſkjænde paa ſin Datter, og ſige: „Det har vi nu af n ſlaue Opførſel! Din Fader er tordenvred, og jeg meente dog, jeg i et Selſkab ſom dette turde vige en Times Tid fra ſaadan ſtor Pige.“ — De naaede nu gjennem de mange Tilſtedeværende til en Forſal, hvor nogle Tjenere ſtode parate med deres apper og Shawler. Prindſen og hans Cavaleer kom til og de Damerne Armen. Jeg holdt mig i en ærbødig Fraſtand; en idet Clara gik, vendte hun ſit yndige Hoved, og tilvinkede ig et mildt og — jeg ſyntes — veemodigt Farvel.

Jeg vendte tilbage til en Sal, hvori der var lidt mindre ömmel af Menneſter. Her ſatte jeg mig i en Krog. Jeg ar ſom beruſet. Jeg vidſte ikke ſelv, om jeg var glad eller bevet, vred eller blød. Nu hørte jeg nær ved mig en Raslen f Silkeklæder, og mærkede en Duft af Orangeblomſter. Alle-de diſſe to Ting udøvede en ſæregen Virkning paa mig; thi lara havde baaret en Orangeblomſt i ſin Bouquet, og jeg avde indaandet Fortryllelſe af dens ſøde Duft, og under vor dre Dands havde Lyden af hendes raslende Kjole været hørlig for mig, tiltrods for det larmende Orcheſter. Amor viſer ret

og hans føromtalte Cavaleer ſtode i Nærheden. De n
dem. Baronen ſagde med ſtor Ydmyghed til den Førſte,
vel havde vidſt, at det Hele var en Misforſtaaelſe. De
mende Clara reiſte ſig og fulgte med nedſlagne Øine. Ji
ſtdende og ſaae paa Dandſen, førſt i en bitter Stemning
ſiden henrykt af Beundring og Kjærlighed, thi Intet kai
ligne en uſkyldig Nymphes Flugt for den forfølgende Satyr
Claras Dands med Prindſen. Som hendes ædle Sjæls
gelſer altid ſkinnede gjennem den ydre, klare, transparente
ſaaledes aabenbarede ſig nu en ſaadan jomfruelig Undvi
hendes Dandſers Blik og Berørelſe, at hun, uden at ſtød
Dandſens Regler, dog tydelig gav ham ſit Sindelag til
Hun var ſaaledes ſaa yndig, ſaa let, ſaa deilig, og mit
brændte ſaa ſtærkt, at uagtet jeg ſaalænge havde elſket heni
forekom det mig, ſom om denne Aften førſt havde opfl
min Kjærlighed til en fuldkommen Lidenſkab. Efterat D
var endt, førte Prindſen hende til hendes forrige Plads,
ſatte ſig ſelv hos hende, idet han gav mig et Øiekaſt der ſy
ſige: at jeg dog vel ikke vilde have den Uforſkammenhed at l
min Plads paa Claras anden Side. Hans Cavaleer ſa
paa høire Haand af mig og maalte mig paany med ha
Blikke. Jeg blev ubevægelig. Prindſen gjorde formelig ſin
men paa en fripoſtig, udelicat Maade. Clara ſvarede har
ſtille Værdighed; men ſin Forlegenhed og Skamfuldhed fori
hun ikke at ſkjule. Jeg tog Mod til mig, og da Dandſen
begyndte, ſagde jeg paa Danſk: „Vil De gjøre mig ſaa l
at dandſe denne Dands med mig, og ſaaledes befrie os fo
Naboer?“ — „Gjerne!“ ſvarede hun. Hun reiſte ſig, t
hun neiede for Prindſen, ſagde hun: „Tilgiv, naadige
Jeg har lovet denne Dands til en gammel
ſom jeg efter flere Aars Forløb har

isse Ord rakte hun mig Haanden, og som befriede Fugle ilede
i hen i de Dandsendes Række.

Det var en kort Glæde. Baronesse Gordon stod pludselig
Nærheden, og vi havde neppe standset ved det nederste Par,
r hun greb sin Datters Arm og trak hende tilside, idet hun
eb en fortrædelig Mine sagde: „Kom, Clara! Vi skal strax
jem. Vor Vogn er ikke bestilt saa tidligt, men Prindsen kjører
8 hjem i sin.“ — Clara saae forstrækket ud, men fulgte taal-
vodig med Moderen gjennem Salen til de næste Værelser. Uvil-
karlig gik jeg bag efter dem og søgte at nærme mig Baronessen
r at bilse paa hende og spørge, om noget Ubehageligt var til-
sødt, som kunde foraarsage dette pludselige Opbrud; men den
aadige Frue lod, som hun ikke saae mig, medens jeg hørte
ende sagte skjænde paa sin Datter, og sige: „Det har vi nu af
in slaue Opførsel! Din Fader er tordenvred, og jeg meente dog,
t jeg i et Selskab som dette turde vige en Times Tid fra saadan
n stor Pige.“ — De naaede nu gjennem de mange Tilstedevæ-
ende til en Forsal, hvor nogle Tjenere stode parate med deres
appper og Shawler. Prindsen og hans Cavaleer kom til og
ode Damerne Armen. Jeg holdt mig i en ærbødig Fraskand;
nen idet Clara gik, vendte hun sit yndige Hoved, og tilvinkede
nig et mildt og — jeg syntes — veemodigt Farvel.

Jeg vendte tilbage til en Sal, hvori der var lidt mindre
Stimmel af Mennesker. Her satte jeg mig i en Krog. Jeg
ar som beruset. Jeg vidste ikke selv, om jeg var glad eller be-
bevet, vred eller blød. Nu hørte jeg nær ved mig en Raslen
af Silkeklæder, og mærkede en Duft af Orangeblomster. Alle-
rede disse to Ting udøvede en særegen Virkning paa mig; thi
Clara havde baaret en Orangeblomst i sin Bouquet, og jeg
havde indaandet Fortryllelse af dens søde Duft, og under vor
korte Dands havde Lyden af hendes raslende Kjole været herlig
for mig, tiltrods for det larmende Orchester. Amor viser ret

ganske fandt vi den gamle fortrolige Tone, saa utvunget talte den huldе Clara til sin Barndoms Ven.

Hun sagde: „Jeg gjenkjendte Dem strax forleden, da jeg med Eet blev Dem vaer i Klosterkirken, og det gik som i forbums Tid, da jeg var et Barn, og laae af Mæslingerne: Synet af Dem beroligede strax mit Sind. Jeg var saa bedrøvet ved denne Nonnes Indklædning. Jeg har hørt hendes Historie af en af hendes Slægtninge, og jeg kunde saa ganske sætte mig ind i hendes Sted. Det forekom mig, som det var mig selv." — Paa min Opfordring fortalte hun, at denne unge Pige havde i tidligere Aar været letsindig og ikke kjærlig nok mod en elskværdig og god Moder, og at dette ulykkelige Forhold havde ved Moderens Dødseng grebet hende med en saa smertelig Anger, at Verden var bleven hende forhadt, og hun kun i Klostret troede at kunne finde Hvile. — „Hvorledes kan De," udbrød jeg, „De, som er den bedste, frommeste Datter, sætte Dem i den Piges Sted?" — „Ak jo!" svarede hun: „jeg har ikke altid det Hjertelag, som bør beseele vore Handlinger, og desuden, al den bittre Kummer, som Anger foraarsager, finder stedse Gjenklang i min Sjæl; for ingen Smerte er jeg saa bange som for den. Jeg sympathiserede ret med den stakkels Nonne, jeg syntes ordenlig, at jeg selv blev greben af Attraa efter Klostrets stille Fred, og dog blev jeg ubeskrivelig angst, da de indklædte hende og afskar hendes Haar. Da jeg saa i det Samme mødte det uventede Syn af Deres mig bekjendte Ansigt, saa tænkte jeg paa min Sygdom, da De var saa god imod mig, og paa min barnagtige Skræk for at døe og blive begravet, og saa vendte mit Sind tilbage til Verden, og jeg takkede Gud for Liv og Frihed." —

I denne Samtale bleve vi afbrudte af en Cavaleer i glimrende Galladragt, men med et meget modbydeligt Physionomie. Han nærmede sig med en sledsk, men stolt Mine, og sagde til Clara: at hans Herre, en fremmed Prinds, som var tilstede, ønskede den

fornøielſe at dandſe den næſte Dands med hende. Clara rød-
ede, og ſtammede forlegen, at hun bad ham undſkylde hende
os Prindſen, da en ſtærk Hovedpine forbød hende at dandſe.
avaleren bukkede taus, og med en ſæregen ondſkabsfuld Mine
aalte han mig med Øinene, hvorpaa han fjernede ſig. Da
an var borte, beklagede Clara, at hun nu maatte give Afkald
aa al Dands for iaften, ſiden hun havde givet Prindſen et Af-
ag. „Men det er dog bedre," tilføiede hun, „end at dandſe
ed ham. Jeg kan ikke udholde de afſkyelige Blikke, hvormed
an betragter mig; jeg ſynes, han har Øine ſom den ſtore
lange, vi ſaae i London." —

Vi glædede os over at kunne underholde os med hinanden
den at frygte for at belures, da vort Modersmaal ſandſynligviis
ar uforſtaaeligt i denne Omgivelſe. Clara fortalte mig, at hun
ulde forlade Caſſel allerede den næſte Morgen, for med ſine
ældre at tilbringe et Par Maaneder hos nogle af Baronens
ægtninge paa et Gods mange Mile borte. Jeg beklagede, at
g ſaa ſnart maatte opgive Haabet om oftere at møde hende,
g hun tilſtod ogſaa, at hun med Ulyſt tænkte paa dette Ophold
os en ſtiv, fornem, af lutter aldrende Folk beſtaaende Familie.
– „Nu vel!" udbrød jeg: „Da kun Himlen veed, naar jeg
a er ſaa lykkelig at ſee Dem igjen, og denne Aften desværre
ke har flere Timer end enhver anden, ſaa vil jeg ogſaa ret
ie og dvæle ved hver Secund af disſe Timer, for at opfylde
in Sjæl med Glæde for en lang, tom Tid."

Jeg havde neppe ſagt disſe Ord, førend mange af de koſt-
are Secunder ſtrax bleve mig berøvede. Baronen kom hurtig
en til os, og idet han tilligemed en flygtig Hilſen tilkaſtede mig
t vredt Blik, ſagde han til Clara: „Er du fra Forſtanden?
fſlaaer du den Ære at dandſe med Prindſen? Du har Hoved-
ine, ſiger du? Men jeg befaler dig ſtrax at dandſe med ham,
m ogſaa dit tosſede Hoved ſkulde ſpringe deraf." — Prindſen

og hans føromtalte Cavaleer stode i Nærheden. De nærmede dem. Baronen sagde med stor Ydmyghed til den Første, at han vel havde vidst, at det Hele var en Misforstaaelse. Den rydmende Clara reiste sig og fulgte med nedslagne Øine. Jeg blev stående og saae paa Dandsen, først i en bitter Stemning, men siden henrykt af Beundring og Kjærlighed, thi Intet kan mere ligne en ustyldig Nymphes Flugt for den forfølgende Satyr, end Claras Dands med Prindsen. Som hendes ædle Sjæls Bevægelser altid skinnede gjennem den ydre, klare, transparente Form, saaledes aabenbarede sig nu en saadan jomfruelig Undvigen af hendes Dandsers Blik og Berørelse, at hun, uden at støde mod Dandsens Regler, dog tydelig gav ham sit Sindelag tilkjende. Hun var saaledes saa yndig, saa let, saa deilig, og mit Hjerte brændte saa stærkt, at uagtet jeg saalænge havde elsket hende, saa forekom det mig, som om denne Aften først havde opflammet min Kjærlighed til en fuldkommen Lidenskab. Efterat Dandsen var endt, førte Prindsen hende til hendes forrige Plads, men satte sig selv hos hende, idet han gav mig et Øiekast der syntes at sige: at jeg dog vel ikke vilde have den Uforskammenhed at beholde min Plads paa Claras anden Side. Hans Cavaleer satte sig paa høire Haand af mig og maalte mig paany med haanende Blikke. Jeg blev ubevægelig. Prindsen gjorde formelig sin Cour, men paa en fripostig, udelicat Maade. Clara svarede ham med stille Værdighed; men sin Forlegenhed og Skamfuldhed formaaede hun ikke at skjule. Jeg tog Mod til mig, og da Dandsen paany begyndte, sagde jeg paa Dansk: „Vil De gjøre mig saa lykkelig at dandse denne Dands med mig, og saaledes befrie os for disse Naboer?“ — „Gjerne!“ svarede hun. Hun reiste sig, og idet hun neiede for Prindsen, sagde hun: „Tilgiv, naadige Herre! Jeg har lovet denne Dands til en gammel Ven og Landsmand, som jeg efter flere Aars Forløb har mødt her iaften.“ Med

disse Ord rakte hun mig Haanden, og som befriede Fugle ilede vi hen i de Dandsendes Række.

Det var en kort Glæde. Baronesse Gordon stod pludselig i Nærheden, og vi havde neppe standset ved det nederste Par, før hun greb sin Datters Arm og trak hende tilside, idet hun med en fortrædelig Mine sagde: „Kom, Clara! Vi skal strax hjem. Vor Vogn er ikke bestilt saa tidligt, men Prindsen kjører os hjem i sin.“ — Clara saae forskrækket ud, men fulgte taalmodig med Moderen gjennem Salen til de næste Værelser. Uvilkaarlig gik jeg bag efter dem og søgte at nærme mig Baronessen for at hilse paa hende og spørge, om noget Ubehageligt var tilstødt, som kunde foraarsage dette pludselige Opbrud; men den naadige Frue lod, som hun ikke saae mig, medens jeg hørte hende sagte skjænde paa sin Datter, og sige: „Det har vi nu af din flaue Opførsel! Din Fader er tordenvred, og jeg meente dog, at jeg i et Selskab som dette turde vige en Times Tid fra saadan en stor Pige.“ — De naaede nu gjennem de mange Tilstedeværende til en Forsal, hvor nogle Tjenere stode parate med deres Kapper og Shawler. Prindsen og hans Cavaleer kom til og bøde Damerne Armen. Jeg holdt mig i en ærbødig Frastand; men idet Clara gik, vendte hun sit yndige Hoved, og tilvinkede mig et mildt og — jeg syntes — veemodigt Farvel.

Jeg vendte tilbage til en Sal, hvori der var lidt mindre Stimmel af Mennesker. Her satte jeg mig i en Krog. Jeg var som beruset. Jeg vidste ikke selv, om jeg var glad eller bedrøvet, vred eller blød. Nu hørte jeg nær ved mig en Raslen af Silkekjæder, og mærkede en Duft af Orangeblomster. Allerede disse to Ting udøvede en særegen Virkning paa mig; thi Clara havde baaret en Orangeblomst i sin Bouquet, og jeg havde indaandet Fortryllelse af dens søde Duft, og under vor første Dands havde Lyden af hendes raslende Kjole været hørlig for mig, tiltrods for det larmende Orchester. Amor viser ret

ſin Magt over al Naturen i den Trolddom, han veed at lægge i ſlige Ubetydeligheder. Jeg ſaae mig hurtig om, og ſee! den ſamme unge Pige, ſom jeg havde ſeet i Kloſterkirken ved Prælatens Haand, ſtod nu for mig ved Siden af en ældre Dame. Ligeſom forrige Gang, ſtandſede hun og ſaae ſtift paa mig, med ſaadanne funklende, pragtfulde Øine, at deres Glands ligeſom kappedes med de ſtraalende Smykker hun bar. Hendes Lighed med Clara ſlog mig paany. Ligeſom Denne, bar hun ogſaa en hvid Kjole af Flor og Silke, og endſkjøndt den fremmede Pige var langt prægtigere klædt, var Begges Dragt dog omtrent i ſamme Smag.

Jeg havde reiſt mig og bukkede ærbødigt for Damerne, ſom hilſte mig, og da de ſatte dem ikke langt fra mig, og den ældre Dame tabte ſin Viſte, tog jeg den op og leverede hende den. Imidlertid blev min Stol optagen af en Anden, og med den ligefremme Godmodighed, ſom er de ſydtydſke Fruentimmer egen, anviſte hun mig en Plads ved ſin Side. En ſimpel Værdighed og Frihed, der gjerne udmærker den ſande Fornemhed, viſte ſig ſtrax i denne Frues Adfærd. Hun talte til mig og ſpurgte om jeg ikke var en Fremmed, — Noget der ſyntes at give mig Adkomſt til end ſtørre Opmærkſomhed fra de Indfødtes Side. Den unge Pige lyttede taus til vor Samtale, i hvilken jeg erfarede, at mine Naboerſker vare en Couſine og en Niece af den omtalte høie Prælat i Cöln, og at den Sidſte levede hos ham, ſom Datter i Huſet. Da i det Samme en ny Dands blev bebudet, vovede jeg at udbede mig den af den ſkjønne Joſepha; — thi det var denne Joſepha, hvis Navn jeg kun med ſkjælvende Haand vover at ſkrive. — Hun rakte mig den fine Haand med ſynlig Fornøielſe. Hun dandſede meget ſmukt. Hendes coralrøde Læber ſmilede af ungdommelig Lyſt; i Dandſens Hvirvel ſyntes hun mig Clara ſelv, kun mere fri, mere hengiven. Jeg var ſom i en Forelſkelſes Ruus; mine Øine

igte hendes Yndigheder, mine Hænder skjælvede, naar de be-
rte hendes, og da det forekom mig, som om hun deelte min
vægelse, saa fuldendte Dette ganske den Fortryllelse, som be-
i mig.

Da Ballet nu snart var tilende, foreslog Nogle af Selska-
en Spadseregang gjennem den illuminerede Slotshave. Vei-
var mildt og varmt, den skjønne September-Himmel klar og
e. En ung Mand, som Josephas Tante forestillede mig som
s Fætter og Ledsager, bød den ældre Dame Armen. Denne
je Mand var Lægen Cosmus, min ædle Fiende og Anklager.
saae ham her for første Gang, og hans milde og kloge
ryk, det Stille og Beskedne i hans Væsen tiltrak mig særde-
Med straalende Øine og skjælmsk smilende Læber greb Jo-
ja min Arm, Tanten og hendes Cavaleer gik foran. I en
nderlig exalteret Tilstand gik jeg med Josephas varme, bløde
n i min. Det hos hende, som ikke lignede Clara, var Øi-
e og et vist hæftigt Udtryk i disse. Det Halvmørke, hvori
vandrede, skjulte mig denne Ulighed; heller ikke Stemmen var
samme, men syntes mig det ved vor hviskende Samtale.
ndens skjønne Træk, de hvide Tænder, lyste mig imøde, de
a Fødder sløi lydløst over det knærkende Sand, Orangeblom-
duftede, og jeg veed ikke, gjennem hvilken Sammenslyngen
Ord vi kom til at verle forelskede Ytringer, uden at jeg
egentlig gjorde nogen Kjærligheds-Erklæring; men da vi et
blik hændelsesviis befandt os allene under nogle tætstaaende
er, kastede Josepha sig om min Hals, omslyngede og kys-
mig. For første Gang følte jeg mig i en uskyldig Skjøn-
s Arme. Jeg var som ude af mig selv, og med faa og
tige Ord aftalte vi, at jeg hver Nat skulde indfinde mig
nfor hendes Vindue i Onklens Palads i Cöln, hvor jeg ved
lp af en paa Muren værende Espalier kunde naae saa høit,
vi uforstyrret kunde tale sammen.

Da jeg næste Dag i en mindre exalteret Stemning lø den forrige Nats Tildragelser gaae forbi min Sjæl, advarede min gode Engel mig, og jeg besluttede at forjage den Drøm, som blandede Josephas skjønne Billede med det, som jeg bø allene elskede. Men uden Afsked vilde jeg ikke forlade den kjæ lige, trostyldige Pige. Den første Dag efter min Tilbagekom til Cöln sendte hun mig ved en fortrolig Kammerpige en Nøg til Paladsets Havedør, som gik ud til en afsides Gade. Ti den bestemte Time indfandt jeg mig og fandt Veien til Jose phas Vindue let og sikker. Min Hensigt var at tage Afsked o strax den næste Dag at forlade Byen. Men neppe havde je berørt denne Materie, førend Josepha saa ærligt, saa rørende ud trykte sin Smerte derover, at jeg forekom mig selv haard o grusom, og det blev mig svært at holde fast paa mit Forsæ Og da hun nu i sin Klage nævnede, at hun var bestemt t Klosteret og nu først havde lært at skjælve for denne Bestem melse, tilsvoer jeg mig selv og hende, ikke at vige fra hende Side, før jeg havde reddet hende fra denne Skjæbne. Hvorl des jeg skulde iværksætte Dette, vidste jeg dog ikke selv.

Imidlertid indfandt jeg mig hver Nat ved hendes Vindu Vi talede sammen, vi lagde tusinde Planer, som i disse Øi blikke syntes os meget fornuftige, men som jeg ved nærme Eftertanke maatte forkaste. Vort Forhold ved disse Stævnem der var aldeles ustraffeligt. Jeg naaede neppe saa høit op i Vinduet, at jeg kunde holde hendes Haand i min eller trykk den til mine Læber; men i en saadan natlig Time maatte sa Meget bidrage til den søde Illusion, der sammensmeltede hend Billede med Claras; og den Omstændighed, at hun var tru af sine Foresattes Tyrannie, fuldendte Ligheden, gjorde hen til en Gjenstand for min Bekymring og Ømhed, og beskjæftige mine Tanker.

Saaledes vare et Par Uger forløbne, da jeg en Morge

tidlig til min Forundring fik Bud fra Prælaten, Josephas Onkel, der lod mig bede om en Samtale. Det imponerende Syn af denne ærværdige Olding, hans rolige, forstandige Ord, Alt lod mig føle det Uoverlagte og Uforsvarlige i min Handlemaade. At ægte Josepha var en Tanke, der endnu aldrig var falden mig ind eller var bleven nævnet mellem hende og mig. Hvilke store Hindringer der modsatte sig vor Forening, blev mig desuden klart i denne Samtale. Jeg greb Leiligheden for at opnaae mit ivrige Ønske at redde Josepha fra Klosteret, og ved et gjensidigt Løfte forpligtede Prælaten og jeg os indbyrdes, jeg til at afstaae fra at see Josepha, han til at afstaae fra sin Plan at hellige hende til Klosterlivet.

Jeg reiste bort, glad ved at have udrettet Dette, og da min Permission langt fra ikke var udløben, besluttede jeg at bereise en Deel af Tydskland. Jeg tog først Veien til Weimar, hvor jeg vilde opholde mig i nogen Tid. En Aften sad jeg henved Midnat paa mit Værelse, da min Dør pludselig blev aabnet, og Josepha styrtede aandeløs hen imod mig. Hun gjorde en Bevægelse som for at kaste sig for mine Fødder, og med en tvivlende Stemme, som ofte blev afbrudt af Graad, bad hun mig ikke at forskyde hende, sagde, at den hæftigste Længsel havde drevet hende i mine Spor, bebreidede mig min Haardhed i at forlade hende, og udbrød i de ømmeste, lidenskabeligste Klager. — Hun var deilig i sin Forklædning som en simpel Bondepige, men bleg og udmattet af Reisen, som hun havde tilbagelagt paa en anstrengende Maade ved at kjøre med nogle Landfolk paa deres umagelige Vogne, og fra den sidste Station var hun endog gaaet tilfods, bærende en tung Bylt med de nødvendigste Klædningsstykker. Mit Hjerte smeltede ved en saadan Kjærlighed, der for min Skyld trodsede saamegen Møie og Fare. Jeg greb hende i mine Arme, kaldte hende (som hun selv siger) min Elskede, min Hustru, og tænkte i dette Øieblik, at jeg

baade vilde og kunde overvinde alle Vanskeligheder, for ved et lovligt Ægteskab at forene os. Jeg var ubeskrivelig bevæget af hendes Ord og ved Synet af hende. Det forekom mig, som om jeg havde gjenfundet Clara i Josepha.

De skrækkelige Følger af min Brøde, hvilke jeg nu først har erfaret, ville stedse tynge paa min Samvittighed; men dog spørger jeg enhver ung Mand, som formaaer at sætte sig ind i mit Sted, hvorledes han i det her omtalte Øieblik tiltroer sig at ville have handlet? Min Brøde i dette, som i ethvert andet Forhold af denne Natur, tilskriver jeg den umandige Eftergivenhed for en lidenskabelig Længsel efter min eneste Elskede, der ligesom med magisk Kraft drev mig til at søge Trøst i Alt hvad der kunde foregjøgle mig hendes Billede. Som naar man i Drømme med angstfuldt Sind leder efter en kjær Skikkelse, bestandig troer at skimte den, griber efter ethvert Phantom og holder det fast, til det vender et fremmed Ansigt imod os, og vi forfærdede ile fra det med fordobblet Smerte: saaledes var min vaagne Drøm gjennem hele Livet. Det første Skridt var min Synd, siden følte jeg mig indviklet i Baand, som jeg aldrig havde havt ilinde at knytte. Hvad Josepha angaaer, da var det min ærlige Villie at oprette min Uret, at hellige hende mit Liv til Tak for hendes varme Kjærlighed, skjøndt det ikke varede mange Dage, før jeg sagde mig selv: Min Clara er det ikke! — Jeg havde imidlertid lagt en Plan der forekom mig fornuftig. I Weimar, hvor jeg havde en Landsmand, der var velvillig stemt imod mig, vilde jeg ved hans Raad og Bistand finde en Geistlig, der viede mig til Josepha. Derpaa vilde jeg skriftlig eller mundtlig forlige mig med hendes Onkel, overbevise ham om, at jeg ikke havde bedraget ham, lempe mig, saavidt muligt, efter hans Fordringer, og erhverve mig min egen Faders Samtykke til mit Ægteskab og hans Understøttelse til et sorgfrit Udkomme. I Henseende til min Fader var jeg uden

Frygt. En saa glimrende Svigerdatter af en saa fornem Slægt vilde være ham hvorsk velkommen. Jeg meddeelte Josepha denne min Plan; men her stødte jeg paa en uventet Anstødssteen. I vore forrige Samtaler vare ingen religiøse Materier bragte paa Bane. Vor forskjellige Religion havde Ingen af os tænkt paa. Først i min Samtale med Prælaten var den Omstændighed berørt, at jeg var Protestant. Vistnok var Tidens Tone dengang Intet mindre end orthodox, men jeg havde ikke betænkt, at de Lande, hvor Catholicismen ret hørte hjemme, netop derfor med end større Iver haandhævede dens Magt. Denne unge Pige, som uden Betænkning havde forladt den faderlige Beskytters Huus, Slægt og Venner, troede dog at forsynde sig ved at egte en Kjætter, og hun havde anseet det for afgjort, at vor indbyrdes Kjærlighed maatte være Nok til at føre mig i den rettroende Kirkes Skjød. Det Skridt, hun for min Skyld havde gjort, krævede efter hendes Synsmaade Dette af mig, og udslettede tillige for Guds og Kirkens Øine det Strafværdige i hendes Handling. Men da Dette var et Offer, som jeg troede hverken at kunne eller burde bringe, syntes hun i mit Afslag at see en Mangel paa Kjærlighed, en Utaknemmelighed, ja en Ugudelighed. Med fortvivlet Hæftighed udbrød hun snart i Bebreidelser imod mig, snart i lidenskabelige Bønner; og disse Scener, der saa ganske fjernede hende fra det qvindelige Ideal, som levede i mit Hjerte, bragte mig paa min Side til en stille indre Fortvivlelse over den Lænke, hvori jeg havde smeddet mig selv.

En fjorten Dages Tid var gaaet saaledes hen, uden at det var muligt at komme til nogetsomhelst fornuftigt Resultat, da jeg pludselig fik et Besøg af min Ven Rubach. Vi havde bestandig verlet Breve med hinanden; ved min Afreise fra Cöln havde jeg underrettet ham om min forehavende Reiseplan, og i Haab om at træffe mig var han reist efter mig til Weimar. Hans Ærinde, sagde han, var at opfordre mig til, om muligt,

at redde Clara fra et afskyeligt Giftermaals-Project. Han havde faaet det Indfald, at Dette maaskee var gjørligt ved Hjelp af det føromtalte Document, der prostituerede Baron Gordon, ifald dette lykkeligviis endnu var i mine Hænder. Uden at svare for jeg hen til min Reiseportefeuille, næsten skjælvende for ikke at finde det. Men til min Glæde havde jeg det liggende i et hemmeligt Rum, og iblandt Andet tillige min Faders paa samme Baron trukne Veksel, som han havde leveret mig ved Afreisen. Rubach fortalte mig nu, at Gesandten formelig havde lovet sin Datters Haand til den føromtalte Cavaleer hos den fremmede Prinds, som for Tiden opholdt sig i Cassel, og havde strax ladet sin Familie komme hjem fra et Gods, hvor den var i Besøg, for i al Hast at fuldbyrde baade Forlovelse og Bryllup; men da Clara med større Bestemthed, end man havde ventet af hende, nægtede at adlyde hans Befaling, var hun bleven indespærret i sit Værelse af den haarde Fader og plaget af begge Forældrene med Bønner og Trudsler. Grunden til denne hæftige Fremgangsmaade var især den, at Baronen var kommen i en betydelig Spillegjæld til Cavaleren, saa at han nu greb en saa slet Udvei til at slippe for at betale; men det Skjændigste ved hele Sagen var endnu den Omstændighed, at denne Herr, ved Navn Grev Ardin, et Menneske af de sletteste Sæder, havde i en beskjenket Tilstand ladet Rubach forstaae, at Claras Ufiibøielighed for ham kunde være en ligegyldig Ting, da hans Herre Prindsen, som længe havde været forelsket i hende, skulde være den egenlige Brudgom. Adskillige Omstændigheder bekræftede, at denne afskyelige Overeenskomst mellem Prindsen og hans Favorit virkelig fandt Sted. Hvorledes mit Blod kogte ved denne Beretning, behøver jeg ikke at fortælle. Rubach foreslog mig strax at følge med ham til Cassel; men da jeg tøvede og yttrede Betænkelighed ved øieblikkelig at reise og heller ikke ville overlade ham allene at klare denne Sag, hvilket jeg, af Hensyn

til hans Forhold til Miniſteren, ikke troede at burde, trængte han ind paa mig med Spørgsmaal, og da han halvveis havde gjættet Sandheden, betroede jeg ham saa Meget som der var nødvendigt for ikke at lyve for en Ven. Min Tilſtaaelſe ſyntes dog at forundre ham. „Jeg tænkte“ .... ſagde han, men afbrød pludſelig ſig ſelv og gjengjældte min Fortrolighed ved at fortælle, at han endnu inden vort Bekjendtſkab havde været hemmelig forlovet i ſit Fædreland, og kun ventede nogle Familieforhold hævede for at forlade Baron Gordon og trække ſig tilbage paa et Gods i det Hannoverſke, ſom hans Elſkede vilde bringe ham i Medgift. — Vi lagde nu vor Plan til Claras Befrielſe. Rubach ſkulde melde Baronen mit Beſøg i Anledning af min Faders Fordring og tillige meddele ham, at jeg var i Beſiddelſe af det tidtomtalte Document, og raade ham at gjøre ſit Bedſte for at faae det i ſine egne Hænder.

Da Rubach var reiſt, bønfaldt jeg Joſepha om at tillade mig at fjerne mig i nogle Dage, og imidlertid at opholde ſig i min ovennævnte Landsmands Huus, hvor en agtværdig Familie vilde viſe hende al mulig Opmærkſomhed. Hendes Fortvivlelſe over denne min Anmodning var ſaa ſtor, at jeg ikke vidſte, hvorledes jeg enten ſkulde kunne reiſe eller blive, da til min ſtore Trøſt den trofaſte Cosmus med Eet ſtod hos os. I hans broderlige Varetægt vidſte jeg Joſepha ſikker, og ſamme Nat reiſte jeg til Caſſel, med den ſtørſte Iilfærdighed og Utaalmodighed.

Jeg ankom dertil om Aftenen, og ſøgte ſtrax at faae Rubach itale. Han ſagde mig, at han troede at have beredet mig Veien paa det Bedſte og lovede at føre mig til Geſandten næſte Formiddag. Baronen modtog mig med en hidtil uſeet Høflighed, blandet med nogen Forlegenhed. Ligeledes med ſtor Høflighed imødekom jeg mig med min Faders Befaling, der nødte mig til at uleilige ham med en gammel Fordring, ſom jeg fremtog

og leverede. Med et hippocratiſt Anſigt betragtede han det ube
hagelige Papiir, der lød paa en betydelig Sum, uden at regn
de utilbørligt længe indeſtaaende Renter. Han gav mig Papire
tilbage og begyndte at fremſtamme nogle Undſkyldninger, ſom
jeg afbrød med den Forſikkring: at hvad den Sag angik, ſkulde
vi nok blive enige. Jeg vovede nu at yttre, at et gandſke ande
Ærinde førte mig til ham, at jeg af Hengivenhed for hans
Huus ikke troede at burde fortie et mod ham og hans Familie
anſtiftet Forræderi, der fra en ſikker Haand, ſom jeg dog ikke
turde nævne, var blevet mig kundgjort. Jeg fortalte ham nu
Grev Ardins ſkjændige Yttringer; men Baronen loe mig ud for
min enfoldige Lettroenhed; og da jeg vedblev min Paaſtand om
Sandheden af mit Udſagn, kunde vi Begge kun med Møie
twinge vor indre Forbittrelſe. Baronen var ſnart ikke Herre
over ſig ſelv, men ſpurgte mig med haanlig Mine, hvad der be
rettigede mig til at blande mig i hans Familie-Anliggender,
hvad taabeligt Haab jeg nærede i Henſeende til hans Datter,
der lod til at interesſere mig mere end det paſſede ſig for mig.
„Jeg nærer intet Haab i den Henſeende," ſvarede jeg: „Det er
ikke blot Adelsfordomme, men noget langt Vigtigere, der for
Øieblikket ſtiller mig fra Frøken Clara; men hvad min Intereſſe
for hende angaaer, da er den ſaa ſtor, at jeg faſt har foreſat
mig at redde hende fra den Skjændſel eller idetmindſte den
Ulykke, hvori hendes egen Fader vil ſtyrte hende." — Som en
Raſende foer Baronen om i Værelſet og ſtammede en hel
Deel Skjældsord og deslige, ſom jeg ikke kunde ſamle. Medens
jeg nogle Øieblikke ſtod raadvild om, hvorledes jeg paa en god
Maade ſkulde indlede hvad jeg egenlig havde iſinde, kom han
mig til Hjelp ved ſelv at bringe den bevidſte Materie paa Bane.
Han ſyntes nemlig pludſelig at beſinde ſig paa Noget, der dæm
pede hans Vredes Udbrud, og med en paatagen ſkjødesløs Tone
ſagde han: „Apropos, De har et Document, ſom tilhører mig

jeg bede Dem om at udlevere mig det." — „Tilgiv mig, Baron! I visse Maader kunde jeg vel mene, at det tilhø- ig; thi De vil sikkert erindre, at jeg, for at faae det ud- f Vedkommendes Hænder, maatte gjøre en betydelig Penge- relse, som ikke er bleven mig erstattet og som jeg heller rlanger erstattet. Men Documentet er nu engang i mine r, og jeg giver det ikke fra mig uden paa Vilkaar." — ! saa sig dem! Hvad vil De have?" — „En Bagatel, -som ialfald burde skee. Seer De, Hr. Baron! Lad os oligt med hinanden. Dette omtalte, rigtignok for Dem sante Document, saavelsom min Faders Fordring paa sønderriver jeg her strax i Deres Nærværelse, og end yder- paatager jeg mig at overbringe Grev Ardin en Sum, som eb De er ham skyldig, Altsammen paa det Vilkaar at jeg overbringer ham et lille Brev, som jeg har opsat, og eg beder Dem underskrive. Ogsaa et Brev til min Fader jeg bede Dem bære med Deres Underskrift .... Dæmp Vrede! Tillad, at jeg forelæser Dem begge Dele. Her til Greven, det er meget høfligt og galant. Behag at „„Da det ikke er mig muligt, uden Misbrug af min fa- Myndighed at formaae min Datter til at adlyde mig og Dem sin Haand, saa seer jeg mig nødsaget til at afstaae n Ære at slutte en nærmere Forbindelse med Dem. Jeg mig den Frihed herved tillige at betale min Gjæld og beder undskylde, at jeg nu først opfylder denne Pligt."" — en saae paa mig med gnistrende Øine, men uden at tale. andet Brev," sagde jeg, „er ganske kort og uskyldigt og saaledes: „„Da De, min gamle Ven, altid har vist mig ine saamegen Deeltagelse, skylder jeg Dem det Svar: at t om min Datters Giftermaal med Grev Ardin er en elig Usandhed, og tilføier, at jeg vilde anse mig for in- om jeg gav mit Samtykke til et saadant Parti."" —

Jeg vil ikke beskrive Baronens Vrede og hans Kamp med sig selv. Rubach kom nu til og bidrog ved sin rolige Tiltale og sit Herredømme over Gesandten til at gjøre en Ende paa denne Scene. Med Brevet til min Fader holdt det haardest; thi det var let at indsee, at disse Linier vare den egenlige Betryggelse for at dette Parti ikke paany kunde bringes istand. Men Frygt deels for det Vaaben, som jeg eiede i det farlige Document, deels vel ogsaa for de Pengesager, som herved jævnedes, overvandt tilsidst den stolte, men enfoldige Mands Betænkeligheder, og han underskrev begge Brevene, hvorimod jeg strax sønderrev de omtalte Papirer og skrev en Vexel paa min føromtalte Landsmand i Weimar, der stod i Handelsforbindelse med min Fader, for den ikke meget betydelige Sum, som Baronen skyldte Grev Ardin. Denne Vexel indsluttedes i Brevet, og jeg paatog mig selv at bringe det til hans Bolig.

Allerede samme Aften fik jeg en Udfordring fra Greven. Rubach fortalte mig, at Baron Gordon, strax efter at jeg havde forladt ham, var ilet til sin projecteerte Svigersøn og rimeligviis havde været dum nok til at betroe ham Alting. Greven havde nu, for at vise sig til sin Fordeel for sin Prinds og for Hoffet, der troede ham forlovet med den smukke Clara, formodenlig troet sig forbunden til at udfordre mig, uagtet han ellers var bekjendt for at være en Kujon. Rubach var bekymret over den Vending, som denne Sag havde taget, men trøstede sig dog med min Færdighed i at skyde med Pistoler, hvilken han havde seet Prøver paa ved nogle Skydeøvelser, hvori vi Begge havde taget Deel, da vi opholdt os i London. „Skyd ham!“ sagde han, „saa er der saameget Mindre af Djævelskab i Verden.“ — Dette var ikke min Hensigt. Berøve denne Synder Livet vilde jeg ikke, hvordan end Udfaldet skulde blive. Derimod syntes mig i det Øieblik, at min egen Død viste sig for mig i en venlig Skikkelse. At døe for Clara, at overskjære med

t meſte raſkt Slag den gordiſke Knude, hvori jeg havde hildet
ɔſepha og mig ſelv, forekom mig ſom en beroligende Tanke.
g tænkte kun paa at ſikkre, ſaa godt jeg kunde, diſſe to Pi-
rs Fremtid. Jeg ſkrev til min Fader, fortalte ham oprigtig
n Sag, ſom min Ære bød mig at klare, jeg anbefalede ham
ſepha ſom min Forlovede, og bad ham opfylde min ſidſte
n og i mit Sted indſætte hende og Clara, ſom to elſkelige
ttre, til ſine Arvinger. Jeg ſkrev ogſaa til Joſepha, til Præ-
en og Cosmus, og ſøgte at forſone mig med dem, Hver iſær.
iſſe Breve, ſaavelſom de før omtalte Linier under min Faders
reſſe, ſom jeg havde afnødt Baronen, leverede jeg den tro-
le Rubach til Beſørgelſe, ſaavelſom til Betryggelſe for Clara
paakommende Tilfælde. Da jeg ſaaledes efter bedſte Skjønſom-
d havde ordnet mine jordiſke Anliggender, gik jeg til Duellen
d en Roligheb, ſom jeg næſten vilde kalde letſindig. Det
g uventede, intetſigende, latterlige Udfald, ſom den fik, er
ne Læſere bekjendt af den Beretning, ſom Cosmus giver
rom.

Ligeſom vendt tilbage til Livet følte jeg mig dog fornøiet
ved, og det Eneſte, ſom bekymrede mig ved denne Sag, var
ygt for, at de heraf opkomne Rygter ſkulde blive til Skade
r Clara. Jeg kunde ikke modſtaae min Lyſt til at retfærdig-
re mig for hende. Jeg ſkrev til hende og fortalte Sam-
enhængen, ſaavidt jeg kunde, uden for meget at tilſideſætte en
lig Skaanſel mod hendes Fader. Om Aftenen bragte jeg ſelv
tte Brev til Baronens Landſted, og leverede det til en gammel
jener, der var mig tro og hengiven ſiden vort Samliv i Lon-
n. Jeg havde, ligeſom ved mit forrige Beſøg i Caſſel, i de
ſte Aftener ſværmet omkring Huſet ved Nattetid for at faae et
limt af Clara at ſee. Jeg opgav denne ſværmeriſke Nydelſe,
g vilde gaae hjem, da den gamle Tjener hurtig kom efter mig
g ſagde, at hans Frøken var ene hjemme og ønſkede at tale

med mig. Ak! Øieblikke ſom disſe indbefatte et heelt L
og Smerte. Jeg var ene — eller rettere ſagt — jeg t
ene med denne min Sjæls Elſkede, hun var ſkjønnere,
gere end nogenſinde, hun takkede mig, kaldte mig ſin
hun vidſte Alt, ikke af mit Brev, ſom hun endnu i
læſt, men af Rubachs, ja endog af hendes Faders
Aabenhjertig og troſkyldig — ſom i ſin Barndom —
hun mig hvad hun havde liidt, hvilken Afſky hun n
den hende beſtemte Brudgom. „Ak!“ ſagde hun, hv
jeg, at jeg var død dengang jeg laae ſyg og De ſad ſaa
hos mig den lange Nat igjennem! Det var Uret af mig
Døden, thi endnu har mit Liv ikke været til Nytte for
og Gud kan redde den Uſkyldige, ſom ingen Udvei ſe
har han naadig gjort ved at ſende min broderlige Ve
Redning. Ak var De dog ikke altid ſaa langt borte!“
ſøde Ord, og det endnu ſødere Udtryk, hvormed de bl
førte, grebe mit inderſte Væſen. Den huldе Pige om
Skræk, hvormed hun tænkte paa den Fare, hvorfor
ſamme Morgen havde været udſat, og hun tilføiede: „
lovet, at jeg ikke vidſte det, før det var overſtaact! H
bach fortalt mig det iaftes, iſtedenfor imiddags, ſaa tro
jeg var død inat! — O Gud! for min Skyld! De, D
ders eneſte Barn! De, hvis Liv kan være til ſaameger
nelſe.“ — Ved disſe Ord kunde jeg ikke længere tvi
„Nei Clara!“ udbrød jeg: „mit Liv vil ingen Velſignelſ
ſiden De, min gode Engel, ikke kan gaae ved min
det kan De ikke!“ — Jeg afbrød mig ſelv pludſelig.
rødmede og nedſlog Øinene. Jeg ſyntes, mit Hjerte vi
af Kjærlighed og Veemod. Jeg kunde neppe holde min
tilbage. Clara løftede langſomt ſine fromme Øine op
Vi ſaae paa hinanden, ſom til Farvel, jeg troede at læ
des Miner, at hun deelte min Kjærlighed. En Salig

rte uden Lige gjennemtrængte mig. Josephas Billede traadte ende imellem os. Mindst tænkte jeg, at hun selv var mig saa — Jeg søgte at fatte mig og sagde saa rolig som det var muligt: „Da kun Himlen veed, naar jeg igjen er saa lyk- at see Dem, saa lad mig benytte disse kostbare Øieblikke t bede Dem at berolige mig for Deres Fremtids Skjæbne. mig det Løfte, at De vil være stærk og standhaftig, ligesom : Gang, ifald en Ægteskabsplan paany skulde komme paa . Rubach er Dem hengiven, han vil være Dem en trofast e, han vil underrette mig om Alt hvad der angaaer Dem; a Verdens Ende vil jeg da ile Dem til Hjelp og vove Liv lod for Dem. Lov mig, at kun en agtværdig Mand — v mig, at kun en elsket Mand skal blive den Lykkelige, som r rækker sin Haand!“ — Undseelig svarede hun: „Visselig g ikke for Guds Alter række min Haand til en Mand, som kke anseer for agtværdig; men jeg tør ikke haabe, at mine ldres og min egen Tilbøielighed ville mødes i dette Valg. aatte forblive ugift er mit høieste Ønske.“ Jeg vovede nu striide Forældrenes Ret i denne Henseende; men Clara sagde: veed ikke hvad det vil sige at see sin Moder græde, saaledes jeg har seet det i den senere Tid, og De veed vist heller hvad det vil sige at have Noget at angre, Noget man skal te, saavidt muligt; men det veed jeg.“ — Disse sidste Ord nne uskyldige Mund frapperede mig saaledes, at jeg Intet at sige. Jeg betragtede den englelige Skikkelse; jeg kunde ive mig løs fra Beskuelsen. En Anelse sagde mig, at denne min sidste lykkalige Time. Jeg bad hende om en Lok af det e glindsende Haar, som engang, hende ubevidst, havde berørt Læber. Mine Knæe bøiede sig uvilkaarligt for hende, da nodtog den af hendes Haand. — Den har aldrig forladt bette i Virkeligheden eneste Udbytte af alle mine Drømme, en skal følge mig i min Grav.

Næste Morgen forlod jeg Cassel og reiste tilbage til Weimar, hvor jeg til min Forundring ikke mere fandt Cosmus og Josepha. Kun med Varsomhed turde jeg erkyndige mig om dem i Værtshuset, da jeg der havde udgivet Josepha for min Kone. Jeg vidste ikke, hvorhen jeg nu skulde vende mine Skridt, da jeg fik et Par Linier fra Rubach, der sendte mig et Brev som imidlertid var ankommet til Cassel under min Adresse. Det var fra Josepha, som i de haardeste Udtryk bød alleles med mig.

Jeg vil ikke hykle. Jeg følte mit Sind særdeles lettet ved at tænke mig fri fra dette Baand, som havde tabt al sin Magt for mig; men paa den anden Side laae Josephas Skjæbne mig altfor meget paa Hjerte, til at jeg saa let skulde lade denne Sag falde. Et Ildebefindende havde opholdt mig to Dage i Weimar. Saasnart det var mig muligt at reise, ilede jeg til Cöln, hvor jeg strax søgte Cosmus, der ikke var hjemme. Jeg lod mig den paa melde hos-Prælaten, der ikke modtog mig; men neppe var jeg kommen hjem i mit Logis, førend en Pater af et meget godmodigt og jovialt Udseende indfandt sig hos mig, som han sagde, sendt af Prælaten, der lod mig forsikkre om den fuldkomneste Forsoning fra hans Side, men fra Josephas om hendes faste Beslutning, ikke mere at see mig. Pateren skilte sig meget godt ved det Hverv at berolige mig og fjerne mig. Han fortalte mig saa ærligt om Josephas Velbefindende og Fatning, om hendes selvvalgte Opholdsted hos en ældre Dame af hendes Slægt, i hvem jeg naturligviis tænkte mig den vakkre Tante, som jeg havde seet med hende ved vort første Møde. Jeg troede alt Dette, ak! maaskee fordi jeg ønskede at troe det; og jeg reiste strax bort, i min Letsindighed takkende min gode Skjæbne for dette Udfald. Ikke mindste Anelse om Sandheden, om de sørgelige Følger af vort Forhold opkom i min troløse Tanke.

Med en maaskee altfor stor Vidtløftighed har jeg berettet denne Tildragelse, fordi det er den, for hvilken jeg er anklaget

for eder, mine Venner, hos hvilke jeg herved søger Trøst og gjør Bod ved at skrifte ikke blot denne, men hele min Vandrings Synder og Daarskaber.

Jeg reiste nu lige til mit Hjem. Min Fader modtog mig ed Vrede for den Vexel, jeg havde trukket paa ham, da han og saa rigelig havde forsynet mig til Reisen. Men en ærlig ortælling om Grunden til min Ødselhed afvæbnede ham imid-rtid. Det syntes ham ridderligt og smigrende, at jeg saaledes vde bestaaet en Kamp med saa fornemme Personer, og han ar saameget lettere formildet, som han i de senere Aar var leven langt mindre hidsig og bydende, maaskee som en Følge f, at hans legemlige Kræfter kjendelig vare i Aftagende. Denne dste Omstændighed gjorde at jeg offrede ham min Tid og Omhu ere end nogensinde tilforn. Forresten gik jeg mine gamle Veie g passede mine gamle Forretninger. Saaledes gik to Aar, om hvilke g ikke kan sige Andet, end at de gik, den ene Dag efter den nden. I mit Indre afverlede en dyb og veemodig Længsel med i Tomhed, hvorover jeg skammede mig uden at kunne overvinde m, undtagen for Øieblikke, og det vare saadanne, hvori jeg hengav ig til den Illusion at have fundet en Gjenstand, der erindrede ig om Clara. Lykkeligviis var der i disse Aar Intet, der kom ig imøde. Min Interesse for de unge Piger paa Claras Al-er — og de interesserede mig næsten alle — var en Sag som anske var min egen. To saadanne, som vare simple og ufor-nuende, gjorde jeg mig en Glæde af at udstyre, og en tredie, n meget net Pige, der kom til mig, for at bede for sin Fader, er havde begaaet et bethydeligt Bedrageri imod mig, var Skyld l, at jeg ikke blot lod Sagen neddysse, men endogsaa gav ham leilighed til nok engang at bedrage mig, hvilket han heller ikke forsømte.

Mod Slutningen af det andet Aar døde min Fader pludse-lig. Jeg følte mig meget ene og meget raadvild om hvad jeg

ſkulde foretage med den Rigdom, han efterlod mig. Efter adſtil-lige forkaſtede Planer for min Fremtid gjorde jeg, hvad man ſædvanligviis gjør efter en lang Raadvildhed: jeg gjorde nemlig ſlet Intet. Jeg ſolgte min Faders Bryggeri og hvad dermed ſtod i Forbindelſe, ſatte mine Capitaler nogenledes i Sikkerhed, ſøgte om nogle Maaneders Permiſſion i Departementet, hvor jeg imid-lertid var avanceret et Par Trin, og reiſte bort.

Den Indflydelſe, ſom Tidens politiſke Gjæring udøvede paa Individernes Stilling, havde i dette Tidspunkt endelig ogſaa overbe-vilſt Baron Gordon om denne Gjærings Tilværelſe. Han var for Øieblikket uden Anſættelſe og opholdt ſig hos en Slægtning paa et Gods i Nærheden af Hamborg. Mit Hjerte drev mig til dette Sted; men jeg veed ikke, hvilken Følelſe af Tvivl og Frygt der tillige holdt mig tilbage og formaaede mig til først at beſøge Rubach, der ſiden vor ſidſte Sammenkomſt var bleven Agtemand og Godseier og levede paa ſin Eiendom i det Hannoverſke, hvor-hen han flere Gange i ſine Breve havde indbudet mig. Den venlige Modtagelſe, jeg her nød, den lykkelige og fredelige Om-givelſe, hvori jeg fandt min gamle Ven, vilde have virket vel-gjørende paa mit Sind, derſom jeg ikke i vore første Samtaler havde faaet foruroligende Efterretninger angaaende Clara. Rubach fortalte mig, at hendes Faders Stilling var ſørgelig, at den Gjæld, han allevegne havde paadraget ſig, ſpærrede ham Veien paa alle Kanter, og at han herved var bleven ganſke afhængig af den Slægtning, ſom havde aabnet ham et Friſted paa ſin Herregaard. Denne Slægtning var en tydſk Greve i ſine bedſte Aar, en ſmuk Mand, der havde været Militair og taget Deel i Krigen, men ſom nu, ligeledes af politiſke Grunde, havde forladt Tjeneſten og trukket ſig tilbage paa ſit Gods. Rubach havde ſeet ham i Caſſel, hvor han en Tidlang havde opholdt ſig og — ſom det lod — gjort Cour til Clara. Han tilføiede: „Mine Ønſker ledſagede ham ikke. Han er raa og ſtolt, desuden for-

falden til Spil endnu i værre Grad end Baron Gordon." — Med et skalkagtigt Smiil vedblev han: „Da jeg med Fornøielse har erfaret, at du er fri, saa tager jeg ikke i Betænkning at sige dig, at jeg ofte i mine Tanker har spaaet, at du og Clara til-dist dog bleve et Par. Du seer ud, ved mine Ord, som om du faldt ned fra Skyerne. Men det var ikke urimeligt, at Ba-ron Gordon, for din Formues Skyld, som han trænger til, unde lukke et Øie for din borgerlige Fødsel. Han har jo selv or Pengenes Skyld, ægtet en borgerlig Pige. At du elsker Clara, r Noget, som Ingen, der har været i jeres Nærhed, kan tvivle aa, og jeg har ogsaa en Idee om, at hendes lille Hjerte tilhø-r dig. En Maaneds Tid efter vort sidste Møde, bemærkede g, at Clara flere Gange lod til at ville sige mig Noget, som hun ke kunde faae over sine Læber. Da en god Diplomat bør gjætte olks Tanker, uden at behøve Ordets Hjelp, benyttede jeg engang t af de sjeldne Øieblikke, da vi vare ubemærkede, til at tale m dig. Den smukke Pige rødmede og spurgte med en paatagen igegyldig Mine, om du ikke var gift. Da jeg negtede det, til-iede hun: „Da har jeg dog hørt, at han i Weimar havde sin nge Kone hos sig." — Da jeg af dine Breve vel havde erfa-et, at du ikke var gift, men dog forresten ikke vidste Besked om it egenlige Forhold til din Ubekjendte i Weimar, svarede jeg istnok med en ikke diplomatisk Forlegenhed, thi Clara sagde: „Jeg frygter, at jeg har gjort mig skyldig i den Ubeskedenhed at orge Dem om en Vens Hemmeligheder." — Det var forresten ndeligt, sagde Rubach, at denne Samtale havde virket nedslaaende aa hendes Stemning, saamegen Møie hun end havde gjort sig r at skjule det.

Med et beklemt Sind skyndte jeg mig til Claras Opholds-sted. Det var et meget smukt beliggende Herresæde med en stor Have, som gik ned til Bredderne af Elben. Ganske nær ved Indkjørslen var et lavt Huus, hvis Udseende viste, at det var

en Kro. Her tog jeg ind og fik ſendt Bud til den gamle Tjener, ved Navn Peter, ſom før er omtalt, med Anmodning om at faae ham itale. Han kom ſtrax, og bragte mig det Skrækkens Budſkab, at Claras Forlovelſe med Grev von Meerſtein var bleven helligholdt for nogle Dage ſiden. At nogen Tvang havde formaaet hende til denne Forbindelſe, troede Peter ikke, ſkjøndt Forældrene ſyntes mere henrykte derover end hun. Brylluppet ſkulde ſnart ſtaae, og kort efter vilde det unge Par reiſe til London, hvor Grevens Moder, en født Englænderinde, fortærede Renten af ſin egen private Formue, der var ſtørre end hendes afdøde Mands, og Sønnen haabede paa at hun moderlig ſkulde tilſtaae ham en Deel af ſin Overflod, naar han beſøgte hende med ſin unge Kone. Baron Gordon ſkulde imidlertid blive tilbage paa Godſet og anſee det ſom ſit eget. — Alt Dette havde Baronen ſen i ſit Hjertes Glæde nedladt ſig til at betroe den gamle Tjener. Da jeg vidſte, at jeg fuldkommen kunde bygge paa hans Paalidelighed og Hengivenhed for mig, bad jeg ham i al Stilhed at melde ſin Frøken min Nærværelſe og bønfalde hende om et Øieblikks Samtale under fire Øine.

Allerede ſamme Formiddag kom han tilbage og førte mig gjennem Haven til et Orangerie, ſom kun ved et Blomſterbed og et lavt Stakit var adſkilt fra Flodbredden. En Afdeling af dette Orangeriehuus var indrettet ſom et Cabinet, hvis to Vægge, der vare aabne ſom Jalouſier, ſtødte til det egentlige Orangerie, den tredie var beklædt med Slyngplanter og ſkjønne blomſtrende Træer i Baller, den fjerde beſtod næſten ganſke af Døre med Glasruder. Det var en deilig Foraarsdag og man havde aabnet disſe Døre for den varme April-Sol. Jeg befandt mig ene og havde Tid til at betragte den lille yndige Pavillon, ſom Peter havde betegnet mig at være Claras kjæreſte Opholdſted. Ved den ene aabne Dør ſtod en Læneſtol, hvorpaa hun havde ſiddet ved et lille Bord, bedækket med Fruentimmerarbeide. Jeg kunde ikke

modſtaae min Lyſt til at ſætte mig paa denne Stol, til at berøre de nærmeſte Gjenſtande, ſom jeg tænkte hendes Hænder havde berørt. En Bog laae der. Jeg greb den. Det var Göthes Wilhelm Meiſter. Jeg ſlog den op og traf paa det hjertegribende Sted, hvor den gamle Barbara ſkjænker Champagne i Glasſene, medens hun meddeler Wilhelm Meiſter den Efterretning, at den ſaalænge forgjæves ſøgte Elſkede er gaaet til det Kammer, hvorhen ingen Brudgom følger. En dyb Sympathie greb mig ved denne korte, af ſin Sammenhæng udrevne Læsning. Ogſaa jeg havde for et Par Timer ſiden faaet den Efterretning, at den ſaalænge ſøgte Elſkede var tabt for mig. „Dog ikke ved Døden!“ ſagde jeg til mig ſelv: „Nei Gud være lovet!“ — Og Tanken om at Clara, paa en — ſom mig ſyntes — endnu ſørgeligere Maade, kunde været reven fra mig, Foreſtillingen om, at den unge, herlige Pige levede, opfyldte mig paa eengang med en Beroligelſe og en Ømhed for hende, ſom bragte mig til at glemme mig ſelv og blot tænke paa hende. Den bløde Stemning, hvori jeg var kommen, forøgedes endnu ved nogle klagende Toner, der ofte lignede et dybt Suk og ſom af og til paa en høiſt contraſterende Maade ligeſom ſvarede en Lærkes muntre Sang i det Frie. Disſe Toner kom fra en udmærket ſtor, meget ſmuk Papegoie, ſom jeg alt havde bemærket ved min Indtrædelſe. Ved den ene aabne Dør ſad den, med en Lænke om Benet fæſtet til en Stang. Den ſad ſtille med bøiet Hoved, og ſlog af og til med de ſtore Vinger, ſom for at rive ſig løs og flyve ud mod Solen. Jeg betragtede den med Medlidenhed og troede at ſkjønne, at det maatte være en ung Fugl, der endnu var uvant med Slaveriets Tvang.

Jeg hørte nu ſagte Trin, og Clara traadte ind til mig. Hendes Skjønhed havde endnu mere udfoldet ſig i de ſidſte Aar; hun blendede mine forelſkede Øine. Mild og yndig, men mere tilbageholden imod mig end tilforn, undſkyldte hun ſig fordi

hun havde ladet mig vente, og idet hun ytrede sin Glæd
at see mig igjen, bad hun om at maatte føre mig til sin
ældre. — Da Dette visselig var det Sidste jeg vilde, satte
mig af den Forvirring, hvori hendes Nærhed havde sat
og sagde: at det var kun for at tale med hende at jeg
gjort denne Reise. Mit Mod vorede, alt som jeg talte
erindrede hende om vort forrige Møde i Cassel, om det
hun der havde givet mig. Jeg bønfaldt hende for min
hendes Skyld at sige mig, om hun frivillig havde skjænket
Tro til Greven, om hun agtede og elskede ham? — Alt
men uudseelig, svarede hun: „De har gjort saa Meget for
vovet saa Meget for min Skyld, at jeg føler, det er min
at besvare Dem saadanne Spørgsmaal som jeg ikke vilde
lade mig i med nogen Anden. Ingen Tvang har nødt
at forlove mig med Greven. Jeg agter ham, han er en
og retskaffen Mand, han har vist sig ædel mod mine For
Til Dem kan jeg sige det: Han er deres eneste Støtte
„Men elsker De ham?“ — „Jeg veed ikke, om min
for ham er Det, Verden kalder Kjærlighed, men jeg ha
kjær; jeg har Tillid til ham. Er det ikke Nok?“ — „
elskværdige Clara! det er ikke Nok. Den altfor Lykkelige,
skal eie Dem, maa besidde det høieste af alle Fortrin: ha
nemlig være elsket af Dem, være for Dem den Eneste i
ligesom De vil være det for ham.“ — Med et Udtryk a
terhed, som jeg aldrig tilforn havde seet hos Clara, svarede
idet Blodet stærkt farvede hendes Kinder: „Den Eneste for
— Men naar jeg nu erfarede at jeg ikke var Dette, o
dog var den Eneste for mig, saa vilde mit Hjerte briste de
— Rubachs Beretning om hiin Samtale faldt mig ind.
følte den straffende Nemesis, uagtet jeg dog ikke vidste, o
var min Samvittighed eller Clara, som sagde Dette til
Med et dybt Suk svarede jeg: „Ak! mangen Mand gj

vel skyldig i Utroskab, skjønt ingen troløs Følelse nogensinde opkom i hans Sjæl." — Vi taug Begge. Efter et lille Ophold sagde Clara med sin medfødte Mildhed og sin ubeskrivelig melodiske Stemme: „Jeg er endnu kun ung, og min meste Erfaring øser jeg af min egen Sjæls Fornemmelser; men jeg har tænkt, at den Længsel efter Lykksaligheb, efter Kjærligheb, som vel alle Mennesker nære, aldrig kan tilfredsstilles i denne Verden, men er kun en Anelse om en bedre, hvor vi egenlig have hjemme. Det kommer da kun an paa at gaae saaledes gjennem denne, at vi kan vinde hiin." — „Ak Clara! Skulde De give Afkald paa denne Verden?" — „Nei det er ikke min Mening, men jeg tænker, at for Den, der ærlig vil det Gode, blive der altid ufinde smaa Lykksaligheder i Livet, som lette os dets Møie og veilsagne Ønsker. Jeg haaber vist at blive lykkelig og at Greven ogsaa skal blive det." — Med inderlig Bevægelse sagde jeg: „De bærede mig engang med Navnet af Ven og Broder. Lad mig heri finde Undskyldnig for min Ubeskedenheb, naar jeg bønfalder Dem om at opsætte Deres Bryllup, indtil De lærer Greven nøiere at kjende. De er saa ung, De er saa reen og uskyldig som en Engel. De veed ikke, hvormeget Ondt der klæber ved os Dødelige og forbittrer Sjælen og Livet for os selv og Andre. Og Ægteskab er et saa alvorligt, saa strengt Baand! De er endnu fri; betænk Dem paa at bortgive det største Gode: Friheden!" — „Den Frihed, som er det største Gode, kan Intet berøve os. Jeg synes, at jeg vilde misbruge min, om jeg ansaae det for muligt at ville bryde et helligt Løfte, om jeg fornærmede Greven ved at underkaste hans Characteer en Prøvelse, om jeg bedrøvede mine Forældre, som det nu har staaet min Magt at glæde i en høi Grad. Jeg er Greven Taknemneligheb skyldig; mine Brødre have Begge i ham fundet en Støtte; og maa jeg ikke af ganske Hjerte takke Gud, som tillader mig at være til Nytte for disse To, da jeg har været til

Skade for den Tredie, som jeg elſkede saa høit?" — „Ak, kj
reſte Clara! saaledes har jeg netop foreſtillet mig Deres Motiv
til dette Ægteſkab. Deres Dyder, Deres ædle Hjerte bliver De
ſelv til en Snare. De hengiver Dem ſom et taalmodigt Off
for Andre." — „Nei! De bedrager Dem," udbrød Clara, lig
ſom lidt ſtødt: „Jeg er intet Offer. Greven er mig kjær,
hans Perſonlighed behager mig." — Diſſe Ord gik mig gj
nem Sjælen. Med lidenſkabelig Hæftighed beſvoer jeg hen
ved Alt hvad der var helligt, at give ſig Tid til Betænkni
at opſætte det afgjørende Skridt. Med alvorlig og mild Va
dighed ſagde hun: „Kjære Trolle! Lad os ende denne Sce
og overlæg rolig hvad jeg vil ſige Dem. Jeg glæder mig v
at anſee Dem ſom min Broder, ja ſom min kjæreſte Brode
Men om ſelv min begrædte Alfred kom tilbage og talte til mi
ſom De nu gjør, ſaa vilde jeg dog i en Sag ſom denne t
troe mig forbunden til at følge hans Villie." —

Jeg fortvivlede, det var mig umuligt at forlade hende,
ſandt Raſeri beherſkede mig. Jeg kaſtede mig for hendes Fø
der. Jeg veed ikke ſelv hvad jeg ſagde. Ganſke forfærdet r
Clara ſig løs og løb ud i Haven. Jeg blev ſtaaende uden
Beſindelſe. Poppegøien ſukkede endnu ſmerteligere end før o
ſlog med Vingerne. „Du arme Dyr!" raabte jeg: „Du e
ogſaa lænket, ligeſom hun vil blive det, og du ſukker forgjæ
ligeſom jeg. Nei! dig ſkal jeg idetmindſte befrie. Flyv bort o
glæd dig ved din Frihed. Med diſſe Ord rev jeg Kjæden l
fra Stangen, og med et høit Glædesſkrig fløi Fuglen ud i H
ven. I ſamme Moment kom Clara tilbage, viſtnok i den ve
lige Henſigt at ſige mig et godt Ord til Farvel. Men da hu
ſaae den frigivne Fange, udbrød hun bedrøvet: „O min Fug
min Fugl! — Hvor kunde De nænne det?" tilføiede hun, he
vendende ſig til mig. Den Tone, hvormed hun ſagde di
Ord, hører jeg endnu. Vi fløi omkaps med Poppegøien o

at gribe et Stykke af Kjæden, ſom den ſlæbte med ſig. i hørte Stemmer paa den anden Side Orangeriehuſet, og om en bange Hind til den Kant, hvorfra Nogen ſyntes at ie ſig. Jeg vedblev at forfølge Fuglen, der med Eet, ligeſpottende mig, ſvang ſig over mit Hoved og med tunge, ſikkre Vingeſlag tog ſin Vei over Floden, hvis Brede paa Sted dog vilde gjort det umuligt for en Fugl, der ſaa: havde været berøvet ſine Vingers frie Brug, at naae til modſatte Bred. Et Fartøi laae for Anker et lille Bøsſefra Land. I Maſten af dette ſatte Poppegøien ſig og klatop imod Toppen af ſamme; men heldigviis ſlyngede dens e ſig om noget Tougværk og holdt den faſt. Jeg ſaae Menneſke ombord paa Fartøiet eller ſinede nogen Baad i jeden. Raabe paa Nogen turde jeg ikke af Frygt for at Opſigt. Da jeg var en god Svømmer, betænkte jeg mig længe, jeg kaſtede min Kjole og mine Skoe af og ſprang i en, beſtandig med Øinene hæftede paa min vingede Reiſefælle. Baad, ſom laae ſkjult bag en Buſk, havde imidlertid ſat ſig vægelſe for at naae mig og ſtødte netop til mig, da jeg lige ved Skibet. Jeg bad Færgefolkene at hjelpe mig med mge min Flygtning. Jeg krøb ſelv op i Maſten for at : den ſaa lempeligt ſom muligt, og ved Hjelp af Kjæden bes det mig endelig at faae den fat. Den vrede Fugl hugſit Næb i mine Hænder, ſaa de blødte ſtærkt, den ſlagrede Vingerne og ſtred kjækt for ſin Frihed. En af Færgefolſom var kommen mig til Hjelp, ſlog et Stykke Fiſkergarn den, og i dette bar jeg den, omhyggelig for ikke at ſkade ned i Baaden, hvori jeg lod mig ſætte tilbage over Floden. ſtakkels Fugl klagede og ſkjælvede. Dens ynkelige Toner mig i Hjertet; men jeg trøſtede mig med at Clara vilde de den ſit Slaveri, og jeg ønſkede mig i dens Sted. Dryppe af Vand liſtede jeg mig ſom en Tyv til Pavillonen, og

da jeg til min Glæde ſaae, at den var tom og Ingen
heden, fæſtede jeg Poppegøien til ſin Stang med mine
Hænder. Den var udmattet og modløs ligeſom jeg.
den om Forladelſe i mine Tanker, og tilgav den de ſ
Saar, den havde tilføiet mig. Jeg drog min aflagte Kj
mine vaade Klæder og ſneg mig ud af Haven til den
talte Kro. Men idet jeg nu her ved Hjelp af mit
ſaa godt jeg kunde, klædte mig om, mærkede jeg allerede
befandt mig ilde. Jeg var i en fuldkommen oprørt Sin
ning, og over al Beſkrivelſe opbragt paa mig ſelv. M
Spot over min Mangel paa Herredømme over mit hæftig
gjentog jeg i Tankerne min Sammenkomſt med Clara
ligeſaa latterlige ſom bedrøvelige Expedition, hvormed je
plaget Poppegøien og mig ſelv, og viiſt mig ſom en
Den, ſom jeg nødigſt vilde mishage. Jeg ſeilede ſtrax
til Hamborg, og naaede neppe det Hotel, hvor jeg vilde
før en hæftig Feber nødte mig til at gaae tilſengs.

Jeg blev alvorlig ſyg, og da den egenlige Sygd
overſtaaet, hindrede mine Sindslidelſer mig fra igjen at
til Kræfter. Jeg martrede mig ſelv med tuſinde Foreſ
Hver Dag tænkte jeg mig, at denne Dag var maaſkee
Bryllupsdag, at det unge Ægtepar paa ſin Reiſe til
rimeligviis kom gjennem Hamborg. Jeg indbildte mig
kunde møde dem, at de maaſkee kunde komme til at b
ſamme Hotel ſom jeg, og foruroliget af disſe Tanker b
jeg ſtrax at forlade Hamborg, og mod min Læges Raa
jeg mig paa Hjemreiſen.

Jeg kom dog ikke længere end til Kiel. Jeg fø
ſaa mat, og befandt mig ſaa ilde, at jeg beſluttede at
mig her, og da jeg vidſte, at en berømt Læge var a
det derværende Univerſitet, fik jeg iſinde at benytte hans
Han tilraadede mig at forlænge mit Opholb i denne

liggende landlige By, gjøre mig daglig Bevægelse, især til Hest, og pleie min Roligheb. Det var i den smukkeste Deel af Sommeren. Jeg stræbte alvorlig at fatte mig, at modarbeide den sønderrivende Smerte, som fortærede mine Kræfter, at opvække Følelsen for de Goder, som omgave mig, for den veldædige Natur, den tilbagevendende Sundhed, de stille Sysler af Læsning og lærerig Samtale med et Par udmærkede Mænd, som i det Øieblik vare Høiskolens Prydelse.

En Aften sad jeg ved Strandbredden, og betragtede de smaa Fartøier, der bragte Folk frem og tilbage over Fjorden. Det var netop Pindseaften. En Jolle lagde an i Nærheden af mig, og en lille Skare Landfolk steg i Land. En Flok Haandværksfolk mødte dem, og de bleve staaende og talte sammen. Deres Samtale gik ud paa de kommende Helligdages Lystighed, som blev beredet i Landsbyerne deromkring: Fuglestydning, Dands og deslige. De loe og satte hinanden Stævne. Nogle Fruentimmer, som vare i Følget, talte om deres Pynt. Jeg lyttede med Interesse til disse Folks Samtale. Hvor meget misundte jeg ikke de fornøiede Mennesker, som efter Ugens flittige Arbeide om Helligdagen vederqvægede sig med deres Nærmeste i uskyldig Nydelse! Hvor elskelig og hvor lykkelig syntes mig deres Stand! Jeg sagde ved mig selv: „De kjøbe Nydelsen for den eneste Priis, for hvilken den kan kjøbes: med Arbeide; de prøve ikke i daarlig Hovmod paa at gribe efter Det, som boer i en høiere Sphære; de kjende ikke den Ringeagt, hvormed den fornemme og fordærvede Verden betragter et ungt Hjertes Ønsker. De gaae Hver med sin Kjæreste eller Hustru eller med Søskende eller Venner. Jeg sidder her uden Nogen, med hvem jeg kunde ønske at drage over til den anden Strandbred og deeltage i den muntre Folkelystighed derovre." — Et Par Nattergale slog inde i den nærliggende Slotshave. En inderlig Medlidenhed med mig selv gjennemtrængte mig, og jeg græd for første Gang i

mange Tider og følte mig lettet ved mine Taarer, u
forekom mig som om det skjulpende Vand ved mine
fjændte paa mig i en raa Tone og spottede min Blødh

Med Eet hørte jeg hurtige Skridt og en hvisten
En ung, simpeltklædt Mand nærmede sig med en nug
paa det Zirligste var pyntet i den meget klædelige Dra
de borgerlige Piger i Kiel i den Tid pleiede at bære
unge Pige var meget smuk, hun var paa Claras
Størrelse, og havde i sit Ydre Adskilligt tilfælleds me
Min længselfulde Sjæl kunde ikke modstaae denne Magi
steg ned i Baaden tilligemed disse To, og satte mig
smukke Pige, der meget muntert og venligt indlod sig n
Mit syge Hjerte syntes at føle en Lindring i hendes
Jeg fulgte med paa en Spadseretour, under hvilken de
Barn med uskyldig Aabenhjertighed fortalte mig om si
lige Stilling og bad mig kalde sig, ikke Mamsel, men
som var hendes Navn. Hun indbød mig til at deelt
hende og hendes Ledsager i et landligt Maaltid, som ble
for os i en Have, og hvorved den smukke Elsbeth gjor
neurs med største Ynde. Hun underrettede mig om,
næste Aften, den første Pindsedag, var Bal i Dorfgarte
Enhver kunde tage Deel for Betaling, og at hun ogs
komme der. Dette blev sagt som en Opfordring, og
den ikke forgjæves være udgaaet til mig. Denne Afte
altfor levende ladet mig føle den uerstattelige Trøst o
dom, som en elskelig qvindelig Nærhed skjænker. D
Mand, som ledsagede Elsbeth, havde et af disse Physi
gjennem hvilke Hjertensgodhed og Trofasthed lyser
imøde. Paa Ballet satte jeg mig hos ham og indle
Samtale, hvoraf jeg erfarede, at Elsbeths raa og gjen
der var ifærd med at twinge hende til en Mand, som
skyede. At være en Brudgom, var i dette Øieblik Ne

opvække min Uvillie; og nu ovenikjøbet en paatvungen var for mig en Gjenſtand for mit bittreſte Had. At kunne frarive en Saadan ſit Bytte ſyntes mig af ſtørſte Intereſſe. Der var paa Ballet en ung Haandværker, ſom et Par Gange dandſede med Elsbeth, og ſom ogſaa paa Veien derfra fulgte et Stykke med os. Han gjorde Cour til Elsbeth paa ſin Maade; men hun lod ikke til at ſkjænke ham mindſte Opmærkſomhed. Jeg hørte, hun kaldte ham Otto. Jeg anſaae ham for hendes Slægtning.

Da han havde forladt os, og den troſkyldige ovenomtalte Ledſager, ſom hun kaldte Fætter Thomas, var ſaa beſkeden at holde ſig i en vis Afſtand, havde jeg al Frihed til at underholde mig med den lille Elsbeth, hvis Skjæbne forekom mig beſlægtet med Claras, ligeſom hun i flere Henſeender altfor meget erindrede mig om hende; og ſom fordum Joſepha under Aftenens Slør og i hviſkende Samtaler ſyntes mig min Elſkede, ſaa følte jeg ogſaa nu, ſkjøndt i mindre Grad, det Trylleri, ſom fulgte med denne altid tilbagevendende Illuſion. Jeg talte til Elsbeth om den Sag, ſom jeg havde erfaret af Thomas, og med ſtørſte Aabenhjertighed udtrykte hun ſin Skræk og Afſky for den Skjæbne, ſom truede hende. Min Deeltagelſe var ligeſaa varm ſom uforſtilt, og med ſaa lidenſkabelig Hæftighed udtrykte jeg min Forbittrelſe over en ſaadan Misbrug af den faderlige Myndighed, ſaavelſom min Iver for at redde et ſaa elſkeligt Offer, at det var ganſke naturligt, om den unge Pige maatte troe, jeg talte min egen Sag, hvilket jeg jo egenlig ogſaa gjorde, dog ikke med Henſyn til hende, men i Tanken om Claras Forbindelſe, ſom jeg ſnart tænkte mig ſom et Convenients-Gifteruaal, ſnart ſom et Inclinations-Partie, uden ſelv ret at vide, hvilken af Delene der var mig piinligſt.

Elsbeth og jeg bleve enige om, at jeg hemmelig ſkulde møde hende om Aftenen i hendes Faders Have, for nærmere at overveie med hende, hvorledes hun kunde befries fra den for-

hadte Brudgom. Den muntre Pige glædede ſig over det hun herved ſkulde ſpille ſine Modſtandere, og ſagde, at h ſin Hjemkomſt vilde ved en lille tro Dreng ſende mig en og en Hat af ſin Faders, hvori jeg kunde ſee ud ſom e ſtiansfelder, ligeſom hendes beſtemte Brudgom. Vi ſki ad og jeg lovede næſte Dag at møde hende ved Stran og gjøre den lille Fart over Fjorden i hendes Selſkab.

Hvad ſkal jeg ſige Mere? Lig en Styg, der griber lig et fordærveligt Middel, ſom for Øieblikket ſtiller hans ſaaledes greb jeg den Trøſt og Lindring, ſom disſe Møder kede mig. I en fjorten Dages Tid mødte jeg Elsbet Gange om Aftenen, efter hendes Anviisning. Under Ord og ſmaa Kjærtegn talte vi ſammen, egenlig om Ting. Vi glemte, ſandt at ſige, Chriſtiansfelderen.

En Aften bleve vi overraſkede af hendes Fader, e Philiſter, ſom imidlertid ſtillede ſig an, ſom om han b dragen af Elsbeths fripoſtige Foregivende, at jeg var et V hendes Brudgom i Chriſtiansfeld. Han bad mig love at igjen næſte Aften. Jeg havde ogſaa iſinde at komme for fare, om Elsbeth havde havt nogen Ubehagelighed af voi der, men næſte Dag kom den ærlige Thomas til mig og barede mig at hans Morbroder, Elsbeths Fader, havde Anſlag imod mig, og da dette ikke var uden Fare, var værdt at udſætte ſig for det, ſaameget mindre ſom Thom uden underrettede mig om at Otto længe havde været hemmelige Elſtede og Forlovede. Med den brave unge Biſtand og ved Hjelp af den gyldne Nøgle, der løſer ſaa Forvirring, var jeg ſaa heldig at redde Elsbeth fra den f Frier og forene hende med Otto. Det var min Trøſt at at vor letſindige Fortrolighed ikke havde været af anden fenhed, end at Elsbeth uden at rødme kunde give en brav ſin Haand. Dette Eventyr, ſom jeg ikke vil prøve paa a

ſtylde, bragte mig iøvrigt en ſand Lykke, ſom jeg ikke havde fortjent, nemlig min tro Thomas, der forlod ſin Morbroder og gik i min Tjeneſte, hvori han baade ſom en Ven og ſom en Tjener trolig har fulgt mig gjennem de mange Aar, ſom adſkille hine Dage fra denne.

Jeg reiſte tilbage til Hamborg, hvor jeg erfarede, at Clara var gift og var reiſt til London med ſin Mand; og ſkjønbt jeg havde anſeet mig ſelv for ganſke belavet paa denne Efterretning, ſaa lærte jeg dog af det Indtryk, den gjorde paa mit Sind, at jeg vel ogſaa heri havde bedraget mig. Jeg troede nu, at en lang Reiſe maatte være det bedſte Middel til at lære mig den for Menneſket ſaa uundværlige Glemmekunſt; og for at vide mig ganſke fri, ſkrev jeg til Hjemmet og ſøgte Afſked fra mit forrige Embede. I mangt et Øieblik har jeg ſiden fortrudt dette Skridt; thi hvor ubetydeligt et Led af Statsſamfundet man end kan være, er det dog bedre at være ſelv kun et ſaadant, end et fra Stammen løsrevet Blad, der ørkesløſt driver for alle Vinde. Men i hiint Øieblik var, foruden det i min inderſte Sjæl faſtgroede Baand, endnu et andet blevet ſønderrevet. Allerede to Aar inden jeg forlod Kjøbenhavn, havde Danmarks ſtore Miniſter forladt denne Jord. Han var i ſidſte Inſtans min Chef, og hvormeget min ydmyge Stilling end fjernede mig fra ham, ſaa var dog al min Intereſſe for de mig paahvilende ubetydelige Forretninger ſaa godt ſom død med ham; thi ligeſom den ringeſte Soldat i en Armee føler ſig modig og begeiſtret af ſin Generals Hæder og Storhed, ſaaledes troer jeg, at ethvert Departement eller Collegium, fra den førſte Deputerede lige ned til Fyrbøderen, drager Liv og Virkſomhed af ſin Chefs Fortjeneſte og Ære.

Saaſnart jeg havde faaet min Afſked og ordnet Et og Andet i Hjemmet, forlod jeg Hamborg og reiſte lige til Paris. Efter et kort Ophold i denne Verdens Hovedſtad, ſom dengang

dog ikke svarede til mine Forventninger, drog jeg videre
søgte i en Tid af halvtredie Aar de fleste europæiske Lande,
paa jeg igjen vendte tilbage til Paris. Ved længere Ophe
og ved mere Omgang med den i saamange Henseender i
sante franske Nation begyndte jeg at finde særdeles Smag
riser-Livet, og søgte baade paa rosværdige og letsindige M
at danne mig i den Kunst, hvorpaa jeg fornemmelig reiste:
lig Glemmekunsten. Men Enhver, som har været i samm
ling som jeg, vil ubentvivl sande med mig: at vor Eri
opvækkes ved ligesaa mange Gjenstande, som den sløves v
dre, og at der i Henseende til de Tanker, man vil u
gjælder det Samme som om Sorgerne, om hvilke Horats
De sætte sig bag os paa den hurtig flyvende Ganger og f
efter Skibet, som farer over Bølgerne.

Omtrent i to Aar havde jeg opholdt mig i Paris, d
poleon satte Keiserkronen paa sit Hoved. Ifølge de Me
jeg som ungt Menneske i Revolutionstiden havde inddrukke
denne Vending af de store Begivenheder imod mine dar
Anskuelser, ligesom det militaire Despotie allerede længe
været mig en Torn i Øiet. En hjertelig Længsel efter mit
beskedne Fædreland vaagnede hos mig, og jeg begav m
Hjemveien.

Under mit Ophold i Udlandet havde jeg imidlertid
at Baron Gordon var død, og at Clara og hendes Man
et Par Aars Ophold i London vare vendt tilbage til deres
og boede der. Da jeg nu paa min Hjemreise kom til Ha
hvor jeg var saa nær ved den Uforglemmelige, blev jeg
af den hæftigste Attraa efter at see hende igjen. Næst
Aar vare forløbne siden vort sidste Møde. Jeg følte, at j
bleven ældre og besindigere. Jeg vilde ligefrem lade mig
og fremstaae for hende med mere Værdighed end forrige
En underlig Følelse greb mig ved at gjensee det Sted, hv

lende. Jeg gik omkring Gaarden, inden jeg ganſke nærmede mig den. Jeg ſaae noget borte Pavillonen og det Sted af Elben, hvor jeg var ſvømmet over, og mit Hjerte bankede ved Synet af alt Dette. Endelig ſik jeg Øie paa en Tjener, ſom ſtod udenfor Porten. Jeg ſpurgte efter den gamle Peter, erfarede, at han endnu var i Familiens Tjeneſte, og blev derpaa ført ind i Forſalen, hvor han ſtrax med ſin gamle Venlighed modtog mig. Jeg bad ham melde mig hos Grevinden; men med bekymret Mine ſvarede han: „Ak, kjære Herre! Saa gjerne jeg vilde, ſaa tør jeg ikke, thi hun har udtrykkelig ſagt, at hun i diſſe Dage ikke vil modtage noget Menneſke, hvem det ſaa maatte være.“ — „Er hun ſyg?“ ſpurgte jeg hurtig. „Nei ikke juſt ſyg; men rigtig vel befinder hun ſig ſagtens ikke, ſaavidt man kan ſee.“ — Jeg kunde ikke ſkjule den Uroligheb, diſſe Ord opvakte hos mig, og da jeg yttrede, at jeg var paa Hjemreiſen og ikke kunde vente nogle Dage, ſom han foreſlog mig, men vilde holde mig lykkelig, om jeg blot kunde faae hans Frue at ſee, uden at ſees af hende, blot et Øieblik, ſaa betænkte Peter ſig lidt og ſagde derpaa: „Ja ſiden det er Dem, og naar De vil love mig, at De ikke vil lade nogen Sjæl mærke, at De er nærværende, ſaa kunde jeg jo nok lukke Dem ind i et Kammer, hvorfra De kunde faae Grevinden at ſee; thi jeg veed, hun kommer nu ſtrax ind i Salen til den lille Alfred.“ — Den lille Alfred! — Dette Navn gik ſom en giftig Piil gjennem mit Hjerte. Jeg begreb, at det maatte være Claras Barn, om hvis Tilværelſe jeg var uvidende. — Jeg var ikke iſtand til at ſpørge Peter videre om denne Materie, men takkede ham med faa Ord og fulgte ham til en Dør, ſom han nærmede ſig med ſagte Trin, ligeſom der indenfor kunde være en Syg eller en Sovende. Han lukkede mig ind i et lille Værelſe, og efterat han hviſkende havde paalagt mig at holde mit Løfte og ikke lade min Nærværelſe bemærkes, gik han fra mig og lod mig blive allene. I det Kammer,

hvor jeg befandt mig, ſtod en Barneſeng, bedækket med et Tæppe. Ved Siden af Sengen ſtod en Lænestol og et lille Bord, hvorpaa en Natlampe, en Bog og en Bordklokke. Vinduesgardinerne vare tiltrukne, og for Dørene til de tilſtødende Værelſer hang ogſaa Gardiner. Noget Legetøi laae i en Krog. Jeg begreb, at dette Værelſe maatte være Barnekammeret. Jeg kan ikke forklare mine forvirrede Følelſer. Claras og min forhadte Medbejlers Søn! Et Baand mellem hende og ham! En Gjenſtand for hendes høieſte Kjærlighed! — En afſkyelig Uvillie mod det uſkyldige Barn opſtod i min Sjæl. Jeg ſyntes, det var mig umuligt at taale Synet af det, og jeg var iſærd med ſtrax at begive mig bort, da en ſagte Bevægelſe i det næſte Værelſe gjorde mig opmærkſom paa, at Døren dertil maatte ſtaae aaben. Jeg liſtede mig hen til Gardinet, ſom ſkjulte Indgangen, ſkjød det lidt tilſide og tittede ind. — Gud! hvad ſaae jeg! Midt paa Gulvet ſtod en Ligkiſte med et dødt Barn, og ved Siden af den ſtod Clara i ſorte Klæder, bleg, med foldede Hænder, fæſtende ſine Øine paa det lille Lig, uden at græde. Hun ſtod ubevægelig ſom en Støtte; kun om hendes Mund ſpillede et krampeagtigt Smiil. Endelig hævede hun de ſtore, ſkjønne Øine iveiret, og ſom om en medlidende Engel rakte hende en Draabe af Trøſtens Kalk, braſt hun ud i lindrende Graad, kaſtede ſig over den døde Yndling og bedækkede hans lille Anſigt og de ſmaa blege Hænder med Kyſſe og Taarer. Mit Hjerte ſmeltede ved dette Syn; med Glæde kunde jeg have givet mit eget Liv for at kjøbe dette Barns, hvis Tilværelſe nylig havde været mig en Afſky. Da den unge Moder ſaaledes havde en Tidlang hengivet ſig til ſin Smerte, tog hun en Kurv frem, ſom ſtod paa Gulvet, udbredte Blomſter omkring i Kiſten, og ſmykkede den Dødes Haar og Klæder, under beſtandige Kjærtegn og Taarer. Derpaa betragtede hun igjen det elſkede Lig, og det var tydeligt at hun ſagde ſin Søn Farvel, og med ham al ſin Glæde. Hun knælede ved Kiſten,

og med Øinene og de foldede Hænder løftede mod Himlen, bad
un med en Andagt og Inderlighed, hvoraf det var klart, at
un med sin Bøn ledsagede sit Barn til Udødelighedens Land og
befalede det til den evige Barmhjertighed. Sympathetisk henre-
n, knælede jeg ligesom hun, og — jeg veed ikke selv, om jeg
maaede at bede eller ikke, men det var, som om jeg hævede
g med hende til et mig ukjendt Himmerige, og forgik i Vee-
od og Kjærlighed.

Pludselig traadte en Mand ind, og jeg saae Grev Meerstein
r første Gang. Clara sprang op, og jeg gjorde mechanisk det
amme. Med en ilsærdig Mine sagde Greven: „Men Gud be-
r os! Er du nu her igjen, Clara? Kom endelig ind med
g. Her er fornemme Besøg.“ (Her nævnede han nogle Navne,
m jeg overhørte). — „O lad mig være fri!“ sagde Clara med
i rørende skjønne Stemme: „Undskyld mig! Hvor kan jeg mod-
ge Nogen i Dage som disse?“ — „Aa Passiar!“ sagde han
en Tone, der ret contrasterede med hendes: „Det gaaer jo ikke
. Hvor kan vi undslaae os for at modtage saa smigrende
søg som disse? Vær nu fornuftig! Hvad kan den Jamren
ytte? Du maa jo takke Gud, at Drengen har faaet Ende paa
e Lidelser. Kom nu med! — Hvor du dog seer ud af den
ge Graaden! Det er forfærdeligt med jer Fruentimmer!“ —
ara adlød taus og taalmodig med den samme Mine, som
i fra hendes Barndom saa godt kjendte; og jeg skjælvede af
ebittrelse.

Men da Salen var tom, vovede jeg mig sagte ind i den
nærmede mig med andægtig Følelse den lille Ligkiste. Med
forunderlig Krybben om Hjertet betragtede jeg det skjønne Barn,
r saae ud til at være to til tre Aar. Jeg gjenkjendte hans
ders elskede Træk; de blonde Lokker snoede sig om Blomsterne,
a hvilke jeg troede at see hendes Taarer skinne som Dugdraa-
r. Om hans Mund hvilede et forklaret Smil. Han saae ud

ſom en ſovende Engel. Jeg tog en Blomſt af hans Kiſte og vilde gaae; men jeg vendte om, og lagde den igjen paa dens Sted, med en Fornemmelſe af Anger, ſom om jeg havde forgrebet mig paa en Helligdom. Sagte og ubemærket, ſom jeg var kommen, gik jeg igjen, og ſaaledes hændtes den Synderlighed, at medens den lykkelige Ægtemand med Kulde og Haardhed havde ſtaaet ved ſit Barns Lig, havde den ulykkelige Elſker delt Moderens Smerte.

Ved min Tilbagekomſt til Hamborg traf jeg Rubach, ſom jeg nylig havde ſagt paa hans Gods, uden at træffe ham, da han var paa en Reiſe. Vi bleve Begge fornøiede over at møde, og tilbragte et Par Dage ſammen. Han raadede mig at kjøbe Godſer i mit Fædreland og hellige mig de Pligter, ſom paaligge en Herremand. Jeg ſelv følte en ſtor Lyſt til denne uafhængige og velſignelſesrige Virkſomhed; men jeg betænkte tillige, at denne Stilling kun var ønſkelig under den Forudſætning, at man var Familiefader, og at en elſket Huſtru forſkjønnede den landlige Eenſomhed; men jeg havde allerede opgivet alt Haab om huslig Lykke. I ti Aar havde jeg nu elſket Clara. At glemme hende var ikke længere mit Ønſke; at finde en Gjenſtand, der kunde udfylde hendes Plads, var egenlig aldrig kommet i mine Tanker; thi vel er det ſandt, at jeg forelſkede mig paa en Maade i ethvert Fruentimmer, der ſyntes mig hendes Billede, men det var virkelig ogſaa kun den Forelſkelſe, ſom man føler for et kjær Perſons Portrait: man taler til det om de Følelſer, man ikke tør yttre for Originalen; man ødſler paa det de Kjærtegn, ſom man kun i Drømme tør tilbede den Elſkede. Men bliver Portraitets Mangel paa Lighed os klar, da vende vi os fra det med et Slags Modbydelighed. — Saaledes tænkte jeg mig med Skræk at være for ſtedſe bunden til et qvindeligt Væſen, der i mine Øine kunde blive til en Caricatur af mit Ideal.

Kort Tid efter min Hjemkomſt til Kjøbenhavn hændte det

ſig, at jeg paa Gaden blev ſtandſet af et Regiment, der med militair Muſik trak forbi, fulgt, ſom ſædvanligt, af en Skare Gadedrenge og andre ſimple ſtakkels Mennesker, hvis eneſte Forlyſtelſe er Muſik paa Gaderne og i Gaardene. Jeg var nødt til at ſtaae en Tidlang ſtille paa Fortoget med Ryggen mod en Muur. Mine Øine faldt imidlertid paa et Vindue i Huſet ligefor mig. Ved dette Vindue ſad et Fruentimmer i Sørgedragt, med Kinden ſtøttet til ſin Haand, og ſaae tilſyneladende bekymret og adſpredt paa de forbigaaende Soldater. Hun ſaae ud til at være en ung Kone paa Claras Alder, og netop ſaaledes ſom jeg havde ſeet Denne, var hun ogſaa klædt i Sørgedragt, med bedrøvet og, ſom det ſyntes mig, blegt Anſigt. Jeg blev inderlig bevæget ved dette Syn og ſaae ufravendt til Vinduet. Den unge Kone bemærkede mig, hun aabnede Vinduet, betragtede mig opmærkſom og forundret, og hilſede mig. Jeg vilde give min Stirren opad Huſet en antagelig Grund, og da jeg bemærkede, at der var Urtebod i Kjelderen, gik jeg derned og ſpurgte efter Noget, hvorom jeg omtrent kunde vide, at det ikke fandtes der. Næſten paa ſamme Tid ſom jeg, traadte den unge Kone ind i Boutiken og viſte ſig ſtrax ſom Stedets Herſkerinde, thi da hun hørte Svenden forſikre mig, at Det, ſom jeg forlangte, ikke kunde faaes, befalede hun Boutikdrengen ſtrax at gaae ud i Byen til et Sted, hun betegnede ham, for at forſtaffe det. Med et lille Knix og de meeſt indſmigrende Miner indbød hun mig til at opholde mig hos hende, indtil han kom tilbage. Hun førte mig op i ſine egne, meget nette Værelſer, hvor hun anviſte mig en Plads ved hendes Side i Sofaen. Medens vi her ſad ſammen, ſpurgte hun om mit Navn, og ſagde derpaa, at hun ifølge dette anſaae mig for en gammel Bekjendt, da hendes Fader og min havde været gode Venner, og hun desuden ſom Barn havde ſeet mig ved nogle Dandſeøvelſer, hvori jeg i min Ungdom havde taget Deel, ved hvilken Leilighed jeg dog,

ſom et allerede vorent Menneſke, ikke havde lagt Mærke til hend
ſom var et lille Pigebarn. Jeg erfarede desuden i denne Sam
tale, at hun var en nygift Kone, at hendes Mand var Eier a
Boutiken, og at hun bar Sorg for ſin Moder, ſom hun fa
kort ſiden havde miſtet.

Da Drengen var kommen tilbage med uforrettet Sag, o
jeg med mange Takſigelſer og Undſkyldninger vilde fjerne mig
inviterede hun mig til at drikke Thee hos hende næſte Søndag
„De maae ikke ſige Nei!“ ſagde hun: „For at fornye vort gam
Bekjendtſkab maa De gjøre mig denne Fornøielſe. Jeg ſidder ſa
ene og forladt. Min Mand er ſjelden hjemme. Jeg har ſa
Slægtninge og Venner, ſom ſjelden eller aldrig beſøge mig. Je
kjeder mig og bliver ganſke melancholſk.“ — Jeg modtog de
meget venlige Indbydelſe, og indſandt mig, allerede indtagen
de blonde Lokker, de hvide Tænder, den ſine Skabning, de ſma
Fødder, ja i den ſorte Dragt, hvilket hun Altſammen havde til
fælleds med Clara. Hun var desuden en ung Kone, hvilket m
ſyntes mig at være det meeſt Tillokkende, man kunde være. Ve
Theebordet vare vi atter ene, og hun betroede mig allerede ve
dette vort andet Møde, at hun ikke af Tilbøielighed, men ove
talt af ſin Moder, havde ægtet ſin Mand, at han var udann
og, iſær ſiden hendes Moders Død, vranten, da hendes Arv
part efter Denne var falden ud til langt Ringere, end han hav
formodet, hvilket havde ſat ham i en ſieblikkelig Forlegenhed o
et ſlet Lune, ſom han dog ikke havde Grund til at lade gaae ſi
over hende. — Her vakte hun den rette ſympathetiſke Tone i mi
Hjerte. Et ulykkeligt, tvunget Ægteſkab! En raa, ukjærlig Mand
Det gik ſom tilforn: De varme Udbrud af min Deeltagelſe blev
tagne for indirecte Kjærlighedserklæringer. Den unge Kone, ſom
jeg herefter vil benævne med hendes Døbenavn Cathinka, lod mig
tydelig forſtaae, at hun elſkede mig, at hun allerede ved min
førſte Viekaſt forleden fra ſit Vindue havde følt ſig truffen af a

hidtil ukjendt Vild, og jeg følte mig henreven af den Livlighed, if de smægtende Øine, hvormed hun, vel ikke med rene Ord, nen dog tydeligt nok, sagde mig Dette. Hun bad mig hjerteligt m at komme igjen og bestemte en Aften, da hun vilde modtage ig. Jeg kom, og saaledes hengik en kort Tid; thi det varede n kort, inden Fortryllelsen var veget fra dette Forhold.

Jeg gjorde mig selv velfortjente Bebreidelser for denne For- indelse, og søgte bestandig at trække mig tilbage. Men naar g i flere Dage udeblev, fik jeg altid smaa Billetter fra Cathinka, vori hun bestemte en Aften, da hun vilde vente mig. Under leslags Vaafud og paa de listigste Maader vidste hun at skaffe se Billetter i mine Hænder. Da jeg derimod ikke var bevan- rt i slige Vaafund og dertil var frygtsom for at udsætte hende r nogenslags Mistanke, kunde jeg aldrig efter mit Ønske sende undskyldende Afslag, og derimod heller ikke nænne at lade nde vente mig forgjæves, og følgelig vedbleve mine Besøg.

En Dag, da jeg efter en af disse Indbydelser havde bestemt ig til at komme, besluttede jeg imidlertid at benytte denne Sam- enkomst til at gjøre Ende paa vor Forstaaelse. Jeg vilde fore- e en Reise og sige Farvel. Men neppe havde jeg begyndt ledningen til min Tale, før Stuedøren blev revet op og en nnd stod for os med barske Miner og raabte: „Thinka! Thinka!" kre formaaede han ikke at sige. Jeg veed ikke hvad jeg sagde, n Forvirring var grændseløs; men Cathinka lod sig ikke for- ffe. Med den ærligste Mine af Verden greb hun min Haand, te mig triumferende hen til sin Mand og præsenterede mig for m som En, der velvillig vilde laane dem tre tusinde Rigsdaler, sende sig af, at hun, veiledet af Rygtet om min Ædelmodig- d, havde paa egen Haand vovet at henvende sig til mig for hjelpe sin Mand ud af hans Pengeforlegenhed. Den trostfyl- e Ægtemand omfavnede hende med Glædestaarer og henvendte til mig med Taksigelser, og Cathinka loe med en listig Mine;

men jeg var færdig at krybe ned i Jorden af Skamfuldhed, da den skikkelige Mand kom til mig for at hente Pengene, m Enhver, der havde været tilstede ved vor Sammenkomst, troet, at det var mig som var den ydmyge Skyldner, en ning, der visselig var altfor sand. Efter den omtalte Aften jeg alle de mange Billetter, som jeg fik fra Cathinka, være døde og magtesløse. Jeg saae hende aldrig mere, een G undtagen, da jeg ikke uden Uhøflighed kunde undslaae mig at staae Fadder til hendes første Søn, en Handling, hvorved var tilmode, som om jeg stod aabenbar Skrifte i Kirken.

To Aar efter denne Begivenhed erfarede jeg, at Clara med sin Mand i London, hvor han skulde modtage en betyd Arv efter sin Moder, som var død. Den slette Rolle, jeg h spillet ved vor sidste Sammenkomst i Pavillonen, da jeg i Hæftighed bar mig ad som en Afsindig, og den Omstændig at saa ofte som jeg end gjentog denne Scene i min Hukomm jeg dog ikke var istand til at gjøre mig selv Regnskab fo Ord, jeg havde sagt, forurolige mig stedse. Jeg frygtede ras Foragt og Vrede, og syntes at jeg maatte tale med h for at faae Ro i mit Sind. Jeg reiste derfor strax til Lon og søgte længe forgjæves Leilighed til at træffe hende. Enl opdagede jeg, at hun ofte om Formiddagen spadserede i St. mes-Park, i hvis Nærhed hun boede. Fra den tidlige Mor stund opholdt jeg mig nu der, og var ogsaa, efter i nogle T forgjæves at have ventet, saa lykkelig at see hende staae ud sin Vogn tilligemed et andet Fruentimmer, som jeg antog et Slags Kammerjomfru. Frygtsom nærmede jeg mig, men min usigelige Glæde modtog Clara mig strax med huldsalig L lighed; og med den hende egne, aabne, elskværdige Ligefrem yttrede hun sin Forundring og Tilfredshed over mit uven Møde.

For hver Gang jeg saae hende, syntes hun mig altid sk

: og ynbigere end nogensinde; ved enhver lille Forandring, jeg agede i hendes elskelige Skikkelse, syntes den mig at have det. Jeg fandt denne Gang at hun var bleven mindre fyldig at et sørgmodigt Træk ved hendes deilige hvælvede Øienbryn blevet mere kjendeligt. Jeg fandt, at det klædte hende godt. t sidste Møde blev ikke berørt; men hun selv erindrede mig de længst forsvundne Dage, som vi havde tilbragt sammen i te store Stad, hvor vi nu mødtes. Hun sagde: „Jeg har tænkt paa Deres Godhed imod mig, dengang da jeg var syg, hvorledes De trøstede mig for den angerfulde Smerte, hvor- jeg begræd min Broder Alfred." — Med et Suk tilføiede : „Jeg har nu en anden Alfred at begræde, mit eneste n." — Vi taug Begge. Mindst anede hun, at jeg havde t hende nær i Sorgens bittre Time og taget Deel i hendes erte over den lille Døde. — En lyksalig Time nød jeg saa- i hendes Selskab. Det var den eneste; thi hun fortalte , at hun allerede næste Dag skulde med sin Mand tiltræde Reise til det sydlige Tydskland, og derefter til Paris. Jeg hvad en venlig Samtale med den Elskede har at betyde. nød en længe ukjendt Beroligelse, og vendte hjem, tilfreds Udbyttet af min Reise.

Siden min forrige Hjemkomst et Par Aar iforveien havde begyndt at tage Deel i adskillige Handelsforbindelser og pri- Foretagender. Da jeg nu med et roligere Sind atter be- t mig i Fædrelandet, indlod jeg mig i en mere udvidet somhed i disse Retninger, i Haab om paa denne Maade at en gavnlig Beskjæftigelse. Ogsaa greb jeg med Begjærlig- de Redningsplanker, som de skjønne Kunster række den i Li- Skibbrudne. Men i ingen af Delene fandt jeg Frihed og . I de førstnævnte Foretagender maatte jeg af Mangel paa ekkelig Sagkundskab forlade mig paa Andre; jeg vandt Intet d uden Kamp med Hindringer og alle Slags Bryderier, uden

at ſtifte det Gode, jeg tilſigtede; og hvad Kunſten angaaer, ſaa er det maaſkee vel muligt, at en Meſter ved Muſernes Gunſt kan hæves over de jordiſke Sorger og glemme det Liv hernede; men en Dilettant ſtaaer altfor langt fra Kunſt-Idealet, til at hans ſvage Beſtræbelſer kunne trøſte ham for Tabet af hans eget Ideal: den eneſte Elſkede.

Mange Aar ſleb ſig ſaaledes hen for mig. Jeg troer næſten, at Tiden flyver allerhurtigſt, naar Livet er meeſt eensformigt og farveløſt. Det er ligeſom en Reiſe paa Jernbaner: der er ingen Anſtødsſtene og heller Intet at ſee, ſom ſkiller den ene Miil fra den anden. Jeg vedblev imidlertid af og til med mine Reiſer. De havde altid det ſamme Maal: jeg ſøgte at ſee Clara; og derfor har jeg ogſaa ſeet hende, fulgt hende gjennem hele mit lange Liv; men talt med hende har jeg kun een Gang ſiden hin Dag i St. James. Deels troer jeg, at jeg havde en Frygt for at forſtyrre det velgjørende Indtryk af den ovenomtalte Samtale, deels havde jeg andre Grunde. Det hændte ſig nemlig engang, at jeg reiſte efter hende til et Bad i Tydſkland. Jeg havde i det Øieblik den Tanke, at jeg paa et Sted ſom dette vilde have en ſjelden Leilighed til at nyde hendes Omgang. Den allerførſte Aften efter min Ankomſt ſaae jeg hende i nogen Afſtand paa Promenaden. Hun gik med to Herrer. De toge Veien til et temmelig eenſomt Sted og ſatte dem tilſidſt i et Lyſthuus. Jeg hørte Claras Stemme, jeg gik efter den, ſom en Fugl efter den lokkende Fløite, og befandt mig endelig næſten ubevidſt bag Lyſthuſet, hvor Samtalens Gang ſnart fængſlede min Opmærkſomhed. I den Ene af Herrerne gjenkjendte jeg ſtrax Grev Meerſtein. Jeg hørte at den Anden, ſom var yngre, kaldte Clara Søſter, og jeg fattede, at det var den mig fra hans Barneaar bekjendte William Gordon. Jeg hørte ham ſige: „Ja Clara! det lover jeg dig helligt: Vil din Mand redde mig denne Gang, ſaa ſkal jeg ſtrax reiſe hjem i min Garniſon og aldrig ſpille mere.“ —

Ret bedende Stemme ſagde Clara til ſin Mand: „O betænk, at du ſelv har ført William til det uſalige Spilleſelſkab; at hans Æresord er givet og en Duel rimeligviis foreſtaaer ham, derſom du ikke vil være ſaa god og kjærlig at hjelpe os.“ — „Ja, det er let ſagt,“ ſvarede Greven: „Hjelpe! ja naar jeg kunde! Kan jeg hjelpe mig ſelv? Er jeg ikke ſelv en ruineret Mand? Har jeg ikke været reent ulykkelig i Spillet i de ſjorten Dage, vi have været her? Maa jeg ikke ſelv ſee at friſte Lykken og vinde mit Tab tilbage? Har jeg maaſkee Noget at undvære?“ — Clara ſagde frygtſom: „Der behøves kun hundrede Ducater, ſaa er William reddet.“ — „Ja ſkyldige Tjener! hundrede Ducater! Ved du, hvormange jeg ſelv har? Havde det været for ti Aar ſiden; men nu! Ach du lieber Auguſtin! Alles iſt weg! — Nei William, ris ikke! gjør ſom jeg: Prøv i Aften din Lykke med din ſidſte Ducat. Jeg veed viſt, at iaften vil Lykken vende ſig.“ — „O nei, nei!“ raabte Clara med det ſmerteligſte Udtryk: „O kjære, kjære Ven! Lad dig bevæge, gaa ikke til det afſkyelige Spil! Deel ned William hvad du har, og lad os Alle reiſe herfra i denne Nat.“ — „Det er ogſaa en kjøn Begjæring! Du ſnakker ſom en Gaas.“ — William ſagde: „Ja kom an! Jeg har accurat Penge til Hjemreiſen, dem vil jeg vove. Maaſkee jeg imorgen være en holden Mand.“ — „Det kan jeg lide,“ ſvarede Greven. Clara græd og ſagde: „Naar jeg ſidder allene i mit Værelſe og veed, I ere i Spilleſalen, ſaa dør jeg af Sorg og Angſt.“ — Jeg behøvede ikke at høre Mere. Jeg ſkyndte mig til mit Logis, tog de hundrede Ducater op af min Kuffert, ſlog et Papiir om Rullen, med Udſkrift til William Gordon, og tilføiede en Billet, hvori jeg med faa Ord og forbreiet Haandſkrift meldte, at disſe Penge kom fra en Ubekjendt, der blot havde den Hensigt at redde en brav ung Mand af Forbervelſens Kløer. Jeg ſtillede mig derpaa paa et dunkelt Sted, ſom jeg vidſte han matte gaae forbi, naar han gik til Curſalen,

mifte Forfatning var meget flet, at han, for at forbedre havde, ligesom fordum hans Svigerfader, søgt og erholdt plomatisk Post ved et lille tydsk Hof. Det var efter Na Fald. De gamle Hoffer indtoge paany deres gamle Pla Grevens fordums Tjenester i Krigen forskaffede ham Be Mangel paa Penge hindrede imidlertid hans Afreise ti ha stemmelse. Paa de meest ødelæggende Maader søgte han skaffe sig disse. Ved denne Efterretning reiste jeg strax til borg, hvor jeg var (og endnu er) saa lykkelig at staae i skabelig Forbindelse med en brav og dygtig Advocat. Be Hjelp fik jeg Greven tilstillet hvad han behøvede, uden ham eller Nogen ane, hvorfra Hjelpen kom.

Disse smaa Tjenester, som jeg var saa lykkelig at vise vare paa ingen Maade nogen Ædelmodighed eller Opoffr min Side. Min Formue var endnu saa stor, at jeg i m lige Stand og med mine faa Ønsker ikke kunde fortær Renter; men dog vilde jeg ikke for nogen Pris, at Clara formode, at disse smaa Offre kom fra mig.

See hende maatte jeg dog. En Morgen seilede jeg ove til hendes Gods, hvor hun endnu boede. Mit gamle V ter var død. Jeg listede mig nær til Pavillonen og hol skjult bag noget Buskværk, der ligesom mit Hjerte havde Tidens Omverling. Jeg stolede paa min Arelse, der hel bedrog mig: Clara stod derinde, som det syntes, beskjæftig Tilberedelser til Indpakning. Hun var i Morgendragt o

kom mig saa yndig og skjøn som for tyve Aar siden. Hun stod lænet til et Bord og havde sat den ene lille nydelige Fod paa en Skammel. Mit Hjerte slog saa forelsket, som om ogsaa jeg endnu var tyve Aar. En ung Pige var hende behjelpelig ved Arbeidet. Jeg troede at vide, at Denne var en Datter af en fransk Familie, som stod i Forbindelse med Huset. Den unge Pige løb hurtig ud af Pavillonen, og Clara raabte efter hende: „Stéfanie, encore un mot!" — Den indtagende Musik, som lød gjennem disse faa, ligegyldige Ord, gjenlød saaledes i mit hele Væsen, at jeg, idet jeg fjernede mig, hundrede Gange maatte gjentage for mig selv: „Stéfanie, encore un mot!" og endnu i dette Øieblik gjentager jeg dem som en Tryllеformel der sætter mit gamle Blod i Bevægelse.

I alle de Aar, som jeg her har omtalt, fulgte jeg vel stedse hver Skygge af Clara. Dog har jeg om den Tid Intet at bekjende. Et og andet Forsøg paa at nærme mig Personer, hvis Syn for nogle Øieblikke oplivede min tomme Tilværelse, blev tilbagevist, undertiden paa en for mig krænkende Maade. Et Par Gange var jeg saa heldig at træffe ædle, af Skjæbnen forfulgte Fruentimmer, som jeg kunde blive en Støtte i deres huuslige Stilling uden at forgribe mig paa deres Fred. — Da jeg efter min foromtalte Reise til Hamborg kom hjem, medbragte jeg til en Oberst her i Byen et Brev, som jeg havde lovet en Bekjendt at besørge. Denne Oberst, der i alle Maader gav sig Mine af en meget fiin og fornem Mand, indbød mig til et Middags-Selskab og præsenterede mig for sin Kone og Datter. Denne Kone var Mariane. Du, min Søn Verner, kjender hendes Skjæbne, hendes skjønne Breve, der vidne om hendes Fortræffelighed og anklage mig, uden at ville det. Det første Syn af denne Mariane maatte indtage Enhver. Jeg tør vel sige uden Overdrivelse, at hun fuldkommen svarede til Det, man forstaaer under Benævnelsen: en Skjønhed. Og denne lykkelige Na-

for en Elskers Blikke. Mariane havde brune Haar og
men, ligesom Clara, næsten sorte, hvælvede, smalle Øienb
lange, sorte Øienhaar, hun havde en lignende sneehvid, dei
met Pande, en lignende lille Mund, lignende søde svæ
Øine, og desuden var der i hendes hele Væsen Noget, j
ikke hvad, som gjorde Claras Nærhed til et velgjørende S
min Phantasie, der paa en — som mig syntes — .
Maade lindrede mit Savn. — Denne Følelse greb mig st
vor første Sammenkomst, da hun var min Dame ved B
hendes eget Huus, og jeg ved denne Leilighed paa eengang
mig ved hendes fine og dannede Conversation og ved S
hendes Skjønhed.

Ved nærmere Omgang i Oberstens Familie bemærk
snart, hvilken ond Dæmon der havde Herredømmet der.
herren selv, ved første Øiekast en behagelig Verdensmand,
Grunden en Nar, der næsten aldeles havde druknet sin
Egenskaber i et Hav af Forfængelighed. Han var saa ube
forblindet af Lyst til at glimre, at han ikke mere var ist
at skille Guld fra det usleste Flitter. Hans Datter af førs
teskab, en hæslig, indskrænket og i alle Maader ubehageli
son, beherskede ham, paa Grund af den Indbildning,
Kunstfærdigheder, som denne Pige havde tilegnet sig, ka
glimrende Lys paa hendes Fader og hans Huus, medens t
hendes deilige, forstandige Stedmoder fordunklede det, e
Denne, født i simple og trange Kaar, ikke havde anden

dse end den, en gavmild Natur og den Opdragelse, hun selv
nde givet sig — vistnok ubetinget den bedste — havde forskaf-
t hende. Jeg har gjort den Bemærkning, at de Mennesker,
r sætte en vis fornem Repræsentationsgave og saakaldet Leve-
maade høiest af alle menneskelige Dyder, næsten aldrig undlade
t gjøre sig skyldige i de groveste Anstød mod sand Levemaade
j vise i deres tilvante Kreds en paafaldende Mangel paa Delica-
tesse og paa Agtelse for de Forhold, som Ingen kan være be-
endt at træde for nær. Saaledes var det i Oberstens Huus
erst stødende for Enhver at være Vidne til den Ringeagt, som
ttes Husfruen af hendes Mand, af hendes Steddatter og af
i Skare saavel mandlige som qvindlige Beundrere, hvormed Frø-
nen havde vidst at omgive sig. At alle De, som udgjorde
ikskabet der, delede denne Ringeagt for Mariane (hvilket hun
nede), er imidlertid langt fra; thi mere end Een udlod sig for
ig med ganske modsatte Anskuelser, og Adskillige ophævede de-
s Omgang med Huset af Modbydelighed for den der herskende
me.

Vel siger man — og medrette — at en Uvedkommende
le maa blande sig i Familie-Stridigheder; men paa den anden
de er det dog vist, at en Uvedkommende ofte ved et Ord,
yt i rette Tid, kan antage sig den Undertrykte og vise den Til-
esatte en Agtelse, som, fortsat i længere Tid, kan være det
s, der falder i god Jord og bærer god Frugt. Claras Skjæbne
yde ligesom slaaet mig til Ridder for alle de qvindelige Væs-
r, som vare Offre for Foraldres, Ægtemænds eller andre Slægt-
nges Raahed og Haardhed. I den lidende, tilsidesatte Mariane
ne jeg igjen min Elskede, hvis Værd kun jeg havde forstaaet.
ste maatte jeg taus betragte hende, naar hun stille og tanke-
d sad ved sit Arbeide, eller talede sagte og mildt med en eller
den fordringsløs Gjæst. Jeg kunde da sidde som ganske hen-
nken i Tanken om min fjerne Elskede, og vaagnede som af en

Drøm, naar Mariane tiltalte mig. Dog var der paa den anden Side ogſaa Noget, der i mangt et Øieblik ophævede min Illuſion og ſtyrkede den altid tilbagevendende Tanke: at Den, ſom engang havde elſket Clara, aldrig maatte ſmigre ſig med at finde hendes Lige. De Forhold, hvori Mariane befandt ſig, gjorde det visſelig undſkyldeligt, at en ſtor Bitterhed herſkede i hendes Sjæl, og denne lod hun ofte fremtræde paa en næſten gruſom Maade, aldrig mod ſin Mand, men mod Stedbatteren og Dennes Tilbedere. Mariane vidſte godt, at hun ſelv var ſmuk, og at Frøken Natalia var hæslig. Paa mange ſubtile Maader forſtod hun at hævne ſig over ſin Stedbatters Uforſtammenhed, ved at lade hende føle denne Mangel paa Skjønhed, en Mangel, ſom intet qvindeligt Hjerte kan trøſte ſig over, iſær ved Siden af En, hvis Skjønhed man maa tjene til Folie. Dertil kom, at Mariane ikke desmindre var modløs, og jeg troede ofte at indſee, at hun med mere roligt Sind vilde have været iſtand til at jævne Meget i ſin Stilling. Med alt Dette var hun et høiſt elſkværdigt Væſen, hvis Omgang beſkjæftigede min Sjæl og forjog dens dunkle Taage. Jeg forlangte ingen anden Lykke end denne. Det var mig en ſød Tanke, at hun i mig havde en Ven og Forſvarer, og at hun vidſte det og udmærkede mig fremfor alle Andre. Jeg havde et ømt Venſkab, en ſand Agtelſe for hende; og naar hun ſaa hjerteligt og elſkværdigt ſpurgte mig om Grunden til min adſpredte Stemning, var jeg et Par Gange nær ved at betroe hende min Ungdoms uforvindelige Sorger. Saa langt var jeg fra nogen ſtrafværdig Plan, der kunde end mere forſtyrre hendes nokſom uheldige Stilling. Det faldt mig aldrig ind, at Oberſten havde Noget imod mig. Det var en vranten og vanſkelig Mand, men mod mig og alle Fremmede var han altid høflig. At Frøken Natalia og hendes Yndlinger ikke havde noget godt Øie til mig, var mig ligegyldigt. Deres

ſmaa Uartigheder betalte jeg dem igjen, ſaavidt Sømmeligheden tillod det.

Jeg blev derfor høilig overraſket, da Mariane en Dag ſagde mig under fire Øine, at min Opmærkſomhed for hende og hendes Venſkab for mig havde opvakt hendes Mands Mistanke og kunde blive hende en Kilde til Misfjendelſe og forøget huuslig Elendighed. Hun trykkede min Haand, græd og ſagde: „Min eneſte Ven, min eneſte Støtte! Man bortgiver ikke det Bedſte uden med blødende Hjerte; og fandt jeg ikke at det var min Pligt, ſaa formaaede jeg aldrig at udtale de Ord, ſom jeg nu vil ſige: Kom ikke mere til mig, træk Dem tilbage fra dette Huus, der ikke er Deres Nærværelſe værdigt; men vær vis paa at De altid er nærværende i mine Tanker.“ — Der var i hendes Tone noget ſaa Rørende, ſaa Kjærligt; for første Gang traadte den mig nær, den forføreriſke Tro at denne ſkjønne Kone følte mere end Venſkab for mig. At miſte hendes Omgang, at ſige hende Farvel forvoldte mig en ſtor Smerte. Jeg ſyntes, at hiin Scene med Clara paa Lyſtſtedet ved Caſſel ſvævede dunkelt for min Sjæl med al ſin Veemod. Min Svaghed tog atter Herredømmet over min Beſtindighed, og høit og hæftigt anklagede jeg de forkeerte menneſkelige Forhold og ſmaalige Lidenſkaber. Men da jeg dog havde tilſtrækkelig Samling til at indſee, at jeg maatte og burde give efter for Marianes Villie og undſlye hendes Nærhed, kunde jeg ikke afholde mig fra at tage en hjertelig Afſked med hende, og dette Øieblik greb mig med en ſaadan Sammenſtrømmen af forbigangne og nærværende Smerter, at jeg ikke ſelv veed hvilke forvirrede og forelſkede Ord der undſlyede mine Læber. Jeg knælede for hende og kyſſede hendes Hænder. — Ved denne Leilighed kan jeg ikke afholde mig fra at gjøre en Bemærkning. Jeg tvivler ikke paa, at det Latterlige, ſom jeg ſelv finder ved mine beſtandig tilbagevendende uforanderlige Daarligheder og Illuſioner, jo forøges ved en ringe Ting, hvis

Latterlighed jeg ikke indſeer. Det er nemlig denne Knælen. er Noget, ſom intet Menneſke mere falder paa, ſom Ingen t at kunne tilſkrive anden Grund end en naragtig Affectation. ſynes ikke mig, tvertimod finder jeg denne Stilling ſaa natu at jeg ikke kan begribe, hvorledes Nogen kan afholde ſig fra uden Affectation. Den forekommer mig ſom det ſandeſte Ud for en Mands Følelſer ligefor det Fruentimmer, der hem ham ved ſin Elſkværdighed. I ſaadanne, af Glæde elle Smerte exalterede Øieblikke er det Sjælen ſelv, der bøier ſig et Gliut af det Guddommelige, ſom aabenbarer ſig i Menne — Saa ædel, ſaa qvindelig elſkende ſyntes mig Mariane i Time, Claras Billede ſmeltede ſaa beſynderligt ſammen med des. Først af Natalia ſtyrtede nu Oberſten ind i Værelſet. gjæves ſtræbte baade Mariane og jeg at tale ham tilrette, var ude af ſig ſelv, og forlød os uden at ville høre os. Minuter efter ſendte han ſin ulykkelige Huſtru et Brev, Indhold blev mig ubekjendt, da hun ſtrax ſønderrev det; og Brevet fulgte et Papiir, der indeholdt hendes formelige Samt til Skilsmisſe, hvilket hun underſkrev, tiltrods for mine Ind dinger. Den haarde Ægtemand bød hende ſtrax at forlad Haus, og ſaaledes var den ſtakkels, af alt Dette ganſke beds Mariane aldeles forladt og allene henviiſt til min Omſorg Beſkyttelſe, en Omſtændighed der naturligviis gjorde hende belt kjær for mig. Jeg beſørgede ſtrax et anſtændigt Logis hende i det bedſte Hotel i Byen, hvorhen jeg førte hende.

Min hele Sjæl opløſtes i Medynk, Sorg og Anger det Onde, jeg havde foraarſaget. Jeg udtømte mig i kjæ Trøſtegrunde, jeg foreſlog at drage med hende til et frem Land, hvor jeg vilde kun leve for hende, under hvad For hun ſelv vilde beſtemme, ſom Ægtemand, ſom Broder, i Ting kun lydende hendes Villie, kun ſtræbende af alle min S Kræfter at formilde den Uret, jeg havde tilføiet hende. Jeg

ikke engang, om hun hørte mine Ord. Hun svarede slet ikke, men saae mildt paa mig, dog med et besynderligt Smiil, ligesom En der ikke er sig fuldkommen bevidst. Jeg forlod hende adelig, idet jeg bad hende søge Hvile og tillade mig næste Morgen at besøge hende.

Da jeg til den Tid indfandt mig, erfarede jeg med Forundring, at hun i den tidlige Morgenstund havde forladt Hotellet, og efterladt en Billet til mig. I faa Linier bad hun mig, ikke at søge at udforske hendes Opholdsted, men ære det eneste Gode, hvoraf hun endnu var i Besiddelse: Samvittighedens Fred. — Min Urolighed og Kummer ved at tænke mig hende forladt og hjelpeløs var imidlertid altfor stor, til at jeg kunde adlyde hendes Villie. Jeg søgte med stor Iver. Det var ikke synderlig vanskeligt at udfinde den Hyrekudsk, som havde kjørt hende fra Hotellet; men af ham erfarede jeg, at han, paa hendes Befaling, havde holdt paa et af Torvene, hvor flere Gader støde sammen. Der havde hun ladet ham kalde paa to Karle, som stode der. Til disse havde hun leveret sine Effecter, som hun havde med i Vognen, og derpaa, efter at have betalt Kudsken, var hun staaet ud og, tilligemed Bærerne, forsvunden i en af Gaderne, han vidste ikke ret hvilken. Af denne hendes Forsigtighed forstod jeg, hvor alvorligt det var hendes Villie at skjule sig. Dog gik jeg i mange Dage som en Daare, uden at vide, hvorhen jeg skulde vende mig. Imidlertid faldt det mig ind, at det var min Pligt at retfærdiggjøre hende af yderste Formue. Jeg skrev derfor til Obersten og stræbte med største Oprigtighed at overbevise ham om hans Hustrues Uskyldighed. Mit Brev havde efter min Mening et saadant Præg af Sandhed, at kun en ond Villie kunde tillukke sine Øine for den. Da jeg intet Svar fik, gik jeg efter flere Dages Forløb til det mig velbekjendte Huus og forlangte at faae Obersten itale; men en Tjener sagde mig, at der var Ingen hjemme; Fruen var pludselig reist til

havde en Broder, ſom var Præſt i Jylland, og jeg f
ikke uſandſynligt, at hun havde taget ſin Tilflugt til ham
første Tanke var at reiſe til hans Opholdſted; men ved
Eftertanke frygtede jeg for at gjøre mig ſkyldig i Udelica
ſaaledes at overtræde Marianes Forbud og muligviis in
hendes nye Forhold, ſom jeg ikke kjendte. Jeg tog da d
at ſkrive til hende og indſlutte Brevet i et til hendes Br
hvilket ſidſte jeg beſlittede mig paa al mulig Forſigtighed
hengik over en heel Maaned, inden jeg fik Svar; men
fik jeg et Brev fra Præſten, hvori han meget høfligt uni
mig om, at hans Søſter først for en Uges Tid ſiden
kommen til hans Hjem, at hun lod mig takke for m
men bad mig undſkylde, at hun ikke ſelv beſvarede det,
ikke befandt ſig vel. Hun lod mig imidlertid, til Tak
Deeltagelſe, ſige, at hun var meget tilfreds med ſit næ
fredelige Tilflugtſted, og Broderen tilføiede, at Intet ſku
forſømt for at gjøre hans Huus behageligt for den kjære
og da han var Enkemand, ſkulde hun allene være Huſ
ſkerinde og hans to unge Døttre pleie hende og ære he

Jeg havde nemlig erfaret, at Clara laae meget syg i Gotha; Grev Meerstein var netop dengang Gesandt ved Hoffet der. Min Phantasie udmalede mig strax det Værste, og saa lidet som min sukkels Tilværelse end forskjønnedes af den Elskedes Nærhed, saa ubsomt forekom det mig dog at leve paa den Jord, som hun havde forladt. Min Ængstelse drev mig afsted. Jeg kom til Gotha og erfarede til min usigelige Trøst, at hun var i Bedring; men jeg hørte tillige, at al Opmuntring og al kjærlig Opmærksomhed manglede hende. Greven var ligegyldig mod hende og aldrig hjemme; hendes Kammerpige havde nylig forladt hende, og ingen paalidelig og trofast Person var i hendes Omgivelse. Ved Hjelp af den føromtalte velvillige Weimarske Familie, hvoraf de fleste Medlemmer endnu levede, lykkedes det mig hemmelig at forskaffe og at faae anbragt i hendes Tjeneste en udmærket tro og brav ung Pige; og ligeledes var jeg saa lykkelig at udfinde en uskyldig List, der gjorde mig det muligt med alleslags smaa Behageligheder at forsøde Claras Reconvalescens. Neppe havde jeg nydt den Glæde at see hende uden hendes Vidende, da hun en Dag, støttet paa den føromtalte Piges Arm, tog frisk Luft i Slotshaven, før jeg allerede næste Dag hørte, at Grev Meerstein laae syg, og — som man fortalte — af Bekymring over sin slette Lykke i Spil og af Ærgrelse over Ubehageligheder, som hans Spilleliv havde tiltrukket ham. Jeg gjorde hvad jeg kunde. Paa samme Maade som tilforn fik jeg Greven tilstillet en Sum Penge, hvorfor han var i Forlegenhed, og inden jeg forlod Gotha, saae jeg ham — et Syn, der satte alle mit Hjertes Fibre i Bevægelse. I den samme ovennævnte Slotshave saae jeg ham, understøttet af min elskværdige Clara, der glemmende sin egen Svaghed, glemmende hans nylig udviste Ukjærlighed og de Sorger, han tildrog hende, venlig som en Engel, med trøstende, lindrende Omhu, med varsom Gang førte den udtørrede, sammensunkne Figur, i hvis Ansigtstræk og dun-

forgelig overraſket ved af de offentlige Blade at erfare nes Død.

Mange Aar hengik nu, i hvilke jeg levede ſom Skil i ſin Skal. Jeg veed ikke ſelv at forklare, hvorfor jeg n mere trak mig tilbage fra al Selſkabelighed. I mit ee Hjem læſte jeg og hengav mig til mine Betragtninger og merier, paa eenſomme Veie vandrede jeg hele Mile, gjor reiſer uden noget egentligt Maal, og kom træt hjem til det uforandrede, eenſomme Hjem. — Jeg længtes uſigelig venligt Væſen, ſom forſtod mig, til hvem jeg kunde meddel Tanker, beljende mine Svagheder. Mellem Mændene tro ikke at kjende Nogen, ſom vilde ſympathiſere med mig; ſe brave Rubach vilde det ikke, det vidſte jeg; dertil var han racteer for mandig, det ſagde jeg ſkamfuld mig ſelv. N Veninde var det, hvortil jeg trængte. Intet Fruentimmer den Kjærlighedshiſtorie, man betroer hende, den være n ſværmeriſk. Hun føler, at i dette Rige ligge hendes egne delſer, og udenfor dette eier hun Intet. En Veninde ei ikke, og jeg havde nær ſagt, jeg kunde ingen ſaadan ei

ogsaa bekjende, for Intet at fortie. Efter at jeg i et Tidsrum af omtrent en halv Snees Aar tre Gange var reist til Claras forskjellige Opholdsteder, dreven af uimodstaaelig Længsel, af en Uroelighed over hendes Skjæbne — Følelser, som have fulgt mig fra den længst forsvundne Nat, da jeg saa umildt blev revet fra hendes Sygeleie — følte jeg mig ret modløs over at alle disse tre Reiser havde været aldeles unyttige, thi de to Gange forfeilede jeg at møde hende, den tredie saae jeg hende, men ved Siden af hendes Mand, der igjen var syg, og det blev mig umuligt at nærme mig til hende eller at erfare Noget om hendes egenlige Stilling. Men for omtrent elleve Aar siden fik jeg at vide, at Grev Meerstein paany var forflyttet fra sin diplomatiske Post, og at man ventede ham og hans Frue i Berlin, hvor de paa Gjennemreisen vilde opholde sig en Tidlang. Da jeg i Berlin var bekjendt i forskjellige Cirkler, hvor jeg kunde haabe at træffe Clara, reiste jeg derhen med et paany oplivet Sind; men den ene Uge hengik efter den anden, uden at disse Reisende lode høre fra sig. Min Utaalmodighed, min Længsel steg fra Dag til Dag. Tilsidst blev der sagt, at de ikke kom til Berlin, men havde taget en anden Vei for at naae deres Bestemmelsessted. Jeg følte mig saa sløv, saa kjedsommelig tilmode, at jeg ikke vidste, om jeg skulde reise hjem eller hvad jeg selv vilde. I denne Stemning saae jeg et Fruentimmer i samme Alder som Clara, med en lignende Figur, og i hendes Udvortes fandt jeg noget stivt, noget Fromt, Resigneret, Bedrøvet, Noget jeg veed ikke hvad, som berørte de gamle Strenge i mit Hjerte og indtog mig. Hun var kommen til Berlin med en Niece, en Sangerinde, der gjorde megen ufortjent Lykke der; og den stakkels Tante Louise, der var fattig og ganske afhængig af den hoffærdige og lunefulde Primadonna, forekom mig at være en Gjenstand for den inderligste Deeltagelse. Jeg gjorde hendes Bekjendtskab, og baade hun og Sangerinden modtoge mig med største Velvillie. Af Kjed-

der og forjog hende af ſit Huus.

Her havde jeg da igjen en for min Skyld Ulykkelig ſtadt at føre bort og at ſørge for. Dog vare Forholdene gang, Gud være lovet, ikke af nogen ſaa alvorlig og delik tur. Min Erobring var en almindelig, fra Aandens E ſynderlig begavet Perſon, men imidlertid ſaa godhjertet, ſ i Omgang, at jeg befandt mig vel ved hendes Side. I Liv var hun bleven vant til Tilſideſættelſe, til Afkald Ønſker. Hun ſagde uophørlig, at hun aldrig havde v lykkelig ſom nu, og ſøgte at beſønne mig med en ſaa vel Omhu og Opmærkſomhed, at jeg, ſom aldrig havde nydt gjørende qvindelig Indflydelſe i mit huuslige Liv, med meligbed erkjendte Betydningen af dette Gode. — Jeg ſorreſten, at ingen Illuſion længere forſkjønnede dette men bekjender med Undſeelſe, at denne var een af disſe delſer, hvortil vi Mandfolk ſtundom letſindigen hengive ſiden erindre med Skamfuldhed.

En Dag, i et ſtort Selſkab hos den danſke Miniſter lin, bleve efter Bordet Grev og Grevinde Meerſtein meldt

am hilste mig strax med sin gamle Mildhed. „Fru Grevinde!“ de jeg: „De kjender endnu Deres gamle Ven?“ — „O tilse!“ svarede hun: „For mine Øine er De altid den Samme.“ Jeg følte en inderlig Glæde ved disse hendes Ord og svarede: k! var jeg saa lykkelig, saa vilde jeg aldrig beklage Ungdoms Tab, saa megen Grund jeg end har dertil; men naar man Dem, kan man vel forføres til den Tro, at Tiden ikke har Magt, man tillægger den.“ — Med den Clara egne, ufkylde Aabenhjertighed spurgte hun mig om min Skjæbne i de nge Aar, hun ikke havde seet mig, og hørte med uforstilt ktagelse paa min korte Beretning om en Tilværelse, der havde liden Interesse. — „Der er Øieblikke i Livet,“ sagde jeg, vor man maa takke Gud for Længsel og Smerte, thi i dem r man dog, at man er til.“ — „Visselig,“ svarede Clara, der dybe Smerter for Enhver, der formaaer at føle og tænke; i hvad Modgang Tiden end bringer, saa er De dog vist af me Mening som jeg, at Livet desuagtet har noget usigelig jønt og Godt, at det har ufkyldige, let erhvervede Glæder, le Timer, hvori vi føle en Fred, som kommer til vor Sjæl, veed ikke selv, hvorfra.“ — „Ja!“ udbrød jeg: „jeg har ofte kt det, fra Deres Barndom af har jeg vidst det: De lever rede i Himlen, derfor kan den jordiske Smerte ikke formaae underkue Dem.“ — Vor Samtale blev paa en uvenlig Maade rudt af Grev Meerstein. Paa hans Opfordring tog Clara rtig Afsked, og jeg erfarede, at de næste Morgen vilde forlade rlin.

Det korte Syn af denne min eneste Elskede og vor ligesaa te Samtale var Nok til at opvække i min Sjæl de saligste smerteligste Følelser. Det var mig umuligt længere at udholde nte Louises Nærhed. Jeg sagde hende endnu samme Aften, at maatte reise hjem til mit Fædreland; og hun fandt det meget eligt. Efterfom nu hendes Niece Lauretta mange Gange havde

gjort Skridt til Forsoning og anmodet hende om at kom
bage, var hun selv tilbøielig til at antage dette Tilbud.
min Skyldighed forgede jeg for, at hendes Stilling i Sa
dens Huus skulde blive noget mindre afhængig, hvorpaa h
Afsked med mig i det bedste Lune af Verden, velsignen
gode Stjerne, der havde ført mig i hendes Spor, og nat
forlod jeg Berlin.

I det siden denne Begivenhed forsvundne Decennia
jeg et Par Gange reist til Claras Opholdsted, og saav
har formaaet det, søgt i Stilhed at formilde hendes S
dog uden at lade mig see af hende. De senere Aar t
hun paa Godset ved Hamborg, hvor hun i den ædleste F
var sin sygelige Mands Støtte. For tre Aar siden, da h
bleven Enke, reiste jeg til det ovennævnte Sted. Det var
mig muligt at faae min Ven Advocaten indviet i hendes
gender, og i Forening med ham stræbte jeg, skjøndt usyn
virke til hendes Bedste; dog vilde jeg i hiint Øieblik ikke
mig til hende. For lidt mere end et Aar siden saae jeg
i Holsteen, hvor hun opholdt sig hos en Familie af hen
døde Mand. Jeg saae hende i Kirken og paa en Spadse
men hun var altid omringet af sine Slægtninge, og je
ikke indtrænge mig i denne fremmede Kreds. — Af Ad
erfarede jeg, at hun ikke selv ønskede at beholde det store
som man søgte at gjøre hende stridigt, men at Talen bl
om en Capital, hvortil hun meente at have Ret. Han
at staae hende bi i hendes retfærdige Sag; og som sæd
reiste jeg hjem, styrket ved det blotte Syn af den Elskede
den Tanke, at jeg som en usynlig Genius kunde følge he
havde fulgt hende hele Livet igjennem med ubrødelig Trosta
min Utroskab.

Det er naturligt, at jo flere Aar der hengik, jo
Fristelse frembød der sig til at gjøre mig skyldig i mine

ngheder eller overlade mig til mine gamle Illuſioner; thi efter-
n Clara allerede var i de Aar, hvor Gratierne yderſt ſjeldent
blive trofaſte Veninder, ſaa var det et Særſyn at træffe No-
i, der kunde ſynes mig en Skygge af hende. Mange Gange
: jeg i mine Tanker lignet hende ved en Roſe, ſom itide er
'aaren fra Træet og i et Vandglas henſat paa et kjøligt Sted,
ır intet uvenligt Vindpuſt ryſter dens fine Blade. Langt over
ſers almindelige Blomſtringstid bevarer den da ſin Duft og ſin
nne Form. Vel viger den roſenrøde Farve for Tidens Aande,
: bliver næſten en hvid Roſe, lidt blegere maaſkee end den,
bærer Navnet af Pigerødme; men dens Elſker finder den ikke
ıdre ſkjøn, og hans Ømhed for den vorer med Frygten for
ſee den viſne. Dog opdagede jeg hændelſesviis et Fruentim-
r, ſom, uden egenlig at ligne Clara, dog ſaa levende gjen-
te mig hendes Billede, at mit hele Sind følte ſig tiltrukket
denne Perſon, og viſſelig var jeg endnu engang forfalden til
min gamle Daarlighed, der i min nuværende Alder vilde bleven
belt latterlig, om jeg ikke i denne ny Gjenſtand for mine
ømme havde fundet et ligeſaa ærefrygtbydende ſom ædelt og
ærdigt qvindeligt Væſen. Dette Væſen er De, Madame Berg!
denne Tilſtaaelſe ikke fortørne Dem! Det var en god Aand,
viſte mig Dem; thi ved min Daarlighed, min ſidſte Daar-
ed, det føler jeg, vandt jeg en ædel Veninde, den eneſte i
ets egenlige Forſtand, ſom jeg i mit fattige Liv har eiet. —
Dem, til min unge Ven Anton Verner henvender jeg mig
ısſe Blade. De ere ſkrevne for Dem og for Ingen uden Dem.
ı ønſkede jeg, at De vilde meddele den unge elſkelige Liſe ſaa
get heraf, ſom der behøves, til at hun ikke altfor meget ſkal
ıgte den gamle Ven, der dybt vilde ſørge over Tabet af hen-
Godhed og Deeltagelſe.

Og nu, da mit Levnet ſaaledes, ligeſom et Landkort, ligger
redt for mine egne Øine, nu da jeg ligeſom overſkuer det ſom

Saaledes endte den gamle Trolle ſine Bekjendelſer. Morgen kom han ind til Verner og leverede ham ſit Ma med alvorlig Mine. Han var reiſeklædt og ſagde: „La Blade, ſom indeholde al den Oplysning om mit gaadefu ſom jeg er iſtand til at give. Læs dette Manuſcript, o du er færdig dermed, ſaa giv det til Madame Berg og be ligeledes have den Taalmodighed og den Godhed for mig det. Jeg reiſer paa Landet til et Gods, hvor jeg ha Pengeſager at afgjøre. Om et Par Dage kommer jeg Lad mig da finde en mild Dommer i dig, min Søn.“ — ner trykkede taus hans Hænder, og Trolle ilede ned til R nen, ſom allerede holdt i Porten.

I de fjorten Dages Tid, ſom var hengaaet melle Aften, da Mørk forelæſte ſit ominøſe Manuſcript, og Morgen, da Trolle leverede Verner ſit, var ingen For foregaaet i Fru Derbys Huus, den undtagen, at den Omgang med Trolle havde ikke allene givet fri Plads for men ogſaa for en Tomhed og Stilhed, ſom Ingen føl end den ſtakkels Liſe, der troede ſig forladt af den Støtte til hun havde ſat ſit Haab. Men ſamme Formiddag ſom reiſte paa Landet, indtraf imidlertid en Forandring i Mør hold til Familien. Liſe ſad hos Bedſtemoderen inde i Værelſe. De ſaae Begge tankefulde ud, og ſad tauſe ve Arbeide, da Fru Derby med glædeſtraalende Anſigt traa og ſagde: „Kjære Moder! Den gamle Grosſerer Mør

ørk's Fader, er inde i Dagligſtuen og vil tale med dig og mig. i kan nok gjætte hvad han vil os." Henvendende ſig til Liſe, ſiede hun: „Det gjælder dig, mit Barn! Gud velſigne dig! er nu fornuftig!" Hun kyſſede den ſtakkels Pige, der med ısſende Kinder og Øinene fulde af Taarer trykkede hendes ıand til ſine Læber og ſagde: „O kjæreſte Moder! For Guds hld forſtaan mig!" — „Naa Liſe! vær nu ikke fjantet, men g ind med os." — „O lad mig dog blive her!" udbrød Liſe nſte ſtjælvende. „Lad hende være fri," ſagde Madame Berg. Saa vent lidt," ſvarede Fruen: „men naar du har fattet dig, ſaler jeg dig at komme ind og hilſe paa Grosſereren."

Da den gamle Mørk med trohjertig Venlighed havde undldt ſit Komme, efterſom han ikke havde den Ære at være perılig kjendt af Damerne, henvendte han ſig til Madame Berg ; ſagde: „De er mig dog forſaavidt ingen Fremmed, ſom jeg tør lde mig en god Ven af Deres retſkafne Mand, ſalig Captain erg, og derfor tager jeg mig ogſaa nu den Frihed at tale ligem og oprigtigt med hans Enke og Datter. Seer De, mine de Damer! Først og fremmeſt bør jeg takke Dem for alt det obe, min Søn har nydt i Deres Huus; og jeg behøver ikke forſikkre, at jeg aldrig ønſker bedre end at blive nærmere forınden med ſaa agtværdig en Familie. Min Søn har ſagt mig, han med Deres Samtykke er forlovet med Deres Datter, og ; vil med Glæde give min Velſignelſe dertil. Men oprigtig lt, der er kun Det iveien, at han har ſlet Intet at gifte ſig ıa." — Madame Berg gjorde flere Gange Mine til at afbryde nne Tale, men hendes Datter ſendte hende ſaa bønlige Blikke, hun endnu taug. Fruen ſvarede derpaa: „Om Forladelſe, re Hr. Mørk! Deres Søn er jo — ſom han har ſagt mig - ganſke vis paa et Embede, der er ledigt, og han har ogſaa troet mig, at De ſom en kjærlig Fader" ... „Ja Frue! Gud elpe os! Der har vi det! En kjærlig Fader! Det kan ikke hjelpe,

mine gode Damer. Jeg har viist min Søn mine Bøger o
ham det saa klart som Dagen, at hans Mødrenearv alb
beløbe sig til Mere end en otte tusinde Daler" ..... Be
sidste Ytring gjorde Fru Derby en Bevægelse som En de
stukken af en Brems. Den gamle Mørk vedblev: „Ja Fr
er saa vist, som at To og To er Fire. Men hvorvel
er Mere, saa vilde det dog være mig til stor Skade,
skulde tage den Capital ud af min Handel just i dette
Det gjør ingen fornuftig Handelsmand, og dertil komm
min Søn jo ikke er mit eneste Barn. Jeg har fem
Pigebørn; dem bør jeg jo ogsaa tænke paa og ikke gjø
Omstændigheder slettere, saa at jeg Intet kan gjøre for de
dens jeg endnu lever med dem. Nu vil jeg derfor sig
hvad jeg har tænkt, og hvad Tilbud jeg har gjort mi
men dermed er han ikke tilfreds. Jeg har tilbudet at give han
Renterne af hans Mødrenearv, men det er jo kun lidt.
hundrede Rigsdaler. Det Embede, han søger, troer jeg
faaer; men Gagen er kun to eller høit halvtredie hundre
det kan vare mange Aar, inden han kan haabe Forfre

nu dersom De saae Dem istand til at gjøre det Samme, saa linde maaskee vore unge Folk med stor Economie" ... Fru Irby lod ham ikke Tid til at tale ud, men udbrød: „Nei Gud forbarme sig! Det er umuligt for os at gjøre det Allerringeste."

Madame Berg, som snart mærkede, at den gamle Mørks Ide vilde tage en for hendes Ønsker gunstig Vending, havde vel vogtet sig for at afbryde ham; men nu tog hun Ordet og sagde: „Vi takke Dem meget for Deres Fortrolighed, og jeg frygter ogsaa, at vi have misbrugt den ved ikke strax at sige Dem, at en stor Misforstaaelse er herskende i denne Sag; thi vel er det sandt, at min Datter har ønsket at give vor Lise til Deres Hr. Søn; men desuagtet" .... Mere fik hun ikke sagt, da Lise i det Samme traadte ind med et Anstigt, i hvilket den største Spænding var kjendelig. Den godmodige gamle Mørk gik hende strax møde, tog hendes Haand og sagde: „Mit søde Barn: Det er vist og sandt, at naar man seer Dem, maa man rose min Søns Smag i Valget af hans Kjæreste, og enhver Fader maa glæde sig over saadan en Svigerdatter." Med et Slags fortvivlet Mod, om den stakkels Pige i de Øieblikke, hun var ene, havde tilegnet sig, svarede Lise: „De taler saa kjærligt til mig, De er vist meget god; men jeg er ikke Deres Søns Kjæreste. Min Moder har givet ham sit Ord, men jeg ikke mit. Jeg vil ikke længere skjule mig og forstille mig, men reent ud tilstaae Sandheden. Jeg har forlovet mig med min Fætter, Maler Berner." — Nu kunde Lise ikke strække sit Mod videre. Skjælvende og grædende skjulte hun sit Ansigt i Bedstemoderens Favn. Den gamle Mørk klappede hende trohjertig paa Skulderen, og sagde: „Ja, ja, min lille Jomfru! tag Dem ikke den Ting saa nær. Det er Ret af Dem at sige Sandheden. Min Søn er en Vindbeutel, som har ladet sin Fader løbe med Liimstangen. De er vist meget bedre tjent med den Kjæreste, De har; jeg har ikke den Fornøielse at

denne Sammenkomſt med den aldrende Mand, der ogſaa venlig tog Afſked og forlod Damerne.

Da Moder og Datter nu bleve ene, kunde den Førſte bare ſig for Latter, idet hun fremhævede den unge Mørks maade. „Det er en fortræffelig Dyd, hvormed det Menne indtaget dit Sind. Det vilde være en god Søn, ſom di vente dig i Den, der behandler ſin egen Fader med dan Slethed og Udelicatesſe. Om hans Uſandheder og Vindighed ville vi ikke engang tale. Hans Phariſæer-Re heb er endnu hans affkyeligſte Side. Og til en ſaadan vilde du tvinge din uſkyldige, gode Datter!“ Fru Derb i Graad. „Ak Moder!“ ſagde hun: „Jeg indſeer jo jeg har feilet. Det Menneſke har reent bedaaret og bedrag Ak Herre Gud! jeg troede Alt hvad han ſagde. Han at hans Fader vilde beqvemme ſig til at udbetale ham Capital, og om Embedet ſagde han ogſaa, at det va bedre, end jeg nu hører, at det er. Hans Ord vare i alle andre Maader ſaa ſkjønne og efter mit Sind, og ha ſaa meget af mig, og i mit hele Liv har aldrig Nogen

Mørks Fader, er inde i Dagligstuen og vil tale med dig og mig. Vi kan nok gjætte hvad han vil os." Henvendende sig til Lise, ilsviede hun: „Det gjælder dig, mit Barn! Gud velsigne dig! Vær nu fornuftig!" Hun kysede den stakkels Pige, der med hulsende Kinder og Øinene fulde af Taarer trykkede hendes Haand til sine Læber og sagde: „O kjæreste Moder! For Guds Skyld forskaan mig!" — „Naa Lise! vær nu ikke fjantet, men vælg ind med os." — „O lad mig dog blive her!" udbrød Lise ganske skjælvende. „Lad hende være fri," sagde Madame Berg. „Saa vent lidt," svarede Fruen: „men naar du har fattet dig, befaler jeg dig at komme ind og hilse paa Grosserereren."

Da den gamle Mørk med trohjertig Venlighed havde undskyldt sit Komme, eftersom han ikke havde den Ære at være personlig kjendt af Damerne, henvendte han sig til Madame Berg og sagde: „De er mig dog forsaavidt ingen Fremmed, som jeg tør kalde mig en god Ven af Deres retskafne Mand, salig Captain Berg, og derfor tager jeg mig ogsaa nu den Frihed at tale ligefrem og oprigtigt med hans Enke og Datter. Seer De, mine gode Damer! Først og fremmest bør jeg takke Dem for alt det Gode, min Søn har nydt i Deres Huus; og jeg behøver ikke at forsikkre, at jeg aldrig ønsker bedre end at blive nærmere forbunden med saa agtværdig en Familie. Min Søn har sagt mig, at han med Deres Samtykke er forlovet med Deres Datter, og jeg vil med Glæde give min Velsignelse dertil. Men oprigtig talt, der er kun Det iveien, at han har slet Intet at gifte sig paa." — Madame Berg gjorde flere Gange Mine til at afbryde denne Tale, men hendes Datter sendte hende saa bønlige Blikke, at hun endnu taug. Fruen svarede derpaa: „Om Forladelse, kjære Hr. Mørk! Deres Søn er jo — som han har sagt mig — ganske vis paa et Embede, der er ledigt, og han har ogsaa betroet mig, at De som en kjærlig Fader" ... „Ja Frue! Gud hjelpe os! Der har vi det! En kjærlig Fader! Det kan ikke hjelpe,

Berg, idet han sagde: „Jeg veed ikke, om vor gamle Vens aabenhjertige Bekjendelser kan fremkalde en saadan sympathetisk Følelse i et Fruentimmers Sjæl, som i min; men med al hans Vildfarelse og Uret er der Noget, der saaledes taler hans Sag i mine Tanker, at han er bleven mig endnu kjærere end før, og med dobbelt Inderlighed ønsker jeg at kunne bidrage til hans Trøst i de Aar, som han har tilbage." — Madame Berg bragte nu sin unge Ven den lykkelige Tidende om Gaarsdagens Handelser, og sagde ham, at hendes Datters Huus nu stod aabent for ham, som for en kjær Frænde, men at man dog ønskede, at hans og Lises Forlovelse maatte forblive en taus Overenskomst uden videre Omtale, indtil hans Udsigter tillode at bestemme Bryllupsdagen. Den lykkelige Elsker lovede Alt hvad man forlangte, og nød allerede den lykkelige Forandring i sin Skjæbne, at Fru Derby ikke, som hun pleiede, selv lukkede ham ud, da han gik, men overlod denne Forretning til Lise og derved forundte de unge Elskende Frihed til at udtale deres Henrykkelse for hinanden.

Nogle Aftener efter, da Familien var ganske allene, opfyldte Madame Berg Trolles Ønske ved at forelæse hans Manuscript, idet hun som en god Defensor og en forstandig Bedstemoder udelod, hvad hun troede der meest kunde vække Forargelse. Med spændt Opmærksomhed og blussende Kinder slugte Lise hvert Ord, som et Barn der hører et Eventyr fortælles. Fru Derby sad med et Haandarbeide, hun syede flittigt uden at see iveiret, og gabede af og til. — Da Madame Berg, ligeledes udeladende de Linier mod Slutningen, der angik hende personlig, havde læst Manuscriptet tilende, kom Verner. Talen faldt naturligviis paa den nys tilendebragte Læsning, og efterat Enhver ifølge sin individuelle Anskuelse havde yttret sin Mening, sagde Madame Berg: „I Sandhed, jeg kan ikke bryde Staven over denne Mand. Han er ingen Forfører, han selv er forført af et dybt, uforvindeligt

ndtryk, ſom i hans Ungdom har grebet hans inderſte Væſen. Kan kunde kalde det en fix Forelſkelſe, ligeſom der gives fire Ideer; g det er gaaet ham, ſom der fortælles i phantaſtiſke Sagn om e Menneſker, der have levet nogle faa Timer hos Alfer, Feer ler i andre høiere Regioner: de kunne ikke glemme hvad de der ave ſeet og erfaret; de trives ikke mere paa Jorden, men kun i drømme, hvori de gjenſee den tabte Herlighed. Man friſtes til t beklage det Menneſke, der engang tilfulde har følt Værdien f noget ſaa Elſkeligt, at Alt, hvad der ſenere møder ham, langt a at udſlette Billedet af det Tabte, ſnarere tjener til at hæve et ved Sammenligningen. Viſtnok er det en Synd, ſaaledes at ffre ſit Liv ligeſom afguderiſt til en eneſte Intereſſe, for et eneſte Menneſke; men denne Intereſſe har dog været ſaa trofaſt i al n Utroſkab, og Omſtændighederne have begunſtiget dens Magt. havde Trolle-været nødt til at arbeide for ſit Livs Ophold, havde en tunge daglige Nødvendighed ſløvet hans Lidenſkab, eller havde an været Digter, Kunſtner, eller, kort ſagt, havde nogen høiere intereſſe itide aabnet ham en Kreds for hans Virkſomhed, ſaa avde denne dæmpet hans Lidenſkab og forædlet hans Kjærlighed. lu hindrede Intet ham fra at benytte ſin Frihed til ſtedſe at ornye Synet af den Elſkede og trykke Pilen dybere i ſit Hjerte; g det forekommer mig næſten, ſom om hans Skjæbne ligefra Claras første Ungdom havde indviet ham til at følge hende be- hyttende gjennem Livet. Som denne Claras bedſte Veninde, ſom fruentimmer kan jeg ikke være vred paa ham; thi ſom hun ſelv iger: Vi Fruentimmer ſympathiſere altid med en trofaſt Elſker, m han end var meget at dadle for den ſtrenge Morals Dom- ol." — „Kjære Tante!" ſagde Verner: „Jeg ſkal bringe vor amle Ven Deres milde Ord. Jeg haaber, de ville opmuntre am, og jeg troer, han trænger til Opmuntring. For tre Dage iden kom han hjem fra Landet; Gud veed, hvor han var, og vad han havde for Forretninger der; jeg tilſtaaer, der er Noget

at man er kjærlig mod den Ene og gjør de fem Andre Uret. Min Søn plager mig daglig for at jeg skal skifte med ham og udbetale ham sin Mødrenearv, og da jeg krymper mig ved at gjøre det, siger han mig saa haarde Ord, at De vist vilde ynkes over mig, dersom De hørte det. Ja Gud veed, hvormangen Nat jeg har ligget vaagen og grædmet mig, naar han saadan har piint mig om Dagen. Og nu vil jeg lade Dem selv dømme, mine gode Damer. Jeg har vist min Søn mine Bøger og gjort ham det saa klart som Dagen, at hans Mødrenearv aldrig kan beløbe sig til Mere end en otte tusinde Daler" ..... Ved denne sidste Ytring gjorde Fru Derby en Bevægelse som En der bliver stukken af en Brems. Den gamle Mørk vedblev: „Ja Frue, det er saa vist, som at To og To er Fire. Men hvorvel det ikke er Mere, saa vilde det dog være mig til stor Skade, om jeg skulde tage den Capital ud af min Handel just i dette Øieblik. Det gjør ingen fornuftig Handelsmand, og dertil kommer, at min Søn jo ikke er mit eneste Barn. Jeg har fem stakkels Pigebørn; dem bør jeg jo ogsaa tænke paa og ikke gjøre mine Omstændigheder slettere, saa at jeg Intet kan gjøre for dem, medens jeg endnu lever med dem. Nu vil jeg derfor sige Dem hvad jeg har tænkt, og hvad Tilbud jeg har gjort min Søn, men dermed er han ikke tilfreds. Jeg har tilbudet at give ham aarlig Renterne af hans Mødrenearv, men det er jo kun lidt over tre hundrede Rigsdaler. Det Embede, han søger, troer jeg vel han faaer; men Gagen er kun to eller høit halvtredie hundrede, og det kan vare mange Aar, inden han kan haabe Forfremmelse. Men af en halvsjettehundrede Daler troer jeg dog neppe, at en Familie kan leve." — „Nei det vil blive altfor knapt," udbrød Fru Derby. — „Derfor har jeg tænkt," vedblev Grosserereren, „at jeg jo vel i et eller andet Smaat kan hjelpe paa Husholdningen til et Beløb af et Hundrede eller saa, og at dersom nu De... jeg kan jo ikke saadan kjende Deres Omstændigheder...

men dersom De saae Dem istand til at gjøre det Samme, saa kunde maaskee vore unge Folk med stor Økonomie" ... Fru Derby lod ham ikke Tid til at tale ud, men udbrød: „Nei Gud forbarme sig! Det er umuligt for os at gjøre det Allerringeste."

Madame Berg, som snart mærkede, at den gamle Mørks Tale vilde tage en for hendes Ønsker gunstig Vending, havde vel vogtet sig for at afbryde ham; men nu tog hun Ordet og sagde: „Vi takke Dem meget for Deres Fortrolighed, og jeg frygter næsten, at vi have misbrugt den ved ikke strax at sige Dem, at en stor Misforstaaelse er herskende i denne Sag; thi vel er det sandt, at min Datter har ønsket at give vor Lise til Deres Hr. Søn; men desuagtet" .... Mere fik hun ikke sagt, da Lise i det Samme traadte ind med et Ansigt, i hvilket den største Spænding var kjendelig. Den godmodige gamle Mørk gik hende strax imøde, tog hendes Haand og sagde: „Mit søde Barn: Det er vist og sandt, at naar man seer Dem, maa man rose min Søns Smag i Valget af hans Kjæreste, og enhver Fader maa glæde sig over saadan en Svigerdatter." Med et Slags fortvivlet Mod, som den stakkels Pige i de Øieblikke, hun var ene, havde tilkæmpet sig, svarede Lise: „De taler saa kjærligt til mig, De er vist meget god; men jeg er ikke Deres Søns Kjæreste. Min Moder har givet ham sit Ord, men jeg ikke mit. Jeg vil ikke længere skjule mig og forstille mig, men reent ud tilstaae Sandheden. Jeg har forlovet mig med min Fætter, Maler Verner." — Nu unde Lise ikke strække sit Mod videre. Skjælvende og grædende skjulte hun sit Ansigt i Bedstemoderens Favn. Den gamle Mørk klappede hende trohjertig paa Skulderen, og sagde: „Ja, ja, min lille Jomfru! tag Dem ikke den Ting saa nær. Det er Ret af Dem at sige Sandheden. Min Søn er en Vindbeutel, som har adet sin Fader løbe med Limstangen. De er vist meget bedre stemt med den Kjæreste, De har; jeg har ikke den Fornøielse at

kjende ham; men en dygtig Maler, især ifald han er en Mestermester i Lauget, vil altid kunne forsørge sin Kone bedre end min Junker Slens, som jeg rigtignok skal læse for, naar jeg kommer hjem." — Fru Derby blussede, som i Feberhede, hun begyndte flere Gange paa at sige Noget, som dog Ingen forstod. Madame Berg førte den halvafmægtige Lise ind i sit Værelse, men kom strax tilbage og søgte med milde og forbindtlige Ord at ende denne Sammenkomst med den aldrende Mand, der ogsaa meget venlig tog Afsked og forlod Damerne.

Da Moder og Datter nu bleve ene, kunde den Første neppe bare sig for Latter, idet hun fremhævede den unge Mørks Handlemaade. „Det er en fortræffelig Dyd, hvormed det Menneske har indtaget dit Sind. Det vilde være en god Søn, som du kunde vente dig i Den, der behandler sin egen Fader med en saadan Slethed og Udelicatesse. Om hans Usandhed og lapsede Vindighed ville vi ikke engang tale. Hans Pharisæer-Retfærdighed er endnu hans afskyeligste Side. Og til en saadan Mand vilde du twinge din uskyldige, gode Datter!" Fru Derby brast i Graad. „Ak Moder!" sagde hun: „Jeg indseer jo vel, at jeg har feilet. Det Menneske har reent bedaaret og bedraget mig. Ak Herre Gud! jeg troede Alt hvad han sagde. Han forestod, at hans Fader vilde beqvemme sig til at udbetale ham en stor Capital, og om Embedet sagde han ogsaa, at det var langt bedre, end jeg nu hører, at det er. Hans Ord vare desuden i alle andre Maader saa skjønne og efter mit Sind, og han holdt saa meget af mig, og i mit hele Liv har aldrig Nogen ret havt mig kjær eller fundet Behag i hvad jeg har gjort, saa megen Møie jeg end har anvendt for at opfylde mine Pligter. Ingen har skjønnet derpaa uden Mørk, og derved gjorde han mig lykkelig; thi næsten aldrig er der ellers sagt mig noget godt Ord. Min salig Mand sagde mangengang, at mit bekymrede Sind pleiede ham værre end hans Sygdom og Pengetrang. Og hver

nde jeg lade være at være bekymret? Min Datter har vendt al sin
ærlighed og Fortrolighed fra mig til dig, og du selv elsker ogsaa kun
nde og ringeagter mig, fordi Gud ikke har givet mig saadan en
rstand, som du har. Men det er da ikke min Skyld; og du kan
e, det er tungt at leve uden noget Menneskes Kjærlighed." —
O hvad siger du!" udbrød Madame Berg, idet hun slog begge
rme om sin Datter og trykkede hende til sit Bryst: „Tilgiv
ig! Jeg har ofte bebreidet mig min Uret imod dig i din Barn-
om; men tvivl dog ikke paa den Kjærlighed, som aldrig uddøer
en Moders Hjerte. Men vær du nu selv en god Moder for
it Barn. Du var nær ved at gjøre hende ulykkelig; tak Gud,
m har aabnet dine Øine. Kald hende ind, omfavn hende kjær-
gt og giv hende dit Samtykke til den Forbindelse, hun har ind-
aaet. Verner er et godt, et ædelt Menneske." — „Ak hvad
n det nu hjelpe, om end saa er? Han har jo heller Intet.
a engang gjorde jo Trolle rigtignok gode Tilbud, men han har
nu reent forladt os. Det er da ogsaa Mørks Skyld." —
Trolle vil sikkert ikke derfor forlade Verner; men hvordan det
u end gaaer, saa lad dog ikke Lise sidde længere i Angst og
visshed." — „Ak Gud!" sukkede Fruen: „Vi ere slagne til en
Skilling, og blive aldrig en Daler." — Imidlertid reiste hun
ig dog, aabnede Døren og kaldte med en grædefærdig Stemme
aa Lise, der nærmede sig med nedslagne Øine og frygtsomme
Skridt, som en stakkels Delinqvent. — „Ja Lise!" sagde Mode-
en: „For Mørk er du nu fri, og Gud give, det maa blive
il din Lykke at have fulgt dit eget Hoved! Mit Samtykke skal
eg ikke forholde dig, naar Verner kommer saa vidt, at han kan
nære dig." — Som dømt fra Død til Liv, kastede Lise sig
med Henrykkelse i hendes Arme og takkede hende med et saadant
Udbrud af Glæde og Kjærlighed, at Fru Derbys sammenkrym-
pede Hjerte ogsaa følte sig udvidet af en usædvanlig Tilfredshed.

Næste Dag bragte Verner Trolles Manuscript til Madame

ved ham, som ængster mig, noget Usædvanligt; endog en i sig selv ringe Ting, den store Ombyggelighed for Pænhed og Zirlighed i hans Paaklædning, synes forandret. Han gaaer hjemme i Tøfler og en gammel Sloprok, og kaster i Hast en Overkjole om sig, naar han gaaer ud. Siden hans Hjemkomst er han indsluttet i sig selv og tillige meget beskjæftiget. Igaar sagde han, at han ventede en Mand, med hvem han havde Noget at afgjøre, og da denne Mand kom, gjenkjendte jeg en gammel Grossérer, som jeg engang for længe siden traf hos Conditoren her ligeoverfor. Han fortalte dengang, at han var en Barndoms-Legekammerat og Ungdomsven af Trolle, som jeg netop samme Dag saae for første Gang. Et Par Timer efter at denne gamle Herre igaar var kommen, vilde jeg gaae ind til Trolle, som jeg meente, nu var allene; men i samme Øieblik fulgte han Manden ud, og jeg hørte Denne sige til ham: „„Jeg takker dig, min gode gamle Ven for din Tillid til mig, og skal naturligviis følge din Villie; men betænk dig vel! Jeg raader fra saadanne stærke Forandringer, især i vore Aar. Saalænge man lever, skal man ikke lade sig begrave.““ — „„Tal ikke saa høit!““ svarede Trolle; og da jeg hørte disse Ord, trak jeg mig tilbage og turde siden ikke spørge. Iaften er den gamle Grossérer igjen hos ham. Hvad kan det dog være? Det foruroliger mig.“ — „Ak mig med!“ udbrød Lise: „Jeg holder saameget af Hr. Trolle. Hils ham fra mig; sig ham, at jeg har længtes saa hjerteligt efter ham.“ — Madame Berg var den øvrige Deel af Aftenen usædvanlig tankefuld, og da Verner gik, paalagde hun ham at bede Trolle tillade, at hun i nogle Dage maatte beholde hans Manuscript, for endnu engang ret i Mag at gjennemlæse det.

En Uges Tid hengik, hvori Trolle bestandig forblev stille og tilbageholden; og uagtet Verner stedse søgte Leilighed til at tale med ham om den levende Deeltagelse, som hans Bekjendelser havde opvakt hos ham, og uagtet han havde berettet ham Mo-

me Bergs venlige Ord, var det dog ikke muligt at faae Trolle
l at indlade ſig paa denne Materie, ſom han tvertimod ſyntes
undvige. Verner blev heel forvirret og ſørgmodig, da Trolle
delig en Dag efter Middagsbordet, juſt ſom de vare iſærd med
gaae Hver ſin Vei, ſagde til ham: „Derſom du ikke er for-
ubret i at være hjemme iaften, ſaa vil jeg vente dig, da jeg
ſker at tale med dig.“ — Med glad og tillige ængſtelig For-
nding traadte Verner ind til den faderlige Ven, der med ſin
mle, milde Hjerteligheb rakte ham Haanben og bad ham ſibbe
s ſig.

Efter et lille Opholb ſagde Trolle: „Min kjære Søn! Jeg
nker, at du i den ſibſte Tid viſtnok har funbet mig unberlig
kolb veb bine venlige Beſtræbelſer for at opmuntre mig. At
imiblertib ikke har tænkt paa big meb Kulbe, berom haaber
at overbeviſe big. Du kjenber nu ben Magnet, ber har ſty-
t mit Livs Seilabs. Du kan vel inbſee, at Den, for hvis
kyld jeg har brevet om ſom et ſkibbruddent Vrag, ikke kan
emmes af mig nu, da jeg er nær veb ben Havn hvor alle
torme tie. Hun er nu fri, og meb Glæbe tænker jeg, at jeg
bnu tilſibſt kan ſikkre hende en blibere Skjæbne, enb hun i ſit
rige Liv har nybt. At gjøre hendes ældre Dage og bin Ung-
m lykkelige, er alle de Ønſker jeg har tilbage. Jeg har bragt
ine Pengeſager i Orben. Veb et Gavebrev beler jeg min For-
me mellem big og hende, bog meb viſſe beſtemte Diſpoſitioner.
g veeb, at Grevinben ønſker at beholbe ſit Fædrenegobs, hvor
n har tilbragt en Deel af ſin Barnbom. Jeg har beſøgt bette
obs. Det er kun en lille Eiendom; men veb Omſorg af en
av Mand, hvem bets Beſtyrelſe i en Række af Aar har været
erbragen, er bet enbnu i ſaa gob Stanb, at bet meb be
rnødne Hjelpemibler kan bære ſig. Jeg har arrangeret Alting,
g ſom jeg haaber, til hendes Tilfredsheb. Jeg forbeholder mig
b en aarlig Rente, ſom er tilſtrækkelig til mine Fornødenheder

og Ønsker. Jeg har ogsaa sørget for min Thomas og nogle Andre, som jeg pleier at understøtte. Alt Øvrigt skal nu strax tilhøre dig og Grevinde Meerstein. En paalidelig Forretningsmand, en redelig gammel Ven har jeg overdraget at udføre denne min bestemte Villie, at overlevere eder Hver især den ikke ringe Formue, som jeg skjænker jer, og at staae jer bi i dens Forvaltning med Raad og Daad. I det Document, som jeg forløbigen har opsat, beder jeg min Veninde at anse dig og din Lise for mine elskede Børn, at tilvende eder, om muligt, en Moders Kjærlighed, og efterlade jer sin Formue, som en Fadrenearv der tilkommer jer, ligesom jeg ogsaa desuden testamenterer dig det Lidet, jeg ellers kan efterlade mig."

Verner havde hørt paa denne Tale med en Forundring, der betog ham Mælet. „Men du gode Gud!" udbrød han nu: „Hvad er din Mening? Jeg skulde og burde takke dig; men jeg kan ikke. Du forskrækker mig ordentlig. Jeg synes, du taler, som om du selv kunde have isinde at forlade os." — „Ja min Søn! det har jeg isinde. Jeg vil tilbringe mine sidste Dage hos min gamle Ven Rubach i Hannover. Gud være lovet, han lever endnu! Han har ogsaa skiftet med sine Børn. Hans ældste Søn er Eier af hans store Gods, og han selv har trukket sig tilbage paa et lille eensomt Landsted, hvor han med Glæde vil modtage mig." — „Nei aldrig maa Dette skee! Din Ødemodighed kan ikke gjøre mig lykkelig. Heller ikke vil din Veninde modtage den, eller hun maatte ikke være den Clara, du har malet med saa yndige Farver. Hvorledes? Vi skulde plyndre dig? Nyde din Rigdom, uden at vor Ven og Fader deelte den med os? Nei aldrig!" — „Verner, vær fornuftig! Tænk paa din Lise. Du kan strax ægte hende. Grevinden er en Engel; i hendes Nærhed vil du ikke savne mig; du skal staae hende bi som en Søn, være hende en Beskytter, forsøde hendes og din Lises Liv og leve uafhængig for din Kunst." — „O Gud! hvilken

lykſalig Skjæbne! hvilket Paradiis, om du var i det! Men uden dig, — nei aldrig! Nei, du ſkal ſelv beholde din Formue. Vi modtage Intet af den uden paa den Maade, ſom Børn modtage ſ deres Fader, hos hvem de leve. Om du vidſte, hvorledes ihe hænger ved dig, hvorledes det har været en nødvendig Betingelſe ch vore Planer for vor Fremtids Lykke, at vi ſkulde leve hos dig, eie dig, elſke dig! Ak, hvorfor vil du forlade dine Børn? Sig orfor?" — Den unge Mands Kinder brændte. Taarerne ſtod hans Øine. — „Ja jeg vil ſige dig det, ſkjøndt jeg frygter, i ikke vil forſtaae mig. — Ethvert Menneſkes Sjæl er, troer ɜ, et Myſterium for ham ſelv; der er Følelſer, ſom han ikke ier, før en eller anden Omſtændighed vækker dem tillive. Da jeg, e blot twungen ved ydre Anledninger, men af mit eget Hjertes rang beſluttede at betroe mit Livs Begivenheder og Bekjendelſer . Papiret, ſyntes det mig ſom en Trøſt og Lettelſe for min jæl. Medens jeg ſkrev dem, havde jeg den ſamme Fornemmelſe: t forekom mig, ſom jeg nød den ſaa ofte attraaede, aldrig op- naede Lykke, ganſke at udøſe mit Hjerte for en fortrolig Ven. den aldrig ſaaſnart tænkte jeg mig ret levende, at nu vare diſſe ine inderſte Hemmeligheder aabenbarede, kjendte af Andre end ig ſelv, det Navn nævnet, ſom jeg aldrig i den Betydning vde udtalt, før en beſynderlig Forandring foregik med mig. g ſyntes, at jeg havde profaneret mit Hjertes Helligdom, ſelv lukket Døren for mit høieſte Ønſke, for den eneſte Kilde, hvoraf ɜ har øſt Lindring i min Længſel: den Lykke at ſee hende igjen. g har bekjendt for Andre, hvad jeg aldrig turde lade hende be. Jeg har fortalt hendes Ord, hendes Skjæbne til Andre d mit eget Inderſte; jeg har kaldt hende min Elſkede for Andre d for Gud; jeg har revet Sløret af det hellige Billede, ligeſom in Ulykkelige i Schillers Digt, og for nu ikke at blive vanvit- g ſom han, maa jeg ſkjule mig i Enſomhed. — Ak du anſeer ig allerede for vanvittig! Du forſtaaer mig ikke!" — „Jo, jeg

troer vel at forstaae dig. Men lad det dog ikke fortryde dig at have undt dig selv den Trøst, som ethvert Menneske ønsker sig: at turde klage sin Sorg for et trofast Vennehjerte, at have adspredt den Taage, som fordunklede dit Billed for Dem, der elske dig. Ak! ere vi dig da slet Intet, vi, dine Børn? Vil du da stedse forlade Alt for Skyggen af hende, som med al sin Fuldkommenhed dog kun har været en Skygge for dig?" — „Ak Verner! hvad siger du dog for Ord! — Nei jeg selv er Skyggen, der har fulgt hende og forsvinder uden hende." —

Efter en søvnløs Nat gik den unge Maler næste Formiddag til Madame Berg, i det Haab, at han maaskee hos hende kunde finde Raad til at forandre Trolles Beslutning. Han fandt Lise hos Bedstemoderen, og da han havde berettet den foregaaende Aftens Samtale, brast Lise i Graad og sagde: „Ak, hvor kan dog vor gode Hr. Trolle være saa haard imod os!" Madame Berg hørte meget rolig paa Verners Efterretninger og sagde: „Jeg har virkelig havt en Anelse om noget Saadant. De Ytringer, som du forleden Aften lod falde om Trolles forandrede Stemning, vakte min Opmærksomhed. Men jeg haaber at kunne forandre hans overilede Planer. Hils ham fra mig og bed ham at besøge mig iaften. Siig ham, at jeg har Noget paa mit Hjerte, hvorom jeg ønsker at tale med ham."

Uagtet Trolle i sin nærværende Sindsforfatning ugjerne og med et Slags Forlegenhed nærmede sig Madame Berg, saa var hans Artighed mod en Dame dog for stor, til at nogen Ulyst kunde afholde ham fra at indfinde sig til den bestemte Tid. Ogsaa forsvandt snart enhver ubehagelig Fornemmelse ved den umiskjendelige Glæde og Deeltagelse, hvormed den gamle Veninde modtog ham. Hun begyndte strax Samtalen med at takke ham for hans faderlige Godhed mod hendes Datterdatter og Verner, men søgte, ligesom denne Sidste, at overbevise ham om, at hans Beslutning at forlade det unge Par berøvede hans Velgjerning

dens bedſte Værd. — Endelig ſagde hun: „Da De er døv for alle disſe vore Foreſtillinger, ſaa veed jeg dog et lille Ord, ſom jeg haaber ſkal være en Trylleformel, der løſer al Forvirring. Clara er ankommen her til Byen. Hun ønſker at ſee Dem, og De vil dog vel ikke flygte for Den, ſom De hele Livet har fulgt overalt?“ Trolle foer ſammen, og en lille Pauſe opſtod. Endelig ſagde han med qvalt Stemme: „Jo kjære Veninde! Det vil jeg! Ak denne Efterretning, der for faa Uger ſiden vilde have bragt mig i den tredie Himmel, paaſkynder min Flugt.“ — „Hvorledes?“ — „O kan ikke De, ſom har ſaa fiin en Følelſe, ſætte Dem i mit Sted? Om hun vidſte, at jeg har vovet at aabenbare min tauſe Kjærlighed, at nævne hende ſom Noget, jeg ligeſom havde tilegnet mig, vovet et Øieblik at ane, at hun gjengjældte min Følelſe, at ... jeg kan ikke engang mere nævne det elſkede Navn, ſom jeg har profaneret — jeg vilde forgaae af Undſeelſe for hendes Øine. Og desuden, da jeg ſelv ſaaledes har i Erindringen gjenlevet mit ſpildte Liv, hvor uſel, hvor uværdig forekommer jeg mig ſelv! Ikke for min Kjærlighed til hende — nei den er det Eneſte, hvoraf jeg kan roſe mig — men for den Brug, jeg har gjort af en ſaa hellig Følelſe, der burde have forædlet mig, været mig en Spore til al ædel Virkſomhed iſtedenfor at lamme de Kræfter og Midler, ſom en gunſtig Skjæbne havde forundt mig. Hvilken Uværdighed, trods ſaa mangen bitter Erfaring dog at give efter for enhver Illuſion, ethvert Selvbedrag! Hvilken Fornærmelſe mod det elſkede Ideal at ſee det ikke blot i ædle, men ogſaa i uædle Gjenſtande! Hvilken Grumhed at opoffre et Væſen ſom Joſepha, ſom Mariane, for den feige Attraa at lindre ſin egen Længſel og Smerte! For ildigt ere mine Øine aabnede. Og Clara, denne rene, denne ſøie Qvindelighed, hvor vilde hun foragte den Mand, ſom ikke var Andet end feig og umandig!“ — „Kjære Trolle! Deres ſtrenge Dom over Dem ſelv betager mig næſten Modet til en

Skrifter

af

ırfatteren til „En Hverdags-Hiſtorie,“

ſamlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Univerſitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1850.

Indhold af ſjette Bind.

Side.

og ſjern ..... 1.

kappen ..... 175.

Nær og fjern.

Skrifter

af

rfatteren til „En Hverdags-Hiſtorie,“

ſamlede og udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Univerſitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1850.

Indhold af ſjette Bind.

Elbe.

og fjern ..... 1.

ſkappen .....175.

Nær og fjern.

nhver, ſom kjender det gamle Handelshuus „German & Søn-
r", maa ønſke, at vort Fædreland eiede mange ſlige: Velha-
ide uden ſtor Rigdom, Driftige uden Vindighed og Gjæſtfrie
en Bram. Disſe Huſets Egenſkaber forvolde naturligvis, at
. ligeſom et Individ af ſamme Beſkaffenhed, er mere agtet i
ilhed end omtalt og bemærket. Den Lykke, i en lang Række
Aar at have ſtaaet urørt af Tidens ſtormende Forandringer,
lder det tildeels den Omſtændighed, at det ikke udelukkende har
et ſig af med Handelsſpeculationer, men at det tillige, ſom
er af et Skibsværft, har med ſtor Virkſomhed ikke blot mod-
let Skibe til Reparation paa ſin vidtløftige, dertil velindrettede
ads, men ogſaa ſelv bygget nye, af udmærket Conſtruction,
at det i alt Dette er gaaet raſk frem med den Induſtrie, ſom
dsaanden i vore Dage har fremkaldt til Livets Forſkjønnelſe og
Lettelſe af dets Byrder.

De nuværende Chefer for dette Handelshuus ere Georg og
edrik German. Disſe to Brødre ere forenede ved ſaamange
ıand, at deres Adſkillelſe næſten er utænkelig. Der er kun eet
ırs Forſkjel paa deres Alder. Som Børn have de daglig fulg-
ad i ſamme Skole, leget daglig ſammen paa Skibsbygger-

beſkjæftiget ſig med Contor- og Børsforretninger. De b
ſin Etage i den Gaard, hvori de ere fødte. Georg er
uden egne Børn, men har opdraget en fattig Dreng,
har adopteret til Søn og Arving, og ſom kalder ſig Fri
man. Den yngre Broder, Fredrik, ſom har Titel af
Familiefader. Hans eneſte Søn, Alfred, er 24 Aar,
yngre end ſin Onkels Pleieſøn Frits, og kun to Aar
ſin Stedmoder, ſom for ſex Aar ſiden ægtede hans Fad

Efter denne Beretning om en Familie, for hvilken
esſere os, ønſke vi, at det maatte lykkes os at indgyde
ſere nogen Deeltagelſe i dens Vel og Vee, idet vi udbed
ladelſe til at indføre dem i dens huuslige Kreds.

Vor Beretning begynder med en Dag i Slutningen
Maaned 1840. Georg German traadte ind i ſin Brod
feſtue og ſagde høfligt: „Jeg beder om Forladelſe for mit
lige Beſøg; jeg ventede ikke at finde Herſkabet ved Midd
ſaa tidlig.“

Fru German ſvarede: „Vi ſidde egentlig ikke mere ved
bordet, vi have afſpiiſt. Vi vente paa vor Kaffe, ſom P

et er, som om en Glorie af Reenhed og Lys omsvævede din
le Person, der hæver sig ud af den kulsorte Kjole, lig et Engle-
hed der titter frem af en mørk Sky; og den sneehvide Krave,
t blanke, brune Haar, ja indtil det lille huuslige Silkeforklæde
- det Hele, kort sagt, klæder dig ganske fortræffeligt."

Pauline rødmede med en fornøiet Mine, men Fruen sagde:
Gud bevares, hvor De smigrer min Niece! Det skal De ikke
ve Tak for; det er ingen Tjeneste at gjøre en ung Pige."

„Jeg smigrer ikke. Vorherre veed at jeg mener hvert Ord.
glæder mig ved Synet af dette Pigebarn. Det var jo utak-
ligt, om jeg beholdt min Glæde for mig selv alene. Men"
blev han, idet han nærmede sig Spisebordet — „jeg be-
er først nu, at Folkemængden ved dette Taffel er saa ubety-
lig, at nu, da jeg tager Paulines ledige Plads, voxer den kun
tre Personer. Hvor er min Broder? Og hvor er Frits?"

„Frits!" gjentog Fruen: „Ja hvor han er, vilde falde svært
sige. I de otte Dage, De har været i Helsingør, have vi
amænd ikke havt den Ære at see ham, og Tjeneren siger, at
n de fleste Nætter bliver ude til Klokken to, tre."

Det sædvanlige joviale Udtryk i Georgs Ansigt fordunkledes
t. Fruen vedblev: „Det hedder sig, at vi Alle skal udgjøre een
milie, og De betaler mig Middagsmad for tre Personer, men
de Tre er Deres Tjener den Eneste, for hvem vi med god
amvittighed kan modtage Pengene."

„Jeg beder Dem! Det er jo en Bagatel, som ikke er
rd at omtale. Idag veed De nok, at jeg er inviteret til" ...

„O gjør Dem ingen Uleilighed med at gjøre mig Regnskab.
g har mine egne Tanker i Dette som i Mere." —

Efter en lille Pause sagde Georg: „Men hvor er min Broder?
an befinder sig dog vel?"

„Har De ikke seet ham idag?" spurgte Fruen.

„Jo imorges paa Contoret, men vi talede saa godt som slet ikke med hinanden, og“ ....

Fruen afbrød ham: „Ja det er jo det Sædvanlige, at [redacted] ikke talte paa nogen af Siderne, men forresten er han ikke [redacted], men bærer, som vi Alle, sit Kors af denne Verdens Kjedsommelighed. Forresten, her er han ikke; det er Alt hvad jeg kan svare paa Deres Spørgsmaal. Han er ikke kommen hjem til den Time, vi skulde spise.“

„Men De spiser ogsaa paa en usædvanlig Tid.“

„Ja det kommer deraf, at Alfred og jeg med Deres Tilladelse vil gaae og see Elephanten, inden jeg gaaer paa [redacted]. Det er min Comedie-Aften og det hører til min Skjæbne, [redacted] just derfor bliver givet det uendelig kjedelige Brøvl, som jeg [redacted] seet tre, fire Gange.“

„Men naar Stykket kjeder Dem, hvorfor vil De da gaae i Theatret?“

„Jeg kan ligesaa godt kjede mig der som hjemme.“

„Kjeder De Dem hjemme? Hos Pauline og Deres lille nydelige Datter?“

„Min lille nydelige Datter er baade for stor og for lille til at more mig. Hun er fem Aar, det er en kjedelig Alder. Lege med hende kan man ikke, og lære hende kan man heller ikke.“

Pauline, som imidlertid var færdig med at servere Kaffen, nærmede sig nu og sagde: „Nei kjære Tante! Du gjør vor lille Marie stor Uret. Lege med hende kan man tilvisse, og lære hende ligeledes. O kjære Onkel! De skulde bare høre, hvorledes hun allerede kan læse; hun kan synge Viser, hun handser saa nydeligt, hun begynder at stikke med de smaa Hænder.“

Georg spurgte: „Det er da vel dig, kjære Pauline, der lærer hende disse mange skjønne Ting?“

„Ja, det gjør mig saa lykkelig!“

„Ja“ — sagde Fruen — „Pauline synes at forberede sig l det glimrende Kald at blive Gouvernante.“

Alfred, som hidtil havde iagttaget en fuldkommen Tausheb, g nu Ordet og udbrød: „Deri handler Pauline fornuftigt; thi n Stilling at tjene eller paa anden Maade arbeide for det nøb- rftige daglige Brød maa vistnok enhver Pige belave sig paa i rt elendige Land.“

„Vorherre bevares!“ udbrød Georg: „Skal vi Danske give re smukkeste Piger til Klosterlivet?“

„Ja, en Pige maa være nok saa smuk, nok saa fortrinlig, nok saa elsket af de unge Mænd; dersom hun ikke kan bringe n Mand Formue, saa maa hun blive en gammel Jomfru; thi disse fortvivlede Tider, i dette usle Land kan ingen Mand ve Raad til at gifte sig, førend han er nær ved Gravens ed.“

Georg bemærkede: „Da see vi dog mange unge Ægtemænd, høre hver Dag om tilstundende Brylluper.“

„Ja En og Anden, som vil ihjelslaae sit bedre Jeg, og nske offre sig til et haandværksmæssigt Slid for det daglige od, han kan maaskee tænke paa at sulteføde en stakkels Fa- lie.“

„Nu! hvorom Alting er“ — sagde Georg, idet han saae n Pauline med milde Øine, — „gid jeg havde mine tyveaars en, saavist som jeg veed, de skulde komme til at dandse til ulines Bryllup! Der gives endnu brave unge Mænd, som have od til at kæmpe for en saadan Skat, og en bedre Skjæbne vil ert vente hende end en glædeløs Afhængighed.“

„I Guds-Navn!“ svarede Pauline: „Jeg er ikke bange for n Fremtid; jeg har en Anelse om, at det vil gaae mig godt. ulde det end blive min Skjæbne at leve mellem Fremmede være afhængig af dem, saa er det jo derfor ikke sagt, at jeg

skulde være ulykkelig. Jeg vilde vist altid finde Noget at glæd mig over, Noget at hænge mit Hjerte ved og at leve for."

„Ja, du snakker som du har Forstand til," sagde Fruen: „Du veed slet ikke hvad Modgang er."

„Jo jeg veed," svarede Pauline alvorlig: „For tre Aar siden, da Moder laae syg og døde, da var jeg tilvisse ulykkelig; jeg græd Dag og Nat; og i det Huus, hvor jeg derpaa blev sat i Kost, vare Folkene slemme, ikke just imod mig, men imod hinanden, og der var ikke godt at være. Men naar jeg var bedrøvet, saa syntes jeg dog altid, at jeg følte en Fortrøstning om at det snart vilde blive bedre, og denne indre Stemme bedrog mig heller ikke, thi siden du, min bedste Tante, tog mig i dit Huus, er jeg jo saa lykkelig og saa glad som en Fugl i Luften."

„Ak!" sagde Alfred: „hvor er man lykkelig, saalænge man endnu har Barnet i Sinde, som Pauline! I det Aar, hun har været her i Huset, har hun ikke set Gange havt nogen Forlystelse eller Afvexling i det daglige Livs evige, tomme Trivialiteter."

„Hvorledes!" raabte Pauline: „det daglige Liv tomt og trivielt! — I dette smukke lyse Huus, i dets deilige Have, hvor forsaarsblomsterne allerede begynde at vise sig, hvor Solen skinner og Fugle qvidre! her mellem gode, forstandige Mennesker, som hører os til, som er vor egen Familie". ....

Fruen afbrød hende: „Og som Hver for sig have Sorger og Byrder; her, hvor man i Uger og Maaneder ikke seer et Smil paa Huusherrens Ansigt, eller hører et Ord af hans Mund."

„Er min Broder altid misfornøiet?" udbrød Georg.

„Ja altid misfornøiet, ofte vranten, hvilket De vel selv kan bemærke; og desuden kun lidt hjemme, hvilket De ikke kan bemærke, da De selv kun sparsomt betræder vore ringe Værelser."

Georg taug. En Pause opstod. Endelig sagde han: „Ja

det er jo ikke at nægte, de ældre Dage medbringe mangen smertelig Erindring om forsvunden Lykke, tilintetgjort Kjærlighed, Sorg over egen og Andres Skyld."

En ny Pause opstod, Fruen og Alfred lavede sig til at gaae, da Agenten Fredrik German i det Samme kom hjem og bragte en Mand med sig, der neppe havde sat Foden indenfor Døren, før Georg ilede ham imøde og greb hans Haand, idet han udbrød: „Ei! velkommen, kjære Vagner! Hvilken uventet Glæde at see dig her! Jeg kom først iaftes hjem fra Helsingør, og havde' just istnde at besøge dig iaften; men jeg turde neppe haabe at finde dig oppe af Sengen. Du er da, Gud skee Lov, kommet dig særdeles hurtigt i de otte Dage, jeg ikke har seet dig."

Vagner, en Mand med et temmelig aldrende Udseende, svarede venligt paa Georgs og de øvrige Tilstedeværendes Lykønskninger til hans Helbredelse. Fruen bebreidede sin Mand, at han ikke var kommen hjem til den aftalte Spisetid. Han svarede fortrødeligt: „Jeg havde glemt, at vi skulde spise paa en saa urimelig Tid. Hvem kan huske Alt, hvad der staaer i Dagslisten i Dagen om alle de Narrestreger af Elephanter, Automater, Springere og Gud veed hvad, som du aldrig forsømmer at see. Jeg har spist paa en Restauration, og traf der vor Ven Vagner, som var saa god at følge hjem med mig, for paa gammel Vis at ryge en Pibe med mig paa mit eget Værelse."

Fruen og Alfred gik nu bort, og ogsaa Pauline fjernede sig. Georg yttrede sin Glæde over Vagners uventede Ankomst. „Jeg er ordentlig gaaet istaa, som et andet gammelt Uhrværk," sagde han, „siden din venlige Haand ikke jevnlig bragte mig i Gang, siden jeg Ingen havde at disputere med, Ingen til hvem jeg kunde tabe et Parti Skak i mine eensomme Aftentimer."

Fredrik undertrykkede et Suk og sagde med et ironisk Udtryk:

„Du har jo din haabefulde Pleiesøn. Disputere kan han vist prægtigt, og spille Skak troer jeg vel ogsaa han kan.“

„Nei han kan ingen af Delene. Kun lige Børn kunne lege sammen. Det kan kun lidt more mig at disputere med En, som af Beskedenhed ikke frit vil sige mig imod, og det adstadige Skakspil kan kun lidt more det unge Blod, som vil udfordre Lykken, ikke Betænksomheden. Men jeg selv maa betænke, at det er høi Tid at jeg gaaer til mit Selskab.“

Med disse Ord fjernede Georg sig hurtig.

„Hvad fattes dig dog? Du er jo bleven reent forstemt,“ sagde Wagner til Fredrik, efter at de i flere Minuter havde sidet stille og betragtet Røgen af deres Tobakspiber. Med et Suk svarede Fredrik: „Du vil tænke, om ikke sige, at jeg er en Nar, dersom jeg udøser mit Hjerte for dig.“

„Tal du friskvæk! Vi ere alle Narre for Vorherre.“

Det var tydeligt, at Agentens Lyst til at betroe sig til en Ven kæmpede med Ulyst til at udtale de Ord, han havde at sige. „Det gaaer mig næsten,“ sagde han, „som et ungt Menneske, der vil bekjende for sin Ven at han bærer paa en ulykkelig Kjærlighed: jeg skammer mig, og medrette. I Tider som disse, hvor saamange vigtige Ting gjøre Krav paa hver Borgers Tanke og Virksomhed, er det dobbelt uværdigt for en Mand, der har fyldt sine halvhundrede Aar, at lade sig betage af Hjertesorg.“

„Aa hvad! Tider! Til alle Tider have Mennesker havt Hjerte i Brystet, og derved skal ingen Mand skamme sig!“

„Nu vel, kjære Wagner! Jeg synes, at jeg i Grunden er et ulykkeligt Menneske. Jeg har et Hjem, har Kone og Børn; men jeg forekommer mig selv ene og forladt, thi Ingen forstaaer mig eller sympathiserer med mig. Jeg veed allerede, hvad du vil sige; jeg har hundrede Gange sagt mig det selv. Tro mig, jeg veed ogsaa og paaskjønner, at jeg i dig har en ærlig, trofast Ven. Men du har jo været som ude af Verden for os. Det

er jo ikke engang et Aar siden, du opgav dit Embede i Vestindien og flyttede hertil for at leve af din lille Formue. I henimod tredive Aar havde vi jo boet langt fra hinanden og først i faa Maaneder har jeg nydt den Glæde at see dig igjen. Hermed burde jeg lade mig nøie, men jeg kan det ikke. O bliv ikke vred! Jeg har ofte tænkt paa den underlige Følelse, som man kalder Sympathie. Jeg troer, at ihvor mange Tusinder af Ellskende og Venner der leve godt og venligt sammen paa denne Klode, saa er der dog kun et ringe Antal, som rigtig har smagt denne salige Tilstand af Sikkerhed, Ro og fast Tro paa en Andens Kjærlighed og Værd, denne Enhed med en Anden, som jeg kalder Sympathie; og det forekommer mig — maaskee fordi jeg ikke længere er ung — som om den i sin største Reenhed maatte bestaae i Det, vi kalde Venskab, og som vi vel snarere burde kalde Kjærlighed, renset for alle sandselige Bestanddele. Ja, jeg er vis paa, at Den, som engang har levet sig ind i et saadant Forhold, maa finde sig ene, naar det er opløst."

„Du præker virkelig overmaade godt, kjære German! og jeg troer ogsaa at kunne udlægge din Præken. Jeg er jo din og din Broders gamle Skole- og Legekammerat; jeg husker godt, hvorledes du og Georg vare eet Liv og een Sjæl, endnu efter at I vare blevne Studenter."

„Ja det var gode Tider. Vi deelte Godt og Ondt, meddelte hinanden Alt hvad vi hørte eller læste eller tænkte. Intet Kunstværk, ingen Bog, intet Menneske kunde skjænke os den fulde Glæde, førend den Anden havde sanctionneret vor Følelse med sit Bifald. Ak, det er vel kun i Ungdommen, at Hjertet er saa aabent, saa godt! men jeg synes dog, at om end vore Forhold i Livets tunge Tryk berøve vort Sind den oplivende Varme, den velgjørende Meddelelighed, saa maatte der dog træde noget Andet i Stedet, der erstattede det Tabte. Istedenfor den ungdommelige blinde Hengivenhed, der ingen Feil kan opdage, maatte med

det klarere Blik for dissе ogsaa følge den klarere Erkjendelse af det Gode og Ædle, og man maatte elske hinanden med de Fejl, man vel kunde see, men ikke erindre ved Siden af de Fortrin, som man nu havde mere Forstand til at vurdere; man maatte elske og ære hinanden med mere Bevidsthed og mindre Instinct."

„Nu! Og det mener du, at I ikke gjøre?"

„Ja, det mener jeg tilvisse! Vi gjøre tvertimod det Modsatte. Det vil sige: Han, ikke jeg! Nei Gud veed det! I Grunden hænger mit Hjerte ved ham, men han har saa aldeles udrevet al Godhed for mig af sit, at han vist ikke engang kan erindre, om jeg nogensinde havde en Plads deri."

„Hør, kjære Ven! Det er melancholske, sygelige Grille. Hvad Pokker! Mænd i vor Alder ære hinanden og holde af hinanden uden at tale stort derom."

„Nei, nei! du misforstaaer mig! Der gives tusinde Tegn paa vort Sindelag, som ere ubedrageligere end Ord. For Exempel: Du lagde ikke Mærke til, hvorledes det sjæleglade Udtryk i hans Ansigt, de venlige Ord, den Stemme, hvormed han for lidt siden kom dig imøde, ganske forvandlede sig, da han henvendte Øine og Tale til mig."

„Men du talte da ogsaa i en spydig Tone om hans Misføn, som han har saa kjær."

„Ja, som han har saa kjær! Det er et sandt Ord. Al hin Kjærlighed, hans Hjerte er istand til, er, troer jeg, gaaet over paa den fatale Dreng."

„Bevares, hvor du taler om det smukke unge Menneske! Du burde dog paaskjønne al den Nytte, I have af hans Kundskaber og Driftighed, baade paa Contoret og paa Skibsværftet. Det sidste er ham jo næsten ganske overladt."

„Ja, den store Tillid, min Broder har til ham, vil maaskee komme os dyrt at staae. Frits er en Spillefugl, en vild Krabat."

„Aa hvad! Ungdom og Viisdom, etcetera. Du skulde være iis! jeg synes, du er det ikke!“

„Nei, jeg er det ikke, fordi jeg lider; Ingen kan være viis en Sindsro, og den kan jeg ikke give mig selv. Skjøndt jeg langt fra at være ung, er jeg det dog i aandelig Forstand; j forstaaer ikke at glemme, det er min Ulykke! Naar jeg kom- r over paa Pladsen og seer de kjendte Steder, saa forsikrer j dig, at jeg har de samme Følelser som i min første Ungdom, ar jeg opsøgte ham der mod Aften, og han med det herlige, bne Physiognomie, som han endnu har, ilede mig imøde, netop d den Mine, hvormed han nys tiltalte dig og rakte dig Haan- i. Jeg gider ikke see Pladsen, jeg kommer der næsten aldrig. r i Haven er en Lind, vi i vor Barndom have plantet med ianden. Den er allerede stor, vi sidde om Sommeren ofte i is Skygge. Og mangen Gang, medens de andre Tilstedevæ- ide tale sammen, falder jeg hen i tungsindige Betragtninger) at see op i dette Træ, som er voxet saa stort og frodigt, dens vort Venskab er visnet og falmet. Vi plantede det i nlig Glæde, vi sad siden saa ofte i dets unge Skygge og lagde aner for Fremtiden. De ere alle visnede; thi den Grund, hvor- i de vare byggede, var ikke saa fast som den løse Jord, hvor- d vi bedækkede Træets Rødder. I al Naturen er Menneskets Løsested, Det, hvorpaa der mindst kan bygges.“

„Du er hypochonder, min Ven! Det er min Mening om me Sag.“

„Du kan da heller ikke forstaae mig, men sæt dig engang nit Sted. Hver Morgen mødes Georg og jeg paa vort Con- . Vi tage da Hver sin Plads saa langt fra hinanden som uligt. Der staaer endnu den Pult, hvorved vi sad i fordums ige, da salig Fader lod os begynde med at tage Deel i hans rretninger. Vi stjal os da tidt til at vexle et og andet for- ligt Ord, til at skrive smaa Sedler til hinanden, thi længe

kunde vi ikke være ved hinandens Side og beskjæftige os Andet end os selv indbyrdes. Nu sidde to Contorbetjen den Pult. Vi tilbringe mange Dage næsten uden at v Ord, og ere vi nødte til at afhandle Et og Andet i Forret sager, saa skeer det med saa faa Ord, saa fremmed, høflig som muligt. Ved Middagsbordet, naar vi træffes, undg at berøre mange Materier, hvorom vi have forskjellige Me Jeg mærker godt, at han undviger al fri Samtale, og der jeg ogsaa kommen i den samme Vane. Dette Levnet med e nær, saa kjær Person er mig saa piinligt, at jeg, saa of kan, undgaaer at komme hjem til Middag, og jeg mærke han gjør ligesaa, og saaledes have vi nu drevet det i en Menneskealder. Hvorledes han bærer det, veed jeg ikke; jeg sandt at sige, han er lige glad, men mig fortærer det, je ikke gjøre for det."

„Men veed du hvad? Naar Forholdet er saaledes, saa jeg i dit Sted bryde det. Hvorfor vil I være forbundne det Ydre, naar I ikke ere det i det Indre?"

„Seer du, da vor Fader skulde dee, kaldte han os h sin Seng og lod os Begge give ham Haanden paa, at Fællesskab vilde fortsætte hans Huus og aldrig forlade anden."

„Ja det er meget godt, men det gaaer med saadanne L som med Staternes Love. De kan ikke være for Evigheden. de stride mod Menneskenes bedre Overbeviisning, saa ma vige for denne."

„Men et Løfte til en døende Fader!"

„Men netop siden han er død og med Guds Hjelp i len, saa maa han mindst ville, at hans Sønner skulle bygge Helvede."

„Hvilket græsseligt Ord du der siger! Men foruden Løfte er der Grunde nok, der forbyde os at adskilles. De

idige økonomiſke Henſyn, ſom man maa bøie ſig for! Vi kunne ikke ſtille vor Fonds uden at ſætte vor Velfærd i Fare. Jeg kan det allermindſt, thi Georgs Deel i vort Huus er langt ſtørre end min, da han eier en betydelig egen Formue, ſom hans Kone har bragt ham, og ſom han ſtrax efter ſin Hjemkomſt fra England ſatte i vor Handel. Dette er ikke nogen ædel Grund fra min Side, vil du ſige, men jeg er Mand og Fader, og desuden, — ak! det er nu det Forunderligſte: Jeg kan ikke tænke mig at leve ganſke adſkilt fra ham. Blot Synet af ham kan jeg ikke undvære. Naar han er bortreiſt, ſom blot f. Ex. i disſe ſidſte otte Dage, længes jeg efter ham; jeg ſynes, at hans tomme Værelſer hvorvenover ere mig uhyggelige, at Contoret er mig triſt, og mangen Gang kommer jeg hjem i Haab om at han er der, ſkjøndt jeg iforveien veed, at om jeg ogſaa træffer ham, er han taus, kold og ligegyldig."

„Saa tal da reent ud og frit med ham, klag for ham, ſom du nu har klaget for mig."

„For at han ſkal ſvare mig med fornem Kulde eller ſmilende Ironie, eller, om han indlader ſig med mig, ſige Ord, ſom ſtjernembore mig og fæſte ſig i min Erindring ſom nagende Orme. Nei, hans Godhed har jeg tabt, og Kjærlighed lader ſig ikke tvinge."

Wagner trak paa Skuldrene og taug. I det Samme bankede det ſagte paa Døren, hvorpaa Frits traadte ind og hilſede ærbødigt de ældre Mænd. „Jeg beder om Forladelſe," ſagde han: „Jeg vilde kun ſpørge, om De ikke kunde ſige mig, hvor Onkel Georg kan være henne, eller om han ſnart kommer hjem, jeg ſkulde endelig tale med ham."

Frits opdagede først nu, at det begyndende Tusmørke havde forhindret ham fra ſtrax at gjenkjende Wagner. Uden at oppebie Svar paa ſine Spørgsmaal, ilede han hen til ham, greb hans

Haand og udbrød: „Hvad seer jeg! kjære Hr. Wagner! velkommen! Er De nu ganske frisk?“

„Jo, nu gaaer det nok an; men De, min unge Ven lovet at besøge mig i min Sygdom.“

„Ja, Gud veed, at jeg havde lovet mig det selv til Dag; men jeg har havt saa travlt paa Pladsen med Skib“ ....

Fredrik afbrød ham: „Og med nye Venner fra som du har havt travlt med at vise Byens Mærkværdigheder lystelser, Restaurationerne her og i Omegnen ikke at forg

„Ja, det er sandt, Onkel Fredrik! Det var unge M som jeg havde gjort Bekjendtskab med i Sverrig, paa mi reise fra Norge i forrige Sommer. Jeg vilde gjerne nogen Artighed. Det var godmodige, lystige Fyre, mac for lystige. Men imidlertid er det dog ogsaa vist og sa jeg har havt travlt paa vor Plads. Vi have bygget efter min Tegning og et Barkskib af Størrelse som en li gat. Det er næsten færdigt. Det skulde De see, kjære H ner! De maa endelig komme en Dag over paa Pladsen det, naar det er reent færdigt. De forstaaer Mathemati skal vise Dem mine Beregninger og mine Tegninger. S ikke nok?“

Med disse Ord slog Frits Armen om Wagners Sk knugede ham hjerteligt. Med fornøiet Mine udbrød de dende Ven: „Inderlig gjerne, kjære Dreng! inderlig gje bliv ikke vred, at jeg kalder Dem Dreng. Det var godt

„Og godt optaget“, svarede Frits: „Jeg takker Hjertet og beder, at jeg maa komme og hente Dem, n

ſin ſaakaldte Onkel og foer ud af Stuen, uden at vente videre Beſked paa ſit egenlige Ærinde.

„Det er en prægtig Dreng!“ ſagde Vagner: „Man bliver i godt Humeur af at ſee det ſkjønne, aabne Anſigt, hvor Liv og Glæde ſpiller, den ranke, lette Figur, den klare, behagelige Stemme. Jeg kan ikke begribe, hvor det er muligt ikke at lide ham godt.“

„Da begriber jeg det! Jeg kan ikke lide ham, fordi jeg kjender hans letſindige, ſamvittighedsløſe Væſen. Men lad ham nu være Den han er. Og hør nu, min gamle Ven! Jeg ſtoler paa din Troſkab og Taushed med Alt hvad vi her have ſiddet og talt om. Jeg veed ikke ſelv, hvordan jeg er kommen paa et Capitel, ſom jeg ellers aldrig pleier at berøre. See heraf, hvor ſtor min Fortrolighed til dig maa være; thi mit Forhold til min Broder troer jeg ikke at have omtalt mere end en eneſte Gang. Det var i Hvedebrødsdagene i mit ſidſte Ægteſkab, da udøſte jeg mit Hjerte for min Kone; og det har jeg ofte angret; thi ſiden den Tid har hun faaet — hvad man kalder — et Horn i Siden til min Broder, og det gjør ikke vort Samliv bedre. Ak! det er kun ſjeldne Mennesker, man uſtraffet kan aabenbare de Sorger, ſom vore Nærmeſte forvolde os.“

Vagner lovede naturligviis hvad hans bekymrede Ven i den Henſeende kræved; men i Stilhed grublede han dog paa et Middel til, uden at træde ſit Løfte for nær, at udforſke de ſkjulte Grunde til hans Venners Disharmonie.

Imidlertid gik Frits, fløitende en lyſtig Melodie, ind i Spiſeſtuen, og traf der Alfred, ſom ſad midt i Værelſet med Albuerne ſtøttede paa Bordet og Anſigtet ſkjult i Hænderne. Frits ſatte ſig lige over for ham og trommede med Fingrene paa Bordet, uden at Alfred forandrede ſin Stilling. Endelig ſagde Frits leende: „Gud velſigne din Søvn! Den er tryg og god.“

„Søvn!“ — raabte Alfred, idet han løftede „hvor falder du paa, at jeg skulde sove?“

„Der haabede jeg; thi for et vaagent Menneske altfor curiøst at stirre, som om han var berøvet sine menneskelige Sandser.“

„Ja, Gud give, at jeg kunde tillukke Øine og alt det Sandselige i denne fade Verden, og hæve over dens smaalige, hverdagslige Interesser!“

„Naa! begynde vi nu paa den Vise? Hvad iveien? Kan du ikke komme ud af det med den ro eller Pandecterne? Eller har du ingen Penge? Thi er den saadan smaalig, hverdagslig Interesse er det d som hemmer din høie Flugt i Ideernes Verden.“

„Gjør du Nar af Ideernes Verden?“

„Nei Fanden tage mig, om jeg gjør! Er der gjør Nar af, saa er det dig; thi hvad du kalder Ideerne, det vil ikke sige Andet end at leve i sin Forf gjøre Effect, blive omtalt og paa Moden, uden at bes for godt Kjøb, som man siger.“

Med høi Stemme sang han:

„Und setzet ihr nicht das Leben ein,
Nie wird euch das Leben gewonnen seyn.“

„O ti med saadan skjøn Poesie! tag den ikke saiske Mund!“

„Jeg er ikke prosaisk. Har du glemt, at jeg kaldtes den poetiske Døgenigt, fordi jeg forsømte at læs Cicero om Pligterne, og min Cæsar om den galliske derimod at lukke mig inde med Ovids Forvandlinger, har studeret fra Grunden og i Grundsproget. Aa nogen daarlig Student!“

„Jo vist! En Student, som bad og tiggede o fri for videre Studering!“

„Med alt Det holder jeg dog af Det, som jeg dengang
nte, og takker Onkel Georg, fordi han nødte mig til at gaae
den lærde Skole og tage Artium og anden Examen. Men
g takker ham ikke mindre, fordi han tillod mig at vælge en
d, hvortil jeg har Lyst, og hvori jeg kan virke og røre mig."

„Vel bekomme! Enhver har sin Smag."

„Men du, Alfred! du, som imod din Faders Ønske ende-
i vilde studere, du er jo nu ogsaa kjed af Studeringen."

„Ak, min Gud! Du forstaaer ikke et Menneske som mig.
nidlertid vil jeg dog prøve paany, om jeg kan aabne din
rstands jernbeslagne Dør. Jeg er kjed af at studere til juri-
k Examen. Intet kan være mere aandsfortærende; men —
r at komme tilbage til de skjønne Linier, du sang, men ikke
rstod, thi du maa ikke bilde dig ind, at et Menneske, der lever
ag og Nat i mathematiske Beregninger og Skibsbyggeri, kan
rstaae Schiller .... Men den Tanke, disse Linier udtrykke,
n er netop Livsprincipet i min Sjæl; thi jeg ønsker Intet
iere end at offre Liv, Velfærd, Alt i Verden til det Kald,
m jeg vil hellige alle mine Kræfter, men som man med Magt
er mig fra, og denne Modstand er det, som bringer mig til
rtvivlelse. I mit indre Væsen føler jeg de stærke Vinger, som
hæve mig, men med Jernlænker ere mine Fødder grusomt
ede til Gulvet i mit Fængsel."

„Bevares vel! Hvad er da det for et Kald? Og hvad er
for Lænker?"

„Kan du spørge? Kunsten, den skjønne, hellige Kunst er
t Kald, og Lænkerne min Faders Borneerthed."

„Kunsten! hvad skal det være for en Kunst, som du vil
ve?"

„Vil du fornærme mig?"

„Nei, paa ingen Maade. Jeg tænkte ikke paa de smaa
rs, som" ....

„Ja, jeg tør vel haabe, at disse adspredte Poesier kunne staae ved Siden af“ ...

„Ja af hundrede lignende, som vi daglig læse, hvis vi gide; ja det veed Gud! Men, gode Alfred! bliv ikke vred, thi jeg mener det ikke ilde; men jeg synes bestemt, at saadanne Digte maatte saa omtrent alle Mennesker kunne gjøre uden Trolddom.“

„Kunde du maaskee?“

„Ja, det troer jeg vist. Jeg og Enhver, som har givet sig lidt af med at læse Digterne. Det troer du maaskee ikke, er min Sag; men deri gjør du mig Uret. Det er jevnlig Tilfældet, at jeg sidder hele Timer og venter paa Folk, med hvem jeg skal tale, eller paa Et eller Andet ved Arbeidet, som jeg har Opsyn med paa Pladsen. Disse Timer anvender jeg altid til at læse, og Digterne ere min Glæde og mine Velgjørere, thi de befrie mig fra mangen tom og kjedsom Time. Jeg har læst saa Meget i dette Fag, at jeg nok som en Ven tør sige dig, at dit Kald ikke er Poesien.“

„Ja, din Dom bør ialfald ikke nedslaae mig; men forresten er Poesien da heller ikke den Kunst, hvortil jeg udelukkende vil hellige mig, men en anden, nærbeslægtet. Med eet Ord: jeg vil være Skuespiller. Jeg føler, at jeg vil blive en stor Skuespiller, at jeg er født dertil.“

„Ja, du gode Gud! Det troe de vel Allesammen, naar de gaae til Theatret; men“....

„Ti du bare med dine prosaiske Bemærkninger! Jeg føler det! min indre Overbeviisning kan Ingen rokke, dens Almagt kan Ingen kjende, uden jeg selv.“

„Hvorfor sørger du da og lamenterer? Saa gaa til Theatret og lad dit store Lys skinne for Menneskene.“

„Har du glemt min Fader? Troer du, at han vil give sit Minde? Han er en indskrænket Aand, fuld af Fordomme.“

„O, veed du hvad! Var der Noget, hvortil jeg havde sat al

in Sjæl, var jeg saa vis paa, at jeg paa en eller anden Vei, emeget hvilken, kunde naae en sand Fuldkommenhed, og at jeg e duede til Andet end netop dertil, saa gik jeg den Vei til- ds for hele Verden. Og desuden: Kunde du virkelig præstere get Udmærket som Skuespiller, saa blev din Fader nok god en, om han ogsaa i Begyndelsen havde været nok saa vred."

„O der er saa Meget at betænke! I dette jammerlige Land Kunstens glimrende Bane fuld af Torne. Jeg vil ikke frem- lle mig for Theater-Directionen som en Tigger. Jeg vilde mtræde med en vis Glands. Jeg vilde, at min Fader skulde staae mig en ordenlig aarlig Indtægt, saa jeg kunde afslaae al age, indtil jeg ret havde gjort Furore og sat mig fast i Publi- ms Yndest, og da vilde jeg selv bestemme mine Vilkaar. Min lan er fornuftig. Min Stedmoder, som er en fortræffelig Kone, r talt for mig hos min Fader, men han spurgte, om jeg var ven gal."

„Ak, kjære Alfred! Naar man vil Noget for Alvor, saa glem- r man Tornene paa Veien. Man gaaer gjennem Ild og Vand r at naae sit Maal. Men jeg har ikke længere Tid til at tale d dig. Hør, hvor smukt Pauline spiller og synger inde i gligstuen, og see hvilket yndigt Syn! Den unge Pige sidder ved anofortet og har den lille Marie siddende hos sig paa samme ol. Nei, Pauline! det er imod al Lov og Folkeret at spilde i søde Ord og Toner paa den lille raa Unge, hvis Pulse ikke ae et Slag raskere derved, hvilket mine gjøre."

Med disse Ord var Frits iærd med at træde ind ad den bne Dør til Dagligstuen, da Alfred holdt ham tilbage og sagde: Vent et Øieblik, du! Jeg har endnu Noget at sige dig. Du tidt ved Muffen. Kan du ikke laane mig nogle Penge? thi g er i en Satans Knibe."

„Ak!" sukkede Frits: „Der vækkede du min slumrende For- ivelse!"

Han satte sig igjen ned og sagde alvorlig: „Veed du hvad! Jeg har ti Gange mere Grund til at være i slet Lune end du; thi hvad Ondt kan Andres Uvillie vel gjøre os i Sammenligning med den, man føler imod sig selv! Det synes mig let at overvinde udvortes Modstand, men det er forbandet svært at kue en Djævel-Unge, man bærer i sit eget Indre. Jeg vil forklare dig det. Da disse Svenskere kom, som opsøgte mig, og som havde vist mig Høflighed, som jeg gjerne vilde gjengjælde, saa gav den skikkelige Onkel Georg mig ... ja jeg gider ikke engang sagt, hvor rigeligt han gav mig. „„Fornøi dig og dine unge Bekjendte, sagde han: Gjør Honneurs som en Gentleman, men lov mig een Ting: Spil ikke Hazardspil med dem. Jeg veed, det er din svage Side, som du nødvendig maa overvinde; og hvad nu disse Fremmede angaaer, saa enten du vinder deres Penge eller taber dine egne, har du ingen Ære af nogen af Delene.““ Jeg lovede det, og meente ærligt mit Løfte. De vare her omtrent en Uges Tid. Vi gik paa Comedie, spiste sammen paa de bedste Restaurationer, kjørte ud i Omegnen, og saa videre, og saa videre. Men igaar Eftermiddags ude i Bellevue fik vi med Eet ondt Veir. En af Selskabet kom med de Djævels Kort og lagde Bank, og — kort at fortælle, Lykken var mig imod, jeg vilde forcere den, og fløiten gik min Skat, ja saa nederdrægtig fløiten, at jeg ikke engang kunde betale vort Middagsmaaltid i Bellevue, og hvad værre var, jeg blev fyrretyve Rigsdaler skyldig til den ene Svenske, som skal have dem til imorgen tidlig, saa reiser han til Hamborg; de Andre ere, Gud skee Lov, dampet hjem idag.“

„Det er en net Historie! Men Vorherre bevares! Det er da ogsaa utilgiveligt og ubegribeligt, at man kan lade sig beherske af saadan en lav Tilbøielighed.“

„Ja, slet er det af mig; men saa lav er den Tilbøielighed imidlertid ikke. Det er ikke for at vinde Penge at jeg spiller;

ei det er denne pirrende Nydelſe af den beſtandige Spænding g Svæven mellem Haab og Frygt; denne driſtige Titten ind nder det hemmelige Dække, ſom ſkjuler Tilfældets Værkſted, og vor de Skjæbnens Hjul raſk dreies omkring, ſom ellers i Livet aae ſaa langſomt, ſom om de ſtode ganſke ſtille. Denne dræ-nde Langſomhed, hvormed vi maae ſtride for at opnaae vore ønſker eller fuldføre vore Planer, det er det Værſte her paa Jor-n, ſynes mig. Men i Spil, der bringer hver Minut en ny Skjæbne; man er ligeſom i en anden Tilværelſe; intet Pulsſlag aaer hen uden Bevægelſe i Sjælen, iſtedenfor at i det daglige iv ſpildes de koſtbare Omløb af Blod og Tanker tuſindviis til igen Nytte og Glæde."

„Hvilken prægtig Lovtale over den velanvendte Tid ved et Spillebord."

„Ja, hvorom Alting er, ſaa faaer jeg nu vel gaae ſom den orlorne Søn og bede om Forladelſe og Naade. Desværre maa eg vente paa Onkel, thi han er vel endnu ikke kommen hjem. Men i Guds Navn! ſaa vil jeg imidlertid ſætte mig hen og ſee it opløſe et mathematiſk Problem, ſom hele Dagen har ſtaaet nig for Hovedet. Det, veed jeg, er et Middel til at glemme vad det ſkal være .... Men ſee nu! den ene Ulykke rækker en anden Haanden. Nu gik Pauline med den lille Marie! Nu fik jeg ikke talt et Ord med hende, for at hente mig en lille Trøſt i min Nød."

„O! et Menneſke, ſom kan glemme hvad det ſkal være for it løſe mathematiſke Problemer, han trænger ikke til at trøſtes. Du gedigne Profaiſt!"

„Ja ja! God Aften!" — ſvarede Frits og gik, men vendte om og ſpurgte: „Hvor mange Penge ſkulde du nødvendig have?"

„Hm! ſaa en Snees Daler idetmindſte. Men hvorfor vil du vide det, da du dog ikke kan hjelpe mig?"

„O jo, maaſkee dog!"

hvormed jeg veed, han vil høre Bekjendelſen om mit brudt
og derpaa, uden at tale et Ord, gaae hen til ſin Pult o
Penge og levere mig dem, det er langt fra at ſynes mig
Lykke. Det piner mig mere end min Forlegenhed for P
Men nu ſkal ogſaa Fanden tage mig, om jeg nogenſind
rører de forbandede Kort!"

„Det har du før forſvoret."

„Ja, Gud bedre det! Det har jeg rigtignok."

Frits gik nu, og Alfred, hvis Melancholie, ifølge den
Samtalen tilſidſt havde taget, var ſaa temmelig forſvunden
ſig til at læſe paa Horaces Rolle i „Mulatten", idet ha
høi Røſt declamerede den for ſig ſelv, og hvert Øieblik u
„Herligt! guddommeligt! det kalder jeg Poeſie! Hvilken Sc
om jeg engang kan komme til at fremtræde i den velſignede
Da ſkal den faae andre Øine at ſee med, end i de k
den nu er."

Sildig ſamme Aften gik han efter Aftale op til Frit
ſad fordybet i ſine Problemer. „Naa, hvordan gik det
ſpurgte Alfred.

„Saa Godnat, din Philiſter!“ ſagde Alfred: „men ellers
ak!“ —

Kort Tid efter disſe Samtaler var een af de ikke hyppigt fore-
mmende Dage, da den hele Familie var ſamlet ved Middags-
rdet. Ogſaa Wagner var Huſets Gjæſt. Den ſædvanlige
ungne og afmaalte Tone var den herſkende. Wagner, ſom følte
ig ubehagelig berørt derved, anſtrengte ſig imidlertid for at bringe
et mere Liv i Converſationen, og henvendte ſig først til Ung-
mmen, i Haab om der at finde Biſtand. Dette lykkedes ogſaa
mmelig godt, iſær da han førte Talen hen paa det Emne, ſom
ſt Veiret er det Almindeligſte, nemlig Theatret. Alfred greb
nne velkomne Leilighed til, ikke uden Hensyn til hans Faders
odſtand mod hans Ønſker, at udbrede ſig over den dramatiſke
unſts og Kunſtners ſtore Indflydelſe paa Statens og paa In-
vidernes Moralitet; hans Fader modſagde ham og gik ſaa vidt,
: han vilde have Theatret afſkaffet ſom kongeligt, og overladt
l Actiehaveres Beſtyrelſe. Derſom det paa denne Maade ikke
nde bære Omkoſtningerne, ſaa var Dette, meente han, et Be-
iis paa at Nationen ikke længere havde nogen Intereſſe for den
eniſke Kunſt, og at den derfor, ſom noget Forældet, ikke læn-
re burde tære paa Statens Finanſer. Ikke blot hele Ungdom-
en, men ogſaa Wagner tog ivrig Parti imod Agenten. Georg
ar ligeledes fuldkommen i Oppoſition mod ſin Broder; men
n Maade, hvorpaa han modſagde ham, var af en heel beſyn-
rlig Natur. I hans ſaa Repliker herſkede et paafaldende tvun-
et Maadehold, hvorved deres ſkjulte Skarphed kun blev endnu
arpere, medens Fredrik lod den dybe Fortrydelſe, ſom han her-
ed følte, gaae ud, ikke over Broderen, men over de andre Mod-
andere. Alfred geraadede i en reen Ecſtaſe ved at omtale en
kueſpillers Kald, og Fruen tog ſaa ivrig Parti med ſin Sted-
n, at hun tilſidſt kom til at ſige: „Jeg priſer hviligen hver
en, ſom raſt bryder alle Baand for at hengive ſig til et Liv,

der opfylder hans Sjæl, og befrier ham fra Hverdagslivets uendelige Kjedsommelighed. Forældre, som modsætte sig denne høiere Flugt hos deres Børn, ere i høi Grad strafværdige. Jeg kan tale derom, thi ogsaa jeg har forfeilet min Plads her i Verden. Jeg følte mig ogsaa kaldet til Theatret, og føler endnu, at mit Kald var sandt; men min salig Moder fordømte mig til at leve for den qvindelige Bestemmelse, som hun kaldte det; det vil sige til at leve for at stride med Støv og Urenlighed, Slid paa Duge og Servietter, for at passe paa Kokkepiger og Ammer, og hvad den huuslige Elendighed videre fører med sig. Paa mine Knæ bad jeg hende om Tilladelse til at maatte hellige mig til Kunsten, men hun nægtede mig det."

„Det var fornuftigt af den salig Kone," sagde Fredrik: „Hun indsaae nok, at du aldrig havde gjort Lykke paa den Bane."

Meget stødt udbrød Fruen: „Men jeg indseer endnu, at det havde været den eneste Lykke for mig."

„Det skulde du have sagt mig, da jeg friede til dig," svarede hendes Mand.

De Fleste af de Tilstedeværende bleve ilde tilmode ved den Vending, som Samtalen havde taget. Pauline saae ned paa sin Tallerken, hendes Kinder blussede af Forlegenhed. Frits, som sad hende nærmest, betragtede hende, og talte sagte til hende. Efter en Pause, hvori man kunde høre et Sandskorn falde, afbrød Vagner Tausheden og sagde: „I de mange Aar, jeg har tilbragt i det af alle Musers forladte Vestindien, har jeg saa ofte med hjerteligt Savn tænkt tilbage paa den gode Ungdomstid, da jeg i Theatret søgte Modgift mod Fortræd og Kjedsomhed, hvor jeg i et Par Timer hentede saa megen Livslyst, at jeg kunde tære paa den i en heel Uges trivielle Forretninger og Omgivelser; thi jeg var den Gang i en Stilling, som var langt fra at være behagelig; men tiltrods derfor har jeg mangen Gang i min

Udlændigheds Tid, i Hjemvees Timer, ønsket mig tilbage til min Ungdoms Sorger og Nydelser, og navnlig til en god Plads i det gamle Parterre. Men nu, da jeg gjenseer dette kjære Sted, finder jeg mig ikke hjemme der, som tilforn."

„Ja, det er heel naturligt" — sagde Fredrik — „eftersom du er bleven hemmod tredive Aar ældre, og Verden ogsaa er bleven tredive Aar ældre og har faaet vigtigere Interesser."

„Nei," raabte Alfred: „den rette Grund er den, at Theatret ikke eier nogen virkelig poetisk Skuespiller, noget egenlig digterisk, eminent Genie. En Saadan maa vel snart komme, om det skal bestaae."

„Bevares!" udbrød Vagner: „Tal ikke saaledes! Jeg finder vort egenlige Skuespil i det Hele fortræffeligt fra Fremstillingens Side. Store Lys ere forsvundne siden hiin Tid. Med veemodig Glæde tænker jeg paa Schwartz og Rosing og Flere. Men andre Lys, tildeels i andre Genre, ere fremtraadte, og jeg beundrer og paaskjenner deres Værd. Heller ikke er det mine ældre Dages Skyld, som Fredrik mener, thi ingen Alder er, Gud skee Lov, død for Kunstens Nydelser; men vel er der Noget i Det, han sagde om Verdens ældre Udseende. Publicum er egenlig Det, der fordærver mig Nydelsen. Det forekommer mig sovnigt, eller, om det viser nogen Enthusiasme, saa synes mig, at det sjelden er Kunsten selv, som begeistrer det."

„Ja!" udbrød Georg: „hvad du der siger, er talt ud af mit eget Sind. Publicum er virkelig blevet gammelt og vrantent; det er, som om det havde tabt den Uskyldighed, som hører til at nyde enten Kunsten eller Naturen. Pluraliteten besøger ikke Theatret enten af Kjærlighed til den poetiske eller theatralske Kunst, men af andre, al Kunst uvedkommende Grunde: Herrer vor at beundre en Dandserindes Been, Damer for at sammenligne en Skuespillerindes Dragt med Modejournalen; mangen En for at træffe sine Bekjendte; uden at tale om Dem, som

blot søge et Sted, hvor de kan hvile efter Middagsbordet, uden direct at sove. Jeg savner, ligesom Wagner, mit kjære ungdommelige Parterre, hvorhen mangen Student i sin Tid bragte sine nødtørftige Sparepenge med en Følelse af lykksalig Forventning og Ærbødighed for dette Kunstens Tempel, hvormed nu vist ikke Een af Tusinde betræder det; og dog siger jeg ogsaa ligesom Wagner: det er ikke Theatrets Skyld; men den raa taagede Luft, som indhyller Publicum, svækker den Nydelse, Scenen kunde skjænke os. Men desværre! det er da ikke blot i Theatret at man sporer denne Tidens kolde Taage; den føles i saa mange af vore Forhold."

Fredrik sagde: „At den gamle Begeistring er aftaget for de skjønne Kunster i det Hele, og for Theatret i Særdeleshed, ligger i Tingenes egen Natur. Der er i vor Tid altfor mange Anliggender, der beskjæftige Tankerne, til at Nogen med Ro kan hengive sig til Kunsternes Nydelse. Den, som har Noget paa sit Sind, eller føler sig nedtrykt, kan neppe have Lyst til at gaae paa Comedie."

„Jo," sagde Wagner: „netop han skal gaae derhen og glemme sine Bekymringer ved Kunstens milde Indflydelse. Hvor mangen Gang er det ikke hændt mig — og de Fleste ville vel sande det med mig — at de ere gaaet hjem fra Theatret med et saa muntert Sind, at deres Bekymringer syntes dem langt uvigtigere end da de gik derhen. Men det forstaaer sig, hertil fordres, at Forestillingen har været en virkelig Kunst-Præstation, ikke noget saadant Lappekram som f. Ex. en Pas de deux, en Arie, en Duet, et lille dumt Stykke o. s. v., hvormed vi nu-omstunder undertiden regaleres."

Georg afbrød ham: „Og som Publicum gaaer efter, medens originale Stykker af høit Værd spilles for tomme Bænke; jeg ærgrer mig, hvergang jeg tænker paa det Coquetterie, som bemægtiger sig alle skjønne Kunster, dog rigtignok fremfor Alt

Musiken; den nedlader sig i vor Tid til Kunster, der, om de ad ikke kunne kaldes brødløse, derimod tilvisse kunne kaldes „hellose“; og jeg venter endnu at træffe Virtuoser, der spille ed Violinbuen mellem Tænderne, eller Dem, der paa Pianoorte udføre Stykker med Ryggen mod Instrumentet. Om Vokal-Musiken er det ikke engang værdt at tale; vore Virtuosinder aae ikke mere sammenlignes med den erotiske, fuldtonende Nattgal, men snarere med den kalkunske Hane.“

Alle loe af denne barokke Lignelse, skjøndt den hos Nogle er hos Fruen, mødte stærk Opposition. Alfred sagde: „Hvad r. Wagner og Onkel sige i Henseende til Theatret, har ret ædet mig, thi denne ædleste af alle Institutioner kan aldrig ldes høit nok i Ære. Den er Sædernes Skole, Dyd og ist skal der finde deres Løn og Straf.“

Hans Fader afbrød ham: „Stop nu! Gaa ikke videre din Ecstase. Vi kunde ellers let faae Høiesteret i Comedieset.“

„Jeg beder dig, Fader! Er ikke mangt et moralsk som poisk Spørgsmaal herligt drøftet fra Scenen? Hvor er Intelgensens Seier over Magten skjønnere fremstillet end i Mutten?“

„I Mulatten?“ udbrød paa eengang Wagner og Georg.

„Ja, i Mulatten,“ gjentog Alfred: „Læs hvad flere af ladene have yttret om dette Mesterstykke.“

„Aa Bladene!“ svarede Georg: „de kan tage Anledning f hvad det skal være, for at faae sagt hvad der ligger dem paa jerte. De ere ligesom en Mand, jeg har kjendt, der altid ulte om en lille Spilledaase. Denne Daases Herkomst, Dyder g beklagelige Endeligt fortalte han uophørlig, og det var ikke uligt at tale om Noget i Verden, uden at han fik Historien ubført om sin lille Spilledaase.“

„Troer du, at Onkel giver dig flere Penge?“

„Ja, jeg troer det rigtignok. Han er saa god. Du kan komme ind paa mit Kammer iaften, inden du gaaer tilsengs, saa skal jeg give dig hvad jeg kan.“

„Tak skal du have! Naa, du har da ingen Nød! Er Onkel saadan at komme tilrette med? Det er da lykkeligt.“

„Nei, Tanken om hans Godhed og den ubeskrivelige Mine, hvormed jeg veed, han vil høre Bekjendelsen om mit brudte Løfte, og derpaa, uden at tale et Ord, gaae hen til sin Pult og tage Penge og levere mig dem, det er langt fra at synes mig nogen Lykke. Det piner mig mere end min Forlegenhed for Pengene. Men nu skal ogsaa Fanden tage mig, om jeg nogensinde mere rører de forbandede Kort!“

„Det har du før forsvoret.“

„Ja, Gud bedre det! Det har jeg rigtignok.“

Frits gik nu, og Alfred, hvis Melancholie, ifølge den Gang, Samtalen tilsidst havde taget, var saa temmelig forsvunden, satte sig til at læse paa Horaces Rolle i „Mulatten“, idet han med høi Røst declamerede den for sig selv, og hvert Øieblik udbrød: „Herligt! guddommeligt! det kalder jeg Poesie! Hvilken Salighed, om jeg engang kan komme til at fremtræde i den velsignede Rolle! Da skal den faae andre Øine at see med, end i de Hænder, den nu er.“

Sildig samme Aften gik han efter Aftale op til Frits, som sad fordybet i sine Problemer. „Naa, hvordan gik det dig?“ spurgte Alfred.

„Aldeles som jeg tænkte,“ svarede Frits, uden at see op fra sit Skriveri: „Der ligger de tyve Daler til dig.“

Alfred satte sig ned og vilde begynde en Samtale; men den Anden sagde: „Gud velsigne dig! tal ikke til mig! Lad mig sidde midt i mine Tal og Bogstaver. Jeg bliver ikke til Menneske, førend jeg kommer ud af Dette.“

„Saa Godnat, din Philiſter!“ ſagde Alfred: „men ellers ak!“ —

Kort Tid efter disſe Samtaler var een af de ikke hyppigt fore-mmende Dage, da den hele Familie var ſamlet ved Middags-rdet. Ogſaa Wagner var Huſets Gjæſt. Den ſædvanlige ngne og afmaalte Tone var den herſkende. Wagner, ſom følte g ubehagelig berørt derved, anſtrengte ſig imidlertid for at bringe t mere Liv i Converſationen, og henvendte ſig først til Ung-mmen, i Haab om der at finde Biſtand. Dette lykkedes ogſaa melig godt, iſær da han førte Talen hen paa det Emne, ſom ſt Veiret er det Almindeligſte, nemlig Theatret. Alfred greb nne velkomne Leilighed til, ikke uden Hensyn til hans Faders odſtand mod hans Ønſker, at udbrede ſig over den dramatiſke unſts og Kunſtners ſtore Indflydelſe paa Statens og paa In-ɔidernes Moralitet; hans Fader modſagde ham og gik ſaa vidt, han vilde have Theatret afſkaffet ſom kongeligt, og overladt Actiehaveres Beſtyrelſe. Derſom det paa denne Maade ikke nde bære Omkoſtningerne, ſaa var Dette, meente han, et Be-is paa at Nationen ikke længere havde nogen Interesſe for den miſke Kunſt, og at den derfor, ſom noget Forældet, ikke læn-re burde tære paa Statens Finanſer. Ikke blot hele Ungdom-ien, men ogſaa Wagner tog ivrig Parti imod Agenten. Georg ar ligeledes fuldkommen i Oppoſition mod ſin Broder; men en Maade, hvorpaa han modſagde ham, var af en heel beſyn-erlig Natur. I hans faa Repliker herſkede et paafaldende tvun-et Maadehold, hvorved deres ſkjulte Skarphed kun blev endnu ærpere, medens Fredrik lod den dybe Fortrydelſe, ſom han her-ed følte, gaae ud, ikke over Broderen, men over de andre Mod-ſandere. Alfred geraadede i en reen Ecſtaſe ved at omtale en Skueſpillers Kald, og Fruen tog ſaa ivrig Parti med ſin Sted-n, at hun tilſidſt kom til at ſige: „Jeg priſer høiligen hver Den, ſom raſk bryder alle Baand for at hengive ſig til et Liv,

tjent nærmede ſig og ſpurgte, om Hr. German ikke var
eller om man kunde træffe den unge Hr. Frits Germa
paa Pladſen. Agenten ſpurgte, hvad han vilde, og h
var for Papirer, ſom han holdt i Haanden.

„Det er ikke Andet, end nogle Regninger, ſom er
til Hr. Frits igaar og idag. Den ene er fra en S
ſom har løbet her ſaa tidt, og ſom nu er her igjen
om at faae Hr. German itale, ifald den unge Herre
tilſtede."

„Fly mig Regningerne" — ſagde Agenten —
Skrædderen og de Andre, hvem de ere, at komme imor
lig til den Tid Frits er hjemme."

Contorbetjenten gik, og Fredrik gjennemløb Regning
viſte dem derpaa til Vagner, idet han ſagde: „Betragt
disſe Summer, og ſee, hvorledes den prægtige Dreng,
engang kaldte ham, prægtigt kan diſtillere Penge; og
nu ſiger dig, at min Broder til hans Fornødenheder gi
en beſtemt aarlig Sum, der er langt fra at være ringe
ſiger du ſaa?"

kun frit gjøre ham saamegen Bekymring som han behager, uden at frygte for Gjengjæld."

Med et Suk og med sagte Stemme sagde Fredrik: „Lykkelig Den, han har saa kjær!"

„Ja, det er et Spørgsmaal" — svarede Fruen — „om saadan en ufornuftig Kjærlighed er en Lykke eller snarere en Ulykke for Frits."

Denne Samtale fik en pludselig Ende, thi Georg stod uventet ved Fruens Side og sagde: „Jeg synes, De talte om Frits, og om en Ulykke."

„Nei!" svarede Fruen: „jeg bemærkede blot, at det er en Ulykke at have Gjæld, saaledes som Frits har."

„Frits! har han Gjæld?" spurgte Georg, idet han tog en ledig Havestol og satte sig ved Bordet.

„Der er kommet nogle Regninger til ham," sagde Agenten, og leverede sin Broder de sammenlagte Papirer. Georg aabnede dem, kastede et Blik i dem og stak dem til sig, uden at forandre en Mine.

„Skrædderen, saavelsom de Andre, komme imorgen tidlig for at tale med Frits," sagde Agenten.

„Godt! saa skal jeg levere Pengene til min Tjener, saa saae de ikke feil."

Med disse Ord fremtog Georg et Cigarfuteral, bød de andre Herrer og tændte en til sig selv, hvilken han med Behag syntes at nyde til en Kop Kaffe, som Pauline bød ham.

„Jeg troede" — sagde Fruen — „at Frits selv besørgede sine Udgifter og fik en bestemt aarlig Sum dertil."

„Ja, det er sandt! Maaskee har han ogsaa lagt Penge hen dertil. Jeg skal tale med ham derom."

„Nu maa jeg lee! Frits lægge Penge op! Jeg er vis paa, han ikke har en Skilling. Han er en altfor slet Huusholder."

„Ja ja! saa vil jeg betale Regningerne, for at gjøre ham det muligt at begynde en bedre Oconomie.“

Som for at afbryde denne Materie, reiste Georg sig og gik lige hen til Roden af Træet, hvor han strakte sig i Græsset, og saae op igjennem Grenene. Han smilede fornøiet og raabte til de Andre: „Hvor det er behageligt saaledes at ligge i Græsset og stirre op i Toppen af et Træ! Der er noget ganske Eget ved denne Stilling. Skjøndt man med hele Legemet hviler paa Jorden, synes man sig hævet over den, idet man med Øinene svæver i Luften mellem Fuglene. See, hvor de smaa lykkelige Flyvere hoppe omkring paa de endnu bladløse Grene! Dersom jeg ikke tager meget feil, saa er der et Par smaa Stenpikkere, som ere ifærd med at pille i Barken for at finde Insecter, og en Sværm af Spurver holde Gjæstebud med de unge Knopper paa Grenene.“

Fredrik reiste sig hurtig: „Da maae vi begynde at skyde med vor Vindbøsse.“

„O nei! Jeg beder for de stakkels Fugle. Lad dem i Ro! De have lidt Nød den hele Vinter. Lad dem nu gjøre sig lidt tilgode i den milde Aarstid.“

„Men de mange Fugle beskadige Træet.“

„Om de ogsaa gjøre Træet lidt Skade, hvad vil det sige? Kan det ikke være det Samme?“

Fredrik gik taus hen ad en Gang, Vagner fulgte ham. „Seer du!“ sagde Agenten: „Der er Intet, Smaat eller Stort, hvori han jo viser sig ukjærlig imod mig. Det Træ, jeg frede som en Helligdom, giver han til Priis for nogle usle Dyr. Med ligegyldig Mine seer han op i dets Top, hviler sig tankeløs paa samme Plet, hvor vi fordum sad ligesaa indflettede i hinandens Væsen, som disse Grene nu slynge sig i hinanden. Det er forbi, han har glemt det, og ikke mindste Tanke gaar tilbage til hiin Tid.“

Wagner ryſtede paa Hovedet: „Du er ſtærk i at plage dig ſelv med Ingenting. Hvem kan vide, hvad Georg tænker; han ſeer jo nu heel tankefuld ud.“

„Paa mig tænker han ibetmindſte ikke. Jeg og Mine ere ham ganſke fremmede. Et fremmed Barn er ham det Nærmeſte. Gud er mit Vidne! aldrig har jeg været pengegjerrig eller mismodelig; men dog kan jeg ikke med Ligegyldighed tænke paa, hvad min Families Skjæbne ſkal blive, naar engang han og jeg ere borte, og denne forvildede Frits ſkal være Eneherre og Chef for vort Huus; thi Alt vil komme i hans Hænder; han er jo min Broders eneſte Arving. Jeg maa taale at han bærer mit Navn, at han ſkalter og valter paa Pladſen. Min egen Søn er en Nar, ſom jeg med al Anſtrengelſe ikke har kunnet faae ind i nogen alvorlig Forretning.“

„Men ſaa er det jo godt, at der er En, ſom kan tage ſig af Huſet.“

„Ak! jeg vilde heller ikke bryde mig om alt Dette; thi for min Kone er der ſørget efter min Død, og naar min Søn ikke vil have det anderledes .... Men den Tanke vil ikke forlade mig, at derſom min Broder ikke havde tabt al Godhed for mig, havde han ikke fravendt mine Børn ſin Formue, og givet den til en Fremmed.“

„En Fremmed, ſiger du? Hm! hvem veed, om Frits er en fremmed for din Broder. Vi ere alle Menneſker!“

„Nei, du bedrager dig. Jeg har godt kjendt hans Forældre. Hans Fader var Tømmermand her paa Pladſen. Jeg har jo ſeet den Dreng, fra han krøb ud af Wægget. Moderen døde, da han var fem Aar, og ſaa ynkedes min Broder over ham og lod ham opdrage i et borgerligt Huus, indtil han var tolv Aar; ſaa tog han ham til ſig ſom ſit eget Barn. Ak! gid det var ſaa vel, at han var Georgs hemmelige Søn! Jeg troer, at jeg da kunde elſke ham tiltrods for alle hans Lyder.

Men saa var han vist ogsaa af en bedre Natur. Men see! nu have jo Alle forladt Haven. Lad os gaae hen i Læseforeningen, eller i Klubben. Begge Steder finde vi brave Folk, som ikke ere døde for Dagens Anliggender. Gjør mig den Fornøielse at følge med mig, saa skal du see, at jeg i denne Kreds er et andet Menneske end hjemme."

Efter nogle Dages Forløb tilbragte Wagner en Aften ovve hos Georg. Et fra begge Sider med stor Interesse gjennemført Skakparti var tilendebragt, og de to Venner sad fortroligt sammen ved det lille Aftenbord.

„I Sandhed," sagde Wagner: „man skulde ikke troe, at du levede, som man kalder det, en garçon, saa nydelig er denne Aften-Anretning. Hvem besørger saaledes din Menage?"

„Aa, jeg har slet ingen Menage. Min gamle Tjener besørger mine daglige Fornødenheder, og naar jeg af og til vil see en Ven hos mig, saa troer jeg, at han raadfører sig med den unge Pauline, som er Den, der især besørger Huusvæsenet dernede hos min Broder. Det Barn, denne Pauline, har Gud skabt til Verdens Trøst og Opmuntring."

„Det er nu saa mange Aar siden jeg blev bevertet af dig, kjære Georg! I vor grønne Ungdom gjorde vi os dog undertiden en glad Dag med hinanden. Jeg kan ikke lade være at spørge dig: Er det et Lykketræf, at jeg her paa dit Bord har truffet hvad som dengang var og endnu er mine Livretter og mine Yndlingsvine? Eller skulde det være muligt, at du endnu indtil saadanne Details bevarede Erindringen om vort Ungdoms-Samliv?"

„Ja saaledes er det. Jeg har aldrig glemt dig eller hine Dage. Du er den Samme, og jeg er det ogsaa, saa vidt som vi i vore Aar bør være det. Kom, lad os klinke, og i din

Hudlingsviin drikke et Glas for vort gamle Venskab og vort ornede Samliv."

Wagner greb sit Glas, stødte det mod den gamle Vens, g udbrød med bevæget Stemme: „Jeg takker dig, og føler mig dette Øieblik tyve Aar yngre."

Efter en lille Pause, som der almindeligviis følger paa et adant Moment, sagde Wagner: „Den Fornøielse, jeg i denne time nyder, dæmpes dog meget af en veemodig Betragtning: Saae vi i fordums Dage saaledes sad i fortroligt Samqvem, [illegible] ikke at erindre, at vi vare To, vi vare altid Tre."

Georg traf paa Skuldrene, men taug. Wagner vedblev: „Hvorfor er den Tredie udstødt af vort Triumvirat?"

„Udstødt! hvilket Ord! Troer du, han vilde sidde her mellem os? Og hvis han gjorde det mod sit Hjertes Tilbøielighed, da vilde hvert Ord, vi, eller rettere jeg, sagde, den ubetydeligste, tilfældigste Yttring forstemme ham, være ham et Bevis paa mit ildesindede Hjertelag, medens jeg paa min Side, for at undgaae at saare ham, maatte lade, som om jeg ikke kunde forstaae de Bitterheder, hvormed han undertiden gjennemborer mig."

„Hør, Georg! Jeg har altid havt større Fortrolighed til dig end til noget andet Menneske; dit hele Væsen er saaledes, som jeg skatter det hos en Mand. Du er aabenhjertig, klar og besindig. Sig mig som en Ven, hvad er Grunden til det forandrede Forhold mellem din Broder og dig? I min lange Udstillelse fra jer har jeg stedse tænkt mig jer To som et Exempel paa ualmindelig Broderkjærlighed; og nu — med Forundring og med Sorg finder jeg eder i et Forhold, som for mine Øine er ulykkaligt. Hvorledes er Dette gaaet til?"

„Ja, hvad skal jeg sige? Jeg kan neppe forklare det for mig selv. En Skillevæg er opstaaet imellem os, et af disse ulykkelige Ukrud, der opvoxe til en uigjennemtrængelig Muur,

dersom man ikke med forenede Kræfter oprykker dem i den første Spire. Der er ogsaa en Vane i Sligt, skjønt det visselig burde være ophøiet over Vaner. Jeg har ofte bemærket det: Dersom Forældre komme i den Vane at skjænde paa et Barn, eller et Herskab paa en Tjener, saa rodfæster denne unge Tone sig unærkeligt, og gjør det næsten umuligt at faae begyndt paa en anden Melodie. Man forfalder ordentlig til en falsk Udtryksmaade; man synes, at man bliver skamfuld ved at tænke sig den Forundring, som Andre ville vise ved at bemærke vor forandrede Tone."

„Men hvad i al Verden kan have bragt jer i den Tone?"

„Ak, en gammel Historie! En Uret paa begge Sider af den onde Sæd, som fra først af har — ja jeg kan gjerne sige — qvalt Livets Blomster for os Begge. — Kan du erindre den smukke Grethe, Smedens Datterdatter ovre paa min Faders Plads?"

„Jo, jeg erindrer at have seet hende nogle Gange, naar vi efter Aftale mødtes paa Pladsen. Ja hun var rigtignok smuk; men et Barn endnu, synes mig."

„Hun var femten Aar, da hun efter sine Forældres Død kom i Huset hos den gamle Smed. Jeg var tre og tyve, Fredrik et Aar yngre. Vi glædede os Begge ved Synet af den nydelige Pige; dog forekom det mig, som om Fredrik ikke brød sig videre om at dyrke hendes Bekjendtskab; han talte altid kort og alvorlig til Grethe; jeg derimod kom snart i et friere Forhold til hende. Vi talte stedse lystigt og utvunget med hinanden, som det let skeer mellem unge, muntre Mennesker. Grethe var af Naturen begavet med det lykkeligste Temperament. Hendes unge Ansigt straalede af Sundhed og Fornøielse. Naar hun undertiden græd over Bedstefaderens vrantne Luner, saa lo hun i det Samme over sin egen Bedrøvelse. Jeg kan see hende endnu, siddende paa en Bænk under et Hyldetræ udenfor Sme-

dens Huus. Undertiden tænker jeg endnu derpaa, naar jeg seer Skinnet af den stærke Ild fra Smedien paa den ene Side og paa den anden Straalerne af den nedgaaende Sol, som oplyser Hyldetræet og Bænken; thi begge Dele staae endnu hvor de stode; kun Pigen, som jeg hver Aften saae sidde der, i sin reenlige, simple Dragt, ved sin Rok eller sit Strikketøi, kun hun er borte. Kort at fortælle: Jeg forelskede mig hæftigt i denne Pige."

„Ja, det har jeg allerede fattet," sagde Wagner smilende.

Georg vedblev: „Du veed, at min Fader selv var Student og endogsaa theologisk Candidat, og ved tilfældige Omstændigheder var kommen til Handelen, hvortil han nu havde sat sit hele Sind. Han vedblev imidlertid al sin Tid at nære en stor Ærbødighed for Studeringer, og vilde, at hans Sønner skulde gaae den samme Vei, som han var gaaet. Jeg var veltilfreds med den første Deel af denne Vei; men den anden var mig imod, og jeg havde besluttet at vende al Handel og deslige Ryggen. Men efter mit Bekjendtskab med Grethe havde jeg stadigt faaet min Gang paa Pladsen og givet mig saamange Forretninger ved Skibsbyggeriet, at selv disse Forretninger umærkelig vare blevne mig interessante, og Pladsen var mit Paradiis. Jeg havde ingen anden Plan, hvad Grethe angik, end den Lykke at see hende, at tale med hende; men først da min Fader, tilfreds med min store Iver for Arbeidet paa Værftet, tilbød at lade mig reise udenlands i et Par Aar, for at studere Skibsbyggeri og hvad dermed stod i Forbindelse, først da følte jeg, at mit gamle Ønske at reise i fremmede Lande, hvilket nu kom mig imøde, var blevet mig fremmed. Min Smerte ved at forlade Grethe bragte mig til at lægge en Plan for min Fremtid. Jeg besluttede at benytte min Reise saa godt, at gjøre mig saa nødvendig for min Faders Forretninger, at jeg saaledes turde haabe at vinde ham for mit Ønske, og faae hans Samtykke til at begjære Grethes Haand. I mit ungdommelige Overmod anſaae

jeg hendes Venskab for Kjærlighed, og saa sikker var jeg paa at drive denne Plan igjennem, at min Smerte ved Afskeden næsten forsvandt for Haabets Salighed, og jeg troer, at jeg var mere rørt ved at sige Farvel til min Broder og min Fader end til Grethe. Vel med Taarer i Øinene, men med muntre Ord sagde vi hinanden Farvel. At jeg aldrig havde nævnet mine Følelser for deres Gjenstand, eller omtalt dem for min Broder, som jeg ellers betroede Alting, det ligger, synes mig, i den første Kjærligheds Natur. I to Aar var jeg borte fra Hjemmet, og hverken i de Breve, jeg fik derfra, eller i dem, jeg selv skrev, blev Grethe nærmere omtalt end saa meget som der udfordredes til at vide hende frisk og ilive. I det sidste Aar af min Fraværelse erfarede jeg imidlertid den gamle Smeds Død, og paa mine Spørgsmaal om Grethe svarede min Broder mig med faa Ord, at hun var i Huset hos nogle Slægtninge, en halv Miil fra Byen. Strax efter min Hjemkomst søgte jeg hende i hendes Opholdssted, men stedse forgjæves. Endelig kom jeg engang i Snak med en simpel Kone, som boede paa Pladsen og som havde levet i en venskabelig Forbindelse med Smedens Huus. Med godmodig Snaksomhed begyndte hun nu, i den ligegyldige Tone, hvori den Klasse Folk ofte fortælle de forgeligste Ting, at indvie mig i den for mig smerteligste Hemmelighed, som hun uden videre antog at være mig bekjendt. Allerede længe før min Bortreise havde en Kjærligheds-Forstaaelse fundet Sted imellem min Broder og Grethe. Den Pige, jeg elskede saa høit, var forført og forladt af den Mand, som var mit Hjerte nærmest. Omstændigheder, som jeg ikke gider opregne, gjorde Konens Beretning altfor sandsynlig. Hun endte sin Tale med en Bersommelse over den gode, ædle Hr. Fredrik, der paa det Bedste havde sørget for Grethe, saaledes at hun var lykkelig i al sin Ulykke. Min hele Sjæl oprørte sig, jeg kunde dog neppe troe hende, jeg ilede til Fredrik, jeg forlangte hæftig Sand-

jeden, og fik den, til min ubeſkrivelige Smerte. — „Vi have ikket hinanden,“ ſagde han, „fra den første Dag vi mødtes. Vi ſværmede ſammen og engang .... hvad ſkal jeg ſige! Ungdom og Kjærlighed bedaarede os Begge. Jeg er ingen Forfører, jeg er ſelv forført af en brændende Lidenſkab.“ — Jeg ſkjønte, at jeg i Henſeende til mig ſelv Intet havde at bebreide min Broder, da han ikke anede, at jeg var hans Medbeiler; og ſkjønt det var mig ſvært, udtalte jeg dog de Ord: „Nu vel! Saa gjør den gode, uſkyldige Pige til din Kone.“ — Fredrik indſaae, han fremſtammede Noget om vor Faders Vrede og Rodſtand, om ſin egen Ungdom o. ſ. v., hvilket jeg Alt ſammen gjendrev, idet jeg lovede ham min Biſtand hos vor Fader, ſaaſelſom i alt Andet. Tilſidſt mærkede jeg, at hans egen Villie var mod dette Ægteſkab. Hans Kjærlighed var kjølnet. Grethes ſimple Opdragelſe og Sædvaner gjorde hende, efter hans Mening, uſkikket til hans Ledſagerinde for hele Livet. Med Høflighed modſagde jeg ham og paaduttede ham hvad et Rygte havde fortalt mig, at han friede til en Frøken i vort Bekjendtſkab. Uvant til at ſkjule ſig for mig, tilſtod han mig det. Jeg er af Naturen raſende hidſig, desværre! men kun enkelte Gange i mit Liv har jeg ladet mig aldeles henrive af mit Raſeri. Denne Gang gjorde jeg det. Jeg tabte al Beſindighed; jeg anklagede med de haardeſte Ord min Broder for at have ſnigmyrdet mit Livs Glade, for at have berøvet mig min Elſkede, hvis Værd han ikke forſtod at ſkatte. I min Ruus tog jeg en Ring med hans Navn i, en Gave af hans Haand, ſom i mange Aar aldrig havde forladt min, jeg kaſtede den for hans Fødder og ſøndertraadte den ubarmhjertig, idet jeg med endnu ubarmhjertigere Ord ſønderbrød hvert Baand imellem os. Ja Vagner! ſaa ſtraſværdig var jeg i hiin uhyggelige Time.“

Vagner ſvarede med et Suk: „Jeg undſkylder dig; du var

i en fatal Stilling, og Fredriks Handling bedrøver mig, thi den var slet."

„Nei, jeg undskylder ham. Tiden, der lærer os saa Meget, har siden lært mig, at jeg betragtede den smukke Grethe gjennem de ideale Briller, hvormed man i den lykkelige Ungdom seer Alt hvad der henriver. Hun var for god til sin Skjæbne, men dog ikke god nok til at være en dannet Mands Hustru. Neppe et Aar efter at hendes Forbindelse med min Broder var hævet, giftede hun sig med en skikkelig Mand, der aldrig har erfaret hendes tidligere Forhold. Hun er nu død for længe siden."

„Men du, hvad gjorde du efter hiint Stød?"

„Du kan vel tænke, at al min Omgivelse var mig forhadt. Til min Glæde var der netop nogle Conjuncturer, som forbrede en ny Reise i Husets Anliggender; jeg greb denne Leilighed og forlod Hjemmet. Jeg blev kaldt tilbage ved Efterretningen om min Faders dødelige Sygdom, og kom netop tidsnok for at modtage hans sidste, mig hellige Befalinger, og hans sidste Suk."

„Nu! og ikke engang ved Faderens Baare rakte de haardhjertede Sønner hinanden en forsonende Haand?"

„Ak nei! men dog havde jeg for længe siden angret min Haardhed mod min Broder, og i Fraværelsen foresat mig at forlige mig med ham. Men det var mig aldrig muligt at faae begyndt paa denne delicate Materie; thi ikke paa det Fjerneste kom han mig imøde. En ny Skillevæg var desuden opreist imellem os. Hans unge Kone, som han nylig havde ægtet, var mig ligesaa ubehagelig, som jeg var hende; hun var stolt, stinsyg og herskesyg, men havde stor Indflydelse paa sin Mands Dom om Andre. Han var kold og tilbageholden imod mig; jeg mærkede, han kunde ikke tilgive mig hiin Strid, og jeg taug. Jeg reiste af og til i Udlandet. Vore Forretninger føre ofte Reiser med sig, og det var endnu mere Tilfældet i den Tid. Aarene gik, det ene efter det andet, og for hvert af dem blev det vanskeligere

og unyttigere at tænke paa en Explication. Fredrik er Mand og Fader. Disse Forhold fortrænge vel i Almindelighed dem, som man kalder Blodets og det gamle Venskabs Baand."

„Jeg har imidlertid altid hørt, at Fredriks første Ægteskab var intet mindre end lykkeligt, og dette senere synes mig heller ikke misundelsesværdigt. Hans Kone er en Gaas."

„Jeg kan dog langt bedre lide hende end den forrige. Denne kjeder sig, den Stakkel! Det er en Feil, men ogsaa en Ulykke. Og ihvor det gaaer, saa er det dog altid godt at have Kone og Børn."

„Du var jo selv gift. Var du da lykkelig? Elskede du ikke din Kone? Eller stod Grethes Billede endnu imellem dig og hende?"

„Alle disse Spørgsmaal kan jeg — naar jeg vil være ærlig — besvare med Nei. Jeg var ikke lykkelig; jeg elskede ikke min Kone; men Grethes Billede stod ikke imellem os. Dog var jeg heller ikke ulykkelig; min Kone var mig kjær; men et andet Billede stod maaskee dog imellem os. En langt dybere Kjærlighed, end min første, havde fængslet mig til en engelsk Pige, som ogsaa elskede mig. Det vilde være altfor vidtløftigt at fortælle vor lille Roman; kort sagt, jeg mistede hende, og hendes Tab gjorde mig meget ulykkelig. Hendes unge Cousine havde været vor Fortrolige. Den gode Pige gjorde alt Muligt for at trøste mig i min Nød. Jeg mærkede, at hun havde Tilbøielighed for mig; og ene og forladt, som jeg følte mig, troede jeg, at det bedste Raad mod mit onde Lune var at gifte mig med hende. Hun blev min Kone og fulgte mig til mit Fædreland, men kunde aldrig ret trives udenfor sit eget, som hun altid savnede i saa høi Grad, at enkelte Besøg i hendes Hjem ikke vare Nok til at trøste hende. Hendes Klager, hendes uretfærdige Bedømmelser af vort lille Danmark og dets Indvaanere, hendes Sygelighed paa Sjæl og Legeme fordærvede vort huuslige Liv, der ellers kunde

have været behageligt, thi hun var god og forstandig, og hendes tidlige Død gik mig nær til Hjerte. En god Skjæbne, der aldrig ganske har slaaet Haanden af mig, havde imidlertid tilført mig min Frits, som jeg faderlig havde antaget mig og ladet opdrage udenfor mit Huus. Min Kone døde i England. Da jeg kom tilbage derfra, var min Plejesøn tolv Aar; jeg tog ham hjem til mig, og har saaledes i de mange Aar, der ere forløbne siden den Tid, concentreret mine Ønsker og Forhaabninger til min rer faderlige."

„Gud skee Lov, at et Menneske, som søger Noget, han kan elske, dog sjelden er saa ulykkelig Intet at finde! Jeg har saaledes min Neger og min Hund. Det er ikke Meget, men det er dog Noget, som jeg kan være god imod. Du er lykkeligere; din Plejesøn er et vakkert Menneske!"

„Det er han. Vel er det sandt, at han er meget letsindig; men har han Ungdommens Feil, saa har han ogsaa dens Dyder. Han er uden Forstillelse, livsglad, mild og velvillig, og blot Synet af ham fordriver al Misfornøielse. Dertil er han et dygtigt og et dannet Menneske. Og see, det er nu Noget af Det, der er mig ubehageligst i min Broders og hans Kones Omgang, at de gribe enhver Leilighed til at stikle paa min Godhed for dette unge Menneske, paa mit Testament til Gunst for ham, Noget som jeg af gode Grunde har gjort, og ikke skjult for dem. De skal engang selv erfare, at det er til deres eget Bedste, at han i Tiden bliver Husets Chef og Støtte. Fredrik er langt fra ikke gjerrig; men jeg veed ikke" ....

„Nei, nei! det er ikke af Gjerrighed, men, om du vil, af Skinsyge. Det er ikke din Formue, som han misunder Frits, men vel maaskee din Kjærlighed."

„Ak, kjære Wagner! Hvilke Illusioner! Hvo der besidder min Kjærlighed, det er vist nok min Broders mindste Sorg."

„Du tager feil! Jeg er vis paa, at han elsker dig høit."

„Vær vis paa, at jeg veed det bedre."

„Veed du det af dit eget Hjertes Følelser?"

„Nei! saa underligt er det. Det klæder mig vist ikke at tale i en sentimental Tone. Men jeg gav Aar af mit Liv for at kjøbe hiin onde Time tilbage."

„Det var jo dog kun Ord."

„Ja Hvad er vel Mere end Ord? Ere de ikke Aabenbaringen af Sjælens Væsen, Seglet paa enhver Handling? Er det ikke ved dem at baade Handlinger og Mennesker leve i Erindringen? Ak! derfor ere de ogsaa saa farlige, at engang undslupne deres Hjem i Menneskets Bryst, kunne de ikke mere tilintetgjøres; de leve et velgjørende eller et ødelæggende Liv."

„Det er ikke alle Ord, hvorom Dette gjælder."

„Jo, alle de, som overleve Øieblikket, om dem gjælder det meer eller mindre. „„Det var kun et Ord,"" siger man saa letsindigt! Som om det ikke stedse var et Ord, der gjorde Udslaget i et Menneskes Skjæbne."

„Eet er der dog, som kan tilintetgjøre Braadden af de saarende Ord, det Samme, som kan forsone vore andre Synder: Anger, Erkjendelsen af vor Uret. Udslet de onde Ord med gode. Udtal dig for din Broder!"

„Det kan jeg ikke. Jeg har saa ofte villet det; men det Ansigt, han viser mig, den Maade, hvorpaa han kommer mig imøde, slaaer mig strax Vand i Blodet. Det er nu saa gammel en Sygdom; jeg har taget mit Parti i Dette som i Mere. Gud kjender mit Sindelag imod ham, og nu kjender du det ogsaa, og skulde du og han overleve mig, saa sig ham det, men indtil da rør ikke mere ved denne Sag."

„Jo, een Ting vil jeg dog bede dig om, og deri maa du føie mig, om aldrig for Andet, saa for vort selskabelige Samlivs Skyld; thi som det nu er, har det noget Utaaleligt. Vortkast den ubehagelige Tilbageholdenhed, som næsten aldrig lader nogen

Conversation komme istand; frygt ikke for en lille Dispute, en Modsigelse, idetmindste naar vi Alle ere samlede. Du kan tro, at en friere Meddelelse vil meget forbedre Tonen i vor Cirkel."

„Ja, forleden Middag fik du mig godt paa Glid til at sige imod."

„Gjør det frit! sig din Mening, ogsaa naar den er modsat Fredriks. Alting er bedre end denne dødelige Kloster-Tausheb."

„Nu ja! Vi faae at see."

„Tak! jeg stoler paa dig. Og nu siger jeg dig Godnat og Tak for denne gode Aften."

„Und mig snart en saadan igjen. Jeg er saa ene."

„Men hvor er din Plejesøn? Han burde dog opliве dine Aftener med sin Nærværelse."

„Det gjør han sjeldent, og jeg vil ikke genere ham."

„Men til Løn for din store Godhed" ....

„Ak, kjære Wagner! Jeg hader denne Fremgangsmaade, der til Løn for Godhed kræver Opoffrelsen af det uundværligste Gode: Friheden. Jeg seer desuden hellere, at han er borte, end at han skulde kjede sig hos mig, og da jeg selv befinder mig saa vel med en jævnaarig Ven, saa kan jeg heller ikke forlange, at han ikke skulde gjøre det Samme.

En Tid hengik nu, hvori Wagner vel indsaae, at hans Bestræbelser for at tilveiebringe det gamle Forhold mellem de tvende Brødre vilde være frugtesløse, og at kun en høiere Haand formaaede at lage et saa gammelt Saar. Imidlertid lykkedes det dog hans jævnlige Nærværelse, hans rolige og venlige Tone, at bringe lidt mere Liv i den døde Omgangskreds. Ifølge sit Løfte søgte ogsaa Georg at overvinde sin Tilbageholdenhed og mindre at skye et ærligt og frit Ord. Men ogsaa her mødte den An-

stødsteen, at da de politiske Materier i vor Tid ikke godt kan aldeles forbigaaes i Samtalen, saa stødte begge Brødrene her paa en ny Grund til Misfornøielse. Fredrik hørte nemlig aldeles til det liberale Parti, men Georg syntes nærmest at slutte sig til det conservative. En Omstændighed, der maa synes besynderlig, men som man ofte seer, fandt her Sted, den nemlig, at disse to Mænd havde i det daglige Liv ganske den modsatte Farve af den, hvortil de i det politiske bekjendte sig. Georg var nemlig i Livet næsten ultra-liberal, Fredrik derimod næsten absolutistisk. De offentlige Blade leverede daglig Stof til Disputer, og det er naturligt at disse Disputer mindre end de fleste andre afbrydes paa Halvveien, eftersom begge Parter troe at stride for den gode Sag. Imidlertid var det mærkeligt at Brødrene endogsaa i disse Stridigheder viste en stor Skaansel imod hinanden, og altid standsede ved det Punkt, hvor den offentlige Strid er nær ved at gaae over paa de private Enemærker; og havde disse Meningsstridigheder end det Onde, at begge Mænd i Stilhed ærgrede sig over deres Mangel paa Sympathie, ogsaa i denne Henseende, saa havde de paa den anden Side det Gode, at den dræbende Kjedsomhed og Taushed noget mere forsvandt fra de Timer, de tilbragte sammen, ja endogsaa at disse efterhaanden bleve mindre sjeldne.

En Dag sagde Georg med et muntert Ansigt: „Igaar har jeg gjort en Gjerning, hvormed jeg haaber at indsmigre mig hos Damerne. Jeg har nemlig anmodet en i den Henseende formaaende Mand om at forskaffe mig Billetter, saamange som muligt, til det Balparé, som nu skal gives paa Christiansborg. Jeg beder herved den lille Pauline om at gjøre mig den Ære at være min Dame; min Svigerinde følger, som naturligt, med sin Mand, og jeg skal gjøre mit Bedste til ogsaa at faae Billetter til vore to unge Venner, Alfred og Frits."

Fruen og Pauline fik neppe Tid til at svare, før Fredrik

udbrød: „Vi takke for din gode Villie; men jeg ønsker ikke, at Nogen af Mine, saalidt som jeg selv, skulde tage Deel i den Stads. Ved en Hoffest, der gives for Rangspersoner, have vi Intet at bestille."

„Efter den Regel tør jeg paa ingen Maade komme med, thi jeg er Kjøbmand slet og ret; men du er dog en Rangsperson, du er jo Agent."

Noget hidsig svarede Agenten: „Naa! Skal du nu lade mig høre en gammel, nokſom fortrudt Svaghed, hvortil min salig Kone forledede mig?"

Der lød gjennem Fredriks Hidsighed noget tillige saa Sørgmodigt, at Georg blev rørt derved og svarede mildt: „Tilgiv mig, kjære Fredrik! det er langt fra, at jeg vil saare dig. Men hvad denne Fest angaaer, saa er det ingen Hoffest; heller ikke behøver man Rang for at faae Adgang til den. Den interesserer mig. Jeg finder, at et Sølvbryllup er den skjønneste Anledning til en Fest, og Kongens Sølvbryllup med hans Dronning, medens Begge endnu ere i Livets Kraft, Begge smukke og elskværdige, er som en Typus for denne Troskabens og Kjærlighedens Fest, som alle lykkelige Ægtefolk og alle De, som haabe at blive det, skulle tilegne dem som en Glædesfest, hvorved Enhver tillige glæder sig over selv at have helligholdt en saadan, eller ønsker at opleve den; thi fem og tyve Aars Samliv er ikke blot en Fest for Erindringen, men har tillige det Fortrin, at Haabet om endnu mange livsglade Dage kan knytte sig dertil. Det er ikke som et Bryllup, som noget Begyndende, men som et lykkeligt, skikket Foretagende, og her — siger Göthe selv — er en Fest paa sit rette Sted."

„Ja, alt Dette kan være meget smukt og godt i Almindelighed, men i dette specielle Tilfælde ønsker jeg ikke at tage Deel i Herligheden. Jeg finder ikke denne Fest paa rette Sted, om ogsaa Hofmanden, Minister Göthe, hvad jeg ikke tvivler paa, vilde

ıpriſe den. Jeg med mine Anſkuelſer kan ikke være bekjendt at ıde ved den; min Kone og Søn ſkal ogſaa ſmukt blive hjemme. hvad Pauline angaaer, ſaa kommer det an paa hendes Tantes ilie, om hun ſkal gaae eller ikke."

Pauline ſaae bedrøvet til Fruen, og Denne ſagde: „Jo, auline maa gjerne modtage ſin Onkels Godhed, ifald det kan de ſig gjøre for hendes tarvelige Garderobes Skyld. Hvad ig angaaer, gik jeg gjerne med, og er ikke ſynderlig indrettet l at lade mig kujonere af Andres vrantne Griller."

„Jeg kujonerer dig viſt ikke. Jeg finder mig daglig i at u løber efter Alting, at man kan møde dig, ſelv ſyvende eller ttende, i et Geled af Damer, der ſpærre Fortoget paa Øſter- ade. Men i dette Tilfælde har jeg altfor vigtige Grunde til ke at give efter for din Forlyſtelsesſyge."

„Den Sygdom faaer man let, naar Hjemmet er triſt og ebeligt."

Alle taug forlegne. Man gik tilbords, forſtemt paa alle ider. Alfred og Frits, hvilke nu først indſandt dem, ſaae paa de ldre med tauſe, ſpørgende Blikke. Medens Pauline, ſom fæd- anligt, tillavede Kaffen ved et afſides Bord, gik Georg hen til nde, og ſagde ſagte:

„Nu, lille Pauline! Du gjør mig jo den Fornøielſe at ære min Dame, ſom ſagt?"

„Gud veed, hvor uſigelig gjerne jeg vilde, kjære Onkel! Men naar Tante ikke kan komme med, ſaa ſynes mig, at jeg, desværre, maa afſtaae fra den ſtore Glæde."

„Hvorfor det? Med en gammel Enkemand og Onkel, ſom mig, kan en ung Niece" ...

„O min Gud! Det er ikke ſaaledes at forſtaae; men jeg meente, at den ſtakkels Tante har ligeſaa megen Lyſt, ſom jeg; og naar hun nu ſkulde ſee mig pyntes og tage bort, me

dens hun maatte blive hjemme, saa vilde det gjøre mig saa vondt, at min bedste Glæde var forspildt."

Taarerne stode den unge Pige i Øinene. Georg vendte sig taus og gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen, og Øinene hæftede paa Gulvteppet, hvis Figurer han syntes at tælle og studere. Fredrik tog en Adresse-Avis, og lod som han læste, uden at han dog kunde blive færdig med den første Spalte, medens han over Bladet skottede til sin vandrende Broder. De Andre sad ubevægelige som Vorfigurer. Slaget af Pendulen i et Taffeluhr og Georgs sagte, men taktmæssige Skridt vare al den Lyd, man hørte.

Dobbelt velkommen var i dette Øieblik den gode Wagner, som traadte ind med et Ansigt, der i denne Omgivelse kunde lignes med en Solstraale, der paa en mørk Vinterdag titter ind ad Vinduet, og forandrer Værelsets hele Udseende. Man nærmede sig til ham, og samledes derved lidt mere. Efter nogle fra flere Sider verlede, ligegyldige Repliker, sagde Wagner, idet han venlig slog Georg paa Skulderen: „Hvordan har du det, gode Ven? Er du velbefindende idag? Jeg synes, du seer ud til at være — som et gammelt Ord siger — overseet af en Ugle."

Georg svarede smilende: „Eller som om jeg havde ædt Falster og vilde ifærd med Lolland? Det er ogsaa en god gammel Talemaade."

„Nei, du seer ikke glubsk ud," som om du vilde sluge hele Provindser, men misfornøiet, trist, som en Natugle, for at blive ved vort Thema. Den sidder om Dagen i veemodige Betragtninger."

„Nu ja! saa kommer jeg mig maaskee til Natten, ligesom Uglen, og vil imidlertid, ligesom den, koge mit onde Lune, ifald jeg har det, i min Eensomhed."

„Ja vist har han det," sagde Wagner, da Georg ved den

sidste Replik anbefalede sig. „Hvad feiler Deres Onkel?“ vedblev han, henvendende sig til Frits.

„Det veed jeg sandelig ikke,“ svarede Denne: „Han var just meget oprømt, da jeg, kort før vi gik tilbords, talede med ham.“

Efter et Øieblikks Betænkning sagde Fredrik: „Vi havde her en lille Dispute, men den hele Sag synes mig dog altfor ubetydelig, til at den kunde have bragt ham i ondt Lune. Det var da ikke Noget, som en Mand kunde tage sig nær.“

Pauline nærmede sig undseelig, og sagde: „Tillad mig at ige, at Onkel Georg tog sig ikke den Sag nær, men noget orstemt blev han, og det bleve vi Alle.“

Hun fortalte nu Wagner kortelig, hvorom Talen var, og ilføiede: „Den gode Onkel kom saa fornøiet og meente at gjøre os Alle en Glæde og saa blev det os — idetmindste Tante og nig — til en Bedrøvelse. Tænk, kjære Hr. Wagner! En saaan Fest har ikke fundet Sted saalænge jeg har levet, ja vist ikke heller i Tantes Levetid. Der kommer ikke saa let en saa muk Anledning igjen til at helligholde en stor Fest. Alt, hvad Onkel sagde derom, syntes mig saa oplivende, mit Hjerte slog af Glæde derved. Men vi maae ikke modtage hans Indbydelse.“

Pauline sukkede. Wagner sagde: „Ja, Fredrik! Der har du vistnok forspildt din Broder en god Dag, thi det veed jeg med mig selv, at naar jeg kommer med et venligt Sind og glæder mig til at gjøre Andre en Fornøielse, og disse Andre, frivilligt eller tvunget, forsmaae min Gave, saa bliver jeg forbandet flau; og det veed jeg ogsaa fra gamle Tider, at Georgs største Lyst er at glæde Andre; han er af Dem, der Intet kan nyde allene.“

„Ja det er sandt,“ sagde Fredrik: „Saadan var han altid. Men efter mine Anskuelser .... du kan vel tænke, Wagner, at jeg ikke kan have Lyst til at befinde mig i den Cirkel, hvor jeg saa lidt hører hjemme.“

„Nu! saa bliv du selv derfra, men vær saa liberal, at lade Dem gaae, som tænke anderledes.“

„Skal en Husfader være liberal i den Forstand, at han tillader sin Familie Det, som han ikke selv billiger.“

„Ja, naar det er uskyldigt.“

„Men Begrebet om Uskyldigt, eller ikke, er temmelig afhængigt af Omstændigheder.“

„Uden nu at indlade mig i nærmere Strid om Sagen i sig selv, saa vil jeg blot sige, at hverken du eller jeg ere saa vigtige politiske Notabiliteter, at enten Synet eller Savnet af os skulde opvække stor Opmærksomhed, og ialfald, hvor Georg German fører dine Damer hen, der kan de gaae upaatalt. Jeg formener ham ikke deri, om han tager et Afslag ilde op; og da jeg kjender ham, saa troer jeg, at saadanne Smaating forstemme ham. Jeg husker godt fra vore Drengeaar, da han engang for sine Sparepenge havde kjøbt en Fugl til dig. Han kom høitidelig med sin Foræring, men det var et maadeligt Creatur, han var bleven narret med den, og du kunde ikke skjule, at du ikke led den. Jeg seer endnu det ulykkelige Ansigt, hvormed han aabnede Buret og lod den flyve. Kan du huske det?“

„Ja, jeg husker det,“ sagde Fredrik halv sagte.

Han gik nogle Gange frem og tilbage i Værelset, derpaa nærmede han sig sin Kone og sagde: „Naa lad saa være! Har du Lyst, Mine, saa følg med min Broder i Guds Navn! Jeg vil ikke fordærve ham en god Aften. Man har ikke saamange af dem. Jeg vil ikke gjøre som dengang med Fuglen.“

„Naa! for din Broders Skyld giver du efter, ikke for min? men det er ligemeget! Tak for Deres Bistand, Hr. Wagner!“

Med disse Ord reiste Fruen sig, som et ganske forvandlet Væsen, og forlod Værelset. Pauline, som vilde følge hende, hoppede af Glæde mod Døren. Det saae ud, som hun allerede i Tanken dandsede ved Festen. Frits holdt hende tilbage, idet

m ſvingede med ſit Lommetørklæde ſom et ſtumt Hurraraab. Victoria!" hviſkede han til Pauline: „Den første Dands er d mig, ikke ſandt?"

„Jo gjerne!"

„Og den anden, og den tredie, og ſaa fremdeles?"

„Nei, det gaaer viſt ikke an."

„Ak nei! det gjør det vel ſagtens ikke. Der er ſaa mange kke og fornemme Herrer, de ville kappes om at bandſe d dig."

„Nei, det har ingen Nød; men du vilde meget fortryde at ve engageret mig til hver Dands, naar du ſeer de mange nne og prægtige Damer, ſom der komme."

„Mange deilige, pragtfulde Damer! Det Skjønneſte, Byen r at fremviſe! O hvilken Lyſt!"

„Slip mig!" udbrød Pauline, og løb ſin Vei.

Alfred reiſte ſig langſomt og fulgte bort med Frits, idet n ſagde: „Herregud! hvilken lang Paaſiar, hvilket Vrøvl om genting! Jeg veed ikke, om jeg gider gaae til den Stads eller e. Fader maa da give mig Penge til nye Klæder, og det ver viſt ikke rigeligt; thi han ſiger altid: „„Tag først din Exa- n, ſaa ſkal jeg blive mere rundhaandet."" Men det kan han gge vente paa."

„Hvad du behøver, foruden Det han giver dig, ſkal jeg ffe. Jeg har Credit hos min Skrædder. Han fik forleden en gning betalt, ſom, ſandt at ſige, var umaadelig ſtor. Men ellem os ſagt: den var heller ikke allene for mine egne Klæ- r; men der er en ſtakkels Fyr paa Contoret, ſom var færdig maatte holde Stue-Arreſt af Mangel paa de fornødne Klæd- ngsſtykker .... men det kommer nu ikke den Sag ved. Lad gaae ud til Fredriksberg. Veiret er ſmukt. Det er godt at ikke friſt Luft oven paa al den Qvalme, her har været, og en vil vi gaae ind til Monigatti i Alleen og nyde et Glas

kold Punsch og et Par søde Kager, for at bøde paa al den Suurhed, som har været herhjemme."

De Dage, som hengik mellem den her omtalte og den til Festen bestemte, vare de muntreste, der i mange Tider vare oprundne over det Germanske Huus. I sin Misfornøielse havde Georg sagt ved sig selv: „Det er forfærdeligt med dette Huus! Er det ikke som om hver Blomst forvandlede sig til en Brandenelde for os arme Mennesker!" Men snart blev han sat i sit naturlige gode Lune ved Synet af den Glæde, som straalede fra Paulines og Tantens Øine. Han bragte dem nu daglig mindre og større Prydelser, til at forskjønne deres Dragt: allesslags Modevare af Blomster, Blonder, franske Skoe og Handsker, med meget Mere af de smaa Skatte, som glæde et qvindeligt Hjerte. Fruentimmernes muntre Travlhed og hans Opmærksomhed vare paa begge Sider en Kilde til mangen fornøiet Time.

„Det kan ikke nægtes" — sagde Fruen til Pauline — „at min Svoger er en galant Mand. Jeg vilde holde af ham og sige, at han var langt bedre at omgaaes end min Mand, dersom jeg ikke ogsaa maatte sige, at min stakkels Mands Vrantenhed kommer af bare Melancholie over hans Broders Kulde og Ukjærlighed."

Pauline saae med største Forundring paa Fruen. „Hvad mener du, Tante? Kulde! Ukjærlighed! Det er, synes mig, godt at see, at de to Brødre høilig elske hinanden. Naar den Ene undertiden fæster sine Øine paa den Anden, saa har jeg tidt bemærket den Kjærlighed, som lyser ham ud af Øinene."

„Saa maa du rigtig kunne see bedre end jeg og bedre end Brødrene selv," sagde Fruen leende, uden at ane, hvilken Sandhed hun der udtalte.

Den festlige Dag og Aften kom. Det gamle Slot aabnede straalende sine tillukte Porte og indlod de Tusinder af høitidsklædte Gjæster med glade Ansigter. Gaderne vrimlede af Men-

Vagternes Muſik lød igjennem dem. Georg hentede ſine
r. De fornøiede ſig gjenſidig ved at betragte hinanden.
ere toge ſig ud til deres Fordeel. Georg var endnu en
Mand; Damerne vare begge unge og ſmukke, iſær kunde
ke uden Velbehag fæſte ſine Øine paa Pauline. Hvad
elm Meiſter bemærker om ſin ſkjønne Grevinde, at hun
Pynt ſaae ud ſom om hun var ſprungen ud af et Blom-
ter, maatte her falde Enhver ind, ſom ſaae denne ſerten-
, temmelig lille, yderſt fine Pige, ſtraalende af Livsglæde
ndhed, i en Pynt, der ganſke ſvarede til hendes Udſeende
vendte Tanken paa Foraar, Blomſter, flagrende Sommer-
og Sommerfyer. Ogſaa ſyntes diſſe Foreſtillinger, be-
eller ubevidſte, at gribe Alle, ſom ved Feſten fik Øie paa
beſkedne, næſten barnlige Skjønhed. Mange hende ube-
Herrer kappedes om at nærme ſig og at dandſe med
Dog var der Ingen, der ſaaledes tabte ſig i hendes Be-
ſom Frits. Det forekom ham næſten, ſom om han ſaae
for første Gang. Ikke blot den lovede første Dands,
lle dem, han næſten tiggende kunde erholde af hende,
hun tilſtaae ham. Den Krands af ſkjønne Damer, ſom
: denne Feſt, ſyntes for første Gang i hans Liv ikke at
ans Sind, men en Følelſe af Skinſyge greb ham, ved at
uline mild og glad række Haanden til andre Dandſere
m ſelv. Først i den lyſe Morgen, da det kongelige Par
de feſtige Sale, førte Georg ſine Damer hjem. Glæden
fjernet al Træthed, Ingen havde Lyſt til at ſove. Frits
truffet nogle unge Venner ved Feſten, og blev enig med
g med Alfred om at nyde den ſkjønne Foraarsmorgen,
Spadſeretour ud af Byen. Frits havde, mod Sædvane,
t ſig vel meget af den Gjæſtfrihed, hvormed den ſprudlende
agne flød til Feſtens Ære. Han var meget exalteret, og

Erindring lyse for de Andre. Endelig kom man ogs
omtale de forargelige Pøbel-Optrin, som ved denne
havde fundet Sted paa Gaderne, og En af Selskabet
det Værste ved disse i sig selv intetsigende Scener var
stændighed, at Frihedens Fiender vilde gribe denne Le
at skrive disse Uordener paa den periodiske Pressens Regn

„De, som turde vove at udtale en saadan Me
sagde Fredrik — „maae stemple sig selv som et Sla
det vil sige: Folk som ikke forstaae at læse, thi ethvert
der ikke vil læse, som Fanden læser Bibelen, maa k
at de liberale Blade tale Lovlighedens og Sædelighed
lige saa varmt som Frihedens."

En af Gjæsterne svarede: „Ja, veed De hvad, k
mau! Jeg har dog allerede idag hørt Folk, som ikke k
nes til de Uvidendes Tal, yttre den Mening, at det
liberale Parti har bearbeidet den lavere Classes let
Mening, og med Forsmielse betragtet de Uordener, h
selv har givet Løsenet."

Fredrik og Flere af Selskabet udbrøde i Forbitt

ikke mindre bekjendte for deres Retsindighed end for deres Intelligens."

Georg kunde ikke længere beholde sin Neutralitet: „Jeg stemmer aldeles med Wagner i disse hans Yttringer," sagde han: „Og skjøndt jeg bekjender, at jeg kun lidet sympathiserer med de republicanske Anskuelser, saa nærer jeg dog al Agtelse for Dem, der med Maadehold forfægte de Meninger, som afvige fra mine; og det gjør mig ondt at maatte tilstaae, at det Parti, som i Adressecavisen og andre Blade stride mod det liberale Parti, staaer i det Hele saa lavt i Intelligens og Talent, at det var inderlig at ønske, at det af Kjærlighed til den Sag, det forfægter, hellere vilde bevare en fuldkommen Tausheb. Men paa den anden Side er det dog ogsaa vist, at de saakaldte Oppositionsblade mangengang overtræde den Sommelighed, som man har Ret til at fordre, idetmindste af det, som dets værste Fiender ikke kunne nægte en vis Grad af Agtelse, jeg mener naturligviis det, som bærer det ærefulde Navn „Fædrelandet". Jeg kunde anføre flere Exempler paa min Anke, men vil dennegang holde mig til Det, som ligger os nærmest, nemlig: Bladenes — endogsaa dette bedst redigeredes — Yttringer om Festlighederne i Anledning af Sølvbryllluppet. Lad os blot forestille os klart Omstændighederne: lad os gjenkalde os den lange, sørgelige Vinter, da Klokkernes Ringen bestandig erindrede os om, at vor gode Konge sov den lange Søvn; da Alt, ikke blot efter vedtagen Skik, men efter de Flestes egen Følelse, var stille og dunkelt; da man paa den hvide Snee kun mødte sortklædte Figurer; da Tanken om Døden paatrængte sig paa saamange Maader. Efter denne Tid kommer et tidligt, et deiligt Foraar. Mennesene vaagne som af en Dvale, den lange Sørgetid er forbi. Da indtræffer en Glædesdag i Kongens Huus. En ny Tidsregning begynder for ham, som for Landet. Han helligholder sit Sølvbryllup, som det bør sig enhver Mand, og han helligholder

det prægtigt, som det bør sig en Konge. Men han vil ikke feire sin Fest allene; han indbyder Nationen, saa Mange som hans Sale kunne rumme, til at gjæste ham paa denne Dag, til engang paany at glemme de forbigangne Dages Sorg ved Øieblikkets venlige Nydelse. Saa Meget forener sig for at gjøre denne Fest skjøn for Enhver, som har Sands derfor. Vort gamle Christiansborg, som vi have seet reise sig af Asken, og som vi selv have bidraget til at opreise paany, aabner sig første Gang for os, uden Hensyn til Rang og Stand. Den nye Riddersal, hvor Kunst og Smag er traadt istedenfor den gamles større Pragt, som et Tegn paa Tidernes Fremgang, synes at tilsmile os Ældre lig en gammel Ven, som vi glæde os over at see igjen efter overstandne Farer. Og hvo af os, som var tilstede, har urørt seet den milde Gjæstfrihed, hvormed det kongelige Ægtepar modtog Bekjendte og Ubekjendte, opmuntrede Ungdommen til at danse, glædede sig over hver Enkelts Glade, og trods Dagens Anstrengelser ikke forlod Festen, før den var tilende, og saaledes i Galanterie mod Selskabet satte sig i Classe med en privat Vert og Vertinde? — Saaledes var denne Høitid, og jeg troer vist, at Enhver, som var Gjæst ved den, ikke kunde være istand til at anstille spidsborgerlige Beregninger over Bekostningerne ved en saadan Anledning, som kommer eengang i Livet. Og om nu Byen var bleven illumineret, var det da saa forfærdeligt, at man behøvede at skrige Brand, som om den stod i lys Lue? De fattige Folk, hvis Sag man vil tale, ville kun vide Vedkommende liden Tak. Det er mig sagt for vist, at de faae Lysene tildeelte uden Betaling; og de illumineerte Gader og Pladser ere, ligesom den militaire Musik, den eneste Nydelse, som den simple Mand og hans Familie har ved en saadan Leilighed. Kort sagt, ved denne og lignende Anledninger fører jeg Klage over de liberale Blade, og var jeg litterær vaabenbygtig, vilde jeg svinge mit gode Riddersværd imod dem."

Denne lange Replik vilde flere Gange være bleven afbrudt af Fredrik og et Par Andre af de Tilstedeværende, dersom det ikke var vanskeligt, ja næsten umuligt, at standse Georgs Tale, naar han engang lod den strømme frit og varmt.

Med lignende Varme udbrød nu Fredrik: „Ja det var ikke første Gang, at et Riddersværd var draget mod den gode Sag. Jeg vil ved denne Leilighed blot bemærke, at enhver Handling faaer sin Betydning af Øieblikket, hvori den foretages, og af Omstændighederne, som ledsage den. Lad lykkeligere, sikkrere Tider opgaae for Landet, lad Handel og Industrie blomstre paany, saa vil et fornyet Liv med Fester og skjønne Kunster indfinde sig af sig selv. Indtil den Tid maae vi blot tænke paa det Umuligste. Den, som er fattig, maa indskrænke, ikke blot de lavere Nydelser, men mangengang ogsaa de ædlere, og for Øieblikket ere De vore sande Venner, som raade til Indskrænkninger for Landet og for hver Mand, til Forsagelse af al Ødselhed."

„Ødselhed!" udbrød Georg: „Ja det være langt fra mig at rose et ødselt Hof eller et ødselt Menneske; men den tomme Pragt og Glimmer, som i forrige Tider fra det franske Hof havde udbredt sig over den største Deel af Europa, synes mig at høre til de forsvundne Ting; den er ikke længere i Tidens Aand. Man kan dog ikke kalde det Ødselhed, at en Fyrste ved en Fest helligholder en Glædesdag i sin Familie. Jeg vilde give Meget til, at selv den Ringeste i Landet kunde ved en eller anden ualmindelig Nydelse udmærke sine Festdage fra de andre. I det Hele forekommer det mig, som om Gnieri hørte mere til Tidens Laster end Ødselhed, og ialfald parredes med denne. Der er visselig mangt et Tryk, mangen Byrde paa vort Land, til Hinder for dets Opkomst; men efter mine Tanker ligger Feilen mangengang i Gnieri og i vore egne nationale Synder: Uorden, Uefterrettelighed, Mageligheb og Skjødesløsheb; thi disse ere egentlig de Danskes Ødselhed. Der er noget Smagløst i vort hele

Samliv, noget Dødt, som jeg vilde have oplivet. Derfor glæder jeg mig i Grunden ved al Festlighed, ved Alt hvad som har et opmuntrende Præg. Jeg vilde have flere offentlige Forlystelser, og deriblandt saadanne, som vare tilgængelige for den Uformuende. Aldrig kan jeg uden Beemodighed see de simple Folk stimle om en oplyst Kirke eller et lignende Sted, hvorfra lidt Musik lyder ud til dem. De Stakler kunne ikke tænke paa selv at komme indenfor, og nøies taknemmelig med at nyde det Lysskjær, den Klang, som trænger ud til dem i deres ellers glædelose Aften. Overalt viser sig denne Trang til uskyldig Adspredelse. Og gaves der nogen ædlere Nydelse for den simple Mand, saa vilde mangen En ikke forfalde til de uædle, — en Synd, for hvilken man nu ofte maa undskylde ham, thi nogen Nydelse maa Menneskket have."

„Der gives Nydelser for alle Mennesker, som intet koste," indvendte Fredrik: „Vandringer i Guds frie Natur for Exempel."

Georg svarede: „Ved dette Exempel kommer jeg netop igjen til en Anke mod de liberale Blade. Er der ikke dem iblandt dem, som gjerne ønskede at see vore kongelige Slotte nedbrudte, vore skjønne kongelige Haver omhuggede, saa at Ødelæggelsens Beerstyggelighed og Billedet af det Skjønnes Forkrænkelighed ret kunde omgive os. Var en saadan Vandalisme værdig for en Nation, som roser sig af at være gaaet frem med Tiderne? Ere disse vor Fædrejords Prydelser ikke National-Eiendomme, historiske Mindesmærker, som det er vor Pligt at frede?"

„Og dertil bygge nye, ikke sandt?"

„Nei! det siger jeg ikke, men vel bør vi stræbe at vedligeholde de gamle, som de ere. Jeg finder, at vi allerede ere gaaet videre i vort Ødelæggelses-System end — saavidt jeg veed — nogen anden Nation, der ikke har oplevet Pøbel-Raseri. Vi have for Ex. nedbrudt Kong Valdemars spvtaarnede Slot. Hvo kan see Ruinerne uden Smerte? — Vore landlige Kongeborge med

es Haver og Skove ere tilgængelige for Alle. De glæde det nneſkelige Øie, den Fattiges ſom den Riges; de herlige Træer, n have trodſet Aarhundreders Magt, huſvale med deres Skyg- : Den, ſom ingen anden Nydelſe kjender. Derſom Roſenborg- er Frederiksberg-Have ſank for Fiendehaand, da vilde Ingen e mere derved, end den ſimple Claſſe og de mange Børn, ſom r hente Modgift mod et indeklemt og glædeløſt Liv."

Wagner ſagde: „I denne Bemærkning maa jeg holde med ørg, og i det Hele bekjender jeg, at jeg, hvad Indſkrænkninger gaaer, ikke ubetinget kan anſee dem for et ſikkert Middel til ilſtand; undertiden ere de kun Følge af ondt Lune og Mod- lhed. Jeg kommer derved til at tænke paa den Mand, ſom er et Pengetab greb alle ſine Theekopper og ſlog Hankene af, m en unødvendig Luxus i ſaa ſlette Tider. Han forbedrede ikke i Tilſtand og forøgede ikke ſit Bo ved denne Operation."

En af Selſkabet udbrød leende: „Han gjorde det ogſaa n af Spøg, og viſte blot derved den Koldblodighed, hvormed m bar ſit Tab."

Efter et lille Ophold ſagde Fredrik: „Hvad der nu enten ed Ret eller Uret kan i enkelte Ting indvendes mod vore libe- le Blade, ſaa burde vi ikke gaae ſaa ſtrengt irette med dem, en ogſaa betænke, hvad vi ſkylde dem. Er det ikke en Trøſt, : Beroligelſe for ethvert, netop humant Menneſke, at der gives : Stemme, der lig den hævnende Nemeſis drager Det for Lyſet, m var ſkjult i Mørket, og ſom ſtraffer den Forbrydelſe, ſom omſtolene ikke kan naae, ſtraffer den med den utaaleligſte Straf: n offentlige Foragt; en Stemme, ſom taler den Undertrykkes ag, beſøger den Fængſlede, den Mishandlede, og kræver den retfærdige til Regnſkab? Er det ikke trøſteligt, at der gives en lagt, ſom blot ved ſin moraliſke Kraft kan indjage det Onde kræk og ſtaffe den Uſkyldige Oprejsning, bringe Tidsalderens temme til at lyde og vække Nationens bedſte Følelſer?"

„Men" — svarede Georg — „til saa skjønt et Maal, til saa ædel en Strid høre ædle Vaaben."

„Selv i den bedste Strid" — indvendte Fredrik — „tilføies et og andet Saar, som kunde og burde være sparet; og der intet Menneskeligt er fuldkomment, saa maa man visselig mindst fordre Ufeilbarhed der, hvor de stridende Kræfter mød Iver møde hinanden."

Vagner sagde: „Denne Materie er altfor rig, til at vi kunne haabe at udtømme den ved dette Bord. Og ialfald, enten Georg German har Ret eller Uret, saa maa man idetmindste tilstaae, at han forsvarer sin Sag som en god Advocat. Det er ogsaa tidt faldet mig ind, at det er netop den Plads i Verden, hvorpaa han burde have staaet."

„Nei!" svarede en Anden: „jeg har tænkt, han burde have været Musicus. Han var bleven Virtuos paa sin Violin."

Georg loe. „Nei, Virtuos var jeg aldrig bleven, men sandt er det, at Musiken er min største Lyst. Der har været mangen Dag i mit Liv, da min Violin har været min eneste Ven, der har klaget med mig og beroliget mig."

Fredrik kastede et besynderligt Blik paa sin Broder, og søgte ved en forstilt Hoste at skjule et dybt Suk.

Vagner sagde: „Der var En, som forleden talede i min Nærværelse om Handelshuset German & Sønner, og som efter en varm Lovtale over dette Huus tilføiede en dito over dig, Fredrik. Han roste dine Handels- og Sprogkundskaber, din Redelighed o. s. v., og disse samme Fortrin og Dyder tilkjendte han ogsaa Georg, men sagde imidlertid: „„Det er vist, at den Mand forstaaer at bygge Skibe, og at der tillige er noget vist Grandiøst i hans Foretagender; men med alt Det er der Noget ved ham, som tyder paa, at han ikke er kommen paa sin rette Hylde. Han er og bliver Student, det mærker man af og til.""

„Ja," udbrød En af Gjæsterne: „Det er virkelig træffende

agt, thi skjøndt jeg ikke kan forklare, hvori det egentlig ligger, saa mærker man, at De, kjære Hr. German, i Deres Ungdom havde helliget Dem til Musernes Tjeneste, og at De ikke har glemt denne Deres første Kjærlighed."

„Nu vel," sagde Georg smilende: „Disse Bemærkninger over min Ringhed klinge som en Dadel, men jeg vil tage dem som en Compliment, og jeg vil i alle Maader gjøre mig en Ære af, at jeg ikke har glemt eller forladt min første Kjærlighed."

Wagner, som i dette Øieblik kastede sine Øine paa Fredrik, og bemærkede Udtrykket i hans Ansigt, sagde ved sig selv: „Er det dog ikke, som om en ond Aand daglig sad tilbords her, og hidsede Ordene til Pile mod den Ene eller den Anden af disse Brødre? Især er den stakkels Fredriks Bryst altfor modtageligt for ethvert Saar fra denne Kant. Og altid er det de usleste Bagateller, løst henkastede Ord, uden den Hensigt at saare, forskjellige Anskuelser og deslige, som fordærve dem den ene Time efter den anden. I Grunden ere disse Sorger dog intet Andet, end Kjellingeri, uværdigt for Mænd. Men paa den anden Side: Disse Brødre, især Fredrik, ere at betragte som Folk, der engang have lidt af svære Blessurer: de føle Smerte ved en lille Uro i Luften, som et sundt Menneske aldrig vilde have bemærket."

Det varede imidlertid ikke længe, før Fredrik gjengjældte Georg det Onde, som Denne ubetænksomt havde tilføiet ham; thi da man reiste sig fra Bordet, faldt Talen paa de to unge Mænd Alfred og Frits, som ikke havde været med i Selskabet, og ved denne Leilighed udbrød Wagner i Bersømmelse over Frits, og kaldte ham et mathematisk Genie, omtalte med Varme hans Beregninger og Tegninger, som han havde vist ham, og det overordenlig skjønne, nu næsten færdige Skib, hvis Bygning havde været ham overladt. Georg glædede sig ved denne Lovtale over sans Pleiesøns Dygtighed og sagde: „Ja det er i Sandhed det ædste Skib, der nogensinde er udløbet fra vort Skibsværft."

Fredrik yttrede ſig med Mistvivl om dette Skibs Fortrinlighed. Georg ſagde, at det var ikke det første, hvis Bygning Frits havde foreſtaaet. Fredrik ſvarede, at dette var det første af en forandret, ſaa godt ſom ny Conſtruction, at det var voveligt at overlade et ſaadant Arbeide til et ganſke ungt Menneſke, at ikke blot Pengetab, men Menneſkeliv var afhængigt af et Skibs større eller mindre Fortrinlighed og den Samvittighedsfuldhed, hvormed Materialierne vare valgte. Georg henholdt ſig i denne Henſeende til de almindelige Forſigtighedsregler, ſom altid blive iagttagne, førend et nyt Skib lægger ud; desuden, ſagde han, havde han ikke overladt dette Arbeide til den unge Mand, førend han ſelv havde prøvet og overveiet Planen; og den gamle Mester paa Værften, ſom i det Practiſke havde oplært Frits, var henrykt over det fælleds Værk; og iøvrigt roſte han hyllig den unge Mands Kundſkaber og Paalidelighed. Wagner iſtemte ſamme Tone. Fredrik kunde ikke ved denne Leilighed ſkjule den Uvillie, han nærede for Frits, og mangen bitter Bemærkning undſlap ham om vor Tids Ungdom, om dens Letſindighed, om den forderlige Spilleſyge, Ringeagt for Penge, Stolen paa Forældres blinde Overbærelſe o. ſ. v. Georg følte ſit Blod komme i Kog; men netop derfor tvang han ſig og taug, idet han ſøgte det første bedſte Paaſkud til at fjerne ſig. Hans forſtemte Lune undgik ikke Fredrik, der i Stilhed bedrøvede ſig over at have forvoldt det. Han gjennemgik i Tankerne denne Middags Samtaler, og ſøgte og tilſpidſede med hypochonder Skarpſindighed hver Torn, ſom han til ſin Selvplage trykkede i ſit Bryſt.

Da hans Middagsſelſkab var gaaet, vilde han endnu arbeide en Timestid paa ſit Contor. Ved Døren til dette hørte han Toner, hvilke, ſom han meente, kom fra hans Broders Violin. Sagte liſtede han ſig opad Trappen og nærmede ſig frygtſom Georgs Dør. Han hørte, at hans Broder, efter ſin Sædvane, i Mørkningen gik op og ned ad Gulvet og phantaſerede paa ſin

violin. Lænet til Muren stod Fredrik med foldede Hænder.

„Ak!“ sagde han ved sig selv: „Hvor hans Spil fremfor | anden Musik i Verden trænger sig til mit Hjerte! Min Ungs- oms Drømme boe i disse bløde, udholdende, smeltende Toner. De ligesom vugge mig ind i en anden Verden. — Der gaaer an nu og trøster sig med „sin eneste Ven,“ som han før agde, og drømmer ikke om, at en trofastere, langt kjærligere Ven staaer udenfor hans Dør, uden at vove at komme nærmere g forstyrre hans Fornøielse med sin ukjære Nærværelse. Han an ikke glemme sin første Kjærlighed! .... Men Georg! Du lskede mig førend hende. Jeg har glemt hende, det er sandt; men dig har jeg dog aldrig glemt. Herregud! jeg staaer her og lager for mig selv, som en Ertefjelling! .... Men jeg kan ke trøste mig over at have tabt denne udmærkede Mands Kjær- ighed. Saa høit elskede han mig! i saa mange skjønne Aar! Ken nu, ... ak, i mange flere, mindre rosenfarvede, hvori vi llermerest have trængt til at holde fast ved hinanden, ere vi ad- llte ved en Afgrund, dybere end Graven! thi mellem hiin Ver- en og denne er maaskee dog et Baand for de trofaste Hjerter; nen Ligegyldigheden, Uovereensstemmelsen, det er den virkelige Død, det er Tilintetgjørelsen. — Jeg kan ikke fatte Mod, som et sømmer sig en Mand. I saa mange Aar hinanden saa nær, iden eet eneste godt, hjerteligt Ord! ..... Ak, hvor herligt an spiller! Synes det mig ikke, som om hans Toner svarede sig, som om de sagde det Samme som jeg her siger, ja endog, m om de talte trøstende til mig?“

Med denne Monolog ledsagede Fredrik sin Broders Spil. Han kunde ikke rive sig løs; men pludselig troede han at høre n Bevægelse indenfor i Værelset, og som en forfulgt Forbryder yrtede han ned ad Trappen og ind i Contoret, som han dog nart forlod, da hans Sindsstemning ikke tillod ham at arbeide. Han tyede da, som sædvanligt, hen i Klubben, idet han sagde

til sig selv: „Igrunden finder jeg der ikke et eneste Menneske, med hvem det i Længden interesserer mig at tale. Men hvor skal jeg hen? Jeg kjeder mig i mit Huus. Min Kone er desuden sjelden eller aldrig hjemme, eller ogsaa har hun et halvt Dusin kjedelige Veninder hos sig. Vagner er om Aftenen ikke let at træffe. — Kunde jeg dog have staaet længere uden for den Dør! eller .... hvem der var saa lykkelig at turde gaae ind! Da skulde jeg ingen Nød have for at kjede mig. Men før gaaer jeg vel ind ad Dødens Port end ad den, som fører ind i min Broders Værelse."

Næste Morgen sad Fredrik ved Kaffebordet med Alfred og Pauline. Fruen var endnu ikke opstaaet. Da bankede det paa Døren, og uden videre Omstændigheder eller Undskyldninger indtraadte en aldrende Mand i militair Frakke. Han nærmede sig og sagde: „Jeg veed ikke, om jeg har den Ære at være kjendt af Agenten. Mit Navn er Major Waltersborg. Jeg er Formynder for den unge Baron Mildenhausen, som desværre er et forvildet Menneske. Iforgaars Morges fulgte han fra Festen paa Christiansborg med nogle andre unge Fyre, hvoriblandt var Deres Pleiesøn eller Nevøu, den unge Frits German" ....

„Som ikke er min Nevøu, og heller ikke min Pleiesøn, men min Broders."

„Naa ligemeget! han hører da ialfald til Familien. Kort sagt, de unge Mennesker have, som jeg har erfaret, først spadseret omkring, og ere siden havnede paa Skydebanen, hvor min Hr. Myndling, som er en Spillefugl, har lagt Bank og vundet de Andres Penge, og Deres Nevøu .... eller Deres Pleiesøn .... eller Deres Hr. Broders Pleiesøn, hvad han nu er — det er da ligegodt — har som Pant for sin Gjæld maattet levere Baronen en Brystnaal, hvormed jeg igaar til min Forundring saae ham prydet. Jeg gik ham paa Klingen, og han fortalte mig da, at den var flyet ham som Pant for halvtredsindse-

ve Rigsbankdaler. Jeg tog Naalen og lod den vurdere af en dveleer, og til min Forundring erfarer jeg, at den godt skal ære ti Gange saameget værd, og derfor troede jeg det min Pligt at bringe Dem den; thi min forsængelige Mosjø gad nok e at beholde den, saavidt jeg kunde mærke. Her er den, vær a god at modtage den! Spillegjæld er jo ikke Noget, man m stævnes for, men man kalder den derimod Æresgjæld. Jeg ed ikke, om De vil indløse Naalen, for at spare Deres unge Slægtning for Ubehageligheder. Pengene skal jeg levere min Nyndling, saa har han dog saa Meget at svire og spille op; il at forbedre ham er ikke at tænke paa. Gud skee Lov, han ksnart myndig!"

Med mange Taksigelser til Majoren betalte Agenten straxe omtalte Penge, men da den Fremmede var gaaet, udbrød an i Vrede og Skjældsord mod den fraværende Frits. „Jeg kjender Brystnaalen," sagde han: „Jeg veed, at den for min Broder har langt større Værdi end dens Pengeværd. Hans afdøde Kone, som har baaret den, fortalte mig engang, at hun havde tigget sin Mand til at overlade sig denne Naal, som var en Gave af en Dame i England, som min Broder havde æret meget høit. Og dette Klenodie har han skjænket denne Utaknemmelige, som uden Betænkning spiller det bort!"

Alfred stræbte at undskylde Frits, og uden at forraade, at han selv havde været med ved hiin Morgenscene, sagde han, at han vidste, at Frits, da de gik fra Festen, havde en ubetydelig Rus, der blev meget stærkere, da han kom ud i den kolde Morgenluft, og at han, saasnart han var kommen til Besindelse, havde med inderlig Bekymring erindret sin Uret og tilbragt hele Dagen med at søge at skaffe Udveie til at faae Brystnaalen tilbage. Men kun de halve Penge havde han kunnet opdrive, og Baronen havde desuden nægtet sig hjemme for ham. Agenten ringede og befalede Tjeneren at see efter, om Frits var paa

Contoret og ifaafald bede ham komme ind til ham. Fr
ſtrax. Pauline gik bort, men blev dog ſtaaende i de
Værelſe.

Agenten rakte Frits Brylſtnaalen og ſagde med et
Blik: „Tag denne Naal, ſom du har ſat i Pant for din
legjæld, og ſom jeg har indløſt, ikke for din Skyld, u
min Broders, paa det han ikke med Grændſe ſkal erf
hvor uværdige Hænder han har betroet ikke allene dette E
ſom er ham kjært og dyrebart, men hvad mere er: ſin
Dages Haab og Roligheb."

Med diſſe Ord forlod Fredrik Værelſet, og lod den
maalløſe Frits ſtaae tilbage med blusſende Kinder. Han
Øieblik og ſaae efter Agenten, og dernæſt paa Brylſtnaalen
han ſtak i ſin Frakke, ligeſom halv drømmende. Han
Glas Vand, ſom ſtod paa Bordet, men tømte det kun
Derpaa gik han bort uden at høre at Alfred talte til
og uden at medtage ſin Hat, ſom han havde ladet lig
Bordet.

Et Qvarteerstid efter kom han igjen for at hente
Han ſynes fattet, og ſagde til Alfred: „Det var en for
Hiſtorie! At maatte høre ſaadanne Ord af din Fader!
han, ſom altid er mig paa Nakken, ſkal vide en ſaadan
med mig, ſom jeg ikke tør aabenbare for den gode Onkel
Naa! det er anden Gang, at den uſalige Champagne har
min Ulykke!"

„Saa? Hvad hændtes der da første Gang?"

„Det ſkal jeg fortælle dig ved Leilighed. Nu er jeg
Humeur til at fortælle Hiſtorier."

„Aa hvad! det er jo dog godt, at du har faaet
naalen."

„Ja det er ſandt nok, forſaavidt ſom jeg troer, at
lers vilde have ſørget over den alle mine Levedage."

Han tog den frem, saae paa den, og sagde: „Nu synes g, at jeg ikke kan afsee den. Skulde jeg dø, vilde jeg lade n begrave med mig. See hvor deilig den er! See hvilket pil! Den seer saa simpel ud, med sin eneste Steen, sin skjønne maragd, og er dog af saa stor Værdi. Men Værdien og kjønheden er det Mindste; hvad der meest gjorde mig fortvivlet, r Tanken om hvorledes jeg havde faaet den. Du maa vide, denne Brystnaal har i mange Aar stukket mig i Øinene, og jeg tidt har slaaet paa, hvor gjerne jeg vilde have den. n Onkel satte selv Affectionspriis paa den. Iforgaars Mor- ' var han med mig ombord paa vort nye Skib. Han roste i og mig, og glædede sig over det, og da vi kom hjem, for- ede han mig Brystnaalen og sagde: „„Det er det kjæreste Kle- die, jeg eier, det er en Gave af Den, jeg har havt kjærest. er det iaften ved Festen! Betragt det som en Reliquie! Gid a maa bringe dig Lykke! Jeg er fornøiet med dig og vil for- ie dig til Gjengjæld.““ — Ak, Gud bevares! Hellere havde ogsaa ladet mig sætte i Slutterlet end givet den fra mig, ar jeg ikke havde været fuld og gal. Som sagt, det var anden mg. Førend den tredie skal komme, før skal jeg hænge mig. en farvel! jeg skal over paa Pladsen.“

„Hør,“ sagde Alfred: „Inden du gaaer, maa jeg dog for- le dig Noget. Maaskee det kan more dig. Du har ganske sik- t gjort en Erobring. Den er egenlig ikke glimrende, men No- er altid bedre end Intet.“

„Aa Snak!“

„Bi dog, og hør! Det er Pauline, jeg mener.“

„Hvad siger du! Tal for Guds Skyld!“

„Hvor du tager dig det nær! Aa det er kun noget dumt i. Imorges, da den Major kom med Brystnaalen“ ....

„En Major?“

„Ja vist, Mildenhausens Formynder.“

„Naa, Gud hjelpe os! Hvor mange Mennesker ere da indviede i denne Hemmelighed? Men Pauline, sagde du?“ ...

„Ja, hun var tilstede og blev red som Blod. Da Fader siden lod dig kalde, gik hun bort, men jeg mærkede, at hun stod i Spisestuen og tittede herind, og siden opdagede jeg hende staaende ved Vinduet. Jeg kunde mærke, hun græd. Jeg gik hen og spurgte hvad der fattedes hende? Hun vilde slaae det hen i Spøg, men jeg lod mig ikke forblinde og sagde: „„Herre gud, Pauline! Vil du begræde alle de Synder, som den forsløine Fugl begaaer, saa saaer du sjelden tørre Øine.““ Ved disse Ord braft hun ordenlig i Graad, og uden at svare mig gik hun tilbage her til Dagligstuen. Jeg stjal mig til at holde Øie med hende, og saae, at hun tog dette Glas, hvoraf du havde drukket; hun dreiede det mod Dagen for at oplede det Sted, hvorpaa hun kunde see Mærke af dine Læber, hvorpaa hun trykkede sine egne derimod og nippede langsomt af Vandet.“

Frits svarede intet Ord; han fulgte ud af Døren med Alfred, men vendte ene tilbage, greb Glasset, og idet han iagttog den af Alfred beskrevne Fremgangsmaade, drak han til sidste Draabe det Vand, som endnu var tilovers.

Man fortæller om Trylledrikke, som formaae i et Nu at vende et Menneskes Sind og Tanker. En saadan Virkning syntes disse Draaber Vand af det uskyldige Glas, som den grædende Paulines uskyldige Læber havde berørt, at udøve paa Frits. Denne Morgens Begivenheder vakte i hans Sjæl saa mange Betragtninger, som ikke vare ham nye, men som dog aldrig tilforn havde viist sig i et saadant Lys. Anger, Skamfuldhed og Smerte ved at tænke sig Pauline som Vidne til hans fortjente Ydmygelse, Henrykkelse over den uventede Lykksalighed at troe sig elsket af hende, og den nu først opvaagnende fulde Bevidsthed om hans egen Kjærlighed, alt Dette bestormede den unge Mands Indre i en saadan Grad, at han følte Lede til de Nydelser, som

hidtil havde fristet ham. Fra denne Dag af saaes han næsten aldrig i sine gamle Cirkler, og de stille Aftener i Hjemmet, som tilforn havde været ham en Afsky, bleve ham med hver Dag behageligere. Medens den gode Aarstid med sit lange Daglys varede, gik Fruen sædvanligviis ud strax efter Middagsbordet, og kom først hjem, naar Dagen heldede. Imidlertid tilbragte Pauline Tiden med den lille Marie, og naar Veiret tillod det, opholdt hun sig med Barnet i Haven, eller spadserede med det, som oftest paa Pladsen. I disse Timer forsømte Frits ikke at nærme sig og vise al mulig Opmærksomhed. De mødtes paa Pladsen, og naar Spadseretouren gik videre, var han altid en tro Ledsager. Hver Aften sad han hos Pauline, naar hun var ene; og naar den øvrige Familie indfandt sig, gik han op til sin Pleiefader og tilbragte den senere Deel af Aftenen med ham, en Forandring i deres Samliv, som meget glædede den faderlige Ven og bragte en hjerteligere og friere Tone i deres Forhold.

En Formiddag, da Pauline sad i Haven, beskjæftiget med at undervise den lille Marie, kom Frits og satte sig hos dem. Han beundrede den unge Lærerindes moderlige Elskværdighed og Barnets Lærelyst. Han kjælede for den nydelige lille Pige, saae Billeder i hendes Bøger og lovede at tegne nye til hende. Et Syringetræ blomstrede i Nærheden. Da han vilde gaae, bad han Pauline afbryde en Blomst og give ham med. Hun gjorde det, og om Aftenen bragte han til Gjengjæld en blomstrende Green af en vild Rosenbusk, som voxede paa Pladsen. Disse verelsidige Blomstergaver bleve om faa Dage til et Slags regelmæssig Corespondance, som begge de tause Elskende snart ansaae for en nødvendig Artikel til Livets Ophold. I det meget omtalte store Lindetræ var der en Aabning etsteds i Barken. I denne Huling maatte Pauline hver Morgen sætte en eller anden Blomst, der som et venligt Godmorgen kunde hilse Frits paa de Dage, da Veiret eller andre Forhindringer afholdt Pauline fra

ſtræbte at opfylde Gjæſtfriheden's Pligter imod ham. Det var en jovial, let bevægelig Mand, hvis Nærværelſe meget oplivede den Kreds, hvori han befandt ſig. Det omtalte Skib, ſom Frits havde bygget, var imidlertid blevet fuldkommen færdigt. Det var beſtemt til at afgaae til en americanſk Havn for Huſets egen Regning. Det bar de to Brødres længſt afdøde Moders Navn: Johanne Marie; en Captain var antagen til at føre det, men det laae endnu paa Pladſen, da man formedelſt nogle indtrufne Conjuncturer ikke var ganſke enig om Expeditionen. Da Hamborgeren beſaae dette Skib, blev han ſaa indtagen af dets Skjønhed og hele Indretning, at han beſtormede de Germanſke Brødre med Bønner om at overlade ham det. Han tilbød en ſaa høi Betaling, tilligemed ſaa fordeelagtige Vilkaar ſaa den antagne Skibsfører, ſom han vilde beholde, at man troede ikke fornuftigviis at burde afſlaae hans Tilbud, ja endogſaa Frits erkjendte Billigheden heraf, ſaa ugjerne ſom han forreſten ſaae ſit kjære Skib gaae over i fremmede Hænder. Udſigten til ſtraks at turde begynde et nyt, og den ſtore Berømmelſe og Opmærkſomhed, ſom den fremmede Kjøbmand ydede ham, vare ham imidlertid en ikke ringe Troſt. Da nu alle ved en ſaadan Leilighed ſædvanlige Regler og Formaliteter vare iagttagne, blev Kjøbet ſluttet, og den nye Eier beſtemte, at Skibet førſt ſkulde gaae til Hamborg, hvor det foreløbigt ſkulde viſe ſig for to andre Handelsmænd, der havde Parter i det, og ſom ſkulde give deres Stemme i Henſeende til dets nærmere Beſtemmelſe. Men ved dets endelige Afgang indbød den fornøiede Kjøber den Germanſke Familie ſamt dennes Huusven Wagner til at ſeile med det til Helſingør, og indvie dets førſte Fart ved et muntert Middagslag ombord.

Paa den til Afreiſen beſtemte Dag, da Vinden var gunſtig og Veiret ſmukt, kom Hamborgeren tidlig om Morgenen med et glædeſtraalende Anſigt, og gjorde Aftale med Damerne om den

Maade, hvorpaa Touren vilde være dem behageligst. Klokken tre om Eftermiddagen traf man sammen paa Toldboden, hvor Hamborgeren ventede med Slibsjollen for at føre Selskabet til Skibet, som laae langt ude paa Rheden. Foruden Fru German, Pauline og den lille Marie var der endnu en Dame tilstede, en Frøken Regine, en Veninde af Fruen, som Denne havde bedet Hamborgeren om Tilladelse til at tage med, uden at bekymre sig om de mange misbilligende Miner og Geberder, som hendes Mand ved denne Leilighed tilvinkede hende. Den fremmede Kjøbmand havde indrettet Alt paa det Smukkeste og Behageligste. Ved Ankomsten til Skibet bleve de modtagne med en livlig Musik, og nede i den smukke Kahyt var et zirligt Middagstaffel dækket. Man hilsede hinanden i den bedste Stemning. Den opmærksomme Vert havde sørget for en smagfuld Anretning. Duften af de udsøgte Retter, Flaske-Optrækningens mumlende Lyd, og dertil den lifligt tonende Musik, alt Dette satte allerede Gjæsterne i den bedste Stemning. Verten bød Fru German Armen og man nærmede sig med lystigt Sind det festlige Bord. Det var et rundt, temmelig stort Spisebord; Værelset i Kahytten, hvori det var dækket, var derimod ikke større, end at Tjeneren, som opvartede, kunde gaae omkring Bordet og udføre sine Functioner. I Væggene var, som det ofte er brugeligt i Skibe, anbragt Skabe, med en Klap til at slaae ned, og paa disse, der dannede smaa Borde, havde man stillet Flasker med Dessert-Vine og andre saadanne Ting. Paa Spisebordet var for hver Dame henlagt en frist Blomsterbouquet. Da „Frøken Gine", som hun kaldtes, havde sat sig, og opdagede den til hende bestemte Urtekost, blev hun saa henrykt over denne Opmærksomhed, at hun med et høit Glædesudbrud kastede sin Stol og Person tilbage med en saadan Voldsomhed, at hun stødte mod et af de før omtalte smaa Borde og derved væltede og sønderslog to Flasker Champagne af de tre,

som vare bestemte til Dessserten. Den kostelige Vin flød i Strømme henad Fodteppet, som beklædte Gulvet. Frøkenen og De af Selskabet, som sad nærmest ved Ulykken, maatte reise sig, og et Par af Skibsfolkene møde med de fornødne Reengjørings-Redskaber, for at bringe Orden i Forstyrrelsen. Dette var den første Malheur, som dog ikke forvoldte anden Ulempe, end at Agenten med fortrædelig Mine gjorde Tegn til sin Kone, hvormed han altfor tydeligt syntes at sige: „Det har vi af at have taget den Pjatte med.“ Verten gjorde ogsaa et misfornøiet Ansigt. Imidlertid drog denne Sky snart forbi uden at anrette videre Skade; men den Germanske Families onde Genius, hvis Virksomhed egentlig kun sporedes i det Skjulte og Indre, var, som det hedder om Sorgen, fulgt med paa Skibet, og dryppede sin skjulte Giftdraabe i det til Glæden indviede Bæger. Den tydske Kjøbmand var en livsglad Mand, der i sin lykkelige Sindsstemning tog Verden let, og ikke lagde Mærke til, at der gives ulykkelige Forhold, som Fremmede blot kunne kjende gjennem en vis sympathetisk Anelse. Mod Enden af Maaltidet fyldte han selv Glassene af sin eneste tilbageblevne Flaske Champagne, reiste sig, løftede sit Glas og udbrød med høi Røst: „Længe leve og florere Huset German! Den kjære Gud velsigne det skjønne Forhold af Fortrolighed og Kjærlighed, som forbinder dets to Handelsherrer, saavelsom alle Medlemmer af deres Familie! Gid dette Forhold bestaae uforandret i mange kommende Aar!“

Den rædsomme Ironie, som indeholdtes i disse velmente Ord, greb paa forskjellig Maade de Fleste af de Tilstedeværende. De to Brødre vovede ikke at opløfte Øinene mod hinanden. Med et tvunget Smiil reiste de sig og klinkede med deres Glas, men tømte dem ikke. Den samme Tanke gjennemfoer dem Begge. Umuligt, sagde de ved dem selv, kunde de ved at tømme Glasset ligesom besegle den fremmede Mands venligt meente, men dog

gudelige Ønske, og ihvorvel de meer end engang havde sagt
g selv, at deres Forhold vel aldrig vilde staae til at forandre,
e slog det dem paa det Smerteligste, at høre denne Tanke ud-
lt, saa paa denne Maade. Wagner forstod og ynkede deres
elser; paa Fruens Læber fvævede et spidsfindigt Smiil. Pau-
e troede for første Gang i de ældre Mænds Miner at læse
oget, som tydede paa en hemmelig Sorg. Hun hæftede sine
ukke Øine vemodig spørgende paa de Paagjældende. Frits,
r sad ved hendes Side, sagde hviskende: „Vort Forhold, dit
mit, bestaae uforandret! Klink med mig paa dette Ønske!
ort Forhold bestaae uforandret, at sige: i vore Hjerter; ellers
aa der nok forandres paa den Maade, jeg ønsker" — tilføiede
n smilende; og Pauline rødmede og stødte sit Glas sagte mod
ns, uden at see paa ham.

Georg German fattede sig først og sagde: „Jeg tilla-
r mig at proponere en Skaal for vor gjæstfrie Værts fravære-
nde Frue."

Alting kom nu paany i Ligevægt, og Talen faldt, som
turligt, paa den Fremmedes fraværende Familie. Den snak-
mme Mand sagde: „Jeg kalder mig selv en gammel Ægte-
mand, thi jeg har været gift i otte Aar og har fire Børn. De
alle fire sunde og muntre, og min Kone er en god lille
me og er kjøn endnu. Dog har hun i den sidste Tid seet
orlig ud og skrantet, og det hidrører fra en Sorg hun har
vt og taget sig meget nær. Hun har nemlig havt to Brødre:
n Ældste var en Galning, han blev uklar med Forældrene
gik til Vestindien; men den Anden, en god Dreng paa syt-
i Aar, druknede desværre, i dette Foraar, ved at bade sig.
n var Søsterens Øiesteen, og hun er bleven reent melan-
olsk, siden den Ulykke indtraf. Jeg tænker dog nok, jeg skal
e hende rask igjen; jeg formaner hende og siger: Det er me-
t bedre, at en Broder er død, som din yngste, end at du

ſtal have Sorg af ham, ſom af din ældſte. Men det kan hun ikke taale at høre; det ſynes nu hun ikke."

„Deri," ſagde Wagner, „maa jeg give Deres Frue Ret. Saalænge der er Liv, er der Haab. Jeg ønſker af Hjertet, at den ældſte Broder maa komme hjem og trøſte hende.

„Ja det ønſker hun ogſaa; men det er ſandelig et daarligt Ønſke, thi al hendes Kjærlighed og alle hendes Beſtræbelſer for at redde ham har han kun betalt hende med Ligegyldighed, og det er da en ſtor Lidelſe daglig at ſee En, man har kjær, men ſom lønner os med Kulde. Det er Noget, ſom fortærer Hjertet i Livet paa et Menneſke. Nei hellere død og borte; det veed man hvad er."

„Nei!" ſagde Wagner ſmilende: „Det er juſt Det, ſom man ikke veed hvad er."

„Naa i Guds Navn! ſaa er det ialfald Det, ſom man glemmer ſnareſt."

„Men" — ſvarede Wagner — „det unge Menneſke kan jo forbedre ſig."

„Ak nei! derom er der ikke meget Haab, thi jeg ſtal ſige Dem, han har den ulykkeligſte af alle Lidenſkaber: han er forfalden til Spil, og fra denne Laſt, troer jeg ikke, at Nogen river ſig løs. Alt hvad han fik, det være ſig Penge eller Pretioſa, det være nok ſaa kjært, det gik Altſammen ſløiten ved Spillebordet. Nei den Lidenſkab kan ikke overvindes."

Under denne Replik kaſtede Fredrik betydningsfulde Blikke til Frits. De undgik ikke Georg og ſmertede ham. Pauline blev blodrød og ſaae ned paa ſin Tallerken. Frits kunde høre ſit Hjerte ſlaae, og en Følelſe af Forbittrelſe mod Agenten gav ham Mod til at ſige, idet han henvendte ſig til Hamborgeren: „Da troer jeg dog ſikkert, at denne ſlette Lidenſkab kan overvindes ved Hjelp af en anden, ſom jeg vil kalde god."

Vagner udbrød: „Ved Kjærlighed? ikke sandt, min unge
m?"

„Jo, jeg meente" ..... sagde Frits, som blev forlegen og
giede at have sagt for Meget.

Vagner vedblev: „De har fuldkommen Ret efter min Me-
ng. Den, som forstaaer at elske, og er saa lykkelig at vinde
elskeligt Væsens Kjærlighed, han er reddet for Tid og Evig-
d. Og nu udbeder jeg mig, at Touren maa være til mig at
eslaae en Toast, og den skal være: for Ungdom, for Haab
for Kjærlighed."

Der er Intet bedre til at hæve en øieblikkelig Forlegenhed
d en saadan lille til Munterhed indviet Handling, som den
reise sig, tage sit Glas, velvilligt støde det mod Andres og
nme det. En lille Pause, en lille Afbrydelse følger med
me Bevægelse, og det synes desuden, som om den Naturfor-
denhed at drikke passer til Sindsbevægelse og Begeistring, me-
ns den at spise netop forbyder sig selv i Øieblikke, hvor det
ndige fører Overherredømmet i vort dobbelte Væsen. Flere i
te lille Selskab, og dennegang især Frits og Pauline, følte
ndheden af ovennævnte Bemærkning. Samtalen dreiede sig
om Skibe i Almindelighed og det, hvorpaa man befandt sig,
Særdeleshed. Man tømte Glassene paa „Johanne Ma-
s" Held og Lykke, og dets nye Eier proponerede en Skaal
Frits, hvilken han ledsagede med mange smigrende og for-
dtlige Yttringer for den unge Bygmester; og i Følge af disse
ladelser gik han over til at omtale Udlandet, og hvor for-
lagtigt og behageligt det vilde være for en ung Mand som
ts at bereise fremmede Lande. Han tilføiede: „Men jeg kan
tænke mig, Pleiepapa kan ikke afsee sin Yndling."

Georg svarede smilende: „Det kunde falde mig svært nok.
idlertid har jeg dog selv tænkt paa, at Frits til næste
ommer skulde reise, for det Første til England, at sige der-

som min Broder og Compagnon ogsaa vil undvære ham et Aars Tid."

Fredrik, hvis skinsyge Uvillie mod sin Broders [illegible] ved de foregaaende Repliker havde faaet ny Næring, svarede hurtigt: „Ja, det vil jeg meget gjerne."

„Da tilstaaer jeg," sagde Georg, „at baade jeg og vore Forretninger ville have ondt for at undvære ham. Men desuagtet indseer jeg vel Nytten af en saadan Reise, og dersom du selv, min gode Frits, ønsker det" ...

Frits udbrød rask: „Ja naturligviis vil jeg med Tak benytte saa stor Godhed."

Han fik neppe udtalt disse Ord, førend han var nær ved at tage dem tilbage, thi med et usigelig bedrøvet Blik løftede Pauline sine Øine op til ham og gjorde uvilkaarlig en Bevægelse med Haanden hen imod ham, som om hun vilde holde ham tilbage. Han standsede, taug et Øieblik og sagde derpaa hviskende: „Nei! jeg troer ikke, jeg vil reise."

Man stod nu fra Bordet, og gik op paa Dækket, hvor Kaffen var serveret. Skibet, som havde ligget stille, lettede nu Anker, og begyndte med en frisk Kuling sin første Reise ud i sit Element. Alle Herrerne i Selskabet vare lutter Opmærksomhed og bleve meer og mere tilfredse med det nye Skib. Den skjønne „Johanne Marie" kløvede, som en sand Havfrue, Bølgerne med en beundringsværdig Frihed; og jo længere Farten gik, jo mere glædede Captainen sig over den Villighed og Letthed, hvormed den lydige Svømmerske bevægede sig efter hans Villie. Selskabet havde efterhaanden taget Plads hist og her paa Dækket, og fornøiede sig over den hurtige Bevægelse, hvormed den venlige Medbør lod dem glide over Bølgerne. Pauline sad lidt fjernet fra de andre Damer. Den lille Marie, som sad hos hende, var falden i Søvn. For at beskytte Barnet mod Aftenens Kjølighed havde hun lagt dets Hoved i sit Skjød, og

ıstet sin Kaabe over det, saa hele den lille Pige hvilede som ı Fugle-Unge i den trygge Rede. Den fremmede Kjøbmand jorde netop denne Bemærkning, idet han nærmede sig til Pau- ıe. Hans naturlige Lyst til at sige noget Behageligt var ham ıbbelt naturlig ligeover for den smukke unge Pige. Han be- mte meget den lille Maries store Artighed, der gjorde hendes ille Nærværelse til en Glæde for Øiet, uden mindste Byrde r Øret. „Men" — tilføiede han — „det er jo intet Under, : hun er saa elskværdig, thi som jeg har mærket, er hun jo em aldeles overladt, og man tør følgelig haabe, at hun vil mme til at ligne Dem. Jeg veed intet Yndigere end en ung ige, som moderlig antager sig sine smaa Søskende eller Slægt- nge. Der er Qvinden i sit Kald, derfor er hun ogsaa der skværdigst. Min Kone er ogsaa en omhyggelig Moder, og var m ikke det, var hun ligegyldig og ukjærlig, som saa mange ıdre, saa troer jeg, at jeg lod mig skille fra hende."

Hamborgeren meente egenlig kun at holde denne lille paa ngang moralske og galante Tale til Pauline allene, men den laneer at tale høit, som man medrette kan kalde Galanteriets rvesiende, var ham altfor indgroet til at aflægges her, hvor han suden ikke tænkte, at det var nødvendigt. En skadefro Lust- ng bar hans Ord til de andre Damers Øren, og Frøken ine, som begyndte at blive søsyg, følte sig i sin ubehagelige rfatning endnu ubehageligere stemt ved de ovennævnte Ord, hviskede derfor til Fruen: „Hvor det er ækelt at høre de ge Smigrerier til Pauline! Den unge Pige bliver jo i und og Bund fordærvet. Det kan jo ellers være mig det mme, men naar det gaaer ud over dig, saa kan jeg ikke ud- lde det. Det Vaas, han der kom med, er jo ligesom han de sige, at du ikke var Moder for dit Barn, og at han vilde le sig fra dig, om du var hans Kone."

Fruen studsede ved denne Tale og svarede stammende:

„Ih Gud bevares! .... Hvor kunde Nogen .... Nei det har den artige Mand vist ikke tænkt. Du skulde vide, hvilke smukke Ting han siger mig.“

„Det er jo vel muligt, at han ikke har meent det saa ilde, men du kan tro, at her er Andre tilstede, som nok have moret sig over den Finte til dig; for en Finte var det ialfald, og du er selv Skyld i det; thi du tager dig ikke iagt for, at det lader for Fremmede, som om du overlod Alting til den unge Tos, og brød dig om Nichts, og jeg, som har dig kjær over al Beskrivelse, jeg kan ikke taale, at de skal frakjende dig den Ydighed, den Ovindelighed..... eller hvad det var han vrøvlede sammen .... Aa, jeg er saa syg, og maa for din Skyld angre mig ovenikjøbet! Gid jeg var bleven hjemme! Dette har været en daarlig Fornøielse!“

Fruen blev i meget ondt Lune over sin Venindes Tale. Et Anstød af Skinsyge mod den ellers kjære Søsterdatter havde i den sidste Tid engang imellem overfaldet hende. I uoverlagt Hidsighed reiste hun sig, gik hen til Pauline, og idet hun slog hendes Kaabe tilside og rev den lille Marie fra hende, sagde hun i en vred Tone: „Hvad er det for Kjellingeri med den Unge! Jeg vil ikke at hun maa sove. Lad hende gaae omkring og skjøtte sig selv.“

Pauline saae forundret paa sin Tante. Det søvndrukne Barn, som, opreven af sit trygge Leie, fik Befaling at løbe omkring, var aldeles forvildet. Det ravede et Par Skridt frem paa det bevægelige Gulv og styrtede derpaa med Ansigtet ned mod Dækket. Alle foer hen mod den lille Pige, der laae ganske ubevægelig. Man løftede hende iveiret og saae med Skræk hendes lille Ansigt overstrømmet af Blod. Det hele Selskab, endogsaa Skibsfolkene, løb mellem hinanden for at skaffe Vand, Eddike, Linned og hvad der i en Hast kunde være ved Haanden. Barnet var betaget og bedøvet af Faldet og af Skrækken, men

det viste sig snart, at de Saar, som det havde faaet ved at støde Ansigtet mod en Kant paa Dæksgulvet, vare af ringe Betydenhed. Den fremmede Kjøbmand holdt hende i sine Arme, høsede hendes smaa Hænder og talte kjærlig til hende. Hun smilede, skjøndt hun ikke forstod hans Sprog. Pauline havde taget sit Halstørklæde og bundet det om hendes saarede Kinder. Marie slog Armene om hendes Hals og holdt sig fast ind til hende. Fruen, som skjælvede af Angst ved dette Optrin, vilde tage sin Datter fra Pauline; men Agenten greb Barnet og lagde det i Paulines Skjød i dets forrige Stilling, idet han med fortrædelig Mine sagde til sin Kone: „Du kunde have sparet os al denne Spektakel. Hvad skulde det sige? Lad nu Barnet blive i Fred, hvor det helst vil være, og see heller til dit store Barn, din kjedsommelige Veninde, som sidder derhenne og gisper af Søsyge. Bring hende ned i Kahytten, inden vi faae mere Scandal af hendes Nærværelse, end vi have havt."

Paa eengang fortrydelig og skamfuld gik Fruen hen til Frøken Gine, og nødte hende til at lade sig føre ned i Kahytten, hvor hun overlod hende til en Tjeners Omsorg, medens hun selv satte sig ind i den større Kahyt, hvor man havde spist til Middag. Her traf hun Alfred, der sagde, at han var tvet herned for at forskaanes for at høre de philistrøse Samtaler, som vankede mellem de andre Herrer. Han opmuntrede nu sin forstemte Stedmoder ved at recitere Scener af „Mulatten" og af „Kean", hans tvende Yndlingsstykker, i hvilke han indstuderede Hovedrollen.

Pauline sad imidlertid paa sin Plads oppe paa Dækket med en lille Marie, der igjen havde lagt sig til at sove i sit forrige tygge Leie. De ældre Herrer sad noget borte og talede sammen. Frits stod med Ryggen mod en Mast og saae paa Pauline, der sad stille og syntes fordybet i at betragte Stjernerne, om lidt efter lidt kom frem paa den mod Slutningen af Juli

endnu lyse Aftenhimmel. Efter nogle Minuters tause Beskuelse satte Friis sig sagte hen ved Paulines Side og sagde: „Du studerer jo Stjernerne, saa man maa tro, at du vil læse i dem om de Ting, der skulle skee.“

„Nei Gud bevare mig! Ikke for nogen Priis vilde jeg vide idag, hvad der skal skee imorgen. Det var ogsaa godt, at jeg ikke vidste imorges, hvad der skulde skee idag.“

„Hvorledes mener du det?“

„Jeg mener, at jeg var saa glad imorges for denne Lyst-fart; jeg begyndte den med saa megen Fornøielse, og jeg ved ikke.... Man siger jo“ — tilføiede hun smilende — „at der i alle Skibe gives en Nisse, som følger med dem og først forlader dem i Nødens Stund, som en anden troløs Ven. Saadan En maa vist, uden dit Vidende, allerede have listet sig ind i dette dit kjære Skib; thi jeg synes, at alleslags smaa ondskabsfulde Puds er og Drillerier have forfulgt os og forstemt os, siden vi kom ombord.“

„Nei, det er ingen Skibsnisse, der har forfulgt os, men den samme vrantne og ulykkelige Aand, som hverken hjemme eller ude forlader vor Familie. Har du i din Uskyldighed aldrig bemærket det Mismod, den forunderlige Sørgmodighed, der lyser ud af de Ældres Omgang med hinanden? den Tausheb, der med Eet griber dem? Har du ikke bemærket, hvorledes de ofte ligesom blive stødte, Gud veed hvorover? Jeg vil ikke tale om den hæslige, ukjærlige Tone, som herster nede i jeres Familiekreds eller om Tantes og Alfreds Ufornuft.“

„O tal ikke saaledes!“ udbrød Pauline: „Tante er god, men hun er ikke lykkelig, og naar man ikke er fornøiet i sin Stilling, kan man maaskee ikke være rigtig sig selv. Jeg har aldrig mærket Andet end Lykke og Fred hjemme i vort Hus, førend i den allersidste Tid, sær idag. Jeg veed ikke, hvad det er, men jeg kunde gjerne græde.“

De tang Begge nogle Øieblikke, derpaa sagde Frits: „Nu r du igjen til Stjernerne, og det forekommer mig virkelig, n om de vinkede ad dig og blinkede til dig med deres skin- nde Øine. Det kan jeg ikke lide; thi det er ligesom du hørte mme deroppe, som om Nogen fra en høiere Tilværelse kaldte a dig. Du er saa god og from, altfor god, frygter jeg, for ne Jord; og det var sørgeligt, sørgeligt for mig."

Pauline hæftede sine Øine kjærligt paa ham, han rakte anden ud mod hende med et Udtryk af inderlig Ømhed, og emærket listede hun sin ud af Kaaben og gav ham den. nsiken, som af og til havde spillet i den modsatte Ende af libet, istemte nu den bekjendte smukke Sang af Svend Dy- gs Huus: „Hr. Peder kasted Runer over Spange"; og det), som om Bølgerne, der sloge mod Skibet, sang med, og n Skibet gyngede i Tact med Musiken. Disse Toner, i For- ing med den Lykke at føle Paulines lille varme Haand hvi- de i hans, begeistrede Frits og aabnede hans Hjerte og Læ- r. „Kjæreste Pauline!" sagde han med en indsmigrende temme: „Jeg kunde vel fristes til den Synd at ønske, at jeg, m Hr. Peder, kunde kaste Runer over Spange, hvorover du lde gange; saa kunde jeg være sikker paa den Lykksalighed at : dit Hjerte, og vide, at du aldrig formaaede at rive det fra ig, thi du har sikkert længe vidst det, at jeg elsker dig høiere d Ord kan udtrykke, og at jeg synes, jeg ikke kan leve uden g."

Med skjælvende Stemme svarede Pauline, idet hun bestræbte g for at give sine Ord en spøgefuld Vending: „Men du vil med alt Dette lette dit Anker og seile fra Danmark og fra danske Møer."

„Du svarer mig spøgende, medens jeg taler alvorligt, i det vorligste Anliggende. Er jeg altfor drisstig, da har du selv vet Anledning dertil, thi .... kald mig ikke ubesteden, men

betænk, at det er saa menneskeligt at troe Det, man høiest ønsker. Men ..... jeg vilde sige, at før, ved Bordet, da der blev talt om min Bortreise, da forekom det mig, som om denne Plan bedrøvede dig."

„Ja den bedrøvede mig, det er sandt, men er det noget Under? Lige fra den Tid, jeg var en lille Pige og om Søndagen kom hjem i Tantes Huus, har jeg anseet dig for en kjær Slægtning, for en Broder."

„En Broder!" gjentog Frits med halv fortørnet Stemme.

De taug Begge flere Minuter; derpaa sagde Frits: „Har du seet paa de Tegninger, jeg en Tidlang lagde i Maries Bøger? Har du forstaaet dem?"

„Fortsættelsen mangler jo," svarede Pauline.

Frits, som under de senere Repliker havde fjernet sig noget, rykkede nu nærmere hen til hende og sagde: „Veed du hvad det næste Billede skulde forestille? Det skulde forestille et Skib, der nærmede sig en fjern, tropisk Kyst, og paa Dækket skulde din stakkels Ven staae mellem fremmede Mennesker, og bedrøvet vende sig mod den nordlige Deel af Himlen for at speide efter en eller anden af disse Stjerner, som lyse over hans for en lang Tid forladte Fædreland."

„Hvad skulde da have bevæget dig til den utaknemmelige Haardhed saaledes at forlade din faderlige Ven, den gode Onkel, der, som han nys sagde, ikke kunde undvære dig?"

„Hvad der vilde bevæge mig til Dette og meget Andet, som jeg selv maatte dadle, vilde være den Omstændighed, at min gode Engel havde vendt mig Ryggen; — den gode Engel, som jeg har stræbt i det omtalte Billede at give dine Træk; thi det er vist, Pauline, at jeg er bleven et nyt Menneske siden den Time, da Alfred sagde mig, at du havde grædt for min Skyld, at du .... ak maaskee er det Hele en Illusion! men saa Meget er Sandhed, at Dette har været den Ledestjerne, hvorefter

g har vendt mit Fartøi, og styret i en bedre Cours; og hvad u end min Skjæbne skal blive, saa skal jeg stedse ansee dig om min gode Engel. — Hvordan det nu end gaaer, saa kommer jeg vel sagtens til snart at reise bort. Naar du da gaaer ne paa Pladsen eller sidder i Haven under den store Lind, saa ad en venlig Tanke flyve til den stakkels Frits, og engang imelem, mod Aften, saa fæst en Blomst i Aabningen i Barken, og ast den bort den næste Morgen, thi saa er den visnet; men kjøndt jeg ikke mere henter den med Glæde, vil jeg tænke paa en baade med Glæde og Sorg. Men Det, jeg her beder dig om, det gjør du ikke; du glemmer de Ord, jeg her siger, og nig med."

Pauline kunde ikke længere holde sine Taarer tilbage. Hun bøiede sit Ansigt ned, tog Fligen af sin Kaabe og holdt en for Øinene, Frits bestræbte sig for at tage den Haand, som kjulte dem, og sagde dybt bevæget: „Pauline! har jeg bedrøet dig?"

„O Frits! Dine Ord gaae mig gjennem Sjælen. Hvor an du troe .... O min Gud! jeg skulde glemme dig! Nei ver Aften vil jeg fæste en Blomst i Træet, og hver Morgen il jeg tage den bort med Taarer. Jeg selv vil blive en visen Blomst, naar jeg skal leve uden dig. Ak, jeg har ikke ænkt, at Savn og Afsked kunde være saa bittre!"

Frits greb hendes Haand, og glemmende, at de To ikke are ene i Verden, kyssede han den henrykt og sagde, dog med anske sagte Stemme: „Min søde Pauline! Er jeg dig kjær? Stig, tør jeg ansee dig for min Elskede, for min tilkommende Hustru? Er jeg saa lykkelig, da er jeg — som Vagner før agde — reddet for Tid og Evighed."

Pauline fæstede sine store, ærlige Øine paa hans, med et beskriveligt kjærligt og høitideligt Udtryk, og et sagte Ja lød ra hendes Læber. Den henrykte unge Mand sagde: „Tak, min

elſkede Pige! Tro ikke, at jeg letſindigt modtager min Lykke! frygt ikke for at gaae Livets Vei med mig! Jeg har været vild, været tankeløs hengiven til tomme Adſpredelſer, men netop fordi jeg kjender deres Tomhed, er jeg helbredet for at ſøge den. Jeg friſtes ikke mere af Lykkehjulet, da jeg har ſat Alt paa et høiere Lod og har vundet det. I dette ſalige Øieblik føler jeg ret, at der er en dyb Alvor i min Sjæl, at jeg tør love at være til min ſidſte Time en trofaſt Elſker, en mandig Beſkytter for Den, der ſaa tillidsfuld, ſaa uſkyldig giver ſin Skjæbne i min Haand." De Elſkende talede nu ſammen om deres Fremtid med denne lykſalige Fortrolighed, hvormed det ædle Venſkab helliger og forſkjønner det elſkovsfulde Baand. De beſluttede at holde deres Forlovelſe hemmelig, da de troede ikke for det Førſte at turde haabe paa deres Nærmeſtes Samtykke. Den Adſkillelſe, ſom truede dem ved den projecterede Reiſe, bedrøvede dem, dog iſær Pauline, thi Frits følte ſig altfor lykkelig til levende at tænke ſig en Sorg, ſom førſt ſkulde indtræffe efter flere Maaneders Forløb.

Wagner havde imidlertid forladt de ældre Mænds Kreds og ſat ſig ene hen paa den modſatte Side af Skibet. Hans Øine hvilede paa det unge Par, der ſad ſkraas for ham; og uden at kunne høre det Ringeſte af deres Samtale, nærede han ingen Tvivl om dens Gjenſtand. Kort efter kom Georg hen og ſatte ſig hos ham. De ſad i flere Minuter uden at tale ſammen. De ſyntes Begge beſkjæftigede med deres egne Tanker. Endelig vendte Wagner ſig og ſaae paa ſin Ven, ſom med et tungſindigt Udtryk betragtede ſin Broder, der ſad ligeoverfor i Samtale med den fremmede Kjøbmand. Fredrik ſyntes ikke at følge opmærkſomt hvad den Anden fortalte ham. Han ſaae lige for ſig ud i Luften, ſom om han vilde tælle de ſmaa Skyer, der ſamlede ſig ved Horizonten. Endelig ſagde Georg ſagte: „Betragt engang Fredriks Phyſionomie! See hvilket melancholſk og ſyge-

ligt Præg der viser sig i disse ædle Træk, som ingen Tid eller Modgang kan fordærve. Han seer saa god ud, og hans Ansigt lyver heller ikke, thi bedre Hjerte end hans slaaer ikke let i et menneskeligt Bryst."

„Hør, kjære Ven!" udbrød Vagner: „De Ord, du der sagde, vilde være en sand Hjertestyrkning for Fredrik. Hvorfor siger du ham aldrig et saadant kjærligt Ord?"

„Ak jeg veed ikke! Fordi — som jeg engang tilforn har sagt dig — jeg vel kan tænke Sligt og meget mere end Det, men saae det over mine Læber, det kan jeg ikke. Min Forlegenhed ved at tænke mig hans forundrede Mine vilde gjøre, at mine Ytringer fremkom tvunget og lignede Ironie, om ikke Falskhed. Desuden — han vilde optage en Nærmelse fra min Side koldt og fremmed."

„Hvor dog I Mennesker misforstaae hinanden! Jeg, som ved, hvilken Kjærlighed fra begge Sider der forbinder jer" ....

„O kjære Vagner! Der gaae dig tusinde Ting forbi, som du ikke bemærker. Seer du os nogensinde sammen, uden at Fredrik siger mig Et eller Andet, som han veed, er mig smerteligt? Vil man saare Den, man har kjær? Idag for Eks. ved Bordet, med hvilke uvenlige Ord og betydningsfulde Miner viste han ikke sit fiendtlige Sindelag mod min stakkels Frits? Hvorfor vilde han nu søge at fordærve ham denne Dags Glæde? Han veed godt, at han paa den Maade ikke blot saarede ham, men ogsaa mig; og at Sligt opirrer mig, kan jeg heller ikke nægte."

„Ja, jeg veed ikke heller, hvordan det var idag. Den Hamborger kom til at sige det Ene galere end det Andet."

„Og dog er Intet visere, end at denne godmodige Mand ret anstrengede sig for at skaffe os Alle en glad Dag, for at sige os lutter behagelige Ord. Men det maa være, som jeg ofte tænker: at den samme Forbandelse, der forfulgte Cain, endnu stedse forfølger de ukjærlige Brødre. Den skjønneste Sæd opvorer

for dem til Torn og Tidsel. Og det bliver aldrig anderledes. Hvorledes skulde ogsaa et Forhold forandres, som i nogle og tyve Aar har faaet Tid til at forstene sig. Det har jeg jo godt kunnet sige mig selv, men alligevel lød den fremmede Mands velmeente Ønske for mig som den bekjendte Overskrift over Helvede: Lasciate ogni speranza."

„Gud forbarme sig, Georg! Du er jo iaften ikke dig selv. Du ligner mere din Broder i saadan melancholsk, ængstelig Tale."

„O! noget Saadant overfalder mig undertiden, men jeg tier gjerne dermed, og mangengang skammer jeg mig derover og leer ad mig selv; men disse daglige smaa skurrende Dissonanser de forstemme og undergrave lidt efter lidt det lette Sind og det friske Mod."

„Det maa en Mand ikke lade tage fra sig, og det pleier heller ikke at være din Maade. Men Gud skee Lov! undertiden naar man er allerværst tilmode, saa er en ny Lykke os allernærmest. Jeg skulde tage meget feil, om ikke Dette nu var Tilfældet med dig. Medens du har sidder og fordybet dig i sorgmodige Tanker, har jeg fordybet mig i behagelige, thi jeg har troet at opdage Noget, som kunde blive dig en Kilde til Lykke og Glæde. Vend dine Øine til denne Kant! See det unge, smukke Par, som der sidder! Er den uenige, melancholske Barden, som omgiver dem, i Helvede, saa ere disse elskende Sjæle i Paradiset."

Georg smilede, idet han sagde: „Ja, jeg har i den senere Tid rigtignok bemærket, at Frits elsker Pauline; men at de ere enige, troer jeg ikke."

„Da maatte jeg tage meget feil, om de ikke netop iaften, netop her paa dette troløse Element have tilsvoret hinanden Troskab."

„Virkelig? Ja saa har du Ret i at sige, at en ny Lykke

opgaaet for mig, thi det er saadanne qvindelige Væsner, som me Pige, hvem Gud sender til Jorden, for at føre de i Ver- ns Labyrinth forvildede Sjæle til Himlens Porte; og en saa- n velgjørende Indflydelse har hendes Elskværdighed allerede ud- t paa Frits."

Wagner svarede: „Jeg har udtænkt en Plan, som jeg fin- : god for dig: Foreen de unge Mennesker, og foreen dig selv d dem i samme huuslige Tilværelse. Uden at støde din Bro- : losriver du dig saaledes fra det bestandige daglige Samliv, n ikke er behageligt, og forskaffer dig og Dine et frit og fre- igt Hjem."

„Jeg takker dig ret af Hjertet! Din Plan er god; jeg vil re mit Bedste for at udføre den. Maatte det dog kun ikke mis- ge min Broder! Vilde det blot være muligt at overvinde ns uvenlige Sindelag mod Frits og faae hans og hans Ko- s Samtykke!"

„Bed ham derom! Siig, det vil gjøre dig lykkelig, saa ntykker han. Tro mig!. følg dennegang mit Raad; gjør det dine unge Venners, for dine Børns Skyld!"

„Ja jeg skal gjøre det!" sagde Georg med en raff og op- t Tone, der ganske contrasterede med den, hvori han havde ynbt denne Samtale.

Man var nu ved Reisens Maal. Skibet kastede Anker. : Tre, som befandt sig i Kahytten, kom op paa Dækket. ibsjollen gjordes rede til at bringe Selskabet iland. Den frem- de Kjøbmand førte med stor Omhyggelighed Fruen ned i Jol- : og sørgede for at skaffe alle Damerne et godt og bequemt ede. Da det lille Selskab steg iland, var det kun Hamborge- r, Frits og Pauline og til Nød Wagner, altsaa knap det halve skab, som ikke takkede Gud for at denne Forlystelse var vel rstaaet, og dog havde Lystfarten været begunstiget af Veir og nd, arrangeret med Smag og Omhu, og Intet spared for at

gjøre den behagelig. Saa vist er det, at det kun er vort eget usynlige Indre, som giver det Synlige sine Farver.

Ved Ankomsten til Helsingør nød man i al Hast en Kop Thee, og reiste derpaa strax til Kjøbenhavn, Damerne i en Wiennervogn og Herrerne i en Postvogn. Alle vare trætte; Nogle sov i Vognen, Andre — hvoriblandt Frits og Pauline — overlode dem tause til deres stille Tanker. Først i den tidlige Morgenstund ankom man til Hjemmet.

Da den næste Formiddags-Sol tittede ind i Georgs Værelse, belyste den det lykkeligste Øieblik, som den i mange Aars Forløb havde seet i dette stille Opholdssted. Frits holdt Georgs Haand i sine, trykkede den til sit Bryst og kyssede den med Glædestaarer, idet han udbrød: „Du gjør mig til det lykkeligste Menneske! Du har læst mine høieste Ønsker i min Sjæl, Ønsker som jeg neppe vovede at nære. Ægte min Pauline saa snart! føre hende med mig paa min Reise! vende tilbage til dig efter ser Maaneders Fraværelse, for her at leve hos dig med min unge Hustru! .... Hvilken Fremtid! Ak, den er altfor skjøn til mig! jeg har ikke fortjent den; men jeg skal fortjene den. Vær vis paa, at du aldrig mere skal have Grund til at beklage dig over mig. Min Velgjører! min Fader! Ak, tillad mig at kalde dig Fader! Det er mig ubehageligt at kalde dig med samme Navn som Onkel Fredrik, der ikke kan lide mig, og som jeg heller ikke holder af."

Med et besynderlig veemodigt Smiil saae Georg paa Frits: „Mit Hjerte har stedse kaldt dig Søn; du er det Eneste, jeg tør kalde mit; men lad mig hedde Onkel som hidtil; under dette Navn har du elsket mig fra din Barndom; jeg veed ikke — jeg tør ikke forandre det. Men dersom min Broder — som jeg

haaber — skjænker dig Paulines Haand, da fortjener vel ogsaa han din Hengivenhed?"

„Ja, saa vil jeg forlige mig med ham og med hele Verden. Lad mig takke dig endnu engang! Jeg kan ikke slippe din Haand! Jeg synes, mit Hjerte opløser sig i Kjærlighed, i Taknemmelighed og i Glæde."

„Gaa ind, min Frits, og opsøg Pauline. Fortæl hende vor Samtale og bed om hendes Samtykke i vore Planer."

„O, jeg haaber forvist, at hun vil blive næsten ligesaa lykkelig som jeg!"

I Centrum overlagde nu Georg, hvorledes han skulde indlede denne Sag, hvorledes han bedst skulde belægge sine Ord til sin Broder, hvorledes han skulde faae en Samtale med ham uden sire Øine, uden udtrykkelig at begjære den, for ei derved at forvolde, at baade han og Andre med spændte Miner modtoge en saadan Begjæring. I sine Tanker conciperede han Begyndelsen af sin Tale og forkastede den igjen for at udfinde en ny, som heller ikke behagede ham. Noget Tvunget, noget Forlegent kunde han ikke undvige. Han følte sig forstemt og mismodig blot ved Foreſtillingen om de fortrukne Ansigtsminer, hvormed Broderen vilde høre paa ham, især saasnart han nævnede sin Plejesøns Navn. Hele Dagen gik hen, uden at han kunde overtale sig til at gjøre noget Skridt til at indlede den baade ønskede og frygtede Samtale. Mod Aften tog han sin Tilflugt til sin gamle Trøster Violinen, og gik efter Sædvane op og ned ad Gulvet, varierende et Thema, som tilfældigvis foresvævede ham. Han blev afbrudt ved en Lyd udenfor sin Dør; det forekom ham, som om Nogen rørte ved den. Han rev den hurtigt op, og kom derved til at støde til sin Broder, der stod støttet til den. Frebrik gjorde et Sideſpring. Georg greb hans Arm, og sagde: „Min Gud! Har jeg gjort dig Skade? Hvordan kom jeg til det? Stod du ved min Dør?"

I stor Forlegenhed svarede Fredrik: „Nei, jeg kom ned fra Oviſten og ſnublede paa Trappen. Jeg ſtødte mit Been, og ſtod derfor lidt og hvilede mig bag denne Dør.“

„Kom ind til mig, og hviil dig her! gjør mig den Fornøielſe!“ Med disſe Ord trak Georg ſin Broder ind i ſit Værelſe og hen til en Læneſtol, hvori han nødte ham til at tage Plads. Fredrik ſaae ſig om i dette Værelſe, hvor han ſaa ofte havde ønſket at turde indtræde; han betragtede ſin Broder, der venlig ſpørgende til hans Befindende ſtod for ham, og endnu holdt ſin Violin under Armen, denne Violin, hvis Toner Fredrik ſaa mangen Aften og endnu for et Øieblik ſiden havde beluret. En Følelſe af Beemodighed blandede ſig i Glæden over det længe nærede Ønſkes Opfyldelſe. Imidlertid gjorde han dog en Bevægelſe for at fjerne ſig. Georg holdt ham tilbage: „Jeg beder dig, bliv ſiddende! Det er meget heldigt, at du iaften er kommen til mig, thi jeg har hele Dagen ønſket at tale med dig.“

„Med mig?“ ſpurgte Fredrik, og den forandrede Mine, ſom Georg havde forudſeet, bragte Denne lidt ud af Fatning. Han tog imidlertid Mod til ſig, lagde Violinen fra ſig og ſatte ſig hos Broderen, idet han ſagde: „Jeg har en Bøn til dig; der er en Gunſt, ſom det er mig vigtigt at opnaae af din Godhed. Uden videre Fortale: Min Frits elſker din Myndling Pauline. Jeg ønſker inderlig at forene de unge Mennesker, og beder om dit og din Kones Samtykke.“

Det befrygtede fortrukne Anſigt udeblev ikke, idet Fredrik efter en Pauſe, uden at ſee paa Broderen, ſagde: „Det er egentlig kun min Kone, der ſom Pigens Tante har en Stemme i denne Sag. Pauline angaaer mig kun forſaavidt ſom hun er optagen i mit Huus. Du kalder hende min Myndling, men der er ſaamænd Intet at være Formynder over; hun eier ikke ringeſte Formue, ikke engang et Udſtyr.“

„Hvad Formue og Udſtyr angaaer, ſaa er det min mindſte

Sorg. Jeg skal nok sørge for de unge Folks Etablissement og Økonomie, og din Kones Samtykke vil du vel kunne faae, dersom du vil gaae i Forbøn for os."

En ny Pause opstod. Omsider sagde Fredrik: „Pauline er en god og fornuftig Pige, men hun er meget ung."

„Desbedre! Frits er ogsaa ung.

„Ja, seer du, det er det Værste! han er altfor ung, og bliver maaskee aldrig en Mand, hvad jeg kalder en Mand; han er yderst letsindig, egentlig hvad man forstaaer ved en Libertin; han vil gjøre sin Kone ulykkelig."

„Nei, du gjør ham Uret. Sin Ungdoms letsindige, eller, om du vil, dadelværdige Tilbøieligheder har han i den senere Tid ubeles aflagt. Hans Kjærlighed til Pauline har forædlet ham. Jeg indestaaer for ham, og er vis paa, at han vil blive den bedste Ægtemand. Han har det kjærligste Hjerte, og jeg veed, at han besidder en fast og mandig Characteer. Som han nu er, og som jeg tænker mig, at han i Paulines Omgang vil blive, saa kan ingen Fader ønske sig en bedre Søn."

„Jeg hører, hvad jeg ofte med Forundring har bemærket, at selv en saa lys Forstand som din kan omtaages af den største Forblindelse."

„Den Compliment kan jeg give dig tilbage. Ubegribelig er mig det blinde Nag, som forhindrer dig fra at see den unge Mand i hans sande Skikkelse."

„Og ubegribelig er mig den blinde Kjærlighed, som forhinrer dig fra at see den unge Mand i hans sande Skikkelse."

Georg følte sit Hjerte banke af Fortørnelse. Han reiste sig raus, og medens han gik frem og tilbage i Værelset, greb han ubesprædt sin Violin og klimprede sagte paa Strængene, uden selv at vide det, den Melodie, han nylig havde varieret. Han tænkte imidlertid paa Wagners Raad om at bede venligt, at tale kjærligt; men han formaaede ikke at fremkalde den dertil passende Stemning. Fredrik blev siddende taus, kæmpende med sin bittre Skin-

lyge mod Frits og sin Bedrøvelse over at have fortørnet sin Broder. Han vilde gjerne indlede en forsonende Samtale, og sagde endelig: „Den Melodie er mig saa bekjendt; du spillede den før, det hørte jeg ude paa Trappen, da jeg gik forbi.“

„Jeg veed ikke selv, hvad jeg nu klimprede. Var det denne Melodie?“ spurgte Georg, idet han tog Buen og spillede det forommalte Thema.

„Ak ja! den er det,“ udbrød Fredrik, henreven af Fornøielse over saaledes at høre i Nærheden det ham saa kjære Instrument: „Ja, det er denne Sang; jeg kjender den godt, skjønt det maa være længe siden jeg hørte den. Ordene foresvæve mig, men jeg kan ikke komme paa dem.“

„Jeg erindrer dem ikke heller. Jeg synes imidlertid, at det er Noget om „„et Træ i min Faders Gaard;““ Gud veed hvorfor den Melodie faldt mig ind iaften.“

„Nu husker jeg pludselig det Hele,“ sagde Fredrik med et ubeskriveligt Udtryk og som talende med sig selv: „Den Vise have vi Begge ofte i forrige Tider hørt synge .... ovre paa Pladsen .... den sang jo altid“ ....

Han standsede; Georgs Spil ligeledes. „Grethe“ sagde de Begge i deres Indre, thi Ingen af dem udtalte dette Navn, men det samme Billede opgik for Enhver især: Billedet af deres første Elskede i Ungdoms og Uskyldigheds Glands, siddende under Hyldetræet udenfor hendes Bedstefaders Huus, og syngende ved sin Spinderok om „Træet i min Faders Gaard.“ — De blev længe tause. For at afbryde den farlige Vending, som Samtalen havde taget, og lade som om Intet var sagt eller hørt, blev Georg ved at spille og varierede snart det ominøse Thema om i ganske andre Melodier. En fuldstændig Formildelse havde imidlertid disse Toner og disse Erindringer tilveiebragt i de nys oprørte Sjæle. Pludselig stod Georg stille ligefor sin Broder, og sagde: „Jeg beder dig, nægt mig ikke det Samtykke, hvorom jeg bøn-

falder dig! Det vil sikkre min Plejesøns Lykke og Mere end hans Ikke. Jeg har sat mit Haab til at leve en ny Ungdom hos disse unge Elskende. Er det saa underligt, at jeg hænger ved et Menneske, som jeg har opdraget som min egen Søn? — Du har Kone og Børn, men jeg, jeg er ene og har Intet uden ham."

Disse Ord smertede vistnok Fredrik, men han tænkte ved sig selv: „Jeg har berøvet ham hans Ungdoms Kjærlighed, maaskee har han ikke forvundet dette Tab, saalidet som han har tilgivet min Uret." — Dybt rørt svarede han: „Velan min Broder! At du ønsker denne Forbindelse, skal være mig Nok, og overvinde alle mine Betænkeligheder. Ja, jeg giver mit Samtykke og skal bestræbe mig for at forskaffe min Kones."

„Jeg takker dig!" raabte Georg, og greb hans Haand, som han trykkede med Varme. Fredrik gjengjældte hans Haandtryk, uden at tale. For første Gang i mange Aar saae Brødrene hinanden ret ind i Øinene, de aabnede Begge Læberne, som for at sige Noget, men en Forlegenhed syntes at gribe dem paa begge Sider. Med et tauft Haandtryk forlod Fredrik sin Broder, der ligesaa taus fulgte ham ud af Døren; og saaledes forsvandt dette kostbare Moment uden at løse det haarde Tungebaand, hvis Befrielse dog var nødvendig til Brødrenes Gjenforening.

Det var ikke saa ganske let for Agenten at faae sin Kones Samtykke. Hun paastod haardnakket at vide for ganske vist, at Pauline ikke elskede Frits. Dertil, sagde hun, var hendes Søsterdatter for ung og ufyldig, hun vilde ikke indlade sig med et saadant letsindigt, ufølsomt Menneske. Pauline blev tagen i Forhør, og tilstod strax, skjønt meget undseelig, Sandheden. Men da hendes Tante gjorde hende Bebreidelser og udtalte sig i de haardeste Udtryk mod Frits, blev den unge Pige pludselig begavet med en hidtil ukjendt Veltalenhed og forsvarede den El-

skede med en Varme og Begeistring, der satte Onkelen i Forundring og Tanten i Harnisk. Pauline tog sin Tilflugt til de venligste Ord og Bønner, og Agenten gjorde nu hvad man kalder kort Proces, idet han sagde: „Ja nu er der talt Nok om den Sag! Jeg har givet min Broder mit Ord, og da nu desuden Pigebarnet elsker Frits, saa er der Intet videre om den Sag at tale. Det er bedst, du giver dit Samtykke, thi hvis du ikke giver det, saa maa man see at undvære det, og hermed Punctum."

„Nei, jeg kan ikke undvære det," raabte Pauline, og slog sine Arme om Fruen: „O kjære, bedste Tante! sig det lille Ord; som vil gjøre mig lykkelig! Har jeg ikke altid elsket dig og været dig lydig?"

Fruen trak sig halv venlig, halv vred ud af hendes Arme og sagde: „Ja det er godt, Pauline, det er godt, Du hører jo, hvor lidt min Ville gjælder. Din Onkel befaler, og du tigger; maaskee tigger du din Ulykke af mig; men lad saa være! den tomme Ceremonie, at jeg giver mit Samtykke, skal ikke mangle. Det har I herved, siden det skal saa være."

Hun forlod Værelset, og sagde som halv til sig selv: „Det kan jeg nu takke min Svoger for. Ja det er et utaaleligt Menneske."

Samme Aften kom Georg med Frits. De bestræbte sig Begge for at vise Fruen deres Taknemmelighed. Georg, som troede at kjende den bedste Maade til at formilde hendes Sind, bragte et Par kostbare Smykker, som havde tilhørt hans afdøde Kone, og som den ustadige Mode paany havde sanctionneret. Disse deelte han mellem Pauline og hendes Tante. Desuden satte han sig hen til Denne, og udviklede for hende, hvorledes han tænkte at indrette sit og de unge Folks forenede Huusvæsen, hvorledes han vilde søge at bringe et muntert Liv, en behagelig selskabelig Omgang i deres Kreds, til hvilken han haabede altid

at turde henregne hende og hendes Familie. Disse gode Udsigter stemte Fruen aldeles gunstig for Partiet, hvormeget hun end bestandig havde mod Brudgommen. „Saameget er da vist," sagde hun, „at min Svoger er en meget behagelig Mand."

De unge Elskende stode ved et Vindue, hvor Frits satte en Ring paa Paulines Finger, idet han sagde: „Disse tre smaa Ædelstene i denne Ring, hvormed jeg fæster min yndige Brud, de af stor Betydning: Den røde betyder min brændende Kjærlighed, den blaa min Anelse om Himlen ved Synet af din englelignende Elskværdighed, og den klare hvide .... tør jeg sige det? .... den er en Erindring om hiint Vandglas, hvori vi begge, Hver for sig, hemmelig drak et Trolovelsens Bæger hiin Morgen, da du græd over min sidste Sletheb, ... thi det skal være den sidste, det lover jeg med denne Ring."

Pauline løste fra sin Hals en Guldring, som hun skjult bar i et Baand, og gav den til Frits. „Tag til Gjengjæld denne Ring," sagde hun: „den er simpel, men den har hidtil været det Kjæreste, jeg eiede: Min Moder har efterladt mig den, den har tilhørt min Fader, som jeg aldrig har kjendt. Den var hans Forlovelsesring; lad den nu være din! Jeg kan med et glad Hjerte love dig Troskab; thi jeg veed vist, at om jeg end vilde, saa kunde jeg dog aldrig rive mit Hjerte fra dig."

Og saaledes verlede det unge Par sine Ringe uden andre Vidner end de samme tause Stjerner, der Aftenen iforveien havde blinket venlig ned til denne Pagt.

I et usædvanlig lykkeligt Lune gik man paa denne Aften ilbords. Vagner, som imidlertid havde indfundet sig, tog den varmeste Deel i det ligesaa hurtige som lykkelige Udfald af den Plan, hvortil han selv havde givet den første Impuls. Ogsaa en Hamborger-Kjøbmand, hvis Afreise var bestemt til den næste Dag, kom netop tilpas for med sin godmodige Deeltagelse at

forhøie de Forlovedes glade Stemning og tømme et Glas paa deres Fremtids Lykke.

For Georg begyndte nu en af disse Perioder i Livet, som ligne den behagelige Fornemmelse, man føler, naar man, efter en Vandring paa en lummer Dag, ved Solens Nedgang træffer paa en frisk Høistak, i hvilken man hviler sig, trækker Aande og seer sig omkring. Hans Pleiesøns glade Ansigt, den Tanke, at han formaaede at berede dette unge Menneske den huuslige Lyksalighed, det Kjærlighedens Paradiis, hvortil han selv aldrig havde kunnet naae, opfyldte ham med en længe savnet Tilfredshed. Nu var det ham ogsaa ret magtpaaliggende at udstyre dette Paradis med saa megen udvortes Behagelighed, som der stod i hans Magt. I den Etage, som i mange Aar havde været hans Bolig, benyttede han, siden han var bleven Enkemand, kun to Værelser for sin egen Person. De fleste og bedste Værelser stode ledige. Disse skulde nu istandsættes og meubleres paa det Smagfuldeste og Hyggeligste. Med ungdommelig Iver og Fornøielse drev han paa disse Indretninger, bestandig med Hensyn paa Paulines Ønsker. Hans daglige Raadførsel og Samvirken med hende blev ført med en Lystighed, et Galanterie fra den faderlige Vens, og en Glæde og Taknemmelighed fra den unge Piges Side, som Dag for Dag forøgede deres Elskværdighed i hinandens Øine. Stedse talte Pauline til Frits om Onkel Georg, om de tusinde smaa Planer til at behage og glæde ham i deres tilkommende Samliv. Stedse talte Georg til Frits om Paulines Fortræffelighed, og bad ham sige Alt, hvad han troede der kunde fornøie hende. Bryllluppet var fastsat til Juletiden. Til den Tid skulde Alt være færdigt til det unge Pars Modtagelse i Onkel Georgs fornyede og forskjønnede Hjem. Den Bevægelse og Travlhed, som disse Tilberedelser foraarsagede, ogsaa i den nederste, af Fredrik beboede Deel af Huset, vare tillige en for Fruen behagelig Forandring i den gamle Eensformighed.

Den Eneſte, ſom var misfornøiet ved alt Dette, var Fredrik. Han ſagde til Wagner: „Seer du! jeg er den Tabende ved denne ſom ved alle Leiligheder. Jeg vil ikke tale om, hvad mit Huus og mit Barn tabe ved at miſte Pauline“ ....

Wagner afbrød ham ſmilende: „Nei, det er heller ikke værdt, ſiden hun ikke drager længere bort end en Trappe er lang.“.

„Ja, det er ialfald det Mindſte af det. Men Georg, ſom jeg dog de fleſte Dage ſaae ved Middagsbordet, og ved en og anden Leilighed ſaae i vor Kreds, hans Selſkab kommer jeg nu ſjelden eller aldrig til at nyde, efterſom han nu paa en Maade ſiner ſit eget Huusvæſen, og desværre, hans Hovedgrund til at indrette ſig ſaaledes er vel ſagtens det Ønſke, paa en god Maade at trække ſig tilbage fra mig og mit Huus.“

Forgjæves ſøgte Wagner at berolige ham, og da han erindrede ham om, hvor ofte et Ord fra en af Siderne havde forbittret de Timer, hvori de ſaaledes mødtes, ſvarede Fredrik: „Det er det Samme! Hans tomme Plads ved mit Bord vil langt mere forbittre mig disſe Timer. Nei lee ikke; det er ikke Kjellingeri, men den Tanke, at min egen Plads i hans Hjerte er tom, eller maaſkee beſat med den letfærdige Dreng, der, ſom min Broder ſelv ſiger, er Alt hvad han har, men ſom med alt Det ſandelig aldrig vil kunne erkjende eller føle hans Værd ſom jeg.“

Man var under disſe forſkjellige Beſkjæftigelſer og Anſkuelſer naaet hen til Efteraaret. En ſmuk Morgen i Begyndelſen af October foreſlog Georg en Lyſttour til Dyrehaven for at nyde det ſkjønne Syn af det brogede Løv paa Træerne og den lette Luft, ſom gjør en mild Dag paa denne Aarstid ſaa velgjørende for alle Sandſer. Da imidlertid Natten i denne Maaned ſtærkt begynder at gjøre ſit Herredømme gjældende, var man bleven enig om at forlade Byen tidlig paa Formiddagen, ſpiſe Frokoſt paa Bellevue og opſætte ſit Middagsmaaltid, til man ved Aftenens Frembrud var kommen hjem. Fredrik undſlog ſig for at deeltage

i denne Skovtour under Paaskud af at han tilligemed Wagner var indbuden til en Frokost hos en fælleds Bekjendt; Alfred havde ikke heller Lyst til at tage paa Landet; men til Middagsbordet aftalte Familien at være samlet. Det lille bortkjørende Selskab bestod altsaa kun af fire Personer, foruden den lille Marie. Da de under muntre Samtaler havde nydt deres Frokost og vare ankomne til Dyrehaven, bød Georg Armen til sin Svigerinde; Frits og Pauline gik foran dem, og det glade Barn løb frem og tilbage. De havde ikke vandret længe, førend de traf paa et Selskab, der bestod af en ung Herre og fire Damer, iblandt hvilke Frøken Gine, der gav et høit Skrig ved saa uformodet at møde Fru German, og med sit hele Følge ilede hen til hende. To af de andre Damer hørte ligeledes til Fruens Omgangs-Veninder; den Tredie saavelsom Herren præsenterede de for hende som Kjærestefolk, og Frøken Gine var vittig, og foreslog dem at slutte sig til Frits og Pauline, for at de kunde være to Par til at sværme i Naturens Skjød. De andre Damer lo og beundrede Gines altid spillende Vid. Frits og Pauline stræbte sig at undvige; de to Fremmede vare saa skikkelige ikke at følge dem, derimod sluttede de sig Alle til Fruen, og da hun i ivrig Samtale med dem unddrog Georg sin Arm, greb han det gunstige Øieblik til at fjerne sig og slentre frem og tilbage i sine egne Tanker.

Paulines smukke Ansigt syntes dobbelt blomstrende i den friske Luft, hendes Øine funklede af Sundhed og Glæde. Den forelskede Frits betragtede hende med glødende Blikke. „See dog, Frits, hvor forunderlig skjøn Skoven er i denne Belysning," sagde Pauline: „Du seer dig jo slet ikke om, du gaaer som i Tanker."

„Jeg seer kun paa dig."

„Deri har du Uret. Mig kan du altid see, men saadan en

Efteraarsdag er kostbar; thi snart kommer den slemme Vinter og river disse deilige Blade af Træerne."

„Den slemme Vinter, siger du? Og dig kan jeg altid see? Hvor du dog taler, min Pauline! Aldrig vil jeg kunne see dig nok! Livet er virkelig altfor kort og altfor foranderligt. Enhver Dag er mig kostbar, som du siger, men ikke for Træernes Skyld, thi jeg glæder mig over hvert Blad som falder, og længes efter Vinteren, efter den skjønne Juletid, som skal tilføre mig min unge Hustru. Jeg længes efter at Dagene skal blive saa korte, at den allerkorteste er kommen. Jeg erindrer endnu fra min Barndom, hvor jeg har glædet mig paa den korteste Dag, fordi der saa kun var tre Dage til Juleaften. Det anede mig dog ikke dengang, at denne hellige Fest engang skulde bringe mig en Julegave, der overgik mine dristigste Ønsker, en Talisman, der sikkrede mit Livs Lykke."

„Ak, kjære Frits! Dine Ord glæde mig, men jeg synes ogsaa, de forskrække mig. Jeg stakkels Pige! hvor kan jeg sikkre dit Livs Lykke? Hvilken Lykke er sikker her paa Jorden? — Ak! jeg frygter kun, at jeg er altfor lykkelig; hvormed har jeg vel fortjent saa megen Lykke? Hver Dag bringer nye Glæder. Hvilken Glæde at gaae her ved din Side, ved din Arm, i denne herlige Skov, under denne klare Himmel! Hvor behageligt at kjøre hjem mod Aften, at samles ved vort Middagsbord med et glad Sind! Og der er endnu Noget, hvortil jeg ganske overordenlig glæder mig: Den gode Onkel Georg har sagt, at iaften skal jeg see vor Dagligstue, som er bleven færdig. O! den er vist deilig, thi Onkel har holdt den lukket for mig; jeg maatte ikke see den, jeg skulde overraskes med den."

„Ja, jeg haaber vist, den vil behage dig. Der er ogsaa andre Smaating, hvormed han vil overraske dig."

„O sig mig, hvad det er!"

„Nei, det tør jeg ikke! Onkel har forbudt det."

Pauline, der fik Øie paa Georg, som gik nær ved dem inde under Træerne, løb hen til ham, greb hans Arm og bad ham aabenbare, med hvilken ny Godhed han iaften vilde overraske hende. „Naar jeg veed det iforveien," sagde hun, „saa bryder jeg ikke mit Hoved med at gjætte, men saa kan jeg strax begynde at glæde mig derover."

„Nu vel, saa gjæt! Hvad holder du meest af? Næst Frits, naturligviis!"

Pauline saae paa ham med sine ærlige Øine og svarede, idet hun med sin Haand trykkede hans Arm, som hun holdt: „Næst Frits? Jeg troer, dig!"

„Mit kjære Barn!" udbrød Georg rørt: „Mine dumt sammensatte Ord havde ikke fortjent et saa elskværdigt Svar. De Bagateller, hvormed jeg har tænkt at glæde dit barnlige Sind, ere et lille Bibliothek i et net Bogskab, et bequemt indrettet Arbeidsbord i det ene Fag Vindue, og i det andet — og det var Det, jeg nys meente, thi jeg troer, at det er Noget, der særdeles behager dig: et Blomsterbord, besat med de smukkeste Hyacinther, Lilieconvaller og andre duftende Planter. Jeg har allerede bestilt dem. De skal til Julen staae i fuld Flor og glimre i Solen, naar du Juleaftens Morgen, Dagen efter dit Bryllup, sidder ved Kaffebordet med Frits og mig, og skjærer Julekagen for til os."

„Hvilket yndigt Maleri du her fremtryller for mig!" udbrød Pauline.

„Kjære Barn! Jeg vilde gjerne, at dit Hjem skulde indslutte en lille Verden for dig, at du altid fraværende skulde længes efter det, og altid betræde det med et Behag, som intet andet Sted kunde skjænke dig."

„Ja, det vil jeg tilvisse. Hvor det vil være behageligt i Morgendæmringen, naar Ilden lyser fra Kakkelovnen og Blomsterne vaagne og dufte, at sidde hos dig og Frits ved det zirlige Kaffebord og see jer Begge glade og kjærlige!"

„Og jeg!“ sagde Frits. „Med hvilket let Sind vil jeg ae til mit Arbeide, og hvor glad vil jeg komme hjem fra det! estandig vil jeg søge at udtænke, hvad der for den Dag meest nde fornøie min lille Hustru.“

„Hvor jeg maa takke Gud,“ udbrød Pauline, „naar jeg nker paa den forrige Vinter og sammenligner den med den, n foreståaer! Du veed ikke, hvor ofte jeg dengang ventede dig d et bekymret Sind. Ja, det er besynderligt, men jeg troer rkelig, at jeg først for Alvor begyndte at elske dig, fordi Tante Onkel Fredrik altid badlede dig saa meget. Du sværmede langt paa Natten, sagde de, og lod den gode Onkel Georg sidde saa e. Ak, jeg troer vist ikke, at Onkel Georg ventede dig med saadan ængstelig Hjertebanken som jeg! Om Natten sov jeg trygt, førend jeg havde hørt dine Trin i Værelserne oven- Saa vaagnede jeg strax. Jeg kjendte den Maade, hvorpaa aabnede Dørene deroppe, og naar jeg vidste dig hjemme, saa o jeg først ind med et let Hjerte.“

„Min elskede Pauline! Nu skal du aldrig mere have Sorg mig, aldrig vente mig forgjæves.“

„O! jeg kan heller ikke udtrykke, hvor jeg føler mig tryg rolig ved din Side. Hvad Lykken ellers kun beinge eller ge, er kun ringe, naar jeg blot maa beholde din Kjærlighed, troe, som nu, at du aldrig vil elske nogen Anden end mig. et er mig endog en sød Tanke, at du aldrig har elsket nogen nden. Det har du sagt, og jeg stoler herpaa. Denne Tro, nne Tillid til dig er som den stærke Stamme, hvorom den kkels Vedbend slynger sig. Falder Stammen, maa Vedben- n døe.“

Denne Samtale blev kun ført mellem de Elskende alene; d Georg havde strax efter de første Repliker fjernet sig, for frit overlade sig til sine egne Tanker. Denne Vandring i Sko- n bragte lidt efter lidt mangen Erindring tilbage i hans Sjæl.

Til Dyrehaven var han ofte i sin Opvært vandret med sin Broder, og disse samme Bøge havde hørt deres glade, fortrolige Samtaler. I en lignende Skov, paa en lignende Efteraarsdag havde han i England vandret med sin elskede Clary og lagt Planer, som Skjæbnen havde tilintetgjort. „Give Gud," sagde han ved sig selv, „at mine nærværende Planer maae have bedre Held! De ere idetmindste grundede paa Andres Lykke, og ikke paa min egen. Hvad siger jeg dog? Vil jeg ikke selv blive lykkelig i mit ikke længere øde og tause Hjem? Ved mine unge Venners Kjærlighed? Hm! jeg troer, at jeg savner den gamle Ven, min første Ven. Vi forstode hinanden saa godt i de faa svundne Dage. Nu misforstaaer han mig stedse, og naar jeg seer hans melancholske Ansigt, gribes jeg af en Smerte, af Noget, der ligner Anger; jeg bebreider mig, at jeg kan være fornøiet, naar han lider. Han har det heller ikke godt. Der er Ingen, som opmuntrer ham: hans Kone er ufornuftig og ukjærlig; hans Søn Alfred er en Nar; og den livsglade Wagner synes at kjede sig ved hans hypochondre Lune. Jeg vilde saa gjerne opmuntre ham, naar jeg kun vidste, hvormed. Men Intet, som jeg foreslaaer, behager ham. Idag for Ex. greb han et Paaskud for ikke at tage Deel i denne Tour."

Da vort lille Selskab vilde kjøre hjem, var det umuligt uden Uhøflighed at befrie sig fra Frøken Gines Paatrængenhed. Hun beklagede sig over en slet Plads paa den Vogn, hvori hun var kommen, og bad om at maatte følge med sin Veninde, som hun desuden nødig vilde slippe. „Jeg optager ikke stor Plads," sagde hun: „Jeg kan godt sidde mellem Pauline og min elskværdige Engel, som jeg har været saa lykkelig at møde; og saa jeg end nok saa umageligt, saa var jeg dog glad ved hendes Side og ved Tanken om at følge med hende til hendes Hjem."

Fruen fandt Behag i disse smigrende Ytringer, og da

rits ſtrax var ſaa høflig at tilbyde at tage Plads hos Kud-
en, ſaa reſignerede man ſig, og lod Frøkenen kjøre med.

Ved Hjemkomſten traf man allerede Fredrik og Alfred, der
ligemed Wagner ventede paa det ſildige Middagsmaaltid, men
ſnagket i en uſædvanlig god Stemning. Bordet var dækket i
pisefluen, Lampen under Loftet ſkinnede; den hele Omgivelſe
vde et hyggeligt og muntert Udſeende, ligeſom ſympathiſerende
ed den lille Kreds, der, oprømt ved en fornøielig tilbragt Dag
top havde ſat ſig tilbords, da Tjeneren i det Samme kom
d og meldte to Fremmede: en Herre og en Dame. Han
gde: „De have været her engang før idag og ſpurgt efter Hr.
rits German. De ſtaae her i Entreen. De ſige, at de ere
lelſende, og ſkulle endelig tale med den unge Herre. Jeg troer
k, at det er Svenſke eller maaſkee Norſke."

Noget fortrædelig over et ſaa ubetimeligt Beſøg, reiſte
rits ſig, da flere Stemmer paa eengang løde med modſigende
befalinger. „Slig, at vi ſidde tilbords; bed dem komme igjen
morgen," raabte Agenten til Tjeneren. — „Gaa ud og hils
aa dem, og kom ſtrax igjen", ſagde Georg til Frits. Men
ruen holdt Denne tilbage, og ſagde: „Nei bed dem komme
ab; det er altfor uhøfligt mod fremmede Reiſende ſaaledes at
ffærdige dem. Det kan jo være morſomt at faae dem tilbords
ed os." — Hun raabte til Tjeneren: „Gaa, og bed dem
jøre os den Ære at komme nærmere."

„Gud velſigne dig for det Indfald!" raabte Frøken Gine:
„Det er jo en uventet Fornøielſe."

Agenten ryſtede misfornøiet paa Hovedet. Frits ſagde:
„Tillad, kjære Tante, at jeg gaaer ud til dem. Jeg kan vel
ænke, at Herren er en af mine ſvenſke Bekjendte fra ifjor, der
r ſaa taabelig at ſlæbe en Kjæreſte eller Søſter med for at
iſe hende for mig."

Alt Dette blev ſagt omtrent paa eengang. Frits nærmede

sig Døren. Fruen, som holdt ham tilbage, ligeledes. Tjeneren som imidlertid var gaaet ud, aabnede den nu pludselig, og en ung Herre traadte ind, fulgt af en pyntet Dame. De hilsede Selskabet.

Herren begyndte at fremføre nogle Undskyldninger, men Damen fik ikke saasnart Øie paa Frits, før hun med et høit Skrig kastede sig om hans Hals og raabte: „Seer jeg dig endelig igjen, min bedste Ven, min Frits, mit Alt i Verden!“

Alle tilstedeværende fore sammen som af Forskrækkelse, og stirrede paa Frits, der saae ud som et Menneske, der pludselig bliver omslynget af en Slange, og som med dødblege Miner stræber at vikle sig ud af den rædsomme Omfavnelse. Den fremmede Herre vendte sig imidlertid til Selskabet, bukkede meget høfligt, og sagde med den Accent, man pleier at kalde rammorsk: „Jeg veed, at jeg har den Ære at befinde mig i det hæderlige Germanske Huus, og seer vistnok de agtværdige Medlemmer af Familien her omkring mig. Jeg haaber, at jeg er saa lykkelig at være dem Alle bekjendt, naar jeg nævner mig. Mit Navn er Erik Muk. Min Ven og tilkommende Svoger, Frits German, har visselig ikke skjult for sine Nærmeste, at han i Norge har forlovet sig med min Søster, Thora Muk, som der staaer.“

Frits havde imidlertid fattet sig noget, og sagde, idet han rev sig løs fra Søsteren og traadte frem for Broderen: „Nei! aldrig har jeg forlovet mig med Jomfru Muk. Det er en afskyelig Misforstaaelse. Ingen veed bedre den sande Sammenhæng, end De, min Herre; og jeg holder mig til Dem, for den ubehagelige og ubelicate Stilling, hvori De har bragt baade mig og Deres Søster.“

„Ak, gode, snilde German!“ raabte Muk: „Jeg sagde Dem det jo, da vi toge Afsked paa Skibsbroen, at min Søster paa ingen Maade vilde give Dem Deres Ring og Løfte tilbage.

hun elsker Dem altfor høit, og har ikke havt Helsen, siden De forlod os. Hun var død, dersom jeg havde nægtet at reise herned med hende. Hvorfor har De ikke svaret paa vort Brev, som vi sendte Dem for over et halvt Aar siden?"

„Fordi jeg ikke vilde svare, fordi jeg ikke engang har læst det til Ende. Det Hele er jo en elendig Comedie. Det veed De ligesaa godt som jeg."

Thora Muk greb hans Arm og udbrød hulkende: „Er det da virkelig sandt, Frits? Er det virkelig muligt? Du forskyder mig! Seer du den Ring paa min Haand? Den Ring gav du mig [illegible] Aften, da du bad om min Kjærlighed og tilsvoer mig [illegible] det Selskab, hvor en heel Skare af Venner og Venninder vare Vidner til dine Ord, den Nat, da du, tilligemed min Broder og mangfoldige Venner, fulgte mig hjem til min Moders Huus, og du endnu ved Døren, for Alles Øine, omsvømmede mig som din Brud."

„O min Gud, Jomfru Muk! Jeg var jo ikke Mennesket den ulykkelige Aften, ikke værd, at en Dame skulde tale til mig, langt mindre" ....

„Jeg seer det! du forskyder mig! mig, som fra det første Øieblik, jeg saae dig, har elsket dig saa høit, at jeg har forglemt mit Kjøns Værdighed for at opsøge dig i det fremmede, fjerne Land; mig, som trodser den Qval, jeg i denne Stund lider, fordi jeg elsker dig saa usigeligt, at jeg ikke vil leve, dersom du forlader mig. Har jeg fortørnet dig paa nogen Maade? Jeg vil kaste mig for dine Fødder" ...

Hele denne og de foregaaende Repliker bleve af den reent forvirrede Thora fremførte i den hæftigste Lidenskab, med skjælvende Læber og Stemme. Hun gjorde nu virkelig en Bevægelse, som om hun vilde knæle for Frits; men han forebyggede det ved at holde hende opreist, idet han sagde: „For Guds Skyld! De veed ikke, hvor ulykkelig De gjør mig."

„Dræb mig!“ skreg Thora: „Sig, at du bryder vort Baand.“

„Ak Herregud! For mig har der aldrig været noget Baand imellem os.“

„Sig, at du afskyer mig!“

„Ærligt talt! Elske Dem gjør jeg ikke. Jeg elsker en Anden. Der sidder min Forlovede.“

Den stakkels Pauline var strax i Begyndelsen af dette Optrin flygtet hen til den dunkleste Krog af Værelset, hvor hun, nær ved en Afmagt, havde kastet sig i en Stol. Her sad hun maalløs, bleg og skjælvende, og fulgte med dødelig Spændelse hvert Ord og hver Mine af de handlende Personer. Ved sine sidste Ord nærmede Frits sig til hende. Han vilde tage hendes Haand, men hun holdt begge sine skjælvende Hænder fast sammenknugede i Skjødet. Han talede til hende, men hun saae paa ham med forvildede Blikke og svarede Intet. Thora foer op i Fortvivlelse, og idet hun raabte: „Saa er det Tid at døe,“ greb hun en Kniv fra Bordet og satte den mod sin Hals. Georg, som stod hende nærmest, greb fat om Kniven, og gav Stødet en anden Retning; dog kunde han ikke forhindre hende fra at tilføie sig et Saar. Blodet farvede hendes hvide Krave, og ganske bleg og afmægtig faldt hun i Georgs Arme. Han bar hende hen til en Stol. Ved dette Syn foer Pauline ud af Værelset; Frits ilede bort for at hente en Læge; Alle samlede sig om Thora, som man i den første Skræk anſaae for dødelig saaret; Erik skreg og jamrede. Man løste hendes Klæder, og Alle vare ivrige i at hjelpe, da Frits efter faa Minuter kom med en Læge. Denne smilede, da han saae Saaret, vaskede det, forbandt det med engelsk Plaster, og forsikkrede, at det om faa Dage vilde være lægt. Thora var meget mat. Hun blev ført ind i Dagligstuen og lagt i en Sofa; Fruen og Frøken Gine viste hende al mulig Omsorg. Denne sidste foreslog hende at

følge hjem med hende, da den Frue, hos hvem hun var i Kost, netop havde et Værelse ledigt, hvori hun sikkert med Glæde vilde modtage hende, og hvor hun vilde have det bedre end i Hotellet, hvor hun og Broderen havde taget Logis. En kjærlig Pleie, en hengiven Veninde skulde hun finde i Frøken Gine. Thora modtog Tilbudet med mange Taksigelser, og medens man ventede paa en Vogn, som man havde sendt Bud efter, fortalte Thora de nye Veninder om, hvorledes Frits jævnlig var kommen i hendes Omgangskreds, om den Cour, han havde gjort til hende, om hendes lidenskabelige Kjærlighed til ham, om hans Frieri og deres Forlovelse; og begge de deeltagende Veninder grad ved denne Fortælling og korsede sig over Mændenes Slethed.

Da alle Damerne havde forladt Spisestuen og Dørene vare lukkede, blev der nogle Øieblikkes Taushed, hvori Enhver af Mændene syntes forlegen og ikke vidste hvad han skulde begynde. Georg gik op og ned ad Gulvet med Hænderne foldede paa Ryggen, Fredrik satte sig ved Bordet, og lod et Glas løbe rundt mellem Fingrene, medens han med et spodsk Smiil betragtede Frits, der stod lænet til Væggen med Hænderne i Lommerne, som han rystede frem og tilbage. Vagner lod med spændte Miner sine Øine gaae fra den Ene til den Anden. Alfred og Erik Muk sad Hver i sin Krog og sukkede.

Endelig standsede Georg ligefor Frits, og udbrød: „Hvorledes hænger dog alt Dette sammen?"

Frits stod hurtig frem og sagde: „Det skal jeg ærligt fortælle. Hr Muk kan selv være mit Vidne, om jeg taler sandt; og jeg har endnu et andet Vidne, som du kjender, Onkel Georg, og som du kan spørge, nemlig: Tømmerhandler Michelsen, med hvem jeg var fulgt til Norge, og som boede i samme Logis som jeg, og var med mig i al min Handel og Vandel, og ogsaa tilstede i det Selskab, hvorfra al Ulykken skriver sig. Det

var et lystigt Lag. Der blev drukket [illegible]om Skik og Brug er i Norge, thi der drikke de jo [illegible]" ...

Erik Muk afbrød ham: „Hvad De end har at sige, saa beder jeg Dem, min Herre, [illegible] De i en fri Normands Nærværelse ikke [illegible] gamle Norge."

„Jeg vil hverken fornærme det gamle eller unge Norge; allermindst vil jeg glemme den Gjæstfrihed, som ogsaa jeg har nydt deroppe, men saa Meget er vist, at ved det Gilde, vi her omtale, hvor der dog var Damer tilstede, var jeg neppe den Eneste, der ikke selv vidste hvad han sagde eller gjorde. Jeg sad ved Bordet hos Jomfru Muk. Hun talte venligt til mig; hvad jeg sagde for Dumheder, veed jeg slet ikke. Alt, hvad jeg dunkelt erindrer, er, at jeg med mange Andre henimod Morgenstunden fulgte nogle Damer til deres Gadedør, og at jeg ved min egen blev ledet af Michelsen, som fulgte mig op ad Trappen og hjalp mig at lægge mig, hvilket dog var mig paafaldende. Da jeg næste Morgen vaagnede, var mit Hoved tungt og forvirret. Jeg saae paa min Finger en ubekjendt Ring; jeg søgte i mine Tanker om hvad der var foregaaet, men det Hele forefvavede mig kun som en ængstelig Anelse. Jeg skyndte mig ind i Michelsens Kammer, og erfoer med Skræk, at jeg i min berusede Tilstand havde overøst Jomfru Muk med Complimenter, at En i Selskabet havde spurgt mig: om jeg friede til hende, og at jeg havde svaret: „„Ja, min skjønne Jomfru! jeg beder om Deres Hjerte og Deres Haand."" — Selskabet havde derpaa lykønsket os og drukket vor Skaal, Jomfruen havde givet mig en Ring, og da jeg ingen havde, tog Hr. Erik Muk en, som han bar, og leverede mig, og den satte jeg paa hans Søsters Haand. Da jeg siden, vel selv Tvivende, havde fulgt begge Søskende til deres Huus, havde jeg efter den hele Skares Opfordring omfavnet Jomfru Muk og kaldt hende min Fæstemø. — Forfærdet og skamfuld ilede jeg nu strax til Hr. Erik Muk,

bad ham frembære mine Undskyldninger for hans Søster, og bede hende tilgive min uanstændige Opførsel, hvorpaa jeg gav ham hendes Ring tilbage. Han gjorde mig adskillige Foreståelser, men da jeg fast paastod, at jeg anfaae, hvad jeg i Drukkenskab havde gjort, for ugjort, tog han Ringen og følede sig over mine Ønsker. Jeg troede nu, at den hellige Grav var mig forvaret, men da jeg næste Dag tilligemed Michelsen var færd med at gaae ombord paa Dampskibet, kom Hr. Muk ilfærdig efter mig, og sagde: at hans Søster ikke vilde finde sig i mine Indvendinger, at altfor mange Mennesker havde været Vidner til vor Forlovelse, at hendes Ære led, at hun elskede mig, o. s. v. Vi kom i Ordstrid. Han vilde endelig paanøde mig Ringen, og da vi netop stode paa Skibsbroen, greb jeg den og kastede den langt ud i Søen, hvorpaa jeg vendte mig fra ham og hele Norges Land. Saaledes er Sammenhængen. Er det ikke sandt, Hr. Muk?"

„Jo, vel er det sandt, men det er ikke mindre sandt, at De længe før hiint Selskab, og saa ofte De traf min Søster, gjorde Cour til hende paa det Ivrigste, saa hun og Alle maatte tro, at De havde reelle Hensigter; thi min Søster er ikke en Pige, som man saaledes kan nærme sig uden i al Respect og Ære."

„Aa Pasiar! Det er jo rigtignok kun en halvandet Aars Tid siden, men jeg var visselig dengang mange Aar yngre end jeg er nu. Jomfru Muk viste mig Opmærksomhed og foretrak mig for Andre. Jeg var ikke vant til et Fruentimmers Venskab; det smigrede mig, jeg vilde vise mig galant, men til mere end et tomt Galanterie har jeg aldrig drevet det i ædru Tilstand."

„Ja, det kan have været Spøg for Dem, men ikke for en stakkels ung Pige, som har sat sit Hierte til Dem, og stolet paa Deres Redelighed."

„O! Jomfru Muk er jo ikke noget Barn. Hun er et Par Aar ældre end jeg."

Erik Muk vendte sig til Georg, som stod hos ham, og sagde: „Min bæderlige Herre! Jeg er vis paa, at De i denne Henseende ikke vil frikjende Deres unge Slægtning."

„Nei," svarede Georg med et Udbrud af Hæftighed: „Nei, det vil jeg ikke. Det er en slet Handling at spøge med en stakkels Piges Rolighed."

Vagner, som havde nærmet sig og ønskede at stille det truende Uveir, sagde nu smilende: „Men man siger imidlertid, at Jupiter leer ad de Elskendes Eder; og leer han af dem, som gjøres for Alvor og med Bevidsthed, hvad maa han da vel spaas om dem, som gjøres i en Ruus?"

„Her er ikke engang Tale om hvad der er skeet i en Ruus," svarede Georg, „men om Det, som er foregaaet tidligere. Om Jupiter leer ad de falske Ord, der betyde Et for det elskende Hjerte, og et Andet for Den, der siger dem, saa leer ingen ridderlig Sjæl deraf. Et Fruentimmer, som er bedraget for sit Livs Haab, kan ingen Opreisning vente af de borgerlige Love, ja ikke engang af den offentlige Mening; men netop derfor er det feigt at saare den Værgeløse. Jeg vilde aldrig være Ben med den Mand der har bedraget et uskyldigt Fruentimmer."

Fredrik blegnede ved disse hans Broders Ord og kastede sig tilbage i sin Stol. Et Øieblik efter reiste han sig med blussende Kinder og et Udtryk af smerteblandet Vrede. Vagner hviskede til Georg: „Det sagde du godt!"

Georg kastede Øinene paa sin Broder og taug forvirret. Frits udbrød: „Bedraget hende! Det har jeg aldrig gjort. Gud give, at hvert Ord, jeg har talt til hende, kunde staae her, Sort paa Hvidt; saa skulde ethvert fornuftigt Menneske see hvad det var for Sludder."

Fredrik sagde med slet fordulgt Harme: „De værste Ord,

har ſagt, har du ſelv nys fortalt. Dit ungdommelige Cour-
igeri er menneſkelig Synd; men den Haardhed, hvormed du
m har talt, hvormed du ved din Afreiſe kaſtede den Ring fra
, ſom var givet dig i Kjærlighed, den var umenneſkelig; thi
ærligheds Forvildelſer ere visſelig mindre ſtrafværdige end de,
rtil Vrede og Skaanſelsløshed kan forlede."

Georg forſtod denne Tale og ſukkede dybt. Vagner hvi-
de til ham: „Lad os gaae op til Dit! Her er ikke godt at
re."

Frits lavede ſig ogſaa til at gaae. „Om jeg," ſagde han,
hulde gaae ene ud i den vide Verden, ja om det ſkulde koſte
t Liv, ſaa indlader jeg mig i Evighed ikke med Jomfru Muk,
r paa nogenſomhelſt Parlementering med eller om hende. Jeg
r allerede altfor dyrt betalt den Synd, engang i lyſtigt Gilde
have drukket mig en Ruus!"

Han gik til Folkenes Værelſe og bad Stuepigen bede Pau-
e om at forunde ham en Samtale i hendes eget Værelſe, men
gen ſagde ham: at Jomfruen var ſyg og var gaaet tilſengs.
olig og bekymret kunde han ikke blive i Huſet, men ſkyndte
ud af dette, og af Byens Port, ad hvilken han nylig var
iget ind med ſaa glad et Hjerte. Han vandrede det Meſte af
itten, og udmattet paa Sjæl og Legeme ſøgte han først mod
orgenſtunden nogle Timers Hvile.

I en ikke meget bedre Stemning ilede Agenten til ſit eget
relſe, hvor han lukkede ſig inde, for uforſtyrret at overlade
til det mørke Lune, hvori baade hans Broders og hans egne
d havde ſat ham.

I Spiſeſtuen ſtod det forſtyrrede Middagsmaaltid endnu
i Bordet, koldt og urørt. Den ventede Vogn udeblev noget
ige. Fruen kom ind og hentede Viin og Vand ſamt Syltetøi
Frugt, for at vederqvæge den ſyge Thora, og lidt efter kom
n tilbage med Frøken Gine, og indbød de to eneſte overblevne

Gjæster, Erik Muk og Alfred, til at sætte sig tilbords, tilli
hende og Frøkenen. Da man siden Formiddagen Intet havd
blev dette Tilbud med Fornøielse modtaget, og medens man m
Appetit tog tiltakke med de Retter, som kunde nydes kolde
det lille Selskab i fortrolig Samtale med den unge Nor
der fortalte dem, hvorledes Thora fra sit første Møde med
var bleven lidenskabelig forelsket i ham, og da han nu v
friede til hende, følte sig altfor lykkelig ved Tanken om sit
Ønskes Opfyldelse, til med koldt Blod at kunne undersøge
hans Ord vare vel overlagte eller ikke. Skræk og Sorg
at troe sig forladt af ham, havde paadraget hende idelige
petitfælde, og det var ikke første Gang, at hun, som
havde forsøgt at aflive sig selv. Han berettede dernæst, hvo
han, tvungen af sin Moders Befaling og sin Søsters fort
Stemning, havde paataget sig denne Reise, om hvis heldig
sultat han vel havde næret nogen Tvivl, men dog ikke fi
sig saa uheldigt, paa Grund af hans Søsters store Fortje
som han nu udhævede for de studsende Tilhørere. Thor
paastod han, en fortrinlig Digterinde, der med Held havd
søgt sig i mange skjønne lyriske Frembringelser; men fremfo
var hun i Besiddelse af et mageløst Talent som Skuespille
Hun havde ofte paa private Theatre henrevet det derværend
blicum, og der var mellem hendes mange Beundrere kun
Stemme om, at en glimrende Carriere stod hende aaben, sa
hun vilde hellige sig Kunsten og modtage et fordeelagtigt
gement, som vilde blive hende tilbudet ved det offentlige Th
men uagtet hun var hyilig begeistret for den dramatiske K
havde hendes Kjærlighed til Frits dog staaet iveien for
Plan, og draget hendes Hu til Danmark. Begge Damerne,
især Alfred kom i den syvende Himmel over denne Beret
og Muk, som følte sig smigret ved et saa taknemmeligt A
rium, vedblev nu til de mindste Details at udmale sin S

Udførelse af enkelte store Roller, og den Hæder, som var bleven hende tildeel. Ikke lettelig kunde nogen Sæd falde i frugtbarere Jord end disse Erik Muks Theater-Anmeldelser. Damerne fore fra Bordet og ind til den slumrende Thora. De overvældede hende med Kjærtegn og Udbrud af Enthusiasme. Fruen kaldte hende sin Sjæls Tvillingsøster, og da Alfred kort efter fulgte hende tilvogns, fandt han Leilighed til at bemægtige sig en dyrebar Erindring om den Fortræffelige, idet han ubemærket afskar et Hjørne af hendes nye Silke-Shawl, hvilket hun næste Dag meget beklagede, idet hun sagde, at denne Skade maatte være hende paaført af en uforskammet Hund paa Gaden.

Da Vagner paa den nys beskrevne stormfulde Aften havde fulgt Georg op i hans egne Værelser, søgte han med sit sædvanlige, jævnende og beroligende Væsen at bringe den gamle Ven i en roligere Sindsforfatning. „Hør!“ sagde han: „At have Fortræd paa fastende Hjerte, er dobbelt angribende, naar det hændes om Aftenen. Lad os idetmindste faae os en Flaske god Vin og sætte os roligt hen med den og en Pibe Tobak, saa vil Fornuft og besindigt Overlæg nok komme af sig selv.“

Da denne velbetænkte Foranstaltning var truffen, og de to Venner sad uforstyrrede sammen, tog Vagner Frits i Forsvar og forestillede Georg, at han med altfor haarde Ord havde tiltalt den unge Mand, uden at tale om, hvor uoverlagt han selv i det Øieblik havde handlet, med Hensyn til sin Broder. Georg anklagede sig selv for strafværdig Tankeløsbed, hvad Broderen angik, men undskyldte sin Hæftighed med den Smerte, han følte ved en Begivenhed, der saa pludselig gjorde Indgreb i hans kjæreste Forhaabninger, „i den Plan“ — sagde han — „som du selv fra først af har lagt, i den første Plan til en bedre Tilværelse, som jeg i mange Aar har vovet at tænke mig. Og den stakkels Pauline! hun var saa glad, hun ventede sig en lykkelig Aften og ... o min Gud! hvordan blev den!“

Han søgte paany at faae hende itale, men Fruen forbød Adgang til hende, paa Grund af at Lægen havde forbudt Alt hvad der kunde forvolde hende mindste Sindsbevægelse. Efter adskillige frugtesløse Bønner og Foreſtillinger gik han ud for at søge Trøſt hos Lægen, ſom han forgjæves ledte efter i flere Timer. Ved hans Hjemkomſt beroligede Georg ham med den Efterretning, at han ſelv havde været heldigere. Ogſaa han havde endelig truffet Lægen, ſom forſikkrede, at Paulines Sygdom var ikke betydelig, og vilde ſnart være hævet; dog havde han rigelig forordnet Roligheð. Georg gjorde ſin Pleieſøn Foreſtillinger om det Ønſkelige i hans Fraværelſe i diſſe første Dage. Alene, ſagde han, lette ham ſelv de Forholdsregler, han anſaa for hensigtsmæssige. Til Pauline kunde Frits allerbedſt henſkrive ſig kriſtiligt. Han ſelv vilde, ſom en tro Commisſionnair, levere Brevet i hendes egne Hænder. Den Godhed, ſom Onkel ogſaa ved denne Leilighed udviſte, var ſaa ſtor, ſaa faderlig, at han følte, at han aldeles burde overlade ſin Skjæbne i hans Hænder. Han ſkrev derfor til Pauline, fortalte hende om ſit hele Forhold til Thora Muk, ligeſaa ærligt og endnu udførligere, end han havde berettet det den foregaaende Aften for de Tilſtedeværende. Han anraabte hendes Kjærlighed, den Tillid, hun havde til ham, og den Troſkab, ſom han fra ſin Side ikke troede at have krænket. Dette Brev leverede han ſin Pleiefader og tiltraadte ſamme Eftermiddag ſin korte Reiſe.

Saaſnart han var borte, lod Georg ſig melde hos Pauline, da Fruen heller ikke vilde indlade ham til Patienten, henvendte han ſig til ſin Broder, der ſtrax paa ſin dictatoriſke Maneer uden videre førte ham til Paulines Dør, aabnede den for ham og lukkede den efter ham, hvorpaa han iforbigaaende ſagde til ſin Broder: „Min Broder vil tale ene med Pauline. Der maa Ingen komme ind.“

Pauline ſad oppe; men hendes ſmukke, milde [redacted]

umiskjendelige Spor af en søvnløs og bortgrædt Nat. En lille Straale af Glæde oplivede hendes Miner ved Synet af Georg, der med inderlig Ømhed spurgte til hendes Befindende, greb hendes Haand og trykkede den til sine Læber. Den stakkels Pauline havde siden den foregaaende Aften anseet sig for reent forladt af alle gode Aander. Tanten viste vel Omsorg for hende, medens hun var syg, men sympathiserede ikke i mindste Maade med hendes Sorg. Tvertimod, hun priste hende lykkelig, fordi hun endnu ikke havde faaet Visshed om den Mands Sletthed, med hvem hun var saa nær ved at forene sig. Disse Ytringer, der kun lidet vare skikkede til at formilde Paulines Smerte, bleve endnu bittrere ved de uendelige Lovtaler over hendes Medbellerinde, som hun maatte høre af Tanten, og endnu mere af Frøken Gine, der allerede to Gange samme Dag havde besøgt hende. Georgs venlige Nærværelse var saaledes den første Draabe Lindring, som var bleven hendes piinte Sjæl tildeel; og da han kjærlig og bevæget saae hende ind i de forgrædte Øine, slog hun sine Arme om ham og kastede sig grædende til hans Bryst. I de kjærligste Udtryk søgte Georg at berolige hende, og sagde derpaa: „Jeg kommer ikke blot paa mine egne Vegne, men som en Postillon d'amour, med Bud og Brev fra din trofaste Elsker, thi det er han, kjære Pauline! og jeg tænker, at vi To ikke tvivle derpaa, ikke lade os forblinde af det hæslige Skin, der iaftes saa pludselig udbredte sig over ham, og gjorde mig selv starblind for nogle Øieblikke, indtil jeg fik betænkt mig og fik talt med ham. Tag dette Brev, som jeg har lovet at levere dig. Deri taler han selv med dig, og jeg haaber, at hans Ord skulle finde Gjenklang i hans Elskedes Hjerte."

Pauline modtog Brevet uden at see paa Georg. Hendes Haand skjælvede. Med sagte Stemme spurgte hun: „Frits er bortreist, som jeg hører?"

„Ja, efter min Villie, men tildeels imod hans egen, thi han

ar meget bekymret over at forlade dig, uden at kunne faae dig
: Øieblik itale."

„Har han villet tale med mig? Det har Ingen sagt mig."

Pauline trak Veiret, som om en Steen faldt fra hendes
ryst; men strax efter sukkede hun smerteligt. Georg fulgte
g forstod hendes Bevægelser. Han tænkte: Den unge Elsker
il sagtens bedre forstaae at tale sin Sag end den ældrende
nkel. Han forlod derfor Pauline med Bøn om, at hun vilde
ese Brevet og derefter tillade, at han næste Dag igjen besøgte
nde.

Pauline var neppe allene, før hun med skjælvende Hænder
abnede Brevet, og i saa stor Sindsbevægelse, at Bogstaverne dir-
de for hendes Øine. Hun læste det atter og atter. Hvert af
en Elskedes kjærlige Ord var vel en smertestillende Lægedom for
nde, men beroliget følte hun sig dog ikke. Hun var altfor
en og uskyldig til at kunne taale noget Uklart i sit helligste
orhold, og altfor ung og uforsøgt i Verden til saa hurtig at
rvinde saadanne Indtryk, som den Scene fra forrige Aften
avde efterladt i hendes Sind. For første Gang følte hun Skin-
ge og Mistro, og følte dem i al deres rædsomme Magt. I
t ydmyge Sind ansaae hun sig selv desuden for ubetydelig og
inge i Sammenligning med den lovpriste, geniale, kunstfærdige
ebbellerinde. Den Glands, hvori hendes Fremtid havde staaet
or hende blot et Døgn tilbage i Tiden, var for hendes Øine
beles forsvunden. Imidlertid virkede Georgs Besøg og den
lskedes Brev dog saameget, at hun tog lidt mere Mod til sig,
g allerede næste Morgen gik hun til sine sædvanlige daglige For-
etninger, og paastod, at hun var ikke længere syg, skjønt hendes
ldseende syntes at bevise det Modsatte.

Georg greb et Øieblik til ubemærket at sige til hende:
Nu, min Pauline! Er du nu rolig og forligt med vor unge
ven?"

Pauline vilde for ingen Priis ſige noget Dadlende om den Mand, hun elſkede. Hun ſvarede derfor undvigende, men da Georg tilſvoer: „Alting vil blive godt og jævne ſig; jeg haaber, at vi ſnart ſkal blive af med de ubudne Gjæſter," — ſaa kom Taarerne hende i Øinene og hun ſvarede: „Ak, kjære Onkel! Den ſtakkels Pige er jo endnu ulykkeligere end jeg. Hvad kan det hjelpe, at hun reiſer bort, naar hun maa reiſe med et ſønderrevet Hjerte?"

Den muntre Replik, hvormed Georg beſvarede denne ſvagmodige Bemærkning, ſtyrkede kun Pauline i hendes ſmertelige Tanker om Mandenes Letſindighed og Haardhed mod hendes Kjøn.

Georgs Haab om at jævne den fortrædelige Sag var imidlertid ikke grebet ud af Luften. Da han [illegible]dige Dag havde forladt Pauline, gik han til den unge Normand, og vidſte paa en ſaa fiin og forſtandig Maade at foreſtille ham det Unaturlige og kun lidet Ønſkelige i en Forbindelſe mellem hans Søſter og Frits, at den hele Hiſtorie, ſaaledes fremſtillet, kom til at ſtaae i et latterligt Lys, uden at denne Fremſtilling dog kunde fornærme de to Søſtende. Erik Muk var et indſkrænket, men meget godmodigt Menneſke. Den fine Verdenstone, den Anſtand, ſom udmærkede den ældre Mand, der venſkabelig henvendte ſig til ham, imponerede og ſmigrede ham. Han tilſtod aabenhjertigt, at baade han ſelv og hans Søſter ſpillede en daarlig Rolle ved denne Leilighed, men til ſin Undſkyldning indviede han Georg ſaa uforbeholdent i ſine huuslige Familieforhold, at Denne, uden at træde Beſkedenheden for nær, kunde ſige: „Den Tjeneſte, De har lovet at viſe mig, ved at bevæge Deres Søſter til at opgive ſine Fordringer paa min Pleieſøn, og ſaaſnart muligt at reiſe hjem, denne Tjeneſte er ſaa ſtor, at jeg føler mig forpligtet til al den Gjengjæld, ſom ſtaaer i min Magt. Og da vi nu have talt ſammen ſom fortrolige Venner, ſaa haaber jeg,

t De ikke vil misforstaae mig eller afslaae mig endnu en Bøn: eg veed af Erfaring hvad Reiser koste, og hvilken Uorden de fte foraarsage i vore økonomiske Beregninger. Tillad derfor, at g tør erstatte Dem, hvad denne frugtesløse Reise har kostet Dem. Det er virkelig Noget, som tilkommer mig; og da det Guden er mig magtpaaliggende, at Deres Søster skulde saavidt muligt opmuntres, saa ønskede jeg at bidrage til at gjøre hendes Hjemreise saa behagelig, som Omstændighederne tillade det. Og ort sagt, dersom De vil gjøre mig den Ære at besøge mig, naar De har bragt den omhandlede Sag i Orden og bestemt Deres Afreise, saa skal tusinde Rigsdaler ligge aftalte til Deres Tjeneste, og jeg vil anse det som et Bevis paa Deres Agtelse or mig, om De vil modtage dem."

At dette Tilbud vilde være virksomt for Georgs Forehaende, havde Denne indseet af den foregaaende Samtale, der avde forraadet ham, at Erik Muks og hans Søsters Reise til Danmark var ligesaa ilde beregnet i økonomisk som i moralsk Henseende. De havde, som slette Generaler, ikke tænkt paa at kre sig nogetsomhelst anstændigt Tilbagetog. Men hvor tanke- øst Erik end havde indladt sig i dette Foretagende, saa var det uldkommen klart, at han egentlig mod sin Villie var reist med Søsteren, og nu var skamfuld over at have givet efter. Han estræbte sig derfor af al Magt for at formaae Thora til at op- ive enhver Tanke om Frits, og i denne Bestræbelse havde han agtige Allierede i de nye Venner, som omgave dem. Fru Herman og Frøken Gine, Dennes Veninde, og desuden et Par f disse Damers Veninder mødte hver Eftermiddag i Thoras Jærelse, hvor hun og Alfred henrykte deres taknemmelige Pu- licum ved at udføre enkelte Scener af forskjellige Dramer og l Afveksling Declamationer af deres egne Digte. I denne Om- givelse følte Thora sig meget trøstet og nød den Beundring, som Damerne, og den Tilbedelse, som Alfred rigelig ydede hende.

„O! Pauline maa jo tage imod Formuft. Frits er dog overordenlig at undſkylde; det er jo et ravgalt Fruentimmer, denne norſke Dame! Det Hele er jo en lumpen Comedie!“

„Nei! den ulykſalige Pige vilde for Alvor druebe ſig. Havde jeg ikke ſlaaet til Knoven, havde hun ſlaaret Halſen over paa ſig.“

„Og det ovenikjøbet med en Bordkniv! Fy for Satan!“

„Naa, hvorom Alting er, det var hendes Hensigt.“

„Ja derfor burde hun have en paa Øret! Vorherre bevares! Den ſtakkels Frits! Det er jo ſom at falde i Hænderne paa de Vilde, at blive Gjenſtand for ſaadan en blodtørſtig Kjærlighed.“

Georg, der ikke ønſkede Noget mere end at kunne undſkylde ſin Plejeſøn, gik lettelig ind paa Wagners Anſkuelſer, og ſagde ſelv: „Ja, jeg har rigtignok gjort den Erfaring, at blöde ildeſtabelige Orkaner have det tilfælleds med dem i Naturen, at jo mere Allarm de gjøre, jo ſnarere ophøre de, og Ingen kan ſige, hvorfra de komme og hvorhen de gaae. Maaſkee vil det gaae ligeſaa med denne Storm. Jeg ſkal gjøre Alt, hvad jeg kan, for at ſtille den.“

Tidlig næſte Morgen ilede Frits ned til Paulines Dør, i Haab om at faae hende itale; men Stuepigen kom ſagte ud fra Værelſet og ſagde, at Jomfruen nys var falden iſøvn; hun havde havt Feber hele Natten. Frits traadte ind til ſin Plejefader med et ſaa kjendeligt Præg af Nedſlagenhed og Udmattelſe, at dette Syn mere end alle Ord talede hans Sag hos den faderlige Ven. Med ſin vante Mildhed hørte nu Georg paa den unge Mand, indlod ſig med ham og trøſtede ham. Han foreſlog ham at fjerne ſig i nogle Dage, hvortil der netop tilbød ſig en Leilighed, i Anledning af nogle Forretninger i Helſingør, ſom Georg vilde overdrage ham at beſørge. Hvor gjerne Frits end i dette Øieblik vendte ſig fra ſine Omgivelſer, ſaa nødig vilde han forlade Pauline, da han frygtede, at hun var ſyg og maaſkee vred paa

n. Han søgte paany at faae hende itale, men Fruen forbød n Adgang til hende, paa Grund af at Lægen havde forbudt t, hvad der kunde forvolde hende mindſte Sindsbevægelſe. Efter nge frugteſløſe Bønner og Foreſtillinger gik han ud for at e Trøſt hos Lægen, ſom han forgjæves ledte efter i flere Ti- r. Ved hans Hjemkomſt beroligede Georg ham med den Ef- retning, at han ſelv havde været heldigere. Ogſaa han havde t og truffet Lægen, ſom forſikkrede, at Paulines Sygdom var iſt ubetydelig, og vilde ſnart være hævet; dog havde han rig- nok forordnet Roligheð. Georg gjorde ſin Pleieſøn Foreſtillin- om det Onſkelige i hans Fraværelſe i diſſe førſte Dage. t vilde, ſagde han, lette ham ſelv de Forholdsregler, han an- e for henſigtsmæsſige. Til Pauline kunde Frits allerbedſt hen- de ſig ſkriftligt. Han ſelv vilde, ſom en tro Commisſionnair, ere Brevet i hendes egne Hænder. Den Godhed, ſom Onkel org ved denne Leilighed udviſte, var ſaa ſtor, ſaa faderlig, at its følte, at han aldeles burde overlade ſin Skjæbne i hans and. Han ſkrev derfor til Pauline, fortalte hende om ſit hele rhold til Thora Muk, ligeſaa ærligt og endnu udførligere, end n havde berettet det den foregaaende Aften for de Tilſtedevæ- de. Han anraabte hendes Kjærlighed, den Tillid, hun havde et ham, og den Troſkab, ſom han fra ſin Side ikke troede at ve kranket. Dette Brev leverede han ſin Pleiefader og tiltraadte nme Eftermiddag ſin korte Reiſe.

Saaſnart han var borte, lod Georg ſig melde hos Pauline, da Fruen heller ikke vilde indlade ham til Patienten, henvendte n ſig til ſin Broder, der ſtrax paa ſin dictatoriſke Maneer uden ere førte ham til Paulines Dør, aabnede den for ham og kede den efter ham, hvorpaa han iforbigaaende ſagde til ſin ne: „Min Broder vil tale ene med Pauline. Der maa Ingen ae ind.“

Pauline ſad oppe; men hendes ſmukke, milde Anſigt bar

umiskjendelige Spor af en søvnløs og bortgrædt Nat. En lille Straale af Glæde oplivede hendes Miner ved Synet af Georg, der med inderlig Ømhed spurgte til hendes Befindende, greb hendes Haand og trykkede den til sine Læber. Den stakkels Pauline havde siden den foregaaende Aften anseet sig for reent forladt af alle gode Aander. Tanten viste vel Omsorg for hende, medens hun var syg, men sympathiserede ikke i mindste Maade med hendes Sorg. Tvertimod, hun priste hende lykkelig, fordi hun endnu itide havde faaet Visshed om den Mands Sletthed, med hvem hun var saa nær ved at forene sig. Disse Ytringer, der kun lidet vare stikkede til at formilde Paulines Smerte, bleve endnu bittrere ved de uendelige Lovtaler over hendes Medbellerinde, som hun maatte høre af Tanten, og endnu mere af Frøken Gine, der allerede to Gange samme Dag havde besøgt hende. Georgs venlige Nærværelse var saaledes den første Draabe Lindring, som var bleven hendes piinte Sjæl tildeel; og da han kjærlig og bevæget saae hende ind i de forgrædte Øine, slog hun sine Arme om ham og kastede sig grædende til hans Bryst. I de kjærligste Udtryk søgte Georg at berolige hende, og sagde derpaa: „Jeg kommer ikke blot paa mine egne Vegne, men som en Postillon d'amour, med Bud og Brev fra din trofaste Elsker, thi det er han, kjære Pauline! og jeg tænker, at vi To ikke tvivle derpaa, ikke lade os forblinde af det hæslige Skin, der iaftes saa pludselig udbredte sig over ham, og gjorde mig selv starblind for nogle Øieblikke, indtil jeg fik betænkt mig og fik talt med ham. Tag dette Brev, som jeg har lovet at levere dig. Deri taler han selv med dig, og jeg haaber, at hans Ord skulle finde Gjenklang i hans Elskedes Hjerte."

Pauline modtog Brevet uden at see paa Georg. Hendes Haand skjælvede. Med sagte Stemme spurgte hun: „Frits er bortreist, som jeg hører?"

„Ja, efter min Villie, men tildeels imod hans egen, thi han

ir meget bekymret over at forlade dig, uden at kunne faae dig Øieblik itale."

„Har han villet tale med mig? Det har Ingen sagt mig."

Pauline trak Veiret, som om en Steen faldt fra hendes ryst; men strax efter sukkede hun smerteligt. Georg fulgte forstod hendes Bevægelser. Han tænkte: Den unge Elsker sagtens bedre forstaae at tale sin Sag end den ældrende nkel. Han forlod derfor Pauline med Bøn om, at hun vilde se Brevet og derefter tillade, at han næste Dag igjen besøgte nde.

Pauline var neppe allene, før hun med skjælvende Hænder bnede Brevet, og i saa stor Sindsbevægelse, at Bogstaverne dir- de for hendes Øine. Hun læste det atter og atter. Hvert af n Elskedes kjærlige Ord var vel en smertestillende Lægedom for nde, men beroliget følte hun sig dog ikke. Hun var altfor en og uskyldig til at kunne taale noget Uklart i sit helligste orhold, og altfor ung og uforsøgt i Verden til saa hurtig at rvinde saadanne Indtryk, som den Scene fra forrige Aften vde efterladt i hendes Sind. For første Gang følte hun Skin- ge og Mistro, og følte dem i al deres rædsomme Magt. I ydmyge Sind ansaae hun sig selv desuden for ubetydelig og nge i Sammenligning med den lovpriste, geniale, kunstfærdige debeillerinde. Den Glands, hvori hendes Fremtid havde staaet r hende blot et Døgn tilbage i Tiden, var for hendes Øine deles forsvunden. Imidlertid virkede Georgs Besøg og den lskedes Brev dog saameget, at hun tog lidt mere Mod til sig, allerede næste Morgen gik hun til sine sædvanlige daglige For- tninger, og paastod, at hun var ikke længere syg, skjønt hendes dseende syntes at bevise det Modsatte.

Georg greb et Øieblik til ubemærket at sige til hende: Nu, min Pauline! Er du nu rolig og forligt med vor unge en?"

Pauline vilde for ingen Priis sige noget Dadlende om den Mand, hun elskede. Hun svarede derfor undvigende, men da Georg tilføiede: „Alting vil blive godt og jævne sig; jeg haaber, at vi snart skal blive af med de ubudne Gjæster," — saa kom Taarerne hende i Øinene og hun svarede: „Ak, kjære Onkel! Den stakkels Pige er jo endnu ulykkeligere end jeg. Hvad kan det hjelpe, at hun reiser bort, naar hun maa reise med et sønderrevet Hjerte?"

Den muntre Replik, hvormed Georg besvarede denne sørgmodige Bemærkning, styrkede kun Pauline i hendes smertelige Tanker om Mændenes Letsindighed og Haardhed mod hendes Kjøn.

Georgs Haab om at jævne den fortrædelige Sag var imidlertid ikke grebet ud af Luften. Da han forrige Dag havde forladt Pauline, gik han til den unge Normand, og vidste paa en saa fiin og forstandig Maade at forestille ham det Umulige og kun lidet Ønskelige i en Forbindelse mellem hans Søster og Frits, at den hele Historie, saaledes fremstilt, kom til at staae i et latterligt Lys, uden at denne Fremstilling dog kunde fornærme de to Sønskende. Erik Muk var et indskrænket, men meget godmodigt Menneske. Den fine Verdenstone, den Anstand, som udmærkede den ældre Mand, der venskabelig henvendte sig til ham, imponerede og smigrede ham. Han tilstod aabenhjertigt, at baade han selv og hans Søster spillede en daarlig Rolle ved denne Leilighed, men til sin Undskyldning indviede han Georg saa uforbeholdent i sine huuslige Familieforhold, at Denne, uden at træde Beskedenheden for nær, kunde sige: „Den Tjeneste, De har lovet at vise mig, ved at bevæge Deres Søster til at opgive sine Fordringer paa min Plejesøn, og saasnart muligt at reise hjem, denne Tjeneste er saa stor, at jeg føler mig forpligtet til al den Gjengjæld, som staaer i min Magt. Og da vi nu have talt sammen som fortrolige Venner, saa haaber jeg,

De ikke vil misforſtaae mig eller afſlaae mig endnu en Bøn: g veed af Erfaring hvad Reiſer koſte, og hvilken Uorden de e foraarſage i vore økonomiſke Beregninger. Tillad derfor, at ør erſtatte Dem, hvad denne frugtesløſe Reiſe har koſtet m. Det er virkelig Noget, ſom tilkommer mig; og da det uden er mig magtpaaliggende, at Deres Søſter ſkulde ſaavidt ligt opmuntres, ſaa ønſkede jeg at bidrage til at gjøre hendes emreiſe ſaa behagelig, ſom Omſtændighederne tillade det. Og t ſagt, derſom De vil gjøre mig den Ære at beſøge mig, ar De har bragt den omhandlde Sag i Orden og beſtemt res Afreiſe, ſaa ſkal tuſinde Rigsdaler ligge aftalte til Deres eneſte, og jeg vil anſee det ſom et Beviis paa Deres Agtelſe mig, om De vil modtage dem."

At dette Tilbud vilde være virkſomt for Georgs Forehaende, havde Denne indſeet af den foregaaende Samtale, der vde forraadet ham, at Erik Muks og hans Søſters Reiſe til nmark var ligeſaa ilde beregnet i økonomiſk ſom i moralſk nſeende. De havde, ſom ſlette Generaler, ikke tænkt paa at re ſig nogetſomhelſt anſtændigt Tilbagetog. Men hvor tanke- t Erik end havde indladt ſig i dette Foretagende, ſaa var det ldertid ſandt, at han egenlig mod ſin Villie var reiſt med ſteren, og nu var ſkamfuld over at have givet efter. Han træbte ſig derfor af al Magt for at formaae Thora til at op- e enhver Tanke om Frits, og i denne Beſtræbelſe havde han gtige Allierede i de nye Venner, ſom omgave dem. Fru rman og Frøken Gine, Dennes Veninde, og desuden et Par diſſe Damers Veninder mødte hver Eftermiddag i Thoras relſe, hvor hun og Alfred henrykte deres taknemmelige Au- ium ved at udføre enkelte Scener af forſkjellige Dramer og Afverling Declamationer af deres egne Digte. I denne Om- elſe følte Thora ſig meget trøſtet og nød den Beundring, ſom merne, og den Tilbedelſe, ſom Alfred rigelig ydede hende.

De af denne Kreds, som kjendte Frits, vare bestandig enige i at fremstille ham som et høist prosaisk Menneske, utilgangelig for alle høiere Interesser og uværdigt en Kunstnerindes Kjærlighed. Disse Ytringer vare ikke uden Indflydelse paa Ulla, skjøndt hun virkelig var umaadelig forelsket i den unge, smukke Mand. At hun ved den Maade, hvorpaa hun ville gjøre hans Kjærlighed gjældende, havde spillet en ydmygende Rolle, faldt hende ikke ind; tvertimod vare baade hun og hendes nye Venner enige i, at hiin Scene, som hendes Fremtræden i det Germanske Hus havde anlediget, var saa skjøn og rørende, at den fortjente at indføres i den deiligste Tragedie. Saaledes var en otte Dages Tid hengaaet; da indfandt Erik Muk sig hos Georg, fremviste Reisepasser for sig og sin Søster, som næste Dag vilde reise hjem tillands igjennem Sverrig, hvorpaa han modtog de lovede tusinde Rigsdaler. Georg følte sig fornøiet ved at blive de ubudne Gjæster qvit, men tænkte at burde opsætte at fortælle Pauline denne gode Nyhed, indtil han vidste dem afreiste.

Samme Dag, som var bestemt til denne Afreise, kom Frits hjem. Hans Forretninger, som havde gjort ham det nødvendigt at gaae over Sundet til Helsingborg og Landskrone, havde opholdt ham over Forventning. Længselfuld og urolig var han reist hele Natten, og kom nu til Kjøbenhavn i den tidlige Morgenstund. Da Georgs Tjener sagde, at hans Herre var redet ud for at nyde den friske Morgenluft, ilede Frits ind til Pauline. Paa denne Tid af Dagen vidste han, at han kunde træffe hende ene; og allerede gjennem det forreste Værelse saae han hende sidde i Dagligstuen. Ganske stille sad hun ved Vinduet, med den ene Haand under Kinden; i den anden Haand holdt hun en Bog, som hun tankefuld dreiede, uden at læse i den. Hun bemærkede ikke Frits; men ved Lyden af hans Stemme sprang hun op og løb ham imøde, men ganske nær ved ham standsede hun, og stod som en Støtte med nedslagne Øine.

Frits slog Armen om hende, greb hendes Haand, kyssede en mange Gange og udbrød: „Gud ske Lov at jeg seer dig igjen! Hvor jeg har længtes efter dig! Men min Pauline! hvorfor er det saa? Du seer jo ikke engang paa mig? Er du vred? Har du ikke faaet mit Brev? Har du ikke læst det? Svar mig dog!“

Med neppe hørlig Stemme sagde Pauline: „Jo jeg har læst det.“

„Saa lad os nu tale rolig med hinanden! Sæt dig hos mig, og vend dog dine kjære, smukke Øine til mig! Tag dog ikke din Haand fra mig! Den tilhører mig jo, denne lille nydelige Haand; ikke sandt? — Eller .... Min Gud! hvad skal jeg tænke? Ikke et Ord vil du værdige mig?“

Frits slap hendes Haand, hun holdt begge Hænder for Øinene og brast i hjertelig Graad.

„Er det virkelig muligt, Pauline, at du kan finde mig saa ufværdig? Har jeg gjort mig skyldig i nogen Troløshed, i nogen Brøde mod dig? Det er næsten to Aar siden jeg var i Norge; under min Fraværelse kom du her i Huset. Ved min Tilbagekomst kjendte jeg dig endnu saa godt som slet ikke. Vel veer jeg vist, at jeg allerede dengang elskede dig, men jeg vidste det ikke selv. Du var egenlig et Barn endnu. Jeg var et ældt Menneske, og Gud give, jeg dog aldrig havde gjort noget værre end at vrøvle Noget sammen i en ubevidst Tilstand!“

Pludselig vendte Pauline sig til ham og sagde med Hæftighed: „Du har ikke gjort dig skyldig i nogen Brøde imod mig, siger du? — Det har du dog: du har ikke været ærlig imod mig; du har tilsvoret mig, at jeg var din første, din eneste Kjærlighed.“

„Det er du ogsaa! Aldrig er det faldet mig ind at elske et store norske Fruentimmer.“

„Jo, du har gjort hende din Cour; det sige de Alle.“

„Saadan en Gjøren Cour er jo ikke værd at tale om."

„Det er Usandhed! Du har bedet om hendes Haand! du har omfavnet hende."

„Ja, da jeg var fuld og gal. Ak, kjære Pauline! Det er jo stygt, at jeg var i en saadan Forfatning, og jeg skammer mig over Det og meget Andet af min vilde Periode, især naar jeg, som nu, befinder mig ligefor dine uskyldige Øine; men du kan imidlertid ikke tilregne mig hvad jeg i et Slags Vanvid har gjort og sagt."

„O Frits! Er dit Sind saa forskjelligt fra mit? Aldrig kunde jeg enten i Drømme eller i Feberphantasie tro, at jeg elskede Nogen, som var mig ligegyldig. Jeg har ogsaa engang ligget i Feberphantasie, jeg har ogsaa nogle Gange havt svære Drømme; men jeg veed, at man selv i en saadan ubevidst Tilstand dog er sig de Følelser bevidst, som have Rod i Sjælen, og derfor kan jeg sige mig selv den smertelige Sandhed, at dersom du aldrig havde elsket denne Thora, saa havde du ikke i nogensomhelst Drøm eller Phantasie bedet om hendes Hjerte."

„Men Pauline, vær dog fornuftig!"

„Ak Gud! jeg er tilmode, som om Jorden ikke længere var fast under mine Fødder; Alting vakler for mine Tanker. Saa stor var min Tillid til dig. Det er vist og sandt hvad jeg sagde dig paa vor sidste lykkelige Dag: jeg maa forgaae som den stakkels Vedbend, naar den løses fra den stærke Stamme, hvortil den klynger sig. Altfor lykkalig var jeg Dagen til hiin afskyelige Aften, da med Eet denne Fremmede kastede sig i dine Arme, kaldte dig *sin*. Aldrig kan jeg forvinde det græsselige Syn, da jeg saae hendes Blod flyde, hendes Blod, som hun udgjød af Sorg over dig."

„Jo, det var en net Comedie! Det halvgale Fruentimmer! Skal jeg bære Skylden for hendes Forkeerthed?"

et, efter ſin Beſtemmelſe, kunde anløbe Liverpool. Ved denne Reparation blev det klart for Dem, ſom foreſtode den, at Skibet avde en ſaadan Mangel baade i ſin Conſtruction og i ſine forſvarlige Materialier, at det ikke uden ſtørſte Fare kunde fuldøre en Reiſe ſom til America, hvorhen det var beſtemt. Alle aadede Captainen hellere at opholde ſig i Ramsgate, til han n Hjemmet kunde indhente nærmere Ordre, end at vove ſit og beſætningens Liv, uden at tale om den koſtbare Ladning, Skibet avde inde. Men Captainen fæſtede ikke Lid til disſe Raad; an lettede Anker i gunſtigt Veir, men allerede ſamme Dag op- om en Storm, og Brevſkriveren, ſom netop i ſamme Time an- om til Ramsgate, havde ſelv med Kikkert ſeet Skibet kæmpe ed det oprørte Hav; og et Par Dage efter havde Mandſkabet aa et andet til Liverpool indkommet Skib forklaret, at det avde truffet Skibet Johanne Marie fra Hamborg flydende om et Vrag midt ude i Søen, uden noget levende Væſen om- ord. Den Hamborger-Kjøbmands Brev indeholdt fortvivlede lager og Bebreidelſer mod det Germanſke Huus, med hvilket an havde handlet paa Tro og Love. Han berettede, at hans ed-Intereſſenter i Skibet nægtede at deeltage i det betydelige ab og truede med Proces. Den i ſig ſelv godmodige Hambor- ers letbevægelige og opfarende Sind var i et ſaadant Oprør, t han udlod ſig med: „at han i offentlige Blade vilde ad- are Alle og Enhver mod at indlade ſig med det Germanſke Skibsbyggeri.“

Da Frits havde læſt Brevene, kaſtede han dem med Hæf- ighed paa Bordet og raabte: „Det er en falſk Efterretning! en Misforſtaaelſe! et Bedrageri! eller Gud veed hvad! Er Skibet orgaaet, er Skylden hverken hos dets Bygning eller Material. Det er ſaa umuligt, ſom at to og to kan blive fem.“

„Det ſee vi her med Sort paa Hvidt,“ ſvarede Agenten.

„Jeg paaſtaaer, det er umuligt. Onkel Georg! du ſelv

har jo gjennemgaaet min Plan og mine Beregninger; den gamle erfarne Mester paa Pladsen har jo været tilstede ved Arbeidet; Tømmermester Michelsen var jo med at kjøbe Tømmeret i Norge" ...

„Men", udbrød Agenten, „du glemmer i din Advocatur at anføre den Omstændighed, at den gamle erfarne Mester havde adskillige Betænkeligheder ved den splinternye Forandring i Constructionen, den nye fortræffelige Opfindelse; du glemmer, at der foruden det omtalte Tømmer ogsaa laae et andet Slags slettere Tømmer paa Pladsen; du glemmer, at der var en Tidlang, da min Broder var reist til Tydskland, og da Mesteren laae syg, og at det imidlertid var dig, som ene skaltede og valtede."

„Onkel Fredrik! hvad anseer du mig for?"

„For det letsindigste, samvittighedsløseste af alle Mennesker."

„Onkel Georg! er det ogsaa din Mening?"

„Nei! men jeg veed ikke hvad jeg skal sige om denne Sag. En Feil maa jo desværre fra en eller anden Side være begaaet; og er den fra Skibsbyggerietes Side, saa er jeg selv Medskyldig, thi jeg har bifaldet Constructionen og været sikker paa dens Fortrinlighed."

„Ja, Medskyldig kan jeg ikke fritage dig fra at være, forsaavidt som din store Tillid til din Pleiesøn har forblindet din klare Forstand. Men herved lider nu vort gamle Huus et uforvindeligt Stød. Den første Plet er sat paa dets Ære. Denne vor borgerlige Ære, som Ingen tilforn har vovet at angribe, skal nu underkastes Vens og Fiendes Dom. Denne Ulykke nedtrykker mig. Gud allene kjender, hvor megen Sorg der har tynget paa mit Sind, hvor mangen kummerfuld Dag der er gaaet over mit Hoved; men dog har jeg holdt det opreist ved den glade Forvisning, at jeg nød mine Medborgeres Agtelse, at intet vetydigt Lys nogensinde var faldet paa det Firma, som

orenede vor gamle retskafne Faders Navn med hans Sønners. Den Tanke har ofte trøstet mig. Men hvad har jeg nu?"

„Min Broder! du bedrøver mig. Men denne Sag vil vel ke være saa farlig, som den nu synes dig. En Feil, om den gsaa kunde beviſes os, vilde dog ikke være Nok til at vanære ort Huus. Alle Pengene ere jo ikke endnu betalte for Skibet. i maae affinde os med Kjøberen, og bære vor Deel af Ta- t; og da jeg er meeſt interesseret i alt Dette, saa er det bil- gt, at jeg" ....

„O, Pengetabet er det Mindſte! Det vil jeg gjerne dele. igdom er ikke Det, hvortil jeg har sat mit Hjerte. Giv din ndling din egen Formue, dertil har du Ret! Lad ham svømme Lyst og Overdaadighed, men lad ham ikke have Lov til med ne umodne og samvittighedsløſe Foretagender at ødelægge n Credit og Agtelſe, vort Huus i saa mange Aar har nydt!"

„Hvorledes! Skulde vi udſtøde Frits fra vore Forret- inger?"

Frits, som havde staaet taus og raadvild under de senere lepliker, udbrød nu med indædt Harme: „Onkel Fredrik! Du ar altid været fiendtlig sindet imod mig. Du gjør mig Uret u som sædvanligt. Du kjender mig ikke! Ogsaa jeg har en ære at forsvare. Din Broder er min Velgjører, min Fader, et Menneſke jeg ærer høieſt i Verden; men vilde han følge dit aad og ikke tillade mig at arbeide, at virke i den Stilling, m har sat mig i, at gjengjælde en ringe Deel af hans God- ed ved at være ham til Hjelp og Nytte, saa vilde jeg langt ellere gaae fattig ud i den vide Verden, og søge mit Brød, nd leve her som en Dagdriver i Overflødighed. Jeg skulde nok nde et Sted, hvor jeg kunde komme i Virksomhed. De Kund- aber, for hvilke jeg, fremfor al anden Velgjerning, takker On- el Georg, dem bruger man nu overalt."

„Din trodſige Tone klæder dig godt, iſær idag."

Fredrik var neppe Herre over sig selv. Hans Sind fyldtes over af indre Bitterhed mod den unge Mand. Georg paa sin Side følte ogsaa sin naturlige Hæftighed at opvaagne, han tvang sig imidlertid og sagde med rolig Stemme: „Stort er stort! Det gjør ikke Sagen bedre, at vi afhandle den paa en saadan Maade. Frits har i flere Aar været os til stor Hjælp. I sine Forretninger har han ikke været letsindig, og skulde han nu ogsaa denne Gang have begaaet en Feil, saa — hvilkensomhelst dens Følger desværre end ere — saa vil han, skulde han kan overbevise sig om sin Uret, have den værste Bebreidelse i sin egen Følelse. Vi Andre maae tilgive ham. Een Vildfarelse bør ikke standse et Menneske paa dets Livs Bane."

„Een Vildfarelse, eet Feiltrin, maaskee tilgiveligere end dette, har vel tilforn været Nok til at hvile paa et Menneske, som en utilgivelig Brøde."

„Et Øieblikks opbrusende Hidsighed, et haardt Ord udtalt i denne, kan ogsaa være Nok til at tynge paa et Menneskes Liv."

Altfor godt forstode begge Brødrene disse gjensidige Bebreidelser, uden at de dog betænkte den kjærlige Klage, som virkelig laae i de tilsyneladende Bitterheder. Fredrik blev bestandig mindre Herre over sin indgroede Skinsyge. Med næsten qvalt Stemme sagde han: „Intet Offer er dig for stort for denne Fremmede."

„Fremmede!" raabte Georg hæftig, men tvang sig og sagde: „Fremmed er mindst af Alle Den, man elsker, og jeg elsker Frits."

„Ja, det veed Gud!"

„Ja det veed han, og jeg tør fremstille denne Kjærlighed for hans Øine. Gud være lovet, at jeg har Noget, jeg tør elske, og som elsker mig!"

Fredrik troede, at hans Hjerte vilde briste ved disse hans Broders Ord. Nær ved at udbryde i Graad, raabte han: „Er

ns Kjærlighed og Troskab din Alders Støtte, saa er du rigtig- k endnu fattigere end jeg."

I lignende Stemning udbrød Frits: „Nei det er han ikke; gen af Dine elsker dig, som jeg ham. Tiden skal vise, om jeg er hans Værd, om jeg skjønner paa hans Velgjerninger. Du r Synd imod mig, Onkel Fredrik! du griber denne Leilighed : at nedtrykke mig, for at berøve mig din Broders Kjærlighed, n du misunder mig."

„Taaler du, Georg, at denne unge Dreng fornærmer din mle Broder?"

„Jeg er ingen Dreng, jeg er ser og tyve Aar."

„Ti, Frits!" sagde Georg: „Lad os gaae og ikke fortsætte me Strid, før vi Alle have faaet mere Vand i Blodet."

Frits nærmede sig hurtig Døren, men Agenten, hvis Lidenbelighed nu havde naaet sin høieste Spids, raabte med blege, alvende Læber: „Nei! behag at vente et Øieblik, og besvar kun lille Spørgsmaal angaaende en ringe Ting, men som dog er get talende for den store Troskab og Kjærlighed til min Bro- r, hvoraf du roser dig. Hvorledes forener du med disse ædle lelser den Omstændighed, at du samme Dag, som han gav den Brystnaal, der var ham saa kjær, spillede den bort, og erlod den i en Nars Hænder, hvoraf jeg udløste den?"

Frits blev staaende ved Døren, men uden at svare. Georg stede et ubeskriveligt, et gjennemtrængende Blik paa ham. Fre- k taug pludselig. Hans Hidsighed var forsvunden, ligesom et rdenveir har udraset i det Øieblik, Lynilden slaaer ned. En dre Stemme bebreidede ham allerede hans Ord. Georg gik rbi Frits, uden at see paa ham, og ilede gjennem Værelset og ntoret. Den unge Mand løb efter ham, holdt ham tilbage enfor Døren, og sagde bevæget: „Kjæreste Onkel! tilgiv mig og r mig! Jeg har ofte villet sige dig" ....

Georg afbrød ham hæftig: „Her behøves ingen videre For-

klaring. Sagen taler for sig selv. En Helligdom, hvis Vand du ikke kjendte, gav jeg med Kjærlighed og Tillid i din Haand. Min Clarys Gave, en Erindring om min tabte Elskede, en Reliquie, saa kjær for mig, at jeg afslog min egen Hustru at eie den som sin Eiendom, den gav jeg dig! og du! Utaknemmelige! Uværdige! — Hvormeget har jeg ikke baaret over med! min Dette! Min Broder har Ret: Dette Træk, tilsyneladende kun ringe, er afgjørende og talende."

„O kjære Onkel! tilgiv mig!"

„Nei aldrig! gaa fra mine Øine!"

„Nu vel! Er jeg da forstødt og forladt af hele Verden, saa har jeg intet Mere her at gjøre."

Som to Rasende fore de Begge op ad Trapperne, og Hver især ind i sit eget Værelse.

Medens Dette tildrog sig paa Gangen udenfor Contor-Døren, hændte det sig, at Pauline kom op fra Kjøkkenet, som var i Kjælderen, og blev ubemærket Vidne til den korte Scene, som tildrog sig i Etagen ovenover. Forfærdet ilede hun efter de Talende uden at kunne indhente dem. Hun greb i Døren til det Værelse, Frits beboede; den var lukket ilaas. Hun ilede til Georgs; ligeledes. Hun vovede sagte at banke paa begge Steder; ingen Lyd indenfor. Efter nogle Øieblikkes Raadvildhed gik hun ned og tilbragte en ængstelig Time, inden hun vovede paany at nærme sig disse tilstængede Døre. Hun bankede atter paa sin unge Vens, og sagde med frygtsom Stemme: „Frits! luk op! det er mig!" — Ingen svarede. Hun tog i Døren, den var aaben. Frygtsom traadte hun ind; Stuen var tom; Døren til det tilstødende Sovekammer stod aaben; derinde var heller Ingen. Hun vovede at gaae ind i et tilstødende Værelse, og nu stod hun i det Local, som var bestemt for hende selv. Uden at see sig om, gik hun gjennem en nylig malet Spisestue til det næste Værelse. Her standsede hun. Dette var den Dagligstue, som hun

hiin Aften saa meget havde glædet sig til at skulle see. Nu saae hun den for første Gang; med hvor forandrede Følelser! De muntre Farver fra Loft og Vægge syntes at smile til hende; det lille Bogskab, adskillige Smaating stode derinde. Ved Vinduerne saae hun det omtalte Arbeidsbord og Blomsterbord; Blomsterne manglede i dobbelt Betydning. Hun havde ikke Mod til at nærme sig og tage nogen af disse Ting i Øiesyn. Hun satte sig i den fjerneste Krog og gav sig til at græde. Efter nogle Øieblikke aabnedes en indre Dør, og Georg stod for hende, forundret over at finde hende der.

Undseelig reiste hun sig og stammede: „Tilgiv, kjære Onkel! Jeg kommer .... jeg vilde .... Jeg var saa ængstelig .... Veed du ikke, hvor Frits er?"

„Frits? Han er vel i sit Værelse. Jeg vilde netop gaae ud til ham."

Pauline smilede, uden at vide, at Taarerne endnu randt ned ad hendes Kinder. „Vilde du det?" udbrød hun: „Gud være lovet! Saa vilde du sige ham et godt Ord?"

„Hvad mener du, mit Barn? Og hvorfor har du grædt?"

„O, du maae ikke tro, at jeg har luret! Nei, jeg forsikrer dig; men jeg kom hændelsesviis op fra Kjelderen og hørte in Samtale med Frits paa Gangen. Hvor kunde du have Hjerte il at sige saa haarde Ord til din Søn, som har dig saa kjær?"

Georg, som allerede selv havde fundet disse Ord altfor haarde, indlod sig nu med Pauline, som, til hans Forundring, jendte den Sag, hvorom Striden havde dreiet sig. Han hørte enlig og med Glæde paa den Fremstilling af denne Begivenhed, om, uden at fornægte Sandheden, viste den i et ganske andet ys. Georg var rørt, og skiøndt han søgte at skjule sin Ængelse, meddeelte Pauline ham dog en Deel af den Uro, som Frits avde indgivet hende ved de Ord, hvormed hiin Samtale sluttedes. Dog udtalte Ingen af dem den frygtelige Mening, som et bange

klaring. Sagen taler for sig selv. En Helligdom, hvis Værd du ikke kjendte, gav jeg med Kjærlighed og Tillid i din Hånd. Min Clarys Gave, en Erindring om min tabte Elskede, en Reliquie, saa kjær for mig, at jeg afslog min egen Hustru at skjænke den som sin Eiendom, den gav jeg dig! og du! Utaknemmelige! Uværdige! — Hvormeget har jeg ikke baaret over med! Alt Dette! Min Broder har Ret: Dette Træk, tilsyneladende kun ringe, er afgjørende og talende."

„O kjære Onkel! tilgiv mig!"

„Nei aldrig! gaa fra mine Øine!"

„Nu vel! Er jeg da forstødt og forladt af hele Verden, saa har jeg intet Mere her at gjøre."

Som to Rasende fore de Begge op ad Trapperne, og hver især ind i sit eget Værelse.

Medens Dette tildrog sig paa Gangen udenfor Gartner-Døren, hændte det sig, at Pauline kom op fra Kjøkkenet, som var i Kjælderen, og blev ubemærket Vidne til den korte Scene, som tildrog sig i Etagen ovenover. Forfærdet ilede hun efter de Talende uden at kunne indhente dem. Hun greb i Døren til det Værelse, Frits beboede; den var lukket ilaas. Hun ilede til Georgs; ligeledes. Hun vovede sagte at banke paa begge Steder; ingen Lyd indenfor. Efter nogle Øieblikkes Raadvildhed gik hun ned og tilbragte en ængstelig Time, inden hun vovede paany at nærme sig disse tilstængede Døre. Hun bankede atter paa sin unge Venns, og sagde med frygtsom Stemme: „Frits! luk op! det er mig!" — Ingen svarede. Hun tog i Døren, den var aaben. Frygtsom traadte hun ind; Stuen var tom; Døren til det tilstødende Sovekammer stod aaben; derinde var heller Ingen. Hun vovede at gaae ind i et tilstødende Værelse, og nu stod hun i det Local, som var bestemt for hende selv. Uden at see sig om, gik hun gjennem en nylig malet Spisestue til det næste Værelse. Her standsede hun. Dette var den Dagligstue, som hun

Hiin Aften saa meget havde glædet sig til at skulle see. Nu saae hun den for første Gang; med hvor forandrede Følelser! De muntre Farver fra Loft og Vægge syntes at smile til hende; det lille Bogskab, adskillige Smaating stode derinde. Ved Vinduerne saae hun det omtalte Arbeidsbord og Blomsterbord; Blomsterne manglede i dobbelt Betydning. Hun havde ikke Mod til at nærme sig og tage nogen af disse Ting i Øiesyn. Hun satte sig i den fjerneste Krog og gav sig til at græde. Efter nogle Øieblikke aabnedes en indre Dør, og Georg stod for hende, forundret over at finde hende der.

Undseelig reiste hun sig og stammede: „Tilgiv, kjære Onkel! Jeg kommer .... jeg vilde .... Jeg var saa ængstelig .... Veed du ikke, hvor Frits er?"

„Frits? Han er vel i sit Værelse. Jeg vilde netop gaae ind til ham."

Pauline smilede, uden at vide, at Taarerne endnu randt ned ad hendes Kinder. „Vilde du det?" udbrød hun: „Gud være lovet! Saa vilde du sige ham et godt Ord?"

„Hvad mener du, mit Barn? Og hvorfor har du grædt?"

„O, du maae ikke troe, at jeg har luret! Nei, jeg forsikrer dig; men jeg kom hændelsesvis op fra Kjelderen og hørte din Samtale med Frits paa Gangen. Hvor kunde du have Hjerte til at sige saa haarde Ord til din Søn, som har dig saa kjær?"

Georg, som allerede selv havde fundet disse Ord altfor haarde, indlod sig nu med Pauline, som, til hans Forundring, kjendte den Sag, hvorom Striden havde dreiet sig. Han hørte venlig og med Glæde paa den Fremstilling af denne Begivenhed, som, uden at fornægte Sandheden, viste den i et ganske andet Lys. Georg var rørt, og skjøndt han søgte at skjule sin Ængstelse, meddeelte Pauline ham dog en Deel af den Uro, som Frits havde indgivet hende ved de Ord, hvormed hiin Samtale sluttedes. Dog udtalte Ingen af dem den frygtelige Mening, som et bange

Sind kunde undlede deraf. Georg kaldte paa sin Tjener og befalede ham at passe paa, naar den unge Herre kom hjem, og underrette ham derom. Han trøstede kjærligt Pauline og forsikrede hende, at hendes Medbellerinde var reist beroliget hjem, og med lettere Hjerte gik hun fra ham.

Enhver, der nogensinde har levet i det forbigte Aarhundrede, som har hjemme i en Kreds, hvor Kjærlighed og Troskab er Husguder, hvor man glæder sig til de bestemte Timer, da man samles, og med fornyede aandelige Kræfter gaaer fra dem til sine Forretninger, fulgt af oplivende Erindringer, Den, som har omtalt det i en saadan Sphære, kan bedst føle det Sørgelige i den modsatte Tilstand, naar man med Frygt nærmer sig den fælles Arne, med bange Forventning speider i de betjendte Ansigter, for at see, om det idag er klogest at tie eller at tale, at bukke eller at skynde sig til sin Ensomhed, for i den første bedste Afhandelse, eller i Arbeide, hvis man formaaer det, at overvinde den trykkende Atmosphære, som man har medbragt derfra, hvor man burde hente Modgift imod Livets Sorger. Sjeldent var det i det Germanske Huus, at man gik tilbords med et fornøiet Sind, men endnu sjeldnere, at man reiste sig fra Bordet med et lignende. Den Dag, vi her omtale, var endnu mørkere end de sædvanlige. Da Familien samledes i Spisestuen, bleve de halve Couverts borttagne. Georg lod sig undskylde, Frits og Alfred mødte ikke. Pauline satte sig tilbords med et ængsteligt bankende Hjerte, og det faldt hende vanskeligt at vise sig udvortes rolig. Agnete var endnu blegere og tausere, end han pleiede; og Fruen var saa forgrædt, at hun ikke lignede sig selv. Imidlertid var hun den eneste Talende, thi med mange rørende Ord meldte hun, at hun kom fra at tage Afskeed med de høist interessante norske Venner, som i denne Eftermiddag vilde tiltræde deres Hjemreise; at hun strax efter Bordet skulde gaae tilbage til Frøken Gine, for med hende at søge Trøst i at gjenkalde sig den Lykke, de

nydt i den altfor korte Omgang med den mageløse Thora. egeistret Lovtale over denne Dame og Beklagelse over Ta- hendes Selskab endte nu denne vidtløftige Tale, af hvilken n, nedsunken i Tanker, ikke havde hørt et Ord, og som e i en anden Stemning vilde have lyttet til med saaret men den nye Sorg, hvoraf hun for Øieblikket var betagen, e aldeles den gamle, som hun nu desuden saae i et andet Lys, lt, hvad hun hørte om denne Gjenstand, interesserede hun for den bekræftede Efterretning om den forhadte Medbeller- rnelse, hvorved hun ikke kunde undlade at føle en indre Lettelse. a Agenten samme Aften forlod Contoret, gik han ikke Klubben, som han pleiede, men ganske mod Sædvane tyede b i Dagligstuen. Der var intet Menneske. Han satte sig nduet og saae ud paa Gaden, som Tusmørket indhyllede. Dine fulgte næsten ubevidst de dunkle Skyer, som fore g tilbage over Maanen. Ligesom opvaagnende af en slum- Tilstand, lod han Haanden glide over Ansigtet, og sagde selv: „Hvorfor sidder jeg dog her? Gud-veed, hvad jeg erinde! Det synes mig, som om jeg ledte efter Nogen, efter Nogen. Efter et trøsteligt Ord, tror jeg! Ak, kulde jeg finde det? Nei, eensom og mørk, som denne er min hele jordiske Tilværelse. Gid jeg snart havde Ende ! Hisset vilde jeg vel finde den Kjærlighed, hvoraf mit eget er opfyldt og som blev forsmaaet her paa Jorden. — ? Hvad siger jeg? Ak, arme Mand! bedrag dig ikke! Brin- i selv et Hjerte, fuldt af Kjærlighed, til Kjærlighedens ? Er det kun ikke saa, at du blot elsker dig selv? Hvilken gjennembæver mig! Det er Samvittigheden, den ubestik- Dommer i vor egen Sjæl; den reiser sig og siger: Saa ræmmer du dig over din Broders Ukjærlighed, — og du lsker du ham? Er det Kjærlighed at saare ham, at ville ham Den, som er ham kjærest, som er nødvendig til hans

Tilfredshed? — Men det er netop, hvad jeg ikke kan overvinde, den gjennemborende Tanke, at denne uværdige Dreng skal være nødvendig til hans Lykke, skal udelukke hver anden [illegible] hans Hjerte. — Med hvilket Blikkast saae han paa ham, [illegible] havde udtalt de Ord, som afslørede denne hans Yndlings [illegible] Hvilket Udtryk af Overraskelse, af Smerte og Vrede laae [illegible] — Ak, det var paa ham, jeg hævnede mig! — Hævnede mig? Men hvad har jeg dog at hævne? Det var ingen ædel Handling at aabenbare denne lille Hemmelighed. Jeg havde dog forestillet mig, at jeg aldrig ville røbe den. Men den fløi mig ud af Munden i min Vrede. Og jeg havde Grund til at være vred: Den Dreng er en Ulykke for vort Huus, og han trodsede og fornærmede mig. Han sagde, at jeg greb Leiligheden for at nedtrykke ham, at jeg misundte ham.... Du gode Gud! Skulde det virkelig være sandt? Jeg er skinsyg paa ham, men nedtrykker jeg ham? — Ja, nu er han vel sagtens nedtrykt. Hans Velgjørers Kjærlighed har han vel mistet, og hvad ere Velgjerninger uden Kjærlighed? En Almisse, som ingen Velsignelse bringer den Givende, og trykker haardt den Modtagende. — Men hvad jeg sagde, var jo dog sandt; jeg løi ikke, jeg bagtalte heller ikke, thi han selv hørte derpaa. Men — Gud være mig naadig! jeg satte Ondt for ham. — Ak, hvilket Ord! Intet andet Sprog har, saavidt mig er bekjendt, noget Ord, som svarer til dette saa betegnende Udtryk. Sætte Ondt! Det er, som at opstille en Snare, kaste uheldbringende Runer for den troskyldige Vandrer. Det forholder sig til Løgn og Bagtalelse, som Gift til Dolk og Kugle. Løgnen, det falske Vidnesbyrd, kan Tiden gjøre tilskamme; men Den, som sætter Ondt, staaer bag en dæmonisk Skandse, thi han anfører virkelige Facta, men fremstilte i et fiendtligt Lys; han benytter sig af den menneskelige Svaghed for at saae den onde Sæd i den Jordbund, hvor den lettest kan spire og værst fordærve Den, man vil undertrykke. Undertrykke et Menneske! —

Min Gud! Det er jo en af de Synder, man kalder himmelraabende ...., som raabe til Himlen for at nedkalde Hævn. — Har jeg gjort mig ſkyldig i en ſaadan Brøde? — Mit Hoved er ganſke fortumlet. Gud i Himlen! du veed, at Dette har jeg ikke villet. Af nei! det er ikke Ondſkab, det er Skinſyge, ſom har forført mig. Men ſtrafværdig er en ſaadan Skinſyge, — ſindelig mellem unge Elſkende, utilgivelig og latterlig i alle andre Forhold. — Ja, ſaaledes ſiger Verden, men ikke Den, hvis Liv er fordærvet af Forhold, ſom ikke kan brydes og ikke udholdes. Lad det være Svaghed! Det, jeg har tabt, er værdt at begrædes, er uerſtatteligt. — Afſkyelige Inconſequens i en ſyg Sjæl! Jeg vilde give mit Hjerteblod for at faae hans Kjærlighed tilbage, og jeg handler, ſaa jeg vilde forſkjertſe den, hvis jeg beſad den. Jeg kan ikke taale at tænke mig ham bedøvet, og jeg ſøger at frarane ham, hvad han vel, desværre, mindſt kan taale at tabe."

Den ſørgmodige Samtale, ſom Fredrik her holdt med ſig ſelv, blev afbrudt af en ſagte Klynken, ſom lød fra den tilſtødende Spiſeſtue. Han ſkyndte ſig derind, og fandt den lille Marie, ſiddende i en Krog paa Gulvet. Hun havde bedækket ſit Anſigt med ſit Forklæde, der var gjennemvædet af hendes Taarer. Fredrik løftede hende op, idet han ſagde ved ſig ſelv: „Jeg er da ikke den eneſte Bedrøvede her. Disſe uſkyldige Taarer kan jeg maaſkee dog have den Troſt at aftørre."

Han bar den lille Pige ind i den anden Stue, ſatte hende paa ſit Knæ, og ſpurgte om Grunden til hendes Graad. Med en af Hulken afbrudt Stemme ſvarede Barnet: „Jeg kan ſlet ikke finde Pauline; Folkene veed ikke, hvor hun er henne; hun er reent borte. Jeg er ſulten og ſøvnig; men naar Pauline ikke er her, ſaa er der Ingen, der bryder ſig om mig; jeg gaaer her ganſke allene og er bange, jeg veed ikke hvorfor."

Fredrik tænkte: „Stakkels Barn! Heller ikke jeg har hidtil

brudt mig synderlig om dig. Du er saa nydelig og indtagende, og dog er det, som om du hverken havde Fader eller Moder."

For første Gang kjælede han ret faderlig for den lille Pige, og søgte at berolige hende. Han lod Lampen tænde, paa det at Lyset, som er Menneskets Ven, kunde udøve sin venlige Indflydelse paa dem Begge.

Da Fruen lidt efter kom hjem, [illegible]sede han ved det [illegible]tede Syn af hendes Mand, siddende ene i Dagligstuen med den lille Datter [illegible] sit Skjød. En usædvanlig Forlegenhed syntes at hvile over hende. Hun fremstammede Noget, der lignede en Undskyldning, spurgte, om lille Marie var bleven syg, om Agenten ikke var vel, hvor Pauline var.

Fredrik svarede: „Hvor Pauline er, veed jeg ikke, men bedrøvelig er det, at vort eget Barn er forladt og uden Pleie og Opsigt, naar den gode Pige ikke er tilstede. Hun opfylder de Pligter, som paaligge en Moder, der synes fremmed for Alt hvad der burde være hende nærmest."

Fruen taug, løftede Marie iveiret, kyssede hende, tog hendes Haand og fulgte hende ud af Værelset. Ved Døren standsede hun, vendte tilbage og sagde med usikker Stemme: „Det er ubegribeligt, hvor Pauline kan være gaaet hen. Jeg stolede paa hende; men nu skal jeg selv sørge for Marie og bringe hende tilsengs. Imidlertid beder jeg dig at vente mig her. Jeg har lovet at levere dig et Brev .... jeg beder dig at læse det .... at være god og tilgive .... at ikke dømme mig uhørt .... at ikke være streng mod ham, som" ....

Det forundrede og allerede strenge Blik, hvormed Agenten stirrede paa hende, bragte Ordene til at døe paa hendes Læber. Hun fremtog et Brev, rakte ham det, og uden selv at vide det, neiede hun dybt for den ganske forbausede Mand, hvorpaa hun hurtig forlod Værelset med sit Barn.

Fredrik blev siddende i en besynderlig Sindsbevægelse. Han

betragtede Brevet. Haanden var ham bekjendt. Hurtig rev han det op, og følte sig lettet ved at see, at det var fra hans Søn Alfred. Det lød som følger:

„Min Fader! Der gives en Magt, som er stærkere end Alt hvad saakaldet Pligt og Fornuft byder. Hvad siger jeg? Den er selv den høieste Pligt og Fornuft, ja den egentlige Religion for Den, som forstaaer den. Denne Magt er Kunsten. Desværre, du vil ikke forstaae mig! thi nedsænket i lavere, materielle Interesser kan du ikke fatte de Ting, som tilhøre Kunstens guddommelige Aand. Du er dog i Grunden god og ædel, du er min Fader, og derfor smerter det mig dybt at tænke, at du kunde misbillige og misforstaae mig, naar jeg siger: at denne Kunstens uimodstaaelige Magt har befalet mig at forlade Alt, Fædreland, Slægt og Venner, for at adlyde det Kald, jeg i lang Tid har følt i mit Bryst til at vorde Fædrelands, Slægts og Venners Stolthed og Ære. At jeg kan vorde Dette, det føler og det veed jeg. Den høie Musa selv har aabenbaret sig for mig i det herligste Qvinde-Billede, i Thora Muks tilbedelige Skikkelse. Denne udmærkede Kunstnerinde vil indføre mig paa den norske Scene, hvis Prydelse hun nu selv vil blive. Naar du faaer dette Brev, er jeg allerede paa Veien til min Bestemmelse. Kjære Fader! Vil du lette mig Veien til den Hæder, som skal kaste sin Glands paa dit eget Navn, saa viis mig den Gunst at honorere den heri indsluttede Veksel paa fem hundrede Rigsbankdaler, som jeg i Haab om din Godhed og Tilgivelse har vovet at trække paa dig. Af Kjærlighed til Frits har Onkel Georg skjænket Thora og hendes Broder en dobbelt saa stor Sum, og jeg haaber, at du ikke vil nægte at gjøre halv saa Meget for din eneste Søn, som han har gjort for en Fremmed.

Din hengivne Søn Alfred." —

Det var en Lykke for Alfred, at saa mange Begivenheder,

saa mægen indre Sindsbevægelse i Dagens Løb havde udtømt hans Faders Sjælekræfter, og overhovedet at det i aandelig Forstand gik Agenten, som det i legemlig gaaer de Mennesker, der lide af et stærkt chronisk Onde. Det gjør dem mindre modtagelige for andre Sygdomme. Da han havde gjennemlæst Brevet, lagde han det paa Bordet, slog Hænderne sammen af Forundring, og sagde: „Min Gud! hvor er det dog muligt, at et Menneske, uden at være afsindigt, kan være saa galt, saa forkeert! — Min Søn Skuespiller? Nei aldrig! nei umuligt!"

Efter i nogle Øieblikke at have givet sin første Brede Luft, sattede han sig, og sagde: „Hvad er derved at gjøre? Han er jo intet Barn. Hvad kan det hjelpe, at han gaaer her og driver i Lediggang og ondt Lune, hvorover jeg saalænge har ærgret mig? Men er det dog ikke, som jeg blev forfulgt af en ond Aand? Hvorhen jeg seer, Intet uden Fortræd! Man taler om den hunslige Lyksalighed; ja, den skulde nogen Uindviet bare prøve! Et lille Barn, som sidder forladt og forsømt og græder; en voxen Søn, der skriver saadant et bestialsk Brev, som begynder i den syvende Himmel og ender med en Vexel paa fem hundrede Daler, der skal honoreres for at hjelpe ham til at gjøre sig til Nar; en Kone, som .... Naa! der er hun."

Fruen kom ganske stille ind, og satte sig lige for sin Mand med noget Arbeide, som hun ivrig udbredte paa Bordet, uden at see iveiret. Agenten viste hende Brevet og sagde: „Jeg kan vel neppe tvivle paa, at du jo kjender Indholdet af denne skjønne Epistel?"

Fruen havde imidlertid tiltvunget sig lidt Mod og svarede med en forceret Raskhed: „Ja, jeg kjender det, og bifalder det."

„Bifalder du ogsaa din egen Handlemaade? Har du betænkt, hvad det vil sige at understøtte en Søn i at trodse sin Faders Villie, medens han endogsaa maa tage sin Tilflugt til denne Faders Godhed, for at kunne udføre sine daarlige Planer? —

Og fremfor Alt naar denne Fader er din egen Ægtemand, som du har tilsvoret Troskab?"

„Troskab! Ja hvad vedkommer Troskab denne Sag?"

„See, saaledes tænke I gode Damer! I en saa plat Forstand tage I det høje Ord Troskab! Det Slags Utroskab, som mellem to fortrolige Venner vilde blive anseet for at nærme sig Forræderi og bryde deres Forbund, det gjøre I jer kun liden Samvittighed af at begaae mod den Mand, hvis Ro og Lykke burde være eders egen. Men Dette er en Tanke, som er fremmed for vor Tids unge Piger, naar de for Alteret række deres Haand til en stakkels Mand. Det er ikke paa ham de tænke, men paa dem selv; ikke Kjærlighed, men Forfængelighed fører Bruden til hans Hjem. I det fædrene Huus ere de opdragne til tusinde unyttige Kunster, kun ikke til den største, den ædleste, den at være Hustru og Moder, den hvorved deres Stilling i Staten bliver saa værdig, saa vigtig, at man vel kan sige: Ulykkaligt vort Fædreland, om denne Aand skal faae Overhaand og ryste dets Nutid og Fremtid i deres dybeste Grund! — Dog hvad vil jeg med al denne Tale?"

„Det er rigtignok en forfærdelig Tale, og hvad skal alt Det sige?"

„Det skal sige, at et Menneskes længe fordulgte Klager tilsidst maae give sig Luft; det skal sige, at Livet er altfor tungt uden en venlig Haand at støtte sig til, uden et trofast Hjerte, der har Rum for vore Sorger og Glæder. Ak Mine! da jeg først vovede at nærme mig til dig, da tænkte jeg, at den unge, mukke Pige, som levede i trange Kaar, i et indskrænket Livs nange Savn, skulde forsone sig med den ældre Mands Alvor, naar hun saae den Kjærlighed, hvormed han bestræbte sig for at skaffe hende et behageligt Hjem. Jeg tænkte, at hun vilde erstjønne og oplive dette Hjem og være sin Mands Veninde. — Er dette mit Haab blevet opfyldt?"

Fruen begyndte at græde, idet hun udbrød: „Ak, German! dine Ord bedrøve mig noget gyseligt. Jeg tilstaaer, jeg har ikke tænkt saa nøie over min Handlemaade, og det slog mig rigtignok iaften, da jeg kom hjem og saae dig sidde her saa ene med lille Marie; og da jeg nu desuden havde dette Brev, som ... Men betænk nu ogsaa selv, hvordan jeg har det og har haat det bestandig! Jeg veed nok, at du bebreider mig, at jeg gaaer meget ud, og kjeder mig herhjemme; men er det noget Under? Aldrig er du mild og venlig eller i godt Humeur! aldrig er her frit og behageligt, naar vi samles med din Broder og vore øvrige Huusfolk. Alle ere de generede. Det er, ligesom der hang en Ulykke over vore Hoveder, eller som vi vare i et Kloster, eller sad i en Ligstue. Jeg er af Naturen en Hader af Eensomhed, af Alt hvad der er trist og dødt. Jeg er nu engang ikke af Dem, som kan sidde hele den udslagne Dag og prikke med en Synaal eller en Strikkepind, eller lære et Barn at kjende Bogstaver, for derefter om Aftenen at sidde ene med et Par Børn eller et Par misfornøiede Mennesker, der see paa hinanden, som om de sad og skulde gjøre Forklaring for Retten, og vare bange for at forsnaae sig. Tidt og mange Gange sidder mit Hjerte i min Hals, og saa gaaer jeg ud for at drage frisk Luft og see andre Mennesker, som synes godt om mig, og som kunne tale. Er det saa stor en Synd? — Du siger, jeg skulde være din Veninde, men indlader du dig nogensinde fortrolig med mig? Bider du mig ikke af ved hver en Leilighed?"

„Stakkels Mine! Har jeg saa stor Uret? Ja, det er rimeligt nok! Et frisk Gemyt kan ikke trives her. Ikke Enhver formaaer at drage Honning af den bittre Urt. Tilgiv mig; ræk mig din Haand!"

Fruen vedblev: „Og hvad nu Alfred angaaer, har jeg da ikke talt til dig om ham? Vilde du høre et Ord om hans Ønsker? Han betroede sig til mig; skulde jeg forraade ham? —

hvorfor skulde han opoffre sit Kald til Kunsten, som er hans
øieste Maal?"

„Kunsten! Kald til Kunsten! Det er nu en af de Tale-
maader, som høre til Dagens Orden. De, som ikke due til
nogen anden Ting, de troe, at de kan blive Kunstnere; de, som
ngen Ting gide bestille, de tænke, at i Kunstens Rige er der
n Frihavn, hvor de kan løbe lige ind uden Lods og Compas.
Alfred bliver sandelig aldrig Kunstner i nogensomhelst Forstand.
Han er en Nar."

„Du er for streng imod ham. Du skulde have seet ham
pille Scener af Mulatten med Thora Muk!"

„Ja Gud skee Lov, at jeg ikke har seet det! — Men lad
aae! Idag har jeg været streng og angret det; iaften vil jeg
ære mild og eftergivende; det vil jeg maaskee ogsaa komme til
t angre. Men lad mig nu i Guds Navn engang forsøge at
andle paa min Broders Viis, og være splendid og overbærende
nod Ungdommen. Alfreds Vexel faaer jeg vel honorere, for
ke at prostituere ham. — Pas paa, han kommer snart til-
age; maaskee kan han da være bleven klog af Skade og komme
om den forlorne Søn og bede om godt Veir."

Fruen blev glad og omfavnede sin Mand med mange Tak-
gelser. Hun vilde just til at begynde et meget ubetimeligt For-
var for Alfreds store Talent, da hun heldigviis blev afbrudt
ed Georgs pludselige Indtrædelse. Hans Ansigt blussede, hans
ele Væsen bar Præg af en stærk Sindsbevægelse, som han an-
rengede sig for at skjule. Med et tvunget Smiil og en paa-
ngen Rolighed sagde han: „Godaften! Frits er ikke her, som
eg seer. Er han maaskee hos Pauline?"

Fruen svarede: „Nei, vi have ikke seet Noget til ham, og
Gud maa vide, hvor Pauline er bleven af. Jeg begynder virke-
g at ængste mig over hendes Ubeblivelse."

Uden at svare vendte Georg sig, som for at forlade Væ-

relſet. Hans Stridt begyndte at vakle, og da han kom hen mod Døren, ſegnede han bevidſtløs om paa Gulvet. Med et Angſtſkrig ilede hans Broder til ham. Han og Fruen løftede den Bevimede op, og ſik ham med Møie bragt hen til Sofaen. De ringede paa Tjeneſtefolkene, og ſendte hurtig Bud efter en Læge. Fredrik ſkjælvede og ſaae ud til at komme i ſamme Tilſtand ſom Broderen; og da Denne efter faa Øieblikke ſlog Øinene op, og var ved ſin fulde Samling, braſt Fredrik i Gråd, omfavnede ſin Broder, og gjorde en Bevægelſe for at kyſſe hans Haand. Forundret og bevæget ſaae Georg paa ham. Lægen kom. Han forordnede Aareladning og kjølende Midler. Med ſtørſte Omhyggelighed ledede Broder og Svigerinde den Syge op i hans egne Værelſer, hvor de kappedes om at viſe ham Hjelp og Omſorg. Fredrik bragte ham ſelv tilſengs, og ſatte ſig ved Sengen hos ham. Georg talede næſten Intet, en ſtor Uroligheb var kjendelig i al hans Adfærd. Fredrik dekte den, og vovede ikke at berøre Grunden dertil, da han vel gjættede, at Frits var dens Gjenſtand, og med uſigelig Anger gjenkaldte han ſig Scenen fra ſamme Morgen.

Som et Himlens Sendebud ſyntes dem under disſe Omſtændigheder en Contorbetjent, der traadte ind med de Ord: „Det er mig paalagt af Hr. Frits German at bringe hans Hilſen her hjem. Dampſkibet gik nu først for en Timestid ſiden Jeg fulgte Hr. Frits ombord, hvilket Herrerne nok veed.“

Det Menneſke, ſom bragte dette Bud, var den unge Contoriſt, ſom Frits engang omtalte i ſin Samtale med Alfred. Ogſaa han ſyntes ſærdeles urolig, han fremſtammede nogle Undſkyldninger, og blev ſtaaende; og det var kjendeligt, at han endnu havde Noget at ſige, hvormed han ikke kunde komme frem. Begge Brødrene begreb, at Frits havde givet ſin Flugt Udſeende af en Forretningsreiſe efter hans Plejefaders Befaling. De vare langt fra at ville forſtyrre hans Plan; tvertimod følte

org ſig trøſtet ved den Beſindighed, hvormed hans Yndling
bde ſøgt at undvige al Opſigt. Han traf Veiret dybt, ſom
i en tung Steen faldt fra hans Bryſt, og hans Anſigt for-
brede ſig, ſom om et Slør blev revet fra det. „Jeg takker
m," ſagde han til Contorbetjenten: „Frits gik ſagtens for-
let til ſin Reiſe?"

„Nei det troer jeg ikke," ſvarede den unge Mand: „Han
ttes ikke at være i godt Humeur. Han havde nok ikke taget
ſted med Jomfru Pauline, og deraf var det maaſkee .....
af kom den ſlemme Omſtændighed, ſom .... ſom uden min
yld" ....

„Hvad er der?" udbrød begge Brødrene: „Er der hændet
gen Ulykke?"

„Nei, Gud bevares! ingen Ulykke, men det Uheld, at
mfru Pauline mod ſin Villie kom til at følge med Damp-
et."

Fruen havde imidlertid ſendt Bud til et Par Steder, hvor
n meente, at Pauline muligvis kunde være gaaet hen, og
i en eller anden Maade være bleven opholdt. Da denne For-
dning flog feil, begyndte hun alvorlig at ængſte ſig. Hun
øb til Georgs Værelſer for at kalde ſin Mand ud, og traadte
øb ind ved Contoriſtens ovenanførte Ord.

„Pauline fulgt med Dampſkibet!" raabte hun: „Reiſt bort!
me! Hvilken Scandal! Er Pigen fra ſig ſelv? Hvad vilde
i paa Dampſkibet?"

„Ak, Frue!" udbrød det unge Menneſke med ydmyg Mine:
iv ikke vred! Det var en Uforſigtighed af mig, men det
ide ſaa let ſkee paa den Maade. Gud veed, at jeg" ....

„Naa naa!" ſagde Georg: „Tag Mod til Dem og fortæl
Sammenhængen. Sæt Dem ned og tal frit og roligt."

„Det gik ſaaledes til, at ligeſom jeg havde fulgt Hr. Ger-
n ombord paa Dampſkibet, begyndte der at falde en ſtærk

Taage, og Captainen sagde, at forend den hørte op, vilde han ikke lette Anker. Da jeg havde taget Afsked med vor unge Herre, gik jeg og en Karl, som havde baaret hans Kuffert, tilbage med Baaden, hvori vi vare komne. Da jeg vilde gaa hjem, mødte jeg her i Gaden Jomfru Pauline, som kom fra Pladsen og havde talt med Karlen, som har hjemme her. Hun kom hurtig hen til mig, og spurgte, om Dampskibet ikke var gaaet endnu? Hun sagde, hun vilde endelig ombord for at tale med Hr. Frits; hun havde ikke faaet sagt ham Farvel. Hun var meget bedrøvet og bad mig saa rørende om at følge hende ud til Skibet, at det var mig umuligt at sige Nei. Jeg ved jo, at de ere Forlovede, og syntes derfor, at der ikke var noget Ondt i. Taagen varede fremdeles. Vi bade Vorherre bevare den, og vi næsten løb til Toldboden. Der gik endnu adskillige Baade frem og tilbage, og da vi kom til Skibet, var der ogsaa flere Folk, som havde fulgt deres Venner ombord, og som skulde tilbage. Hr. Frits var nede i Kahytten, og da vi kom ned til ham, sad han ganske ene i et af Værelserne derude. Han blev meget forundret, og jeg troer, han blev meget glad, da han saae Jomfru Pauline, og jeg gik op paa Dækket for ikke at genere, og for at passe paa, naar vi skulde forsøge os bort. Det varede kun kort, saa forbeeltes Taagen og Maanen kom op. Nu blev der ringet, og alle Uvedkommende skulde afsted i en Hast. Der blev en stor Tummel med at sige Farvel og med at skynde sig ned i Baadene. Jeg vilde just løbe ned i Kahytten for at hente Jomfru Pauline, da hun efter min Formodning kom mig imøde ved Kahytstrappen. Jeg saae hende saa grangivelig i hendes sorte Kaabe og med et sort Slør over Hatten. Jeg tog hendes Haand og sagde: Vi have intet Øieblik at spilde. Hun svarede mig ikke. Jeg mærkede, hun græd, og holdt sit Tørklæde for Ansigtet. Saaledes sad hun ogsaa hele Tiden i Baaden. Men ligesom vi komme til Told-

boden, og jeg har givet hende Haanden for at hjelpe hende op fra Baaden, falder Maaneskinnet hende lige i Ansigtet, og jeg seer med Forfærdelse, at det er ikke Jomfru Pauline, men en fremmed Dame. Hun seer ogsaa paa mig og skriger høit: „„Gud, det er ikke min Broder, hvor er min Broder?““ — Hun græder og beder mig at lede hendes Broder op, og vi fare nu omkring i Compagnie, for mellem de nys Ankomne at finde, hun sin Broder og jeg Jomfru Pauline, uagtet jeg forresten, da jeg tænkte mig om, nok kunde begribe, at Jomfruen var bleven paa Skibet. Vi kunde desværre ingen Broder finde. Den utrøstelige Dame bad mig at følge hende til sit Hjem paa store Kjøbmagergade; men jeg vilde tilbage til Skibet efter Jomfru Pauline, og tilbød min Ubekjendte at skaffe hende en Vogn. Der var imidlertid ingen Vogn i Nærheden. Tiden var gaaet hen. Dampskibet var allerede borte, heller ingen Baad saa let at skaffe, efterfom det var blevet silde. Jeg maatte da følge Damen hjem. Hun græd og gjorde mig Bebreidelser hele Veien, og .... Ja saadan er det gaaet til, det gjør mig forskrækkelig ondt, men hvad skal jeg gjøre?“

Mandene kunde ikke afholde sig fra at smile over denne Beretning, men da Contoristen havde fjernet sig, udbrød Fruen i Klager og Vredes-Yttringer over den Plet, som Pauline efter hendes Mening havde sat paa sit Rygte. Georg rakte Haanden imod hende, og sagde: „Ak, kjære Svigerinde! De vilde ikke klage, dersom De vidste, hvilken Trøst det er for mig at vide, at denne kjære Pige som en god Skytsaand har fulgt min stakkels landflygtige Frits, thi flygtet er han fra den haarde Plejefader, der bød ham gaae fra sine Øine. Ja min opfarende Hidsighed er den dæmoniske Natur i mig, hvorfor jeg maa bøde! Og dog, hvor maa jeg takke Gud! thi haardt er det, at min Yndling er, som han imorges sagde, gaaet ud i den vide Verden for at søge sit Brød blandt Fremmede; men langt grædse-

ligere var dog Det, jeg frygtede; thi Frits er ung, han er ikke uden Stolthed, og har et hedt Blod, som jeg selv."

„Nei!" raabte nu en Stemme: „Frits er besindig, fast og mandig, det siger jeg!"

Og med disse Ord traadte Wagner nærmere, og idet han tog Plads ved Georgs Seng, greb han hans Haand og sagde venlig: „Stakkels Mand! hvor du brænder! du har Feber. Har du været urolig for din Kjæledægge? Det skal du ikke være, Alting vil blive godt. Jeg har her en god Recept, som skal curere dig. Det er et Brev fra Frits, som han selv skal have bragt til Mit, engang i Eftermiddags, men jeg har været i Middagsselskab, og kom først hjem for lidt siden; derved er jeg desværre bleven forhindret fra at bringe denne Trøst i rette Tid. Han tog imidlertid Brevet frem, udfoldede det og læste følgende:

„Kjære Hr. Wagner! De har stedse vist Dem god og velvillig imod mig, og derfor vover jeg at tage min Tilflugt til Dem, og beder Dem høre mig i et Øieblik, da ingen Anden vil det. Dumme Streger, letsindige Handlinger fra en forsvunden Tid, hvilke jeg selv afskyer, ere, som onde Spøgelser, vendt tilbage for at omgive og fordærve mig. Min Brud vender sig fra mig, og min faderlige Velgjører har forskudt mig. Skibet Johanne Marie skal være total forliist i Nærheden af Ramsgate, hvor det har været inde til Reparation, og nu paastaaer man, at denne Ulykke er Frugten af min Forsømmelse, Ukyndighed, ja maaskee Uredelighed. Det er umuligt, at der kan være skeet nogen betydelig Feil ved Skibets Construction og Tilstakling, saa vist som der heller Intet kan være at udsætte paa Materialet. Jeg er i den Henseende vis i min Sag; men hvorledes skal jeg kunne bevise min gode Ret? Beskigtiget o. s. v. er jo Skibet; men det forstaaer sig, det vil under disse Omstændigheder ikke være tilstrækkeligt. Hvad skal jeg altsaa gjøre? Jeg veed det

ikke selv; men dog driver en indre Magt mig til at søge Oplysning paa de Steder, hvorfra man beskylder mig. Jeg reiser derfor endnu idag med Dampskibet til Kiel, hvorfra jeg gaaer til Hamborg og derpaa til Ramsgate og Liverpool. I Fortrøstning til min retfærdige Sag haaber jeg at kunne vende tilbage, frikjendt for den vanærende Mistanke, der hviler blytung paa mig. Kan jeg det derimod ikke, saa kommer jeg ikke tilbage, men søger mit Brød ved en eller anden Skibshavn, paa en eller anden Maade. Jeg har ikke særdeles mange Penge med mig, men dog Nok til at kunne slaae mig igjennem en kort Tid. Jeg siger Dem herved Farvel, kjære Hr. Vagner, og beder Dem: Tal et godt Ord for mig hos Deres Ven, min Plejefader, for at hans Vrede ikke maa følge mig paa mine fjerne Veie, eller møde mig, om jeg er saa lykkelig at komme tilbage. Og .... kjære Ven i Nøden! Nævn mit Navn for Pauline! — Ak! om denne Side af min onde Skjæbne tør jeg ikke tale, af Frygt for ganske at tabe den Fatning, som i dette Øieblik er saa nødvendig for Deres hengivne og ærbødige

Frits German."

Medens dette Brev blev oplæst, sad Agenten med korslagte Arme og Øinene fæstede paa Gulvet; Georg derimod saae med ufravendt Blik paa Vagner og syntes at opfange hvert Ord fra hans Læber. Da Læsningen var endt, takkede han Forelæseren, og udbrød med foldede Hænder: „O Gud være lovet! Min Frits har taget sit Parti som en Mand. Han reiser først til Hamborg, derhen vil jeg skrive til ham allerede imorgen."

Den nylig saa nedtrykte Mand var ved disse senere Efterretninger bleven saa beroliget, at Lægen, der samme Aften gjorde ham et nyt Besøg, forundrede sig over den pludselige Bedring i hans Tilstand. Han sagde muntert Godnat til sin Broder og Svigerinde, og lagde sig rolig til at sove, medens hans gamle

Tjener sad i Lænestolen i hans Nærhed, ligelebes i en sød Søvn.

Den næste Morgen befandt han sig imidlertid ikke saa vel. De Sindsbevægelser, hvortil den foregaaende Dag gav saa megen Anledning, havde sat ham i en exalteret Tilstand, der ellers ikke var ham naturlig. I denne Stemning havde han følt sig grebet af den i sig selv urimelige, men rædselfulde Tanke, at Frits i et Øieblik Fortvivlelse kunde have dræbt sig selv, et Forsæt, som han troede at øine i de Ord, hvormed Hun forlod ham. Med denne Angst i Sjælen havde han, uden at nyde det Allermindste, hele Dagen med rastløs Urolighed søgt og ventet paa Frits. Ved alt Dette vare hans Kræfter udtømte. Han havde sovet uroligt om Natten, han var mat og nedslagen, og den Bevægelse, som han den forrige Aften havde følt, havde tabt at give Plads for Betænkeligheder og Bekymringer. Han sagde til Wagner, som samme Morgen besøgte ham: „Jeg har begyndt et Brev til Frits; men mit Hoved er saa tungt, jeg kan ikke samle og udtrykke mine Tanker. Jeg beder ham komme tilbage, men troer du, han vil det? Svar mig oprigtig!"

„Jeg troer hans egne Ord. Kan han opklare den Sag med Skibet, og bevise sin Uskyldighed, saa kommer han sikkert."

„Men hvorledes kan det blive ham muligt? Og kan han ikke det, hvad saa?"

„Ja ærligt talt, isaafald troer jeg ikke, han kommer igjen, og jeg kan ikke fortænke ham deri. Jeg sætter Priis paa en stærk Ærefølelse hos en Mand. Man har vel ofte havt Grund til at kalde Frits letsindig, men dog er jeg vis paa, at der i hans Sjæl er en Fond af Fasthed, af Kraft, af Oprigtighed, som i Tiden meer og meer vil træde frem for Alles Øine."

„Ja, hvad jeg har havt i ham, det føler jeg nu mere end nogensinde."

„Han er jo ikke uigjenkaldelig tabt for dig. Paa mere

end een Maade kan I jo forenes paany, og lad imidlertid dine Velgjerninger følge ham."

„Det skal de tilvisse! ham og hans Pauline. Men ak! jeg havde haabet, paa en anden Maade ... jeg havde vovet at haabe paa bedre Dage."

Ikke uden Anstrengelse fuldførte Georg nu det begyndte Brev. Det var saa kjærligt, saa faderligt, at Wagner selv, tiltrods for sin nys udtalte Mening, ikke tog i Betænkning i nogle tilføiede Linier at understøtte sin Vens Ønske og raade Frits at offre Taknemmeligheden sin retmæssige Selvfølelse. Wagner bragte selv Brevet paa Posthuset, og Georg fandt sig lidt mere rolig ved at have udtalt den Kjærlighed, som opfyldte hans Hjerte, og derved stræbt at gjøre sin Haardhed god igjen.

Af de Sorger og Uroligheder, som i dette sidste Døgn havde herskет i det Germanske Huus, var det ikke den mindste Deel, som var falden i Paulines Lod. Efter hendes førnmtalte Samtale med Georg, troede hun, at nu var der Fred og ingen Fare mere for Frits, og med Længsel speidede hun i Vinduet efter hans Komme, for at bringe ham denne gode Tidende, endnu inden han fik talt med sin Plejefader, og for tillige selv at forsone sig med den Elskede. Middagstimen kom, han indfandt sig ikke. Mismodig gik hun tilbords. Den ene Time forsvandt efter den anden, ihvor langsom endog hver Minut hensneg sig for den bange, længselfulde Pige. Det begyndte allerede at lakke mod Aften. Hun kunde ikke længere udholde at stirre ud ad den Vei, hvorfra han maatte komme, at lytte efter ethvert fjernt Trin i den fjerneste Deel af Gaden, for med Haab at hilse hver Kommende og med Sukke ledsage hver Forbigaaende. Endelig tog hun Hat og Kaabe paa, og gik ind paa

Pladſen, og da han ikke var der, ud ad de tilſtødende Veie, for at opdage et Spor af ham. Da hun endelig næſten modløs kom tilbage paa Pladſen, mødte hun den omtalte Karl, der af ſig ſelv gik hen til hende og fortalte, at han tilligemed den for omtalte Contoriſt nu kom fra at have fulgt den unge Herre ombord. Med bankende Hjerte ilede hun Contorbetjenten imøde, og overtalede ham til at føre hende ud til Dampſkibet, i ſit Hjerte ſikker paa, at hendes Bønner og Overtalelſer ſkulde føre den flygtende Ven tilbage; og anraabende alle Kjærlighedens gode Genier om at lade Taagen ſkjule Hav og Land og hendes Foretagende, fulgte hun i ſtørſte Haſt med den unge Ledſager.

Medens de Fleſte af Paſſagererne endnu opholdt ſig paa Dækket, var det let for Frits at finde et ensomt Sted i Kahytten, hvor han uforſtyrret kunde hengive ſig til ſine ingenlunde fornøielige Tanker. Man kan foreſtille ſig den glade Overraſkelſe, hvormed han pludſelig ſaae Pauline ſtaae ved ſin Side. Saaſnart den velvillige unge Følgeſvend havde ladet de Elſkende blive ene, udgjød Frits ſin Tak og Glæde i de varmeſte Udtryk, idet han kyſſede Paulines Hænder og trykkede dem til ſit Bryſt. I et ſaadant lykſaligt Øieblik behøves kun faa Ord til at bilægge den meeſt indviklede Proces, og Frits og Pauline beſeglede deres Forſoning med de ſødeſte Taarer, det hjerteligſte Favntag, ſom endnu nogenſinde var bleven dem tildeel. Pauline berettede nu ſin Samtale med Onkel Georg, forſikrende Frits, at den kjærligſte Modtagelſe ventede ham. „Lad os nu ſkynde os hjem,“ ſagde hun: „Lad en glad Aften erſtatte os denne Dags ængſtelige Lidelſer!“

Men til ſin ſtore Forundring mødte hun her den beſtemteſte Modſtand. Frits underrettede hende om den Sag angaaende Skibet, hvilken var hende ubekjendt, og paa alle hendes Foreſtillinger og Bønner ſvarede han: „Ak, min Pauline! Om jeg er ſaa lykkelig at være dig kjær, maa da ikke min Vær

være dig mere dyrebar end min Nærværelse? Kan du taale at see mig der, hvor jeg har været agtet, hvor jeg har befalet, nu at gaae som et Skumpelskud, hvem Onkel Georg skaaner med sværlig Mebynk, hvem Onkel Fredrik vender Ryggen med Foragt, og hvem de Underordnede ikke vide hvorledes de skulle omgaaes, medens jeg selv ikke veed, hvad Plads jeg tør eller bør indtage? Nei, denne Ydmygelse maa jeg spare mig. Jeg har ikke fortjent den; jeg stoler paa min gode Sag. Her er en Misforstaaelse, som jeg haaber at klare. Det er umuligt, at sagkyndige Folk i Ramsgate kan have afgivet en saadan Forklaring. Der vil jeg hen, og til Liverpool. Lad mig reise, min Pauline, og komme tilbage, værdig den Lykke at tilhøre dig, den Lykke, som var mig saa nær! Er Skjæbnen mig imod, kan jeg ikke bevise min Ret i dette Øieblik, saa vil der dog et eller andet Sted opgaae en bedre Stjerne for mig, og da ville vi atter forenes, med dobbelt Glæde efter de overstandne Sorger. Bevar mig din Troskab! lad dig ikke overtale til at forlade din stakkels Frits! lad Ingen sætte Ondt for ham hos dig! Vær vis paa, at hverken Tid eller Tilskikkelser skal rokke min Kjærlighed til dig! Denne Time, hvori du har opsøgt mig, hvori du har opreist mit synkende Mod, — tro mig, denne Time har bundet mit Hjerte, min hele Sjæl uopløseligt til dig. Jeg troede ikke, at det var muligt at elske dig høiere, end jeg hidtil elskede dig, men dette Bevis paa din trofaste Kjærlighed har endnu forhøiet dit Værd i mine forelskede Øine. Og nu sig mig Farvel, min elskede Pige! græd ikke saa meget! sørg ikke for mig! en god Aand vil for din Skyld være med mig."

Den stakkels Pauline formaaede ikke at fatte sig. Hun syntes ganske at opløses i Taarer, og hang, ligesom sammensunken, i den bedrøvede Vens Arme.

Pludselig kom flere Personer ned i Kahytten, Frits sprang op og sagde: „Min Gud! jeg synes, at Skibet gaaer."

Med Latter svarede en Passageer: „Ja, det har det gjort en god Stund. Forundrer De Dem over det? Vi ere vel ikke her for at ligge stille."

Paulines Forlegenhed, hendes ivrige Spørgsmaal om den Herre, der havde fulgt hende ombord, om der ingen Baad var at faae, ingen Mulighed i at sættes iland, viste noksom de Omkringstaaende Sammenhængen, og som en Løbeild fløi den Nyhed omkring paa Skibet: at den unge Dame havde glemt Tid og Rum ved at tage Afsked med sin Elsker, og var bleven en Reisende mod sin Villie. Frits forskaffede hende strax en Plads i Dame-Kahytten, hvor hun taus og skamfuld skjulte sig i sin Koie, og lod som hun sov.

Man var nu langt henne i October, og paa denne sildige Aarstid er de reisende Damers Antal sjelden betydeligt. Det hændte sig denne Gang, at tre Damer, som hørte til samme Omgangskreds, havde glædet sig over at have Dame-Kahytten for dem selv, saa at denne uvedkommende fjerde, som nu blev dem paabyrdet, var dem høist uvelkommen.

Tidlig næste Morgen listede Pauline sig op paa Dækket, hvor hun til sin Trøst strax saae Frits komme sig imøde. Den stakkels Pige var bleg og kunde ikke holde sine Taarer tilbage, idet hun fortalte sin Ven hvad hun i denne søvnløse Nat havde udstaaet ved at bemærke de andre Damers Ringeagt. Af deres indbyrdes, ingenlunde hemmelighedsfulde Samtale havde hun erfaret, at de ansaae hende for en Person, der ved en upassende Opførsel havde gjort sig uværdig til deres Selskab, ja for en bortløben Pige, der maaskee endog vilde paatrænge sig en Brudgom, der havde isinde at forlade hende. Hun tilføiede: „Og det Værste er endnu tilbage, thi hvorledes vil vel Tante modtage mig, naar jeg kommer hjem? Hvordan vil det gaae mig mellem hendes Veninder, Frøken Gine og de Andre, som allerede iforveien ikke have noget godt Øie til mig? Og hvad som

dog endnu er det Allerværſte: Hvordan ſkal jeg leve uden dig?"

Frits opbød Alt hvad hans Kjærlighed indgav ham, for at trøſte den bedrøvede Pige, men hans Ord manglede den rette Tone, thi han ſelv var bekymret over Paulines Stilling, og vidſte ikke at finde Raad.

Veiret var koldt og ubehageligt. Pauline, der ikke havde været belavet paa at gjøre en Søreiſe, var temmelig let klædt. Frits havde ſat ſig tæt ved hendes Side, og deelte ſin Kappe med hende. Han holdt hende i ſin ene Arm, og med den anden ſøgte han at holde Kappen ſammen om dem Begge, men den uvenlige Blæſt rev den beſtandig tilſide, ſom om den trodſig og ſpottende vilde viſe de ſtøiende Bølger den fine Jomfru, ſom bly og bange ſkjulte ſig i dens Folder. Dog ikke blot Vinden og Bølgerne nøde dette Syn, men ogſaa en godmodig, midaldrende Mand, ſom var kommen op paa Dækket. Han gik et Øieblik ned i Kahytten og kom derpaa tilbage med en Kappe paa Armen. Han nærmede ſig det unge Par og ſagde paa Tydſk, henvendende ſig til Frits: „Deres unge Frue fryſer; anmod hende om at gjøre mig den Ære at indſvøbe ſig i denne Kappe, ſom er varm. Den er ganſke ny og ubrugt." — Han nævnede derhos ſit Navn; han var Læge og boſat i det ſydlige Tydſkland, og idet han ſelv hjalp at indhylle Pauline i Kappen, ſagde han: „Jeg veed, min naadige Frue, at det er en Hændelſe, ſom vi have at takke for deres Selſkab her paa Skibet, men lad det ikke fortryde Dem! Hændelſen veed nok hvad den gjør. Et ungt Ægtepar maa ikke i Adſkillelſe ſpilde de gode Hvedebrødsdage. De ere kun altfor korte og komme aldrig igjen."

Da den venlige Fremmede havde fjernet ſig, ſagde Frits: „Den Herre antager os for Ægtefolk."

Pauline ſvarede ſukkende: „Gid vi vare det! Gud give,

jeg maatte følge dig! Dersom vort Bryllup havde fundet Sted; saa havde jeg Ret til at være hos dig, og Ingen turde vise mig Foragt, fordi jeg sad her."

„Hør, Pauline!" udbrød Frits: „Jeg synes, at vor gode Engel har sagt os et Ord gjennem denne fremmede Mands Mund. Hvad mener du, om vi lode os strax vie? Ikke langt fra Hamborg, endnu paa holsteensk Grund, har jeg en god Bekjendt, en fordums Medstuderende, som boer paa et Gods, han nylig har arvet. Ved hans Hjelp kan vi rimeligviis faae en Præst til at vie os. Naar du da kommer hjem til Kjøbenhavn" ....

Pauline afbrød ham: „Hjem til Kjøbenhavn? Nei isaafald vilde jeg følge med dig, dele din Skjæbne, enten den var god eller ond. Hvorledes! Vilde du flede mig fra dig?"

„O min elskede Pige, tal ikke saaledes til mig! Nei følge mig maa du ikke, før jeg har opledet os et Tilflugtsted i Ly for Stormene. Nei, jeg beder dig! friist mig ikke! Det bør ikke saa være, jeg kan og maa ikke misbruge din Kjærlighed. Men jo mere jeg tænker paa min nys fattede Plan, jo mere behager den mig, thi kommer du tilbage som min Hustru, saa vil Onkel Georg tage dig i sin Beskyttelse. Ingen har da Ret til at gjøre dig Bebreidelser. Ingen kan søge at sønderrive vor Forbindelse. Du skal da boe i det hyggelige Hjem, som vor gode Onkel havde indrettet for os. Du skal være hos ham, forsøde hans Liv og bevare hans Kjærlighed for din fraværende Ægtemand. Ak, jeg bliver ordenlig glad og lykkalig! En Aneise siger mig, at jeg snart skal samles med dig og ham, i den kjære Bolig, hvor jeg har drømt at finde mit Paradiis paa Jorden."

Hans Glæde gik sympathetisk over i Paulines Sjæl, og den Tanke, at hun om faa Timer skulde være sin Elskers ægteviede Hustru, gav hende Mod til at hæve sine Øine til det ov-

rige Selskab, som nu efterhaanden samledes paa Dækket, og med et muntert Ansigt deeltog hun i den Frokost, som nu blev ombaaren til Passagererne.

Med Captainens Bistand jævnedes de Vanskeligheder, som modsatte sig Paulines videre Reise uden Pas. Den af Frits omtalte unge Godseier modtog de Reisende med stor Forekommenhed, og da hans gamle Ven fra de kjære Studenterdage havde indviet ham i sin Stilling, indrettede han strax Alting efter hans Ønske, og endnu samme Aften førte han selv det unge Brudepar til den nærliggende Landsbykirke, hvor en ærværdig, graahærdet Præst lyste Velsignelsen over deres Pagt. Lige fra Kirken reiste de Nygifte til Hamborg, og den næste Morgen indfandt Frits sig paa den ofte omtalte hamborgske Kjøbmands Contor, belavet paa en ubehagelig Samtale. Men til hans store Forundring kom denne Mand ham imøde med den ydmygste Mine; og idet han fremførte veemodige Undskyldninger for det Brev, han havde skrevet, bad han i de bønligste Udtryk om Tilgivelse. Den lykkelige Frits erfarede nu, at Skibet Johanne Marie i bedste Velgaaende var ankommet til Liverpool, Dagen efter at hiin sørgelige Efterretning var afgaaet derfra. Misforstaaelsen hidrørte fra den Omstændighed, at et andet Skib af samme Størrelse, ved Navn Johan og Marie, ligeledes hjemmehørende i Hamborg og bestemt til America, virkelig var forgaaet paa det angivne Sted og under de angivne Omstændigheder. Aftenen iforveien, samme Time som Frits og Pauline vare blevne viede, havde Kjøbmanden modtaget denne gode Efterretning, og med den Post, som nu afgik til Kjøbenhavn, vilde han skrive til det Germanske Huus og meddele sine Handelsvenner sin Glæde over den heldige Feiltagelse og sin Bekymring over sin hidsige Skrivelse.

Bevinget af Lykfalighed ilede Frits til sin unge Hustru, der skjælvede og græd af Glæde ved denne Efterretning. Den

Hamborger-Kjøbmand, der brændte af Begjærlighed efter at gjøre sin Uret god ved al ørtunkelig Artighed, kom selv til Hotellet med sin Kone, for at bilse paa de Nygifte og indbyde dem til at tilbringe nogle Dage i sit Huus. Den tydske Dame var et af disse rørende Væsner, hvis vudige, milde Træk forhøies ved et Udtryk af Sørgmodighed. Hun vidste med den behageligste Forekommenhed at møde alle Paulines Indvendinger; hun kjørte strax ud med hende for at forskaffe hende de Nødvendigheder, som den uformodede Reise havde hindret hende i at medtage; og derpaa førte hun det lykkelige unge Par til sit Huus, hvor Alt paa det Nettesse var indrettet for at modtage dem. De maatte love her at oppebie det næste Dampskib, og da de havde skrevet til Onkel Georg, og meddeelt ham en tro Beretning om deres Begivenheder og de Motiver, som havde ledet deres Foretagende, skoge de sig til Ro i det gjæstfri Huus, hvor Alt blev opbudet for at fornøie dem; og saaledes nøde de deres første Hvedebrødsdage i den lykkeligste Stemning.

Der gives faa Ting i Verden, der paa en mere umiddelbar Maade lade Mennesket føle sin Afhængighed af Skjæbnen og andre Mennesker, end Breve. Forunderlig er den Følelse, hvormed vi bryde et Brev, om hvis Indhold vi troe, at det i dette samme Moment vil omskifte vor Sindsstemning fra Sorg til Glæde, eller fra Glæde til Sorg. Det lille Tryk, hvormed vi aabne dette, for os og Alle tillukte Blad, er som om vi med dristig Haand løftede en Flig af det Dække, der skjuler Fremtiden for vore Øine. Denne Brevenes Vigtighed har vistnok foranlediget den Overtro, at de bebudes os af en Stjerne i Løset, og at denne tillige kaldes en Lykkestjerne, er vistnok en Tanke, der først er opkommen i et elskende og længselfuldt

Hjerte. Der gives Folk, som troe at kunne føle i deres Indre, at et Brev er underveis, og om dette bringer Sorg eller Glæde. Uden at ville indlade os i enten at forsvare eller ubetinget at forkaste saadanne Meninger, som grunde sig paa Ideer om Sjælenes, af Rummet uafhængige, sympathetiske Forstaaelse, ville vi blot indskrænke os til at berette, at Georg German syntes, sig selv ganske ubevidst, at have en saadan sympathetisk Anelse; thi paa den Morgen, da de nys omtalte gode Breve fra Hamborgeren og fra Frits og Pauline ankom til Kjøbenhavn, vaagnede han tidligt efter en rolig Søvn, og følte sig lettere og mindre beklemt, end han efter sin Sygdom havde været. Han stod strax op, aabnede Vinduet, som gik ud til Haven, indaandede den friske Luft og sagde ved sig selv: „Gud være lovet for denne Nats Ro, og for denne Morgens Skjønhed! Hvor Solen kaster sit endnu røde Skin paa Træernes gulagtige Løv, paa de sildige Blomster, som staae i Havens Bed! Georginer og Astre glimre endnu pragtfuldt, og den beskedne Reseda sender endnu sin sidste Duft op til mig. Hvor jeg føler mig styrket af denne skjønne Efteraarsmorgen! Det er, som om Sundhed og Tilfredshed paany vendte tilbage, som om jeg følte mig trøstet, jeg veed ikke selv hvorved. — Hvorved? O lad mig ikke være utaknemmelig? Endogsaa den mindste Fugl veed, at Solen, at den frie Natur er hans Velgjører; kun Mennesket lader haant om den Trøst, som disse uskyldige Venner bringe ham. — Jeg vil ikke støde nogen Trøst, noget godt Øieblik fra mig. Jeg vil haabe; Dette er dog et Gode, som Mennesket har forud for sine stakkels Medskabninger. At han kan troe, haabe, elske, det maa erstatte ham de Smerter, som ogsaa han allene fremfor al Naturen har at bære. — At elske, og stedse miste alt det Elskede, det har været min Lod her i Verden, lige siden hine gyldne Dage, da Grethes unge Skjønhed berusede mig, indtil den Dag, da jeg mistede mine unge Venner .... See de stakkels Spur-

ver, hvor de have travlt med at indtage de Reder her under Taget, som Svalerne have forladt! Den fattige Fugl indqvarterer sig i den riges efterladte Sommerbolig, og søger at bevæbne sig mod den kommende Vinters Kulde og Nød ved at forene sig med de Venner, hvis Reder støde op til hans. — Min Rede støder ogsaa op til min første Vens. Ogsaa vi burde forene os for at forsøde hinanden de Sorger, hvormed denne kommende Vinter truer, men desværre! .... Han var dog saa deeltagende den Aften forleden, da jeg blev syg, men siden den Tid seer jeg ham kun lidt, og altid med den gamle kolde, tilbageholdende Mine. — Hvorfor kommer jeg dog stedse tilbage til disse Tanker? Lad mig søge at være rolig, det trænger jeg til. See, nu skinner Solen ind ad Vinduet i mit andet Værelse. Jeg vil gaae derind og varme mig i dens Straaler."

Georgs gamle Tjener havde allerede dækket Kaffebordet og sat det hen til Vinduet i Solskinnet. Han blev glad og forundret ved at see sin Herre træde ind fra sit Sovekammer, som han efter sin Sygdom for første Gang forlod saa tidligt. Da han strax efter bragte Kaffe og Brød, sagde han med den Snakkesomhed, der synes at høre til en gammel tro Betjents Rettigheder: „Naa, Gud være evig lovet! Nu kan jeg mærke, at Herren kommer sig. Det er et godt Tegn, at De vil drikke Kaffe, som De er vant til, og ikke denne Chocolade, som efter min ringe Mening er en Drik, hvoraf et Menneske ikke kan andet end blive melancholsk, thi denne sorte Grums, som ligger paa Bunden i Koppen, den ligner ret de huuslige og daglige Fortrædeligheder, som ligge paa Bunden i et Menneskes Sind, og nage ham midt i al Herlighed og Fornemhed. Og Chocolade er ogsaa en fornem Drik. Kaffe derimod, den er de simple Folks Trøst. Enhver Vaskerkone eller Vaagekone glemmer

Nattens Træthed og Slid, naar hun i Morgenstunden faaer sin Kop Kaffe."

Georg smilede ved denne populære Afhandling. Tjeneren vedblev: „Hvor det er rart at see Herren saadan smile! Idag har De ret igjen det kjære gamle Ansigt, som seer ganske ungt ud. Ja vi Folk tale mangen Gang imellem os om den Ting, at Agenten, som er et Aar yngre end Herren, seer meget ældre ud. Han har nok ogsaa et tungere Sind og tager sig Verden nær. Men dog har jeg i alle disse mange Aar aldrig seet ham saadan tilmode som den Aften, da Herren blev syg. Da han og Fruen fulgte Dem herop, da ryste og dirrede han over sit hele Legeme, og var saa bleg, saa bleg, ja meget blegere end Herren, som var syg. Og om Natten, da jeg sad i Lænestolen i Sovekammeret, og jeg vaagnede — for jeg var rigtignok falden lidt hen — saa sad Agenten ved Deres Seng, og jeg troer visnok, han havde siddet der hele Natten, for han var ikke omklædt, og han tænkte nu, at jeg sov, og at han var saa godt som ene; og saa saae jeg — for Natlampen brændte klart — at Taarerne trillede ned ad hans Kinder, medens han sad og saae stift paa Deres Ansigt, og saa tog han saadan sin Haand og klappede saadan sagte paa Sengeteppet, der hvor Herrens Arm laae, og saa talte han sagte med sig selv. Det var vist gode Ord, han sagde."

„Er alt Det sandt, Peter?"

„Ja det veed den gode Gud! Saa vist, som der er en Gud til! Og endnu hver Aften, naar Herren er gaaet tilsengs, saa kommer Agenten listende herop og spørger mig, hvorvidt det er med Dem, og ligesaa om Morgenen inden De er opstaaet. — Idag har han ikke været her. Det er endnu saa tidligt. Men han kommer vist strax."

Georg svarede ikke. — Tjeneren, som kjendte dette Signal til at standse med sin Talestrøm, fjernede sig.

„Er det muligt?“ sagde Georg til sig selv: „Stakkels gode Broder! Har du sjælvet og grædt for mig, uden at mange hjerteligt Ord af min Mund har beroliget dig, har taklet dig for din Godhed? — O min Gud! Skulde det være muligt, at det gaar dig som mig: at vor indbyrdes Kjærlighed lever i Hjertet som i et Fængsel, og kan ikke finde Vei ud over Livets haarde, jernstængede Dør?“

Lidt efter kom Fredrik som sædvanligt, sagte hjemde sig til Kjemerkammeret for at spørge til Broderens Befindende. Georg, som troede at høre hans bekjendte Trin ude paa Gangen, sprang hurtig til Døren, rev den op, og bad ham træde ind i Værelset. Han rakte ham Haanden og sagde rørt: „Kjære Broder! Hvorfor vil du gaae min Dør forbi? Peter har fortalt mig, at du hver Morgen er saa god at spørge til mit Befindende; hvorfor vil du ikke unde mig den Glæde at see dig?“

Med et besynderligt, halv glad, halv forlegent og overrasket Physionomie og med en bukkende Bevægelse svarede Fredrik: „Jeg takker dig .... jeg var bange for at forstyrre dig .... jeg tænkte ikke, at du var opstaaet endnu .... det glæder mig at see dig saa vel.“

De af Georg saa befrygtede fortrukne Ansigtstræk vare ikke aldeles borte; dog formildedes de ved et talende Udtryk af frygtsom Ømhed. Georg blev lidt smittet af den gamle indgroede Stumhed; dog overvandt han den snart, og sagde: „Jeg har i disse sidste Dage seet dig saa lidt. Jeg har ikke fundet Lejlighed til at sige dig, hvor bevæget, hvor taknemmelig jeg er for den Godhed, du har vist mig i min Sygdom. Først idag har jeg af min snaksomme Peter erfaret, hvor stor denne din kjærlige Deeltagelse har været.“

Fredrik saae ud, som om hans Ansigt stod mellem Graad og Smil. Han trykkede Broderens Haand, og svarede med sagte Stemme: „Ja det er sandt, jeg har været meget bekymret for

, saa meget mere som jeg maatte frygte, at jeg maaskee var yld i .... at min Hidsighed mod Frits .... at min For- relse og Kummer over den Skam, som jeg meente, der var rgaaet vort Huus .... mine uoverlagte Ord .... Du kan e, at jeg, ved at see Følgerne af min utilgivelige Ubesindighed, haardt straffet for den."

„Ak, gode Fredrik! Er der Nogen, der kan bebreide sig sighed, Mangel paa Selvbeherskelse, saa er det vel mig."

I saa god Gang var nu denne Samtale, saa nær ved at e til den i saa mange Aar opsatte Explication. Men nu gik som forrige Gang: Brødrene bleve paa eengang stumme; de e venligt, men forlegent paa hinanden. Ingen af dem vidste, r han igjen skulde finde Traaden i deres Samtale; den syntes my at være brusten. Georg saae ud af det Vindue, hvorved i sad; Fredrik gik hen til det andet Fag og gjorde ligesaa, i han sagde: „Posten maa være kommen stldig i denne Mor- , siden vi endnu ikke have faaet vore Breve."

Georg svarede: „Ja, Vinden har nok været contraire over ltet, og det blæste stærkt inat."

„Jeg haaber," sagde Fredrik, „at vi faae Brev fra" .... Han standsede, han kunde ikke faae Navnet Frits over sine ber.

„Jeg haaber," gjentog han, „at vi faae gode Breve."

Georg taug med et undertrykt Suk. En ny Pause opstod. første Held blev denne afbrudt af gamle Peter, hvem Brø- nes gode Genius den Dag virkelig syntes at have udkaaret til Organ. Med sin bekjendte Snakkesalighed begyndte han nu: ar Herrerne seet den Stads, her er i Gaden? — Det er da deilig Begravelse! Ja det forstaaer sig, Den er lykkelig, der i komme saadan i Jorden!"

„Hvem er det, som bliver begravet?" spurgte Georg.

„Det er saamænd Bogholderen, Svoger til Urtekræmmeren

Søsteren og hendes Mand; det havde de saadan indrettet;
Lidet, han havde, stod i Urtekræmmerens Handel; og
han og Svogeren kun daarlig forliges, de stiklede paa
og gik og gloede til hinanden. Det tog han sig nær.
Underofficeer ved Livjægerne, og holdt nu saa meget af
med Kammeraterne, baade paa Fælleden og ellers. D
Søsteren og Svogeren ikke lide. See nu maa de dog
at Livjægerne bære ham bort, og nu maae de dog h
Musik. — Men hvad jeg vilde sige: Brødkonen — so
kommer der hver Dag — hun har fortalt mig, at nu
herre har taget ham, saa er der hverken Ende eller B
paa deres Sorg og Jammer derhenne hos Urtekræmmerens
sagde, at da Doctoren havde sagt dem, at han ikke kun
saa gik baade Manden og Konen ind til ham, for at fo
med ham paa det Sidste. Men det var for silde, for ha
hverken kjende dem, eller forstaae hvad de sagde. Vil
Nu kommer de med Kisten. Hvor den er deilig pyn
Blomster! Og der kommer Urtekræmmeren, som skal gaae
Par. Nei see hvor han græder! Ja min gode Mand, de
silde! Nei det hedder: Forlig dig med din Broder, me
endnu er med ham paa Veien. Det siger Skriften. Og

første Toner af Livjægernes bekjendte Sørgemarche, denne arvede Skat, dette uskatteerlige Minde om den udmærkede Kunstner, der i Corpsets Hædersdage deelte dets Ære og Farer. De begeistrende, paa eengang høitidelige og veemodige Toner syntes med alvorlig og poetisk Veltalenhed at gjentage den gamle Peters simpelt udtalte Paamindelser, og grebe saa meget dybere ind i de to Brødres Sind, som Tanken om Død og Adskillelse nylig havde været dem saa nær.

Baade hellige og mythologiske Legender fortælle om Toner, der have omstyrtet de haarde Mure og bragt Bevægelse i den kolde Steen, saa sandt have Menneskene fra de ældste Tider følt, at dette for alle Nationer fælleds Sprog bringer de inderste Fibre i det menneskelige Bryst til at zittre med en Magt, der synes at komme fra en anden Verden. Disse Toner, som nu ledsagede den Afdøde paa hans sidste Vei, og som, lidt efter lidt fjernende sig, løde svagere og svagere, viste ogsaa dennegang deres Magt og omstyrtede den Muur, som havde opreist sig mellem de to Brødre, der tause og dybt rørte syntes, Hver i sine stille Tanker, at være i den grædende Mands Sted, der fulgte den ofte Fornærmede og Miskjendte, hvem man nu bar til Graven. Georg og Fredrik vendte sig Begge fra Vinduet, deres Øine mødtes, den gamle Kjærlighed luede op med Ungdoms Varme, de udbredte Armene mod hinanden, og kastede sig til hinandens Hjerte, idet de paa eengang udtalte de tre Ord, som allene formaaede at løse den tunge Gaade, den Trolddom, der i saa mange Aar havde holdt dem fangne: De sagde Begge paa eengang: „Kan du tilgive?“ Ved disse mægtige Ord fjernede sig alle de onde Genier, der saa længe havde taget Bolig i det Germanske Huus. Brødrene holdt hinanden saa fast omfavnede, som om de frygtede for at slippe hinanden. De græd Begge, men deres frigjorte Læber aabnede sig nu til fortrolig Meddelelse.

Fredrik sagde: „Kjære Broder! Kan du tilgive mig den

Ungdoms-Brøde, hvorved jeg har berøvet dig din Elskede, som jeg letsindig forlod, og som du maaskee aldrig har ophørt at begræde?"

„O kjære Fredrik! Denne ungdommelige Lidenskab og Smerte var snart forvunden; men hvad jeg aldrig har forvundet, er Hamburgeren over de haarde Bebreidelser, hvormed jeg i mit blinde Raseri overvældede dig, over den Raahed, hvormed jeg brød min Ring og vort Baand. O! Gud er mit Vidne: I mit Hjerte var det aldrig brudt. Hiin ulykkelige Time harængstet mig i mit hele øvrige Liv; jeg har tusinde Gange længtes efter at bede dig om Tilgivelse; men jeg troede dig kold og uforsonlig imod mig, medens jeg intet Øieblik har ophørt at elske dig."

„Gode Gud! saaledes er det ogsaa gaaet mig. Jeg tænkte, du foragtede mig; jeg turde ikke berøre den Synd, som havde kostet mig dit uerstattelige Venskab. Jeg savnede dig, jeg elskede dig, Intet kunde trøste mig for dit Tab. Jeg blev fortrædelig, melancholsk og kjed af Livet. Jeg turde ikke nærme mig til dig. Mangen Aften har jeg staaet udenfor din Dør og med dyb Bevægelse lyttet til dit Violinspil, uden at turde lade dig mærke min Nærhed. Engang overraskede du mig."

„O Fredrik! Er det muligt? Saa mange Aar, vore bedste Aar, have vi levet ved hinandens Side i Misforstaaelse, i Smerte, i aandeligt Fængsel, og et eneste Ord kunde gjort os frie."

Det bankede sagte paa Døren, og den feromtalte unge Contorist traadte ind med Breve i Haanden. Han lagde dem paa Bordet, paa eet nær, som han rakte til Georg, idet han sagde: „Det er fra Hr. Frits German, jeg kjender Haanden."

Han blev et Øieblik staaende, saae med længselfulde Øine efter Brevet fra den unge Velynder, og fjernede sig langsomt med Blikket fæstet paa Georg, der med synlig Sindsbevægelse havde brudt Seglet, men hvis Aasyn nu straalede af Glæde. Fredrik havde paa samme Tid grebet og læst Hamborgerens Brev, og

begge Brødre udbrøde i de Ord, som ved en saadan Leilighed r ethvert Menneske de nærmeste. De raabte Begge: „Gud være ovet!"

[illegible]fter nærmere at have omtalt og meddeelt hinanden alle [illegible] af disse gode Efterretninger, og af de kjærlige Yttringer, [illegible]ndeholdtes i Brevet fra Frits, sagde Fredrik: „Med Glæde [illegible]eg modtage din Yndling, og ikke skamme mig ved at bekjende in Uret, som jeg her bekjender den for dig, idet jeg beder om in Tilgivelse for mine Synder i Henseende til din Pleiesøn, g .... Ak! jeg vil skrifte ærlig. Saa svag er jeg, saa forert en Vending have mine Følelser taget, at et vist Nag, en retfærdig Uvillie mod denne stakkels unge Mand har næsten rodæstet sig i mit Hjerte. Jeg veed, det er Skinsyge. Han havde ket i at sige, at jeg misundte ham din Kjærlighed. Nu har u trøstet mig, borttaget den tunge Steen, som nedtrykkede min Tilværelse. Nu tør jeg troe, at ogsaa jeg er dig kjær, og jeg il finde mig i at dele din Hengivenhed med denne Fremmede; [illegible] fremmed synes han dog for mig. O! var han din Søn, lod dit Blod i hans Aarer, saa var det ogsaa mit Blod, og jeg unde elske dig i ham. Det er en Fordom, jeg veed det, men et lange Savn af en elsket, af intet andet Menneske erstattet Broder har forvoldet, at denne Familie-Kjærlighed, dette Blod af ort Blod har et større Værd i mine Øine, end det billigt burde. Jeg veed Alt hvad du vil sige; jeg har ofte sagt mig det selv."

„Nei Fredrik! I Sandhed! du veed ikke hvad jeg vil sige, hi jeg troer, at nu er Timen kommen, da ingen Forbeholdenhed nere bør finde Sted imellem dig og mig. Dersom Frits var in Søn, siger du, saa vilde du elske mig i ham; du vilde elske am, dersom han ikke var en Fremmed, dersom mit og dit eget Blod flød i hans Aarer. Nu vel, saa viid, at vort Blod flyder hans Aarer. Min Søn er han ikke, men din, din og Grehes Søn."

Fredrik stirrede paa sin Broder med aaben Mund, han blev bleg og var nær ved en Afmagt. Han kastede sig i en Stol med Hænderne for Ansigtet. Georg slog sin Arm om hans Skuldre og sagde: „Kjære Broder! Paa denne lykkelige Dag, da min Frits kommer tilbage, frikjendt for de Beskyldninger, [illegible] barde fordrevet ham, nu er det til mig at bede dig om [illegible] velse, fordi min opfarende Vrede let kunde have berøvet dig en Søn, der, som jeg vist haaber, skal være din Alders Støtte og Glæde. Du kan ikke længere være skinsyg paa min Kjærlighed til ham; thi da jeg første Gang saae ham krybe omkring paa Pladsen som et stakkels forsømt Barn, da den vel bevarede Hemmelighed om hans Fødsel blev mig betroet, da syntes jeg at see dine Træk i hans spæde Ansigt, da greb jeg med Glæde den Tanke at kunne formilde min Uret mod dig ved Omhed mod ham. Jeg har altid elsket dig i ham; og han har været og er mig en Skat, som du har overladt mig."

Fredrik kunde ikke tale, hans Taarer overspømmede hans Ansigt, han trykkede taus sin Broders Haand. Georg gik hen til sin Pult og fremtog nogle Papirer, som han leverede Fredrik, idet han sagde: „See, der er Beviser for Sandheden af mit Udsagn om din Søns Fødsel. Han bærer dit Navn, efter hans Moders Villie, har man sagt mig. Baade for dig og for sin nærmeste Omgivelse udgav Grethe sit Barn for dødfødt. Hun overgav det til sin Veninde, Tømmermandens Kone. Hendes Bevæggrunde lade sig bedre undskylde end forsvare. Omstændighederne begunstigede det Foregivende, at hendes Søn var Tømmerfolkenes Barn. Disse Folk, som vare vante til at have Fortrolighed til mig, underrettede mig om Sandheden, dog først da Konen laae paa sit Yderste. See her et Brev med Udskrift til dig, og et til Frits. De vare bestemte til ikke at komme for Lyset før efter min Død! Bryd dem nu begge og læs dem!"

Med skjælvende Haand adlød Fredrik. I det til ham adres-

ferede Brev underrettede Georg ham om sin Plejesøns Herkomst, bad ham i hans Omsorg for denne sin Yndling at see et Bevis paa hans uforandrede Broderkjærlighed og Grunden til at han havde testamenteret hele sin Formue til denne unge Mand, i hvem han saae en Støtte for hans Faders Huus. I rørende Udtryk bad han tilsidst om Tilgivelse for den gamle Uret, og forsikkrede om sin aldrig forsvundne Hengivenhed. I Brevet til Frits aabenbarede han Denne hans Herkomst og paalagde ham, at ære sin Fader og være en Støtte for hans Huus.

Fredrik greb sin Broders Haand og trykkede den til sine Læber. Hans Ord bleve afbrudte af Graad, idet han sagde: „Georg! Broder! Ven! Velgjører! Er det muligt? — Saa forblindet, saa uretfærdig har jeg været! — Ak, min hele Sjæl bøier sig for Gud og dig! — Denne unge Mand, som jeg har hadet, som jeg har ønsket at fjerne! .... O Gud! o Gud!“

„Fat dig, fat dig, min Broder!“

„Kjære Georg! Lad mig gaae et Øieblik bort! Lad mig tilbringe en Time ene med Gud og mig selv!“

Efter et Par Timers Forløb kom Fredrik tilbage til sin Broder. Hans Ansigt lyste af Glæde, skjøndt det bar Spor af Taarer. Han slog sine Arme om Broderens Skuldre og sagde: „Takke dig, som jeg føler det, kan jeg ikke. Gud velsigne og lønne dig! Det er Alt hvad jeg kan sige.“

„Du er mig ikke saa megen Tak skyldig. Jeg takker dig for den Trøst, den Opmuntring, som din Søn har skjænket mit eensomme Liv.“

„Hør mig nu, kjære Georg,“ sagde Fredrik, „og føi dig efter mine Ønsker. Lad Ingen erfare denne Hemmelighed, som Ingen hidtil har anet. De ere alle døde, som kunde forraade den. Lad Frits aldrig faae at vide, at det er den fiendtligsindede Onkel, hvis Ungdoms Letsindighed har givet ham Livet. Han har aldrig havt anden Fader end dig, han kunde ingen bedre

[illegible] Tillad ham [illegible] dig Fader. Han være din Søn! Jeg vil elske ham dobbelt, naar jeg tænker, at vi ligesom forenes i ham. Det Træ i Haven, som vi i vor Barndom plantede i Fælledsskab, og som især jeg i vor Adskillelsestid har fredet, det synes mig et Forbillede paa denne ædlere Plante, som, opelsket og fredet af din Haand, skal skjænke os Ly mod Storme og mod Dagens Byrde og [illegible]."

[illegible] en kjærlig, halv undseelig Mine tilføiede han, [illegible] fremtog en lille Æske: [illegible] endnu [illegible] Denne dig [illegible] Ring, hvis sønderbrudte Stykker jeg [illegible] sønderbrudt Hjerte opsamlede og lod paany sammenføie, den har jeg [illegible] i alle disse lange Aar. Tør jeg [illegible] at see den igjen paa din Haand?"

Georg greb den, betragtede den, og sagde: „Med Glæde [illegible] jeg igjen den gamle Ven. Vil du see! Mærket af den er [illegible] ikke [illegible] forsvundet af min Finger. Ingen anden Ring har nogensinde indtaget dens Plads. Nu skal den følge mig i min Grav."

Det syntes nu fra [illegible] Time, som om en Skare af fordrevne venlige Alfer droge tilbage i det Germanske Huus. Med glad Travlhed lod Georg den for det unge Ægtepar bestemte Bolig saa vidt gjøres færdig, at de strax ved deres Hjemkomst kunde tage den i Besiddelse. Fredrik gik ham trolig tilhaande i denne behagelige Beskjæftigelse, og saavel i disse Indretninger, som i den vigtigere, der bestemte de Vilkaar, under hvilke Frits fra nu af skulde betragtes som Associé af Handelshuset, var det kjendeligt, at Fredrik søgte paa alle Maader at begunstige den hemmelige Søn.

Med en heel besynderlig Mine omfavnede han ham ved hans Hjemkomst, og var for første Gang uden Skinsyge Vidne til den Kjærlighed, hvormed han og Georg hilsede hinanden. Med et festligt Maaltid helligholdt Fredrik de Nygiftes Ankomst. En hid-

ukjendt Duft af Velbehag omsvævede Selskabet. Alle følte det, men Ingen vidste at forklare Grunden til den lykkelige Forandring, uden de to Brødre, og Wagner, den gamle Fortrolige.

Pauline var opdragen af en gudfrygtig Moder, der flere Gange havde fortalt hende om den i hendes Erindring mærkværdige Dag, da hun og hendes Brudgom, Paulines afdøde Fader, efter de Tiders Skik var gaaet til Alters faa Dage før deres Bryllup. Paulines Følelse drog hende her i sin Moders Fodspor, og efter hendes Ønske gik hun og Frits, et Par Dage efter deres Hjemkomst, en Morgenstund til Kirken, uden til Nogen at have omtalt deres Forehavende. De studsede derfor ikke lidet, da en Kirkebetjent med de Ord, „de andre Herrer ere allerede komne," lukkede dem ind i en Stol, hvor de traf Georg og Fredrik, der ligeledes studsede ved dette Møde. Georg fattede sig, og sagde: „Kjære Børn! Vi forundre os paa begge Sider ved at mødes her idag, og dog er Intet mere i sin Orden. Have I ikke læst og hørt om det strenge Kloster La Trappe, hvor de nærmest Forbundne i en heel Menneskealder kunde leve ved hinandens Side, uden at ane, at de vare saa nær ved Den, der var Gjenstand for deres Savn og Længsel. Ordet var dem forbudet, de mødtes kun, for daglig i Forening at arbeide paa at udhule deres Grav. Først i Døden blev det dem forundt at skue det kjære, bekjendte Ansigt, at høre det kjærlige Ord, som hidtil var dem nægtet. — See, saaledes have vi to Brødre i mange Aar, i vore skjønneste Aar, levet ved hinandens Side, og skjøndt Guds Godhed har tilladt, at vi endnu her i Livet maae glæde os over vor Gjenforening, saa er det dog Døden, der ved at fare os forbi har draget Sløret fra vore Ansigter, viist os de kjære, bekjendte Træk, og aabnet vore Læber til at sige hinanden, hvad der saa længe har tynget paa vore Hjerter. I see altsaa, kjære Børn, at ihvor forskjellige de Forhold end ere, som her

forsamle os, saa drages vi dog herhen af den samme Tanke: Vi ville indvie et eiskt Forbund ved det Helligste, vi kjende. Kun deri ere vi forskjellige, at eders Bøn er en Morgenbøn, vor en Aftenbøn: I indvie en nyfødt, og vi en gjenfødt Pagt."

Hvidkappen.

Indhold.

I. Forening og Adſtillelſe.
II. Tre Aftener.

Første Deel:

Forening og Adskillelse.

Dengang Captain Arlov ægtede den unge Mathilde, vare Alle enige om, at man ikke lettelig kunde finde et mere passende Parti og et smukkere og elskværdigere Par. Richard Arlov var Søn af en Godseier i Jylland. Godset var, hvad man kalder Fidei-Commis, og som den Ældste af to Sønner var Richard Arving til dette, blot mod en ikke betydelig Udbetaling til den yngre, eneste Broder. Den Bestemmelse, hvortil han ifølge disse Omstændigheder var født, stemmede ikke overeens med hans Tilbøielighed. Et landligt, til stille Beskjæftigelser indviet Liv syntes stridende mod hans hæftige, urolige Characteer. Hans egne Ønsker, forenede med hans sjeldne Fatteevne, maatte naturligviis bringe ham selv og hans Lærere paa den Tanke, at han var fortrinlig skikket til Studeringer. Hans Fader, der var stolt af en saa rigt begavet Søn, sendte ham derfor til Kjøbenhavn, hvor han med al Hæder blev Student og tog ligesaa hæderligt anden Examen. Men de juridiske Studier, hvortil han nu vilde hellige sig, bleve ham snart altfor trættende. En slumrende Barndoms-Tilbøielighed til den militaire Løbebane vaagnede hos

med ganske aabenlyst Behag, og mente i sin Uskyldighed, at den Virak, der saaledes offredes hendes Hud i den elskede Ægtemands Øine, saa langt var hun fra at ane den fiendtlige Dæmon, som allerede forgiftede hendes og Arlovs Lyksalighed. Skinsyge, saa voldsom, som man kunde vente den i et Sind, som Richards, vaagnede efterhaanden ved Synet af de Følger, som Mathildes Fremtræden i Verden havde medført, og som han ikke havde forestillt sig. Han var langt fra at mistænke hendes Sjæls Renhed; men Mathildes uskyldige, frie Opførsel mishagede ham, og gjorde ham til en urolig Speider efter hvert hendes Skridt og Ord. Med al sin Forstand og Verdenstone formaaede han ikke at skjule sine Sindsbevægelser, og til sin største Vrgrelse opvakte han derved den Skadefrohed, der driver de fleste Mennesker til at finde en Nydelse i at være Vidne til Andres ophidsede Lidenskaber, Lyst, der næsten er beslægtet med den, der har indført Tyrefægtning og Hanekamp. Denne ikke rosværdige Tilbøielighed i den menneskelige Natur fandt nu i den ulykkelige Arlov en velkommen Gjenstand for sin Morskab. Virkelig havde det ogsaa noget paa eengang Latterligt og Skadefomt, at see ham staae lænet mod Væggen, med korslagte Arme, med bestandig verlende Ansigtsfarve, idet han med Øine, der syntes at brænde i en mørk Lue, fulgte den i Dandsen svævende Mathilde, der ubekymret og straalende af Fornøielse bevægede sig i lette Hvirvler, ført i sin Dandsers Arme. Det feilede da sjeldent, at en eller anden Bekjendt eller Kammerat kom hen til ham, udgjød sig i Lovtaler over Mathilde og over hans herlige Lod i Ægteskabets Lotteri, en Tale, der i dette Øieblik var som Salt i et brændende Saar, og heller ikke var tillavet, for at være en Balsam. Engang spurgte man ham, hvorfor han ikke selv dandsede. „Jeg har dandset," svarede Arlov: „Men man kan da ikke dandse hver Dands med sin Kone." — „Men," sagde den Anden, „man har da Exempler paa, at et Menneske kan dandse

med Andre, end ſin kjære Ægteſælle, ſom f. Ex. din egen Frue, ſom der kommer i en ung Herres Arme.“ — Arlov følte det Taabelige i ſit Svar og i ſin Opførſel. Han ſtræbte at lee med paa ſin egen Bekoſtning, og gik ſtrax hen og engagerede en Dame, med hvem han dandſede ſaa fortvivlet, at han tildrog ſig baade ſin Dandſerindes Misfornøielſe og mange Andres ſpottende Bemærkninger.

Da der næſte Gang var Spørgsmaal om at tage paa Bal, foreſlog Arlov Mathilde at afſlaae Indbydelſen, og da hun trængte ind paa ham, for at formaae ham til at ſige hende Grundene til dette hans Ønſke, tilſtod han for første Gang ſine ſkinſyge Følelſer. Han gjorde denne Tilſtaaelſe med ſaa megen Delicatesſe, ſaa megen ſand Ømhed, at Mathilde, rørt derved og ſmigret ved Synet af hans hæftige Kjærlighed, med Glæde afſtod fra den lovede Fornøielſe, ja endog uopfordret afſlog to ſenere lignende Indbydelſer. Den ſidſte Gang, Dette var Tilfældet, hændte det ſig et Par Dage efter, at nogle Perſoner, ſom havde taget Deel i Lyſtigheden, udtømte ſig i Berommelſer over denne Feſt, og undrede ſig over, at Arlov og hans Frue havde afſlaaet Indbydelſen. Man havde ſavnet dem meget, tilføiede En af Selſkabet. Richard bemærkede, at Taarerne traadte Mathilde i Øinene. Han bebreidede ſig, at han ved en ufortjent Mistænkſomhed berøvede ſin unge Huſtru de uſkyldige Fornøielſer, ſom han ſelv tilforn havde glædet ſig til at forſkaffe hende. Med Begjærlighed greb han nu den første Leilighed til at føre hende paa Bal. Men den ſamme Elendighed gjentog ſig. Mathilde, uden mindſte Anelſe om, at der kunde være det Ringeſte at dadle ved hendes Opførſel, iagttog ikke den Tilbageholdenhed, ſom hendes Ægtemands Sindstilſtand burde paalagt hende. Med barnlig Frihed overlod hun ſig til den Glæde at behage og til Dandſens Lykſalighed, ſom hun ſaalænge havde ſavnet, medens Arlov ikke formaaede, i Betragtning af det Barnlige i denne Overgivelſe til

Indhold.

I. Forening og Adſtillelſe.
II. Tre Aftener.

Første Deel:

Forening og Adskillelse.

Dengang Captain Arlov ægtede den unge Mathilde, vare Alle enige om, at man ikke lettelig kunde finde et mere passende Parti og et smukkere og elskværdigere Par. Richard Arlov var Søn af en Godseier i Jylland. Godset var, hvad man kalder Fidei-Commis, og som den Ældste af to Sønner var Richard Arving til dette, blot mod en ikke betydelig Udbetaling til den yngre, eneste Broder. Den Bestemmelse, hvortil han ifølge disse Omstændigheder var født, stemmede ikke overeens med hans Tilbøielighed. Et landligt, til stille Beskjæftigelser indviet Liv syntes stridende mod hans hæftige, urolige Characteer. Hans egne Ønsker, forenede med hans sjeldne Fatteevne, maatte naturligvis bringe ham selv og hans Lærere paa den Tanke, at han var fortrinlig skikket til Studeringer. Hans Fader, der var stolt af en saa rigt begavet Søn, sendte ham derfor til Kjøbenhavn, hvor han med al Hæder blev Student og tog ligesaa hæderligt anden Examen. Men de juridiske Studier, hvortil han nu vilde hellige sig, bleve ham snart altfor trættende. En slumrende Barndoms-Tilbøielighed til den militaire Løbebane vaagnede hos

kom, han tog Officeer-Examen og gjennemgik alle Prøver med saa stor Udmærkelse, at han strax blev ansat, og hans behagelige Udvortes, hans dannede Verdenstone, hans Forstand og Kundskaber forenede sig med Held for at føre ham fremad saaledes, at han allerede ved syv og tyve Aars Alder bekladte en særdeles hæderlig Post, og var almindelig agtet baade af Høie og Lave. Med alt Dette var han ikke lykkelig. Landets Fred og Ro, som saa mange Tusinde velsigne, var han ikke langt fra at forbande. Hans brændende Sjæl tørstede efter Bekrifter, efter en Tumleplads for Fare og Heltedaad. Den lille Gud, der som oftest antager sig de urolige Hoveder, og ved den Lidenskab, hans Blik antænder, slukker enhver anden, antog sig nu ogsaa Captain Arlov. Han saae den smukke, neppe fortenaarige Mathilde, og fra dette Øieblik havde han ingen anden Tanke end hende.

Mathilde havde nydt en høist omhyggelig og dannet, men ganske klosterlig Opdragelse. Hendes Fader var Videnskabsmand, og sparede Intet paa sin Datters Opdragelse; men streng i sine Sæder og Meninger, ansaae han hende som et kostbart Spell, der ikke kunde taale at udsættes for Luftens eller Menneskers Aande. Den gamle Tante, der siden hans Kones Død bekladte Husfruens Plads i Huset, var en fornem Enke, stiv, alvorlig og ordknap. Denne Verdens Lyst og Adspredelse var derfor en lukket Bog for den unge Pige, som med ungdommelig Livlighed længtes inderlig efter at blive bekjendt med dens lykksaliggjørende Indhold. De meget sparsomme Besøg, som det blev hende tilladt at give eller modtage, viste hende andre unge Pigers Stilling i et saa rosenfarvet Lys, at hendes Phantasie efter ethvert saadant Møde i mange Dage havde rigt Stof til de skjønneste Luftkasteller. Et haardt og uventet Stød afbrød den tiltrante Eensformighed. Hendes Fader døde, og hun blev nu ene med den gamle Tante, og fuldkommen afhængig af denne, da det Lidet, Faderen efterlod sig, med Tantens Samtykke strax blev af Mathildes For-

ynder sat i Sikkerhed, da det var netop tilstrækkeligt til et no- nledes anstændigt Udstyr. Et i enhver Henseende indskrænket ; glædeløst Liv henslæbte sig nu for den stakkels Pige. Dog ırede denne Tilstand kun et Aar. Richard Arlov saae hende i ı af de Familier, hvor hun undertiden kom. Med utrættet ver søgte og fandt han Leilighed til at see hende oftere og at ıae sin Gang i Tantens Huus. Det var ikke vanskeligt for n fine, verdenskloge Mand at vinde Tantens Gunst, og endnu ttere var det for den smukke brændende Elsker at vinde Mathil- es uskyldige Hjerte. Arlovs udvortes Kaar vare, om ikke glim- nde, dog gode. Hans egne Indtægter sik et betydeligt Tillæg ed en aarlig Sum, som hans Fader tilstod ham. Intet var Veien for det unge Pars Forbindelse. Beilen, Forlovelse og ryllup fulgte efter hinanden i et Tidsrum af faa Uger.

Intet Brudepar kan føle sig lyksaligere end dette. Vel havde e ikke, som mangt et andet trofast Elskerpar, tilkæmpet sig deres yksalighed i lang Strid med udvortes Hindringer; men derimod avde Tid og Besværlighed heller ikke trættet deres Sjæle, men eres Lykke, ligesom greben i Flugten, havde al Nydelsens unge, ristle Interesse. Det syntes dem Begge, som om deres fore- aaende Liv kun var en Drøm, hvoraf de vare opvaagnede til n høiere Tilværelse. Mathilde hængte med sit hele Hjerte ved n Ægtemand, hun ansaae ham som en Skytsaand og satte al n Tillid til ham. Arlov elskede sin unge Kone med al den Liden- ab, al den Enthusiasme, som gjemtes i hans brændende Sjæl. an var stolt af hendes Skjønhed og Elskværdighed, og glædede ig til at vise denne hidtil skjulte Skat for Verdens Øine. I de rste Dage af deres Ægteskab førte han sin unge Hustru trium- erende i Selskaber og paa offentlige Steder. Mathilde var hen- ykt og svømmede i et hidtil ukjendt Hav af Nydelser. Den yldest, der fra alle Sider mødte hende, glædede og smigrede ende overordenlig, og ubekjendt med Verden, modtog hun den

med ganske aabenlyst Behag, og meente i sin Uskyldighed, at den Virak, der saaledes offredes hende, maatte forhøie hendes Værd i den elskede Ægtemands Øine, saa langt var hun fra at ane den fiendtlige Dæmon, som allerede forgiftede hendes og Arlovs Lyksalighed. Skinsyge, saa voldsom, som man kunde vente den i et Sind, som Richards, vaagnede efterhaanden ved Synet af de Følger, som Mathildes Fremtræden i Verden havde medført, og som han ikke havde forestilt sig. Han var langt fra at mistænke hendes Sjæls Reenhed; men Mathildes uskyldige, frie Opførsel mishagede ham, og gjorde ham til en urolig Speider efter hvert hendes Skridt og Ord. Med al sin Forstand og Verdenstone formaaede han ikke at skjule sine Sindsbevægelser, og til sin største Ærgrelse opvakte han derved den Skadefrohed, der driver de fleste Mennesker til at finde en Nydelse i at være Vidne til Andres ophidsede Lidenskaber, Lyst, der næsten er beslægtet med den, der har indført Tyrefægtning og Hanekamp. Denne ikke rosværdige Tilbøielighed i den menneskelige Natur fandt nu i den ulykkelige Arlov en velkommen Gjenstand for sin Morskab. Virkelig havde det ogsaa noget paa eengang Latterligt og Rædsomt, at see ham staae lænet mod Væggen, med korslagte Arme, med bestandig vexlende Ansigtsfarve, idet han med Øine, der syntes at brænde i en mørk Lue, fulgte den i Dandsen svævende Mathilde, der ubekymret og straalende af Fornøielse bevægede sig i lette Hvirvler, ført i sin Dandsers Arme. Det feilede da sjeldent, at en eller anden Bekjendt eller Kammerat kom hen til ham, udgjød sig i Lovtaler over Mathilde og over hans herlige Lod i Ægteskabets Lotteri, en Tale, der i dette Øieblik var som Salt i et brændende Saar, og heller ikke var tillavet, for at være en Balsam. Engang spurgte man ham, hvorfor han ikke selv dandsede. „Jeg har dandset," svarede Arlov: „Men man kan da ikke dandse hver Dands med sin Kone." — „Men," sagde den Anden, „man har da Exempler paa, at et Menneske kan dandse

ned Andre, end sin kjære Ægtefælle, som f. Ex. din egen Frue, om der kommer i en ung Herres Arme." — Arlov følte det Laabelige i sit Svar og i sin Opførsel. Han stræbte at lee med aa sin egen Bekostning, og gik strax hen og engagerede en Dame, med hvem han dandsede saa fortvivlet, at han tildrog sig aade sin Dandserindes Misfornøielse og mange Andres spottende Bemærkninger.

Da der næste Gang var Spørgsmaal om at tage paa Bal, oreslog Arlov Mathilde at afslaae Indbydelsen, og da hun trængte nd paa ham, for at formaae ham til at sige hende Grundene il dette hans Ønske, tilstod han for første Gang sine skinsyge følelser. Han gjorde denne Tilstaaelse med saa megen Delicatesse, aa megen sand Ømhed, at Mathilde, rørt derved og smigret ved Synet af hans hæftige Kjærlighed, med Glæde afstod fra den ovede Fornøielse, ja endog uopfordret afslog to senere lignende ndbydelser. Den sidste Gang, Dette var Tilfældet, hændte det lg et Par Dage efter, at nogle Personer, som havde taget Deel Lystigheden, udtømte sig i Bemømmelser over denne Fest, og mbrede sig over, at Arlov og hans Frue havde afslaaet Indbyelsen. Man havde savnet dem meget, tilføiede En af Selskabet. Richard bemærkede, at Taarerne traadte Mathilde i Øinene. Han bebreidede sig, at han ved en ufortjent Mistænksomhed berøvede sin unge Hustru de uskyldige Fornøielser, som han selv tilorn havde glædet sig til at forskaffe hende. Med Begjærlighed reb han nu den første Leilighed til at føre hende paa Bal. Men den samme Elendighed gjentog sig. Mathilde, uden mindste Anelse om, at der kunde være det Ringeste at dadle ved hendes Opførsel, iagttog ikke den Tilbageholdenhed, som hendes Ægtenands Sindstilstand burde paalagt hende. Med barnlig Frihed verlod hun sig til den Glæde at behage og til Dandsens Lyksaighed, som hun saalænge havde savnet, medens Arlov ikke fornaaede, i Betragtning af det Barnlige i denne Overgivelse til

Øieblikkets Fornøielse, at tilgive den qvindelige Forsømmelighed, som jo rigtignok udgjorde en ikke uvæsentlig Ingrediens i Mathildes Velgiede. Han led ubeskrivelige Qvaler, og efterhaanden som lignende Begivenheder gjentoge sig, blev han fortrædelig og mørk, og da nu Taushedens over denne Materie engang var brudt, udbrød han i Klager og Bebreidelser mod sin Hustru. Hæftige Scener forefaldt nu mellem de unge Ægtefolk, og endte altid med, at Mathilde henflød i Taarer, og at den forelskede Richard, smeltet af disse, med ydmyg Ømhed gjorde Afbigt for sin Vrede. Med fordobblet Kjærlighed forligte nu de Elskende sig, for ved den første Anledning at gjentage de samme Optrin.

Ved en saadan Leilighed sagde engang den grædende Mathilde: „Hvormed har jeg fortjent at tabe din Agtelse? Hvilke lave Tanker maa du dog nære om mig!“ ..... Arlov afbrød hende: „O min Mathilde! Tal ikke saaledes! Intet Menneske kan have høiere Tanker om et qvindeligt Væsen, end dem, jeg nærer om dig. Jeg veed vel, at for den Rene er Alting reent; men du veed i din Ufyldighed ikke, at for den Urene er Alting urent. Utaalelig er mig den Tanke, at min Mathilde kan være en Gjenstand for Andres urene Ønsker og Forhaabninger; at en Anden skal føle en vellystig Lyksalighed ved at holde hende i sin Arm, see hende ind i Øinene, berøre hendes Haand, og understaae sig at troe, at hun føler noget Lignende.“ — „Hvem tør troe Sligt?“ raabte Mathilde. — „Ak min bedste Veninde! bliv ikke vred! men den Glæde, den Venlighed, hvormed du kommer enhver Courtiseur imøde, indgiver ham et Mod, som er mig en Affky.“ — „Jeg kommer Ingen imøde. Men Herregud! er det en Synd at glæde sig over Andres Bifald? Skal man endelig være falsk og tage med forstilt Kulde og en fornem Mine mod de smaa Udmærkelser, som i Hjertet smigre os?“ — „Hvor kan Bifald af en Laps smigre dig? Seer du, kjære Mathilde! Dette er det, som evigt martrer mig: denne daglig tiltagende

Overbevisning om, at min Kjærlighed er noget ganske Andet end din. Dersom du elskede mig, som jeg elsker dig, saa vilde du kun see mig i Verden, og de andre Mænd gik dig forbi som Skygger, hvis Bifald ikke havde Værd for dig." — „Hvor er du dog uretfærdig! Da du bragte mig til dine Bekjendte og Venner, i de Cirkler, hvor du var vant at omgaaes, da tænkte jeg, at det vilde glæde dig at see mig pyndet der, og at jeg derved vilde behage dig endnu mere; det var min første Tanke." — Richard blev inderlig rørt ved dette kjærlige Svar, og strøbte a· herolige Mathilde, der blev ved at græde og sagde i den mæst rørende Tone: „Naar jeg hjemme hos Faders om Aftenen saae ud af Vinduet, og saae deilige Karreter med Lygter paa hjøre forbi med pyntede Damer, der skulde paa Comedie, paa Bal eller i Selskaber, hvilket Altsammen var mig nægtet, saa har jeg saa inderlig ønsket mig at komme ud i Verden, at nyde dens Forlystelser og Herligheder. Da du nu opfyldte dette mit Ønske, skulde jeg da ikke glæde mig derover? Hvorfor skulde jeg skjule min Glæde? — Men nu forsikrer jeg dig, at jeg vil hellere blive hjemme. Min Fornøielse er forbi; jeg veed ikke, hvordan jeg skal være anderledes, end jeg er. Jeg forstaaer ikke hvad du siger. Dersom du troer, at jeg ved at behage mener, at Herrerne skal forelske sig i mig, saa tager du meget feil. Det tænker jeg aldrig, og der er heller Ingen som elsker mig. Aldrig har Nogen sagt et Ord, hvori der laae en saadan Betydning." — „Ak min uskyldige Mathilde! en saadan Betydning kunde vel være der, uden at du forstod den." — „Isaafald var det jo ogsaa det Samme, som om slige Ord vare usagte." — „Nei langt fra! Kunde jeg taale, at en Mand talte til dig om sine forelskede Følelser, og at du ubevidst svarede ham paa en Maade, som han forklarede til sin Fordeel?" — „Ja hvad skal jeg gjøre derved? Hvorledes skal jeg bære mig ad for at forstaae hvad jeg ikke kan begribe? Nei herved er ikke Andet at gjøre, end at lukke

sig inde saavidt muligt, og forresten i Omgang være stum og sidde som en Støtte, ligesom saa mange andre Damer. Alt, hvad du siger, viser mig kun, at jeg ikke har Forstand nok for dig, og at du ikke har Tro og Tillid nok til mig." —

Disse Ord, som bleve ledsagede af bjertelige Taarer, den Uskyldighed og Redelighed, som udlyste af Mathildes Yttringer, bevægede dybt hendes Ægtemand. Intet kunde være længere fra hans Ønsker, end at forbittre hende den mindste Glæde. „Kjære Mathilde," sagde Arlov: „Du skal ikke give Afkald paa det selskabelige Liv, hvis Prydelse du er skabt til at være; endnu mindre skal du fornægte dit aabne, muntre Væsen, din rene Troskyldighed, som i mine Øine udgjør en saa væsenlig Deel af din Yndighed; men jeg paa min Side er altfor indtagen af dig, til ikke at være skinsyg, til ikke at vide, at mange forelskede Øine fæste sig paa dig, at tusinde Ønsker forene sig for at berøve mig en saadan Skat. Jeg indbilder mig imidlertid at have fundet en Udvei til vort fælleds Bedste. Jeg troer, at der gives et Middel til at berolige min altid frygtsomme Kjærlighed. Giv mig det Løfte, at du ganske oprigtig vil fortælle mig alle de smukke Ting, man siger dig, saavelsom hvad du svarer derpaa; at dersom det hænder sig, at Nogen fordrister sig til at gjøre dig en Kjærligheds-Erklæring, du da strax vil betroe mig det. Kun derved troer jeg at kunne overvinde min Skinsyge, og med Rolighed see dig mellem disse Mænd, der beile til din Gunst, naar jeg veed, at alle deres, mig fiendtlige Bestræbelser ville blive forraadte til mig inden næste Morgen." Mathildes barnlige Sjæl fandt ingen Betænkelighed ved at give et saadant Løfte, og gav det saa ærligt og høitideligt, som Arlov kunde ønske det.

Det varede imidlertid ikke længe, inden hun følte, at Dette ikke var Veien til den ønskede Rolighed. Mangen let henkastet Yttring fik, ved saaledes at gjentages, en Vægt, som den aldeles ikke havde; og Arlov, kun altfor tilbøielig til at udlede en ham

erhadt Betydning af ethvert saadant Ord, nød ret disse Sødheder, som man nyder den væmmeligste Medicin. Mathildes Svar og Opførsel, som hun ved saadanne Leiligheder med samme Aabenhjertighed berettede ham, vare en endnu rigere Kilde til hendes Ægtemands bittre Vrgrelse.

En ung Mand, der nylig var kommen hjem fra Udlandet, syntes at vise Mathilde megen Opmærksomhed, og var uudtømmelig i at sige hende Artigheder, hvilket dog mindre hidrørte fra det Behag, han virkelig fandt i hendes Personlighed, end fra det, han fandt i sin egen fra Udlandet hjembragte, formeentlig store Kunst i at conversere Damer, og gjøre sin Cour paa en smukkere Maade, end man hertillands pleier. Efter at disse Samtaler flere Gange vare blevne berettede til Arlov af den oprigtige Mathilde, der ved den samvittighedsfulde Opfyldelse af sit Løfte ikke høstede Andet end Fortræd, tildrog der sig en ringe Begivenhed, der syntes at true med alvorlige Følger.

Den ovenomtalte unge Mand havde en Moder, der allevegne gjalt for en meget fiin Dame; et Rygte, som hun ogsaa fortjente. Mathildes uskyldige Yndighed tiltrak hende denne Dames oprigtige Velvillie og særdeles Udmærkelse, som hun stedse, naar de mødtes, forstod at vise paa en saa behagelig Maade, at den unge Kone følte sig meget smigret derved. En Aften, da de traf hinanden i et stort Selskab, fremtog den ældre Dame en lille Flacon med Rosenolie, en af dem, man almindeligvis faaer fra Levanten. Hun gjorde Mathilde en Foræring med den, idet hun sagde: „Min Søn har bragt nogle faa af disse Flacons hjem fra Livorno, og idag forærte han mig to paa det Vilkaar, at jeg iaften skulde give den ene til den Dame her i Selskabet, som jeg ansaae for at være den smukkeste og elskværdigste, og denne Priis kan efter min Mening ikke tilkomme nogen Anden end Dem.“ — Mathilde modtog med Glæde en saa smukt tilbuden Gave, og stak den lille Flacon ned i sit Livbaand. Da-

mens Søn nærmede sig og sagde til Mathilde, at hans Moder havde gjættet hans lønlige Tanker. Han tilføiede, i Anledning af den misundelsesværdige Plads, der var forundt denne Flacon, en heel Mængde af disse Floskler, som Enhver kan opramse udenad, naar han blot veed Anledningen til dem. Man kan ligne det Slags Yttringer ved Drømme: For Den, der ingen Betydning tillægger dem, have de heller ingen; men Arlov, som saae Mathilde modtage denne Foræring, og end ydermere fandt, at den omtalte Herre ivrigere end nogensinde gjorde Cour til hende, talte Minuterne til den ønskede Stund, da Selskabet opløstes, og neppe sad han med sin Hustru i den Vogn, der skulde kjøre dem hjem, før han begyndte et Forhør over denne Aftens Tildragelser, og dette, der blev afgivet med den sædvanlige Troskab, bragte ham dennegang saa frygteligt i Harnisk, at han med Hæftighed forlangte den ulykkelige Flacon, kastede den ned i Vognen, satte sin Hæl paa den og knuste den. Den kostbare Essens, som udflød, hævnede sig ved at udbrede en næsten utaalelig stærk Duft i Karreten, der nu kjørte ind ad Porten paa det Huus hvor Ægteparret boede. Idet Arlov steg ud af Vognen, mærkede han, at han traadte paa det sønderbrudte Glas. Han befalede sin Tjener at feie det ud af Karretgulvet, og gik op i Huset med Mathilde. Tjeneren begyndte med sit Lommetørklæde at udfeie de fine Glasstumper. Hyrekudske-Karlen, som imidlertid af Nysgjerrighed var stegen ned af Bukken, stak Hovedet ind i Karreten, og bemærkede den stærke Duft. Paa hans Spørgsmaal svarede Tjeneren: „Min Herre kom nok til at slaae en Flaske lugtende Vand istykker." — „Ja det troer jeg nok!" sagde Karlen: „Hans Herre var saa høirøstet, og holdt jo et Spektakel inde i Vognen, som han vilde slaae baade Karreten og Fruen og hele Menuetten istykker." — Denne Hyrevogn kjørte nu strax tilbage til det samme Selskab, som Arlovs havde forladt, eftersom den skulde hente et andet Parti.

Da dette stod ud af Vognen, blev Kudsken spurgt om Grunden til den stærke Vellugt, som opfyldte hans Karreet. Han fortalte det Passerede i samme Udtryk, som han havde brugt til Tjeneren, og denne Historie løb nu Byen rundt med utallige Forskjønnelser og Tillæg, og den ominøse Vogn, som i meget lang Tid bevarede Duften af den spildte Rosenolie, fik i Ægtefolkenes Omgangscirkel Navn af Captain Arlovs Karreet. Alt Dette kom for de Paagjældendes Øren, og denne Omstændighed forøgede end mere det dybe Nag, som Richard følte mod Den, som han ansaae for sin værste Medbeiler.

Engang traf han sammen med Denne i et Mandfolkeselskab. De havde Begge Møie med at skjule deres gjensidige Antipathie, og den unge Herre, der følte sig baade smigret og stødt over den Historie med Rosenolien, var uopdragen og udelicat nok til over Bordet at stikle paa denne Tildragelse. Arlov, som var ham langt overlegen i Forstand og Vittighed, hævnede sig, ved i sine Svar, paa en kun for sin Modpart forstaaelig, men dog for Alle pikant Maade, Ord til Andet at indføre den unge Herres galante Ytringer til Mathilde. Den ulykkelige Tilbeder, der saaledes saae sig forraadt og spottet, geraadede i en skrækkelig Harme. Det ene Ord tog det andet, og Samtalen endte med en alvorlig Udfordring. De Tilstedeværende, som ikke forstode det rette Stridspunkt i denne Trætte, søgte forgjæves at mægle Fred. Inden den til Duellen bestemte Dag lykkedes det imidlertid nogle fælleds Venner, hvoriblandt især en af Arlov høitagtet Superieur, at bringe et Forlig istand. Først nu erfarede den forførdede Mathilde, hvilken Fare der havde svævet over hendes Hoved, uden at hun dog med Sikkerhed kjendte den nærmeste Anledning; men den unge Mands foromtalte Moder havde af sin Søn erfaret Alt, lige indtil den mindste Omstændighed. Denne Dame greb nu den første Leilighed til at gjøre Mathilde bekjendt med Sammenhængen og at udgyde sig i bittre Bebrei-

delser imod hende. Hun sagde blandt Andet: „Jeg er ikke blind for min Søns Fejl, han kommer let til at sige et ubesindigt Ord; men hvor er det muligt at et Fruentimmer med Deres Forstand kan vurdere saadanne Ord saa høit, og opbevare dem saa troligt i sin Erindring? Og hvor er det muligt med Deres Bestedenhed at bringe de Complimenter, der sigtes Dem, over Deres Læber, og fortælle dem til Andre? — Hvor lunge min Søns varme Lovtaler ere fra at være Kjærligheds-Erklæringer, vil De selv indsee, naar jeg fortæller Dem, at han allerede inden sin Udenlandsreise har været forlovet med en Pige, som han elsker, og som i disse sidste tunge Dage har dealt en Moders dødelige Angst for den eneste Søn."

Den stakkels Mathilde følte sig ubeskrivelig ydmyget og fornærket ved denne Tiltale. Med blussende Kinder og Taarer i Øinene stræbte hun at undskylde sig hos den tilsyneladende Veninde, hvem hun mod sin Villie havde forvoldt saa stor en Sorg og Angst. Det var hende utaaleligt at ansees for ubelicat og slabderagtig. Hun tilstod derfor, at hun ved sin uforsigtige Beretning kun havde troet at opfylde den Pligt, at holde et hendes Ægtemand helligt givet Løfte. Den fortørnede Moder blev formildet; hun kysede den unge Veninde, men sagde imidlertid: „Min kjære lille Frue! man maa være ferten Aar for at give et Løfte, der, hvad De nu selv erfarer, kan have saa farlige Følger, og som desuden synes mig at stride mod den qvindelige Delicatesse. Tilgiv en aldrende Veninde denne Bemærkning! Deres egen fine Takt vil vist sige Dem, at der gives en stille, fordringsløs Værdighed, der er et bedre og ædlere Skjold mod al ubeskeden Paatrængenhed, end en Ægtemands Mellemkomst." —

Denne Samtale gjorde et dybt Indtryk paa Mathilde og det var ligesom der opgik et forhen ukjendt Lys for hende. Hun begyndte selv at ane, at denne stille, fordringsløse Værdig-

hed var undertiden i hendes Opførsel bleven fortrængt af en fri og ungdommelig Overgivenhed, der ikke passede til hendes vanskelige Stilling og ialfald kunde mistydes. I en ædel qvindelig Sjæl er en eneste saadan alvorlig Betragtning Nok for at tilvebringe en fuldkommen Forandring. Dette var ogsaa Tilfældet med Mathilde. Men den store, næsten uoverstigelige Anstødssteen i vor menneskelige Omvendelses-Historie, denne Sammengroen af vore Feil og Fortrin, der gjør det til en svær Operation at borttage de første uden at berøre de sidste, den gjælder dobbelt, naar Spørgsmaalet ikke er om lastværdige Vaner, men om uskyldige Svagheder; og Intet kunde være uskyldigere end Mathildes sorgløse Uforsigtighed og Overgivelse til Øieblikkets Indtryk; ja hvad mere er, dette Væsen klædte hende godt, da hun forenede det med en saa frisk og munter Ungdom. At det ikke burde overleve denne, var klart; men hendes Sjæl var ogsaa altfor sund til at Tiden og Verden ikke efterhaanden skulde have gjort deres Fordringer gjældende. Nu derimod skete denne Overgang pludselig og vakte Alles Forundring. Mathilde blev saa opmærksom paa sig selv, saa bange for at gjøre sig skyldig i den mindste Ubesindighed, at hun ofte sad taus og indesluttet i sig selv i de Cirkler, hvis Liv hun før havde været. Trofasthed mod hiint Løfte paa den ene Side, og Frygt for at opfylde det paa den anden, maatte naturligviis ogsaa bidrage til at give hendes Opførsel en vis ængstelig Forsigtighed.

„Wer sich der Einsamkeit ergiebt,
Ach! der ist bald allein,"

siger Harpespilleren i Wilhelm Meister. Dette gjælder ikke blot i den Forstand, hvori det der siges, men ogsaa i den mere udstrakte, at Den, som i Selskab af hvilkensomhelst Grund mere henvender sin Opmærksomhed paa sig selv end paa Selskabet, bliver ligesom ene og ophører da snart at interessere og selv at

føle Interesse. Mathilde tabte Lysten til de Adspredelser, der før havde forekommet hende saa fristende; men derimod fik hendes Hjem daglig nye Tillokkelser for hende. Hun var fra Barndommen vant til at kunne sysselsætte sig, hun havde Talenter, hun elskede Læsning, og et stillere, indholdsrigere Liv syntes at aabne hende sin Helligdom. En lille Kreds af nogle faa Venner, som omgikkes med Familien, bestod af Folk, der ikke gave Arlov Anledning til utidig Ængstelse. Saavidt menneskelige Øine kunde see, syntes nu Intet mere at burde forstyrre det unge Ægtepars Lykke. Dog var Dette ikke Tilfældet. Mathildes forandrede Væsen ængstede Arlov. Hendes Tilbageholdenhed i Selskaber, ja endogsaa i sit eget Huus, den Omstændighed, at hun ved hans Forhør næsten Intet mere havde at fortælle, opvakte hans Mistro. Den Tanke, at hun savnede den meget omtalte unge Herres Omgang, eller at hiin Duelhistorie havde berøvet ham selv en Deel af hendes Kjærlighed, martrede ham. Det smertede ham dybt, at hendes ungdommelige Munterhed aftog; han frygtede, at hun var syg, og naar slige Betænkeligheder opstode hos ham, var han idel Kjærlighed, idel Opmærksomhed for sin unge Hustru. Han anklagede da sin egen utidige Skinsyge og afsvoer den med oprigtigt Hjerte; men til andre Tider plagede han den Elskede med tusinde Spørgsmaal og Formodninger om hendes forandrede Ønsker og Væsen, mangengang nødte han hende til at gaae i Selskab, og sørgede inderlig over Tabet af den friske og frie Munterhed, som han selv havde elsket, og som nu kun i sjeldne Øieblikke kom tilbage. Da dette Ægtepar virkelig vare Elskende, og da en ædel Natur herskede i Begges Indre, saa var det visselig at haabe, at Tiden vilde have klaret de Skygger, som nu formørkede deres Lykke, hvis ikke en ulykkelig Omstændighed pludselig havde tilintetgjort den.

Arlovs yngre Broder, Carl Arlov, havde ogsaa studeret

i Kjøbenhavn, og han havde taget juridiſk Examen omtrent paa ſamme Tid, ſom Richard havde holdt Bryllup. Denne Carl var et meget ſmukt Menneſke, livlig og behagelig, men exalteret og ikke fri for endeel Characteer-Svaghed. Et meget broderligt Forhold havde ſtedſe fundet Sted mellem ham og Richard, men Dette forhindrede ikke Carl fra allerede ved første Sammenkomſt med ſin ſmukke Svigerinde at forelſke ſig i hende. Hans egenlige Lykſalighed i denne Kjærlighed beſtod forreſten i at ſige ſig ſelv, at han var en interesſant ulykkelig Elſker og desuden en Digter, thi i ganſke taalelige Vers og under en Anonymitets-Maſke, ſom han dog kun brugte ſom en Halvmaſke, beſang han den hemmelig Elſkede. Diſſe Vers prydede et periodiſk Blad idetmindſte eengang om Ugen, og det var da den unge Digters bedſte Løn, ſtrax at ile til den beſungne Gjenſtand og læſe Digtet for hende, uden at opnaae, eller endogſaa uden egenlig at ville opnaae den Lykke, at hun i fjerneſte Maade anede, at hun ſelv var Gjenſtanden for diſſe overſpændte Følelſer. En Tidlang gik det ſaaledes hen, og der var ingen Grund til at betvivle, at denne Roman jo kunde vedblive at gaae paa denne Maade, ſaalænge det ſkulde være. Men Richard Arlovs ſkinſyge Sjæl fattede hendelſesviis en Mistanke om Broderens poetiſke Smughandel, og ſinede ſtrax i alt Dette noget langt Mere og langt Værre, end der i Virkeligheden fandt Sted. Hans Mistænkſomhed vendte ſig endog til hans uſkyldige Huſtru og ſøgte en Forbindelſe mellem hendes Lyſt til at blive hjemme og Carls daglige Beſøg.

Efter i nogen Tid at have ruget over diſſe mørke Tanker, udbrød han endelig med dem for den forbauſede Mathilde; og nu viſte det ſig, at den unge Kone i de ſidſte ſex Uger var bleven velmaalt ſex Aar ældre. Hun forſikkrede, overeensſtemmende med Sandheden, at Carl aldrig havde givet hende Anledning til at troe, at han elſkede hende; men hun fortaug, at

føle Interesse. Mathilde tabte Lysten til de Adspredelser, der før havde forekommet hende saa fristende; men derimod fik hendes Hjem daglig nye Tillokkelser for hende. Hun var sin Barndommen vant til at kunne sysselsætte sig, hun havde Talenter, hun elskede Læsning, og et stillere, indholdsrigere Liv syntes at aabne hende sin Helligdom. En lille Kreds af nogle faa Venner, som omgikkes med Familien, bestod af Folk, der ikke gave Arlov Anledning til utidig Ængstelse. Saavidt menneskelige Øine kunde see, syntes nu Intet mere at burde forstyrre det unge Ægtepars Lykke. Dog var Dette ikke Tilfældet. Mathildes forandrede Væsen ængstede Arlov. Hendes Tilbageholdenhed i Selskaber, ja endogsaa i sit eget Huus, den Omstændighed, at hun ved hans Forhør næsten Intet mere havde at fortælle, opvakte hans Mistro. Den Tanke, at hun savnede hans meget omtalte unge Herres Omgang, eller at hiin Duelhistorie havde berøvet ham selv en Deel af hendes Kjærlighed, martrede ham. Det smertede ham dybt, at hendes ungdommelige Munterhed aftog; han frygtede, at hun var syg, og naar slige Betænkeligheder opstode hos ham, var han ikke Kjærlighed, ikke Opmærksomhed for sin unge Hustru. Han anklagede da sin egen utidige Skinsyge og afsvoer den med oprigtigt Hjerte; men til andre Tider plagede han den Elskede med tusinde Spørgsmaal og Formodninger om hendes forandrede Ønsker og Væsen, mangengang nødte han hende til at gaae i Selskab, og sørgede inderlig over Tabet af den friske og frie Munterhed, som han selv havde elsket, og som nu kun i sjeldne Øieblikke kom tilbage. Da dette Ægtepar virkelig vare Elskende, og da en ædel Natur herskede i Begges Indre, saa var det visselig at haabe, at Tiden vilde have klaret de Skygger, som nu formørkede deres Lykke, hvis ikke en ulykkelig Omstændighed pludselig havde tilintetgjort den.

Arlovs yngre Broder, Carl Arlov, havde ogsaa studeret

Kjøbenhavn, og han havde taget juridisk Examen omtrent paa nme Tid, som Richard havde holdt Bryllup. Denne Carl r et meget smukt Menneske, livlig og behagelig, men exalteret ikke fri for endeel Characteer-Svaghed. Et meget broderligt rhold havde stedse fundet Sted mellem ham og Richard, men tte forhindrede ikke Carl fra allerede ved første Sammenkomst d sin smukke Svigerinde at forelske sig i hende. Hans egenlige kfaalighed i denne Kjærlighed bestod forresten i at sige sig selv, Han var en interessant ulykkelig Elsker og desuden en Digter, i i ganske taalelige Vers og under en Anonymitets-Maske, som n dog kun brugte som en Halvmaske, besang han den hem- alig Elskede. Disse Vers prydede et periodisk Blad idetmindste gang om Ugen, og det var da den unge Digters bedste Løn, ar at ile til den besungne Gjenstand og læse Digtet for hende, en at opnaae, eller endogsaa uden egenlig at ville opnaae den kke, at hun i fjerneste Maade anede, at hun selv var Gjen- nden for disse overspændte Følelser. En Tidlang gik det saa- es hen, og der var ingen Grund til at betvivle, at denne oman jo kunde vedblive at gaae paa denne Maade, saalænge t skulde være. Men Richard Arlovs skinsyge Sjæl fattede hen- lsesviis en Mistanke om Broderens poetiske Smughandel, og nede strax i alt Dette noget langt Mere og langt Værre, end r i Virkeligheden fandt Sted. Hans Mistænksomhed vendte endog til hans uskyldige Hustru og søgte en Forbindelse ellem hendes Lyst til at blive hjemme og Carls daglige sjøg.

Efter i nogen Tid at have ruget over disse mørke Tanker, brød han endelig med dem for den forbausede Mathilde; og viste det sig, at den unge Kone i de sidste sex Uger var even velmaalt sex Aar ældre. Hun forsikkrede, overeensstem- mende med Sandheden, at Carl aldrig havde givet hende An- ning til at troe, at han elskede hende; men hun fortaug, at

hendes Mand selv i dette Øieblik overbeviste hende derom; og denne Opdagelse bedrøvede og ængstede hende. Hun ønskede inderligt at kunne fjerne Carl, og en lykkelig Tilfældelse syntes at begunstige dette Ønske. I de samme Dage nemlig havde Arlov modtaget et Brev fra sin Fader, hvori denne beklagede sin Ensomhed, sin Trang til sine Sønners Omgang og til deres Bistand i Bestyrelsen af hans Gods, der ved hans tiltagende Legemssvaghed begyndte at blive ham byrdefuld. Mathilde greb denne Leilighed til med varme Farver at skildre for Carl den aldrende Faders forladte Tilstand, idet hun tilføiede: „Det tilkom vistnok Richard, som den Ældste, at være sin Faders Trøst og Støtte. Jeg har ogsaa foreslået ham Dette; men De ved selv, hvilke Baand der for Øieblikket binde ham til hans Forretninger her. Dem derimod hindrer intet Baand fra at opfylde Deres sønlige Pligter, og jeg beder Dem indstændigt for Deres egen og for Richards og min Roligheds Skyld at gjøre det, da den gode, svagelige Faders Stilling foruroliger os. Et langt behageligere Liv, en langt ædlere Virksomhed vil jo vente Dem paa det skjønne, store Gods, end her; og ... tag det i den bedste Mening, naar jeg tilføier: at Richard selv hader den Indretning, som gjør de yngre Brødre arveløse; og at det Fortrin, De vil faae fremfor ham, ved at offre Dem til Godsets Bestyrelse og til Deres Faders Pleie, vil give Dem fordobblede Rettigheder til en broderlig Deling engang i Tiden, naar De og han ere saa uheldige at miste Deres Fader." — Carl hørte paa denne Tiltale med stor Uroslighed og begyndte at fremstamme Noget om sin Lyst til sine Studeringer og saa videre, hvilket Mathilde smilende gjendrev, da det Modsatte af en saadan Lyst laae klart for Alles Øine. Lidt spydigt lod hun ham høre, at Hovedstadens Adspredelser vare ham dyrebarere end hellige Pligter. Nu udbrød den unge Elsker i høie Klager over hendes Grusomhed, yttrede, at det kun var h e n d e, han ikke kunde for-

lade, og endte med en formelig Kjærligheds-Erklæring. Med det Alvor, den Fornuft, den stille Værdighed, som lyder dobbelt ærværdig fra saa unge, næsten barnlige Læber, forehold Mathilde ham det Uværdige og Umandige i hans Opførsel. Hans ædlere Natur vaagnede ved hendes Ord, han bad hende oprigtig om Tilgivelse, og lovede Alt hvad hun forlangte. Næste Dag, sagde han, vilde han foreslaae Richard at lade ham tilbringe et Par Aar for det Første hos deres Fader, og strax begive sig paa Reisen.

Ganske rolig og broderlig forlod han Mathilde. Strax efter kom Richard hjem, og da han hørte at hans Broder havde været længe hos hende, begyndte han det gamle pinlige Forhør. Mathilde kunde ikke føre over sit Hjerte at forraade Carls Hemmelighed og strøe Tvedragt Sæd mellem to Brødre. Hun benægtende Intet; men Bevidstheden om at hun brød det Løfte, hun saa helligt havde givet sin Ægtemand, opfyldte hendes rene Sjæl med en saa stor Angst, at hun brast i Graad og kom i en saadan Sindsbevægelse, at Arlov forfærdedes ved Synet deraf og fortvivlede ved den Tanke, at hun bedrog ham.

Næste Aften indfandt Carl sig, men tidligere end han, efter Aftale med Mathilde, skulde komme, for at træffe sin Broder hjemme. I de fire og tyve Timer, som vare forløbne, siden han fulgte sin naturlige, godmodige Stemning, havde den overspændte igjen taget Herredømmet. Det var vist, at han fandt et overlevet Behag i Mathilde, ja endogsaa at han var gjennemtrængt af en sand Følelse af hendes Elskværdighed; men det strømmende Lidenskabelige, det Ridderlige og Romantiske, som han ville tillægge denne Følelse, var visselig meget usandt, og Noget, som han ordentlig exalterede sig selv til at troe. Efter den idste Samtale med sin Svigerinde fandt han en stor Behagelighed i at sige sig selv, at han gjorde Æren og Broderkjærligheden et straalende Offer; at han som en ædel Yngling sagde et

modigt Farvel til alle glimrende Udsigter, og flygtede, paa Dybens Vegne, til sin Fædreneborgs skumle Mure og dunkle Skove; og nu fandt han, at en rørende Afskedsscene med den elskede Gjenstand var den mindste Erstatning, der skyldtes ham. Da han nu altsaa efter sin Beregning fandt den stakkels Mathilde ene, udbrød han i høittravende Klager og liidenskabelige Ytringer af sin Kjærlighed. Den fortørnede Mathilde vilde forlade ham. Som en Afsindig kastede han sig for hendes Fødder, holdt hende tilbage og tiltalte hende i de urimeligste, meest forskruede Floskler.

Imidlertid havde Richard Arlovs onde Dæmon i en uskyldig Bekjendts Lignelse mødt den skinsyge Ægtemand og udtalt de ulykkelige Ord: „Jeg kan hilse fra din Broder! i dette Øieblik gik han ind til Dit.“ — Og nu forvendte samme fule Aand den brave Arlovs redelige Gemyt i den Grad, at han glemte Alt for sin onde Mistanke; som en Slange sneg han sig ind i sit eget Huus, og i et Værelse, som stødte til Mathildes, belurede han, tittende gjennem en Dørsprække, den føromtalte Scene, som hans til Sindsforvirring grændsende Urolighed ikke engang tillod ham klart at opfatte. Han kom hjem fra en militair Forretning, og var i Uniform. Ude af sig selv, med dragen Sabel, styrtede han ind paa sin Broder, og saarede ham i Armen, nær Skulderen. Forfærdet kastede Mathilde sig imellem dem, og afbødede et nyt Hug med sin Arm. Richard saae kun, at hun stod som et Skjold for Carl, og fortvivlet stødte han hende tilside, saa hun styrtede om paa Gulvet med Nakken mod et Hjørneskab. Hun laae som livløs, og Blodet flød ud af den saarede Arm. Dette Syn vakte pludselig Arlov af hans Raseri. I usigelig Angst fløi han hen til hende, løftede hende iveiret og kaldte paa hende som en Afsindig. Hun slog Øinene op, men syntes ganske bedøvet af Faldet. Han bar hende hen til en Sofa, og hendes Blod farvede hans Klæder. Imidlertid fik

Carl Tid til at snige sig bort. Han satte sig nede paa Trappen, forbandt med et Tørklæde sin Arm, for at standse Blodet, og begav sig med vaklende Skridt til sit Hjem, som han naaede ikke uden Møie. Den ulykkelige Richard kaldte imidlertid Tjenestefolkene tilhjelp. Den forfærdede Pige bragte sin Frue tilsengs, og Tjeneren løb efter Lægen. Mathilde havde imidlertid fattet sig noget, og havde Aandsnærværelse nok til at sige til Pigen, og siden til Lægen: at hun ved et Feiltrin var falden med Hovedet mod Kakkelovnen og derved tillige havde skaaret Armen paa Kanten af den aabenstaaende Kakkelovnsdør, der var af Messing og meget skarp. I denne hendes Skaansomhed saae Arlov ikke blot et Overlæg, en Listighed, som han ikke havde tiltroet hende, men tillige en Bekræftelse paa, at hans Brøde ogsaa i hendes Øine var for stor til at kunne vente Tilgivelse.

Saasnart hun var kommen til Ro, og Lægen havde erklæret at ingen øiensynlig Fare var tilstede, forlod Arlov hendes Kammer og lukkede sig inde i sit Værelse. Hvorledes den ulykkelige Mand her tilbragte nogle Timer, kan ingen Ord beskrive. — „Er det ikke en rædsom Drøm!“ sagde han til sig selv: „Jeg har mishandlet min Mathilde? jeg har udgydt hendes Blod? Det er min Mathildes Blod som farver mine Klæder? .... Og min Broder! .... Har jeg dræbt min Broder? .... Hvorledes var det?“ .... Han sendte strax Tjeneren til Carl for at spørge til hans Befindende, og led Helvedqval, indtil et beroligende Svar blev ham bragt. Han begyndte efterhaanden at samle sine Tanker, at see sin Ulykke i Øinene og at fatte en fornuftig Beslutning. Umuligt syntes det ham, at det forrige gode Forhold nogensinde mere kunde finde Sted mellem ham og hans elskede Hustru; umuligt, at hun kunde tilgive ham. „Og jeg!“ sagde han: „Har jeg Intet at tilgive? O Gud! Her er den dødeligste Giftdraabe! — Mathilde er troløs, hun har brudt sit Løfte at betroe mig ethvert forførerisk Anslag, som mødte

hende. Det Løfte gav hun mig saa helligt, ved Gud, ved vor Kjærlighed! og hun har brudt det! — Men er det ikke af venlig Skaansel mod mig selv, mod min forræderske Broder? Var det ikke et overilet Løfte? Dicteerte jeg ikke selv de formaastelige Ord? — Nei nei! det er ikke det Eneste, hun har fortiet for mig! I lang Tid har hun været skjult og ganske forandret. Hun elsker Carl, det er klart; hun har forsaget alle sine forbuns Fornøielser for hans Skyld; hun har været tilbageholden mod mig, frygtsom, som den onde Samvittighed. Og jeg, som har elsket hende saa høit! Hvad er vel de Andres Kjærlighed mod min? — Nei det er forbi: Aldrig mere kan jeg have Fortrolighed til hende, eller hun til mig, og hvor denne er borte, hvor Friheden er borte, der er det hele Forhold fordærvet! .... Men et saadant Liv er værre end Helvede, det kan jeg ikke udholde. Nei jeg vil bryde alle Baand, jeg vil flye! det kan jeg!" — Han lagde nu sin Plan, og udførte den med stor Bestindighed. Endnu samme Nat skrev han til sin Fader, foregav et Ildebefindende, en uovervindelig Melancholie, uden al, ham bekjendt Grund, yttrede, at han var kjed af sin Stilling og gjerne vilde foretrække det stille Liv paa Faderens Gods. Dog ønskede han først at reise i Udlandet i et Aars Tid eller to, for at gjenvinde sin Helbred og Munterhed. Han vilde derfor strax søge Permission og reise hjem til sin Fader, for at see ham og tale med ham. Han bad ham imidlertid foreløbigen at forstrække ham med de nødvendigste Penge til Udenlands-Reisen, og at modtage hans Hustru, medens han selv var fraværende. I hende vilde han finde en Datter og det opmuntrende Selskab, han savnede i sin Eensomhed.

Næste Morgen begjærte Arlov Permission, for at reise uopholdelig hjem til sit Fædrenegods, hvor — som han foregav — hans Faders Sygelighed i Forbindelse med indtrufne økonomiske Omstændigheder gjorde hans Nærværelse for Øieblikket nødvendig.

Det Samme sagde han til en duelig Forretningsmand af hans Venner, til hvis Beskyttelse han anbefalede Mathilde og sine huuslige Anliggender. Han forskaffede sig desuden saamange Penge som han kunde opdrive for at sikkre sin Hustru for al Forlegenhed, og nu gjorde han i Stilhed og med muligste Hast Anstalter til sin Afreise.

I de faa Dage, som hengik mellem Afreisen og hiin ulykkelige Aften, saae Arlov kun lidet den stakkels Mathilde, der ikke havde mindste Anelse om den Sorg, som forestod hende. Skrækken, Faldet, Saaret i Armen, der var temmelig dybt, havde tildraget hende en ordenlig Vundfeber, der deels bedøvede hende, deels forvoldte, at hun i feberagtige Phantasier gjentog og udmalede de ængstelige Øieblikke i den føromtalte Scene. Til disse angstfulde Phantasier var Arlov et Par Gange Vidne, og de bestyrkede ham i den Tanke, at han var bleven en Gjenstand for sin Hustrues Skræk og Afsky.

Efter et Par Dages Forløb befandt hun sig bedre og begyndte med mere Rolighed at samle sine Tanker. Det forekom hende ganske vist, at Arlov med Anger og større Ømhed end nogensinde vilde bede hende om Tilgivelse, og selv tilgive det brudte Løfte, samt indsee Gyldigheden af de Grunde, der havde ledet hendes Handlemaade. Ham tilkom det, som hun meente, at bede om Tilgivelse, da han var Den der uden Sammenligning havde størst Uret. Arlov besøgte hendes Sygekammer flere Gange daglig, men kun paa Øieblikke; det var umiskjendeligt, at han led hæftigt ved at see hende lide, og glædede sig ved hendes Bedring, en dyb Smerte malede sig i hans Ansigt; men intet Ord om hvad der var foregaaet kom over hans Læber. Mathilde fandt sig saaret ved denne Opførsel, og noget Koldt og Tvunget kom derved i hendes Ord og Miner, hvilket Arlov paa sin Side udtydede som Bekræftelser paa hans Mistanke og Tegn paa hendes Vrede og Ligegyldighed for ham.

Den første Dag, hun sad oppe og af Lægen var erklæret for ganske uden al Fare, kom Arlov om Aftenen ind til hende. Noget ubeskrivelig Veemodigt og Kjærligt var udbredt over hans hele Væsen; dog sagde han Intet, der kunde lede til en Forklaring. Mathilde besluttede at bryde Isen og begyndte flere Gange at dreie Samtalen til det Forefaldne; men deels kunde hun ikke nå faae Ordet over sine Læber, naar hun vilde berøre en Materie, der ikke kunde berøres uden Bebreidelser mod hendes Mand; deels afbrød Arlov hver Gang den neppe synlige Traad til en saadan Samtale og betog hende saaledes aldeles Modet. Da han havde sagt hende Godnat og var gaaet hen til Døren, vendte han tilbage, sluttede hende i sine Arme og kyssede hende, uden at tale. Mathilde vilde holde ham tilbage, men inden hun kunde faae sagt noget Ord, var han allerede ude af Værelset. Raadvild og bedrøvet gik den stakkels unge Kone tilsengs og græd sig i Søvn; medens hendes ulykkelige Ægtemand, indelukket i sit Værelse, ligeledes overgav sig til sin Smerte. Alting var færdigt til hans Afreise, der skulde gaae for sig næste Morgen. Hans tro Tjener var allene Medvider i hans Foretagende. Til denne foregav han, at Frygt for Afskeden, der kunde angribe hans syge Hustru, havde bestemt ham til kun skriftlig at sige hende Farvel, især da hans Fraværelse, som han til Alle yttrede, ikke skulde være lang.

Medens det hele Huus endnu sov, sendte han Tjeneren til Toldboden med sin Reisekappe, og stod nu færdig til at forlade sit Huus. Om Natten havde han skrevet til Mathilde. Ydmyg bad han hende om Tilgivelse, idet han tilføiede: at han vel vidste, at den ikke kunde blive ham tildeel, saalidet som han nogensinde kunde tilgive sig selv, eller med et frit Sind nærme sig hende. Paa Grund af hans egen utilgivelige Uret tilgav han hende af ganske Hjerte den Uret, at have brudt sit helligt givne Løfte og derved selv hidført den ulykkelige Catastrophe; ja endogsaa den

Uret, at have vendt sit Hjerte til en Uværdig fra en saa elskende, kun af Kjærlighed skinsyg Ægtemand, skulde ligeledes fra hans Side være hende tilgivet. Alt hvad Delicatesse og Erindringen om deres lykkelige Dage kunde fordre, skulde han troligen iagttage, intet Menneske skulde erfare den sande Grund til hans Fjernelse. For Øieblikket var han i en altfor oprørt Sindsforfatning til at kunne leve i en huuslig Tilværelse uden at forstyrre dens Fred; han vilde derfor reise omkring i Verden, indtil han kunde gjenvinde sin tabte Rolighed, og han bad hende, at hun i den Tid vilde opholde sig hos hans Fader i Jylland. Han vilde drage Omsorg for, at dette Ophold ikke skulde blive hende ubehageligt, og hun skulde bestandig høre fra ham. Han underrettede hende om de Grunde til sin hurtige Bortreise, hvilke han for Verden havde foregivet, samt at hans Vei først gik til hans Faders Gods. Brevet endte med et Farvel, der nokſom udviste den Kjærlighed, som brændte i hans Hjerte, og efterat have indesluttet en Pengesum i Brevet og forseglet det, listede han sig nu ved Morgengry sagte ind i Dagligstuen, for at lægge det paa Mathildes Arbeidsbord. Døren stod aaben til Sovekammeret; Arlov tittede derind og saae Mathilde i dyb Søvn. Han kunde ikke modstaae Fristelsen til at nærme sig og træde hen til Sengen. Natlampen brændte endnu med et døsigt Skin. Vindesgardinerne vare tiltrukne, et blegt Morgenskjær faldt ind i Værelset og paa Mathildes Ansigt. Saa rolig laae hun der, indsvøbt i det mørkerøde Silketeppe lige op til Hagen. Den ene Haand hvilede under hendes Kind, der af Søvnen farvedes med en svag Rødme; en bruun Haarlok havde stjaalet sig frem under den lille Natkappe, og hvilede paa det hvide Lagen. Med tilbageholdt Aande stod Arlov med foldede Hænder for hendes Leie. „O Gud!“ tænkte han: „hvilket barnligt, uskyldigt Ansigt! hvilken Skjønhed! Og alle disse Yndigheder, al denne Elskværdighed tilhørte mig, mig allene, og ere mig frarevne ved min egen og

Andres Brøde, ved en Broders, en kjær Broders Forræderi. Og nu maa jeg forlade denne min eneste, uendelig Elskede, og jeg seer hende for sidste Gang; thi aldrig kommer jeg tilbage til hende. Hun er tabt for mig, skilt fra mig ved en værre Skilsmisse end Dødens." — Oplest i Smerte, knælede han ved hendes Seng, kysede det røde Teppe, og vædede det med sine Taarer. Stjælvende for at vække hende, rev han sig endelig løs, og forlod sit Huus. Da han gik ombord, sendte han sin Tjener tilbage, bød ham hilse sin Frue, vaage over hende og følge hende til Jylland, hvor han ønskede, hun skulde tilbringe Sommeren.

Den stakkels Mathilde blev saa sønderknuust ved at læse Arlovs Brev og erfare hans Afreise, at hun paany blev syg, og i flere Dage maatte holde Sengen. Saasnart hendes Kræfter paa nogen Maade tillode det, skrev hun til sin Mand, forsikrede ham om sin Uskyldighed og søgte at forklare ham den Sag, som havde gjort deres Ulykke. Men hun var endnu saa mat, saa angreben, at hun maatte fatte sig i stor Kortheb, og hele Brevet havde derfor noget saa Mat, saa lidet Overbeviisende, at det ikke var istand til at betage Arlov hans Mistro, eller rokke en Beslutning som hans. Heller ikke naaede dette Brev ham, før han alt var udenfor sit Fædrelands Grændse. I et Brev fra sin Svigerfader blev Mathilde underrettet herom, og i de kjærligste Udtryk indbuden til at komme til ham jo før jo hellere. Den gamle Arlov var en inderlig godmodig, men temmelig indskrænket Mand, der trohjertig antog Alt, hvad hans Søn havde forebragt ham, og i det sikkre Haab, at Richard om et Par Aar i det Seneste vilde komme tilbage og overtage Godsets Bestyrelse, gav han med Glæde de fornødne Penge til hans Udenlandsreise. Desuden var han af de Mennesker, hos hvem Øieblikkets Behagelighed overveier alle dybere Betænkeligheder, og den Tanke, at en elskværdig Svigerdatter skulde oplive hans tomme Huus og

eensformige Tilværelse, var ham saa behagelig, at Sønnens Tilstand og Beslutning ingen videre Grublen opvakte hos ham.

Den gamle Arlovs kjærlige Brev, det rolige Ophold, som tilbødes Mathilde, det yndige Foraar, som sendte sine første Solstraaler ind i det hidtil dunkle Sygeværelse, den tilbagevendende Sundhed, alle disse styrkende Kilder for et uskyldigt og endnu barnligt Sind bragte ogsaa en vis Ro og Fatning til den bedrøvede unge Kone. Den føromtalte Ven, til hvis Omsorg Arlov havde anbefalet hende, en aldrende, almindelig høiagtet Mand, besøgte hende jævnlig, og viste hende den varmeste Deeltagelse. Denne Mand fik snart et nyt Brev fra Arlov, hvori Denne meldte ham, at han for sin Faders og Godsets Pengesagers Skyld ansaae det for sin Pligt at opgive sin Embedsstilling, og hosføiede derfor en Ansøgning til vedkommende Autoriteter om sin Afsked. Under disse Omstændigheder ønskede han derfor, at hans Kone vilde sælge alt deres Indbo, og at de derfor indkomne Penge maatte sættes i Sikkerhed, saaledes at Renten kunde tilflyde hende som en lille aarlig privat Indtægt, hvorefter han bad hende saasnart muligt at reise over til hans Fader, der længtes efter hende, saameget mere, som han, Richard, for adskillige Klarers Skyld var nødt til at gjøre en Reise til Tydskland. En lille Seddel til Mathilde, som blot indeholdt et Par venlige Linier uden noget nærmere Svar paa hendes føromtalte Skrivelse, var indesluttet i dette hans Brev til deres fælleds Ven. I Forening med ham blev nu Alting aftalt; og fulgt af Richards Tjener tiltraadte Mathilde sin Reise, og forlod med et tungt Hjerte sit Hjem, netop otte Maaneder efter den Dag, da hun stod Brud. —

Hendes Svigerfader modtog hende med inderlig Glæde og Kjærlighed, og syntes at forynges ved Synet af hende. Han havde sendt hende en gammel Mand imøde, Forvalter Firman, som var sin Herres høire Haand, en trofast Sjæl, elsket af hele

Godſet. Firman græd af Glæde ved at ſee ſin kjære unge Herres Frue. Richard, ſom han havde ſeet opvoxe, var hans Yndling, og han var færdig at tilbede Mathilde ſom et høiere Væſen, der bragte Velſignelſe til den gamle, triſte Borg. Hele Gaardens Perſonal og mange af Godſets Beboere, ſom Nysgjerrighed førte hid, ſyntes ogſaa at dele Firmans Anſkuelſe. At opvække ſaa megen Glæde omkring ſig, at modtages med ſaa uſtrømtet Kjærlighed, maatte naturligviis virke oplivende og troſtende paa Mathildes let bevægelige Sind. Den gamle Arlov vilde ſtrax indſætte hende i alle en Huusfrues Rettigheder, men den beſkedne og beſindige unge Kone vilde ikke indlade ſig i Foranſtaltninger, der indgrebe i en ſtor Landhuusholdning, ſom hun ikke forſtod ſig paa. Godſets Beſtyrelſe var fordetmeſte overladt til Firman, de enkelte Forretninger deelte mellem forſkjellige Perſoner. En gammel Huusholderſke havde i mange Aar foreſtaaet den egenlige Landhuusholdning til alle Parters Tilfredshed. Efter venſkabelig Aftale med Denne ſaavelſom med Firman, paatog Mathilde ſig blot, hvad ſom hørte til det Indre af Huſets Indretning og nærmeſt berørte hendes Svigerfaders Velværen. Med megen Smag og Fornuft ombannede hun i al Stilhed den hele Omgivelſe, ſaaledes at en behagelig Hyggelighed og Rolighed ſyntes velgjørende at udbrede et nyt Liv over den gamle forfaldne Tilværelſe. Hendes Svigerfader følte Dette med ſtor Taknemmelighed, og begreb ſlet ikke, hvorledes ſaa Meget kunde blive udrettet med ſaa ringe Midler og ſaa faa Ophævelſer. Gaardens Folk og Alle, ſom nærmede ſig Mathilde, følte ſig tiltrukne af hendes milde, beſkedne Omgang, og Huusherrens gamle Venner beſøgte ham oftere, vare muntrere end tilforn, og ſyntes at føle de gamle Hjerter opvarmede i den unge Skjønheds Straaler.

Egnen, hvor dette Gods laae, var en af Jyllands ſkjønneſte Egne. Gaarden ſelv var en gammel Borg, hvis ſtore gothiſke Bygning med Taarne og Spor af fordums Grave og Vindebroer

tog sig meget smukt ud i det romantiske Landskab. Den vidtløftige Have, som grændsede til en stor Skov, var temmelig forfalden. Efter Mathildes Ønske blev en Gartner antagen, og i Forening med ham fik hun den snart omskabt til den yndigste Plet i Omegnen. Vant i sin Opvækst til et stille Liv, der havde langt mindre Gehalt end det nuværende, følte Mathilde, at Intet kunde være behageligere og i hendes Stilling trøsteligere, end dette Tilflugtssted, som hendes Mand i al sin Sindsuro dog havde med Kjærlighed beredet hende; men den Smerte at vide sig miskjendt af den Elskede, Uvished om, naar hun turde haabe at see ham igjen, og inderlig Længsel efter ham vege aldrig noget Øieblik fra hendes Sjæl, men svævede stedse for den, som en dunkel Sky, selv da, naar hun troede at hengive sig til andre Tanker og Indtryk. Hendes Sorg forøgedes betydelig, da Arlov i et Brev til sin Fader meldte, at han befandt sig i London og stod færdig til at gaae ombord paa et Skib, der gik til Rio Janeiro. At vide ham saa langt borte, i en anden Verdensdeel, at være skilt fra ham ved det dybe Hav og afskaaren fra jævnlig Brevveksling, forekom Mathilde som en utaalelig Skjæbne. Hendes Taarer og Kummer ved denne Efterretning bragte den gamle Arlov til at glemme sin egen Misfornøielse ved denne Tidende. Det rørte ham at see sin Yndlings kjærlige Smerte, den syntes ham saa elskværdig.

Tiden, som bringer Lindring, Følelsen af hendes Uskyldighed, Tilfredshed med hendes egen Virksomhed og med hendes Omgivelse bragte omsider nogen mere Rolighed i Mathildes Sind. Kun sjelden, men dog af og til hørte hun fra Richard. Han havde ladet sig indføre ved Keiserens, Dom Pedro's Hof og modtaget ærefulde Tilbud om Ansættelse i Armeen, hvilke han dog til Mathildes Trøst ikke havde modtaget. — Meget lettede det hendes Hjerte, at hun havde skrevet til ham, og haabede, at Brevet var kommet i hans Hænder. Flere Gange havde hun i sin

Svigerfaders Breve tilføiet nogle Linier, men engang i en ſtille Nat lykkedes det hende omſtændelig at udtale ſig for ham og forklare ſin Uſkyldighed. Dette Brev, der bar et ſaa umiskjendeligt Præg af den reneſte Sandhed, ſaa varmt et Udtryk af den inderligſte Kjærlighed, maatte ſikkert, ſaa haabede hun, overbevise Arlov om hendes Troſkab og bevæge ham til at komme tilbage. Med al Forſigtighed blev det beſørget afſendt, og Haabet om et lykkeligt Udfald oplivede Mathildes Sjæl. Den ſunde Luft, den veldædige Natur, det rolige, behagelige Liv havde forenet ſig med Ungdommen, for at forøge hendes blomſtrende Skjønhed og Sundhed. Naar hun, efter Sædvane, mod Aften vandrede ene omkring i den ſkjønne Omegn, i en ſimpel, ſmagfuld Dragt, med en Straahat over det ziirlige brune Haar, fulgt af Richards ſtore Hund, der ſom en Skygge fra forbums lykkelige Dage fulgte efter hende, ſyntes Enhver, ſom mødte det yndige Syn, at føle et ſæreget Behag derved; den Forbigaaende ſagtnede ſine Skridt og klappede venligt Hunden, medens han med Øinene fulgte den tauſe Vandrerſke. Paa diſſe Spadſeregange beſøgte hun ſom ofteſt Landfolkene i deres Huſe, eller gav ſig i Samtale med de hjemvandrende Malkepiger. Hvor Nogen var ſtedt i en eller anden Nød og Sorg, ſtod hun ſtrax hos dem ſom en hjelpende Genius. Hendes egen lille aarlige Indtægt, ſom kun beløb ſig til eet og et halvt hundrede Rigsdaler, var ved hendes gode Huusholdning tilſtrækkelig ikke blot til hendes egne perſonlige Fornødenheder, men til mangen Sygs og Kummerfulds Hjelp. Paa denne Maade var det let at begribe, at hun blev tilbedet i hele Egnen ſom i ſit Hjem, og at Dette uſigelig meget bidrog til at formilde hendes Skjæbne.

Aar vare ſaaledes hengaaet, og mindre diſſes Vægt end en naturlig Mangel paa Kraft havde lidt efter lidt tildraget den gamle Arlov, ſom ikke endnu var nogen Olding, den Sinds- og Legems-Svækkelſe, ſom almindeligviis kun pleier at følge den høie

Alderdom. Mathilde bestræbte sig af al Magt for at oplive hans hendøende Tilværelse. Efter Sædvane lob man Bøger og Blade komme fra Kjøbenhavn. Hun læste bestandig høit for ham hver Aften, eller spillede paa Pianoforte for ham. Men selv Dette, der tilforn havde været ham en kjær Tidsfordriv, var ham nu kun som en flygtig og dunkel Drøm. Hans Kjærlighed til Mathilde var dog bestandig levende. Han kunde næsten ikke undvære hende, og hendes Stilling blev meer og mere byrdefuld. Dog syntes hun af Hengivenhed for sin Richards Fader slet ikke at føle Dette. Efter en lang Venten kom nu endelig igjen et Brev fra Richard, dateret fra den portugisiske Grændse. I dette Brev meldte han sin Fader og Hustru, at han i Dom Pedro's Følge og ansat som Officeer i hans Armee var kommen tilbage til Europa, og at Hæren var færdig til at drage mod Lissabon for at beleire og indtage denne Hovedstad. Richard syntes at befinde sig i sit Element ved denne nye Virksomhed; men med Bedrøvelse saae Mathilde af hans Brev, at flere af de til ham afsendte Breve, og deriblandt det bedste og vigtigste, ikke vare komne i hans Hænder.

Den elskende Hustru var glad ved at vide ham saameget nærmere Fædrelandet, saameget muntrere og tilfredsere end han tilforn havde syntes at være; men derimod blev hun betagen af Angst ved Forestillingen om de Farer, for hvilke han var udsat. Med bange Begjærlighed greb hun alle Blade, hvori hun kunde i Tanken følge og deeltage i Dom Pedro's Krigsskjæbne; og kun faa af denne Keisers Tilhængere kunde juble mere end hun ved Lissabons Indtagelse og Dom Miguels Nederlag. Et Par Maaneder forgik efter denne Begivenhed, inden nogen Efterretning indtraf om Arlov. Mathilde ventede med urolig Længsel. Den gamle Firman og Richards føromtalte Tjener, der var fulgt med sin unge Frue og siden bleven Skovrider paa Godset, deelte ogsaa hendes Ængstelse over deres fordums Vens og Herres

Skjæbne. Den svage Fader derimod syntes i sin Sløvhed at vare den mindst Interesserede i denne Sag. Endelig kom et Brev fra Kjøbenhavn, men et Sorgens Budskab. Gjennem det udenlandske Departement blev ved en i Lissabon værende fremmed Ministers Omsorg et Brev tilstillet den gamle Arlov, der indeholdt Attest om hans Søns Død, der efter Beleiringen af Lissabon var indbragt paa et militairt Hospital, og død der af sine mange svære Saar. En meget fornem Portugiser, der i høi Grad havde interesseret sig for den Syge og besøgt ham i hans sidste Timer, havde leveret den omtalte Minister Attesterne om hans Død og vedføiet en Seddel, som han havde modtaget af den Døende. Denne Seddel indeholdt nogle næsten ulæselige Linier fra Richards Haand. Han skrev, at han følte sit Endelige nær, bad sin Hustru og sin Fader om Tilgivelse for at have forladt dem, og paalagde sin Fader at sørge for Mathildes Fremtid.

Den ulykkelige Mathilde var næsten tilintetgjort af Smerte, og man kunde betragte det som en Velgjerning af Naturen, at hun faldt i en hæftig Feber, der i nogle Dage berøvede hende Bevidstheden. Firman og Skovrideren udgjøde de oprigtigste Taarer; hele Godset syntes at dele den store Sorg. Kun den stakkels svage Fader var ikke mere istand til at føle sit Tab. Den ellers saa kjære Søn havde saalænge været borte; men Mathilde derimod, til hvis Selskab han nu var vant, savnede han med Utaalmodighed under hendes Sygdom, og græd som et Barn af Glæde, da hun første Gang efter flere Ugers Forløb kom bleg og mat ind i det sædvanlige daglige Værelse.

Den unge Enkes hæftige Smerte opløste sig efterhaanden i stille Veemod. Haabet, denne Menneskets bedste Ven, der overlever alle dets Ulykker, besøgte den mildt Sørgende, ikke som tilforn, i Skikkelse af en smilende Genius, men som den høitidelige Engel Michael, der fører Sjælene over Dødens Grændse til det

bedre Land. Af Natur og Opdragelse ledet til religiøse Forestillinger, vendte hun sine Tanker mod dette vigtigste, umisteligste af alle Haab: Udødeligheden. Uden at være tabt for denne Verdens Skjønhed, som ingen sund Sjæl i lang Tid vender Ryggen, tilhørte hun dog tillige den høiere Verden, hvor hun i Tanken saae sin begrædte Mand, og det var, som om begge Verdener forenede sig for at tale Trøstens Ord til hendes usikre Hjerte.

Imidlertid var det den brave Firmans ivrige Bestræbelse at formaae sin Herre til at opfylde Richards sidste Bøn og sørge for Mathildes Fremtid. Den gamle Arlov nærede selv dette Ønske, men svag som han var, opsatte han Dag for Dag at gjøre et Testament, som paalagde Godsets Stamherre at udbetale hende en aarlig Sum. En saadan Bestemmelse var her nødvendig, thi deels var der ved Godsets Fundats Intet stipuleret for en Enke i det Tilfælde, hvori Mathilde befandt sig; deels havde Richard i levende Live optaget saa mange Penge af sin Arvepart, at hans Enke ingen lovlige Fordringer kunde have til den nuværende Stamherre. Denne var nu Carl Arlov, med hvem der i det lange Tidsrum siden Brødrenes Bortreise var foregaaet en meget stor Forandring. Efter hiin ulykkelige Scene led han i nogen Tid af det Saar, som Richard havde tilføiet ham. Det var i sig selv ubetydeligt, men hans Hæftighed og Utaalmodighed forsøgede og forlængede hans Onde. Inderlig opbragt paa sin Broder forglemte han sin egen Uret og den Pligt at retfærdiggjøre Mathilde. Det syntes i det Hele, som om hans Lidenskab for hende var udflydt med det Blod, han havde udgydt. Faa Dage før hendes Afreise besøgte han hende imidlertid, og med en vis kold Forlegenhed bad han hende om Forladelse for de Uheld, hans Opførsel havde paadraget hende. Mathilde, der i dette Øieblik ikke formaaede af et oprigtigt Hjerte at tilgive ham, indlod sig ikke i videre Drøftelse af det Forbigangne, men bad ham

at skrive til Richard og forklare ham Sandheden, en Retfærdighed, tilskiede hun, som han var hende skyldig. Carl lovede Dette, og skrev virkelig til sin Broder, men først efter flere Maaneders Forløb; og ved Richards lange Reiser og Tidernes Urolighed kom dette Brev aldrig i hans Hænder. Faa Uger efter at Mathilde havde forladt Hovedstaden, gjorde Carl Bekjendtskab med en rig Enke, endnu ung, dog paa samme Alder, som han selv. Denne Kone hørte til den i Kjøbenhavn meget talrige Classe af Fruentimmer, som Skjønhed eller Rigdom eller andre tilfældige Omstændigheder have hævet til en høiere Plads i Selskabet, end det, hvortil de ved Fødsel, Opdragelse og Naturgaver synes at høre, og som almindeligviis ved visse paatagne stolte Manerer, der skulle være fornemme, og ved en overdreven Pragt i Klæder søge at skjule deres Mangel paa Dannelse og indre Adel. Saaledes var ogsaa den Enke, som Skjæbnen førte Carl Arlov imøde. Da hun var rig, ganske smuk og usigelig forelsket i hans smukke Udvortes og behagelige Væsen, følte han sig overordenlig smigret ved det Fortrin, hun gav ham. Hun behagede ham desuden, og meget kort efter deres første Møde ægtede han denne Dame, som bragte ham en temmelig betydelig Formue og dertil en lille Steddatter, et Barn paa en tre til fire Aar. Han fik nu desuden en Ansættelse i et kongeligt Collegium, og gik den sædvanlige Embedsvei, medens hans Frue hvert Aar bragte ham Velsignelsen af et nyt Barn. Hele dette huuslige og collegiale Liv var meget stridende mod hans Ungdoms Drømme om poetisk Ære og romantisk Kjærlighed. Hans eensformige Forretninger udenfor Huset og hans Frues herskesyge Omgang og huuslige Brøvl hjemme lagde Aar til hans Alder i en anden Forstand, end den man sædvanlig pleier at forbinde med denne Talemaade.

Mathildes Sørgeaar og endnu et halvt Aar var forløbet, uden at den gamle Arlov havde været at formaae til at lade sin sidste Villie lovformelig opsætte. Det syntes, som Tanken om et saa-

dant Document var i hans dunkle Foreſtillinger forbunden med Tanken om en nær foreſtaaende Død, der foruroligede ham. Mathilde ſelv ſøgte derfor at fjerne enhver Berørelſe af denne Materie, og kun i Cenrum med den gamle Herre vovede Firman at drive paa denne Sag. Men inden han fik den tilendebragt, overraſkede en ſtille Død den ſvage Fader, der ſaaledes efterlod det Eneſte, han elſkede, i en afhængig og trængende Stilling.

Efterretningen om Faderens Død og Indbydelſen til at modtage det arvede Gods afgik nu ſtrax til Stamherren. Det var i Begyndelſen af Sommeren, at Carl Arlov modtog den gamle Firmans Brev i denne Anledning. Carl ſvarede, at han førſt om nogle Maaneder kunde reiſe til Jylland og perſonlig ordne ſine Anliggender, efterſom hans Kone ventede ſin Nedkomſt med det ſyvende Barn, og han ikke kunde forlade hende i hendes nærværende Tilſtand; men ſaaſnart den forventede Cataſtrophe var lykkelig overſtaaet, hvilket dog førſt vilde blive om Efteraaret, vilde han indtræffe med hele ſin Familie.

Det tiende Aar ſiden Richards Fjernelſe fra ſit Fædreland var allerede halv forløbet, da den nye Godseier ankom med ſin Frue, ſin Steddatter Malvina, ſom var mellem tolv og tretten Aar, ſin ældſte Søn Frits, ſom var paa ottende Aar, og endnu ſex yngre Børn, eſcorterede med det hele Tilbehør af Ammer og Goldammer. Sidſt i September drog den hele Caravane ind i den ſtille Borg.

Hvad der nu en Uges Tid efter tildrog ſig i tre paa hinanden følgende Aftener, derom bede vi at maatte underrette vore Læſere i en anden Form end den hidtil anvendte.

Anden Deel:

Tre Aftener.

Første Aften.

En Sal nede ved Jorden, hvis Vinduer gaae ud til en Terrasse. Paa den ene Side af Værelset en Kamin med en næsten udbrændt Ild. Midt paa Gulvet et rundt Bord, hvorpaa en stor Lampe, der kun dunkelt oplyser det store Værelse. Paa Væggene hænge Familie-Portraiter, nogle i Legemsstørrelse.

Carl Arlov og **Fruen** sidde ved den ene Side af Bordet med Regnskabsbøger, Papirer og Skrivertøi; paa den anden Side sidder **Mathilde** med et Haandarbeide. Hos hende staaer **Malvina**, betragtende hende og hendes Arbeide. **Frits** løber paa Gulvet og leger.

Fruen.

Nei, kjære Mand! Den Regning er aldrig rigtig.

Carl (skyder et Papiir hen til hende).

Saa regn selv efter.

Malvina (til Mathilde).

Det, De der syer, er ikke svært.

Mathilde.

Nei, Kunsten er ikke stor.

Malvina.

Da skulde De see de Arbeider, vi lære i Skolen i Kjøbenavn! De ere kunstige.

Mathilde.

Det troer jeg gjerne.

Malvina.

Hvor gammel er De?

Mathilde.

Jeg er 26 Aar.

Malvina.

Gud! saa er De jo mere end dobbelt saa gammel, som jeg. erregud! mon jeg ogsaa skulde blive saa gammel?

Mathilde.

Upaatvivlelig, hvis De ikke dør.

Carl (til Mathilde).

Det er et kjølt Veir iaften; Stormen hyler saa rædsomt jennem det gamle Taarn, som er nærmest her ved Salen, og træerne paa Terrassen ryste deres tørre Løv mod Ruderne. Det ret uhyggeligt, saadan en Efteraarsaften at befinde sig paa en ammel Herregaard.

Mathilde.

Det synes mig ogsaa det første Efteraar jeg tilbragte her. u derimod forekommer det mig saa tilvant og fortroligt, at det angengang behager mig at sidde ved Kaminilden og høre det orme og regne udenfor. Men jeg troer ogsaa, at Ilden er udrændt i Kaminen.

(Hun gjør en Bevægelse for at reise sig.)

Fruen.

De vil dog vel ikke lægge mere Brænde til Ilden?

Mathilde.

Finder De det for varmt herinde?

Fruen.

Nei. Men det er dog saa unberligt at lægge i Kakkelovnen i September.

Carl.

Hvorfor det? Naar man fryser, kan det kun lidt hjelpe hvad der staaer i Almanakken.

Mathilde.

Ja, Kakkelovnsvarme troer jeg ogsaa er ubehagelig paa denne Aarstid; men i denne Kamin pleie vi altid at gjøre Ild om Foraar og Efteraar, ja endogsaa om Sommeren, naar Veiret har været raat og koldt. Det er saa behageligt, i ondt Vær at kunne see Ilden.

Fruen.

Men tillad mig! Det er jo at ødsle med Brændet.

Mathilde.

O, paa en Herregaard som denne, behøver man ikke at spare paa en heel eller en halv Favn Brænde om Aaret. Her er Træer nok i Skoven.

Fruen.

Men Det, der ikke forbruges, kan jo sælges.

Carl.

Aa, der er nok at sælge! Min salig Fader var nu engang vant til at gjøre sig Livet nogenledes behageligt.

Fruen.

Ja derfor er ogsaa Godset i den Tilstand, som disse Regninger udvise. Her behøves jo store Reparationer og Forbedringer i alle Kroge.

Mathilde.

Ja det har den gamle Forvalter Firman ofte sagt mig. Men min Svigerfader var sygelig og svag. Det var ikke muligt

begynde paa noget ſtort Foretagende i hans Tid. Og desuden, hvorfra ſkulde de fornødne Capitaler tages hertil?

Fruen.

Ja det er Ulykken! Hvor ſkal de komme fra? Jeg ſynes ſaa, at denne Hr. Firman har været noget rundhaandet mod ſdſets Folk. Det udlyſer af disſe Regnſkaber.

Mathilde.

Firman er viſt Retſkaffenheden ſelv.

Carl.

Ja Gud bevares! Derom er viſt ingen Tvivl. Min bedſte egine! Du maa ikke bedømme Regnſkaberne for et ſtort Gods ter ſamme Maaleſtok, ſom dit daglige Regnſkab med din Kokge i Kjøbenhavn.

Fruen.

Ja det ſkal altid hedde ſig, at man er knap. Men naar an er Moder til otte Børn, ſaa er det en Pligt at være paaende indtil det Allerringeſte. Børnene ere det Nærmeſte; man al altid tænke paa dem. Men du er kun Fader, du bryder dig m lidt om dine Børn; men jeg er Moder, det vil ſige noget ere.

Carl.

Kom du ud af det med Regningen der? Havde jeg ikke let?

Fruen.

Jeg veed endnu ikke. Herregud, lille Frits! min ſøde, velgnede Dreng! Vær dog lidt ſtille! Man kan ikke høre hvad an ſiger for den Spektakkel, du holder.

Frits.

Du kan ſelv være et Spektakkel. Naar jeg ikke maa røre ig, ſaa fryſer jeg her i denne forbandede Sal.

Malvina (til Mathilde).

Holder De af Læsning?

Mathilde.

Ja tilvisse! I denne Eensomhed lærer man først ret at skjønne paa Bøger.

Malvina.

Har De læst Eugene Sue?

Mathilde.

Nei.

Malvina.

Har De da ikke læst Victor Hugo?

Mathilde.

Jo hans Dramer.

Malvina.

Ikke Notre Dame de Paris?

Mathilde.

Nei, den kunde jeg ikke holde ud.

Malvina.

Ikke holde den ud! den yndige Roman!

Mathilde.

Det undrer mig, at De har læst den Bog.

Malvina.

Jo, den har vi læst i Skolen.

Mathilde.

Naa!

Malvina.

Men der er nogle andre nyere franske Mesterværker, som vi ikke har maattet læse i Skolen, men dem har min Fætter Arthur læst med mig om Aftenen. De kjender dog vel Fætter Arthur?

Mathilde.

Nei, jeg har ikke den Ære.

Malvina.

O Gud! nei det kan jeg jo ogsaa nok begribe. Han er

n fire Aar ældre end jeg, og det er saamange Aar siden De r i Kjøbenhavn. Men han har lovet at komme herover i Julerien, saa skal De faae ham at see. Gud! det er det allerelskværdigste unge Menneske, der er i Verden, og et stort Genie, t sige baade hans Forældre og Huuslæreren.

Mathilde.

Ja saa er det vist.

Malvina.

Han kommer her sikkert, for han siger .... ja det lader l lidt underligt, at jeg fortæller Dem det .... men der er mange Andre, der har hørt det: Han sagde paa det sidste al, saa hele Selskabet hørte det: „Malvina! Du er en heilig s! Gud give, hele Jylland maatte forgaae i Jordskjælv! saa n du ikke fra Kjøbenhavn."

Mathilde.

Det var godt sagt.

Malvina.

Ja, det er et lidenskabeligt, men vittigt Menneske.

Fruen.

Jeg er færdig at blive forkeert i Hovedet af de Regninger. t er ogsaa grædeligt at høre paa den Tuden af Stormen. n seer til Vinduet.) Vi skulde nok ellers have Maaneskin, men ten er det næsten ganske mørkt. Herregud! jeg tænker paa vor n den gode von Wellern. Han er nu underveis i det elige Veir. Han lovede jo at være her som imorgen. (Til thilde.) De kjender jo von Wellern?

Mathilde.

Ja, han er ofte kommen her i Huset, da Fader levede.

Fruen.

Men nu skulde De see ham, hvor han er vixet op i Kjøhavn!

Malvina.

Det vil ſige, han har faaet nye Klæder, ellers er han ligeſaa keitet ſom da han kom fra Jylland.

Fruen.

Aa Snak, Malvina! Det er et meget ypperligt Menneſke. Hvad mener De, Fru Svigerinde?

Mathilde.

Jeg troer viſt, det er et meget godt Menneſke.

Malvina.

Men flau, og ſaa tosſet undſeelig, at han ryſter, naar han taler med fremmede Fruentimmer.

Fruen.

Det er af bare elſkværdig Beſkedenhed. Og han har Grunker! den ene Rigdom ſtrømmer ind til ham efter den anden. Han eier fire Herregaarde. Jeg kan ikke lide, man taler ilde om ham.

Malvina.

Ja jeg veed nok, hvad Moder mener. Men det ſiger jeg med Forord, at der bliver ikke Noget af. Jeg tager ham aldrig, om han ſaa var forgyldt.

Carl.

Du ſnakker Pokker et Øre af. Det er ækelt at høre ſaadan en lille Pige tale i den Tone. Hvem tænker paa at tage ſaadant et Barn? en lille Tøs ſom du ....

Fruen.

Naa Gud bevares! Hvorfor maa Pigebarnet ikke ſige ſin Mening? Seer De, kjære Fru Svigerinde! De maae ikke forundre Dem over, at mine Børn ere lidt frie, iſær imod os Forældre. Jeg ønſker at vinde mine Børns Fortrolighed og at lede dem med den blotte Kjærlighed. Det er viſt det Bedſte.

Carl.

Saa bed nu Frits i Kjærlighed og Fortrolighed om at

ophøre med den græsselige Støi, han holder herinde. Man kan jo ikke høre sine egne Ord.

Frits.

Vil du bare passe dig selv! Naar jeg ikke maa lege, saa kan jeg ikke holde mine Øine aabne.

Fruen.

Gaa tilsengs, min Engel!

Frits.

Nei saagu gjør jeg ikke! nei min Sjæl om jeg gjør! Nu svoer Frits og jeg.

Fruen.

Jeg beder dig, min elskede Dreng! Jeg vil ringe paa Trine.

Frits.

Nei, med Trine gaaer jeg nu slet ikke.

Fruen.

Det er sandt! Trine er jo ogsaa hos de smaa Børn. Men Stuepigen her i Huset, den gode Lene, det er en gammel fornuftig Pige, hende har jeg befalet at opvarte dig og Malvina. Nu vil jeg ringe paa hende.

Frits.

Lad det være! jeg gaaer ikke, jeg gaaer ikke, uden du og Malvina gaae med.

(Han skraaler høit).

Fruen.

Men Herregud! hvad fattes dig?

Malvina (leende).

Jeg veed nok, hvad det er. Han er bange for Spøgelser, den dumme Dreng!

Frits (bestandig skraalende).

Ja det er da intet Under i saadant et stort, afsides Huus. Her maa jeg nu ikke sove inde hos de smaa Børn, for Trine

og Sidſe Amme, men maa ligge i den ſtore mørke Stue hos Broder Adolph og Malvina, og der ſpøger det, det ſiger Sidſe Amme ſelv.

Fruen.

Aa min bedſte Dreng ....

Malvina.

Moder ſkulde ogſaa kjæle for den todſede Fløs! Dit dumme Dyr! hvor kan du troe, der er Spøgelſer til?

Frits.

Ja, da kan jeg ſige dig, Frøken Snærpe, at endnu i denne Formiddag har Søren Kudſk fortalt mig, at her ſpøger grueligt, at Heſtene i Stalden mangen Nat blive redne af Spøgelſer, ſaa de ſtaae i eet Skum og ryſte.

Malvina.

Aa Sludder! For den Sags Skyld vil jeg gaae ned og ligge i Stalden hele Natten.

Carl.

Hillemænd! er du ſaa kjæk?

Malvina.

Ja ſaadan Overtro er jeg rigtig hævet over. Fætter Arthur ſiger, han vil for fem Rigsdaler tilbringe hele Natten i en Kirke.

Frits.

Ja Fætter Arthur! det Bæſt!

Malvina.

Du er ſelv et Bæſt! Fætter Arthur har ſtuderet Philoſophie, og han ſiger: Hvor man kan troe, at de Døde kan komme igjen? Nei død er død! det kan man jo ſee for ſine Øine. Først bliver man ædt af Orme, ſaa bliver man til Græs og Blomſter, ſaa bliver man maaſkee ſelv en Orm, ſaa en Sommerfugl, ſaa lægger man Æg og dør igjen. Længer kommer man vel ikke. Jeg vilde, ſiger han, ikke give en Kommenskringle for

den hele Udødelighed, de snakker om. Jeg blæser ad Himmerig og Helvede.

Carl.

Ti stille! du maa skamme dig at gjentage saadanne Ord.

Fruen.

Det er jo ikke hende, det er jo Arthur, der siger det. (Til Mathilde). De maa vide, at denne Arthur er min Broder-søn. Det er et ungt Menneske, der er noget vild, men et stort Hoved forresten.

Mathilde.

Ja, det maa være en elskværdig ung Herre, det kan man høre paa Alting.

Carl.

Lad dog nu de Børn komme tilsengs.

Fruen.

Naa! for at de Opbævelser over de stakkels Børn kan faae Ende, saa gaaer da, I søde Unger.

Frits.

Ja saa skal du gaae med. Ellers gaaer jeg saagu ikke.

Fruen.

Ja, ja, saa kom! saa skal jeg gaae med.

Malvina (neier for Mathilde).

Godnat! (Idet hun gaaer forbi Carl, rækker hun Tungen ud ad ham). Paa dig er jeg vred!

(Fruen gaaer med Børnene.)

Carl.

Kjære Mathilde! Endelig opnaaer jeg da engang at blive ene med Dem. Jeg trænger ret til at tale et Par Ord under fire Øine med en Veninde, som jeg agter og ærer saa høit. Herregud! hvor er det længe siden, vi saaledes sad ene sammen! Hvor det dog glæder mig at see Dem igjen! og at see Dem saa uforandret! De blomstrer endnu med samme Friskhed, medens jeg

derimod er bleven et visjent, tørt og trøfket Træ, og det paa Sjæl og Legeme. Ja Livets Sorger og Besværligheder tynge os mere end Aarene.

Mathilde.

Har ikke ogsaa jeg havt Sorger?

Carl.

Ak Gud! jo! Og det er ogsaa undertiden faldet mig ind, at jeg havde ikke nogen ganske reen Samvittighed i Henseende til Dem. Da jeg for meer end ni Aar siden sagde Dem Farvel, saa fik jeg ikke talt synderlig med Dem om vore gamle Anliggender.

Mathilde.

Det er heller ikke værdt nu at oprive de gamle Saar. Skeet er skeet.

(En Figur, indsvøbt i en hvid Kappe og med en hvid Reisehue paa Hovedet, staaer pludselig uden for det ene Vindue, og lægger Ansigtet tæt til Ruderne, som for neie at see og høre hvad der foregaaer i Salen. De Talende sidde begge vendte fra Vinduerne, og bemærke ikke den Lyttende).

Carl.

Jeg kan endnu ikke lade være at tænke, at min salig Broder dog havde en stor Uret imod mig; for Herregud! jeg var ung og naragtig, sværmerisk, og hvad man saadan kan være i sit fireogtyvende Aar. Men Gud bevare os! De veed jo selv, at jeg aldrig har talt til Dem om min taabelige Kjærlighed, før om Aftenen inden hiin ulykkalige Dag, og De veed ogsaa, at Deres fornuftige Formaninger og de gyldne Ord, De sagde mig, havde bestemt mig til at reise herover, saasnart jeg havde talt med Richard. Men først vilde jeg jo rigtignok nøde Dem til at sige mig Farvel, det var al min Synd. Naa det var jo galt! men dog ikke saa forskrækkeligt, at der behøvedes Blodsudgydelse og....

Mathilde.

Lad os ikke tale mere om den Sag. Har De nogen Uret

imod mig, saa er den Dem for længe siden tilgivet. Men da vi nu ere komne paa det Capitel, saa sig mig dog een Ting: Ved vor Afsked lovede De mig at skrive til Deres Broder og sige ham Sandheden, paa det min Uskyldighed maatte blive ham klar. Har De gjort det?

Carl.

Ja det ved Gud, jeg har! men der gik jo rigtignok en Tidlang hen, inden jeg havde Kræfter til at skrive et saadant Brev. Jeg er bange, at han heller ikke har faaet det; han var vist alt gaaet til Brasilien, og jeg mente, han var endnu ikke langt fra Hamborg. Jeg hørte jo i mange Herrens Tider hverken fra Fader eller Dem eller noget Menneske, der kunde sagt mig, hvorhen Brevet skulde adresseres ... De sukker! Ak, gode Mathilde! ligger det Dem paa Hjertet endnu? Nu er jo Richard død og borte, og nu kan det jo ikke hjelpe at græmme sig længere over hans Tanker og Urimeligheder. Der er Andet, som er nærmere forhaanden og mere vigtigt: Deres Fremtid ligger mig tungt paa Hjerte. Jeg har ret længtes efter at tale med Dem derom. Jeg føler godt, at jeg burde vise mig fra en bedre Side, end det staaer i min Magt at gjøre, at jeg burde paaskjønne den Godhed og Omsorg, De i saamange Aar har vist min salig Fader ... Nei! De maa ikke afbryde mig! De maa gjøre mig den Tjeneste at høre taalmodig paa mig ... Jeg vilde med Glæde tilbyde Dem at blive her i Huset paa samme Fod som i Faders Tid; men jeg er bange, De vilde selv ikke finde Dem tilfreds ... O min Gud! ... hvad skal jeg sige ... man har sine Forhold hvori man maa skikke sig. Min Kone er vistnok et af de fortræffeligste Fruentimmer, men hendes Kjærlighed til mig gjør, at hun ikke er fri for Skinsyge. De er saa smuk og elskværdig, og Verden er ...

Mathilde.

Jeg beder Dem! hold op! Har De ikke at fornærme mig?

Carl.

O nei! ikke for al Verden! Hav Medlidenhed med mig, og lad mig have Lov at lette mit Hjerte angaaende denne Sag. Gud forlade min salig Fader, at han ikke har gjort en Dispoſition, ſom forpligtede mig til at udbetale Dem en aarlig Sum! Med Glæde vilde jeg da have givet den, men hvis jeg nu vilde gjøre det uden en ſaadan Nødvendighed ..... Ak Herregud!..... jeg er virkelig ganſke forlegen for at finde de rette Udtryk ..... Seer De! Godſets Tilſtand fordrer Forbedringer. Jeg har hidtil ikke havt Andet end min Embeds-Gage. Den vil lidt forſlaae. Min Kone har bragt mig Formue, paa den er jeg nu nødt til at regne, for at ſætte Godſet iſtand. Det generer mig. Det er førſt nu, at ogſaa jeg har Noget at ſætte imod hvad hun har bragt mig; og vi troede Begge, at dette Gods var en ſtørre Rigdom, end vi nu erfare. Det har ſat hende i ſlet Lune. Hun er viſt en fortræffelig Kone og Moder. Det er Børnenes Intereſſe, ſom opfylder hendes hele Sjæl, for dem vil hun ſpare og ſamle. Derfor bør man jo ære hende. Men ſom ſagt, alt Dette binder mine Hænder. Jeg veed desuden, at min Kone ugjerne forlader Kjøbenhavn, iſær for Børnenes Opdragelſes Skyld. Jeg har derfor heller ikke opgivet mit Embede, hvor kjed jeg end er af det. Jeg ſolgte gjerne Godſet, om jeg blot kunde finde en reel Kjøber. Der er jo nogle Ophævelſer derved, da det er Fidei-Commis, men det lod ſig vel arrangere. Af disſe Grunde, ſom jeg her betroer Dem, ſeer De ſelv, at jeg Intet kan gjøre for Dem, ſaa gjerne jeg vilde.

Mathilde.

For at rette mig efter Deres Ønſke har jeg ladet Dem tale ud, men alt Dette behøvede De forreſten ikke at ſige mig. — Da De tager Deel i min Skjæbne, ſaa vil jeg berolige Dem med, at jeg allerede har taget mit Parti. Ved den gamle Firmans Hjelp og Mellemkomſt har jeg fundet et Tilflugtsſted,

nemlig hos Præſten Linds, een Miil herfra, hvor jeg ſætter mig i Koſt.

Carl.

Naa Gud ſkee Lov! Men ..... bliv ikke vred! jeg veed, at Deres aarlige Indtægt er ſaa ringe, at .....

Mathilde.

Det er ſandt! jeg kan kun betale Lidt for mig, men til Gjengjæld har jeg paataget mig at oplære to ſmaa Piger, Døttre af Huſet.

Carl.

Men Gud bevares! Det er jo et Slags Condition.

Mathilde.

Ja, hvorfor ikke! Det Ord har Intet, ſom forſkrækker mig. Derved kan jeg dog bevare, hvad jeg forſtaaer ved Frihed.

Carl.

Men jeg ſkammer mig dog virkelig ved at ſee Dem paa denne Maade forlade vort Huus.

Mathilde.

Lad mig ſige Dem een Ting, ſiden vi tale herom. Om De ogſaa vilde og kunde gjøre mig de fordeelagtigſte Tilbud, ſaa modtog jeg dem ikke, jeg blev ikke i Deres Huus for nogen Priis.

Carl.

O Gud! De mener, at min Kone .....

Mathilde.

Nei! jeg mener Intet om Deres Kone, hun er ganſke udenfor denne Sag. — Min Grund er noget langt Andet, langt mere Indgribende i min Sjæl. De vil finde mig ſværmeriſk, naar jeg ſiger Dem den: Deres Broder forlod mig i Mistanke om et Forhold, ſom De ſelv veed, aldrig har været til. Derſom jeg modtog Velgjerninger af Deres Haand, ſaa vilde det forekomme mig, ſom om jeg ſelv ſtyrkede denne Mistanke.

Carl.

Hos Verden, mener De?

Mathilde.

Ak nei! Den har jeg glemt, som den har glemt mig.

Carl.

Dog ikke hos den Døde, skulde jeg mene?

Mathilde.

Jo! det vil synes Dem besynderligt; men det forekommer mig, som om jeg, ved i nogen Henseende at binde mig til Dem og Deres Huus, fortørnede hans Skygge. Jeg troer vel selv, at det er en borneret Anskuelse; men jeg kan ikkun tænke mig ham som Menneske, saaledes som jeg har kjendt ham, og jeg kan Intet foretage mig, hvorom jeg veed, at han paa sin jordiske Vandring vilde have misbilliget det.

Carl.

Men kjære Mathilde! Det var ikke godt, om vi skulde bringe vore menneskelige Svagheder med os til en anden Verden.

Mathilde.

Ak nei! det troer jeg heller ikke. Jeg kan ikke forklare mine Tanker. En saadan lang, i sig selv indsluttet Smerte, som den jeg har baaret paa, leder os til mange forunderlige, ofte modsigende Foreſtillinger. For Exempel: Saaledes har virkelig det Haab, at Døden løser vore Tvivl og Vildfarelser, været min bedste Trøst ved Richards Tab. Jeg har ofte sagt mig selv: Det har aldrig villet lykkes for mig at overbevise ham om, at jeg var ham tro i Ordets bedste, meest udstrakte Betydning; men nu veed han det.

Carl (forundret).

Ja? Hvem taler her? Jeg synes, en Stemme sagde Ja!

Mathilde.

I Sandhed! jeg synes ogsaa .....

(De see dem Begge om, og blive Hvidkappen vaer udenfor Vinduet. : springe op. Hvidkappen fjerner sig.)

Carl.

Du gode Gud! Hvad var det? De er dødbleg.

Mathilde.

O det er egenlig urimeligt af mig! Det er ikke første Gang jeg seer denne Figur, men jeg veed ikke, hvorfor dette Syn id opfylder mig med Rædsel. Jeg har et Par Gange i de ste Uger om Aftenen mødt denne Skikkelse her i Nærheden, i fulgte mig forleden i en Afstand. Men saa nær til Gaarden n i Aften har den aldrig tilforn vovet sig. Jeg har iøvrigt rt af Godsets Folk, at denne underlige hvide Mand er en emmed, som paa nogen Tid opholder sig etsteds her i Egnen. aaskee er det en Maler, som optager Prospecter.

Carl.

Han seer virkelig ikke ud som en Levende.

Mathilde.

Nei, det er vist! Han seer ængstelig ud, og det maa vel re derfor, at jeg er ganske angst for at see ham.

Fruen kommer. Hun seer forundret paa de to Andre.

Fruen.

Vorherre bevares! Hvad er her paafærde? De see jo ud ige To, som De vare i stor Sindsbevægelse.

Carl.

Paa ingen Maade, min Engel!

Mathilde.

Det er ogsaa silde og koldt. Jeg ønsker Dem en rolig it. (Hun gaaer).

Fruen.

Naa, Carl! Du har vist havt en rørende Samtale med ide. Ja, ja! jeg seer nok hvad jeg seer, og mærker nok, at : er sandt, hvad jeg har hørt en lille Fugl synge om. — Jeg

ulykkelige Kone! Gid jeg var død i min sidste Barselseng, eller at jeg maa døe i den næste! (Hun græder).

Carl.

Gud velsigne dig, Regine! Jeg sværger ved Alt hvad helligt er, Mathilde er det dydigste Fruentimmer, og tager herfra med det Allerførste.

Malvina og Frits komme springende ind i deres Nattøi.

Malvina.

Her ere vi igjen. (Hun leer.) Vi vil ikke sove endnu.

Frits.

Nei saagu vil vi ei.

Fruen.

Aa Gud bevares, søde Børn! I forkjøle jer jo reent i Bund og Grund.

Lene Stuepige kommer løbende.

Lene.

Aa, velsignede lille Herskab! løb dog ikke saadan fra mig!

(Børnene lee og pege Fingre ad hende).

Lene.

Men Frue! vil De dog ikke befale de Smaa at gaae til sengs? Klokken er næsten Tolv.

Malvina.

Jeg er ingen Smaa, du gamle Hegle!

(Hvidkappen viser sig paa Terrassen udenfor Vinduet. Malvina og Frits see ham; de skrige heit og fare hen til Moderen og Lene. Fruen og Carl see ham ogsaa, og fare sammen.)

Malvina.

Aa, Herre Je! der staaer et Spøgelse!

Frits.

Der kan du see, dit vantro Bæst!

(De skrige umaneerlig.)

Carl.

Nei, det er altfor galt? Hvad vil den Karl her? Jeg maa efter ham.

Fruen (holder paa ham).

Aa nei, bliv, bliv! gaa ikke fra os.

Carl.

Lad mig dog gaae, kjære Kone! Det er en uforskammet rl, som jeg vil vise Vinterveien.

Fruen.

Aa bare det ikke er en Røver!

(Carl gaaer.)

Lene.

Det er just ikke noget rigtigt Spøgelse. Men kjære Børn! d De kun andægtig Deres Aftenbøn, saa har det Hele ingen d.

Malvina.

Aftenbøn! ja naar jeg bare vidste, bare kunde en!

Frits.

Jeg har aldrig læst Aftenbøn.

Lene.

Gud bevares, lille Frøken! hvad lærer De da i Skolen?

Malvina.

Jo det er sandt! jeg har lært Psalmer og Lærebogen. nde jeg nu bare huske! (Hun folder Hænderne og opramser i en synde Tone).

„Hellige Martyr, du hvis Underværker" .....

jeg kan ikke huske det rigtig!

Frits.

Det er en dum Bøn, det er ingen rigtig Bøn.

Malvina.

Nei det er forskrækkeligt, jeg er ganske fortumlet. (Hvidkappen ner sig.) Naa, Gud skee Lov! Nu gik det bort.

(De staae Alle nogle Minuter ganske tause.)

Carl kommer tilbage.

Carl.

Det er forunderligt! Det var ligesom han forsvandt ved det gamle Taarn, som er her nærmest. Der kan jo Ingen komme ud nogen anden Vei end gjennem Forvalterens Bolig.

Lene.

I det gamle Taarn! See! see! Ja det er rimeligt, thi der er det nu vist og sandt ikke rigtig fat. Det er kun kort siden, at Folk har seet Lys derinde, hvorvel det er sikkert, at der i mange Aar aldrig har været Mennesker. — Men hvad denne hvide Mand, Hvidkappen, som vi kalde ham, angaaer, saa er han just ikke noget Spøgelse. Gud bedre det! her er ellers nok af dem! Meget troværdige Folk paastaae, at undertiden om Natten, saa stige disse Herrer og Fruer (peger paa Portraiterne paa Væggene) ud af deres Rammer, og gaae omkring i Kamrene. (Børnene græde.) Aa med Guds Hjelp have vi ingen Nød! Jeg kan ikke Gud fuldt takke! jeg har aldrig mødt Noget.

Carl.

Naa! men den hvide Mand?

Lene.

Ja det er sandt! jeg beder om Forladelse! jeg vilde sige: Det er hvad man kalder en klog Mand, en Slags Troldmand, som kan Mere end sit Fadervor. Jeg har seet ham noget borte, jeg rystede og bævede. Hans Ansigt er hvidt som paa et Lig, hans Næse er ganske vidunderlig lang, ikke som paa et Menneske, men som paa en Ørn eller anden fæl Fugl. Han har vist sig her i Egnen i en tre Ugers Tid, men det er gyseligt at høre de Gjerninger, han har gjort i den Tid. Han gaaer gjerne mod Aften paa Sletten bag den store Hæk i Haven, hvor Lysthuset staaer ved Skoven. Der møde vore Folk ham, de som have Mod til det, at sige, og spørge ham om Dit og Dat. Han siger dem de Ting, som de havde troet skjulte for Alles Øine,

uden den gode Guds; et Par af dem har han hjulpet til Penge; Mikkel Hanſen, ſom ſkulde udpantes af Forpagter Knudſen, hvem han var Penge ſkyldig, ſagde Hvidkappen til: „Vær ved godt Mod! imorgen ſkal du blive hjulpen; og hvad ſkeer? Næſte Morgen kommer der Bud fra Forpagter Knudſen med Mikkel Hanſens Bevis qvitteret, og endnu en lille Sum til. Til Lars Madſen, ſom havde ført ſig ſlet op .....

Fruen.

Aa det er Nok! Det er beſtemt en ſtor Røver, ſom tager fra de Rige og giver til de Fattige, ligeſom Peer Mikkelſen eller Rinaldo Rinaldini eller andre ſaadanne ædle Forbrydere. O Gud hjelpe mig og mine ſmaa Børn! Han lurer viſt paa at bryde ind her og ſtjæle.

Lene.

Det har ingen Nød, Frue. Det er ikke noget rigtigt Menneſke. Det er en Troldmand! han kan here.

Carl.

Der ſtikker viſt Noget under. Han forſvandt ved Taarnet ſom ſtøder til Forvalter Firmans Bolig. Jeg har Lyſt at tale med Firman.

Lene.

Aa Herre! Firman er en gudfrygtig gammel Mand. Han har ikke med Trolddom at gjøre.

Carl.

Aa hvad! Trolddom! ..... Mon Firman ſkulde være oppe endnu?

Lene.

Efter Midnat! Den gamle Mand! Han ſover for mange Timer ſiden.

Carl (ſeer ud af Vinduet).

Nei, han har Lys endnu. (Han ringer. En Tjener kommer.)

Gaa ind til Forvalteren, og ſig, at da jeg ſeer, han er oppe endnu, beder jeg, han vil komme et Øieblik over til mig.

(Tjeneren gaaer).

Malvina.

Jeg vil ikke være her paa denne fæle Gaard. Jeg vil hjem til Kjøbenhavn. Jeg vil ſtrax hjem.

(Hun græder.)

Frits.

Jeg vil med! jeg vil med! (Han ſkraaler høit.)

Carl.

Herregud! lad dog de Børn komme tilſengs.

Lene.

Kom, mit ſmaae Herſkab.

(Hun nærmer ſig til Børnene, de ſtrige og ſtøde hende fra ſig.)

Frits.

Bliv fra mig! eller du faaer En paa Skallen.

Malvina.

Jeg gaaer ikke, førend Moder gaaer med.

Fruen.

Jeg gaaer ikke, førend Fader gaaer med.

Carl.

Jeg maa dog førſt tale med Forvalteren, ſom jeg har ſendt Bud efter.

Fruen.

Gaa da kun, Lene! jeg ſkal ſelv bringe mine Børn til Ro.

(Lene gaaer.)

Carl.

Naa! der er allerede Forvalteren.

Firman træder ind.

Firman.

Hrr. Juſtitsraaden har ønſket at tale med mig?

Carl.

Jeg vilde ſpørge Dem, Firman, hvad det er for et Menneſke, den lange Karl i den hvide Kappe, ſom gaaer og ſnuſer her omkring og lurer paa Folk.

Firman.

Ja det maa Gud vide. Jeg kjender ham ikke. Jeg formoder, det er en Udlænding, ſom opholder ſig etſteds her i Egnen.

Fruen.

Man ſiger jo, at det er en Trolbmand; at han ſiger Godſets Folk de Ting, ſom Ingen kan vide.

Firman.

Ja der er Nogle ſom fortælle ſaadant Noget.

Carl.

Men hvor boer han?

Firman.

Det maa Vorherre vide.

Carl.

Men jeg ſyntes, jeg ſaae ham gaae ind i Taarnet ad den lille Dør.

Firman.

Det er ikke muligt! I det gamle Taarn! Døren er ruſtet faſt i. Der har ikke været Mennekker i Mandsminde.

Fruen.

Er det ſandt, at her ſpøger paa Gaarden?

Firman.

Hm! ..... man taler ikke gjerne om de Ting ved Nattetider og i et ſaadant Veir.

Carl.

Det er ogſaa ligemeget! Men denne Mand i den hvide Kappe, ham vilde jeg vide Noget om.

Firman.

Jeg kjender ham ikke; jeg har mødt ham, og jeg synes, han seer ud som et andet Menneske. I Taarnet kan han ikke være gaaet ind, thi dertil har jeg Dørnøglerne, og troer desuden vist ikke, at den gamle Laas kunde aabnes. Den har ikke været aabnet i flere Aar, og er vist ruſtet i for længe siden.

Fruen.

Bare den Hvidkappe ikke er en Røver!

Firman.

En enkelt Mand! hvad vilde han gjøre os her paa Gaarden, hvor vi ere saa Mange?

Malvina.

Troer De da, det er Spøgeri? Er her Spøgeri?

(Hun græder.)

Firman.

Aa min lille Ven! Kan det ikke være ligegodt?

Malvina (afsides).

Min lille Ven! Den grove Knold!

Firman.

Naar man har en god Samvittighed og gaaer i sit lovlige Kald, saa kan saadant Noget ikke anfægte os.

Fruen.

Men naar her var saa galt, som det bliver udraabt til, hvor kunde da min Svigerinde have udholdt det her i saa lang Tid?

Firman.

O Fru Mathilde har ingen Nød! For hendes Nærhed maa alt Ondt gaae tilside. Hun kan ikke see eller høre Noget, som kan ſtræmme hende. I hendes smaa lyse Værelser, som gaae ud til den lille Blomsterhave, der skinner Sol og Maane ind, og ingen Aander, uden de hellige Guds Engle, kan komme der. Nei saalænge hun er her paa Gaarden, have vi Alle Intet at frygte.

Fruen.

Saa? Mener De det? Mine [illegible]ige Børn skulde vel, tænker jeg, være nærmere til Engle[illegible]jærmelse, end hun. [illegible] u kan De gjerne gaae hjem igjen.

Carl.

Ja, gode Firman! nu vil jeg ikke længere opholde Dem.

Firman.

Ja saa har jeg den Ære at sige Godnat! —

(Han bukker og gaaer.)

Fruen.

Ak jeg befinder mig ganske ilde! jeg faaer vist en Sygdom. Og mine arme Børn! Min Malvina! see, hvor bleg hun er.

Malvina.

Ja, jeg er reent elendig. Jeg vil strax hjem til Kjøbenhavn.

Carl.

Nu er det dog bedst at du gaaer tilsengs for det Første.

Fruen.

Jeg troer, du spotter og leer af din Families Jammer. Du er ligesom Le mauvais sujet paa Billedet. Der har du [illegible]vet os ud af vor lune, rolige Bopæl i Kjøbenhavn, og [illegible] s Stakler ud i dette øde og rædsomme Røverslot. Ja ja! [illegible] m snart komme til at begrave os alle Ni her i denne afskyelige [illegible]gn: den stakkels Moder og alle hendes otte dellige Børn! Saa [illegible]n du arve os Allesammen.

Carl.

Gud bevares! Gud bevares! Hvad vil du dog, at jeg skal [illegible]jøre? Du var jo selv forhippet nok paa at komme herover.

Fruen.

Forhippet! Det er ogsaa et pænt Ord. Vidste jeg, at her [illegible]r saa gruelig fælt?

Carl.

Her er ikke fælt! Hvad vil du høre dig om de Ammeſtue-hiſtorier? — Den lange, høide Karl! Det er ikke Andet end et uforſkammet, næsviiſt Menneſke, hvis det ikke maaſkee ..... ja det er ikke umuligt! — hvis det ikke er en Elfter, der gaaer her paa Eventyr.

Malvina (fornoiet).

En Elfter, ſiger du? For hvis Skyld ſkulde han gaae her omkring?

Fruen.

Det maatte da være for din Skyld, min ſøde Tøs!

Carl.

Nu maa jeg lee! — Nei her paa Gaarden er ſagtens Ingen, der kunde formaae nogen Mand til ſaadan Daarlighed, uden det ſkulde være Mathilde.

Fruen.

Ja ſaa! Nu har vi Nok! Nu ſkal du have Tak!

Carl.

Bliv ikke vred, min bedſte Regine! Imorgen vil vi tale nærmere ſammen og overlægge hvordan vi ſkal indrette Alting, ſom du helſt ønſker. Du veed jo, at jeg har ingen anden Villie end din. Men lad os dog endelig engang gaae tilſengs. Klokken er over Eet, her er forbandet koldt, og Børnene fryſe forbærvet i deres Nathabit. Lad os nu gaae til Ro.

Fruen.

Ja Ro! Ro! Det er dit Ord! Naar du bare kan have Ro!

Carl.

Ja Gud hjelpe mig! Er der Noget, jeg trænger til, ſaa er det da rigtignok Fred og Ro.

Fruen.

Skal det maaſkee være Spydighed?

Carl.

Nei nei! Men nu gaaer jeg. (Han gaaer.)

Fruen og Børnene.

Gaa ikke fra os! Tag os dog med!

(De løbe efter ham.)

Anden Akten.

Samme Sal. Et Vindue staaer aabent. Lampen brænder.

Carl og von Wellern sidde ved Bordet med Cigarer, Flasker og Glas. Hvidkappen viser sig hele Aftenen paa Terrassen udenfor Vinduerne, men nærmer sig kun af og til, og bemærkes ikke af de Tilstedeværende.

Carl (skjænker Vin i Glassene).

Kom! lad os klinke! det maae vi drikke paa! Til Lykke! Gud give Velsignelse til dit Forehavende!

Wellern.

Tak, Tak, gode Ven! Ja Gud give mig Lykke! (De klinke og drikke). Naa det glæder mig da, at du tager den Sag paa denne Maade. Jeg var egentlig lidt bange for at aabenbare dig mine Tanker, thi sandt at sige, saa er det rigtig forekommet mig, naar jeg saadan talte til dig og din Kone om Fru Mathilde, som jeg jo har kjendt i et Par Aars Tid, og altid syntes usigelig godt om, saa forekom det mig, — vilde jeg sige — at det var ligesom I ikke gad høre paa den Discurs.

Carl.

Hør, jeg forsikrer dig, at hvad du iaften har betroet mig om din Kjærlighed til hende og din Hensigt at frie til hende, har gjort mig saa glad..... saa glad ..... Ja jeg kan gjerne sige, at du har lettet en Steen af mit Hjerte. Det var mig overmaade ubehageligt at see hende forlade mit Huus paa den Maade, som hun havde besluttet, og som jeg nys fortalte dig.

Wellern.

Ja veed du hvad! det var saagu ogsaa en Skam. Saa god og ærlig som hun har været imod din salig Fader, saa kjær som hun var m, saa maatte han jo vende sig i sin Grav, naar hun, der skulde ve været Gaardens Frue, nu maatte gaae fra den som en fattig eneſtepige, og søge sit Brød mellem Fremmede. Ja du sukker! Jeg skulde egenlig være glad derved! det er godt for mig; Gud hjelpe os! hendes forladte Tilstand kan maaskee tale min ig, og vil hun tage tiltakke med mig, som jeg er, saa er det en Glæde for mig at kunne oprette hendes Nærmeſtes Uret od hende. Du maa ikke blive vred, fordi jeg siger min Me- ig! Vi ere jo fortrolige Venner fra Drengeaarene af, og des- en — Gud og Sandhed for Alting, sagde min salig Moder; og derfor maa jeg ogsaa ud sige dig: Det er en Skam af , ikke at sørge for sin Broders Enke, som en Broder, og det r saameget mere din Pligt, efter de gamle Hiſtorier, som du engang har betroet mig, og som Ingen veed eller skal faae vide uden du og jeg og hun. Gud bedre det! Hverken du r jeg kan vel med al Verdens Gods erstatte hvad hun har t uskyldig.

Carl.

Ak Wellern! Du veed ikke, hvor dybt dine Ord saare mig. en tilgiv mig! Noget eensidigt bedømmer du mig. Sæt dig gang i mit Sted. Dersom jeg vilde gjøre for Mathilde hvad t Hjerte tilsiger mig, saa vilde jeg dybt saare og bedrøve min me.

Wellern.

Aa Pasſar! Din Kone skal ikke lade sig saare eller bedrøve sin Mands Retskaffenhed. Tvertimod!

Carl.

Hun er skinsyg, hun er sparsom; Formuen er hendes. Jeg

har jo forklaret dig det; og det er jo dog ogsaa vist, at min Kone er mig nærmere end Mathilde.

Wellern.

Ja men saagu ikke nærmere end Pligt og Ret. Det er ugudeligt, det er imod Guds Bud, det er at dyrke fremmede Guder fremfor den eneste sande Gud, naar man af Frygt for et Menneske finder sig i Det, der ikke duer; at sige, hvis man kan modsætte sig det.

Carl.

Ja du snakker! Bliv nu selv Ægtemand, saa skal vi see.

Wellern.

Nei det skal du, Gud døde mig, aldrig faae at see, at jeg skal lade mig kuskenere af et Fruentimmer.

Carl.

Elsker du da ikke Mathilde?

Wellern.

Jo det veed den søde Gud! Men det er ikke blot hendes kjønne Ansigt som jeg holder af, men den Fromhed, den Blufærdighed og den Godhed, som jeg har seet i hendes hele Væsen og Omgang. Hun vil ikke have sin Mand under Tøflen, og om hun vilde det, saa hørte jeg op med at holde af hende; og saa veed jeg Fanden ikke, hvordan hun skulde faae mig til Det, jeg ikke vilde.

Carl.

Vil du da ikke, naar du elsker hende, frygte for at forstørne hende?

Wellern.

Aa Gud jo! i alle skikkelige og rimelige Ting; men ikke i Det jeg selv finder galt.

Carl.

Du veed ikke, hvad Magt Kjærlighed har.

Wellern.

Hør, veed du hvad! Det er Fanden ikke af Kjærlighed, at man lader ſig nøde til at gjøre hvad man ikke vil; det er af Høflighed, af ondt Humør, af Vrøvl; for den kjære Hunsfreds Skyld, med eet Ord. Skriften ſelv ſiger: „Den, ſom har Frygt, er ikke fuldkommen i Kjærlighed," og det veed jeg med mig ſelv, og naar jeg tænker tilbage paa mine ſalige Forældre. Den, jeg er bange for, holder jeg ſaagu ikke af, jeg ſeer hellere dens Hæl end dens Taa, det være ſig min Kone, eller min Fader, eller min Moder, eller hvad det ſaa ſkal være.

Carl.

Det er en rar Tale, du der holder! Du glemmer reent, at det ikke er ti Minuter ſiden du ſagde til mig, at du var ſaa bange for Mathilde, at naar du blot hørte hendes Fodtrin i den anden Stue, ſaa forgik Syn og Hørelſe dig.

Wellern.

Ja det er nu en anden Sag. Det er den forbandede Undſeelſe, ſom jeg ikke kan overvinde. Gud forlade min ſalig Fader, at han ſaadan holdt mig fra alt Selſkab og ſlik Omgang, lige til jeg var et gammelt Menneſke! Jeg troer ikke, jeg har talt med et galant Fruentimmer, inden jeg var nine fem til ſer og tyve Aar; derfor er jeg nu ſaa angſt for fremmede Damer, ſaa jeg ſtammer mig ſom en Hund i deres Nærværelſe. Men naar jeg bliver lidt bekjendt, ſaa gaaer det ſtrax bedre; ſom f. Ex. din Kone tør jeg da nok til Nød ſee paa og tale med.

Carl.

Men du har jo kjendt Mathilde længere end min Kone.

Wellern.

Ja det har jeg, men min Frygt for hende maa vel komme af Kjærligheden og af en ſtor Reſpect. Ak Herregud! jeg er ſaa lykkelig i hendes Nærværelſe, det er ligeſom mit Hjerte hoppede i Livet; men jeg er tillige ſaa betagen ..... jeg veed ikke at

beſkrive det. Vil jeg tale til hende, ſaa ſnakker jeg bagvendt, og ſtaaer hun foran mig, ſaa dirrer hun for mine Øine, ſaa jeg vilde aldrig have faaet at vide, hvordan hun ſaae ud, derſom jeg ikke havde ret betragtet hende, naar hun ſaae anderſteds hen end paa mig.

Carl.

Men hvordan i al Verden vil du da bære dig ad med at frie til hende?

Wellern.

Ja ſeer du! Vilde jeg gjøre det mundtlig, ſaa troer jeg rigtignok ikke, det ſkete i denne Konges Tid. Derfor har jeg ſkrevet til hende. See, her har jeg Brevet! Jeg troer ſelv, at jeg har belagt mine Ord meget pænt og kjønt; for naar jeg ſaadan ſidder ene og ryger min Pibe, ſaa kan jeg nok finde paa Ord. Jeg vilde have ladet dig læſe det, men ſaa ſyntes mig dog, jeg undſaae mig ved det, og jeg meente ogſaa, at ingen Anden maatte læſe det end hun.

Carl.

Vil du da levere hende Brevet?

Wellern.

Ja det havde jeg iſinde. Men naar jeg rigtig tænker paa det, ſaa tør jeg ikke. Saa ſeer hun paa mig, ſaa ſiger hun maaſkee: „Er det et Brev til mig? Har De ſkrevet til mig?“ — Nei Gud ſtaae os bi! Det er mig umuligt!

Carl.

Hvad vil du da gjøre?

Wellern.

Du er jo min bedſte Ven! Dig vilde jeg bede om at levere hende det, og det jo før jo heller.

Carl.

Ja det er ikke ſaa let for mig at faae Leilighed til at levere hende et Brev, uden at min Kone mærker det eller faaer det at

vide. Men .... sly mig kun Brevet. Hun gaaer nu og spadserer i Haven i Maaneskinnet med min Kone og Malvina; jeg vil imidlertid gaae ind i Mathildes egne Værelser og lægge Brevet der etsteds, saa hun selv kan finde det, naar hun iaften gaaer tilsengs. Men jeg tænker paa, at imorgen bliver du jo dog nødt til at tale med hende om Brevet.

Wellern.

Ja det forstaaer sig. Men jeg troer bestemt, at naar jeg kun først en eneste Gang har taget Mod til mig og talt nogle Ord saadan ret af Hjerter til hende, saa vil det gaae af sig selv, og saa vil jeg aldrig mere være bange for hende .... at sige, ifald hun svarer mig venligt, og gjør hun ikke det, saa reiser jeg strax hjem til Mit, og kommer aldrig meer for hendes Øine.

Carl.

Nu vel! Nu gaaer jeg med Brevet.

Wellern.

Et Ord endnu! Jeg vilde saa gjerne vise mig lidt ..... hvad skal jeg kalde det? .... galant .... saadan som andre nette, velopdragne Mandfolk, som Fruentimmerne godt kan lide. Derfor har jeg udspeculeret Noget. (Han trækker en Pakke op af Lommen). Seer du denne Pakke! den er ikke tyk eller meget stor, og veed du hvad der er i den? — Et Shawl der er saa stort som en heel Borddug, men saa fiint, at det kan lægges sammen i denne lille Pakke; jeg kan trække det igjennem min Guldring, jeg her har paa. — Vil du bare see, hvilke Couleurer! hvilken Bonitet! — Det har jeg kjøbt i Kjøbenhavn; det har med Skam at tale om, kostet mig hundrede Species, og endda sagde de, at det var Røverkjøb.

Carl.

Nu? og dette Shawl?

Wellern.

Det vil jeg forære hende.

Carl.

Nei nei! lad det være.

Wellern.

Hvorfor ikke? Er det ikke en anſtændig Foræring? Og kan ikke et Barn begribe at ingen Mand gaaer hen og giver ſaamange Penge ud for Stads til et Fruentimmer, uden at han mener det af Hjertet godt og kjærligt med hende?

Carl.

Og den Foræring tænker du nu ſaadan at komme hen og ſtyre hende i Haanden? Og det troer du, hun tager imod?

Wellern.

Nei Gud frie mig vel! Jeg vil ikke ſtyre hende det. See nu! jeg har lagt det ſaa net ind i dette ſtore Papir, og her har jeg en lille Seddel, ſom ſkal ligge inden i hos Shawlet. Den lyder ſaaledes: „Ringe Tegn paa en Vens inderlige Hoiagtelſe og Hengivenhed.“ — Er det ikke godt? Kan noget Menneſke tage de Ord ilde op? See, nu vil jeg ſkrive uden paa Pakken, og ſaa kan du nok være ſaa god at tage den med og lægge den hos Brevet.

Carl.

Nei det gjor jeg paa ingen Maade. Brevet vil jeg beſorge, men med Det der vil jeg ikke have Noget at beſtille.

Wellern.

Men det er dog en urimelig Egenſindighed af dig.

Carl.

Nei det er vel betænkt af mig. Jeg kjender Mathilde. Hendes Skjæbne har gjort hende yderſt emfindtlig. Du ſkulde hort Alt hvad hun ſagde til mig iaftes. Tro mig! du ſkader din Sag ved Foræringer. Nu vil jeg ſee at anbringe Brevet.

(Han gaaer.)

Wellern.

„Du ſkader din Sag ved Foræringer?“ Da gad jeg dog vide,

ilken Sag der kunde skades ved saadan en Foræring. Nei det n jeg umulig troe, at noget Qvindfolk i Verden skulde blive ed, fordi man gav hende saadant et Shawl. Det er jo altid i Artighed, en Opmærksomhed. Og dernæst er det saadan en le Indledning til vor Samtale imorgen, og vil lette mig den eget. Hun maa jo naturligviis saa begynde med at takke mig. or at Foræringen kommer fra mig, er let at gjætte. See saa strar Isen brudt. Og maaskee .... Gud give, det var saa l! maaskee kaster hun Shawlet om sig imorgen; det vilde da ve mig en heel Courage. — Nei her kan jeg umulig rette mig er Arlovs Mening .... Ha ha! Nu gaaer der et Lys op r mig! Den stakkels Arlov er bange, at hans gode Frue skal ive gal i Hovedet over at see Svigerinden med saadant et præg- t Stykke. For hun er en nærig Sjæl, hans Kone, og gad erne ligesom Ørnen rane Alting til sine Unger, især til den imsnakke af en Tøs, som hun har med den første Mand. — m! hvordan skal jeg nu bedst bære mig ad? Jeg kan jo uden bere skrive Adressen paa Pakken og lægge den ind i det næste ærelse, som hun maa gaae igjennem, saa finder hun den selv, a behøver jeg ikke at besvære Nogen med min Commission. er staaer jo Skrivertøi .... Bare nu Ingen kommer, inden g er færdig! .... Jeg veed ikke, hvoraf det nu kan komme , at jeg bliver ganske benauet, jeg ryster ordenlig .... See, i kan jeg ikke faae det forbistrede Shawl til at ligge igjen saa dt som før .... Bare Ingen kommer! .... Men Herregud! d mig dog tage Mod til mig! Jeg er jo ingen Tyv, som be- ver saadan at gyse for at Nogen skulde komme .... Saa! nu gger det da nogenlebes i Papiret. Lad os nu skrive uden paa akken. (Han sætter sig ved Bordet og tager en Pen.) Naa! det er i Fanden til Pen! .... „A Ma—“ Ja hvordan er det nu? kriver man Madame med eet eller to M'er? Gud trøste mig, ordan de dog have oplært mig Stakkel! .... Hm! jeg troer

oppe paa mit Kammer, paa Bunden af min Kuffert er jo endnu ikke pakket ud! Nei det er altfor vidtløftig mig vende Papiret .... Nei det er saa tosset, saa fu paa Vrangen .... Nu faaer jeg et Indfald. Jeg et D til. Saaledes, M, A, D, og to Prikker. ligesaa godt Madame, og saa er jeg fri for al Sorg de M'er. Nu frisk og hurtig. (Han skriver.) Naa, Pennen, og ryste paa Haanden gjør jeg! .... Au elendigt! I Guds Navn! Nu lægger jeg Pakken ind i Stue. (Han gaaer og kommer strax igjen

Carl træder ind paa samme Tid).

Carl.

Nu ligger dit Brev paa hendes Natbord i Sa saa hun vil sikkert finde det. Det varede saa længe, Tys! der har vi de Andre.

Fruen, Malvina og Mathilde komme.

Fruen.

Vi har nok gjort Dem Tiden lang? De læng os og efter en Kop Thee.

Carl.

Nei, Regine! For min Deel saa veed Gud at

Wellern.

Jeg, Frue! Nei det er heller ikke efter Theevand, at jeg længes.

Fruen.

Nu saa er det maaskee efter os Fruentimmer. Ja saa kan vi ogsaa sidde lidt her og snakke med Dem, inden vi lade Maskinen komme ind. Ak jeg er ganske træt! Haven her er rigtignok pæn, og Veiret er deiligt. Hvem skulde troet det inat, at vi skulde have faaet saadant et Veir idag? (De sætte sig Alle om Bordet. Fruen skyder Malvinas Stol ind imellem von Wellerns og sin egen.) Sid der, min Pige! Von Wellern skal sidde hos den yngste Dame i Selskabet.

Carl.

Men saa burde han dog paa den anden Side have den næstyngste, og ikke mig.

Wellern (sagte til Carl).

Nei jeg beder dig, bliv siddende! Det er godt, at Fru Mathilde sidder noget borte, ellers kunde jeg ikke fatte mig og tale med.

Malvina.

Hvordan lever det søde Kjøbenhavn? Har De moret Dem deiligt i de otte, ti Dage, De blev der efter os?

Wellern.

Nei det kan jeg ikke sige. Jeg havde mange Forretninger at besørge, dermed gik Dagen.

Malvina.

Gud! hvor jeg er bedrøvet, naar jeg tænker paa al den Fornøielse, der er gaaet fra mig i de Dage vi have været her! Allerede den første Søndag skulde jeg have spadseret paa lange Linie med to af mine Veninder, efterat vi først havde været i Kirke, thi den Dag laae det os just paa Hjerte at komme i Kirke, det var os ordenlig interessant.

Carl.

Saa? Hvad interessant Tankegang var da opstaaet i ders unge Hoveder?

Malvina.

Aa jeg kan gjerne sige det, det er meget uskyldigt. Mariane Birk, som havde gaaet i Skole med os for to Aar siden, skulde den Dag komme i Kirken, det vidste vi, og nu interesserede det os at faae at vide, om hun virkelig var bleven forlovet med den Enkemand, som længe har friet til hende.

Carl.

Ja saa? Vilde I udfritte hende i Kirken?

Malvina.

Nei det behøvedes ikke! Vi havde et sikkert Kjendetegn. Dersom hun havde en Fløiels Pels paa, saa var hun forlovet; dersom hun derimod gik i sin gamle Kaabe, saa var Alting ved det Gamle; thi hun har selv fortalt, at hendes Forældre havde lovet hende en ny Fløiels Pels, dersom hun vilde sige Frieren Ja; og følgelig kan Enhver begribe, at da hun trænger gruelig til Pelsen, saa havde hun nok havt den paa, hvis hun havde faaet den. — Kjære von Wellern! De har vel ikke hørt Noget om den Sag? De var vel ikke i Frue Kirke i Søndags otte Dage?

Wellern.

Nei! jeg veed Intet om den Sag, og var jeg gaaet i Kirke, vilde det vist ikke have været for at see efter Stads og erfare Bynyt.

Fruen.

Det maa De heller ikke troe, at vor Vina pleier at gjøre. Hun lører sin Religion meget ordenlig i Skolen og gaaer jævnlig i Kirke. Tvivler De derom, kjære von Wellern?

Wellern.

Aa Frue! jeg har ingen Ære af at tale med i det Capitel; jeg har selv ikke været i Kirke siden Juledag.

Fruen.

Gud bevare os! Bedste Ven! Nei det gjør Dem rigtignok gen Ære. I hvad man end selv i sit eget Sind kan tænke, r er det dog altid en Pligt at gaae i Kirke for Exemplets kyld, for Tjenestefolkenes og de simple Folks Skyld, som ikke nne undvære Religion.

Wellern.

Ja den, mener jeg, at intet Menneske kan undvære. Men t fordi jeg har Religion, vil jeg ikke som en Hykler gaae i rke for Andres Skyld, men for min egen, for at opbygge mig, : at samle mine Tanker i en rolig Stund, ligesom i Enrum llem Gud og mig. Men see! det er, hvad der mangengang mig imod i Kjøbenhavns Kirker, at jeg ikke kan faae den Ro, n hører til Andagten.

Fruen.

Hvordan mener De det?

Wellern.

Jo seer De! Forrige Juleaften, da var jeg ganske melan- olsk. Jeg var i Selskab et Sted, hvor Børnene fik Juletræ og legaver. Jeg tænkte paa min egen Barndom, hvor lidt Glæde) dog havde i den, hvor streng min salig Fader var, hvor lidt in stakkels Moder tog sig enten af mig eller af Noget her paa rden. Det forekom mig, som jeg altid havde været og var vilde blive et Slags Skumpelskud i denne Verden.

Carl.

Hvad var dog det for Griller? Saa godt, saa fornuftigt et enneske som du?

Fruen.

Et Menneske med saa megen Rigdom?

med jeg forlod hans Hus, det veed jeg nok; jeg burde ogsaa have blevet staaende etsteds i en Krog og dog taget Velsignelsen med mig. — Og kort sagt: Alt Det har gjort, at jeg ikke er gaaet i Kirke siden.

Malvina.

Men Herregud! Det var da grumme generet, om man ikke turde lukke sin Mund op i Kirken, naar man taler sagte.

Fruen.

Men at kalde Hr. von Wellern en Ore, det var dog ogsaa altfor fornærmeligt.

Wellern.

Nei, det var ikke det Værste. Tvertimod! jeg kom siden paa Tanke om et Maleri, jeg har seet, hvor Hyrderne knæle for Frelseren, og der staaer et Par stakkels Kreature, en Ore og et Asen, og see med saadanne gode, trostyldige Øine hen til Krybben med Barnet, som om ogsaa de havde Deel i Naaden..... Naa! den Ore var det ikke saa slemt at være. Men Damerne lee af mig?

Malvina.

Nei, jeg leer af Tante Mathilde, hun seer ud, som hun var ganske rørt ved Deres Tale.

Mathilde.

Ja, det er jeg ogsaa.

Fruen.

Er De rørt over, at Hr. von Wellern ønsker, at han var en Ore?

Wellern.

Jeg vil gjerne tilstaae, at Det, jeg siger, er enfoldigt, men dersom Fru Mathilde kan lide det, vilde jeg dog ikke have det usagt. (Sagte til Carl.) Jeg synes, jeg faaer Courage.

jeg var ene, og kunde baade ſee og høre Præſten. Orgelet klang ſaa høitideligt, og da nu den Guds Mand begyndte at tale ſaadanne Ord, ſom Ingen har af ſig ſelv, ſaa følte jeg nok, at jeg var ikke gaaet feil; han viſte mig det Sted, hvorhen jeg ſkulde tye for at finde Trøſt og Haab. Jeg ſyntes at ſee Stjernen og følge med Hyrderne paa Marken til den hellige Krybbe. Ja jeg ſkammer mig ikke derved: jeg maatte græde ſom et Barn, og følte mig ſaa lykſalig. Men imidlertid kom den Ene efter den Anden og ſatte ſig ved Siden eller bag ved mig, og hviſtede og tiſkede lidt, og gik ſaa igjen; det generte mig vel noget; men jeg var dog ſaa beſkjæftiget med at høre efter Talen, at jeg ikke ſynderlig lod mig forſtyrre. Men nu kom to Drenge, to ſimple Drenge, ſom ſkjændtes om et Markſtykke, og den Ene tudgræd. — Jeg vendte mig til dem, og ſagde: Jeg undte jer hellere Prygl end Penge, men der har I to Mark for at gaae langt fra mig. Saa blev jeg af med dem. Men imidlertid miſtede jeg et Par Meninger af Præſtens. Men nu kom det Værſte: To Damer og en Herre kom nu og ſatte ſig, Damerne ved Siden af mig, Herren bag ved dem. De var i en heel Diſpute; jeg kunde med min bedſte Villie ikke lukke mine Øren for deres Paaſtar. Damerne vilde overtale Herren til at komme i et Selſkab om Aftenen, men han var obſternaſig. „Hør, bedſte, ſøde Vilhelm," ſagde den ene Dame: „her kan vi nu tale i Ro og fornuftig med hinanden." Jeg blev ſaa gal i mit Hoved; det var mig umuligt at følge Præſtens Tale. Jeg vendte mig til dem og hyſſede. „Hvad ſkal det ſige?" ſpurgte Herren. — „Den Perſon troer nok, han er paa Comedie," ſagde den ene Dame. — „Det er en grov Ore," ſagde den anden. — Derpaa loe de alle Tre, og betragtede mig fra øverſt til nederſt. Jeg blev forlegen, og var færdig at briſte af Vrgrelſe. I min Hidſighed reiſte jeg mig og gik ud af Kirken. Siden fortrød jeg det; det var fælt, det var ikke noget Gud behageligt Sind, hvor-

med jeg forlod hans Hus, det veed jeg nok; jeg burde ogsaa have blevet staaende etsteds i en Krog og dog taget Velsignelsen med mig. — Og kort sagt: Alt Det har gjort, at jeg ikke er gaaet i Kirke siden.

Malvina.

Men Herregud! Det var da grumme generert, om man ikke turde lukke sin Mund op i Kirken, naar man taler sagte.

Fruen.

Men at kalde Hr. von Wellern en Ore, det var dog ogsaa altfor fornærmeligt.

Wellern.

Nei, det var ikke det Værste. Tvertimod! jeg kom siden paa Tanke om et Maleri, jeg har seet, hvor Hyrderne knæle for Frelseren, og der staaer et Par stakkels Kreature, en Ore og et Asen, og see med saadanne gode, troskyldige Øine hen til Krybben med Barnet, som om ogsaa de havde Deel i Naaden..... Naa! den Ore var det ikke saa slemt at være. Men Damerne lee af mig?

Malvina.

Nei, jeg leer af Tante Mathilde, hun seer ud, som hun var ganske rørt ved Deres Tale.

Mathilde.

Ja, det er jeg ogsaa.

Fruen.

Er De rørt over, at Hr. von Wellern ønsker, at han var en Ore?

Wellern.

Jeg vil gjerne tilstaae, at Det, jeg siger, er enfoldigt, men dersom Fru Mathilde kan lide det, vilde jeg dog ikke have det usagt. (Sagte til Carl.) Jeg synes, jeg faaer Courage.

Fruen.

Mener De det? Ja saa er der ikke Mere at sige om den ag. (Pause.)

Mathilde (til von Wellern).

Det er sandt, Hr. von Wellern! Jeg har en Commission Dem fra min afdøde Svigerfader. De erindrer vist en Kik:t, han havde, som behagede Dem meget. I sine sidste age sagde han flere Gange, at naar De igjen besøgte ham, lde jeg levere Dem Kikkerten. Jeg har derfor lagt den tilside, haaber, min Svoger tillader, at jeg efterkommer hans Faders nske. Imorgen skal jeg aflevere den.

Wellern.

Ak Frue! Deres Godhed ..... Deres Hr. Svigerfaders ødhed .....

(Under denne Replik vil han reise sig og bukke for Mathilde, men kommer derved til at vælte et Glas Viin over Malvina.)

Malvina.

Gud! mit Shawl! min Kjole! O Gud! o Gud!

Wellern.

Ak lille Frøken! jeg beder tusinde Gange om Forladelse. t er forstrækkeligt ..... jeg veed ikke ..... Aa Herre=d! .....

Carl.

Ikke Andet end Det! Den Kjole og det Shawl er ikke den pektakel værd.

Malvina (grædende).

Ja det kan du sagtens sige, men det er en meget god ole, og det er mit bedste Shawl, det er et deiligt Shawl! ad skal jeg arme Pige nu gaae med? Og saa blev jeg saa gst!

Fruen.

Fat dig, mit søde Barn!

Wellern.

Giv Dem tilfreds, lille Frøken! Det skal nok blive Dem erstattet. Der er da mere Tøi i Verden, end det, jeg der spildte Rødviin paa.

Fruen.

Hører du, min Vina, hvad Hr. von Wellern siger?

Malvina.

Ja det er godt nok! Men vi ere ikke i Kjøbenhavn. Det kan vare længe, inden jeg faaer den Erstatning.

Wellern.

Det kan blive snarere end De tænker. Græd nu bare ikke mere!

Malvina.

Saa vil jeg da gaae op til Trine og lade hende give mig en anden Kjole paa.

Fruen.

Ring med det Samme og befal Tjeneren at bringe Theemaskinen ind i Spisesalen. (Malvina gaaer.)

Fruen.

Min Malvina er en opvakt lille Pige, som enhver Voren med Fornøielse kan conversere, thi hun kan tale med om hvad det skal være, men hun er af en meget fiin Natur, og jeg er tidt bange for, at hun er ikke skabt for denne Verden; og saaledes gaaer det egenlig med alle mine Børn: De ere saa emfindtlige og saa nydelige; man kan vist ikke fortænke en Moder i, at hun er øm over saadanne magesløse Børn, og man skulde ogsaa mene, at en Fader maatte være stolt af dem og glad for dem, men det veed Gud, at .....

Malvina kommer styrtende ind med von Wellerns Pakke og Shawl. Hun farer hen imod ham og omfavner ham hæftigt.

Malvina.

Gud! søde von Wellern! Ædleste af alle Mennesker! Hvad

idt jeg i den anden Stue! Ja deri havde De Ret! den Er- ning kom ſnarere, end jeg tænkte! See hvilket Shawl! Gud himlen! jeg bliver gal af Glæde.

Wellern.

Nei! ak nei! Det er en Feiltagelſe.

Fruen.

Nei, ſøde Menneſke! lad mig ogſaa omfavne Dem, ikke for hawlets Skyld, ſaa prægtigt ſom det end er, men for den ſtore tighed at De med Villie overſpilder min Vinas Klæder, for at ie Leilighed til at gjøre hende ſaadan en ſtor Foræring!

Wellern.

Hør, Frue! Derſom jeg er iſtand til ſaadanne Lurendreierier, i vil jeg ønſke, at jeg evig .....

Carl (afbrydende).

Nei Regine! det er reent galt, en reen Misforſtaaelſe. Det hawl er ſlet ikke beſtemt til Malvina.

Malvina.

Hvad for Noget Ikke til mig! Vil du rive min Forære i mig? Vil du gjøre mig ulykkelig? Ja det kunde ligne dig!

Carl.

Var der ingen Adreſſe paa Pakken? Viis mig den.

Malvina.

Der! See ſelv! det er jo ligefrem: Der ſtaaer M. A. D. et ſiger Mademoiſelle.

Carl.

Nei! det kan kun ſige Madame.

Fruen

(ſeer ogſaa paa Adreſſen.)

Men der ſtaaer jo Malvina.

Carl.

Nei der ſtaaer abbrevieret Mathilde.

(Malvina græder.)

Fruen.

Nei der ſtaaer M. A. L. V. Det ſiger Malvina.

Carl.

Nei det er ſaagu et T og et H.

Fruen.

Nei det er ſaagu et L og et V.

Carl (afſides til von Wellern).

Det er da ogſaa nogle Satans Kragetæer, du der har malet!

Wellern.

Ja Pennen duede ikke, og jeg var desuden ſaa forſtyrret.

Fruen.

Men det er jo tydeligt at læſe. Det kan aldrig blive Mathilde.

Carl.

Jeg paaſtaaer, at Shawlet er min Svigerindes.

Mathilde.

Nei, her paaſtaaer jeg det Modſatte. Der er Ingen i min Omgivelſe, der kunde gjøre mig en ſaadan koſtbar Foræring, og heller Ingen, af hvem jeg vilde modtage den.

Malvina.

Vilde De ikke modtage den?

Mathilde.

Nei, paa ingen Maade.

Carl (ſagte til von Wellern).

Hvad ſagde jeg? (Høit til Mathilde.) Naar det nu imidlertid var en velmeent Opmærkſomhed af en oprigtig Ven?

Mathilde.

Ak De veed, hvad jeg ſagde Dem iaftes! Tal ikke mere derom. (Hun tager Papiret og ſeer paa Adreſſen). Det er jo tydeligt at der ſtaaer Malvina. Aftør Deres Taarer, Shawlet er uomtviſtelig Deres.

En Tjener kommer ind.

Tjeneren.

Theemaskinen er paa Bordet. (Gaaer.)

Mathilde.

Jeg vil, om De tillader det, gaae ind og skjænke Thee.
(Hun gaaer.)

Carl.

Malvina kan ikke beholde det Shawl! Jeg veed, det er ikke hendes.

Malvina.

Gud! hvor du er haard!

Fruen.

Min Gud! Hr. von Wellern! De staaer der og tier. Det da Dem, som det tilkommer at tage vor Vina i Forsvar.

Wellern.

Men Frue! Hvem har sagt, at det er mig som .....

Fruen.

Jo saagu er det Dem! det er nu igjen Deres tossede Be-enhed. Men det være nu Dem eller en Ubekjendt, Shawlet Vinas, det maa saa være.

Carl.

Nei, det maa ikke saa være! Her har jeg Skatten og giver i ikke fra mig.

Fruen.

Ja der har vi det Gamle. Saadan er det at give sine rn Stedfader. Jeg maa nok begræde min Ungdoms Daarskab, n uhyre Kjærlighed til dig. Du er denne ulykkelige Pige delig, og vil nedtrykke hende.

Malvina.

Ja havde jeg min egen salig Fader, han vilde ikke være dan imod mig! (Hun græder hæftigt.)

Wellern.

Giv Dem tilfreds, lille Frøken! Det skal nok blive Dem erstattet. Der er da mere Tøi i Verden, end det, jeg der spildte Rødviin paa.

Fruen.

Hører du, min Vina, hvad Hr. von Wellern siger?

Malvina.

Ja det er godt nok! Men vi ere ikke i Kjøbenhavn. Det kan vare længe, inden jeg faaer den Erstatning.

Wellern.

Det kan blive snarere end De tænker. Græd nu bare ikke mere!

Malvina.

Saa vil jeg da gaae op til Trine og lade hende give mig en anden Kjole paa.

Fruen.

Ring med det Samme og befal Tjeneren at bringe Theemaskinen ind i Spiseſalen. (Malvina gaaer.)

Fruen.

Min Malvina er en opvakt lille Pige, som enhver Voren med Fornøielse kan converſere, thi hun kan tale med om hvad det skal være, men hun er af en meget fiin Natur, og jeg er tidt bange for, at hun er ikke skabt for denne Verden; og saaledes gaaer det egenlig med alle mine Børn: De ere saa emfindtlige og saa nydelige; man kan viſt ikke fortænke en Moder i, at hun er øm over saadanne mageløſe Børn, og man skulde ogsaa mene, at en Fader maatte være stolt af dem og glad for dem, men det veed Gud, at .....

Malvina kommer styrtende ind med von Wellerns Pakke og Shawl. Hun farer hen imod ham og omfavner ham hæftigt.

Malvina.

Gud! søde von Wellern! Ædleſte af alle Menneſker! Hvad

indt jeg i den anden Stue! Ja deri havde De Ret! den Er-
atning kom snarere, end jeg tænkte! See hvilket Shawl! Gud
Himlen! jeg bliver gal af Glæde.

Wellern.

Nei! ak nei! Det er en Feiltagelse.

Fruen.

Nei, søde Menneske! lad mig ogsaa omfavne Dem, ikke for
Shawlets Skyld, saa prægtigt som det end er, men for den store
Artighed at De med Villie overspilder min Vinas Klæder, for at
iae Leilighed til at gjøre hende saadan en stor Foræring!

Wellern.

Hør, Frue! Dersom jeg er istand til saadanne Lurendreierier,
ia vil jeg ønske, at jeg evig .....

Carl (afbrydende).

Nei Regine! det er reent galt, en reen Misforstaaelse. Det
Shawl er slet ikke bestemt til Malvina.

Malvina.

Hvad for Noget Ikke til mig! Vil du rive min Foræring
ra mig? Vil du gjøre mig ulykkelig? Ja det kunde ligne dig!

Carl.

Var der ingen Adresse paa Pakken? Viis mig den.

Malvina.

Der! See selv! det er jo ligefrem: Der staaer M. A. D.
Det siger Mademoiselle.

Carl.

Nei! det kan kun sige Madame.

Fruen

(seer ogsaa paa Adressen.)

Men der staaer jo Malvina.

Carl.

Nei der staaer abbrevieret Mathilde.

(Malvina græder.)

Fruen.

Nei der ſtaaer M. A. L. V. Det ſiger Malvina.

Carl.

Nei det er ſaagu et T og et H.

Fruen.

Nei det er ſaagu et L og et V.

Carl (affides til von Wellern).

Det er da ogſaa nogle Satans Kragetæer, du der har malet!

Wellern.

Ja Vennen buede ikke, og jeg var desuden ſaa forſtyrret.

Fruen.

Men det er jo tydeligt at læſe. Det kan aldrig blive Mathilde.

Carl.

Jeg paaſtaaer, at Shawlet er min Svigerindes.

Mathilde.

Nei, her paaſtaaer jeg det Modſatte. Der er Ingen i min Omgivelſe, der kunde gjøre mig en ſaadan koſtbar Foræring, og heller Ingen, af hvem jeg vilde modtage den.

Malvina.

Vilde De ikke modtage den?

Mathilde.

Nei, paa ingen Maade.

Carl (ſagte til von Wellern).

Hvad ſagde jeg? (Høit til Mathilde.) Naar det nu imidlertid var en velmeent Opmærkſomhed af en oprigtig Ven?

Mathilde.

Ak De veed, hvad jeg ſagde Dem iaftes! Tal ikke mere derom. (Hun tager Papiret og ſeer paa Adreſſen). Det er jo tydeligt at der ſtaaer Malvina. Aftør Deres Taarer, Shawlet er uomtviſtelig Deres.

En Tjener kommer ind.

Tjeneren.

Theemaſkinen er paa Bordet. (Gaaer.)

Mathilde.

Jeg vil, om De tillader det, gaae ind og ſkjænke Thee.
(Hun gaaer.)

Carl.

Malvina kan ikke beholde det Shawl! Jeg veed, det er ikke hende.

Malvina.

Gud! hvor du er haard!

Fruen.

Min Gud! Hr. von Wellern! De ſtaaer der og tier. Det da Dem, ſom det tilkommer at tage vor Vina i Forſvar.

Wellern.

Men Frue! Hvem har ſagt, at det er mig ſom .....

Fruen.

Jo ſaagu er det Dem! det er nu igjen Deres tosſede Bedenhed. Men det være nu Dem eller en Ubekjendt, Shawlet Vinas, det maa ſaa være.

Carl.

Nei, det maa ikke ſaa være! Her har jeg Skatten og giver n ikke fra mig.

Fruen.

Ja der har vi det Gamle. Saadan er det at give ſine ørn Stedfader. Jeg maa nok begræde min Ungdoms Daarſkab, in uhyre Kjærlighed til dig. Du er denne ulykkelige Pige delig, og vil nedtrykke hende.

Malvina.

Ja havde jeg min egen ſalig Fader, han vilde ikke være idan imod mig! (Hun græder hæftigt.)

Fruen

(omfavner hende og græder ligeledes).

O min Vina! min Vina! Aa Gud! jeg faaer ganske ondt! Jeg dør! (Hun kaster ſig i en Stol.)

Malvina (ſkrigende).

Aa min Moder! Min ſøde Moder!

Carl

(kaſter Shawlet hen ad Gulvet).

Herregud, Regine! Vær dog fornuftig! I Guds Navn! Der ligger det uſalige Shawl. Kjære Regine, jeg beder dig!

(Malvina vil løbe for at tage Shawlet; von Wellern kommer hende iforkjøbet.)

Wellern.

Nei ſiden jeg mærker, hvor bedrøveligt Dette er gaaet, ſaa vil jeg ligeſaa gjerne ſige, at den dumme Tingeſt desværre er fra mig. Men nu ſkal Satan tage den! Nu er jeg gal i mit Hoved. (Han gaaer hen til det aabne Vindue og kaſter Shawlet langt ud ad Terraſſen.) Saa! Nu ſkal der ingen Spektakler blive meer over den forbandede Klud. Nu kan maaſkee en ſkikkelig Malkepige finde den og have Gavn af den. Og nu ſiger jeg God Nat, og Tak for iaften. Jeg ſkal hverken have Thee eller Aftensmad.

(Han gaaer.)

Malvina

(græder og ſtamper i Gulvet).

Gud! mit Shawl! mit Shawl! Der kan I ſee, I Brøvlehoveder, baade Fader og Moder, hvad der kommer ud af eders Kjævlerier! — Men jeg vil ned i Haven efter Shawlet.

(Hun løber ud.)

Carl.

Søde Regine! Kommer du dig? Drik en Draabe Viin!

(Han tager et Glas Viin paa Bordet og byder hende det.)

Fruen (tømmer Glaſſet).

Ak Carl! Er Dette din Kjærlighed? Er det de Løfter, du

av mig i vor lykſalige Forlovelſestid? Du vil ſnart komme til t begræde din fordums Elſkede, ſom du nu har glemt for Andre, er bedre have conſerveret deres Skjønhed, fordi de ingen Børn ave faaet, ſom jeg Stakkel, der ſætter Liv og Helbred til af noderlig Ømhed.

Carl.

Ak kjære Regine! Hvorfor vil du tale ſaaledes? Betænk dog elv, hvor uanſtændigt det Optrin nys med det Shawl dog maa orekomme Enhver! Hvad maa dog von Wellern og Mathilde enke?

Fruen.

Mathilde! Ja der har vi det! Det er Det ſom ligger dig aa Hjerte, hvad hun tænker. Jeg blæſer af hendes Tanker! Hverken hun eller du ſkal lære mig eller mit Barn, hvad der er anſtændigt eller anſtændigt. Nei ſiden vi kom herover til hende, aa have vi førſt ret begyndt at bygge paa Helvede.

Malvina kommer aandeløs ind.

Malvina.

O du min Gud! Shawlet er ſløiten. Men — Aa jeg ver! Spøgelſet, Troldmanden ..... han er der! Aa ſee ſee! Der ſtaaer han.

(Hvidkappen ſees udenfor det aabne Vindue lidt tilbage.)

Carl (ilter mod Vinduet).

Da ſkal jeg, Fanden tage mig, tale et Par Ord med den Karl!

(Fruen og Malvina løbe ud.)

Carl (taler ud af Vinduet).

Hvem er De? Hvad vil De her? Hvad Ret har De til at staae og gloe ind i et fremmed Huus?

Hvidkappen.

Fremmed? Hvor veed du, at Huſet er mig fremmed? Hvorfra kjender du min Ret?

Carl (afsides).

Hu! hvilken Stemme! (Høit) Hvem er De da?

Hvidkappen.

En Ubekjendt, og dog en gammel Bekjendt.

Carl.

Siig Deres Navn og Ærinde! tal ikke i Gaader!

Hvidkappen.

Hvor veed du, om jeg ikke er en fordums Herre i denne Borg, som vender tilbage fra Graven for at være Vidne til min endnu levende Slægts Usselhed?

Carl

(farer sammen, men fatter sig).

Det siger min Fornuft mig, er ikke saa. Borte er borte, død er død.

Hvidkappen.

Siig ikke det! O Carl Arlov! Er det dig selv? Er du ikke selv død fra dit fordums, dit bedre Liv? Er du Meer end en Skygge af dig selv? Hvad vil du paa disse Steder? De kjende dig ikke mere, du selv er her en Fremmed.

Carl.

Forfærdeligt! Hvo du end er, Aand eller Menneske .....

Hvidkappen.

Denne Egns mange Beboere skulde du være en Ven, en Fader. Det vil du ikke, det kan du ikke. En Værdigere vil træde i dit Sted. Imorgen, saasnart Solen bestinner disse gamle Taarne, vil Byfogden fra næste Stad komme til dig og tilbyde dig at sælge Godset til en Kjøber, der endnu ikke har nævnet sig. Tilbudet er godt. Modtag det, og drag tilbage til den snevre Kreds, hvorfra du kom.

(Han fjerner sig.)

Carl.

Han er borte! Ak lad mig drage Aande! ..... ad mig

mig! Hvad er dog Dette for Kogleri? Hvad er dette for et ɔdigt Væſen? — Gives der virkelig Noget, ſom man kalder naturligt? Eller ... jeg veed ikke, hvorfra jeg ſik den ke ..... Richard! Skulde Richard ikke være død? Skulde Efterretninger ..... O hvilken Taabelighed! — Min ſmukke der, og denne ſpøgelſeagtige Figur, med ſaadan en gruelig , krum Næſe! Havde Richard en ſaadan Næſe? — Og Stem- ! hvilken Stemme! ret en Lyd, ſom naar Vinden piber gjen- i en Revne i en gammel Muur! Hu! (Han gaaer op og ned ad vet i Tanker.) I gamle ærværdige Forfædre, hvis Billeder s at følge mig med Øinene! ſkulde det være muligt, at En jer virkelig vendte tilbage fra Graven? — O Daarſkab! ..... Kjøber vilde melde ſig imorgen, ſagde han. — Gid det var vel! — Jeg ſælger ſtrax Godſet; Regine vil gjerne tilbage Kjøbenhavn; ..... og den Kjøbeſum, jeg derved faaer, er n Formue, ikke min Kones Medgivt; ſaa har ogſaa jeg No- . Den Tanke letter. Saa vil jeg faae mere Mod, naar jeg : længere ſaa ofte maa høre, at jeg var en fattig Karl, ſom tet bragte det fælleds Huus. Mine Børn gaae tilgrunde, jeg) gaaer tilgrunde ..... „Er du Meer end en Skygge af ſelv?“ ſpurgte han, den hæslige Skikkelſe! — Ak nei! jeg er det! Siden jeg gjenſaae disſe Steder, og iſær Mathilde! .... iſær Mathilde, — ſaa er der vaagnet Noget i mit Sind, en enklang af fordums bedre Dage. (Han falder i Tanker. Endelig ſiger .) Frihed! Kjærlighed! Poeſie! ..... gyldne Drømme!

(Han gaaer.)

Tredie Akten.

Et Sted ved Enden af Haven, med et tætbegroet Lysthus, hvori en Bænk. En lyk Hække bag samme skiller Haven fra en Slette. I Hækken er en lille Stakitdør. I Baggrunden Skov. Det er Tusmørke og svagt Maaneskin.

Hvidkappen gaaer frem og tilbage paa Sletten. **Von Wellern** kommer gaaende gjennem Haven. Hvidkappen stiller sig bag Lysthuset, der ganske skjuler ham.

Wellern.

Naa! Gud skee Lov, at jeg kom saa langt fra Huset! — Det er ikke til at udholde! Det er jo, som jeg var en Arrestant, som man ikke maatte lade ude af Øinene. Det skal nok sagtens være artigt, saadan at holde et ulykkeligt Menneske med Selskab, saa lang Gud giver Dagen; men Fanden skulde være hos Folk i flere Gange 24 Timer, for at nyde den Slags Høflighed! — Puh! jeg synes ikke, jeg kan faae mit Veir! — Siden Klokken otte imorges har jeg stridt som en Løve og luftet som en Ræv, for at finde et Øieblikks Leilighed til at tale et Ord med Fru Mathilde; og aldrig har det været muligt at komme ud af Klørne paa de andre Fruentimmer. Herregud! det gjælder min Velfærd! jeg seer for mine Øine Den, som skal sige min Dom, og kan ikke komme til at tale et Øieblik allene med hende. Det skulde Nogen probere, hvad det er for en Benauelse ..... Gud velsigne Fru Mathilde, fordi hun listede sig ene ud i Eftermiddag! Jeg veed fra forrige Tider, at hun pleier at gaae her gjennem

Haven og gjennem den lille Allee der tilvenſtre henad til Skoven. Saa maa hun her forbi. Her vil jeg derfor ſætte mig, og paſſe paa, naar hun kommer. (Han ſætter ſig paa Bænken i Lyſthuſet.) Jeg vilde ikke have denne Dag igjen for tyve Daler, nei ikke for tredive: Hele Dagen mellem Ammer og Børn og deres Mama, ſom ſkjælder dem ud og kjæler for dem! ſaa ſkrige Børnene, ſaa faae de Rab, ſaa faae de ondt! .... hu ha! .... Men det Værſte af det Altſammen er dog den Tos, den Malvina! Vorherre maa vide, hvorfor hun altid render efter mig og taler Gammelt til mig .... „Har De ſeet den eller den Comedie? Har De hørt den Muſik? har De læſt Walter Scott?“ Det gaaer nu i eetvæk. „Har De læſt den Bog, eller den Bog?“ Det veed Gud, at jeg har læſt en heel Bunke af Walter Scotts Hiſtorier, og baade grædt og leet over dem af et godt Hjerte, men jeg ſagde Nei af bare Ærgrelſe og for ikke at tale med hende om den ſalig Mand, ſom jeg agter og ærer og takker i hans Grav for den Fornøielſe, han har gjort mig i mangen eenſom Vinteraften. Det er dog umuligt, at det Barn, den Vina, ſom de kalde hende, ſkulde have læſt alt Det hun ſkriger paa. Der regnede hun op Gud veed hvad for Folk, hvis Navne jeg hverken har hørt eller kan faae i min Mund. En heed Bulwer! ..... det kan jeg huſke; med ham var det nu reent galt. „Har De ikke læſt Bulwer? Gud! har De ikke læſt Bulwer!“ — Nei! nei i Pokkers Skind og Been! jeg har ikke læſt ham, ... og jeg ſkal aldrig læſe et Ord af den Karl, det ſværger jeg paa! ſaa gal er jeg bleven paa ham i denne Dag ... Nu kunde jeg ellers rigtig behøve at ſamle mine Tanker og overlægge hvad jeg vil ſige til Fru Mathilde. O Gud give at hun kunde holde halv ſaa meget af mig, ſom jeg af hende! ..... Hvor er hun nydelig! Hun er artig og høflig paa den rette Maade. Det er, ligeſom en rolig og mild Dag kom, naar hun træder ind. Hun ſkinner mellem de Andre ſom en Roſe i en

Naldebuk. Du gode Gud! der kommer hun i Alleen! Naa Gud ſaae mig bi! ..... At jeg da heller ikke har kunnet faae Ro til at betænke mig hele denne Dag!..... Jeg er ſom forſtyrret. Det ſuſer for mine Øren, det er ligeſom jeg beſtandig hørte Frøken Malvinas Pjat ..... Der er Mathilde! ..... Nu frisk Mod! Bare jeg faaer ſagt de første Ord, ſaa gaaer det vel. Nu vil jeg raſk, og uden videre at ſee eller høre, gaae hende imøde og ſpørge, om hun har læſt Brevet.

Mathilde kommer fra en Sidegang. Von Wellern reiſer ſig, bukker mange Gange og gaaer hende imøde.

Mathilde.

Hr. von Wellern! det glæder mig at træffe Dem.

Wellern.

Og jeg da, Frue! jeg ſøger hele Dagen .... jeg vilde.... jeg ſøgte .... jeg er ſaa fri at ſpørge Dem: Har De læſt Bulwer?

Mathilde.

Bulwer?

Wellern (afſides.)

Saa Fanden i Volk! Nu er jeg da reent fra det.

Mathilde.

Jeg troer viſt, at De fortalte Dem, og at De vilde ſpørge mig, om jeg havde læſt et Brev, ſom De har gjort mig den Ære at .....

Wellern.

Ja min velſignede Frue! Det var det! Hvor er De god! De har Medlidenhed med min Dumhed og Forvirring. Det er denne lille Frøkens Pjat, ſom bæres mig for i Utide. Men.... Det var nu det Brev .... Tør jeg ſpørge, om De har faaet det? om De har læſt det? — Du gode Gud! Det er ſaa vigtigt for mig dette Øieblik! Alting løber rundt med mig ..... Jeg veed ikke ſelv, hvad jeg ſiger.

Mathilde.

Lad os ſætte os, Hr. von Wellern, og tale roligt med hin-den, ſom Venner.

Wellern.

Ja Gud velſigne Dem! Jeg ønſker ikke Bedre.

(De ſætte dem paa Bænken i Lyſthuſet.)

Mathilde.

Det er beſynderligt! jeg ſynes, at Bladene her bag ved os ælve ganſke ſtærkt.

(Hun ſeer ſig om, Wellern ligeledes. Hvidkappen viger lidt tilbage, men læner ſig mod et andet Træ nær ved Bænken.)

Wellern.

Nei! her er hverken Mand eller Fæ. Er her Noget, ſom ælver, ſaa er det vel mig. Tal, bedſte Frue!

Mathilde.

Kjære Hr. von Wellern! Jeg føler i Sandhed den Ære, e gjør mig; jeg paaſkjønner baade dens og Deres Værd; men ı kan aldrig blive enten Deres eller nogen Mands i Verden.

Wellern.

Aa Herregud, Frue! .... Hvorfor ikke? De er jo Enke!

Mathilde.

Ja desværre! Men det vil ſikkert forekomme Dem forunderligt, ar jeg tilføier, at jeg dog ſlet ikke kan anſee mig ſelv ſom fri.

Wellern.

Gud hjelpe os! Er der da Nogen, ſom De har givet et ſte, der hindrer Dem?

Mathilde.

Nei viſſelig, Ingen, uden den Ene, ſom jeg gav det for uds Alter.

Wellern.

Men han er jo død. Og efter Guds og Kongens Love er det tilladt for en Enke eller Enkemand ....

Mathilde.

Det forſtaaer ſig! Derom er ingen Tvivl. Men .... De har viiſt mig ſaa ſtor Tillid, at jeg visſelig bør gjengjælde den med Fortrolighed og ſtræbe at ſætte Dem ind i mine Foreſtillinger.

Wellern.

Det ſiger jeg Dem Tak for.

Mathilde.

Det er ikke Nok, at jeg har været ſaa ulykkelig at miſte min Mand ved Døden. Nei, mange Aar iforveien forlod han mig ifølge en ufortjent Mistillid til min Troſkab. Dog har jeg aldrig elſket Nogen uden ham, aldrig var min mindſte Tanke ham utro.

Wellern.

Det veed jeg, Frue, at De er uſkyldig. Deres Svoger har betroet mig Alting.

Mathilde.

De, Hr. von Wellern, er det førſte Menneſke, til hvem jeg nogenſinde har klaget mine Lidelſer. I mit eget Hjerte har jeg maattet indſlutte den rædſomme Sorg, at være miskjendt af en Mand, ſom jeg elſkede af min hele Sjæls Fylde, hvis Elſkværdighed, hvis Høimodighed endogſaa midt i hans ubillige Vrede aldrig fornægtede ſig; — miskjendt, uden at jeg kunde retfærdiggjøre mig! Jeg var endnu ikke ſytten Aar, da jeg forladt og bedrøvet kom til denne Egn, til min gode Svigerfader. Ro kom efterhaanden til min Sjæl, men aldrig Glæde; alle mine Tanker, alle mine Drømme omſvævede ſtedſe den Fraværende. Til ham allene klagede jeg min Smerte, fortalte jeg mine ſmaa Glæder, kun for ham udøſte jeg mit Hjerte. Døden har ingen Forandring gjort i det Forhold til ham, ſom den lange Fraværelſe havde vant mig til. Altid omſvæver hans elſtede Bil*lede mig*, altid taler jeg til ham i mine ſtille Tanker, kun med

den Forſkjel, at en lykſalig Anelſe tilhviſker mig, at nu hører han mig, nu er han mig nærmere, end da han var paa ſamme Jord ſom jeg, men ſkilt fra mig.

Wellern.

O min bedſte Frue! Jeg beder om Forladelſe, men jeg kan ikke gjøre for, at Taarerne ſaadan løbe mig ned ad Kinderne. Deres Ord gaae mig lige ind i Hjertet .... Men imidlertid! Den gode Guds Veie ere jo uſporlige. Nu er Deres kjære Mand jo dog død, og De er ſaa ung og ſmuk. De kunde jo dog endnu blive lykkelig og gjøre en Anden ſaa uendelig lykkelig.

Mathilde.

Tro mig, kjære Hr. von Wellern! Dem vilde jeg f. Ex. gjøre meget ulykkelig .... De troer det ikke; men tænk Dem, at De med Deres aabne, redelige Sind fandt Kulde og Tungſind hos Deres Huſtru, at De vidſte, at en Anden ganſke opfyldte hendes Hjerte ....

Wellern.

En Afdød!

Mathilde.

Død eller Levende, det er i Grunden ligemeget. Det, man elſker, Det, ſom ganſke er Gjenſtanden for vore ſtille Hjerte-Udgydelſer, for vort Savn og vor Længſel, det lever tilvisſe for os.

Wellern.

Kjæreſte Frue! De taler ſaa ſmukt med mig. De forsøger i høieſte Grad min Agtelſe for Dem. Jeg kan jo ikke ſige Dem imod, da De nu engang med ſaadan magesløs Troſtab hænger ved Deres ſalig Herre; men du milde Gud! jeg kan da ikke lade være at bedrøve mig reent gyſeligt. Jeg er kun et enfoldigt Menneſke, og ikke ſaadan en Kone værd, det veed jeg nok; men jeg *meente det dog ſaa godt.*

Mathilde.

O kjære von Wellern! Anſee mig altid ſom en Veninde! Gud give, jeg kunde viſe Dem mit Sindelag imod Dem! Vær vis paa, at jeg aldrig ſkal glemme, at i et Øieblik ſom dette, da jeg var forladt og uden Stotte, rakte De, en fremmed Mand, mig en venlig Haand.

Wellern.

Allerbedſte, deilige Frue! De forſtaaer rigtignok at ſige Ord, ſom kun høre et ſtakkels Menneſtes Mod; men jeg beder Dem, anſee mig ikke for en fremmed Mand, og bliv ikke vred, fordi jeg nu ved denne Leilighed nævner, at Deres Fremtid angſter mig. De vil tage Dem ſaadan et Slags Condition paa, det er dog altfor galt!

Mathilde.

Hvorfor det? Det er heller ingen Condition, det er kun en Betaling med Noget, der er bedre end Penge.

Wellern.

Ja det veed Gud! Det er rigtignok bedre.

Mathilde.

I den Henſeende anſeer jeg mig ikke for ulykkelig. Jeg kjender Præſten Linds.

Wellern.

Ja det er gode Folk; men deres Smaapiger ere nogle ſmaa forkjælede, tosſede Gjæs, ſom ikke fortjene Dem til Lærerinde.

Mathilde.

De kunne forbedres; og hvad den vorne Datter, Marie, angaaer, da er hun en fortræffelig Pige, hvis Selſkab vil troſte mig meget. Hendes Omgang er ſærdeles behagelig .... Men det er blevet ſilde, og jeg maa nødvendig ſee til en Syg derhenne i Gartnerboligen. Jeg lovede at komme derind iaften. (Hun reiſer ſig.) Tilgiv, at jeg forlader Dem. Vi ſees ſiden oppe paa Gaarden.

Wellern.

Maa jeg ikke følge Dem? Det er jo ganske mørkt.

Mathilde.

Nei det er ganske lyst, Maanen ſtaar jo høit paa Himlen.

Wellern.

Men under de høie Træer kan den ikke ſkinne.

Mathilde.

Jeg gaaer ikke under Træerne, men langs Aaen i Pilealleen. Farvel ſaalænge. (Hun gaaer.)

Wellern

(ſætter ſig igjen i Lyſthuſet).

Hm! det var da en Kurv af en egen Façon; men en Kurv var det da ligefuldt. Det er en Engel af en Kone; thi hvorvel jeg er bedrøvet, har hun dog ſaadan vidſt at ſnakke for mig, at jeg ikke er ude af mig ſelv, men tvertimod føler mig ..... jeg veed ikke ſelv hvordan ..... ligeſom ſtyrket og ligeſom mere driſtig .... Marie Lind er en fortræffelig Pige, ſagde hun. Hm! hvor falder jeg nu paa de Tanker? .... Hvordan mon hun ſeer ud nuomſtunder? .... Hun var ogſaa kjøn, ja nydelig! Det var Synd, om hun ſkulde have ſkjæmmet ſig i de tre Aar, jeg ikke har ſeet hende. Saameget er viſt, at jeg er ulykkelig i Kjærlighed. Men det kan ikke hjelpe, at jeg ſidder her og grilliſerer.

(Han reiſer ſig for at gaae, men møder Firman.)

Firman.

Deres Tjener, Hr. von Wellern! Jeg har ſaamænd ſøgt efter Dem i en heel Time.

Wellern.

Vil Forvalterern tale med mig?

Firman.

Ja! Jeg har et Ærinde til Dem, det angaaer et Shawl, ſom De iaftes ſkal have kaſtet ud af Vinduet. En, ſom Rob

udenfor og hørte den hele Forhandling, tog Shawlet op, og da han i Haſt ikke vidſte, hvor han ſkulde gjøre af det, lagde han det ind ad et aabent Vindue herhenne i mit Huus, hvor Vinduerne gaae ud til Terrasſen. Nu hændte det ſig juſt, at Jomfru Marie Lind var iaftes kommen i Beſøg til min Datter, og ſkulde blive hos os Natten over. Da hun nu kom ind i Gjæſtekammeret, fandt hun Shawlet derinde paa Gulvet. Da hun er en fornuftig Pige, og min Datter ogſaa — Gud ſkee Lov! — kunde de nok begge To begribe, at det koſtbare Stykke ikke var til Nogen af dem, men forundre dem gjorde de rigtignok, og Ingen kunde fatte, hvorledes det var kommet derind. Da Marie Lind nu gik hjem imorges, tog hun det derfor med ſig, for at lade det lyſe op her i Egnen, at Eieren kunde faae det igjen. Imidlertid fik jeg Sammenhængen at vide, men ſaa var Pigebarnet alt gaaet. — Det vilde jeg nu derfor ſige Dem, at Shawlet er i Marie Linds Hænder.

Wellern.

Er mit Shawl kommet i Marie Linds Hænder! Det var da en curieus Hiſtorie.

Firman.

Ja hun gjemmer det til Eieren, og jeg er vis paa, at det vilde være meget kjært baade for hende og for hendes Forældre, om De ſelv vilde hente det. De er jo en gammel Ven af Linds, og Marie talte endnu iaftes om Dem og ſagde, at De havde reent forladt Huſet, og at det tidt bedrøvede hende.

Wellern.

Sagde hun det? Ja det er en god Pige.

Firman.

Ja en prægtig Pige, og en ſmuk Pige. Der er ſaamænd ogſaa Nok, der have et godt Øie til hende.

Wellern.

Jeg takker Dem, kjære Firman, for Deres Efterretning! Ja

ſkal allerede imorgen tidlig ride ud til Linds, ikke for at nte Shawlet, men for at bede Jomfru Marie Lind beholde det ; bære det for min Skyld.

Firman.

Det var Ret! Det ſyntes mig godt om.

Wellern.

Godnat, kjære Firman! (Affides): Mit Shawl er faldet i aries Hænder .... i det Øieblik .... ſaadan ligeſom af ſelv! Det er dog en underlig Hændelſe! Hm! Hændelſe .... tet er Hændelſe. Et Vink af et kjærligt Forſyn i en kummer- lig Stund. (Han gaaer.)

Firman

(gaaer til Sidekiaagen og aabner den).

Er De der, kjære Herre? Jeg er ene.

Hvidkappen kommer ind i Haven.

Hvidkappen.

Kommer De endelig, gode Firman! Hvad fattes Dem? e bliver jo bange for mig!

Firman.

Jeg kan ikke vænne mig til den fatale Næſe og den Stemme. e veed ikke, hvor grædſelig alt Det tager ſig ud her i Maane- nnet. Jeg beder Dem indſtændig, tag det Djævelſkab af, at maa gjenkjende min kjære Hr. Richard og ſee ham, ſom naar ſidde ene ſammen i Taarnkammeret. Jeg kan ikke tale med em, naar jeg hører den Stemme.

Hvidkappen.

Næſen tør jeg ikke tage af, der kunde komme Nogen. Men me Indretning i Munden ſkal jeg for at føie Dem, tage ud, dens vi ere ene. (Med ſin naturlige Stemme): See ſaa. Er nu godt?

Firman.

Lad mig ſee den Indretning! Den lille Plade med ſmaa Huller

i, kan den give et Menneſke ſaadan en Stemme? Hvorfra har De dog faaet de underlige Ting?

Hvidkappen.

En velvillig Pater har foræret mig dem, ſom et Middel til i paakommende Tilfælde at ſikkre min Flugt. I urolige, af indbyrdes Krige ſønderrevne Lande føde Frygt og Uſikkerhed ſindrigere Opfindelſer end disſe. Imidlertid ere disſe Ting nyttige, og langt bedre end en Maſke, thi de bemærkes ikke, og gjøre mer ukjendelig.

Firman.

Ukjendelig? Ja det veed Gud!

Hvidkappen.

Lad os ikke ſpilde Tiden. Er Alting bragt i Rigtighed?

Firman.

Ja. Jeg har i Eftermiddag været hos Byfogden. Kjøbet er ſluttet. Med Fidei-Commisſet har det ingen Vanſkelighed, da den rette Stamherres Enke bliver Eier af Godſet. Papirer og Penge ere i mine Hænder. Min Gud! hvilken Glæde vil der dog blive paa Godſet imorgen, naar Bønderne høre, at Fru Mathilde er deres Herſkab.

Hvidkappen.

Nu godt! Saa kan jeg reiſe imorgen. Jeg er ogſaa kjed af at gaae her og lege Busſemand .... Og dog, paa den anden Side, paany forlade hende .... aldrig mere tabe mig i hendes Beſkuelſe! ....

Firman.

O kjære, kjære Hr. Richard! Lad Dem dog overtale.

Hvidkappen.

Ak, gamle Ven! .... Jeg veed jo Alt hvad De vil ſige. Gjør mig ikke ſvagere end jeg allerede er. Jeg kom hertil ſaa ſtærk, ſaa faſt i min Beſlutning. Men hvad har jeg dog været Vidne til! Hvilken Dag har jeg dog levet idag! og hvilken

Aften! Trofaste Firman, min Barndoms, min Ungdoms Ven, lad mig fortælle dig det. Jaftes, da jeg spaïede paa Terrassen udenfor Vinduerne, da erfarede jeg, at von Wellern elskede Mathilde og friede til hende. Burde det gjøre mig ulykkelig? Burde jeg misunde denne brave Mand den Lykfalighed, jeg har forspildt? Burde jeg misunde min Elskede en Beskytter, en Ven, efter at jeg selv har berøvet hende den, som hun havde? Har jeg ikke for lang Tid siden besluttet at være død for hende, kun at vende tilbage for at skikre hende en lykkelig Skjæbne? O hvor ganske anderledes er dog Alting om mig og i mig selv, end jeg havde tænkt! Hvor ofte har jeg ikke anseet mig helbredet for al Skinsyge, al lav Misundelse! Men jeg er det ikke. Mine gamle Furier ere draget over Havet med mig. Mathilde i en Andens Arme! Nei det kunde jeg ikke overleve. Hvad har jeg dog lidt idag, iaften, da jeg saae hende og min Medbeiler sammen, da de sad der i Lysthuset, da det afgjørende Ord skulde over hendes Læber! Jeg skjælvede, saa jeg var nær ved at blive rødet.

Firman.

Men Fru Mathilde holdt Stand, det veed jeg vist.

Hvidkappen.

O Gud, ja herligt! som en over Støvets Svaghed høit svævende, forklaret Aand. Jeg var nær ved at styrte frem og kaste mig for hendes Fødder.

Firman.

Ak gid De havde gjort det!

Hvidkappen.

En bedre Kraft, end min egen, holdt mig tilbage. De mange Lidelser, jeg har udstaaet, have dog noget dæmpet mine hæftige Lidenskaber og styrket min Fornuft. Min Fornuft siger mig, at min første Beslutning er den rigtige. I vor unge Kjærligheds Dage gjorde jeg hende ulykkelig, jeg forgiftede hendes Ungdoms Glæder; med hvormange Taarer har jeg ikke mangen-

ved, da min Kaarde udgjød hendes Blod! Denne Er
gjort mig bange for mig selv.

Firman.

Ak, kjære Hr. Richard! Det har hun for længe
Hun elsker Dem.

Hvidkappen.

Ja hun troer at elske mig. Hun troer det.
lever forklaret i hendes Hjerte. Er alt Dette ikke
vykke? Meer, end jeg har fortjent eller haabet? —
er langt fra det ideale Billede, som Fraværelsen og
for Erindringen, til den materielle Virkelighed. Hun
som en forklaret Skikkelse, fra hvem det menneskelig
bortviftet. Den Levende vilde afsprede den Evighedens
som omgiver den Døde. Nei, jeg kan ikke saalede
mig selv af hendes Hjerte. Og var jeg endda, hv
været! Men Firman, see selv paa mig. Er jeg den
paa hvem Deres Øine i fordums Dage hvilede med
Mine Kinder ere blege og indfaldne; de mange Saar
faget i Krigen, smerte mig ved hver Forandring af Vei

Hvidkappen.

Mathilde blomſtrer endnu ſaa friſk.

Firman.

Hun har mangengang været nedbøiet nok og ſeet elendig ; men det er beſynderligt at ſee, hvilken Fred fra Gud der en ligeſom opfriſker og ſtyrker hende.

Hvidkappen.

Jeg finder hende ſmukkere end nogenſinde. Hendes Anſigt blevet finere, hendes Træk mere udtryksfulde. Der er noget itheriſt udbredt over dem, noget beſynderlig Melancholſk i hen-) Øine, ſom uſigelig forſkjønner hende. Hvor hæver den be- ɔne Sørgedragt hendes ſneehvide Hals og Anſigt! Jaftes da n ſad i Haveſalen, og Lampens Skin faldt paa hendes ydige ikkelſe, hvor var hun dellig! .... Nei hun ſkal ikke have en met, ſygelig Mand at pleie; det er paa Tiden, at Ro og Fri-) for første Gang i Livet blive hende tildeel.

Firman.

De vil dog tale med hende? Ikke ſandt?

Hvidkappen.

Jeg maa tale med hende. Jeg har Meget at ſige hende. ʒ jeg vil det ogſaa. Den lykkelige Time vil jeg endnu nyde; ıs Erindring ſkal være Nok for mine øvrige Dage. Hun maa komme denne Vei tilbage, ikke ſandt?

Firman.

Jeg ſeer hende allerede.

Hvidkappen.

Gaa hende imøde, kjære Firman, og ſlig hvad vi have af- t, for at hun ikke ſkal forſkrækkes ved mit Møde.

Mathilde kommer. Ved Synet af Hvidkappen farer hun ſammen og *gior nogle* Skridt tilbage.

henligge, til Lissabons Skjæbne var afgjort. Men da skulde den strax foretages for en Krigsret, og dømmes efter Lovens Strenghed. To Dage efter denne Begivenhed blev Lissabon indtagen, og Arlov blev mellem mangfoldige Andre, bragt til Lazarettet, som dødelig saaret, efter Lægernes Mening. Han selv troede at føle sin Død nær. Han skrev i denne Formening nogle Ord til sine Nærmeste, og leverede dem til den gamle Marquis, der bestandig besøgte ham tilligemed en engelsk Læge, som opholdt sig i Marqui'ens Huus. Det store Antal Saarede, som opfyldte Lazaretterne, de maadelige Anstalter, den store Forvirring, som herskede overalt, alt Dette maa vel være Grunden til at man kunde anseе Arlov, der i nogle Dage laae uden Bevidsthed, for død, og efter den engelske Læges Forsikkring, der i Forstaaelse med Marqui'en paastod, at han var død, saae den Atteſt af Lægerne, som er bleven Dem tilsendt. Marqui'en forlangte hans Lig, og bragte ham som et saadant til sit Landslot, for paa denne Maade at unddrage ham den farlige Sag, som svævede over hans Hoved. I denne sin kjærlige Velgjørers Huus opvaagnede Arlov af sin Dvale. Efter lang Tids Forløb lykkedes det, ved den omhyggelige Pleie, der blev ham tildeel, og den engelske Læges Kunst, at give ham tilbage til Livet; dog var hans Helbred saa svag, at et heelt Aar hengik, uden at han kunde tænke paa at forlade sit skjulte Opholdssted, og neppe følte han sine Kræfter vende tilbage, før Døden berøvede ham hans gamle Velgjører. Marqui'en var uden Børn og Nærpaarørende. De urolige Tider havde allerede længe tilforn bevæget den forsigtige Gamle til at gjøre al Eiendom i Penge. Paa sin Dødsseng leverede han al sin Rigdom til sine Arvinger, og Disse vare ingen Andre, end hans gamle Ven den engelske Læge, og Arlov, for hvem hans Taknemmelighed for den engang udviste Tjeneste var uden Grændser. Længsel efter Dem og hans Fædreland vaagnede haftigt i Arlovs Sjæl, og han saavelsom Lægen lavede sig til at gaae ombord

ierlader Dem en betydelig Formue, og at bringe Dem denne er it første Vrinde.

Mathilde.

Hvorledes!

Hvidkappen.

Jeg maa meddele Dem Ting, hvorom De er aldeles uvi- nde. Det er ikke paa Lazarettet, ikke af sine svære Saar at rlov er død; nei, Døden kaldte ham først mange Maaneder iere.

Mathilde.

Hvad siger De? Vare Attesterne falske? og Sedlen fra rlovs Haand?

Hvidkappen.

Nei langt fra. Begge Dele vare strevne i al Vrlighed. :hag at høre mig. Under Lissabons Beleiring, faa Dage før nne Stads Indtagelse, var Arlov saa lykkelig med Livsfare at :de en gammel, meget fornem Herre, som var falden i Hæn- me paa et Detachement, som bestod af nogle af de vildeste irle i Armeen. Den gamle Herre, som havde spillet en vigtig olle i sit Fædreland og var en erklæret Fiende af Dom Miguel, r imidlertid falden i stor Unaade hos Dom Pedro, og levede, nske trukken tilbage fra Verden, paa et Landslot. Til dette :te Arlov selv om Natten den gamle Marquis. I Anledning denne Begivenhed blev han overøst med Bebreidelser af En af e Foresatte, en høi Officeer. Deres Ordstrid blev bitter, og :lov lod sig saaledes henrive af sin Hæftighed, at han drog abelen mod sin Modstander. En Subordinationsfeil af den itur, i Fleres Nærværelse, er en Forbrydelse, der pleier at koste et. Arlov blev strax sat fast. Men hans General, som yn- e ham, gik i Forbøn for ham hos Keiseren. Dom Pedro : altfor *klog til at berøve* sig en eneste duelig Arm i et saa- t *Øieblik.* Han befalede at Arlov skulde gives fri og Sagen

engang til ham et Brev, som ..... Da De var saa fortrolig med ham, ved De da ikke, om han engang fik et langt Brev fra mig? —

Hvidkappen.

Nei, Frue, jeg troer det ikke. Det omflakkende Liv, de urolige Tider maae have berøvet ham denne Skat.

Mathilde.

Ak, saa var ogsaa Dette forgjæves! saa var der da Intet, der talte min Sag!

Hvidkappen.

Jo! hans eget Hjerte.

Mathilde.

Han vidste ikke, at jeg var uskyldig!

Hvidkappen.

Nu ved han det.

Mathilde

(stubser og seer paa ham).

Jeg kan ikke forklare det .... Det er besynderligt, hver levende De erindrer mig om Arlov; hvilken forunderlig Lighed!... ved saa stor Uligheb.

Hvidkappen.

Det lange Samliv, den daglige Omgang med en kjær Person fremkalder ofte en ubevidst Efterabelse.

Mathilde.

Siig mig, Hr. Captain! Talte Arlov ofte om mig? Var han ikke vred paa mig?

Hvidkappen.

Vred? O min Frue! han tilbad Dem stedse. Ikke mod Dem, mod sig selv udbrød han i Bebreidelser. (Efter et lille Ophold). Han fordrede engang et Løfte af Dem; han dicteerte Dem selv høitidelige Ord, hvorved De forpligtede Dem ....

Mathilde.

O Hr. Captain! Da De er saa nøie indviet i Arlovs og mit Forhold, saa veed De vist ogsaa de Grunde ....

Hvidkappen.

Jeg veed dem og erer dem. Ogsaa Arlov indsaae disse Grundes Gyldighed og angrede dybt de formastelige Ord, som han hiin Aften nødte Deres uskyldige Læber til at udtale.

Mathilde.

Jeg nægter ikke at disse formastelige Ord, denne brudte Ed ofte have angstet min Samvittighed. Dog haaber jeg, at Gud vil tilgive mig denne Brøde. Jeg har bødet for den med al min Ungdoms Glæde.

Hvidkappen.

Bedre Dage ville nu opgaae for Dem. Efter Deres Mands Bestemmelse er dette Gods kjøbt til Dem. Det er nu Deres Eiendom. Den fornødne Capital til dets Forbedring og Forskjønnelse er i Forvalter Firmans Hænder.

Mathilde.

Hvad hører jeg? Godset er mit! Er det muligt?

Hvidkappen.

Det var saaledes Arlovs Villie.

Mathilde.

Jeg modtager med et rørt Hjerte denne store Gave af min Richards Haand, og erkjender med Tak til Gud denne lykkelige Forandring i min Skjæbne, og det i et Øieblik, da min Fremtid laae mørk og ildespaaende for mig. Jeg takker ogsaa Dem, Hr. Captain! og vil De lægge endnu mere Forbindtlighed til den, jeg allerede skylder Dem, saa tilbring nogen Tid hos mig i det Hjem, Deres Godhed har beredet mig, og und mig den Trøst at tale med Dem om vor tabte Ven.

Hvidkappen.

Jeg takker Dem; men Deres venlige Tilbud kan jeg ikke

modtage. Imorgen tidlig maa jeg reise herfra. Den engelske Doctor, som jeg før nævnede, har allerede længe ventet mig i London, hvor vi have aftalt at leve sammen. Lad mig sige Dem Farvel og tage den Trøst med mig, at Arlovs Ønske er opfyldt, at De er lykkelig. Sig mig til Afsked, at De nu endelig er lykkelig.

Mathilde.

Lykkelig! Nei Hr. Captain! Lykkelig kan jeg aldrig blive paa denne Jord. De var Arlovs fortrolige Ven, De har læst i denne lyse, dybe, høimodige Sjæl, og kan troe, at man forvinder Tabet af en saadan Omgang!

Hvidkappen.

Ak, Frue! De er ung, De er smuk, Deres udvortes Stilling er lykkelig.

Mathilde.

Tro ikke, Hr. Captain, at jeg daarlig foragter denne Verdens Goder. Nei, jeg veed nok, at jeg ofte vil føle mig tilfreds; at mangen Sommer-Morgen, naar Solen bestinner min Blomsterhave, mangen Vinter-Morgen, naar jeg sidder ved Kaminilden, medens Sneen fyger mod Vinduet, da vil en stille, behagelig Ro besøge mit Sind; mangen Dag vil gaae i lønnende Virksomhed; jeg vil takke Gud for min uafhængige Stilling; — men jeg veed ogsaa, at mangen Time, mangen Aften vil hengaae i Følelsen af en indre Tomhed, af Mangel paa en elsket Sjæl, som jeg kan meddele mine Tanker. Hvad er vel al Verdens Herlighed mod en beslægtet Sjæl, der forstaaer os, og som vi forstaae, — mod en Sjæl som Richard Arlovs? Een Dag, levet i fortrolig Samtale med et saadant Menneske, har ofte mere Indhold end et heelt Liv. Hvo kan have eiet en saadan Omgang og glemme den? Nei ofte vil jeg vandre paa disse Steder, og misunde Fuglen, der flyver bort med sin Mage, og vil længes efter den Dag, da ogsaa jeg skal flyve bort til det bedre Land, hvor

min Elskede boer, og forlade dette Land der er koldt og øde uden ham.

Hvidkappen (afsides.)

Hun græder! O Gud! jeg kan ikke længere modstaae. Og dog! .... jeg tør ikke. (Høit.) Bedste Frue! De tænker Dem Richard Arlov, som da han forlod Dem; men saaledes vilde De ikke mere have seet ham, hvis han var kommen tilbage. Krigens Besværligheder, hans mange svære Saar havde fortæret hans Sundhed og Munterhed. Han var svagelig, led ofte af Smerter .....

Mathilde.

Deslykkeligere vilde jeg føle mig ved at pleie ham, ved at lindre hans Smerter. Hans Sundhed, hans Munterhed skulde vende tilbage; det troer jeg, det føler jeg. — Hvor har jeg fortvivlet ved Tanken om hvad han led langt fra mig! Havde jeg dog været hos ham, da han døde! Jeg havde holdt hans Haand i min, til Dødens Kulde havde iisnet den og min med. Ak maaskee var jeg da ogsaa død!

Hvidkappen (afsides).

Jeg kan ikke længere holde det ud.

Mathilde.

Maa jeg gjøre Dem et Spørgsmaal? Jeg veed ikke selv, hvorfor jeg ønsker et Svar derpaa. Jeg troer, det er barnagtigt, men det er en Forestilling, der undertiden baade vaagen og i Drømme har foresvævet mig.

Hvidkappen.

Tal, Frue!

Mathilde.

Min Svigerfader sagde engang ..... jeg veed ikke, om denne Yttring var sand eller en Følge af en begyndende Sindssvaghed, som i hans sidste Dage overfaldt ham, ... men han sagde engang, at han havde erfaret, at Richard paa hiin

blodige Dag havde mistet den høire Arm og det ene Øie. Er det sandt? —

Hvidkappen.

Og om saa var? Tænk Dem, om han maaledes lemlæstet stod for Dem!-

Mathilde.

O, hvor vilde jeg grædе ved dette Syn! Men ulykkelig vilde det dog ikke gjøre mig. Det var jo dog min elskede Richard! Jeg vilde trykke mine Læber til det dødе Øie og læse i det skjønne levende, at han endnu elskede mig. Han vilde selv trøste mig, han vilde tale med mig, jeg vilde igjen høre hans Stemme. — Saa ofte har jeg gjenkaldt mig denne Stemme, sagt til mig selv, som han pleiede: „Min Mathilde!“ — O Gud! O Gud! Jeg gav mit Liv for et eneste Gang at høre denne Stemme sige: „Min Mathilde!“

Richard

(løfter sin Forklædning).

Min Mathilde! Min Elskede! Min Hustru! See mig for dine Fødder!

Mathilde

(synker næsten afmægtig i hans Arme).

Richard! Du lever!

Firman

(kommer løbende, svinger med Hatten og raaber).

Hurra! Victoria! Nu holder Glæden sit Indtog i vor gamle Borg!